Ngã Yêu Thành Tiên

Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày

ẢNH HẬU ĐỐI MẶT HÀNG NGÀY

Ngã Yêu Thành Tiên

Ngôn Tình, Xuyên Không, Sủng

Editor: Amphitrite
Thể loại: Hiện đại, cổ xuyên kim, sủng, HE

Từ một thứ nữ phải khó khăn lắm mới có thể leo tới vị trí trắc phi của thái tử, nhưng khăn voăn còn chưa kịp vén lên thì lại xuyên tới hiện đại vào thân xác của một diễn viên mà nữ diễn viên này lại bị mang tiếng là bình hoa di động.

Tô San: "Cái gì? Đóng phim sao?"

Từ đây, giới giải trí phát hiện một việc kỳ lạ, nữ diễn viên bình hoa kỹ năng diễn xuất nát bấy bỗng nhiên thay đổi hoàn toàn, còn tinh thông cầm kỳ thi họa???

MC: Tô tiểu thư, trước đây nghe đồn Tạ ảnh đế bởi vì kỹ năng diễn xuất của cô không tốt nên mới từ chối vai diễn trong bộ phim này, quan hệ của 2 người có phải thực sự như lời đồn không hợp không?

Tô San: Chuyện này nọ thực ra do cư dân mạng nói không có căn cứ, Tạ ảnh đế là một tiền bối rất tốt của tôi, cũng cho tôi rất nhiều lời khuyên trong việc diễn xuất, chúng tôi không có không hợp nhau (mặt mỉm cười)

MC: Vậy hiện tại chúng ta cùng gọi điện thoại nói chuyện với Tạ Duyên một chút nhé!

Điện thoại sau 1 hồi chuông được chuyển, trong điện thoại truyền đến 1 giọng nam lười biếng: "Em khi nào mới về, anh đói bụng."

MC:???!!

Người xem:!!!!

Tô San: ╮ (╯ _ ╰) ╭

Mục lục

Chương 1: Trượt tay nhấn "like"

"Bang!"

Một tập kịch bản đột nhiên bị quăng trên bàn!

"Trượt tay..trượt tay...lại là trượt tay! Đại tiểu thư của tôi, làm ơn lần sau nếu có lúc nào lướt Weibo chú ý một chút được không!?"

Chị Lưu đau đầu lấy tay đỡ trán, ngực không ngừng phập phồng:

"Em đếm xem đây là lần thứ mấy rồi, may mà lần này chỉ là Chu Cầm Cầm, nếu đổi lại là mấy người cỡ như Mục Dao thì em chờ bị người ta chửi chết đi!"

Cô gái có tóc dài uốn nhẹ ngồi trên sô pha màu nâu, cô nhìn tập kịch bản trên bàn, rồi quét mắt nhìn Lưu tỷ đang tức giận, mày nhíu lại, vẫn không nói gì.

"Được rồi, dù sao Chu Cầm Cầm với em cũng là kẻ tám lạng, người nửa cân, việc này sẽ do công ty thuê thủy quân để khống chế, em không cần phải nhúng tay."

Nói xong, chị Lưu đi về phía phòng bếp tự rót cho mình ly nước, thì thầm: "Em cũng đừng nghĩ suốt ngày toàn chơi game, tuy rằng trong giới giải trí kỹ năng diễn xuất không phải là quan trọng nhất, nhưng rốt cuộc cũng không thể diễn quá tệ được, nếu không cho dù có chị của em nâng đỡ che chở, em cũng không thể đóng phim của những đạo diễn lớn nổi tiếng được."

Bưng ly nước, chị Lưu mới chậm rãi đi tới nhìn về phía Tô San:

"Chị có tìm cho em một thầy dạy diễn xuất, em hiện tại tình thế gấp gáp, mấy ngày nữa là phải tham gia quay phim, lần này cũng không được để cho thất bại, phải biết rằng chị của em vì thay em bắt lấy cơ hội này đã phải đầu tư không ít tiền, nếu không với vị trí của em, cho dù bò thêm mấy năm nữa cũng không thể sờ tới"

Nghe chị Lưu nói một tràng dài, Tô San chỉ chuyển động ánh mắt, cũng không nói lời nào.

Thấy Tô San không để ý tới mình nói, chị Lưu hơi chút bực bội đặt mạnh cốc nước lên bàn:

"Đừng tưởng là chị đang nói giỡn với em, đạo diễn Hoàng kia tính tình không tốt, nếu như biểu hiện của em quá tệ, người ta sẽ không quan tâm xem em có phải là người nhà của nhà đầu tư hay không đâu."

Nghe vậy, người ngồi trên ghế sô pha rốt cuộc cũng có phản ứng, cô duỗi tay hất tốc ra sau, thuận miệng nói:

"Em không cần thầy dạy diễn xuất"

Dứt lời, chị Lưu chút nữa bị chọc giận quá hóa cười:

"Đúng vậy, giới giải trí đúng là dựa vào tuổi trẻ để kiếm cơm, nhưng mỗi ngày đều có bao nhiêu người mới xuất hiện, em không có thực lực thì sớm muộn sẽ bị đào thải thôi!"

"Em mới đòng hai bộ phim, sao chị biết là em không có thực lực?" Tô San ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn chị Lưu.

Chợt cảm thấy ánh mắt Tô San có điểm kỳ lạ, chị Lưu nhíu nhíu mi, đi tới ngồi trên đầu kia của sô pha, tiện tay cầm lên tập kịch bản trên bàn, mở ra một trang đưa cho Tô San.

"Ngay bây giờ, cho chị xem thực lực của em đi." Chị Lưu không chút để ý nói.

Nhận lấy tập kịch bản, Tô San cúi đầu nghiêm túc quét mắt nhìn, một lúc lâu sau, bỗng dưng ngồi thẳng lên, nhấp khóe môi, lông mi dài vút hơi động, trong mắt sáng ngời dần dần đỏ lên.

Chị Lưu đang muốn nói gì, nhìn thấy lông mi Tô San run lên, khóe mắt có 2 giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống tới cằm, muốn nói nhưng lại khóc nhìn Lưu tỷ. Toàn bộ phòng khách đều yên tĩnh, chị Lưu vội vàng lấy một tờ giấy đưa cho cô

"Em cũng không tệ nha."

Tô San bình tĩnh dùng khăn giấy lau mặt, sau đó ngồi lại sô pha.

"Nhưng trước đây em diễn 2 bộ phim kia quá tệ, không lẽ gần đây có em nghiên cứu tập luyện diễn xuất hả?" Nói tới đây, chị Lưu lại cảm thấy không có khả năng, trước đây Tô San diễn cảnh khóc đều phải dựa vào thuốc nhỏ mắt, bây giờ không tới ba giây là có thể rơi lệ?!

"Chị toàn kiếm cho em mấy phim thần tượng kiểu ngốc-bạch-ngọt, mấy phim này cần gì kỹ năng diễn xuất!" Tô San ngồi xếp bằng trên sô pha tiếp tục lướt điện thoại

Chương 1-2: Trượt tay nhấn "like" (tt)

Chị Lưu hình như còn muốn nói gì đó, đột nhiên có cuộc gọi đến, đành phải đứng lên cầm lấy túi phải đi

"Nhớ kỹ lời chị, không cần để ý mấy chuyện trên mạng, còn thầy dạy diễn xuất chị có mời rồi, em tốt nhất vẫn nên đi gặp đi, Hoàng đạo diễn đối với kỹ năng diễn xuất yêu cầu rất nghiêm khắc"

Nói xong, chị Lưu mang điện thoại đi ra ngoài, tựa như có việc gấp.

Trong căn chung cư lớn chỉ còn lại một mình, Tô San bỗng nhiên đứng dậy, đi tới cửa sổ, kéo rèm, nhìn xuống phía dưới khu nhà một mảng cây xanh, ngẩng đầu nhìn lên mặt trời trên cao, cô hít sâu một hơi, xoay người, kéo lại rèm. Cô không hiểu tại sao mình lại đến được thế giới kỳ lạ này, cũng không biết tại sao mình lại trở thành chủ nhân của thân thể này, lại có toàn bộ ký ức của nguyên chủ.

Đúng vậy, cô thực ra là thứ nữ phủ Thừa Tướng của Tuyên triều, nơi đó cũng giống như giới giải trí, mỗi người đều không từ thủ đoạn để được thăng tiến, ai cũng không muốn bị người khác xem thường, nhưng ở nơi đó, không tranh giành thì kết cục còn thảm hại hơn cả cái chết. Cô nỗ lực học tập cầm kỳ thi họa, nổi danh toàn kinh thành, hao hết tâm tư, cuối cùng có thể gả cho Thái Tử làm Trắc phi Thái Tử, nhưng đêm tân hôn, khăn voan còn chưa bị xốc lên thì có một đám thích khách xông vào, Thái Tử có võ công nên tất nhiên không sao, nhưng cô lại bị thích khách ngộ sát, vừa mở mắt ra thì đã tới thế giới này. Thực ra thì cô cũng không cảm thấy có gì tiếc nuối, mẹ ruột của cô là di nương trong phủ đã mất sớm, cô cũng không có thứ gì

để lưu luyến ở đó, kể cả Thái tử, vốn dĩ là lợi dụng lẫn nhau, càng không đáng để lưu luyến. Mà ở thế giới này cũng không tệ, ít nhất mỗi người đàn ông chỉ cưới một vợ, mặc dù cũng có người sẽ ngoại tình, nhưng đối với Tô San mà nói, dựa vào đàn ông còn không bằng dựa vào bản thân. Tô San nguyên bản ở thế giới này gia cảnh cũng có thể nói là giàu có, nhà có mở một công ty nhỏ, trong giới giải trí cũng không hơn được ai, nhưng cô có một người chị, anh rể của cô có mở một trang web về video, mặc dù không phải là trang web hàng đầu, nhưng mấy năm nay phát triển không tệ, cũng có bắt đầu đầu tư việc quay phim. Biết Tô San nguyên bản thích đóng phim, chị của cô lập tức để Tô San đóng một bộ phim trên mạng mình đầu tư, kịch bản bộ phim này cũng không tệ, cho nên cũng có hot một hồi, nhưng do là phim trên mạng cho nên cũng chỉ nổi tiếng trong bộ phận giới trẻ. Hơn nữa năng lực diễn xuất của nguyên bản Tô San quá tệ, lại không chịu rèn luyện thật tốt, cho nên vẫn bị mắng, mà Chu Cầm Cầm kia cũng là xuất thân từ phim trên mạng, toàn đóng phim về thanh xuân trường học, cho nên khó tránh khỏi bị người ta đem ra so sánh, năng lực diễn xuất của hai người đều kém như nhau.

Đêm qua, lúc nguyên chủ lướt Weibo, đúng lúc không cẩn thận nhấn “like” đối với một bài mắng Chu Cầm Cầm, fan của cả 2 người vốn dĩ luôn mâu thuẫn nên tự nhiên nổi sóng. Sau đó cô cả đêm chơi game tự nhiên lặng yên không một tiếng động chết đột ngột. Nhưng dù sao chị của nguyên chủ đối với nguyên chủ cũng rất tốt, bộ phim lần này tham gia đầu tư, đến lúc ra mắt cũng sẽ đăng tin tức trang web của anh rể, coi như nể mặt anh rể, vì vậy phía nhà sản xuất cho nguyên chủ đóng vai nữ số 3, bằng không với nguyên chủ địa vị diễn viên hạng ba trên mạng sẽ không thể sờ đến bộ phim lớn như vậy. Cô lại tiếp tục cầm lấy diện thoại lướt Weibo, phát hiện thực sự nổi sóng, từ khóa hot search từ thứ 30 nhanh chóng lên thứ 6

Tiêu đề “Tô San “like” <Chu Cầm Cầm năng lực diễn xuất kém> có phải là do trượt tay hay không?”

Cư dân mạng A: “Đây là chuyện cười hay nhất tôi nghe trong năm nay, bản thân Tô tiểu thư năng lực diễn xuất như thế nào, trong lòng không biết tự xem lại mình đi *mặt cười*”

Cư dân mạng B: “Kỹ nữ có tâm cơ lợi dụng Cầm Cầm nhà ta để lăng xê, năng lực diễn xuất của mình nát như một đống phân, còn có mặt mũi mà nói Cầm Cầm nhà ta?”

Cư dân mạng C: “Công ty quản lý đều nói là do trượt tay, mấy người fan não tàn còn muốn sao? Năng lực diễn xuất của Tô Tô không tốt, cũng còn tốt hơn Chu Cầm Cầm!”

Cư dân mạng D: “*nôn mửa* Fan não tàn của kỹ nữ còn có mặt mũi nói thần tượng của mình năng lực diễn xuất tốt? Mắt mù thì nên đi khám mắt đi, để t giới thiệu bệnh viện cho!”

Cư dân mạng E: “Người qua đường nói một câu, năng lực diễn xuất của bọn họ đều ngang nhau, xin các người không cần đóng phim, tha cho khán giả đi!”

Cư dân mạng F: “Năng lực diễn xuất của cả hai đều cay mắt, nhưng tôi thích gương mặt của Tô San, hy vọng Tô San về sau có thể cẩn thận xem xét rèn luyện kỹ năng diễn xuất.”

Nhìn qua một vài bình luận, Tô San cũng không quá quan tâm, đối với mấy chuyện kiểu này, cô cũng không để trong lòng, trong giới giải trí, đáng sợ nhất không phải là bị người ta chửi mắng, mà là việc ngay cả mắng chửi người ta cũng không thèm, không ai quan tâm mới là đáng sợ nhất, đối với diễn kịch, cô đã diễn cả đời rồi. Mỗi ngày giới giải trí đều có tin mới ra, không đến hai ngày chuyện cô trượt tay nhấn “like” đã bị người ta quên đi. Hai ngày nay cô vẫn luôn đọc kịch bản, Lưu tỷ nói không sai, nếu bộ phim này cô biểu diễn tốt

không chỉ giúp cho mối quan hệ giữa cô và đạo diễn Hoàng tốt hơn, còn có thể cải thiện việc cô bị nói kỹ năng diễn xuất kém, tại sao chỉ là cải thiện, bởi vì nguyên bản Tô San trước đây còn có đóng một bộ phim cổ trang thần tượng một thời gian nữa sẽ ra mắt, đến lúc đó khẳng định lại sẽ bị chê cười.

Ngày nhập đoàn làm phim thời tiết không tồi, nghi thức khởi quay được tiến hành trên một góc nhỏ ở quảng trường, đoàn làm phim của bộ phim này thật xa hoa, Tô San cũng không dám tới trễ, sáng sớm đã cùng Lưu tỷ tới địa điểm khởi quay.

"Đợi lát nữa nếu có phóng viên đến phỏng vấn, em nhất định phải xem ánh mắt của chị mà nói, tuyệt đối không được nói lung tung!" Chị Lưu túm cô đi vào một góc, hiển nhiên không yên tâm đối với tính cách nói không lựa lời của Tô San.

"Em biết rồi" Tô San tháo kính râm xuống, bắt đầu nhìn bốn phía xung quanh.

Đoàn làm phim mọi người đều đã tới, có người trang điểm, có người lướt điện thoại, mấy người không hot mấy thì ngồi đọc kịch bản, có người thì cái ghế không có mà ngồi, Tô San chính là một người trong số đó.

Thật ra bên ngoài có rất nhiều paparazzi đang chầu trực, bảo vệ đều ngăn bọn họ ở bên ngoài, rốt cuộc là do bộ phim này muốn vốn đầu tư thì có vốn đầu tư, muốn phái thực lực có phái thực lực, mà diễn viên đóng nam chính lại là Tạ Duyên, người vừa mới nhận giải ảnh đế lần thứ hai.

"Ở đâu cũng không phải là mấy chỗ làm phim trên mạng mà em từng làm, nhà đầu tư chính của bộ phim này không ai có thể đắc tội, nhớ rõ linh hoạt một chút, có nhiều bạn bè thì đối với con đường của em

sau này mới tốt hơn được.” Chị Lưu vẫn lải nhải dặn dò cô.

Tô San khẽ gật đầu, mặt khác ngồi xổm xuống lướt điện thoại. “Em biết rồi.”

Đúng lúc này, đột nhiên, đám phóng viên xôn xao, sôi nổi chạy ra cùng một hướng “Tạ Duyên tới!”

---Hết chương 1----

Chương 2: Sửa kịch bản

Không bao lâu, một đám vệ sĩ lập tức che chở một người đàn ông từ trong đám phóng viên đi ra, đám phóng viên cũng lập tức bị mấy người bảo vệ ngăn ở bên ngoài.

“Đứng gần Tạ Duyên một chút, để lúc người ta chụp em cũng có thể lâu lâu hưởng sái.” Chị Lưu khoanh tay trước ngực kề tai cô nói thầm một câu.

Tô San quay đầu nhìn vào mắt chị Lưu, không nói gì, giới giải trí xưa nay đều như thế, lâu lâu đi theo lăng xê để được người ta quan tâm là bình thường.

Lúc này cơ bản đoàn làm phim đã đông đủ, phó đạo diễn cũng đang la to để mọi người đến dâng hương, Tô San cũng tới bên đó thắp hương, nhưng với địa vị của cô lập tức bị người ta đẩy ra một góc.

Thắp hương xong, mọi người đến phim trường để thay trang phục đóng phim, nhưng cũng có một số diễn viên khá hot bị phóng viên ngăn lại để phỏng vấn. Vai chính đều có phòng trang điểm riêng, những người như Tô San không nổi tiếng phải sử dụng chung phòng trang điểm với 2 nữ diễn viên khác, nhưng mấy cái này cô cũng không quan tâm lắm.

“Một chút nữa chị phải đi rồi, bên phía khách sạn chị có nói Tiểu Chu mang đồ của em qua đó rồi, giờ em ở đây đọc kịch bản kỹ lại đi, trao đổi học tập với mấy tiền bối có kinh nghiệm diễn xuất một chút, mấy hôm nữa em có lịch thu một chương trình gameshow, lúc đó chị tới đón em.”

Chị Lưu lại nhắc một hồi, nhìn đồng hồ thấy không còn sớm, tiến lên vỗ vai cô “Chị đi trước đây, em chú ý một chút nhé.”

Tô San xua xua tay, lúc này chị Lưu mới giẫm giày cao gót rời khỏi phòng trang điểm.

Trong phòng trang điểm còn 1 nữ diễn viên, có điều cô ấy là người mới, cũng không biết là bằng cách nào có thể tham gia bộ phim này.

“Chị là Tô San phải không? Em có xem bộ phim “Một nửa thời gian một nửa đường” của chị, chị có thân với La Hàn không? Em gái họ của em rất thích anh ấy, chị có thể nói anh ấy ký tên dùm em được không?” Nữ diễn viên đang hóa trang bỗng lên tiếng.

Do Tô San cũng đang được chuyên viên trang điểm hóa trang nên không thể nhúc nhích, cô chỉ chuyển tròng mắt qua phía bên kia nhìn nữ diễn viên vừa nói:

“Anh ấy rất hào phóng với fan, nếu cô muốn, anh ấy sẽ ký cho em gái họ của cô thôi.”

La Hàn chính là nam diễn viên đóng nam chính bộ phim vườn trường cùng với cô, có điều người ta đẹp trai, diễn xuất lại tốt, cho nên tốc độ nổi tiếng khá nhanh, trong giới này thực ra nam diễn viên dễ hot hơn so với nữ diễn viên, bởi vì fan chủ yếu là nữ, hiện giờ La Hàn đã thoát khỏi việc đóng phim trên mạng rồi.

“Chị có vẻ hiểu hắn nhỉ?” Nữ diễn viên hạ mi nhìn có vẻ bát quái.

Tô San có chút bất đắc dĩ, “Chúng tôi thực ra không thân lắm.”

Bởi vì do tính cách của nguyên chủ, nên quan hệ giữa nguyên chủ và

La Hàn thực ra không mặn không nhạt.

Phụ nữ ở gần nhau đều dễ dàng tám chuyện linh tinh, hơn nữa cả hai đều không nổi tiếng, không có cạnh tranh liên quan đến ích lợi của nhau, nên Tô San nhanh chóng cùng nữ diễn viên nói chuyện phiếm.

Hóa ra nữ diễn viên này tên là Đồng Nhạc, hiện vẫn đang là sinh viên trường điện ảnh, lần này là do thầy của cô ấy đề cử cho đóng bộ phim này, bằng không về mặt quan hệ tất nhiên là không thể vào.

Tô San sau khi hóa trang xong, liền tới lượt Đồng Nhạc, chuyên viên trang điểm không nhịn được cảm thán:

“Tiểu nữ sinh các cô làn da thật là mịn, quả nhiên tuổi trẻ là tốt nhất”

Trong gương, nữ sinh được vẽ lông mày cong lá liễu, trên da trắng nõn không bôi quá nhiều phấn, son môi cũng bôi thật nhạt, cùng với trân người mặc một bộ hán phục màu nâu, thoạt nhìn như thôn nữ mười bảy mười bảy mười tám tuổi.

Nhân vật của Tô San lúc đầu là con gái của nhà nông dân, là thanh mai trúc mã với nam chính, nam chính cũng thích nàng, đáng tiếc là lúc sau nam chính tòng quân, bé gái này bị một ác bá theo dõi, ngay cả cha mẹ cũng bị ác bá giết hết, vừa lúc Thừa thướng đi ngang qua thấy nên được cứu, Thừa tướng trông nàng bộ dáng thoát tục, liền muốn bồi dưỡng nàng để vào cung mê hoặc Hoàng Thượng.

Lúc đó đang chiến loạn, nàng mặc dù không muốn tiến cung, nhưng Thừa Tướng lấy em trai duy nhất của nàng ra để uy hiếp, không có cách nào, chỉ có thể vào cung, trong lúc đó nam chính đã ở biên quan gặp mặt nữ chính gỉa nam, lúc hắn công thành danh toại trở về, nàng đã không còn ở đó, hắn cho rằng nữ số 3 đã chết, nên cùng nữ

chính yêu đương.

Ai ngờ lúc sau hồi kinh, phát hiện ra nàng đã trở thành sủng phi của Hoàng Thượng, lập tức quyết định cùng nàng phân rõ giới hạn, nhưng nàng lại không quên được nam chính, cho nên có nhiều lần hãm hại nữ chính, cuối cùng nam chính ngày càng chán ghét nàng, kết cục là bị chết.

“Đúng vậy, Tô San chị rất thích hợp mặc đồ cổ trang, nhân vật của chị mặc dù không được yêu thích, nhưng nếu hóa trang tốt thì cũng sẽ hút fan đó” Đồng Nhạc nhắm mắt để chuyên viên trang điểm vẽ mắt, trong miệng vẫn đang nói.

Tô San cười không nói gì, vẫn ngồi xem kịch bản. Lúc này, chuyên viên trang điểm nãy giờ không nói nhiều bỗng nhiên nói:

“Tô San hình như cũng có nhiều cảnh đóng cùng với Tạ Duyên đúng không? Đến lúc đó biết đâu có người thích couple của hai người, cũng sẽ giúp cho cô được yêu thích hơn cũng nên.”

“Đúng đúng đúng! Aaa! Em thích nhất là Tạ Duyên, đặc biệt bộ phim đóng bộ đội đặc chủng, trời ơi, siêu đẹp trai!” Đồng Nhạc kích động run rẩy, làm cho chuyên viên trang điểm tí nữa thì vẽ sai.

Nghe vậy, Tô San cũng không biết nên nói gì, nhớ lại có nhìn thấy hình Tạ Duyên trên mạng, cô chỉ cảm thấy sao trên đời có nhiều chuyện trùng hợp như vậy. Bởi vì Tạ Duyên cư nhiên giống như đúc Thái Tử ở đời trước. Có điều Tô San cũng không quan tâm lắm, trên đời này chắc có nhiều người giống nhau, cô cũng không phải quá thích vị Thái Tử kia.

Có người nói, trong các ảnh đế thì Tạ Duyên là đẹp trai nhất, trong những người có nhiều fan thì là người có diễn xuất tốt nhất, trong

phái thực lực thì là người hot nhất, tám năm từ khi debut đều không có scandal, nếu có một chút manh mối thì công ty quản lý lập tức ra mặt làm sáng tỏ, chưa bao giờ có chuyện ướt át bẩn thỉu, cũng không cho bất kỳ nữ nghệ sĩ nào có cơ hội lăng xê couple, có thể nói là làm cho fan nữ rất yên tâm.

“Còn nhiều thời gian mà, cô sẽ có cơ hội tiếp xúc hắn.” Tô San cười cười cầm lấy kịch bản đi ra ngoài. Đồng Nhạc vẫn trang đucợ hóa trang kích động nói “Đúng đúng đúng, chỉ cần cùng anh ấy đứng chung màn ảnh là em thỏa mãn rồi.”

Trong giới giải trí có cấp bậc rõ ràng, đứng chung màn ảnh cũng không phải dễ, lsau khi Tô San ra khỏi phòng trang điểm, tổ đạo cụ bên ngoài còn đang kiểm tra thiết bị đạo cụ trên phim trường, mà đạo diễn đang ngồi chỗ máy theo dõi cùng với mấy diễn viên gạo cội trao đổi, có một người là đóng cha của cô, thấy vậy, Tô San cũng cầm kịch bản qua bên đó.

“Chào Nguyên lão sư” Cô cười gật đầu đối với người ta.

Nguyên Chấn Hoa thấy cô lễ phép như vậy, cũng cười khách khí “Cô là…”

“Tô San, trước đây tôi thường xuyên xem phim Nguyên lão sư đóng, người mới chúng tôi kinh nghiệm không có nhiều, nếu lúc diễn có gì không đúng, xin lão sư chỉ dạy tôi.” Tô San cười thật ngọt, nhìn rất có lễ phép. Bậy giờ người mới đều kiêu ngạo, ít khi có được người mới khiêm tốn như vậy, Nguyên Chấn Hoa tự nhiên cười hòa ái nói:

“Tiểu cô nương không chê tôi phiền là tốt rồi.”

“Tới đây, Tô San cô tới vừa đúng lúc.”

Hoàng đạo diễn cầm kịch bản vẫy tay với cô, sau đó ngẩng đầu nhìn phía Nguyên Chấn Hoa

“Đợi lát nữa có một cảnh tát tay, tôi nghĩ là nếu đánh thật thì hiệu quả quay sẽ tốt hơn, Tô San, cô có thể không?”

Dứt lời, Nguyên Chấn Hoa có chút không vui, “Hoàng đạo diễn, ông xem tiểu cô nương người ta gương mặt trắng mịn như vậy, tôi làm sao hạ thủ được.”

Nguyên Chấn Hoa không phải là người cực kỳ nổi tiếng, nhưng đã quay rất nhiều bộ phim, trong giới quan hệ cũng rộng, vì vậy nói chuyện cùng với Hoàng đạo diễn cũng không có cố kỵ nhiều.

Tô San nghe vậy chỉ ngưng lại một giây, sau đó cười cười:

“Cảm ơn Nguyên lão sư, không sao đâu ạ, cứ đánh thật đi, thực ra tôi da dày thịt béo.”

Nghe vậy, Hoàng đạo diễn nhìn ánh mắt của cô cũng thêm phần vui vẻ, mặc dù diễn xuất không tốt, nhưng thái độ đối với mọi người rất chuyên nghiệp, hy vọng dạy dỗ một thời gian có thể giúp cô ấy diễn xuất tốt hơn.

“Vậy được, đợi lát nữa cảnh này sẽ diễn như thế này, Tô San cô chạy từ sau cửa ra….”

“Kịch bản này không đúng”

Một giọng nói từ tính trầm thấp bỗng nhiên cắt ngang lời đạo diễn, Tô San quay đầu lại xem là ai, vừa lúc này nhìn thấy một khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, hình dáng góc cạnh rõ ràng, có thể là do hóa trang, một đôi mày kiếm không giận tự uy, Tô San nhìn lướt qua, sau

đó lại bình tĩnh quay đầu lại đọc kịch bản.

“A, chuyện này tôi quên nói cho cậu.” Đạo diễn nhìn thấy là Tạ Duyên, lập tức cười giải thích nói:

“ Lúc sau biên kịch có sửa lại 2 cảnh, bởi vì cốt truyện yêu cầu, mặc dù phim này chủ đạo là nam diễn, nhưng yếu tố tình cảm cũng rất quan trọng.”

“Đạo diễn Hoàng, trong hợp đồng đã ghi, Duyên ca nhà chúng tôi không quay mấy cảnh thân mật nhiều như vậy, hơn nữa lời kịch cũng quá lộ liễu.” Nam trợ lý đứng bên cạnh Tạ Duyên nghiêm túc nói.

“Thực ra chỉ giả vờ thôi, Phạm Mộng người ta là nữ cũng không nói gì, chỉ là chiêu trò marketing thôi, đến lúc đó làm đoạn trailer, tôi sẽ để biên tập cắt nối.” Đạo diễn Hoàng hình như không cảm thấy có gì không đúng.

Tạ Duyên có vẻ mới thay trang phục diễn, tuy chỉ là trang phục bình dân, nhưng mặc trên người hắn vẫn đẹp trai, đại khái là mặt chuyên đóng vai chính trong truyền thuyết.

Hắn đứng đó không nói gì, còn nam trợ lý vẫn đang đứng một bên ký luận:

“Không phải là có hai cảnh hôn sao? Còn chưa đủ để marketing sao? Như vầy đi, tôi sẽ gọi Hoa ca tới nói.”

Rất ít có trợ lý nghệ sĩ dám nói chuyện như vậy với đạo diễn, nhưng đạo diễn Hoàng cũng không tức giận, chỉ là xua tay để hắn không cần gọi điện thoại:

“Cậu không cần vội, cảnh diễn này đến lúc đó rồi thương lượng lại,

kịch bản viết như vậy, đến lúc đó biết đâu chỉ cần quay lướt qua là được thì sao.”

Thấy đạo diễn thỏa hiệp, nam trợ lý kia cũng cất di động, cùng Tạ Duyên xoay người đi.

“Chờ một chút.” Đạo diễn vội vàng gọi lại, sau đó chỉ vào Tô San nói: “ Đây là Tô San, lịch hôm nay có cảnh hai người phối hợp cùng nhau, hai người có thể tập trước đi.”

Nói đến đây, vừa lúc có vấn đề phát sinh bên tổ đạo cụ, đạo diễn dành buông kịch bản qua bên đó xem.

Xoay người, Tô San khẽ gật đầu với Tạ Duyên: “Chào Tạ lão sư.”

Cô bé trước mắt nhìn giống như chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, kéo tóc rũ xuống mặt ra phía sau, ánh mắt của cô bình tĩnh yên lặng, ngũ quan tinh xảo kết hợp tạo ra một kiểu thanh thuần, Tạ Duyên chỉ thản nhiên nhìn lướt qua liền dời ánh mắt:

“Tôi không có già như vậy.”

Nói xong liền cầm kịch bản đi tới phòng hóa trang của mình, Tô San không biết hắn có muốn cùng mình tập kịch bản hay không, nhưng vẫn bước nhanh đi theo.

Sau khi cô đi theo Tạ Duyên vào phòng hóa trang, Tạ Duyên dựa vào sô pha uống nước, hình như không nghĩ là cô lại đi theo tới đây, mày nhíu lại, thản nhiên nói:

“Cô tìm trợ lý tập đi.”

Dứt lời, nam trợ lý đang đứng một bên cũng có chút buồn cười nhìn

Tô San, không biết là cô người mới này cái gì cũng không biết hay là giả vờ không biết, nếu Duyên ca của bọn họ mà tùy tiện cùng nữ diễn viên tập diễn, lúc này đã sớm scandal tình ái bay đầy trời.

Tô San nghe vậy thì thấy sửng sốt, sau đó liền gật đầu, “Được, Tạ lão sư.”

Nam trợ lý nhịn thiếu chút nữa cười ra tiếng, mà Tô San nhiêm trang đi ra ngoài, không phải cô cố ý, bởi vì kiểu xưng hô này là lễ phép nhất, nếu như gọi bằng cái khác, bọn họ không thân, lại bị người khác cho là cô nịnh nọt, lấy người sang bắt quàng làm họ.

Sau khi Tô San đi ra, nam trợ lý liền nhịn không được dựa vào bàn cười nói chuyện với Tạ Duyên:

“Em xem qua cô Tô San này diễn rồi, trời ạ, siêu dở tệ, anh đừng nhìn cô ấy bộ dáng xinh đẹp như vậy, diễn xuất thực sự làm khán giả cảm thấy tuyệt vọng!”

Chương 3: Vả mặt

“Em xem qua cô Tô San này diễn rồi, trời ạ, siêu dở tệ, anh đừng nhìn cô ấy bộ dáng xinh đẹp như vậy, diễn xuất thực sự làm khán giả cảm thấy tuyệt vọng!”

Mặc kệ hắn nói gì, Tạ Duyên đề không có động đậy, chỉ luôn ngồi ghi chú vào kịch bản.

Bên này Tô San cũng về phòng hóa trang, Đồng Nhạc vừa vặn trang điểm xong, thấy cô trở về, vội vàng lôi kéo cô nhiều chuyện nói:

“Em nghe nói đạo diễn bắt Tạ Duyên đóng thêm cảnh tình cảm mãnh liệt, trời ạ, em không muốn nam thần của em bị Phạm Mộng làm bẩn!”

Không nghĩ tới tin tức trong đoàn làm phim truyền nhanh như vậy, nhưng Tô San cũng không để trong lòng.

“Hiện giờ đều thế, làm gì có phim điện ảnh nào không có chiêu trò.”

“Không có đâu!”

Đồng Nhạc kích động hô lên, sau đó lại thấy chuyên viên trang điểm vẫn đang ở trong phòng đang thu dọn đồ đạc, lúc này mới thò đầu qua nói nhỏ bên tai Tô San:

“Em nghe người ta nói, Phạm Mộng kia là cháu gái của nhà sản xuất, tóm lấy cơ hội muốn lăng xê couple với Tạ Duyên, đến lúc cảnh phim tình cảm mãnh liệt mà ra, cô ta khẳng định sẽ điên cuồng lăng xê.”

Không ngờ Phạm Mộng là cháu gái của nhà sản xuất, thực ra diễn xuất của cô ấy cũng có phần nổi bật,, hơn nữa có một lần đạt giải ảnh hậu, nhưng không có nhiều fan lắm, nếu lăng xê couple với Tạ Duyên chắc chắn giúp cho cô ấy nổi hơn nhiều.

“Phạm Mộng kia cũng có sửa mũi, thường xuyên đi nước ngoài tắm trắng, các cô xem cô ấy hôm nay nghi thức khởi quay vẫn đeo khẩu trang, chắc là còn chưa hồi phục.”

Chuyên viên trang điểm hiển nhiên đối với khuôn mặt của mấy nghệ sĩ rất quen thuộc, nên có chỉnh sửa hay không nhìn liền biết.

Giống như lại thu được một tin nóng, Đồng Nhạc hắc hắc cười nói:

“Lúc trước thấy ảnh của cô ta trên mạng có gì lạ lạ, cư dân mạng nói cô ta phẫu thuật thẩm mỹ còn không chịu thừa nhận, khuôn mặt nhìn cũng được vậy mà còn muốn đi chỉnh sửa.”

“Các cô còn trẻ biết cái gì.” Chuyên viên trang điểm kiểu người từng trải nói:

“Giới giải trí bây giờ càng xinh đẹp thì càng tốt, ai cũng muốn hoàn hảo, hơn nữa việc phẫu thuật thẩm mỹ này sẽ gây nghiện, chỉnh một lần lại muốn lần hai, có điều chị khuyên các em sau này không nên đi động chạm vào mặt, nếu không sau này sẽ có di chứng đó.”

“A, lúc trước em còn muốn sửa lại khóe mắt một chút, nghĩ lại vẫn là thôi đi.” Đồng Nhạc lòng sợ hãi sờ sờ mặt của mình.

Quay đầu lại, nhìn thấy Tô San vẫn đang đọc kịch bản, cô không khỏi ngơ ngác nhìn chằm chằm Tô San nói:

“Kiểu như Tô San đúng là được trời ưu ái, đúng là 360 độ không có góc chết, tóc mai cũng quá hoàn hảo, tóc mai của của em gần như trọc rồi.”

Thấy Đồng Nhạc còn ở đó ríu rít tám chuyện dưỡng da với chuyên viên trang điểm, Tô San chỉ cười cười không nói gì, sau một lúc liền đi ra ngoài đóng phim.

Cảnh này là đóng hồi ức của nữ số 3 cùng với nam chính, khi đó nữ số 3 muốn gả cho nam chính, đáng tiếc cha của nữ số 3 không đồng ý, còn bắt nàng đính hôn với một hán tử trong thôn.

Cảnh quay này là nữ số 3 cùng với nam chính chạy lại khuyên cha của nữ số 3, kết quả ngược lại bị cha nữ số 3 tát một cái, sau đó dùng chổi đuổi nam chính ra ngoài, cảnh này diễn xung đột khá lớn, chỉ cần một biểu cảm không đúng đều phải quay lại.

Lúc này Tạ Duyên cũng đang đứng ở bên cạnh cô, người phụ trách ánh sáng cũng đứng cạnh.

Nhìn chằm chằm máy theo dõi, thấy các bộ phận đều chuẩn bị xong hết, lúc này mới nói: “Action!”

“Cha!”

Tô San vội vàng chạy vào tiểu viện có rào xung quanh, Tạ Duyên phía sau cũng gắt gao đuổi theo, ngay lúc đó liền có một lão nhân khoảng 50 tuổi đi ra từ trong buồng.

Nhìn đến cha khuôn mặt trầm xuống, Tô San có vẻ có chút sợ hãi, rụt rụt cổ, nhưng nghĩ tới mình phải gả cho người khác, lập tức bằng bất cứ giá nào cũng tiến lên một bước,

“Cha, con không muốn gả cho Đại Trụ ca, con chỉ thích…”

“Bang!”

Một tiếng bạt tai thanh thúy vanng vọng toàn bộ phim trường, đạo diễn cũng gắt gao nhìn chằm máy theo dõi.

Lúc này Tạ Duyên lập tức tiến lên giữ lấy tay Tô San, mi nhíu chặt, trong mắt tràn đầy không cam lòng, khóe môi mím chắt, biểu hiện đầy đủ giống một thiếu niên chấp nhất đối với người trong lòng.

“Lưu bá phụ, con và Tiểu Uyển chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, bá phụ sao không thành toàn cho tụi con?”

Tạ Duyên xử lý chi tiết chưa bao giờ khiến người khác thất vọng.

“Ngươi nằm mơ!”

Nguyên Chấn Hoa cười lạnh một tiếng, gân cổ lên chỉ về phía Tạ Duyên. “Ngươi gia cảnh như vậy mà muốn cưới Tiểu Uyển nhà ta hả, ngươi muốn Tiểu Uyển theo ngươi cả đời chịu khổ hay sao!”

Đúng lúc này, Tô San bỗng nhiên ngẩng đầu, bụm mặt, hốc mắt đã đầy nước mắt, vẻ mặt chấp nhất trừng mắt nhìn Nguyên Chấn Hoa, “Cho dù bị liên lụy chịu khổ đi chăng nữa, con cũng đồng ý!”

Đạo diễn đang ngồi trước máy theo dõi cũng hồi hộp, không thể không nói, Tô San thật khiến hắn kinh ngạc vui mừng, giọng nói thanh, hơn nữa mặc dù là người mới nhưng lại không lúng túng, biểu hiện rất đúng chỗ, nước mắt nói đến là đến, so với nhiều người có kinh nghiệm còn mạnh hơn.

Bị Tô San rưng rưng trừng mắt, Nguyên chấn Hoa trong lòng mặc dù

tán thưởng, ngoài mặt vẻ tức giận giơ tay lên muốn đánh nàng.

“Bá phụ!” Tạ Duyên vội vàng ngăn ở trước mặt Tô San.

“Chương Toàn ca ca…”

Tô San giống như sợ hắn bị ngộ thương, vội vàng tiến lên bắt lấy ống tay áo của hắn, nhẹ nhàng gọi.

Tạ Duyên quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, cô bé trước mắt hốc mắt đỏ còn có nước mắt, lông mày gắt gao nhíu lại giống như rất lo cho hắn, ngay cả giữ tay áo của hắn cũng nhẹ nhàng.

Lúc này Tạ Duyên cũng kinh ngạc, Tô San này có vẻ không giống như là diễn xuất kém, là một người mới, có thể biểu biện được như vậy thực sự khiến người khác kinh ngạc.

“Hừ! Tất cả là do ngươi tiểu tử này dạy hư Tiểu Uyển nhà ta!”

Nguyên Chấn Hoa giống như cuối cùng tìm được đầu sỏ gây chuyện, tùy tay lấy một cái chổi trong viện, liền nổi giận đùng đùng đánh vào người Tạ Duyên.

Tô San vội vàng duỗi tay ngăn trước mặt hắn:

“Cha, đừng như vậy!”

“Con tránh ra cho ta!”

Nguyên Chấn Hoa một phen kéo ra Tô San yếu ớt, tiếp tục giơ lên chổi muốn đánh Tạ Duyên.

Thấy vậy, Tô San gấp đến mức khóc lên, “Chương Toàn ca ca,

huynh đi mau, đi mau đi!"

Tạ Duyên nhìn mắt Tô San, trong mắt không cam lòng, cuối cùng vẫn xoay người đi ra khỏi sân.

Quay phim cũng chay theo, Tạ Duyên vẫn còn gắt gao nắm chắt nắm tay, làm người xem nhìn thấy gân xanh ở cổ tay, có thể thấy được nội tâm không bình tĩnh.

"Cắt! Rất tốt!"

Cho tới lúc đạo diễn lên tiếng, một vài nhân viên công tác nhìn phía Tô San với ánh mắt khác thường, lúc trước trên mạng còn có video Tô San diễn xuất kém cỏi như thế nào, có người còn làm thành mấy icon cảm xúc, sao bây giờ lại thấy không giống như trên mạng đồn đãi.

"Không tồi, không tồi, đây là bộ phim đầu tiên của cô sao?"

Nguyên Chấn Hoa hình như đối với cô rất thưởng thức, nhưng đối với Tô San "trước kia" thì hoàn toàn không biết gì.

Trợ lý của Tô San còn chưa tới, trên người cũng không có khăn giấy nên trực tiếp lấy tay lau khô nước mắt trên mặt, một bên cười nói:

"Đây là bộ phim thứ ba của tôi, lúc trước làm không tốt, diễn cái gì bây giờ tôi cũng không dám nhìn lại."

Cho rằng cô đang nói giỡn, Nguyên Chấn Hoa vội vàng chỉ vào nàng nói:

"Mặt của cô bên này đỏ hết lên rồi, nhanh lấy đá chườm đi, ta đã nói là không đánh thật rồi, đạo diễn còn muốn đánh thật."

Nghe vậy, Tô San chỉ cười cười đi đến chỗ đạo diễn, nhìn xem cảnh này cô có cần sửa lại gì không.

Thấy cô đi tới đây, đạo diễn liền dời ánh mắt từ máy theo dõi qua, thuận tiến nói với phó đạo diễn:

“Cậu đi lấy cho Tô San chút đá đi.”

Nói xong, lại vô cùng vui mừng nhìn mắt của cô:

“Thật không tệ, cô xử lý chi tiết vô cùng tốt, tôi còn nghĩ rằng cô phải dùng thuốc nhỏ mắt, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể khóc được, có điều cô diễn dùng lực nhiều quá, lúc sau chú ý một chút.”

Nói thật ra, đạo diễn đã chuẩn bị là phải quay đi quay lại, nhưng không nghĩ là thuận lợi như vậy, đúng là ngoài dự đoán.

Nghe vậy, Tô San cũng nghiêm túc gật đầu, diễn bản thân cùng với diễn người khác không giống nhau, cô vẫn là có chút cố tình.

Buổi tối cô còn có một cảnh quay tối, do cũng không phải vai chính, các cảnh diễn không thể tập trung lại quay trong một lúc, cho nên Tô San chỉ có thể ngồi một chỗ chờ, nhân tiện học hỏi kinh nghiệm của những người khác.

Không có ghế ngồi, cô chỉ có thể cầm kịch bản ngồi ở bậc thang, nhìn Phạm Mộng phía bên kia có một đám người vây quanh, trang điểm, sửa sang quần áo, nhìn rất sang chảnh.

Tô San ngồi ở đó đọc kịch bản cũng ghi chú lại một vài điều để tránh sau lại quên mất.

“Cô không đi lấy đá sao?”

Đến lúc bên tai bỗng vang lên một giọng nói, Tô San vừa nhấc đầu lên liền thấy một khuôn mặt quen thuộc, từ góc độ này, góc cạnh gương mặt của hắn càng thêm rõ ràng, toàn bộ ngũ quan hoàn mỹ, có điều Tô San cũng không có rung động.

“Aa, tôi không sao, không đau lắm.” Cô sơ sơ mặt mình, cũng không quá để ý.

Nghe vậy, Tạ Duyên nhíu nhíu mi, hình như chưa bao giờ thấy qua nữ nghệ sĩ không để bụng gương mặt của bản thân.

“Tùy cô.”

Nói xong, người đi về phía phòng hóa trang của mình, Tô San cũng không để bụng, tiếp tục đọc kịch bản.

Trở lại phòng hóa trang, Tạ Duyên rót cho mình một ly trà, đằng sau nam trợ lý vẫn đang tấm tắc:

“Vị kia Tô San cũng thực là kỳ lạ, chưa bao giờ gặp người không để bụng khuôn mặt của chính mình, nữ diễn viên đều là đựa vào khuôn mặt để kiếm cơm mà!”

“Có điều cũng phải, lúc trước em xem video của cô ấy trên mạng, lúc đó đóng quá dở, sao bây giờ lại giống như thay đổi hoàn toàn, không lẽ có người giúp cô ấy đả thông tư tưởng..?”

Thấy hắn vẫn lải nhải, Tạ Duyên uống một ngụm trà, thản nhiên liếc hắn:

“Cậu đi lấy một chút đá đi”

Nam trợ lý có vẻ đang cầm điện thoại chơi game, đột nhiên buông tay, há hốc mồm, ngẩng đầu.

“Do cậu nhìn thấy cô ấy đáng thương.”

Tạ Duyên nói xong buông ly nước xuống, chuẩn bị đi ra ngoài, đi ra tới cửa còn quay đầu bỏ lại một câu:

“Nhớ rõ, là cậu.”

---Hết chương 3---

Chương 4: Phát sóng trực tiếp (Livestream)

“Do cậu nhìn thấy cô ấy đáng thương.”

Tạ Duyên nói xong buông ly nước xuống, chuẩn bị đi ra ngoài, đi ra tới cửa còn quay đầu bỏ lại một câu:

“Nhớ rõ, là cậu.”

“Vì sao lại là em??” Trợ lý vẻ mặt mờ mịt, làm việc tốt còn phải lấy danh nghĩa của hắn?

Tạ Duyên xoay người, mắt nhìn hắn: “Nếu không cậu muốn dùng cái gì?”

Trợ lý: “…”

Hắn cũng không còn lời nào để nói.

Không đúng, trọng điểm không phải cái này, chủ yếu là Tạ Duyên của bọn họ vẫn luôn không nhiều lời nói chuyện với nữ nghệ sĩ, bây giờ lại thương hương tiếc ngọc?

Mang tâm tình kỳ lạ, trợ lý lập tức qua bên tổ đạo cụ lấy một túi đá lớn, thuận tiện còn qua chỗ bán cơm mua mấy quả trứng gà, lúc này mới chạy tới đưa cho Tô San.

Tô San vốn đang xem kịch bản, không nghĩ tới hắn mang đưa mình mấy thứ này, kinh ngạc mất một lúc:

“Tôi không sao, phiền anh quá.”

“Không sao, cô cứ nhận đi, nếu không ngày mai mặt sưng lên thì không quay được.”

Trợ lý đem mấy thứ nhét vào tay cô.

Tô San cũng không từ chối nữa, cười cười với hắn: “Cám ơn anh.”

Mỹ nữ cười với mình, trợ lý cũng hơi ngượng ngùng gãi gãi đầu:

“Đừng khách khí như vậy, cô gọi tôi là Triệu Đồng là được rồi,, tôi không thấy trợ lý của cô đâu, sao vậy, công ty không có tìm trợ lý cho cô sao?”

Vừa mới debut đã là đóng vai chính phim trên mạng, lại có thể đóng nữ số 3 bộ phim này, nếu nói Tô San không có bối cảnh thì đánh chế Triệu Đồng cũng không tin.

“Trợ lý của tôi vẫn đang ở khách sạn, chắc khoảng lát nữa sẽ tới đây.”

Tô San giải thích.

Nghe vậy, Triệu Đồng thì cái hiểu cái không gật gật đầu, thường nữ nghệ sĩ sẽ có vài trợ lý đi theo, như Phạm Mộng kia cũng có ít nhất 3 người trợ lý, không nghĩ là Tô San lại “đơn giản” như vậy.

Lại hàn huyên một chút, Triệu Đồng liền đi, bởi vì Tạ Duyên đại gia đằng kia còn cần hắn.

Sau khi Triệu Đồng đi rồi, Tô San lúc này lại tiếp tục ngồi ở bậc

thang, lấy trứng gà trong túi ra chậm rãi xoa lên mặt.

Kỳ thật cô cũng từng hoài nghi là Tạ Duyên rốt cuộc có phải Thái Tử hay không, vì hai người quá giống nhau, nhưng cô biết hai người tuyệt đối không phải là một, vì trên tay Thái Tử có một nốt ruồi, nhưng lúc nãy diễn cô thấy Tạ Duyên không có, hơn nữa Tạ Duyên cao hơn so với Thái Tử một chút, giọng nói cũng không giống nhau, tính cách cũng không giống nhau.

Đọc xong kịch bản, Tô San liền trở về phòng hóa trang, chờ đến buổi tối có quay thêm một cảnh nữa, sau đó về khách sạn.

Diễn viên chính tất nhiên là sẽ được ở phòng hạng sang, địa vị này của cô chỉ đủ để ở một phòng đơn tiêu chuẩn. Đối với chất lượng giấc ngủ Tô San có yêu cầu rất cao, vì vậy cô tự mình bỏ tiền thuê một phòng hạng sang. Sau khi tắm, cô chuẩn bị chơi game một chút rồi ngủ thì chị Lưu nhắn tin, thì ra là bộ phim truyền hình Tô San nguyên chủ quay lúc sau hiện tại công bố đoạn trailer, nên chị Lưu muốn để cô chia sẻ trên Weibo của mình. Do nguyên chủ không chịu để công ty quản lý tài khoản Weibo nếu không thì chuyện này nàng cũng không cần phải động tay, Tô San cảm thấy, tốt nhất sau này cứ để công ty quản lý tài khoản Weibo này đi.

Chỉ là đến khi cô đăng nhập vào, lại phát hiện cô lại trở thành hotsearch thứ 16!

Tiêu đề: # Tô San mỉm cười ma mị #

Cư dân mạng A: “Xem xong trailer tôi chỉ muốn nói ba chữ: cay đôi mắt!”

Cư dân mạng B: “Cầu xin Tô tiểu thư, cô đừng có đóng phim nữa, buông tha cho khán giả đi!”

Cư dân mạng C: “Lúc trước cảm thấy Chu Cầm Cầm diễn tệ đến mức xếp hạng bét về diễn xuất trong số nữ diễn viên, bây giờ tôi muốn xin lỗi Chu Cầm Cầm, là tôi có mắt không tròng, Tô San mới là thiên hạ vô địch.”

Cư dân mạng D: “Mặt của Tô San thật là đẹp, trong trạng thái đứng yên thì có thể hạ gục toàn bộ mấy nữ nghệ sĩ trong nháy mắt, nhưng nếu trong trạng thái có thể di động thì …mmm”

Cư dân mạng E: “Cái này mà cũng gọi là diễn hả? Xin hỏi Tô tiểu thư ngoài khuôn mặt thì cô còn có cái gì?”

Cư dân mạng F: “Diễn xuất như vậy mà vẫn có thể đóng vai nữ chính của hai bộ phim, bối cảnh của Tô tiểu thư thật là lớn.”

Cư dân mạng G: “Có lẽ có người không biết, tôi phổ cập kiến thức một chút, gần đây, Tô tiểu thư xác nhận vai nữ số 3 trong phim “Loạn thế chi ca”, không sai, chính là phim điện ảnh do Tạ Duyên và Phạm Mộng đóng vai chính, có cả đạo diễn từng nhận giải Kim Hùng, trang phục kỹ xảo cũng đều được coi là hạng nhất cả nước, nghe nói là vốn đầu tư hơn 500 triệu, một diễn viên hạng ba đóng phim trên mạng vậy mà trực tiếp được tham gia phim điện ảnh hàng đầu, tôi rất tò mò bộ phim tiếp theo của Tô tiểu thư có khi nào là phim của Hollywood không?!”

Cư dân mạng H: “Mẹ ơi, hôm nay tôi mới biết bối cảnh của Tô San trâu như vậy, diễn xuất như vậy mà còn đi đóng điện ảnh, muốn bị Phạm Mộng giẫm nát luôn hả?”

Tô San nhìn thấy có rất nhiều người dùng biểu tình kỳ lạ của nguyên chủ làm thành mấy icon cảm xúc, còn được người ta lấy hình để marketing.

Việc bị làm thành icon cảm xúc cũng không sao, chỉ là Tô San cảm thấy bản thân lại hot lên một hồi trên mạng.

Đăng bài tuyên truyền trên Weibo xong, cô còn up cả hình icon cảm xúc của mình, cái kiểu tự bôi đen như vậy lại thu hút rất nhiều người vào bình luận.

Tô San mở máy tính của khách sạn, vào phần livestream, chỉnh chỉnh góc độ camera, sau đó bắt đầu phát sóng trực tiếp, đồng thời chia sẻ video livestream lên Weibo.

Fan của cô mặc dù có hơn hai trăm vạn, nhưng mỗi khi bình luận thì cũng chỉ được năm sáu ngàn, nhưng do cô lên vị trí hotsearch, có nhiều người vào xem weibo của cô là có thể xem livestream, trong chốc lát số người xem lên đến ba bốn vạn.

Tô San trước đó đi uống nước, sau đó khoác vào một chiếc áo khoác mỏng màu hồng nhạt, ngồi trước máy tính thì đã thấy người xem khoảng năm sáu vạn, Tô San lúc này mới đeo tai nghe lên, nói vào microphone:

“Chào buổi tối nha mọi người.”

Cư dân mạng A: “Chào buổi tối nha nữ thần!!!”

Cư dân mạng B: “Đây là mặt mộc hả, làm da thật là đẹp quá!”

Cư dân mạng C: “Cho dù là mặt đẹp thì cũng không che dấu được sự thật là diễn xuất của cô ta thật nát!”

Tô San cũng không để ý tới mấy bình luận ác ý, mà duỗi tay che mặt có vẻ hơi ngượng ngùng:

“Thực ra tiết tấu của tôi không tốt lắm, toàn dựa vào việc chỉnh sửa hậu kỳ, sợ là ngũ âm không đầy đủ dọa hết mọi người.”

Tô San vừa cười nói, sau đó đứng dậy tới rương hành lý lấy ra một cây sáo trúc.

Bởi kịch trong kịch bản có một đoạn cô phải thổi sáo để đánh thức hồi ức của mình và nam chính, Tô San không tính sẽ sử dụng hậu kỳ phối âm, vì vậy chuẩn bị tự mình làm, đời trước vì muốn gả vào nhà tốt, tất cả cầm kỳ thi họa nấu nướng thêu thùa cô đều đốc hết sức lực rèn luyện, thổi sáo không phải là thứ cô làm tốt nhất nhưng cũng tạm được.

Ngồi lại máy tính, cư dân mạng đều nhìn thấy cô mang sáo trúc tới, mọi người sôi nổi suy đoán, Tô San cưới cười hướng camera:

“Lúc còn nhỏ có từng học, hy vọng bây giờ chưa trả lại hết cho thầy.”

Tô San cũng không chuẩn bị gì nhiều, bản nhạc cô muốn thổi đã sớm ghi tạc trong lòng, nhanh chóng nắm mắt thổi lên.

Cư dân mạng A: “Trời ạ, ai còn dám nói nữ thần của tui là bình hoa di động!”

Cư dân mạng B: “Tôi cũng có học thổi sáo, bài hát này có một số chỗ rất khó, hơn nữa cảm giác Tô San thổi cảm giác thật lạ, như là có hơi hướng cổ trang?”

Cư dân mạng C: “Ha ha, lại muốn tẩy trắng hả? Ngại quá, diễn xuất của cô tẩy cũng không trắng được, bây giờ muốn chuyển sang âm nhạc?”

Cư dân mạng D: “Người qua đường nói một câu, Tô San thực sự rất có khí chất, vậy mà tui trước đây không có phát hiện, quyết định trở thành fan!”

Cư dân mạng F: “Tuy là nghe không hiểu, nhưng cảm giác hình như rất lợi hại, nếu không đóng phim thì Tô San sẽ rất có khí chất.”

…….

Vừa mới tập lời thoại với Tạ Duyên xong, Triệu Đồng cầm lấy di động chuẩn bị về phòng mình thì thấy Tô San lên hotsearch số 1, ấn vào là thấy.

“Aa!”

Tạ Duyên đang pha trà, tự nhiên hắn kêu lên như vậy làm ấm trà suýt chút nữa đổ ra.

“Tô San này thực là… còn biết dùng tới mấy thứ này, có điều trailer bộ phim cũng quá buồn cười, vậy mà không giống với biểu hiện hôm nay tí nào!” Triệu đồng nói, lùi lại ngồi vào bàn trà, đưa di động cho Tạ Duyên xem. Hình ảnh trên màn hình là cô gái nhắm mắt, để mặt mộc, yên tĩnh, nhưng âm thanh sáo trúc phát ra nghe là thấy không phải có thể luyện trong một sớm một chiều.

Lúc này gần như nổi bão, Tạ Duyên nhìn lướt qua liền dời mắt, tiếp tục pha trà.

Thấy hắn không có tí dao động nào, Triệu Đồng cuối cùng cũng yên tâm, ban ngày Duyên ca nhà hắn chỉ là do tâm tình tốt thôi, không thể nào lại coi trọng tiểu cô nương kiểu này.

Vừa xem video, Triệu Đồng vừa đi ra khỏi phòng, thuận tiện khép

cửa lại.

Bên này, Tô San sau khi thổi một khúc thì thấy có rất nhiều người like, bình luận cũng nhiều, trong đó cũng có một số antifan trào phúng.

Lúc này di động bỗng nhiên vang lên, thấy là chị Lưu, Tô San đành phải nói vào microphone:

“Ngày mai tôi còn phải đóng phim, mọi người ngủ ngon nhé!”

Nói xong, cô liền tắt livestream, nhấc điện thoại.

“Tô San, em có thể thổi sáo sao không nói sớm? Kỹ năng này nếu thể hiện trên truyền hình sẽ nổi bão, em sao không hỏi ý chị mà đã phát sóng trực tiếp vậy!”

Chị Lưu ngay lập tức quở trách.

Tô San thực sự có hơi mệt một chút, tắt máy tính đi lên giường nằm:

“Em khi còn nhỏ ở nhà ông ngoại, ông ngoại bắt em đi học mấy thứ, lúc nãy chỉ là tâm huyết dâng trào thôi, em sao nhớ được là báo chị biết.”

Ông ngoại của nguyên chủ là giảng viên đại học, cũng có bắt nguyên chủ học không ít thứ, có điều ông đã sớm qua đời rồi, hồi đó học những gì ngay cả cha mẹ cô chắc cũng không biết.

“Em bây giờ là nghệ sĩ, tuy là bây giờ vẫn chưa nổi tiếng lắm, nhưng em hiện tại vẫn phải cân nhắc kỹ hành động của mình, dễ trở thành điều không tốt!”

Chị Lưu bên kia cảm thấy muốn phun lửa.

Do thường xuyên làm mấy chuyện tiền trảm hậu tấu, Tô San cũng không sợ chị Lưu hoài nghi, qua loa vài câu sau đó tắt điện thoại đi ngủ.

Ngủ một giấc, ngày hôm sau cô vẫn ở hotsearch thứ 13, trong một đêm mà fan Weibo lại thêm một trăm vạn, đương nhiên, phần bình luận vẫn là antifan chiếm lĩnh.

Sau khi trợ lý Tiểu Chu mua bữa sáng cho cô, Tô San cầm đi tới đoàn làm phim ăn, hôm nay cô chỉ phải quay 2 cảnh, một cảnh là diễn phối hợp với nữ chính, vào thời điểm sau khi nàng tiến cung.

Chẳng qua hôm nay một số nhân viên đoàn làm phim thấy cô cũng sẽ chào hỏi, Tô San cũng cười đáp lại.

Sau khi vào tới phòng hóa trang, Đồng Nhạc thì đang ngồi ăn bánh bao, nhìn thấy cô liền kích động đứng lên:

“Tô San chị đúng là đa tài đa nghệ, em có đem video của chị cho thầy giáo xem, thầy nói trình độ này phải tầm đứng đầu cả nước!”

Tô San cảm thấy hơi thổn thức, ở nơi trước đây của cô, trình độ thổi sáo của cô cũng không phải thuộc dạng nổi bật, giờ dần dần truyền thống văn hóa đang xói mòn, rất nhiều điều tinh túy đều biến mất.

“Trong giới này, ai mà chả có chút tài nghệ, Mục Dao người ta đàn dương cầm cấp 9, Khâu Băng còn biết vẽ tranh sơn dầu, thực ra đều bị ép buộc để có nhiều người yêu thích hơn mà thôi.”

Chuyên viên trang điểm đứng đó một câu nói toạc ra nguyên tắc trong giới giải trí.

Nghe vậy, Đồng Nhạc bĩu môi: “Nói vậy, em cũng sẽ đi đàn dương cầm, hôm nào đó livestream thử xem.”

Cô ngồi trên sô pha giống như suy nghĩ gì đó cắn bánh bao, không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên thò đầu qua nói với Tô San:

“Chị có phải là đắc tội với ai hay không? Lúc nãy tổ trang phục mang trang phục diễn hôm nay tới, thật sự là xấu tàn bạo!”

---Hết chương 4---

Chương 5: Cùng nhau đi ăn thịt nướng xiên

“Chị có phải là đắc tội với ai hay không? Lúc nãy tổ trang phục mang trang phục diễn hôm nay tới, thật sự là xấu tàn bạo!”

Vừa nói, lập tức buông bánh bao trong tay, đứng dậy chạy tới lấy từ trên giá xuống một bộ váy lưu tiên có tay áo rộng màu hồng, không chỉ hoa văn trên quần áo xấu, đai lưng cũng quá thô, màu xanh biếc, vừa hồng vừa xanh, nghĩ là thấy vô cùng kỳ lạ.

“Cò gì kỳ lạ đâu, làm gì có nữ chính nào để nữ phụ đoạt hết nổi bật, không cắt cảnh diễn của cô đã tốt lắm rồi.” Chuyên viên trang điểm kiểu người từng trải ngồi lướt di động, hiển nhiên đã thấy việc này nhiều rồi.

“Trời ạ.” Đồng Nhạc chửi nhỏ một tiếng, tức giận treo bộ quần áo đó lên lại trên giá:

“Như vậy thật là quá đê tiện.”

“Các em chỉ mới debut, mấy việc như vậy trong giới giải trí là rất bình thường, lúc trước chị làm trong một tổ khác, có một nữ số 2 diễn xuất rất tốt, nhưng không thể nào hot được, còn nữ chính mặc dù diễn xuất không tốt nhưng sẽ thường xuyên lăng xê, hai ba ngày lại lên hotsearch, làm người ta cảm thấy rất hot, thực ra thì fan trung thành rất ít, mấy số liệu fan hâm một đều là thủy quân mới được như vậy, cô ta sợ nữ số 2 đoạt nổi bật nên thuê thủy quân bôi đen người ta, lúc sau vị nữ số 2 kia bị mắng chửi nên bị trầm cảm, với lại cũng không có nhiều tham vọng cho nên quyết định lui khỏi giới, hình như

giờ gả cho đại gia nào đó rồi.” Chuyên viên trang điểm có chút thổn thức nói.

Trong giới giải trí, vì địa vị mà không từ thủ đoạn, Tô San cũng không quá kinh ngạc, giống như chuyên viên trang điểm nói, không cắt cảnh diễn của cô đã tốt lắm rồi. Nhưng mà nếu đã sử dụng thủ đoạn với cô thì sớm hay muộn đều phải trả giá, hôm nay cô không thể làm gì khác nhưng chưa chắc sau này không thể.

“Như vậy thì quá điên rồi, khó trách giới giải trí loạn như vậy.” Đồng Nhạc thoạt nhìn có vẻ rất kinh ngạc.

Đều cũng vì tiền thôi, nghĩ đi nghĩ lại diễn viên đóng một bộ phim là mấy trăm vạn tới hơn một ngàn vạn, ai mà không muốn kiếm tiền, nhưng cũng không phải ai cũng có thể nổi tiếng, mỗi ngày đều có nhiều người mới xuất hiện, nếu không nắm chắc cơ hội để đi lên thì sớm muộn cũng bị đào thải.

Ăn bữa sáng xong, mấy người trò chuyện, Tô San bắt đầu ngồi để trang điểm, lần này phải trang điểm đậm, đến lúc thay quần áo xong, thực ra cũng không quá xấu như tưởng tượng.

“Ui mẹ ơi, đúng là phụ thuộc vào khuôn mặt, quần áo xấu như vậy, chị mặc lên lại cảm thấy khí phách.”

Đồng Nhạc ở bên người cô đi qua đi lại, thỉnh thoảng kéo kéo đai lưng xấu vô cùng.

Chuyên viên trang điểm cũng đang giúp Tô San điều chỉnh trang điểm trên mặt, cũng cùng khen một tiếng:

“Tô San vốn dĩ đã đẹp, trang điểm nhẹ hay trang điểm đậm đều hợp, rất nhiều người trang điểm đậm sẽ có cảm giác đẹp nhưng tục khí,

ngũ quan của cô ấy rất thích hợp với kiểu trang điểm này.”

Nhìn trong gương cô gái có môi đỏ mắt phượng, Tô San cảm giác giống như mình lại trở về kiếp trước, khi đó cô cũng như thế này, đáng tiếc khăn voan còn chưa xốc lên thì đã bị thích khách bắn một mũi tên mà mất mạng.

“Chị Tô, đạo diễn nói chị giờ qua bên đó một chút.”

Lúc này Tiểu Chu bỗng nhiên đi đến.

Nghe vậy, Tô San đành phải nhấc làn váy nặng nề lên, cẩn thận từng bước đi ra ngoài.

Mấy nhân viên bên ngoài nhìn thấy quần áo phối hợp kì lạ của cô, cũng thấp giọng trao đổi với nhau mấy câu, thấy là Tô San mặc vào thái độ tự nhiên như vậy cũng không nói gì nữa.

Hiện tại đang quay cảnh giữa nữ chính và nam thứ, sau khi đạo diễn hô cắt, Tô San cũng vừa đến chỗ máy theo dõi.

“Phạm Mộng, cô lại đây.”

Đạo diễn hô lên với Phạm Mộng, cô hiện tại còn đang dặm thêm phấn, sau đó nhìn lại Tô San:

“Cô đợi một chút nữa phải thể hiện thật rõ kiểu ánh mắt tàn nhẫn, không phải ác độc, mà là hung ác, làm người nhìn sẽ cảm thấy chột dạ, hiểu rõ không?”

Hắn cảm thấy để một cô bé diễn kiểu này nhất định rất khó, cảnh diễn ngày hôm qua tương đối đơn giản, nhưng hôm nay không dễ xử lý như vậy.

“Đạo diễn, có chuyện gì vậy?”

Lúc này Phạm Mộng trên người mặc một bộ nhung trang có ánh ngọc đi tới, cô ấy vốn dung mạo cũng ổn, nhưng trong một nơi như giới giải trí chỉ được xem như trung bình, vì vậy mới đi phẫu thuật thẩm mỹ, bây giờ thoạt nhìn hình như mặt đã khôi phục rồi.

“Đợi chút nữa hai cảnh này của các cô sẽ tiếp nối liền với nhau, cho nên các cô tập lại thật kỹ lời thoại trước, tốt nhất là tập diễn trước cho quen nhé.”

Đạo diễn nói xong, lại chạy qua xem đạo cụ.

Bên cạnh Phạm Mộng có đi cùng một chuyên viên trang điểm, đạo diễn đi rồi, cô ta cũng chỉ nhìn lướt qua, liếc mắt quét qua Tô San một cái, lại xoay người đi chỗ khác tiếp tục trang điểm.

Nhân viên đoàn cũng làm như không thấy, Phạm Mộng này có tiếng thích chèn ép mấy nữ diễn viên đẹp hơn cô ta, xem quần áo của Tô San là biết.

“Chị Tô, nếu không em giúp chị tập lời thoại nha?” Tiểu Chu từ một bên thò đầu ra nói.

Tô San nói một tiếng không cần, sau đó cầm tập kịch bản, đi tới đại điện là chỗ quay phim ngồi xuống.

Đại diện là nơi lấy cảnh quay, đạo diễn Hoàng còn muốn tốt hơn, tự mình sắp xếp các đồ vật được bày biện như thế nào, Tô San ngồi một chỗ tiếp tục xem kịch bản.

“Ê, cô có ăn đậu hũ thúi không?”

Thấy đệm bên cạnh hơi lún xuống, Tô San quay đầu qua nhìn thấy một thiếu niên mặc long bào ngồi bên cạnh, bộ dạng rất đẹp trai, nhưng trong tay đang bưng một chén đậu hũ thúi, thoạt nhìn không hợp chút nào.

"Cậu không sợ làm bẩn quần áo hả?" Tô San lông mày hơi động, cảm thấy người này với những điều đồn trên mạng không giống lắm.

Vương Trừng, là một cậu nam idol 9x hiện đang khá nổi tiếng, cũng xuất thân từ dòng phim thần tượng, hắn diễn hoàng đế cũng là kiểu hoàng đế thiếu niên, vừa mới đăng cơ, bị gian thần mê hoặc, mỗi ngày đều ngập trong tửu sắc, không để ý tới triều chính, nữ số 3 là sủng phi của hắn.

Từ một người hoạt động trong mảng truyền hình có thể chuyển sang mảng điện ảnh, không có ai lại từ chối cơ hội này, mà đạo diễn Hoàng muốn là có thể kéo được sự trợ giúp quảng bá từ fan của Vương Trừng, fan của những idol như vậy sẽ góp ích lớn cho việc tuyên truyền phim điện ảnh, lúc đó còn giúp cho nhà sản xuất tiết kiệm chi phí tuyên truyền quảng bá, đôi bên cùng có lợi sao lại không làm.

"Sợ gì, đây là đậu hũ thúi nổi tiếng nhất ở phố bên cạnh, trợ lý của tôi phải xếp hàng nửa tiếng mới mua được, cô nếm thử xem."

Vương Trừng lập tức đem chén hướng qua chỗ cô.

Thấy vậy, Tô San cũng thấy có chút thèm ăn, cũng vén tay áo lên, lấy một chiếc đũa xiên một miếng cho vào miệng.

"Khụ khụ…" Cô hình như bị sặc, mặt đỏ hết lên.

“Ha ha, hóa ra cô không thể ăn cay hả, tôi thực ra có bỏ thêm hai loại ớt cay.”

Vương Trừng ăn đến một miệng đầy dầu mỡ, nhưng vẫn tốt bụng đưa một bình nước khoáng chưa mở ra cho cô.

Tô San không khách sáo lấy uống một miếng, lúc này mới thấy cổ họng thoải mái một chút, cô không phải là không thể ăn ay, nhưng không ngờ là quá cay như vậy.

“Hai người còn ăn cái gì, chuẩn bị quay, chuẩn bị quay, sửa soạn lại nhanh đi.”

Đạo diễn ở bên kia gào gân cổ lên.

Thấy vậy, Vương Trừng đem bát đậu hũ thúi cho trợ lý đứng bên cạnh cầm, lấy một tờ khăn giấy lau lau miệng, sau đó lập tức cà lơ phất phơ dựa vào trên giường nệm,Tô San sau đó cũng dựa vào lồng ngực của hắn.

Vương Trừng cũng không chiếm tiện nghi của cô, tay nhìn giống như để bên hông của cô nhưng thực tế đặt lên đai lưng cực dày, không giống như mấy diễn viên khác trong giới tận dụng cơ hội.

“Tốt, các bộ phận khác chuẩn bị, action!”

Đạo diễn hô lên xong, màn ảnh chiếu tới bên này, một thị nữ ở bên cạnh cầm quạt quạt lên, Tô San cười nhẹ lấy một quả nho trong mâm trên tay một thị nữ, thò người qua đem quả nho nhét vào miệng Vương Trừng:

“Hoàng Thượng ~ ”

Vương Trừng hé miệng giống như rất hưởng thụ, còn làm bộ háo sắc chuyển đầu qua thị nữ bên cạnh hôn một cái lên mặt, chính là kiểu hôn quân.

Đúng lúc này, một cung nữ cúi đầu đi vào, lập tức quỳ xuống đất nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Nam Cung đại nhân ở ngoài cửa xin yết kiến.”

Dứt lời, Vương Trừng bỗng nhiên mở mắt ra, vẻ mặt khó hiểu nhìn Tô San:

“Nàng để trẫm tuyên Nam Cung Tuyết để làm gì?”

Tô San chớp chớp mắt, lấy tay vẽ vòng vòng trên ngực hắn:

“Hoàng Thượng hỏi nhiều làm gì, thần thiếp tất nhiên là có việc.”

Bị nàng làm cho lửa nổi lên, Vương Trường kiểu như háo sắc muốn hôn nàng, lại bị Tô San duỗi tay đẩy ra “Hoàng Thượng ~”

Hai tròng mắt của nàng ngập nước lấp lánh, một khuôn mặt tuyệt sắc vẻ mặt oán trách, Vương Trừng kiểu như bất mãn, nhưng vẫn đen mặt đứng lên, thuận thế trừng mắt nhìn nàng:

“Để xem trẫm lần sau sẽ phạt nàng thật tốt.”

Nói xong, người liền đi ra khỏi đại điện, vừa lúc Phạm Mộng cũng đi vào tới, nhìn thấy hắn tự nhiên vội vàng muốn quỳ xuống hành lễ, nhưng Vương Trừng cũng không để ý tới đi nhanh ra ngoài.

Thấy vậy, Tô San cũng vẫy vẫy tay để những người khác đi ra, đến khi trong điện chỉ có hai người, nàng dựa vào đệm không chút để ý nói:

“Nam Cung tướng quân quả đúng là nữ nhi đầy khí phách, khó trách Chương tướng quân lại một lòng một dạ với ngươi như vậy!”

Câu sau còn mang theo giọng điệu châm chọc, màn ảnh chuyển tới phía Phạm Mộng, Phạm Mộng vẫn như cũ quỳ một gối xuống đất, nhíu mày đẹp:

“Vi thần không hiểu ý của Quý Phi nương nương.”

“Không hiểu?”

Tô San bỗng cười lạnh một tiếng, chậm rãi đứng dậy, từng bước từng bước đi tới trước mặt nàng, mắt phượng hẹp dài hơi nhíu lại, giọng điệu châm chọc.

“Bổn cung cũng khuyên Nam Cung tướng quân một câu, đối với người mà ngươi có thể dùng mưu mô mê hoặc được thì đừng có si tâm vọng tưởng, nếu không đến lúc đó tan xương nát thịt thì đừng trách không có ai nhắc nhở ngươi.”

Môi đỏ của nàng hơi mím lại, trên mặt lạnh nhạt không có một chút cảm xúc, từ trên cao nhìn xuống Phạm Mộng.

Đạo diễn ngồi sau máy theo dõi cũng có chút kinh ngạc, Tô San mặc dù biểu hiện không phải cực kỳ tốt nhưng biểu hiện như vậy cũng đã ngoài dự kiến của hắn, sự tàn nhẫn này không hiện ở trên mặt, cũng không thể hiện trong lời nói, nhưng kết hợp lại làm người ta cảm nhận được sát ý.

Phạm Mộng vẫn quỳ trên mặt đất giống như muốn nói gì, nhưng biểu cam không khống chế được cuối cùng cười lên.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi, làm lại một lần nữa đi.” Cô ta cười xong lại đứng lên, trợ lý ở bên cạnh lại đưa qua cho cô một chai nước.

Đạo diễn mặc dù hơi bất mãn, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ để cô điều chỉnh lại trạng thái. Một lúc lâu sau, bắt đầu quay lại một lần, Phạm Mộng lại diễn hỏng, một cảnh này khoảng một tiếng mới xong.

Tô San nóng tới mức đầu đầy mồ hôi, lập tức chạy tới phòng hóa trang thay đồ, dù sao hôm này cũng không còn cảnh diễn của cô nữa.

Chờ sau khi cô thay đồ xong chuẩn bị quay lại khách sạn, Vương Trừng ở bên kia cũng vừa mới quay xong một cảnh, nhìn thấy cô, lập tức mặc lòng bào đi tới nói:

“Lát nữa cô có muốn cùng đi ăn thịt nướng xiên không, tôi biết có một nhà hàng nướng BBQ ngay phố bên cạnh rất ngon!”

“Anh Trừng, anh đang ngại là fan không đủ quan tâm tới bộ phim anh đang đóng sao?” Trợ lý đứng bên cạnh không nhịn được nhắc nhở.

Nghe vậy, Vương Trừng phóng khoáng xua tay:

“Đeo khẩu trang lên chẳng có ai nhận ra tôi hết!”

Nói xong, không biết nhìn thấy gì, vẫy tay với đằng sau Tô San:

“Duyên ca có muốn cùng đi ăn thịt nướng xiên không, em mời!”

Tô San quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Tạ Duyên cùng với Lý Hách, người đóng vai nam thứ, đi tới, hai người vẫn đang mặc trang phục diễn, hình như đang trao đổi về kịch bản.

Sau khi tới, Lý Hách đem kịch bản cuốn lại, lập tức nói:

“Được được được, lâu rồi không có uống rượu!”

Lý Hách là người đi theo con đường rắn rỏi hào phóng, hình ảnh này rất giống với tính cách của hắn.

Thấy vậy, Tô San hơi do dự: “À…tôi chắc không đi đâu”

Đỡ mất công người ta lại nói cô muốn lợi dụng để lăng xê, còn lợi dụng Tạ Duyên và Vương Trừng để lăng xê, fan của hai người này mỗi người một ngụm nước miếng cũng có thể làm cô chết đuối.

“Thôi mà, cùng đi đi, kêu thêm cả nhóm người Phạm Mộng nữa, dù sao cũng là Vương Trừng mời!” Lý Hách cười ha ha.

Nghe vậy Tô San lại muốn từ chối, Vương Trừng bên cạnh lại trừng mắt nhìn cô, rơi vào đường cùng cô đành phải gật gật đầu.

Thấy vậy Vương Trừng mới vừa lòng nhìn qua hướng Tạ Duyên:

“Duyên ca có đi không, nhà hàng kia thực sự rất ngon.”

Dứt lời, Triệu Đồng đứng bên cạnh cười nói:

“Ngại quá, Duyên ca của chúng tôi không ăn mấy đồ như vậy.”

“Được.” Tạ Duyên không quan tâm tới Triệu Đồng, mà thản nhiên nhìn phía Vương Trừng:

“Lâu lâu thay đổi khẩu vị cũng được.”

--- Hết chương 5 ----

Chương 6: Lợi dụng để lăng xê

“Được.” Tạ Duyên không quan tâm tới Triệu Đồng, mà thản nhiên nhìn phía Vương Trừng:

“Lâu lâu thay đổi khẩu vị cũng được.”

Triệu Đồng: “…”

Lúc trước là ai nói ăn mấy đồ nướng BBQ sẽ dẫn đến ung thư?

“Được được được, chờ lát nữa công việc kết thúc chúng ta chia ra hai nhóm đi nhé.” Vương Trừng chỉ đường cho mọi người.

Hẹn thời gian xong, Tô San đành quay lại khách sạn thay quần áo, mặc dù cô không nổi tiếng lắm, nhưng mấy icon cảm xúc của cô hiện vẫn lưu truyền rất rộng, tốt nhất vẫn đội mũ để tránh người ta nhận ra.

“Chị Tô, chị ngày mai muốn đi chơi không?”

Tiểu Chu ngồi trên sô pha lướt điện thoại, ngẩng đầu nhìn cô.

Tô San đang chải tóc, nghe vậy thản nhiên nói:

“Ngày mai em đi chơi đi, chị qua bên nhà chị của chị.”

Ngày mai cô không có lịch quay, Tô San quyết định qua bên nhà chị của cô một chuyến, bởi vì ngày mai là sinh nhật của cháu trai của cô,

nơi này không giống với nơi đó đời trước của cô, chị của nguyên chủ đối với nguyên chủ thật sự tốt, gần như là dùng hết khả năng để chiều ý cô, cũng giúp cô tránh đi nhiều lần nguyên tắc ngầm, Tô San cũng hy vọng về sau có thể giúp chị của cô chút gì đó.

“Vậy lát nữa chị nhớ cẩn thận chút nhé, ban ngày em thấy ở đây có nhiều paparazzi, đặc biệt là Vương Trừng có nhiều fan như vậy, khẳng định có nhiều cái đuôi chạy theo sau.”

Nói tới đây, Tiểu Chu bỗng nghĩ tới điều gì, không nhịn được ngẩng đầu từ điện thoại nhìn qua Tô San:

“Thực ra em cảm thấy chị đến gần Vương Trừng chút cũng tốt, không nhất thiết phải dùng couple lăng xê, chỉ cần ở gần để được người ta chú ý đến một chút là đủ rồi, chị xem Mục Dao vị kia mấy idol có nhiều fan đều bị cô ta lợi dụng lăng xê couple hết ráo, nếu không chỉ dựa vào cô ta không thể có hot như vậy.”

“Với năng lực diễn xuất của chị như thế này mà đi dựa vào Vương Trừng để nổi tiếng, em muốn chị bị fan của cậu ấy mắng đến chết hả?”

Tô San không quan tâm, cô không có ý định đi lợi dụng người khác. Nghe vậy Tiểu Chu cảm thấy cũng đúng, không nói gì tiếp tục ngồi lướt điện thoại.

Lúc Vương Trừng gọi tới, Tô San cũng chuẩn bị ra khỏi khách sạn, cô mặc một bộ áo thun váy trắng đơn giản, mũ sụp xuống thấp tới mức không nhìn rõ là ai. Ở sảnh khách sạn tầng trệt, cô nhìn thấy Vương Trừng ăn mặc một màu đen từ trên xuống dưới, trợ lý của hắn đứng trước ngăn ở trước mặt hắn, hai người thoạt nhìn có vẻ lén lút kỳ lạ.

“Ê, mau đi thôi.” Vương Trừng thấy cô đi tới, lập tức vẫy tay.

Tô San cũng kéo thấp mũ xuống hơn nữa, bước nhanh theo sau Vương Trừng, ra khỏi khách sạn sau đó đi vào một quán cà phê, từ cửa sau quán cà phê đi vào hẻm nhỏ, vòng đi vòng lại cuối cùng tới của một nhà hàng đồ nướng BBQ.

Có vẻ chỗ đã được đặt sẵn xong rồi, trợ lý dẫn đường hai người thuận lợi đi lên vào một phòng trên lầu hai.

Ở xung quanh khu này có rất nhiều địa điểm được các đoàn làm phim sử dụng làm phim trường để quay phim điện ảnh, cho nên nếu có nhìn thấy người mang khẩu trang ra ra vào vào, mấy người phục vụ cũng không có phản ứng gì, người nổi tiếng nhìn thấy nhiều quá nên không còn cảm giác mới lạ nữa.

Lúc đi vào phòng, Vương Trừng tháo khẩu trang xuống có một nữ phục vụ chịu trách nhiệm order bỗng nhiên “A!” một tiếng.

“Vương Trừng!” Nữ phục vụ kích động chạy qua bên này, run rẩy lấy ra trong túi một cây bút, “Anh có thể ký tên giúp em không ạ?”

“Đương nhiên có thể!” Vương Trừng không nói hai lời liền cầm lấy bút ký tên trên áo của cô nàng.

Nữ phục vụ kích động tới mức không kiềm chế được, nhưng đến khi nhìn thấy Tô San là người đi cùng Vương Trừng thì trong nháy mắt bình tĩnh lại giống như bị giội nước lạnh,, còn dùng ánh mắt khác thường nhìn Tô San.

Gọi món xong, Vương Trừng còn cố ý đi qua kéo rèm của lại:

“Có một paparazzi đi theo tôi hơn nửa năm, hiện tại tôi ở nhà cũng

không dám kéo mở rèm cửa.”

Dứt lời, Tô San cũng cười cười, lúc này của phòng bỗng nhiên được mở ra, một đám người đi vào, cơ bản đều là diễn viên trong đoàn làm phim cùng với một số nhân viên đoàn chủ chốt, xem ra Lý Hách mời được ai đều mời đến hết.

“Ngồi ngồi đi, hôm nay là Vương Trừng mời, nên mọi người cứ gọi món thoải mái!”

Lý Hách gân cổ thét to lên.

Nháy mắt cả phòng sôi nổi hẳn lên, một bàn lớn như vậy trong nháy mắt mọi người đều ngồi đầy hết, bên cạnh Tô San cũng có hai người ngồi vào, một người là một nhân viên nữ trong đoàn làm phim, một người khác thế nhưng lại là Tạ Duyên.

“Hách ca, anh muốn rút hết máu của em luôn hả?”

Vương Trừng làm bộ đau lòng lấy tay che ngực, những người khác phá lên cười.

“Thôi đi ba, cậu đóng một bộ phim là hơn một ngàn vạn, tụi tôi ăn một bữa thì có thể hết bao nhiêu tiền!” Lý Hách vừa nói, vừa lấy ra mấy chai rượu đặt lên bàn.

Nghe vậy, Vương Trừng lập tức thấy không vui, đem tầm mắt chuyển qua phía Tạ Duyên, hiện mặc toàn thân bộ quần áo hết sức bình thường:

“Đó là do Duyên ca không đóng phim truyền hình thôi, nghe nói năm ngoái nhà sản xuất đề nghị thù lao một trăm triệu cũng không mời được anh ấy, mấy người như em chỉ là muỗi thôi.”

Trong đoàn phim, mỗi một nam diễn viên đều có con đường định hướng khác nhau, cũng không có xung đột lợi ích, vậy nên nói chuyện cũng không có mâu thuẫn gì nhiều, tất cả mấy điều này đều là điều mọi người đều biết đến.

Vừa nhắc đến Tạ Duyên, mọi người đều nhìn qua hắn, nhưng Tạ Duyên cũng chỉ cúi đầu nhìn điện thoại, vốn dĩ hôm nay hắn đồng ý ra ngoài ăn với mọi người đã là chuyện rất ngoài dự kiến, tất cả mọi người đều muốn xem bộ dáng Tạ Duyên ăn thịt nướng xiên là như thế nào.

“Tạ Duyên là do lười, quanh năm suốt tháng nhiều nhất là quay hai phim điện ảnh, có đôi khi cả năm cũng không đóng phim, còn lâu mới có thể trông cậy hắn sẽ đi đóng phim thần tượng, hắn bây giờ ngay cả bạn gái cũng không có, ha ha ha!”

Lý Hách có vẻ rất thân với Tạ Duyên, cho nên mới có thể không kiêng nể gì mà cười nhạo hắn như vậy.

Nghe thấy hắn còn chưa có bạn gái, một vài nhân viên nữ trong đoàn còn đỏ mặt lén liếc nhìn hắn, cho đến lúc Phạm Mộng, hiện tại chỉ trang điểm nhẹ, đột nhiên lấy ra di động:

“Mọi người đừng nhúc nhích, cho tôi chụp một tấm ảnh lát up lên Weibo.”

Việc đoàn làm phim liên hoan đúng là có thể up lên Weibo, nghe vậy, một số nhân viên trong đoàn đề nghị sau khi chụp làm mờ khuôn mặt của mình, lúc này Phạm Mộng mới nghiêng người, đưa lưng về phí Tạ Duyên, giơ điện thoại cao lên chụp hết cả tất cả mọi người.

Trong chốc lát, món ăn được mang lên, Lý Hách còn gọi thêm một ít

rượu sợ lát nữa không đủ.

Lúc uống rượu, mọi người cái gì cũng nói được, có lúc còn nói xấu một số nghệ sĩ khác trong giới, Tô San tự nướng mấy xiên thịt dê, lại phát hiện Tạ Duyên ngồi bên cạnh cũng không có động tĩnh gì.

Nướng xong, cô mang một xiên thịt dê mình nướng đưa cho hắn:

“Anh có ăn không?”

Nói xong, chính cô cũng không thèm chú ý hình tượng cầm một xiên thịt dê lên cắn một miếng, Tạ Duyên nhìn xiên thịt dê trong tay cô, hơi sửng sốt, cũng không động đậy, lại nhìn về phía mấy miếng cà tím ở trên bàn.

“Anh muốn nướng cà tím hả?”

Tô San lại nghĩ chắc hắn không biết nướng đâu, lại tốt tính hỏi thêm:

“Có cần tôi nướng dùm không?”

Tạ Duyên quay đầu qua, nhìn thấy cô vẫn còn đang tiếp tục cắn mấy miếng trên xiên thịt dê, hắn mở miệng nói:

“Được.”

Nghĩ chắc hắn chưa bao giờ ăn mấy thứ này, không biết nướng là điều bình thường, Tô San lại lấy thêm hai miếng cà tím đặt lên vỉ.

“Tạ Duyên, anh có ăn chân gà không?”

Phạm Mộng ở một bên cũng ân cần gắp một cái chân gà đặt vào chén của hắn, mặc kệ hắn có muốn hay không.

“Cám ơn, tôi không ăn thịt.” Tạ Duyên lại gắp chân gà qua đưa lại cho cô ấy.

Thấy vậy, Phạm Mộng nhìn sang bên Tô San còn đang nướng cà tím, có vẻ không vui lắm quay đầu, cũng không nói gì nữa.

Chờ lúc nướng xong cà tím, Tô San gắp cả hai miếng qua cho hắn, sau đó lại tự mình nướng mấy miếng bắp.

Ăn xong miếng cà tím, hình như cảm thấy hương vị cũng không tệ, Tạ Duyên lại hướng mắt nhìn theo mấy miếng bắp của cô. Dường như cảm nhận được ánh mắt của hắn, Tô San lại gắp bắp vào chén của hắn.

Tạ Duyên: “Cám ơn.”

Tô San: “…..”

Sau đó Tô San cũng không quan tâm tới hắn nữa, cô nướng cái gì đều tự mình ăn, mà mấy người nhóm Lý Hách cũng có uống một chút rượu, nhưng cũng không có ai bị say quá.

Thấy cũng muộn rồi, một vài nhân viên đoàn cũng đứng lên lục tục rời khỏi, Tô San cũng đi ra theo luôn.

Sau khi quay lại khách sạn, cô đi tắm rửa, trên người vẫn còn một chút mùi vị BBQ bám vào, lúc này chị Lưu gọi điện thoại tới.

“A lô.” Tô San chui vào ổ chăn nghe điện thoại.

“Hôm nay em ra ngoài đi liên hoan hả?” Giọng điện chị Lưu nghe có vẻ khá bình tĩnh.

Tô San nghĩ là do Tiểu Chu nói, cũng không để ý:

“Vâng, có chuyện gì vậy?”

Chị Lưu: “Không có gì, dù sao chuyện này cũng không liên quan tới em, em đừng quan tâm là được.”

Tô San nghe cũng không hiểu ra sao, chị Lưu dặn dò vài câu rồi cúp máy.

Có vẻ như nghĩ tới điều gì, cô lập tức vào Weibo, phát hiện hot search đứng đầu là <#Tạ Duyên Phạm Mộng#>

Thì ra lúc nãy Phạm Mộng up tấm ảnh chụp lên, nhưng còn để ở giữa cô ta và Tạ Duyên một cái trái tim, lúc này cư dân mạng đều nổi bão, đặc biệt là fan của Tạ Duyên, đào lên tất cả những tin tức đen tối thời xưa của Tạ Mộng.

Cư dân mạng A: “Nữ nghệ sĩ phẫu thuật thẩm mỹ lại lăng xê *nôn mửa*”

Cư dân mạng B: “ Cầu xin Phạm nữ sĩ buông tha ông xã của tui, xin cô chọn người khác để lăng xê đi!”

Cư dân mạng C: “Phim điện ảnh còn chưa công chiếu đã bắt đầu lăng xê, đây đâu phải là cách tuyên truyền của đoàn làm phim?’

Cư dân mạng D: “Nhìn ảnh chụp, ông xã của tui toàn cúi đầu, rõ ràng là không muốn chụp hình chung, cũng không thèm để ý tới nữ nghệ sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, chỉ có mỗi nữ nghệ sĩ phẫu thuật thẩm mỹ độc diễn, ngoài ra, cho hỏi em gái xinh đẹp ngồi cạnh Tạ Duyên là ai vậy?”

Cư dân mạng E: “Tuy rằng tui rất muốn nhìn hình ông xã của tui selfie, nhưng không hy vọng bị người khác lợi dụng để lăng xê *nôn mửa*”

Cư dân mạng F: “Em gái ngồi cạnh Tạ Duyên là Tô San hả? Ha haha, tuy rằng ta rất ghét Phạm Mộng, nhưng diễn xuất của Tô San có khi nào sẽ bị Phạm Mộng nghiền nát thành bột luôn không?”

Cư dân mạng G: “Ôm đi Trừng ca của tui, thuận tiện kéo theo Lý Hách, cảm ơn Phạm nữ sĩ buông tha cho bọn họ *khom lưng chín mươi độ*”

Phạm Mộng đang muốn làm gì đây, chỉ cần nhìn lướt qua là cũng biết ý đồ của cô ta là gì, nếu như không phải là cố ý, thì là do EQ quá thấp, nếu EQ thấp thì làm sao tồn tại trong giới này tới giờ được chứ.

Dù sao cũng không liên quan tới cô, Tô San tắt máy, chuẩn bị đi ngủ, lại có một tin nhắn Wechat tới.

Vương Trừng: “Cô chuẩn bị sẵn sàng đi, tôi vừa mới nghe được tin, đội quan hệ xã hội của Phạm Mộng chuẩn bị thuê thủy quân để hướng chỉ trích của dư luận sang phía cô.”

--- Hết chương 6---

Chương 7: Tài nấu nướng của cô

Vương Trừng: “Cô chuẩn bị sẵn sàng đi, tôi vừa mới nghe được tin, đội quan hệ xã hội của Pham Mộng chuẩn bị thuê thủy quân để hướng chỉ trích của dư luận sang phía cô.”

Bây giờ, nếu ai có fan nhiều là lớn nhất, nếu không có chỗ dựa vững chắc, chỉ cần bị người khác hãm hại cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng ngậm đắng nuốt cay.

Tô San nhắn tin cho chị Lưu, đối với việc bị người ta đem diễn xuất ra chê cười cô cũng không quá để ý, cứ bôi đen cô thật nhiều, đến lúc sau khi được tẩy trắng mới cảm thấy càng thỏa mãn.

Rất nhanh chị Lưu đã trả lời lại, nói chị sẽ nói bên quan hệ xã hội chú ý khống chế dư luận, nếu như chỉ bôi đen năng lực diễn xuất của cô thì không sao, nếu còn đề cập tới vấn đề khác lập tức sẽ đứng ra giải quyết.

Công ty quản lý của Tô San thực ra cũng là một trong ba công ty giải trí lớn nhất trong ngành, cũng là do chị của cô giới thiệu cô vào đây, chị Lưu cũng là người đại diện có thâm niên trong giới, ngoài cô ra chị Lưu còn đại diện cho hai ca sĩ hiện cũng khá nổi tiếng, cho nên thực ra chị ấy cũng rất bận.

Suy nghĩ xong, Tô San cảm thấy cũng nên nói tiếng cám ơn với Vương Trừng.

Tô San: “Cám ơn, hôm nào tôi sẽ mời anh ăn cơm, đúng rồi, sao anh

biết được chuyện đó?"

Một lát sau, Vương Trừng liền nhắn một đống icon cảm xúc tới.

Vương Trừng: "Phạm Mộng cùng công ty quản lý với tôi, lúc tôi đang nói chuyện điện thoại với người đại diện, có vô tình nghe người đại diện có đề cập tới việc này."

Vương Trừng: "Cô không cần mời tôi đi ăn cơm, cô chỉ cần nói cho tôi biết, cô cuối cùng làm như thế nào trong ngắn ngủn mấy tháng mà năng lực diễn xuất có thể tăng vọt như vậy?"

Sau đó hắn lại nhắn qua một icon lệ rơi đầy mặt, Tô San coi như hiểu rồi, thực ra mục đích của hắn là hỏi cô vấn đề này. Thực ra kiểu giống như Vương Trừng còn có ba idol cũng được coi là những idol có lượng fan hùng hậu nhất, Vương Trừng so với mấy idol kia không có ưu thế nhiều hơn bao nhiêu, mà nếu muốn đá chéo sang ngành điện ảnh thì cũng không dễ đi lắm, nếu muốn thăng tiến hơn nữa thì còn phụ thuộc vào năng lực diễn xuất.

Tô San: "Không có bí quyết nào cả."

Tô San: "Không có bí quyết gì cả, chỉ cần cố gắng hiểu nhân vật của mình là được rồi, đạo diễn cũng thường nói tôi diễn nhiều lúc hơi quá, tôi cũng cần phải tiến bộ *khóc lớn*"

Vương Trừng: "Không thể nào, cô xem trước đây cô còn diễn kém hơn cả tôi, so với hiện tại đúng là một trời một vực!"

Vương Trừng: "Có phải là do cô không muốn nói bí quyết của cô cho tôi biết đúng không? *dao phay*"

Tô San có hơi bất đắc dĩ, cô lấy đâu ra bí quyết.

Tô San: “Nếu không anh thử tìm thầy dạy diễn xuất để luyện tập một thời gian thử xem, một thời gian nữa tôi cũng phải đi học như vậy.”

Trước kia cô cũng cảm thấy mình không cần học, nhưng đến lúc sau mới phát hiện mình diễn khác với những người khác, có lẽ cô đi học thì sẽ học được cách diễn đúng đắn hơn.

Vương Trừng: “Được rồi *thở dài*”

Vương Trừng thực ra là một người đồng nghiệp khá tốt, EQ cũng cao, nếu không phải do Tô San mệt nhọc, thì hắn vẫn còn ở đó nói chuyện này chuyện kia không dứt.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, dự luận trên mạng lại thay đổi, đầu tiên là công ty quản lý của Tạ Duyên đứng ra thông báo bác bỏ tin đồn, lúc này fan mới yên tĩnh lại, sau đó lại có một đám người chê cườii diễn xuất của cô, so sánh cô với Phạm Mộng, tóm lại là nói diễn xuất của cô bị Phạm Mộng nghiền thành cặn bã.

Tô San cũng không hơi đâu quan tâm, thay một bộ đồ đơn giản áo thun quần jean, cầm theo máy bay đồ chơi điều khiển từ xa, sau đó gọi taxi đi tới nhà chị của cô.

Anh rể của cô thời gian gần đây làm ăn khá tốt, ở tại thủ đô nhưng cũng có một biệt thự loại nhỏ, nhưng cách phim trường hơi xa, hơn nữa chủ nhật hay kẹt xe, cô ngồi xe mất 3 tiếng mới tới biệt thự.

Lúc cô nhấn chuông cửa, một lát sau, cổng được mở ra, một bé trai mặc một bộ âu phục kẻ caro từ bên trong đi ra:

“Dì út!”

“Hy Hy lại mập lên rồi, hôm nay mẹ của cháu làm cho cháu món gì ngon không?” Tô San cười ngồi xổm xuống, một tay bế bé trai lên.

Cậu bé ôm chặt cổ của cô, sau đó cười tháo kính râm của cô xuống:

“Mẹ làm rất nhiều đồ ăn ngon, còn nói phải đợt dì út tới cùng ăn, con sắp chết đói rồi.”

Tô San ôm cậu bé vào phòng khách, thấy bên trong có khá nhiều người, nhưng phần lớn là họ hàng, còn có cả mẹ của cô.

“Đại mỹ nữ, nếu em một lát nữa còn chưa tới, tụi chị cũng phải đi ăn cơm trước.”

Tô Nguyễn cười từ trong bếp đi ra mang theo một đĩa đồ ăn, đi qua bên này ôm lấy Hy Hy, đánh vào mông cậu bé một cái:

“Lớn đến thế này mà còn để dì út bế, con không xấu hổ hả?”

“Con thích dì út bế, mùi thơm trên người dì út thơm hơn mẹ nhiều.”

Hy Hy bĩu môi hình như còn đang muốn từ trên người cô ấy nhảy xuống.

“Sau này thằng nhãi này nhìn là biết là người đào hoa lăng nhăng, nhỏ như vậy đã biết so sánh mùi hương, sau này không biết còn như thế nào nữa.”

Mẹ Tô mặc một bộ sườn xám màu lam khoác áo choàng đi tới.

Thấy vậy, Tô Nguyễn một tay xách cậu bé lên, làm bộ ném lên sô pha tiếp tục dạy dỗ.

“Mẹ.”

Tô San đi qua kéo tay mẹ Tô, mỉm cười ngọt ngào.

Nhưng có vẻ mẹ Tô cũng không vui mừng, nhìn qua những người khác vẫn đang ngồi ở phòng khách nói chuyện xong, sau đó duỗi tay đập nhẹ lên gáy của cô:

“Mấy chuyện ầm ĩ trên mạng là sao, mấy người đó sao mắng chửi khó lọt tai như vậy, mẹ đã nói con đừng có tiến vào giới giải trí, con một hai phải làm bằng được, con lại không được đào tạo chính quy, sao mà có thể trở thành tên tuổi được.”

Nói đến đây, mẹ Tô lại cảm thấy trong lòng hơi không thoải mái, con gái mình cực khổ nuôi lớn còn không nỡ mắng con bé, vậy mà lại bị cư dân trên mạng mắng thảm hại như vậy, bà làm sao mà không đau lòng cho được.

Tô San đang định nói gì đó, lúc này Tô Nguyễn cũng đi tới, vỗ vỗ vai Tô San, cười nói:

“Mẹ, bẩm sinh Tô San đã có tố chất khá tốt như vậy, chỉ cần cố gắng tôi luyện nhiều diễn xuất nhất định có thể càng được cải thiện.”

Dứt lời, không biết lại nghĩ tới điều gì, cô dùng vẽ mặt nghiêm túc nói với Tô San:

“Công ty của nhà mình gần đây có hợp tác với đài Giang Hòa sản xuất một bộ phim, bên phía đài Giang Hòa ý định muốn mời Mục Dao đóng, nhưng bây giờ còn chưa xác định, chị sẽ cho người của công ty qua đó nói chuyện với bọn họ, tranh thủ cho em một cơ hội để thử vai.”

Đài Giang Hòa chính là đài truyền hình trung ương, hơn nữa chuyên tự sản xuất phim, đến lúc ra mắt nhất định có thể trở thành bộ phim hot. Từ trước tới giờ, Tô San đều đóng ở mảng phim trên mạng (web drama), nếu muốn thực sự tiến vào giới giải trí, thì phải có một tác phẩm thực sự nổi bật.

"Em hiện tại về mức độ nổi tiếng hay lượng fan đều không đủ, chắc thôi đi."

Tô San cảm thấy việc này hơi khó thực hiện được.

"Ai nói."

Lông mày Tô Nguyễn nhăn lại, khoanh tay trước ngực nhìn chằm chằm cô:

"Chờ em từng bước từng bước đi lên thì sẽ mất rất nhiều thời gian, đến lúc vị trí ổn định cũng đã hơn ba mươi tuổi, nổi tiếng thì phải sớm một chút, cơ hội này nếu không phải dành cho em cũng sẽ dành cho người khác, em là em gái của chị, chị không đưa cho em thì đưa cho ai? Cứ vậy đi, chị sẽ nói chuyện với bên kia, đến lúc đó cò gì chị sẽ thông báo cho người đại diện của em."

Nói xong, Tô San cũng không nói gì nữa, qua cùng mẽ của cô đi vào ăn cơm.

Hôm nay tới đây thực ra đều là họ hàng bên phía anh rể, có điếu ba của cô hôm nay không tới được vì việc công ty gần đây rất bận.

Sau khi ăn xong, Tô Nguyễn một hai phải giữ cô ngủ lại một tối, cô suy nghĩ thấy ngày mai buổi chiều mình mới có lịch quay, Tô San cuối cùng đồng ý ở lại, mẹ của cô thì đi trước.

Tô Nguyễn thực sự là một nữ cường nhân tiêu chuẩn, lúc trước cô từng là quản lý cấp cao của một công ty giải trí, sau đó dứt khoát từ chức cùng chồng mở ra một trang web video, mấy năm nay làm ăn cũng ngày một tốt hơn, nhưng vẫn còn thiếu một vài yếu tố mới có thể trở thành trang web video hàng đầu.

Tô Nguyễn cũng hỏi cô về việc đồn đãi trên mạng, hỏi cô có muốn dùng tiền xử lý không, để mấy hot search nói Tô San diễn xuất kém biến mất luôn, có điều Tô San không quan tâm lắm, có như vậy thì lúc sau mới có thêm động lực để tiến bộ hơn.

Ở nhà chơi với cháu trai cả ngày xong, đến ngày hôm sau trong biệt thự chỉ còn cô, Hy Hy và bảo mẫu, 2 vợ chồng Tô Nguyên đều đi làm, nhiệt huyết dâng trào, Tô San tự mình xuống bếp nấu cho Hy Hy mấy món, cũng thuận tiện làm thêm một chút điểm tâm, chuẩn bị mang tới đoàn làm phim để cho Tiểu Chu và Đồng Nhạc.

“Tay nghề của Tô tiểu thư thật là tốt, cái này có thể so với mấy món ăn của đầu bếp khách sạn năm sao rồi.”

Bảo mẫu cũng cùng ngồi ăn cơm, đặc biệt là mấy thứ điểm tâm Tô San làm, cô chưa bao giờ ăn được điểm tâm ngon như vậy.

Đời trước vì lấy lòng tổ mẫu của cô, Tô San tất nhiên ở phương diện nấu nướng mất rất nhiều thời gian và công sức để rèn luyện, bây giờ ở nơi này so với đời trước gia vị còn phong phú hơn nên hương vị tất nhiên còn ngon hơn.

“Đúng vậy, con chưa bao giờ ăn đồ ăn ngon như vậy, ngon hơn một ngàn lần một vạn lần đồ ăn của mẹ con làm!”

Thằng bé miệng đầy dầu mỡ, đôi tay còn khua lên khua xuống mô tả.

Tô San cười lấy qua miếng giấy lau miệng cho cậu bé, nghĩ nghĩ thằng bé này đáng yêu quá đi mất.

Thấy thời gian cũng không còn sớm, Tô San mang theo một hộp điểm tâm tới phim trường.

May quá lần này không kẹt xe, đến lúc cô tới phim trường, thì thấy có rất nhiều paparazzi thủ ở bên ngoài.

Sau khi đi vào Tô San chỉ thấy Lý Hách và Phạm Mộng đang quay, không đới tới lúc cô đi vào phòng hóa trang, Đồng Nhạc mặc một váy ngắn màu vàng nhạt xách theo một đống túi từ bên trong đi ra.

"Tô San, chị tới rồi, em vừa chuẩn bị đi, chị chưa ăn cơm hả?" Đồng Nhạc đi qua ôm lấy cổ cô, hiển nhiên thấy hộp cơm trong tay cô.

Nghe vậy, Tô San mở hộp cơm ra, thản nhiên nói:

"Tôi làm bánh thịt, cô thử xem."

"Được rồi."

Đồng Nhạc không khách sáo chút nào lấy một miếng cho vào miệng cắn, nhai nhai, trong chốc lát mắt trừng to:

"Ui mẹ ơi, Tô San, tay nghề của chị sao tốt quá vậy, em chưa bao giờ ăn điểm tâm nào ngon như vậy!"

Nói xong, lập tức duỗi tay đoạt lấy hộp cơm của cô:

"Cho em, cho em hết đi!"

"Không được, tôi đang tính để nhóm người Vương Trừng nếm thử

nữa.”

Tô San đóng lại nắp hộp rồi đưa ra sau lưng.

Vương Trừng dù sao cũng giúp cô, cô cũng phải có chút thái độ đáp lại.

Nghe vậy, Đồng Nhạc có vẻ tiếc nuối, đành phải lui lại nhưng lại giơ 2 ngón tay:

“Chị cho em thêm 2 miếng đi!”

Cười cười, Tô San đành phải cho cô ấy thêm hai miếng, lúc này Đồng Nhạc mới lưu luyến rời đi.

Lúc này cũng không biết là Vương Trừng đi đâu rồi, lại đưa Lý Hách ăn một miếng, Lý Hách cũng muốn đem hết cả hộp đi, nhưng Tô San không đồng ý, Lý Hách lại nói cô quá keo kiệt, tay mắt lanh lẹ lại cầm đi hai miếng nữa, cuối cùng trong hộp còn lại ba miếng.

Tô San quyết định cất đi để lát nữa cho Tiểu Chu ăn, đang chuẩn bị đi vào phòng hóa trang lại thấy Triệu Đồng bước nhanh đi tới phía của cô.

“Tô San, nghe Hách ca ca nói chỗ cô có đồ ăn ngon, là hộp này hả?”

Triệu Đồng có vẻ rất hiếu kì nhìn chằm chằm hộp cơm trên tay cô, rốt cuộc một hảo hán giống như Lý Hách cũng nói ngon, vậy chắc chắn là ngon rồi.

“A, cái này…”

“Cám ơn, để tôi cầm mang cho Duyên ca nếm thử!” Triệu Đồng

không nói hai lời liền cầm hộp điểm tâm đi, chỉ còn một mình Tô San đứng ở đó ngổn ngang trong gió.

Công thức tuyệt mật của hoàng gia, tất nhiên là ngon rồi.

…….

Trong phòng hóa trang lớn vô cùng sạch sẽ có một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi đi lại lại, tóc của hắn được vuốt keo bóng loáng nhưng nếp nhăn trên trán vẫn thể hiện rõ tuổi tác của hắn.

“Đại ca à, bộ phim này của đạo diễn Lâm đã đợi cậu ba năm rồi, bậy giờ cậu nói không diễn là không diễn, cậu muốn người ta nghĩ như thế nào đây?”

Người đàn ông trung niên cảm thấy muốn phun lửa.

Còn người còn lại vẫn đang ngồi trước bàn hóa trang lướt điện thoại, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói:

“Tôi đã không đồng ý ngay từ đầu rồi.”

Nghe vậy, người đàn ông trung niên hít sâu một hơi, lập tức lấy quá khứ ra để nói:

“Đúng vậy, đúng là ngay từ đầu cậu cũng không đồng ý với ông ấy, nhưng cậu vẫn lấy cớ là không có thời gian, đến bây giờ cũng ba năm rồi, cũng không thể lại nói là không có thời gian, với lại đạo diễn Lâm mới nhận được giải Đạo diễn xuất sắc nhất, cậu đắc tội người ta như vậy thì không tốt lắm!”

“Tôi không thích đóng phim tình cảm.”

Nói xong, Tạ Duyên bỗng nhiên ngẩng đầu:

“Tôi định lập một tài khoản Weibo.”

Bốn mắt nhìn nhau, người đàn ông trung niên cảm thấy không nói được lời nào, vừa đúng lúc Triệu Đồng cầm cắn một miếng điểm tâm đi tới, sau khi nhìn thấy người đàn ông trung niên lập tức ngoan ngoãn chào một tiếng:

“Hoa ca.”

Hạ Hoa ho nhẹ một tiếng, vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Tạ Duyên, lúc này vẫn đang ngồi lướt điện thoại:

“Trước đây không phải cậu nói mấy thứ này vô dụng à, sao giờ lại muốn lập tài khoản?”

“Duyên ca, điểm tâm của Tô San làm, ngon siêu cấp!”

Triệu Đồng giống như hiến vật quý đưa hộp điểm tâm tới trước mặt Tạ Duyên.

Nói xong, dường như nghĩ tới điều gì lại thu lại:

“Món này có chứa thịt, em quên mất là anh không ăn thịt.”

Tạ Duyên đang lướt di động chậm rãi ngẩng đầu lên, tùy tiện đặt điện thoại lên bàn, giơ tay đoạt lấy hộp trong tay hắn, lấy một miếng ăn thử.

“Tạ Duyên, không phải là cậu nói cậu không ăn thịt heo sao?”

Hạ Hoa vẻ mặt kinh ngạc.

Tạ Duyên: “Con người không thể luôn luôn bất biến, nếu không theo kịp sự phát triển của thời đại.”

Hạ Hoa: “……”

Cho nên, chuyện đó có liên quan gì tới việc không ăn thịt?

Trông thấy Tạ Duyên thật sự ăn miếng bánh thịt kia, Hạ Hoa cũng duỗi tay muốn lấy miếng cuối cùng trong hộp.

Tạ Duyên lập tức đóng nắp hộp lại, liếc mắt:

“Của tôi.”

Hạ Hoa: “……”

“Sao cậu lại keo kiệt như vậy, đồ vật của nữ nghệ sĩ, nói nhận là nhận, cậu không sợ tạo ra scandal hả?”

Hạ Hoa muốn dùng điều này để hù dọa hắn.

Tạ Duyên không để ý Hạ Hoa, có vẻ cảm thấy hương vị món điểm tâm này không tệ, đánh vỡ những cảm quan vị giác trước kia của hắn đối với thịt.

Thấy vậy, Hạ Hoa đành hừ lạnh một tiếng, lập tức không vui trừng Triệu Đồng:

“Còn cậu sao cũng không có tí chừng mực nào vậy, đồ vật gì nữ nghệ sĩ đưa cũng dám lấy, sự việc Phạm Mộng ngày hôm qua còn chưa đủ sao? Còn cái cô Tô San gì đó, nhìn là biết muốn mượn cơ hội để lăng xê, cậu sau này không được để cô ta đến gần Tạ Duyên,

có hiểu không?”

---Hết chương 7---

Chương 8: Chiêu trò lăng xê

“Còn cậu sao cũng không có tí chừng mực nào vậy, đồ vật gì nữ nghệ sĩ đưa cũng dám lấy, sự việc Phạm Mộng ngày hôm qua còn chưa đủ sao? Còn cái cô Tô San gì đó, nhìn là biết muốn mượn cơ hội để lăng xê, cậu sau này không được để cô ta đến gần Tạ Duyên, có hiểu không?”

Triệu Đồng: “……”

Hắn trước giờ vẫn luôn cần mẫn làm hết trách nhiệm mà!

“Hoa ca, em biết rồi, sau này em nhất định không để bất kỳ người phụ nữ nào tiếp cận Duyên ca.”

Triệu Đồng vô cùng nghiêm túc đứng thẳng người nói, chỉ còn thiếu nước thề độc.

Hình như vẫn cảm thấy hơi không yên tâm, nhưng Hạ Hoa không có nhiều lời nữa, lại đem ánh mắt hướng về phía Tạ Duyên, hiện vẫn đang chơi game trên điện thoại, nhíu nhíu mi:

“Không phải cậu muốn theo kịp sự phát triển của thời đại sao? Bây giờ giới trẻ toàn chơi điện tử, sao cậu toàn chơi trò xếp hình?”

Dứt lời, Triệu Đồng thiếu chút nũa không nhịn được cười ra tiếng.

Tạ Duyên: “Bây giờ thế hệ trung niên đều tới quảng trường tập nhảy, sao anh không đi quảng trường tập nhảy đi?”

Triệu Đồng cuối cùng không nhịn nổi cười "Phụt!" một tiếng, thấy ánh mắt của Hoa ca liếc sang hắn, hắn sợ đến mức vọi vàng chuồn ra khỏi phòng trang điểm.

"Bộ phim kia của đạo diễn Lâm tôi hy vọng cậu có thể suy nghĩ lại cho kỹ đi, họ cũng rất có thành ý, hơn nữa nói cho đúng mặc dù bộ phim hiện tại cậu đang quay mặc dù là nội dung chủ đạo nam giới tranh đoạt quyền lực, nhưng không phải là bên trong cũng có yếu tố tình cảm đấy thôi, lại còn có hai cảnh hôn, thế này thì cũng không khác gì phim thần tượng là mấy."

Hạ Hoa có vẻ lại muốn tiếp tục thuyết phục hắn.

Nghe vậy, Tạ Duyên lại ngưng mi nghĩ sâu xa:

"Lát nữa anh nói với bên đạo diễn cắt mấy cảnh hôn đó đi."

Dứt lời, sắc mặt Hạ Hoa trong chốc lát hết trắng lại xanh, hắn đã từng nghe nói việc nữ diễn viên không thích quay cảnh hôn, sao giờ đến vị đại gia này còn làm ra vẻ hơn cả phụ nữ vậy trời!

"Sao mà tôi nói với đạo diễn được?? Hợp đồng có ghi rồi, nếu cậu không quay, thì chính là vi phạm hợp đồng, bồi thường tiền là chuyện nhỏ, nhưng cậu cũng đã quay được gần nửa rồi, giờ lại kiếm củi ba năm thiêu một giờ không phải là lãng phí thời gian lắm sao?"

Hạ Hoa chỉ cảm thấy giận đến mức đau dạ dày:

"Hơn nữa chẳng lẽ sau này cậu có bạn gái, cũng không chấp nhận hôn môi với lại tiếp xúc thân mật luôn hả?"

Tạ Duyên hơi hơi ngẩng đầu: "Tôi chỉ hôn bạn gái của tôi."

Hạ Hoa: “……”

Thực ra không phải là Tạ Duyên không chuyên nghiệp, là do từ hồi đầu quay phim đều không có cảnh hôn, lúc sau cũng thành thói quen không diễn cảnh hôn, thực ra lần này hắn cũng thử đột phá bản thân một chút, cho nên mới không phản đối việc trong kịch bản có cảnh hôn, nhưng mà tưởng tượng tới Phạm Mộng……

Hắn thà bồi thường tiền còn hơn.

“Vậy tùy cậu, khi nào có thời gian tôi sẽ nói chuyện với đạo diễn, đúng rồi, còn việc cậu muốn lập tài khoản Weibo, cậu cũng không được tùy tiện đăng linh tinh, tốt nhất là đem tài khoản đó cho tôi quản lý đi, nếu không cậu nếu đăng lên gì đó không đúng thì hậu quả của nó so với sự việc của Phạm Mộng ngày hôm qua còn nghiêm trọng hơn!” Hạ Hoa nhíu chặt mày nhìn vào điện thoại.

“Nếu như đưa cho anh quản lý, thì tôi còn lập ra làm cái gì nữa?”

Tạ Duyên liếc mắt nhìn hắn, sau đó lại mở ra hộp điểm tâm, từ bên trong lấy ra miếng điểm tâm cuối cùng, vô cùng nghiêm túc nói:

“Tôi cảm thấy thịt cũng khá ngon.”

…………

Tô San sau khi hóa trang xong, không biết nghe tiếng gió từ nơi nào nói chỗ cô có đồ ăn ngon, Vương Trừng chạy tới lại phát hiện ra chẳng còn cái gì, lại giận dỗi bắt Tô San mai lại làm một ít mang tới.

Tô San ở tại khách sạn, làm gì có phòng bếp mà làm điểm tâm cho hắn, chỉ có thể nói qua loa với Vương Trừng là sau này sẽ làm lại cho hắn, hắn mới mang tâm trạng vô cùng không vui rời đi.

Quay xong mấy cảnh quay, Tô San lại ngồi chờ tới tối để đóng một cảnh quay mà cô chỉ có hai câu thoại, dù sao thì không còn cách nào khác, cô cũng không phải sao hạng A cũng không phải vai chính, chắc chắn là không thể gom lại các cảnh quay để quay một lượt.

Cô đang định ngồi ở phòng trang điểm để chơi game, lại phát hiện thấy trên mạng dân tình sôi nổi, bởi vì Tạ Duyên vừa mới lập tài khoản Weibo.

Chỉ trong một thời gian ngắn đã trở thành từ khóa tìm kiếm số 1, ngoài ra trong vòng chưa tới 1 giờ đồng hồ fan lên đến ba trăm vạn, số bình luận khoảng 20 vạn, một số nghệ sỹ trước đây có từng hợp tác với Tạ Duyên cũng bắt đầu follow hắn, nhưng Tạ Duyên chỉ follow duy nhất tài khoản của công ty quản lý của mình.

Cư dân mạng A: “A a a a a!”

Cư dân mạng B: “Ông xã có thể chụp cho em một tấm selfie đăng lên được hay không? *thẹn thùng*”

Cư dân mạng C: “Chắc chắn là do ông xã cảm thấy công ty quản lý mỗi lần bác bỏ tin đồn quá chậm nên quyết định tự mình làm!”

Cư dân mạng D: “Hình selfie, selfie, selfie, tui muốn hình selfie!”

Cư dân mạng E: “Cảm giác có thể lại gần ông xã thêm một chút rồi *cười to*”

Cư dân mạng F: “Nếu hôm nay có hình selfie đăng lên, tôi sẽ livestream tay không mở quả sầu riêng, ăn cua sống, vác tảng đá lớn, một chân đi trên dây các loại!”

Tô San cảm thấy làm fan của Tạ Duyên thật sự là mệt, thần tượng của mình không tham gia chương trình truyền hình, không tham gia họp báo phỏng vấn, không chụp tạp chí, không nhận đóng phim thương mại, muốn nhìn thấy hắn chỉ có thể nhìn thấy trong phim điện ảnh, nhưng mặc dù vậy, bình thường fan của hắn cũng giống như hắn rất khiêm tốn, kể cả trong những bảng xếp hạng bình chọn gì đó hắn cũng không góp mặt nhiều, chỉ đến khi có đồn đãi gì đó nói không tốt về hắn thì lực công kích của đội ngũ fan của hắn là không gì dịch nổi, nhìn Phạm Mộng là biết, dù sao ít nhất cũng là một ảnh hậu, fan cũng không ít, ngày hôm qua bị vùi dập tới mức phải thuê thủy quân để chuyển hướng dư luận.

Tô San cũng follow Tạ Duyên, sau đó cô cũng follow Vương Trừng và Lý Hách, sau đó nghĩ nghĩ thấy lâu rồi mình không đăng gì lên Weibo nên cô quyết định đăng một tấm selfie lên.

Có điều fan của cô chỉ khoảng ba trăm vạn, đừng thấy là mỗi lần đều có bảy tám ngàn bình luận, thực tế phần lớn toàn antifan, Tô San cũng quen rồi.

Tới tối, còn một cảnh quay mãi mà đạo diễn vẫn không hài lòng với biểu hiện của Vương Trừng, quay vài lần, cuối cùng chỉ có thể gọi Vương Trừng tới trao đổi lại.

Tô San ngồi trên một phía giường nệm lấy kịch bản quạt quạt, quần áo quá dày, nóng tới mức cô sắp nổi sởi tới nơi.

“Chị Tô, lúc nãy chị Lưu có gọi điện thoại tới, nhắc chị ngày mai dậy sớm, chị ấy qua đây đón chị đi tới trường quay để ghi hình.” Tiểu Chu mang điện thoại lại đây đưa cho cô.

Tô San nhận lấy điện thoại đúng là có thấy chị Lưu lúc nãy có gọi tới, còn có tin nhắn, bởi vì ngày mai cô đi thu hình một gameshow, mặc

dù chỉ là gameshow phát trên mạng nhưng vẫn khá hot, bộ phim do nguyên chủ đóng kia cũng sắp ra mắt, chắc là đến để tuyên truyền một chút.

Thật sự là quá nóng, Tô San nhìn thấy bên chỗ Tạ Duyên có một cái quạt lớn, liền cầm kịch bản đến một cái ghế gỗ cách Tạ Duyên khoảng một thước ngồi xuống.

Nhìn thấy cô lại đây, Triệu Đồng đang chơi game lập tức nghĩ tới lời dặn dò của Hạ Hoa, lập tức đi qua chắn giữa cô và Tạ Duyên, cười hắc hắc nói:

“Tô San, cô hôm nay làm món điểm tâm kia ngon thật đấy, làm cách nào vậy, có thể chỉ cho tôi không?”

“Mì còn chẳng nấu được.”

Tạ Duyên không chút để ý nói.

Tô San sửng sốt, không nhịn được nhìn về phía Tạ Duyên đột nhiên lên tiếng ở sau lưng Triệu Đồng, lúc này hắn đang ngồi phía trước chiếc quạt lớn mát mẻ, vừa uống trà vừa đọc kịch bản, trên người mặc một bộ áo giáp dày nặng, tóc vấn sau lưng bị quạt thổi bay bay.

“Em….em mặc dù không biết nấu mì, nhưng biết đâu em lại có khiếu ở những lĩnh vực khác thì sao!”

Triệu Đồng vẫn đứng giữa 2 người như cũ.

“Vậy cậu cho tôi xem cậu có khiếu pha trà hay không đi?”

Tạ Duyên sắc mặt không đổi đưa chén trà cho Triệu Đồng.

Triệu Đồng miệng run run, muốn nói lại thôi, cuối cùng phải đem chén trà đi.

Hắn vừa đi, Tô San cuối cùng cũng được hưởng chút gió, lập tức dựa vào ghế thoải mái nghỉ ngơi.

“Món hôm nay cô làm là món gì vậy?”

Tô San sửng sốt, quay đầu sang, thấy câu vừa rồi là Tạ Duyên hỏi, cô đành phải thản nhiên nói:

“Bánh thịt.”

Ở hoàng cung thực ra gọi là bánh đụn mây toái kim.

Tạ Duyên không nói gì, lại tiếp tục đọc kịch bản, những nhân viên đoàn ở phim trường cũng bận rộn công việc không ngơi nghỉ, Phạm Mộng do vụ việc trên mạng, có lẽ cảm thấy xấu hổ nên cũng không còn bắt chuyện với Tạ Duyên nữa.

Tô San nhìn mắt hắn, vừa lướt điện thoại, vừa không để bụng nói:

“Nếu anh cảm thấy hương vị cũng được, tôi có thể ghi lại công thức làm cho anh.”

“Không cần.” Tạ Duyên quay đầu đi, thản nhiên quét qua người cô:

“Tôi không biết nấu.”

Tô San định nói hắn có thể đem công thức để cho người khác làm, nhưng cuối cùng không nói ra, chỉ nói kiểu có lệ:

“Khi nào có thời gian tôi lại làm một chút để anh nếm thử.”

Tạ Duyên: “Được.”

Tô San: “……”

Cô phát hiện ra một điều là, Tạ Duyên thật sự không biết khách sáo là gì, chẳng lẽ anh ta không rõ là cô chỉ là đang nói lời nói khách sáo thôi sao?

“Làm cái gì á, tôi cũng muốn ăn, nghe Hách ca nói là ngon lắm!”

Vương Trừng từ bên phía đạo diễn chạy lai đây, đầu đầy mồ hôi.

Tô San đang định nói gì đó, phía bên kia đạo diễn lại gân cổ kêu bắt đầu quay.

Cô đành phải nuốt xuống lời định nói, đi qua bên đó chuẩn bị đóng phim.

“Nóng chết người!”

Vương Trừng lấy luôn tà áo của long bào để lau mồ hôi trên đầu.

Chỉ có một cảnh này, Vương Trừng sau khi được đạo diễn hướng dẫn một hồi cũng xong, Tô San cảm thấy nóng vội vàng đi thay quần áo để quay về khách sạn, mấy người khác hình như còn phải quay thêm một lúc nữa.

Do mấy ngày sau cô cũng không có lịch quay, cho nên ngày mai có thể đi thu hình gameshow, Tô San tắm rồi chuẩn bị đi ngủ sớm, lại đột nhiên phát hiện Tạ Duyên follow Weibo của cô.

Lúc này thì fan của Tạ Duyên đã tăng tới một ngàn vạn rồi, hắn cũng

follow một số người trước đây có từng hợp tác, nhóm người Vương Trừng, chỉ có duy nhất không follow Phạm Mộng. Giờ thì cư dân mạng lại bắt đầu suy diễn phỏng đoán rốt cuộc quan hệ giữa Tạ Duyên và Phạm Mộng có vẻ không hợp nhau.

Tô San nhìn lướt qua một vài tin tức mới rồi đi ngủ. Ngày hôm sau sáng sớm chuông cửa đã vang lên,cô đành phải mơ mơ màng màng đi mở cửa.

Vừa mở cửa, chị Lưu liền cầm một túi xách đi giày cao gót cao tám phân đi vào, vừa nhìn đồng hồ, có vẻ rất gấp gáp.

“Mau rửa mặt đi, chuyên viên trang điểm đang chờ trong xe rồi, quần áo cũng sẽ do bên phía ban tổ chức bố trí, em chỉ cần đi với chị là được.”

Chị Lưu đi qua ngồi vào ghế sô pha, thấy bộ dáng cô còn mơ mơ màng màng, mày không nhịn được nhăn lại:

“Với lại, hôm nay cả mấy người chủ chốt trong đoàn phim cũng sẽ qua, gần đây Khúc Văn cũng khá nổi, em có thể cùng hắn lăng xê couple để hot hơn một chút.”

Tô San cảm thấy chấn động, duỗi tay hất tóc ra sau, đi qua ngồi vào một bên ghế sô pha, thản nhiên nói:

“Em không muốn lăng xê couple.”

Khúc Văn chính là diễn viên nam chính trong bộ phim này, debut sớm hơn cô, bối cảnh cũng khá tốt, nổi tiếng trong mảng phim trên mạng, quan trọng nhất người này rất lăng nhăng, hồi trước cũng có đợt theo đuổi nguyên chủ (Tô San trước đây), nhưng nguyên chủ không đồng ý, hắn còn thích chơi kiểu mặt dày, vừa hay trêu chọc

một vài hotgirl trên mạng, sinh hoạt cá nhân vô cùng hỗn loạn.

“Chỉ là kỹ xảo để tuyên truyền thôi, phía Khúc Văn có liên hệ với chị, chị cũng đồng ý rồi, đến lúc đó em chỉ cần trên màn ảnh phối hợp một chút là được.”

Chị Lưu có vẽ đã quyết định rồi.

Nghe vậy, sắc mặt Tô San khẽ biến, bỗng nhiên ngồi thẳng người nghiêm túc nói:

“Em không đồng ý, chị cũng biết rõ là phim này chuẩn bị ra mắt rồi, bây giờ cứ lăng xê này nọ thì có ích gì nữa, chẳng lẽ sẽ làm bộ phim này hot hơn được sao?”

---Hết chương 8----

Chương 9: Tham gia gameshow

“Em không đồng ý, chị cũng biết rõ là phim này chuẩn bị ra mắt rồi, bây giờ cứ lăng xê này nọ thì có ích gì nữa, chẳng lẽ sẽ làm bộ phim này hot hơn được sao?”

“Còn chưa chính thức chiếu mà làm sao chắc chắn kết quả sẽ như thế nào, bệnh nào khó trị, chả lẽ bác sĩ cũng không trị luôn hả?”

Chị Lưu không đồng ý với cách nói của cô:

“Hơn nữa, cũng đâu bắt em phải làm gì đâu, cho dù em không phối hợp, thì phía đoàn phim cũng sẽ bắt bộ phận quan hệ xã hội của em đi lăng xê, nếu đã như vậy, tốt nhất em cứ phối hợp với họ đi, mất công lại đắc tội đoàn phim.”

“Nếu như do đoàn phim muốn lăng xê, thì đó là việc của bọn họ, phim một khi chiếu xong em sẽ thanh minh làm sáng tỏ, nhưng em sẽ không chủ động phối hợp với họ.”

Tô San ôm gối ôm dựa vào sô pha nhắm mắt lại, có vẻ không muốn tranh cãi gì thêm nữa.

Bộ phim này cho dù hot thì cũng không liên quan gì tới cô, ngược lại người ta có thể sẽ nói diễn xuất của cô là con sâu làm rầu nồi canh, cô cũng có giới hạn của cô, tại sao lại phải cố gắng vì một bộ phim không thể giúp ích gì cho mình, còn phải phối hợp với Khúc Văn, cái người cho dù là fan nữ cũng lợi dụng thì cô thà đập đầu vào tường còn hơn.

Thực ra việc tiến vào giới giải trí là con đường sự nghiệp mà cô muốn, chứ không phải là con đường cô nhất định phải đi.

“Em có thể thu lại tính tiểu thư của em không? Đây là giới giải trí!”

Nói đến đây, chị Lưu hít sâu một hơi, chậm rãi khuyên nhủ:

“Mục Dao người ta bây giờ đang là một trong bốn tiểu hoa đán đứng đầu, lúc trước không phải cũng giống như vậy lăng xê couple để đi lên, mặc dù cũng bị người ta cười nhạo nhưng người ta lại hot nha, chị không biết vì sao em lại phải quá để ý chuyện này, nhưng em phải biết nhập gia tùy tục.”

“Cũng không phải em để ý hay lăn tăn gì, nếu thích hợp để tuyên truyền phim, em có thể phối hợp, nhưng em không chấp nhận có bất kỳ một quan hệ gì với Khúc Văn hết, em thích đóng phim, nhưng cũng không chỉ có một con đường duy nhất là đóng phim, em sẽ vì điều em thích mà nỗ lực, nhưng không thể hiện là em sẽ vứt bỏ hết những giới hạn của mình.”

Tô San nghiêm túc nhìn vào mắt Lưu tỷ nói, sau đó vào toilet rửa mặt.

Nếu như lăng xê couple với một người khác, cho dù không hot lắm, Tô San cũng sẽ phối hợp, nhưng đối với Khúc Văn thì cô tuyệt đối không.

Sau khi từ toilet đi ra, chị Lưu có vẻ không có cách nào với cô, mặc dù sắc mặt vẫn không tốt, nhưng cũng chỉ nói sau này cô không được tùy hứng như vậy nữa, cho dù có ghét, thì trong giới này vẫn đề cao ích lợi.

Lời nói thì như vậy, nhưng Tô San cũng không cảm thấy là bộ phim này có thể mang lại ích lợi gì cho cô, nếu cứ cố gắng gò ép chính mình, có khi sau này đây lại trở thành vết nhơ trong lịch sử của cô.

Sau khi xuống lầu, trong xe đã có chuyên viên trang điểm, chị Lưu ngồi đằng trước cùng tài xế nói chuyện điện thoại với ai đó, có vẻ là người bên phía Khúc Văn, ngắt máy xong còn thở dài.

“Sao, bên kia nói thế nào?”

Cô ngồi phía sau đọc tạp chí.

Chị Lưu ngồi ghế trước lấy tay day day thái dương, thở dài:

“Còn nói gì nữa, chắc chắn là không vui, Khúc Văn dù sao cũng được cái mã bề ngoài, fan cũng khá nhiều, em còn không được yêu thích bằng hắn, đối phương chắn chắn cảm thấy em không biết điều.”

“Có điều em yên tâm, bọn họ không dám làm gì đâu, cho dù phía Khúc Văn che dấu mấy chuyện không tốt, nếu bọn họ dám công kích em, thì chị sẽ phơi bày hết mấy chuyện này, bên nào nặng bên nào nhẹ họ phải biết.”

Chị Lưu hình như đang an ủi cô.

Tán tỉnh mấy hotgirl trên mạng, trêu chọc fan nữ, ngay cả mấy nữ nhân viên trong đoàn phim cũng không buông tha, chỉ cần tùy tiện lấy một cái đã đủ cho hắn thanh danh mất hết, căn cơ của Khúc Văn cũng không có vững chắc, nếu như mấy chuyện này đồn ra ngoài thì coi như tự hủy hoại tiền đồ của mình.

Tô San cũng không nói gì nữa, Khúc Văn cũng đã từng lợi dụng việc đóng phim mà động tay động chân với nguyên chủ, nguyên chủ có

từng mắng chửi hắn, còn bị trả đũa, nếu để co phải phối hợp với tên này để lăng xê couple, chỉ trừ phi cô bị điên.

Sau khi đến trường quay, mấy nhân viên vẫn còn đang điều chỉnh ánh đèn sân khấu, mấy diễn viên chính trong bộ phim của nguyên chủ cơ bản đã tới đông đủ, ở trong phòng trang điểm có nữ thứ và nữ số 3 hiện đang trao đổi kịch bản với mấy nhân viên ban tổ chức, thấy cô tới cũng sôi nổi chào hỏi.

“Tô San, nghe nói cô gần đây đóng phim cùng với Tạ Duyên, Vương Trừng, cô thấy ai đẹp trai hơn?”

Trịnh Đồng là người đóng vai nữ thứ thò đầu qua gần phía cô hỏi, cô ấy hiện vẫn đang là sinh viên trường điện ảnh, mấy người trẻ tuổi rất hứng thú với mấy người đẹp trai.

Nghe được thấy đề tài về soái ca, Lý Mi đóng vai nữ số 3 cũng quay qua, mặc dù quan hệ giữa các cô không thân lắm, nhưng chỉ cần tới chung đề tài về soái ca là kéo gần khoảng cách.

“Mỗi người một vẽ, tôi cảm thấy Nguyên Chấn Hoa lão sư là đẹp trai nhất.” Tô San cười, sau đó lấy quần áo ban tổ chức đã chuẩn bị vào phòng thay đồ.

Sau khi ra, mấy nhân viên ban tổ chức lại tới trao đổi với mấy cô về kịch bản chương trình, có một vài phân đoạn chơi trò chơi và vài câu hỏi.

“Chị Tô, đến lúc đó có thể MC sẽ hỏi cô là cảm thấy trong tất cả các nghệ sỹ cô từng hợp tác thì ai đẹp trai nhất, điều này cũng không sao chứ?”

Nhân viên ban tổ chức đang hỏi thử.

Trịnh Đồng đang ngồi trên sô pha nghe vậy lập tức nhướng mày:

“Cái này còn hỏi làm gì, chắc chắn là Tạ Duyên rồi, địa vị của anh ấy cũng là lớn nhất.”

“Ai nói, đáng lẽ phải là Khúc Văn, như vậy mới dễ dàng cho bên phía biên tập chương trình.”

Lý Mi vừa lướt di động vừa cười, hiển nhiên đã biết việc lăng xê couple để tuyên truyền cho phim.

Tô San cũng không từ chối câu hỏi này, không sớm thì muộn, dù sao cũng phải có một chút đề tài để nói, nếu như không có điểm gì thu hút thì sẽ không phải là gameshow.

Sau khi diễn tập xong Khúc Văn mới khoan thai đi tới, đúng là kiểu nhân mô cẩu dạng (người bề ngoài nhìn tử tế nhưng thực chất bên trong xấu xa), tóc nhuộm vàng, mặc một bộ âu phục màu trắng, bề ngoài trong rất khách khí, đều lưu WeChat của tất cả mấy nhân viên nữ, đức hạnh của hắn mấy người Trịnh Đồng đều biết, vẫn luôn khinh thường.

Đến giờ quay, phía dưới đã có đầy khán giả, cũng có một vài người là fan của Tô San, nhưng phần lớn là fan của Khúc Văn, dù sao thì diễn xuất của hắn cũng không tồi, diện mạo thì cũng được, cũng có một nhóm fan trung thành.

Sau khi mở màn, nam nữ MC giới thiệu xong bắt đầu mời những người khác lên.

“Nào, mọi người cùng chào đón những diễn viên trong phim “Sau những năm tháng rực rỡ”!” Nam MC nói, máy quay cũng lướt một

lượt dàn diễn viên.

Bắt đầu giới thiệu từ phía Lý Mi, đến lượt Tô San, fan Tô San chỉ có vài người cũng điên cuồng giơ bảng ở phía dưới, cô cười nói:

“Chào mọi người, tôi là Tô San, đóng vai nữ chính Thi Văn trong phim “Sau những năm tháng rực rỡ”.”

“Mặc dù tôi mới lần đầu tiên gặp Tô San nhưng điện thoại của tôi lại có rất nhiều ảnh của cô ấy.” Nam MC bỗng nhiên lên tiếng kiểu sâu xa.

Dứt lời, nữ MC cũng hô lên một tiếng khiến không khí trường quay nóng lên, khi đèn sân khấu và máy quay tập trung vào người cô, Tô San làm ra vẻ ngạc nhiên.

Thấy vậy, nam MC mới không nhanh không chậm nói:

“Không chỉ tôi, chắc chắn là có rất nhiều người cũng đều có hình của cô ấy, đều hay sử dụng khi nói chuyện phiếm với người khác.”

Nữ MC cũng thở một hơi làm ra bộ dáng quả nhiên là thế, phía dưới cũng phát ra một tràng cười lớn, Tô San đang định nói gì đó thì Khúc Văn lập tức xoay người qua, cầm microphone cười nói với cô:

“Mỗi lần nhắn tin nói chuyện phiếm với Tô San tôi cũng không dám gửi mấy icon cảm xúc của cô ấy, nếu không cô ấy sẽ cho tôi vào danh sách đen luôn.”

Nói xong, phía dưới lại có một đợt hét chói tai, MC cũng nhìn hai người kiểu mờ ám, Tô San trong lòng lại cười lạnh, WeChat của Khúc Văn cô còn không có, còn nói chuyện phiếm gì chứ!

"Vậy sau khi bị kéo vào danh sách đen có được khôi phục lại không?" Nữ MC nhìn hai người một cách sâu xa.

Thấy Khúc Văn lại muốn bịa chuyện làm trò, Tô San lập tức cười nói:

"Mấy người Trịnh Đồng Lý Mi tôi đều cho vào danh sách đen, bây giờ vẫn chưa có ý định khôi phục."

Hai người Trịnh Đồng Lý Mi cũng sửng sốt, Trịnh Đồng phản ứng mau, lập tức cầm lấy micorphone cười nói:

"Lần trước chỉ là không nhịn được thôi, ai biết cô ấy nhỏ mọn như vậy, tụi tôi cũng mấy tháng rồi không liên hệ với nhau."

Nói xong, MC cũng phối hợp cười cười, cũng thuận theo không tiếp tục hỏi nữa, kế tiếp là phần chơi trò chơi, mấy phần này đã diễn tập trước rồi, không xảy ra vấn đề gì lớn ngoài ý muốn.

Cuối cùng theo kịch bản Tô San thua, cho nên cô phải bị phạt đặt tay lên máy phát hiện nói dối rồi trả lời câu hỏi của MC.

"Được rồi, bây giờ bắt đầu hỏi, Tô San cô phải trả lời thật, nếu không máy phát hiện nói dối này sẽ kêu lên."

Nữ MC giơ tay ý nói mọi người yên lặng, sau đó nhìn vào kịch bản, nói vào microphone:

"Hình mẫu bạn trai lý tưởng của cô là gì?"

Đây là câu hỏi đã trao đổi trước đó rồi, Tô San cũng cố ý suy nghĩ một lúc, mới nghiêm túc nói:

"À um, hiếu thảo, cao hơn tôi, không quá mức bám người, đối xử thật

tốt với tôi là đủ rồi.”

Không biết cái máy phát hiện nói dối này có thật sự hiệu quả không, dù sao Tô San cũng nói thật.

Lúc này, nữ Mc lại hỏi tiếp:

“Trong số những nghệ sỹ cô đã từng hợp tác, cô cảm thấy ai là người phù hợp với tiêu chuẩn tìm chồng của cô nhất?”

Dứt lời, phía dưới lại có một trận thét chói tai, cảm giác toàn bộ máy quay đều hướng phía cô, Tô San lòng cảm thấy hơi không thoải mái, cái này rõ ràng không giống câu hỏi đã trao đổi trước, rõ ràng là chiêu trò của ban tổ chức.

Nhưng hiện đang phát sóng, cô không thể kêu dừng lại, chỉ có thể cúi đầu, cười cười:

“Là tiền bối Lý Chung!”

Lý Chung là một diễn viên hài, hiển nhiên không ai tin lời cô, phía cưới lại có một tràng cười ầm.

“Tích! Tích! Tích!”

Lúc này máy phát hiện nói dối cũng phát ra ánh sáng đỏ, trong trường quay “Ồ!” lên, nam MC cũng cười nói:

“Tô San cô nhìn xem, chắc chắn là cô nói dối rồi!”

“Được rồi, chúng ta không làm khó cô ấy nữa.”

Nữ MC xua tay để mọi người yên lặng, nhưng ngay sau đó, liền sâu

xa nhìn về phía Tô San:

“Chúng tôi sẽ đổi câu hỏi khác, lần này cô nhất định phải trả lời nghiêm túc trả lời trung thực nhé!”

Tô San còn chưa kịp nói gì, trường quay vang lên một đoạn nhạc gây cảm giác nghi ngờ gay cấn, nữ MC mắt sáng quắc hỏi:

“Xin hỏi, trong những nghệ sỹ cô đã từng hợp tác thì cô cảm thấy ai là người đẹp trai nhất?”

---Hết chương 9---

Chương 10: Lại trượt tay?

Nói xong, phía dưới lại phát ra một tràng thét đinh tai nhức óc, có vẻ mọi người đều nghĩ cô nhất định sẽ trả lời là Khúc Văn.

“Là tiền bối Lý Hách.”

Tô San mặt không đổi sắc trả lời, đây là đáp án mà cô đã trao đổi với bên phía nhân viên ban tổ chức.

“Tích! Tích! Tích!”

Máy phát hiện nói dối lại phát ra đèn đỏ, phía dưới cũng la toáng lên ồn ào.

Nữ MC kiểu như không còn cách nào nhún vai:

“Cô xem, tôi đã giúp cô một lần rồi, lần này cô nhất định phải nói thật đi.”

Lại có cảm giác mấy cái máy quay đều hướng về phía cô, Tô San không thể biểu hiện gì, chỉ có thể giả bộ thật bất đắc dĩ cười cười.

Cô biết, màn này nhất định sẽ bị biên tập để làm trailer cho chương trình trước khi phát sóng.

“La Hàn?”

Cô vừa nói vừa thử nhìn về phía máy phát hiện nói dối.

‘Tích! Tích! Tích!”

Nam MC cười ha ha, ý bảo cô cứ tiếp tục.

Tô San có chút muốn mắng người, không biết cái máy phát hiện nói dối này rốt cuộc có phải thật hay không, hay là do ban tổ chức điều khiển, còn bắt cô phải chọn người đẹp trai nhất?

Được rồi để cô chọn một người.

“Tiền bối Nguyên Chấn Hoa.”

Nói xong, mọi người gắt gao nhìn chằm chằm máy phát hiện nói dối, nhưng lần này máy cũng không hiện đèn đỏ nữa, mọi người đều có vẻ vô cùng khó hiểu.

Tô San biết chắc chắn máy này là do ban tổ chức điều khiển, nếu lúc này còn kêu tích tích, thì cô coi như đắc tội với bậc tiền bối lão làng, nếu vậy cô sẽ trở mặt với ban tổ chức, dù sao thì cũng có nét đặc sắc rồi, ban tổ chức cũng cần phải có chừng mực.

“Mọi người đừng cười, lúc trẻ tiền bối Nguyên Chấn Hoa cũng không kém so với mấy cậu trai trẻ bây giờ, mẹ của tôi là fan cuồng của ông ấy.”

Lúc này nam MC cũng bắt đầu nghiêm túc điều khiển bầu không khí.

Những người khác tất nhiên cũng sẽ phối hợp, kế tiếp có thêm một trò chơi nhỏ, sau khi ghi hình xong, ở hậu đài, thấy Lưu tỷ đang nói gì đó với phía ban tổ chức, có vẽ đang hỏi về chuyện máy phát hiện nói dối khi nãy.

Tô San đành phải đi qua phòng thay đồ thay đồ trước, nhưng vừa tới

cửa phòng trang điểm, một người ngăn ngay phía trước cửa không cho cô vào, hơi nheo mắt tự cho là rất đẹp trai với cô:

“Lâu rồi không gặp, buổi tối cô muốn cùng đi ăn cơm với tôi không?”

Có hai nhân viên đài đi qua nhìn hai người kiểu tò mò, nhìn khuôn mặt trước mắt, Tô San chớp chớp mắt, giọng nói bình tĩnh:

“Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú với ngựa đực.”

Nói xong, liền lướt qua vai hắn đi vào phòng trang điểm, sau đó hai nhân viên đài cũng không nhịn được cười nhẹ, đều là người trưởng thành ai cũng hiểu, có điều không nghĩ tới là Khúc Văn lại là loại người như vậy.

Khúc Văn lạnh lùng nhìn cửa phòng trang điểm, hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người rời đi.

Thay quần áo xong, chị Lưu đang đứng ở ngoài chờ cô, Tô San đi theo chị ấy lên xe.

“Mấy ngày này em không có lịch quay, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, bộ phim kia của đài Giang Hòa khi nào thử vai chị sẽ báo em biết.”

Chị Lưu ngồi ghế trước thản nhiên nói.

Tôi San quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, bỗng nhiên nói:

“Chị đừng để bên ban tổ chức tùy tiện cắt ghép biên tập lung tung.”

Công đoạn cắt ghép biên tập hậu kì có thể xóa đi nhiều thứ, cũng có thể làm người ta hiểu lầm rất nhiều điều, Tô San thực sự không muốn có bất kỳ quan hệ gì với Khúc Văn.

“Máy phát hiện nói dối đó là do bên ban tổ chức điều khiển, chỉ là muốn có thêm điểm đặc sắc thôi, dù sao cũng không gây sóng gió gì, còn việc biên tập hậu kỳ như thế nào, chị không thể can thiệp được, người ta cố tình muốn cắt nối làm em và Khúc Văn thành một couple chị cũng không có cách nào, em cũng hiểu mà, mình không nổi tiếng thì phải chịu đãi ngộ như vậy! Khi nào còn đường của em ổn định vững chắc, lúc đó em mới có quyền lên tiếng, nếu không, chẳng có ai quan tâm em cả.”

Chị Lưu giọng nói lạnh nhạt, nhưng thực ra cũng là nói sự thật mà thôi.

Tô San không nói gì, cô chắc chắn hiểu đạo lý này, cũng giống như đời trước của cô, là thứ nữ trong phủ, mẹ ruột thì mất sớm, địa vị còn không bằng một nha hoàn được sủng ái.

Nhắm mắt lại, cô hít một hơi thật sâu, cho đến đi cô tới chung cư hiện đang ở, chị Lưu lại dặn dò cô cứ nghỉ ngơi cho tốt.

Những sự kiện lớn hoặc là chụp ảnh bìa tạp chí thì cô không với tới, Tô San cũng không thiếu tiền nên cũng không nhận đóng phim thương mại hay mấy chương trình linh tinh, cũng không giống như người mới khác cùng công ty quản lý, có chút danh tiếng đều phải điên cuồng đi đóng mấy phim thương mại để kiếm tiền cho công ty quản lý, bởi vì cô có quan hệ, nếu không chắc cũng phải giống như bọn họ.

Về đến nhà, Tô San tẩy trang, rồi mang khẩu trang ra ngoài mua đồ ăn, đồ ăn của đoàn phim thực sự không ngon lắm, cô vẫn thích đồ mình tự nấu hơn.

Mấy ngày sau cũng không phát sinh chuyện gì, cho đến lúc không

biết tin hot từ trang web nào chui ra, nói rằng cô và Khúc Văn không hợp nhau, Khúc Văn theo đuổi cô nhưng không được chấp nhận, còn bị cô khinh thường gì đó. Tin phát ra, fan của Khúc Văn bay vào chửi.

Chửi mắng cô không biết tự lượng sức mình, một diễn viên kiểu bình hoa di động dù cho không thì Khúc Văn cũng không thèm.

Lúc này chỉ là ồn ào nhỏ, Tô San cũng không biết, cho đến sau khi gameshow phát sóng, không biết biên tập cắt mối như thế nào, làm cho cô từ đầu tới cuối đều chỉ một vẻ mặt lạnh lùng, lúc này fan của hai bên lại cãi nhau ỏm tỏi.

Tô San lướt xem bình luận bên dưới, gần như làm lơ với mấy bình luận của antifan.

Cư dân mạnh A: “Đang tham gia chương trình mà mặt đen như vậy để cho ai xem chứ? Chỉ là diễn viên hạng ba chuyên đóng phim trên mạng còn làm kiêu, xem lại xem vị trí của mình là ở đâu?”

Cư dân mạng B: “*nôn mửa* Ông xã của tui không thèm thích người không có tố chất như thế này, cho dù cho không, Khúc Văn cũng không thèm!”

Cư dân mạng C: “Fan não tàn thật đáng sợ, chẳng lẽ không nhìn thấy trong chương trình Khúc Văn luôn có ý với đồ cho không hả?”

Cư dân mạng D: “Sinh hoạt cá nhân của Khúc Văn không thể chấp nhận được, nghe nói hắn lăng nhăng suốt thành quen, tôi có một người bạn từng ngủ chung với hắn, nghe nói là mặt mộc của hắn xấu như ma.”

Cư dân mạng E: “Ha ha, fan não tàn của kỹ nữ cũng biết đáp trả?

Sao lại dám bôi nhọ Văn ca của tui, dù sao cũng không thể che dấu một sự thật là kỹ nữ diễn xuất kém còn không có tố chất!”

Cư dân mạng F: “Chắc kỹ nữ cho không toàn cho không mấy đại gia lớn đứng sau màn, chắc để tham gia vào phim “Loạn thế chi ca” chắc là phải hầu hạ kim chủ thoải mái lắm đây!”

Cuối cùng thì do cô không được yêu thích lắm, fan cũng không nhiều cho nên cũng là fan của hai nhà mắng chửi nhau ồn ào nhỏ, chị Lưu nói cô không cần quan tâm, dù sao công ty cũng có hoạt động mảng báo chí, nếu như bên phía đó còn cố tình làm lớn lên, cùng lắm là sẽ công khai hết mấy điều tai tiếng của Khúc Văn luôn.

Tô San tất nhiên không để ý, nếu như muốn đi lên càng cao, phải có tố chất tâm lý thật tốt, nếu không chỉ có một mình mình không thoải mái.

Ngày quay lại đoàn làm phim, cô có mang một ít bánh Tử Long, lần này Vương Trừng rất nhanh nghe được tiếng gió chạy mau tới, ăn thử một miếng, liền ngay tại trước mắt mọi người vỗ vai cô hỏi:

“Tô San, cô có cần bạn trai không? Cảm thấy tôi như thế nào?”

“Ha ha ha, sao anh không cưới đầu bếp về luôn cho rồi!”

Đồng Nhạc cũng nhanh chóng lấy hai miếng trong hộp, có vẻ như sợ lát nữa sẽ không còn miếng nào.

Vương Trừng vẫn còn đang mặc bộ lonng bào dày nặng trên người, vừa ngồi ăn điểm tâm, vừa ôm chặt lấy hộp, biểu tình trên mặt không biết phải miêu tả như thế nào:

“Trời ạ, Tô San, cô mời tôi qua nhà cô ăn cơm đi, đồ ăn cô làm nhất

định là rất ngon!”

Tô San ngồi trước bàn trang điểm, nhìn thấy hắn ngồi xổm trên mặt dất ăn không có một chút hình tượng nào, cũng rất bất đặc dĩ nói:

“Đồng Nhạc nói đúng lắm, tốt nhất là cậu cưới đầu bếp đi.”

“Nhưng mà cho dù là đầu bếp cũng nấu ăn không ngon bằng cô, không lẽ cô tốt nghiệp trường Tân Động Phương?”

Vương Trừng nuốt xuống một miếng điểm tâm, thấy Tô San có vẻ sắp nổi giận, vội vàng ôm hộp điểm tâm kia bỏ trốn mất dạng.

……………..

“Sao cậu dám sau lưng tôi nhận đóng bộ phim của Phương Không hả, không lẽ cậu quên lần trước phải ở trên giường nằm hai tháng như thế nào rồi hả?”

Trong phòng hóa trang, Hạ Hoa chỉ cảm thấy muốn giận sôi, vẫn đi đi lại lại trong phòng, nhưng chính chủ thì vẫn ngồi lướt điện thoại.

“Bộ phim của tên Phương Không điên khùng kia mà cậu lại dám nhận? Hơn nữa phim về chủ đề như vậy, đến lúc thẩm định cũng sẽ bị người ta bắt cắt cảnh đi một phần lớn, huống chi cậu không nhớ lần trước suýt nữa thì cậu mất đi cánh tay luôn hả?”

Hạ Hoa giơ tay kéo kéo cà vạt, có vẻ hơi khát nước, tự mình qua rót chén nước.

Tạ Duyên: “Tôi đã mời người dạy thái quyền rồi, ba tháng tiếp theo sẽ đóng cửa tập luyện.”

Hạ Hoa suýt chút nữa phun hết ngụm nước trong miệng, ngẫm lại thấy hắn trước đây cũng từng đại diện cho một vài ảnh đế ảnh hậu, sao giờ lại ra nông nỗi này, nghệ sỹ dưới trướng mà sự kiện gì cũng không tham gia, không nói đến việc bị tổn thất bao nhiêu tiền, bây giờ cả mạng cũng không cần?

"Đại ca à, chỗ đó là sa mạc, còn có rừng rậm nguyên sinh, nếu lần này cậu không may mắn, chỗ đó cũng không có thiết bị tốt để giúp cậu giữ lại cánh tay hay cẳng chân đâu!"

Hạ Hoa thật sự giận tới mức không nói nên lời, cái người Phương Không kia toàn thích quay mấy thể loại hành động quy mô lớn, kịch bản lần này còn nguy hiểm nữa, biết đâu có gì ngoài ý muốn.

"Aiii, cho dù cậu không nghĩ tới bản thân, thì cũng phải nghĩ tới ba mẹ của cậu, chẳng lẽ cậu muốn bọn họ phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh?"

Hạ Hoa bắt đầu ca bài ca tình cảm.

Tạ Duyên hơi hơi ngẩng đầu, nhướng nhẹ lông mày:

"Anh thực sự muốn tôi chết vậy hả?"

Hạ Hoa: "……"

"Ý tôi không phải vậy, chỉ muốn nói về tính nghiêm trọng của sự việc mà thôi, tuy rằng mấy phim của Phương Không dễ có được giải thưởng ở nước ngoài, nhưng dù sao thì mạng quan trọng hơn, nông trại trồng trà của cậu không phải là chuẩn bị tới thời điểm thu hoạch hả, cậu bỏ mặc luôn hả?"

Hạ Hoa thực sự cảm thấy kiệt sức tới mức đau dạ dày.

Tạ Duyên: “Anh không hiểu.”

Dứt lời, Hạ Hoa suýt cười lạnh, hắn đương nhiên không hiểu, rõ ràng trước mặt có đống tiền thì không lấy, lại nhất định phải đi quay phim có động tác nguy hiểm, đúng, đàn ông thường hay thích mấy kiểu đánh nhau chém giết nhiệt huyết như vậy, nhưng dù sao tính mạng vẫn quan trọng nhất mà.

“Khúc Văn là ai?”

Tạ Duyên đột nhiên hỏi.

Hạ Hoa sửng sốt, không hiểu sao tự nhiên hắn lại đề cập tới người này, trầm tư một lát, mới chậm rãi trả lời:

“Chỉ là diễn viên hạng ba. Sao? Cậu biết hắn hả?”

Tạ Duyên: “Không quen.”

Dứt lời, Hạ Hoa chuẩn bị nói chuyện thì điện thoại đột nhiên vang lên, nhấc máy, không biết đối phương nói gì, Hạ Hoa vẻ mặt mờ mịt ngắt điện thoại rồi đăng nhập vào Weibo.

Xem qua một lượt, hắn cau mày, vẻ mặt kiểu như không thể tưởng tượng đem điện thoại tới trước mặt Tạ Duyên:

“Chuyện này là sao?”

Giọng nói của hắn hơi lạ lạ.

#Weibo: Tạ Duyên “like” tin nóng về việc Khúc Văn gạ gẫm hotgirl trên mạng, chuyện này là cố ý hay chỉ là trượt tay?#

Tạ Duyên hơi hơi ngẩng đầu, sắc mặt không đổi:

“Trượt tay.”

Hạ Hoa: “…..Trượt tay?”

Hắn lại bắt đầu thấy giận tới mức đau dạ dày, nhưng cuối cùng cũng không suy nghĩ nhiều, xua xua tay:

“Được rồi, được rồi, chỉ là diễn viên hạng ba thôi, cậu không cần quan tâm, fan của cậu sẽ giải quyết thay cậu, có điều lần sau lướt Weibo nhớ chú ý chút có được không?”

Tạ Duyên: “Biết rồi.”

“Nếu cậu nghe lời vậy thì tốt nhất đừng đóng bộ phim kia của Phương Không, thỉnh thoảng rảnh rỗi thì đăng mấy tấm ảnh selfie gì đó lên Weibo, nếu không cậu lập tài khoản này có tác dụng gì hả? Chuyên dùng để trượt tay?”

Hạ Hoa thấy lời nói của mình cũng buồn cười, dù sao cũng chỉ là một diễn viên hạng ba không đáng hắn phải sử dụng tới bộ phận quan hệ xã hội.

Nghe vậy, Tạ Duyên hình như nghĩ tới điều gì, nghiêm túc nói:

“Đầu bếp mà hai ngày trước anh tìm cho tôi nấu không ngon, tìm lại cho tôi một người khác biết làm điểm tâm.”

----Hết Chương 10-----

Chương 11: Thật giả lẫn lộn

“Đầu bếp mà hai ngày trước anh tìm cho tôi nấu không ngon, tìm lại cho tôi một người khác biết làm điểm tâm.”

Dứt lời, Hạ Hoa chỉ cam thấy Tạ Duyên gần đây hơi kì lạ, hắn trước đây mặc dù không ăn thịt, nhưng mấy đồ ăn khác thì không kén chọn, có gì ăn đó, càng chưa bao giờ có chuyện mang theo đầu bếp tới đoàn phim, bây giờ sao hắn lại chú ý chuyện ăn uống như vậy?

“Biết rồi.”

Hạ Hoa nhìn hắn vẻ mặt nghi ngờ.

………………

Thời tiết quá nóng, Tô San xắn tay áo lên ngồi trên đệm lấy cái quạt nhỏ quạt quạt, chờ lát nữa quay, ngồi lướt Weibo một chút, thấy hotsearch số 1 hiện giờ, cô cả người giật mình:

Khúc Văn gạ gẫm hotgirl trên mạng, Tạ Duyên “like” tin nóng?!

Cư dân mạng A: “ Xin lỗi cho tôi nói thẳng, Khúc Văn là ai dzậy?”

Cư dân mạng B: “Vừa mới xem một lượt, phát hiện ra fan não tàn của tên này còn đang cố thanh minh, không biết là đạo đức đâu hết rồi?”

Cư dân mạng C: “Ôm mang đi Duyên ca nhà tui, nhất định là do hắn trượt tay!”

Cư dân mạng D: “Nếu là người khác, tôi nhất định không tin mấy chuyện trượt tay này nọ, nhưng nếu là Tạ Duyên, chắc chắn là do hắn trượt tay, dù sao Tạ Duyên không rảnh rỗi tới mức đi chỉnh một diễn viên hạng ba không quen biết chuyên đóng phim trên mạng, quá chênh lệch, quá mất mặt.”

Cư dân mạng E: “Đọc tin tức, không nghĩ tới tên này gạ gẫm nhiều thành nghiện, thật sự quá mức ghê tởm, khó trách không thể nổi tiếng *nôn mửa*”

Cư dân mạng F: “Nói thật, nếu không có Tạ Duyên, tôi thật sự không biết tên này là ai?”

Cư dân mạng G: “Đột nhiên phát hiện, Tạ Duyên cũng có lúc lướt Weibo, có thể thỏa mãn tâm nguyện của tôi, xin hãy đăng một tấm selfie đi, một tấm là được rồi!!!”

Khúc Văn đột nhiên hot lên, có điều là bị chửi nhiều nên hot, vốn dĩ chỉ là ồn ào nhỏ, thành sóng to gió lớn, đám fan của hắn nếu so với đám người mắng chửi hắn thực sự không đáng nhắc tới.

Tâm tình của Tô San có hơi phúc tạp, trừ phi là một nghệ sỹ cực nổi tiếng, hoặc là có bối cảnh lớn, nếu không bị gièm pha ồn ào như thế này, sẽ không có đạo diễn nào dám mời hắn đóng phim nữa, giờ mọi người đối với mấy nghệ sỹ tai tiếng như vậy rất nghiêm khắc, giống như Khúc Văn chuyên đóng phim trên mạng, về sau sẽ phải yên lặng một thời gian.

Có điều cũng không liên quan tới cô, trong giới này thực ra chẳng có gì là bí mật, nếu không muốn người khác biết thì đừng làm.

Tô San đang định lướt xem mấy bình luận khác, thì thấy Vương

Trừng bưng một chén đậu hũ thúi đi tới, tiện ngồi bên cạnh cô ăn đậu hũ thúi:

"Cô khi nào mới mời tôi qua nhà cô ăn cơm?"

Hắn mặc trên người bộ long bào, vô cùng dày, rõ ràng trên đầu toàn mồ hôi, nhưng lại ăn mấy món nóng như vậy, khuôn mặt đẹp trai vì cay mà vặn vẹo, không có chỗ nào giống một nghệ sỹ idol chỉn chu.

"Năm trăm vạn một bữa có ăn không?"

Cô liếc hắn.

"Trời ơi, cơm của cô làm bằng vàng hả?"

Vương Trừng trừng mắt, không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên lấy khăn giấy trong tay nghệ sỹ lau miệng, sau đó ghé vào cô nói:

"Tôi giới thiệu cho cô một cơ hội, cô mời tôi một bữa cơm được không?"

Tô San mày hơi động, không nghĩ tới hắn chấp nhất như vậy với cơm của cô.

"Tôi nửa tháng nữa sẽ đóng một bộ phim, là phim chuyển thể trò chơi tiên hiệp, vốn đầu tư rất lớn, đoàn chế tác cũng là hàng đầu, mấy đề tài như vậy chỉ cần kịch bản không phải quá tệ, đều sẽ hot, nếu cô đồng ý, tôi sẽ giới thiệu cô quen đạo diễn, nếu cô thích nhân vật nào, trừ nữ chính và nữ thứ, tôi đều có thể giúp cô lấy được."

Nghe vậy, Tô San không nhịn được mắt hơi đổi:

"Phim "Tiên Lộ"?"

Mấy bộ phim chuyển thể như vậy vô cùng hot, dù sao Vương Trừng cũng là một trong bốn idol hiện nay có fan nhiều nhất, nên đóng nam chính của phim này cũng không kỳ lạ, nữ chính là Dương Chỉ, một trong bốn tiểu hoa đán có diễn xuất tốt nhất, cũng có rất nhiều fan, bô phim này cũng được xem là chưa ra mắt đã hot, nữ thứ cũng là một người mới được nhiều người yêu thích, những diễn viên khác đều là diễn viên gạo cội, đội hình diễn viên nhìn là biết không tầm thường.

"Đúng vậy, dù sao ngoại hình của cô cũng không kém Dương Chỉ, chỉ cần chọn một nhân vật phù hợp sẽ dễ dàng làm tốt, dù sao trước đây cô toàn đóng phim trên mạng, không nhiều người biết, hơn nữa bộ phim lần này của cô và Khúc Văn … nhìn là biết rồi."

Vương Trừng có vẻ như cũng biết chuyện Tạ Duyên "like" tin kia, vẻ mặt sâu xa.

Tô San vừa cầm kịch bản quạt quạt cho mát, vừa trầm tư:

"Chuyện này …. Tôi thấy hơi khó, phim đó của cậu tháng sau bắt đầu quay rồi, tôi sắp phải thử vai một bộ phim của đài Giang Hòa đầu tư, đến lúc đó sợ là lịch sẽ bị trùng, tôi không tính một lúc đóng nhiều bộ."

Hai bộ phim quay cùng lúc rất dễ dàng phân tâm, cũng không nhập tâm được vào nhân vật của mình, cô không muốn vậy.

"Ui, cô đang nói tới bộ phim kia của đài Giang Hòa hả, bọn họ có mời tôi, nhưng tôi đã nhận "Tiên Lộ" nên từ chối, vấn đề là họ chắc chắn mời Mục Dao, cô ta toàn thích lăng xê couple, tôi cũng thấy sợ, có điều giờ cô còn chưa thử vai, nói thật, nếu lấy danh tiếng hiện tại của cô cạnh tranh với cô ta, chỉ sợ không phải đối thủ của cô ta, nếu không đóng với tôi đi, mặc dù không phải nữ chính, nhưng nữ phụ

cũng sẽ được người ta quan tâm.”

Vương Trừng tiếp tục bưng chén đậu hũ thúi ngồi xổm trên mặt đất tiếp tục ăn, lâu lâu ngẩng đầu nhìn cô.

Tô San cười bất đắc dĩ:

“Đến lúc đó rồi tính, tôi hiện tại xem kịch bản phim này trước đã.”

“Vậy cơm của tôi….”

Vương Trừng ngẩng đầu nhìn cô, trong đầu chỉ suy nghĩ tới bữa cơm của hắn.

“Không.” Cô nhướng mày, tiếp tục đọc kịch bản.

Vương Trừng lập tức nhảy dựng lên nhất định không buông tha bắt cô phải mời hắn ăn cơm.

Tô San cũng không chịu đồng ý, thực ra cô chỉ chọc hắn thôi, Vương Trừng là kiểu người rất sảng khoái, cũng không kiêu ngạo, làm bạn với người như vậy không cần mưu mô.

Lúc sau quay thêm hai cảnh, Phạm Mộng lại bị NG (quay hỏng) một lúc lâu, cuối cùng đạo diễn cũng muốn phát hỏa, thì đột nhiên trời mưa, đạo diễn đành để mội người kết thúc công việc, dù sao giờ cũng tới sáu bảy giờ rồi.

Vương Trừng lại đi ăn BBQ với Lý Hách, Tô San nói chuyện điện thoại với chị Lưu trong phòng trang điểm, tiện thể nói với chị ấy chuyện Vương Trừng lúc nãy đề cập.

“Phía bên chị của em có báo lại, ngày mai đưa em qua thử vai, mặc

dù mức độ nổi tiếng hay được yêu thích của em kém hơn Mục Dao, nhưng dù sao tính ra thù lao của em so với cô ấy thấp hơn, chỉ cần tới lúc thử vai làm tốt một chút, biết đâu lại có cơ hội, còn chuyện bên phía Vương Trừng em hiện tại đừng từ chối, bộ phim đó chắc chắn sẽ nổi bão, cho dù chỉ là một nhân vật không nhiều cảnh diễn nhưng nếu quan trọng thì vẫn được nhớ tới."

Chị Lưu nghiêm túc nói.

Tô San cầm điện thoại ngồi trên ghế, nghe bên ngoài mưa tí tách rơi, không nhịn được thản nhiên nói:

"Em biết rồi, em sẽ nói chuyện với cậu ấy."

"Vậy mai chị sẽ tới đón em."

Nói tới đây, chị Lưu lại chuyển sang đề tài khác:

"Đúng rồi, Tạ Duyên sao lại vậy, không lẽ thật sự anh ta trượt tay?"

Chị Lưu giọng điệu đầy hoài nghi, hiển nhiên không tin trùng hợp như vậy.

Tô San nghe vậy cũng chỉ cười một tiếng:

"Nếu không thì sao? Anh ta cũng không quen Khúc Văn, hơn nữa em với anh ta cũng không thân, người ta không trượt tay chẳng lẽ là cố ý hả?"

Hơn nữa nhìn là thấy Tạ Duyên không phải là kiểu người thích tranh chấp ồn ào.

"Vậy được rồi, chuyện này em đừng quan tâm tới, Khúc Văn là do tự

tìm đường chết, đến lúc thích hợp chị sẽ cho người châm ngòi thêm, em cứ yên tâm đóng phim là được rồi.”

Chị Lưu có vẻ cũng không cảm thấy việc bỏ đá xuống giếng là đê tiện.

Tô San cũng không thấy, bởi vì cô đã muốn làm như vậy từ rất lâu rồi.

Ngắt điện thoại, Tiểu Chu lúc này lại ghé qua, tò mò hỏi:

“Chị Tô, theo chị thì Tạ Duyên là do trượt tay thiệt hả?”

Thấy cô ấy có vẻ hiếu kì, Tô San nhướng mày:

“Không lẽ anh ta cố ý?”

Nói xong, cô lại nhìn ra ngoài cửa:

“Mưa nãy giờ vẫn không ngớt, em qua bên chỗ mấy nhân viên trong đoàn hỏi xem có dù không.”

Nghe vậy, Tiểu Chu lập tức đi ra ngoài, vừa mở cửa ra, tiếng mưa còn ngày càng lớn hơn.

Tô San mở điện thoại ra lướt Weibo, phát hiện thấy Khúc Văn càng bị nhiều người bỏ đá xuống giếng, có càng nhiều tin nóng tố cáo sinh hoạt hỗn loạn của anh ta trước đây, công ty quản lý của anh ta không đáng tin cậy nên dù đứng ra thanh minh nhưng không có chút tác dụng nào, fan của anh ta cũng chỉ là giãy giụa vô ích, ở trong một đám đông quần chúng chỉ trích, fan của anh ta không có một chút lực phản kháng.

Lướt xem phần bình luận, Tô San đi ra phòng trang điểm, đứng ở hành lang chờ Tiểu Chu, giờ ở phim trường chỉ còn một số nhân viên đoàn mặc áo mưa đang thu dọn đồ đạc, mấy người đạo diễn đã đi từ sớm rồi.

Tiểu Chu không hiểu sao giờ vẫn chưa quay lại, Tô San nhìn thấy một nhên viên đoàn đang cầm 2 chiếc dù, đang chuẩn bị đội mưa chay qua đó mượn, lại bỗng nhiên nhìn thấy Tạ Duyên và Triệu Đồng đang đi dọc hành lang vè hướng của cô, hình như chuẩn bị trở về khách sạn.

Tạ Duyên mặc toàn thân màu đen, tay cầm một tập kích bản đang đọc, giống như không để ý Triệu Đồng ở bên cạnh nói không ngừng.

Nhìn thấy anh ta, Tô San bỗng nhớ tới vụ anh ta trượt tay hôm nay, không biết tại sao Tạ Duyên đang yên đang lành tự nhiên lướt Weibo rồi còn đọc bài về Khúc Văn?

“Eh, Tô San, cô sao giờ vẫn chưa về?”

Nhìn thấy cô, Triệu Đồng lên tiếng chào hỏi.

Tô San chỉ tay ra ngoài trời mưa, cười cười:

“Không mang theo dù.”

“Ah, tụi tôi có 2 cái dù ở đây, hay tôi cho cô mượn một cái nha, cô đi nhanh không lát nữa mưa lớn hơn nữa thì không bắt được xe.”

Triệu Đồng nói xong liền lấy cây dù mình đang cầm đưa cho Tô San, còn đồng thời nhìn lại Tạ Duyên sợ anh ấy không đồng ý.

“Vậy hai người dùng một cái có nhỏ quá không? Thôi, để tôi đợi lát

xem sao, trợ lý của tôi cũng đi mượn dù rồi.”

Tô San cũng không nhận lấy cây dù, nói xong lui phía sau hai bước tránh nước mưa ngoài mái hiên hắt vào người.

Thấy Tạ Duyên không phản đối, Triệu Đồng càng nhiệt tình hơn, nhất định phải đưa dù cho cô mượn:

“Không sao, tài xế của chúng tôi đang đợi bên ngoài rồi, chỉ cần gọi điện thoại để anh ấy chạy xe lại đây cũng được.”

Dứt lời, Tô San hơi do dự, nhìn thấy mưa càng ngày càng lớn, cuối cùng cũng nhận lấy:

“Cám ơn.”

“Không có gì.”

Triệu Đồng thực ra vẫn rất thích tài nấu nướng của Tô San, chỉ tiếc là anh Hoa không cho bọn họ quá mức thân cận Tô San.

Khép lại kịch bản, nhìn thấy bên ngoài mưa to tầm tã, Tạ Duyên chuyển tầm mắt, thản nhiên nói:

“Tôi đưa cô về.”

Triệu Đồng lập tức quay đầu lại, trừng lớn mắt với vị đại ca phía sau lưng.

Tô San cũng rất sửng sốt, bốn mắt nhìn nhau, ngay sau đó liền lắc đầu:

“Cám ơn, không cần đâu, tôi tự kêu xe cũng được.”

Sắc mặt Tạ Duyên vẫn không đổi:

“Tiện đường.”

----Hết Chương 11----

Chương 12: Paparazzi theo dõi

Cùng ở chung một khách sạn, đúng là tiện đường thật, nhưng tuy rằng bên ngoài mưa to, nhưng không chắc ở bên ngoài không có paparazzi thủ chờ bám theo, hôm nay nếu cô lên xe của Tạ Duyên, ngày mai tiêu đề tin tức sẽ là #Đêm khuya Tạ Duyên đưa một cô gái trở về khách sạn, cử chỉ thân mật, liệu có phải là diễn viên trong đoàn phim không?#

Tô San chưa gì đã tưởng tượng ra tình huống sau đó, truyền thông thích nhất là đặt điều, chỉ cần một chút chuyện nhỏ cũng sẽ phóng đại vô hạn, huống chi việc ngồi xe cùng đi vào khách sạn, fan cũng sẽ náo loạn.

“Không được, tôi…”

“Chị Tô, em có hỏi qua mấy nhân viên, bọn họ nói bây giờ không có đủ dù cho mọi người, nói chúng ta chờ thêm 10 phút nữa, chờ khi nào mọi thứ thu dọn sắp xếp xong sẽ cho chúng ta mượn.”

Lúc này Tiểu Chu thở hổn hển chạy tới, trong tay còn cầm 2 cái áo mưa trong suốt:

“Cái này…”

“Đi thôi.” Tạ Duyên nhìn mắt cô, sau đó đi lên trước.

Triệu Đồng phía sau vẻ mặt mờ mịt, cuối cùng vẫn cười cười:

“Đi thôi, là tiện đường thôi mà.”

Bây giờ hắn cũng chỉ có thể tự thôi miên mình như vậy.

Thấy vậy, Tô San thở dài, quay đầu lại phía Tiểu Chu:

“Em mang áo mưa cho người khác đi, chúng ta đi theo bọn họ.”

Dứt lời, Tiểu Chu cũng sững sờ tại chỗ, cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cô được ngồi trên xe thần tượng của mình!

“Em… em đi đưa cho người khác ngay lập tức.”

Tiểu Chu kích động vội vàng cầm áo mưa chạy đi.

Dưới mái hiên đã đọng đầy nước mưa, còn có một ít bắn lên cánh tay của cô, Tô San hôm nay chỉ mặc một cái quần đơn giản và áo thun hồng nhạt, giờ tới tối trời mưa gió thổi mạnh, đã cảm thấy hơi lạnh.

Tiểu Chu rất nhanh liền quay lại, không biết là do chạy hay do kích động, mặt đỏ bừng, làm trợ lý thì điều cơ bản nhất không được phép quá mức cuồng nhiệt với thần tượng hay người nổi tiếng, trong hợp đồng trợ lý cũng có ghi, tuy rằng Tiểu Chu cũng hạn chế nhiều, nhưng Tô San biết, mỗi lúc Tạ Duyên đóng phim, cô ấy luôn lộ ra vẻ mặt mê muội, hôm nay cũng coi như cho cô ấy cơ hội tiếp xúc gần gũi với thần tượng trong mộng.

Triệu Đồng đứng ở phía trước hành làng đã mở dù ra, hình như muốn đưa một trong hai người các cô đi ra, Tô San nhìn về phía Tạ Duyên cũng đang mở ra chiếc dù màu đen, lập tức đẩy Tiểu Chu hiện vẫn đang ngơ ngác:

“Đi thôi.”

“A? Không không không!”

Tiểu Chu nhìn mắt Tạ Duyên, đỏ mặt vội vàng chạy đến bên cạnh Triệu Đồng:

“Em sẽ đi cùng với Triệu ca ca!”

Triệu Đồng: “…”

Hắn yên lặng trong lòng nói xin lỗi anh Hoa, dù sao là do tình huống đặc thù, hôm nay cũng đâu phải do lỗi của hắn, là do vị đại ca này cư xử quá ngoài dự đoán.

“Vậy… Duyên ca, tụi em đi trước xem xem có paparazzi bên ngoài không.”

Triệu Đồng ho nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn tốt bụng cầm dù hướng về phía đầu Tiểu Chu che, lúc này dẫn người đi vào làn mưa.

Đến lúc hành lang còn có hai người, Tô San hít một hơi, đi lên vài bước đứng dưới tán dù của Tạ Duyên, nhẹ giọng nói:

“Cám ơn.”

Tạ Duyên hơi cúi đầu, nhìn đỉnh đầu của cô, không nói gì, đi vào trong mưa.

Tô San vẫn đi theo Tạ Duyên, nhưng do Tạ Duyên cao quá, nước mưa hắt trên người cô rất nhiều, còn hắt lên mặt cô, nhưng cô cũng không đi quá gần Tạ Duyên.

Hai người vẫn luôn duy trì khoảng cách một khuỷu tay, mưa to nện

lên dù phát ra tiếng ào ào, trong đêm tối, ánh đèn phim trường mờ nhạt không rõ, nhưng có thể nhìn tới những hạt mưa nhỏ li ti trên không trung.

Không biết từ lúc nào, cô bỗng phát hiện mưa không hắt vào người cô nhiều như trước, hơi hơi ngẩng đầu, nhìn thấy một phần lớn tán dù đều nghiêng tới phía của cô, phía bên kia vai áo khoác của Tạ Duyên đã ngấm rất nhiều nước mưa.

“Áo của anh ướt rồi kìa.”

Tô San nói, sau đó liền đẩy tán dù hướng qua phía hắn.

“Đừng nhúc nhích.” Mắt Tạ Duyên vẫn nhìn thẳng phía trước.

Tô San chép khóe miệng, nhỏ giọng nói nhẹ:

“Cám ơn.”

Khóe mắt Tạ Duyên thoáng nhìn cô, khuôn mặt mộc của cô vẫn luôn không thể hiện cảm xúc gì khác, chỉ là cánh tay nhỏ đã dính rất nhiều nước mưa, hắn lại lơ đãng đem dù nghiêng phái cô, giọng nói trầm thấp:

“Điểm tâm của cô làm hương vị không tồi.”

Tô San hơi ngước mắt lên, chỉ nhìn được tới khuôn mặt góc cạnh rõ ràng thần sắc thản nhiên của hắn, hình như đây là lần thứ hai hắn đề cập tới điểm tâm của cô.

Cho dù người ngốc cũng hiểu ý của hắn là gì, Tô San chớp chớp mắt, bỗng nhiên nói:

“Nếu anh thích, sau khi đóng máy có thể cùng với đám người Vương Trừng Đồng Nhạc tới nhà tôi, tôi sẽ mời mọi người ăn cơm.”

“Được.”

Hắn trả lời không chút do dự.

Tô San phát hiện ra, hắn đối xử tốt với cô như vậy, hoàn toàn là do thích tài nấu nướng của cô, hóa ra một người cao ngạo lạnh lùng như vậy cũng sẽ vì sở thích ăn uống mà khom lưng.

Cả hai không nói gì nữa, ra khỏi phim trường, bên ngoài đường cái xe cộ thưa thớt, một chiếc xe Hummer rất chói mắt đang dừng ở ven đường, sau khi Tạ Duyên và Tô San đi ra tới, cửa sau xe đã được mở ra.

Tô San bước vào ngồi xuống trước, Tiểu Chu đã ngồi bên trong rồi, cô ấy cầm điện thoại nãy giờ vẫn nhìn trộm Tạ Duyên ở bên ngoài.

Cho đến khi Tạ Duyên cũng ngồi vào xe, cửa xe đóng lại, xe lập tức được khởi động, nhưng không khí trong xe hơi xấu hổ.

“Quần áo của anh bị ướt rồi, có cần cởi bớt ra không nếu không lát nữa có thể bị cảm?”

Cô bỗng nhiên lên tiếng đánh vỡ không khí quỷ dị.

Triệu Đồng ngồi đằng trước nghe vậy cũng vội vàng quay lại nhìn, nhìn thấy áo khoác của Tạ Duyên ướt nguyên một nửa, cũng không để ý mà nói đùa với Tô San:

“Không đâu, có đợt Duyên ca của chúng tôi đóng phim, phải ngâm mình trong ao nước lúc thời tiết mùa đông âm mấy chục độ cũng

không hề hấn gì, lại còn có khi đóng phim ngã từ trên cao xuống bị gãy tay, cuối cùng vẫn không sao."

"A? Ngã từ trên cao xuống bị gãy tay?"

Tiểu Chu theo bản năng hô nhỏ, nhưng sau đó lạ cảm thấy mình hơi quá khích nên lập tức đỏ mặt cúi đầu.

"Đúng vậy, lúc đó cũng coi như may mắn, từ trên tầng nhà cao như vậy, ngã xuống mà chỉ bị gãy tay, ngay cả bác sĩ cũng nói là kỳ tích."

Triệu Đồng không nhịn được cười lên.

Tô San cũng cảm thấy có chút buồn cười, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Nhưng Tạ Duyên nãy giờ đang nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng nhiên lên tiếng:

"Cậu rất hy vọng tôi té gãy tay gãy chân hả?"

Triệu Đồng: "……"

Triệu Đồng lập tức ngậm miệng, xoay người lại phía trước không nói nữa.

"Đó là lúc quay phim "Tiềm đồ" sao?"

Cô nghiêng đầu nhìn qua Tạ Duyên ở bên cạnh, lại thấy hắn đã cởi ra áo khoác bị ngấm nước mưa, chỉ còn áo thun đen bên trong không bị ướt, lộ ra cánh tay phía trên còn có vết sẹo mờ.

"Uhm." Hắn lại nhắm mắt lại không nói gì nữa.

“Tiềm đồ” là bộ phim giúp Tạ Duyên nhận được danh hiệu Ảnh đế lần đầu tiên, là một bộ phim về đề tài lính đánh thuê, nội dung khá là bạo lực đẫm máu, hình như khi thẩm xét còn bị xóa đi rất nhiều cảnh mới công chiếu, bây giờ chỉ có ở nước ngoài mới có thể xem được bản đầy đủ, Tạ Duyên cũng phải quay rất nhiều động tác đánh nhau, khi đó cũng có một vài tin tức đề cập việc hắn bị thương nhưng cô không nghĩ tới là nghiêm trọng như vậy.

“Tô San, chúng ta add WeChat đi, lúc sau cô mời tôi ăn cơm.”

Triệu Đồng biết vị đại ca này nhà hắn không thích nói chuyện, liền nói chuyện với Tô San, hắn còn luôn nhớ thương điểm tâm của Tô San làm.

“Được.”

Tô San nghe vậy cũng không từ chối, dù sao nhiều bạn bè cũng tốt.

Nhìn thấy hai người đang trao đổi WeChat, Tạ Duyên chỉ biết trơ mắt nhìn, cuối cùng không nói gì.

Suốt quãng đường đều trò chuyện với Triệu Đồng, đến khi xe dừng ở trước khách sạn, vì để tránh đồn đãi không tốt Tô San cầm dù Triệu Đồng đưa cho cô xuống xe vào khách sạn, Tạ Duyên ngồi trong xe cũng hiểu rõ, không tiếng động cũng không nói gì.

Đến khi cô đi khỏi, tài xế liền quay đầu lại, nói với Tạ Duyên:

“Duyên ca, phía sau có một chiếc xe có vẻ khả nghi, nãy giờ vẫn đi theo chúng ta, bây giờ cũng đang dừng lại ở phía sau.”

Nói xong, Triệu Đồng giật mình quay đầu lại xem, mặc dù mưa vẫn còn rất lớn, nhưng có thể nhìn thấy một chiếc taxi đang dừng cách

đây không xa bên lề đường, đèn xe cũng chưa tắt.

“Tôi nhận ra chiếc xe này rồi, chính là của paparazzi ở Tòa soạn Tinh Vân gì đó, từ khi chúng ta bắt đầu quay phim đã đi theo.”

Triệu Đồng sắc mặt thay đổi, cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, không khỏi cau mày nhìn về phía Tạ Duyên:

“Lúc nãy Tô San từ trên xe của chúng ta đi xuống, có khi nào bị chụp được rồi không?”

Nếu thế thì anh Hoa nhất định sẽ giết hắn!

Mưa to vẫn trút xuống ào ào cửa sổ xe, Tạ Duyên trầm mặc một chút, chậm rãi nói:

“Cậu xuống xe, đi qua mua lại ảnh họ chụp được mang về đây.”

Dứt lời, Triệu Đồng hơi sửng sốt, không nghĩ tới Duyên ca nhà hắn lại quen thuộc với mấy chuyện như thế này, cũng đúng là bây giờ đa số tin nóng đều dùng tiền mua hết rồi.

“Nhưng…nếu bọn họ không chịu thì sao?”

Triệu Đồng hơi lo lắng, dù sao thì cũng không phải hay gặp phải, mười năm mới có một lần phát sinh ngoài ý muốn.

Nghe vậy, Tạ Duyên chỉ thản nhiên nhìn vào hắn:

“Vậy đưa nhiều tiền hơn.”

Chương 13: Thử vai

Triệu Đồng: "……"

Hắn không nói được gì, cầm lấy dù liền đi xuống xe.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn ầm ầm nện vào cửa sổ xe, ngoài cửa sổ phong cảnh mơ hồ, chỉ thấy được ánh đèn sáng từ phía khách sạn.

Trong xe vẫn yên tĩnh như cũ, tài xế ngồi trước thỉnh thoảng lại quay lại xem tình hình phía sau, chỉ thấy Triệu Đồng vẫn ở trong chiếc xe taxi kia chưa đi ra.

Trên đường lâu lâu lại có một chiếc xe đi ngang, một lúc lâu sau, di động của Tạ Duyên đột nhiên vang lên.

Là tin nhắn của Triệu Đồng, phía trên là chuỗi số tài khoản ngân hàng và một bảng giá bên dưới.

Ngón tay Tạ Duyên khẽ động, điện thoại vang lên tiếng leng keng sau đó rồi tắt màn hình.

Không lâu sau, cửa xe đằng trước bị mở ra, chỉ thấy Triệu Đồng hùng hùng hổ hổ cầm hai cái máy ảnh ngồi vào ghế trước:

"M* nó hai cái thằng cặn bã kia, một trăm vạn để mua hai cái máy này, bây giờ paparazzi thật quá dễ kiếm tiền!"

Hắn vừa nói, vừa mở máy ảnh xem ảnh chụp bên trong:

“Chọn góc độ cũng không tệ lắm, mặt đều chụp được rõ ràng, chờ lát nữa về em sẽ đập nát cả hai cái máy này!”

Triệu Đồng càng nói càng thấy bực mình, chỉ có mấy tấm ảnh mà đòi một trăm vạn, biết vậy hồi trước hắn cũng đi làm paparazzi.

“Đúng rồi, thực ra chúng ta đâu cần mua lại làm gì, cho dù bọn họ công khai mấy tấm ảnh này, chúng ta lại đứng ra làm sáng tỏ là được rồi, cùng lắm thì lại bị đồn đãi linh tinh một hồi, chỉ cần không thừa nhận, fan chắc chắn cũng không nháo lên.”

Triệu Đồng bây giờ mới nhớ tới việc này, có điều nếu như vậy, Tô San chắc là sẽ bị mắng thê thảm.

“Đưa cho tôi.”

Tạ Duyên bỗng nhiên vươn tay ra. Triệu Đồng vội vàng đưa hai cái máy ảnh cho hắn, nghĩ là Tạ Duyên muốn xóa ảnh, lại nghĩ tới hai thằng nhãi phóng viên, đúng là thấy tiền là sáng mắt.

“Anh không biết đâu, hai thằng cặn bã kia lúc đầu còn nói là chỉ vô tình đi ngang qua, lúc sau bị em phát hiện máy quay phim trong túi, em nói là năm mươi vạn, bọn họ còn không bán, nhất định một hai phải là năm trăm vạn, em giận tới mức muốn đánh người, một hồi lâu mới giảm xuống, anh Hoa nói rất đúng, sau này tốt nhất anh nên tránh xa phụ nữ chút đi, nếu thêm vài lần như thế này, thì mấy bọn paparazzi chắc mua được cả căn biệt thự cao cấp luôn rồi.”

Nói tới đây, Triệu Đồng hình như bỗng nhớ tới cái gì, sắc mặt biến đổi:

“A……cái này….có nên nói cho anh Hoa hay không?”

Tạ Duyên hơi hơi ngước mắt lên nhìn hắn:

“Cậu cảm thấy sao?”

Dứt lời, Triệu Đồng lập tức cười cười lấy lòng:

“Hôm nay không có xảy ra chuyện gì hết!”

Chuyện này nếu để anh Hoa biết được thì hắn chết là cái chắc!

……

Quay lại khách sạn, Tô San lập tức đi tắm rửa, thay ra quần áo bị ngấm nước mưa, sau khi ra khỏi phòng tắm thì lại nhận được tin nhắn của chị Lưu.

Hóa ra vụ việc của Khúc Văn quá ồn ào, ảnh hưởng không tốt, bộ phim trên mạng lúc trước của cô chắc là không thể phát sóng đúng hạn, chỉ có thể chờ tới khi vụ việc dịu xuống, chắc cũng phải mất nửa năm, cũng có thể một năm, ai cũng không biết được.

Tô San cũng không ôm hy vọng nhiều đối với bộ phim này, hoãn phát sóng thì hoãn, cô thật sự không muốn có một chút quan hệ nào với Khúc Văn.

Đang chuẩn bị ngủ, cô lại nhận được tin nhắn WeChat của Triệu Đồng.

Triệu Đồng: “Lúc nãy có paparazzi đi theo chúng ta săn ảnh.”

Tô San sắc mặt hơi biến đổi, lập tức nhắn tin trả lời.

Tô San: “Rồi sao? Có vấn đề gì không?”

Triệu Đồng: “May là tôi phát hiện sớm, Duyên ca dùng một trăm vạn để mua lại mấy tấm ảnh đó, nếu không …”

Nếu không Tạ Duyên thì không có vấn đề gì, còn cô sẽ là người bị người ta mắng chửi, còn sẽ lưu lại ấn tượng trong lòng mọi người là lợi dụng Tạ Duyên để đi lên.

Tô San: “Anh giúp tôi cảm ơn anh ấy, một trăm vạn kia tôi sẽ trả lại cho anh ấy.”

Tuy rằng thù lao đóng phim của cô hiện giờ khá thấp, nhưng một trăm vạn thì vẫn có, đó là nguyên nhân tại sao tất cả mọi người nều muốn làm minh tinh, bởi vì nhanh kiếm được nhiều tiền.

Triệu Đồng: “Thực ra một trăm vạn cũng rẻ rồi, mấy thằng paparazzi cặn bã cũng biết điều, đây cũng không phải là mấy tấm hình chứng cứ ngoại tình, nếu không dù một ngàn vạn chưa chắc mua lại được mấy tấm ảnh đó.”

Triệu Đồng: “Có điều nếu cô muốn trả lại thì nói trực tiếp với Duyên ca đi, nhưng chắc anh ấy sẽ không lấy đâu, đây là nick WeChat của anh ấy: xieyan268.”

Nhìn thấy tài khoản WeChat kia, Tô San cũng hơi ngơ ra, không phải là trợ lý thường phải giữ kín như bưng những thông tin cá nhân của nghệ sỹ sao, sao Triệu Đồng lại tùy tiện đưa nick của Tạ Duyên cho cô như vậy?

Cũng không nghĩ nhiều, Tô San vẫn add WeChat này, chuẩn bị gửi tiền qua trả người ta.

Add xong, bên kia vẫn chưa thấy đồng ý, Tô San nghĩ chắc người ta

không muốn add cô, nghĩ vậy cô dứt khoát tắt máy đi ngủ.

Đến hôm sau tỉnh dậy thì đã tới trưa rồi, buổi chiều cô mới có lịch quay vì vậy không cần đi sớm.

Cầm lấy điện thoại, thấy Tạ Duyên đêm qua đã đồng ý add nick của cô rồi, nhưng không nói gì.

Cô lăn lộn trong ổ chăn suy nghĩ, hồi phục tinh thần tỉnh táo, rồi sau đó gửi một tin nhắn qua.

Tô San: “Hôm qua cám ơn anh, đáng lẽ phải là tôi đứng ra xử lý mua lại mấy tấm ảnh, anh cho tôi số tài khoản đi, để tôi chuyển tiền qua trả lại anh.”

Gửi xong, cô rời giường đánh răng rửa mặt, đến lúc ra khỏi phòng tắm, chuông cửa vang lên, hóa ra là Tiểu Chu mua cơm cho cô mang qua.

“Chị Tô, chị Lưu nói vì sợ chị tới trễ nên nói chị hôm nay quay xong thì đi qua bên đó, ngày mai đi thử vai sẽ tiện đường hơn.”

Tiểu Chu vừa nói vừa mang hộp cơm đặt lên bàn.

Tô San cầm di động ngồi trên sô pha, thấy Tạ Duyên đã trả lời tin nhắn của cô, nhưng chỉ có hai chữ:

“Không cần”

Suy nghĩ một hồi, Tô San cảm thấy tốt nhất là lát nữa tới đoàn phim nói chuyện trực tiếp, dù một trăm vạn đối với Tạ Duyên là người có thù lao đóng phim cao ngất ngưởng mà nói cũng không đáng gì, nhưng vốn dĩ tiền này không nên là Tạ Duyên trả.

“Biết rồi, em giúp chị đặt vé máy bay tối nay đi.”

Tô San nói xong liền mở hộp cơm ra chuẩn bị ăn cơm.

Tiểu Chu nghe vậy lập tức gất đầu, rồi ngồi vào một bên sô pha đặt vé giúp cô.

Cơm nước xong, thay đồ, Tô San cùng với Tiểu Chu đi tới phim trường, tuy hôm qua mưa lớn, nhưng hôm nay lại nắng to, trên mặt đất cũng khô ráo, đoàn phim cũng hừng hực khí thế quay.

Đến lúc Tô San thay trang phục diễn xong đi ra, thấy Tạ Duyên đang ngồi trước chỗ quạt lớn đọc kịch bản, cô cũng chậm rãi đi qua bên cạnh hắn ngồi xuống, không quan tâm có một vài nhân viên đang nhìn qua tò mò đánh giá, cô nhẹ giọng nói:

“Để tôi trả tiền lại cho anh.”

Cô đè thấp giọng nói của mình, Tạ Duyên hơi hơi nghiêng đầu qua, thấy cô hôm nay trang điểm rất đậm so với thường ngày, nhưng lại không có cảm giác tục khí mà lại thể hiện một kiểu khí chất cổ điển.

“Không cần.”

Hắn quay đầu lại tiếp tục đọc kịch bản.

Biết hắn không để bụng một trăm vạn này, nhưng Tô San vẫn phải trả, nhưng do sợ người khác nghe được, chỉ có thể hạ nhỏ giọng tới mức thấp nhất:

“Anh có thể không cần nhưng tôi cần phải trả lại.”

Ghế ngồi của hai người khá gần nhau, làm váy đẹp đẽ tinh xảo của cô ở ngay trước mắt hắn, Tạ Duyên nhìn vào cô:

“Tôi làm vậy là vì bản thân mình, không phải vì cô.”

“Cho dù là vậy, thì hai chúng ta cũng phải chia đều.”

Tô San cảm thấy cần phải tính toán việc này cho rõ ràng, cô không thích thiếu nợ người khác.

Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Duyên hơi rũ mắt xuống, bỗng nhiên nói:

“Vậy cô mời tôi ăn cơm đi.”

Tô San: “……”

Một bữa cơm giá năm mươi vạn??

“Được, anh muốn ăn gì?”

Tô San nhìn về phía mấy nhân viên đoàn đi ngang qua, thấy bọn họ hình như cứ nhìn chằm chằm hướng này, cô lại cố gắng hạ giọng xuống mức nhỏ nhất.

Tạ Duyên có vẻ yên lặng suy nghĩ một lát, sau đó nghiêm túc nhìn cô:

“Chỉ cần do cô nấu là được.”

Tô San: “…..”

Lời nói như thế này tuy là dễ làm cho người khác hiểu lầm, nhưng Tô San biết, Tạ Duyên thực sự chỉ là muốn ăn điểm tâm cô làm.

“Vậy đến lúc đó rồi tính.”

Nói xong, cô liền nhấc làn váy đi khỏi, nếu vẫn còn ngồi lâu hơn nữa, sợ là mấy nhân viên đoàn sẽ hiểu lầm mất.

Chiều nay chỉ có lịch quay một cảnh, cũng xem như khá thuận lợi, buổi tối Tô San cùng với Tiểu Chu bay qua Thành Đông, lần này vẫn ở khách sạn, chị Lưu vẫn chưa tới, cho đến qua hôm sau mới qua đón cô.

Tô San trang điểm khá nhẹ nhàng thoải mái, sau khi lên xe chị Lưu liền ném cho chô một đoạn kịch bản.

“Em đọc trước đi, chị nghe nói lát nữa có khá nhiều người cạnh tranh với em thử vai nhân vật này, trừ Mục Dao còn có Lý Tuyết, cô ấy gần đây rất được yêu thích, đúng rồi còn có Chu Cầm Cầm nữa, nhưng Chu Cầm Cầm lần này thử vai nữ thứ.

“Đạo diễn là ai?”

Cô đột nhiên hỏi.

Dứt lời, Lưu tỷ ngồi ghế trước nhanh chóng trả lời:

“Là Vệ Quân, trước đây ông ấy cũng đã quay khá nhiều bộ phim nổi tiếng, bây giờ bên phía nhà sản xuất thế lực phức tạp, mỗi người một ý, nếu em muốn được chọn, nên làm hài lòng được ông ấy thì sẽ có lợi thế lớn.”

Nghe vậy, Tô San cũng không nói gì nữa, chỉ nghiêm túc đọc kích bản, đây là một bộ phim cổ trang võ hiệp, giờ thấy kích bản, logic cũng hợp lý, tính cách của nữ chính là kiểu ngốc-bạch-ngọt, nàng có

một người chị sinh đôi, tức là một người sẽ phải phụ trách đóng vai cả hai chị em, người chị tính cách vô cùng tàn nhẫn, giết người như ngóe, đối với nữ chính thì ít khi nói cười vui vẻ nhưng thực ra rất quan tâm nàng.

Hai loại nhân vật, tính khiêu chiến rất lớn, nhưng đối với Tô San mà nói, ngốc-bạch-ngọt thực ra còn khó đóng hơn là tàn nhẫn giết người như ngóe, bởi vì ngốc-bạch-ngọt chỉ cần diễn không tốt thì dễ dàng khiến người xem cảm thấy ngán ngẩm, cho nên bây giờ có rất nhiều phim nữ phụ còn được yêu thích hơn so với nữ chính, cảnh giới cao nhất của ngốc-bạch-ngọt là làm người ra cảm thấy không chút dấu vết cố ý diễn, cảnh giới như vậy trước mắt chỉ có Dương Chỉ làm được.

Thời gian trôi thật nhanh, xe không bao lâu đã dừng lại, Tô San đi theo chị Lưu đi vào khách sạn, chờ thang máy, trên hành lang đều toàn nhân viên đoàn và diễn viên đến thử vai, ở đại sảnh khách sạn hiện tại có một vài diễn viên không nổi lắm ra ra vào vào, hình như nếu là thử vai cho mấy nhân vật khác.

“Em đi vào trước thay quần áo đi, lát nữa đạo diễn sẽ xem cả việc là bọn em có phù hợp với tạo hình nhân vật hay không.”

Chị Lưu nói, sau đó liền đẩy cô vào phòng thay đồ.

Bên trong có vài người đang ngồi, Tô San nhìn qua một lượt thì thấy Chu Cầm Cầm, cô ấy còn đang được trang điểm, vừa đang nói chuyện với người bên cạnh gì đó, nhìn thấy Tô San liền quay đi không thèm nhìn lại lần nào nữa.

Những người khác cũng toàn là mấy nữ diễn viên có tên tuổi, cả Lý Tuyết, người hiện nay rất được khán giả yêu thích, cũng đang ngồi ở đây, chuyên viên trang điểm cũng đang trang điểm cho cô ấy, ngoài

đời hình như da cô ấy hơi đen hơn so với lên TV nhưng khuôn mặt cũng khá xinh đẹp.

Những người trong phòng khi thấy Tô San đi vào, mấy người trong phòng chỉ liếc mắt nhìn qua rồi thôi, dù sao cũng không ai quen biết cô. Tô San cũng không muốn cố ý đi lôi kéo người ta làm quen, đi qua bên chỗ giá treo trang phục, chọn cho mình một bộ trang phục của hiệp nữ màu đỏ.

“Ngại quá, tôi đã chọn cái này trước rồi.”

Bỗng nhiên có một giọng nữ cất lên, Tô San nhìn lại hướng phát ra tiếng nói, thì thấy người lên tiếng là Trương Lật, nữ diễn viễn trước đây là nhờ đóng vai nữ thứ mà trở nên rất nổi tiếng.

Thấy vậy, Tô San quay qua tính lấy một bộ màu trắng.

“Bộ này cũng có người chọn rồi.”

Chu Cầm Cầm nãy giờ yên lặng bỗng nhiên lên tiếng, vẻ mặt trào phúng nhìn cô:

“Tất cả mấy bộ này đều đã có người chọn rồi, nếu cô muốn lấy, thì chờ Mục Dao tới chọn trước đã.”

---Hết Chương 13---

Chương 14: Tài nghệ

Không khí trong phòng cũng không có gì khác thường, tất cả mọi người đều không quan tâm, chỉ lo làm việc của mình, vì hai nữ nghệ sỹ chả có tên tuổi gì bọn họ không thèm quan tâm.

“Mục Dao còn chưa tới, là ai nói mấy bộ quần áo này phải do Mục Dao chọn trước?”

Chị Lưu liếc Chu Cầm Cầm một cái, sau đó liền lấy bộ màu trắng đưa cho Tô San:

“Em đi thay bộ này đi.”

Dứt lời, mọi người đều nhìn chị Lưu với ánh mắt khác thường, từ trước tới nay ở giới giải trí đều là xem người mà ứng xử, Mục Dao tên tuổi lớn như vậy, rất ít người dám đắc tội, người đại diện này mạnh miệng như vậy chắc cũng là người đại diện lâu năm, thì cũng đúng thôi, nếu như chỉ là một người đại diện bình thường làm sao có năng lực để cho một diễn viên không có tên tuổi dưới trướng của mình đến thử vai nữ chính bộ phim này được.

“Thay đồ làm gì, cuối cùng thì vẫn rớt thôi.”

Chu Cầm Cầm cười nhạo một tiếng, lại phất tay để cho chuyên viên trang điểm tiếp tục trang điểm.

Nghe vậy, không chờ chị Lưu lên tiếng, Tô San quay lại nhìn cô ta:

“Tới thử vai tức là ai cũng đều có cơ hội, nếu đã xác định chắc chắn

rồi thì cần gì phải để mọi người tới thử vai làm gì? Hơn nữa tôi chọn trang phục của nữ chính, cô chỉ thử vai nữ thứ, không lẽ tôi lấy quần áo của cô hả?”

Nói xong, sắc mặt Chu Cầm Cầm không khỏi biến đổi, những người khác cũng nhỏ giọng trao đổi nghị luận, lúc trước các cô còn tưởng Chu Cầm Cầm tới thử vai nữ chính, mạnh miệng như vậy hóa ra chỉ là tới thử vai nữ thứ.

Đúng lúc này, Lý Tuyết, người nãy giờ không nói gì, đảo mắt qua nhìn Chu Cầm Cầm, bỗng lên tiếng:

“Chỗ này là phòng trang điểm của những người thử vai nữ chính, cô là người thử vai nữ phụ sao lại vào đây?”

Những lời này giống như xát muối vào tim, nhưng dù sao cũng là sự thật, những người khác cũng nhìn Chu Cầm Cầm với ánh mắt chế giễu, ai bảo cô ta luôn luôn bám theo Mục Dao, không biết là Lý Tuyết cũng tới thử vai nữ chính sao?

Sắc mặt của Chu Cầm Cầm biến đổi lúc xanh lúc trắng, chỉ biết gánh chịu ánh mắt cười nhạo của người khác, cô ta lại không dám đắc tội Lý Tuyết, chỉ biết trừng mắt Tô San, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Nghĩ thấy cô ta chắc là vì Mục Dao mới vào đây, dù sao trong này cũng toàn mấy nữ nghệ sỹ cũng có chút tên tuổi, chắc cô ta cũng muốn có thể làm quen thêm một vài người, sau này cũng có nhiều lợi ích, dù sao giới giải trí cũng rất quan trọng mối quan hệ.

Tô San thì không để ý, lập tức mang quần áo vào phòng thay đồ để thay, bây giờ mấy trang phục diễn nhìn thì có vẻ rườm ra thực ra rất dễ mặc, so với quần áo của cô đời trước thì tốt hơn nhiều, nên Tô

San rất nhanh đã thay xong đi ra.

Có điều trong phòng lại có thêm một người nữa, cô ấy ngồi ở ghế trang điểm, vài chuyên viên trang điểm vây quanh, nhưng người khác phải chờ cô ấy trang điểm xong mới đến lượt, cho dù Lý Tuyết cũng vậy, đang trang điểm dở chừng phải dừng lại.

Cô ấy nhìn có vẻ béo hơn so với trên TV, làn da trắng vô cùng, có khuôn mặt trái xoan rất đẹp, hiện tại ngồi ở đó nhìn rất giống nữ vương, mấy chuyên viên trang điểm vây quanh, những người khác cùng đến thử vai không dám nói chút lời oán hận nào.

Tô San là lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy tận mắt, chính là Mục Dao người theo lời Vương Trừng là cuồng lăng xê couple.

"Chị Lưu, đây là người mới chị dẫn dắt sao?"

Mục Dao ngẩng lên từ gương trang điểm nhìn về phía Tô San, không thể không nói, Tô San sau khi thay trang phục cổ trang thực sự làm người khác lóa mắt, có phong thái cổ điển, giống như là sinh ra chỉ để đóng cổ trang.

Chị Lưu ngồi ở một chiếc ghế gần Mục Dao, nghe vậy cũng chỉ cười thản nhiên:

"Mới debut không lâu lắm, cô ấy cái gì cũng không biết."

Nghe vậy, Mục Dao cũng chỉ ngoái lại nhìn Tô San một lần nữa sau đó cũng không nói gì.

Giới giải trí thật là nhỏ, Tô San biết, dưới trướng chị Lưu trước đây có một ca sĩ từng hát OST chủ đề của một bộ phim do Mục Dao đóng cho nên hai người cũng coi như có quen biết.

Những người khác không nhịn được đánh giá chị Lưu, có thể khiến cho Mục Dao gọi là chị, chắc người đại diện cũng không phải mấy người đại diện thường thường, khó trách lại có thể khiến cho một nữ diễn viên không tên tuổi đến thử vai nữ chính phim này.

Chờ đến lúc Mục Dao trang điểm hoàn tất, sau đó đến Lý Tuyết, có điều nhìn là biết quan hệ giữa hai người không tốt lắm, Mục Dao còn cố ý chọn một bộ quần áo giống với Lý Tuyết, giống như kiểu muốn dùng nhan sắc của mình đè bẹp Lý Tuyết, dù sao nhìn là thấy lần này chỉ có Lý Tuyết mới là đối thủ của cô ta.

Chờ đến lúc Tô San được trang điểm xong thì đã là 2 tiếng sau, cả phòng mấy nữ diễn viên đều ngồi đọc kịch bản, cũng có người ngồi chơi game trên điện thoại, người đó chính là Mục Dao, nhìn giống như vị trí nữ chính chắc chắn là của cô ấy rồi.

“Mục Dao, đến lượt cô thử vai.”

Lúc này người đại diện của Mục Dao đi vào, cô ấy khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhìn có vẻ rất giỏi giang, nghe nói là một người đại diện không tầm thường, mát tay, Mục Dao nổi tiếng như bây giờ gần như là công lao của cô ấy.

Nghe vậy, Mục Dao chậm rì rì đứng dậy, cầm kịch bản, chậm rãi đi ra khỏi phòng trang điểm. Sau khi cửa đóng lại, bên trong lại ồn ào sôi nổi hẳn lên.

“Đồ cuồng cho không, thích tự dâng tới cửa” Một nữ diễn viên khoảng 8x bỗng lên tiếng vẻ cười nhạo.

Cô ấy có bối cảnh nên không sợ Mục Dao, những người khác thì không tính đắc tội ai cả, chỉ cười cười pha trò.

Mục Dao đúng là rất thích lăng xê, cũng không quan tâm là bên nhà trai có đồng ý không, rất nhiều người nói cô ấy là thích cho không người ta, nhưng đối với fan của Mục Dao thì thần tượng của mình là rất đáng giá được yêu thích.

Tô San ngồi đó không nói gì, cho đến khi chị Lưu vẫy tay với cô, lúc này mới đứng dậy theo ra.

Đi vào một góc không có người, chị Lưu nhìn nhìn xung quanh, sau đó nhỏ giọng nói với cô:

“Chị nghe nói là đã xác định nam chính phim này là Giang Dần đóng, Giang Dần bây giờ cũng đang ở trong phòng thử vai, có khả năng lát nữa thử vai mọi người cũng sẽ đánh giá xem ngoại hình của nam chính nữ chính có phù hợp với nhau không, lát nữa em cố gắng thể hiện hết khả năng, để cho phía bên nhà sản xuất và đánh giá chú ý em, nếu không thì cũng coi như đi một chuyến cho biết.”

Nghe vậy, Tô San cũng không nóng nảy, chuyện có thành hay không còn tùy ý trời, cô cũng không phải không có chuẩn bị gì, trong túi còn mang theo cây sáo trúc, đọc qua kịch bản, nữ chính có biết thổi sáo, hy vọng đây là tín hiệu tốt.

“Em sẽ cố gắng hết sức.”

Cô khẽ gật đầu, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên nhỏ giọng nói:

“Bộ phim này có cảnh hôn không?”

Cô thực sự không muốn đóng cảnh hôn.

Chị Lưu nhăn mày lại, tức giận trừng mắt nhìn cô:

“Em tạm thời cố gắng nhận được vai diễn này rồi nói!”

Thấy vậy, Tô San đành quay lại phòng trang điểm, thực ra giờ cô còn đang lo lắng một chuyện là phim điện ảnh mà cô hiện đang quay có một cảnh hôn của cô và Tạ Duyên, xem ra một thời gian ngắn nữa là phải quay rồi.

Nhưng mà thực sự cô không muốn quay mấy cảnh này, mặc dù đây là vấn đề liên quan đến đặc thù nghề nghiệp diễn viên, nhưng nếu có thể tránh thì vẫn nên tránh, chắc về cô phải nói chuyện thương lượng với đạo diễn Hoàng một chút, xem có thể cắt cảnh hôn đó đi được không nếu không thì quay góc khuất không thấy rõ cũng được.

Quay lại phòng trang điểm, mấy người bên trong thỉnh thoảng trò chuyện với nhau mấy câu, từng người từng người đi ra ngoài để thử vai, sau khi quay lại cũng không tiết lộ nội dung thử vai là gì, trên mặt cũng không thể hiện cảm xúc, dù sao không ai muốn bị người khác nhìn thấu suy nghĩ của mình.

Chờ tới lượt Tô San, những người khác phần lớn đều đã thử vai nên đã đi về, chắc còn có lịch hoạt động khác.

Theo hướng dẫn đi vào phòng thử vai, cửa vẫn đang đóng, Tô San gõ hai tiếng, bên trong tuyền tới giọng nói “Mời vào”, cô mới đẩy cửa bước vào.

“Đây là Tô San? Vẻ ngoài có vẻ rất phù hợp với nhân vật.”

Trong số giám khảo phía dưới có một người đàn ông mặc một bộ âu phục kẻ ca rô có vẻ rất hài lòng với tạo hình của Tô San.

Phòng rất lớn, phía trước là một cái bàn dài có ba người đàn ông và một người phụ nữ ngồi, người đàn ông ngồi ở giữa đội mũ là đạo diễn Vệ Quân, hai người khác hình như là nhà sản xuất gì đó, có một người đàn ông trẻ tuổi mặc một bộ quần áo khá đơn giản màu lam, đang chơi điện thoại, diện mạo sáng sủa, rất phù hợp với thẩm mỹ của fan, Tô San biết, đây là Giang Dần.

"Chào đạo diễn, chào các vị lão sư."

Tô San cười cười cúi đầu chào với bọn họ.

Thấy vậy, Vệ Quân ngồi ở giữa chỉ giơ tay nhìn đồng hồ, vừa thúc giúc nói:

"Cô muôn diễn thử đoạn nào?"

Nói xong, nhìn qua Giang Dần:

"Cậu cũng lên đi, đây là người cuối cùng."

Nghe được là người cuối cùng, Giang Dần bỏ di động xuống, sau đó đứng dậy đi tới trước mặt Tô San, hơi hơi mỉm cười:

"Chào cô."

Thấy anh ta cũng khá lịch sự, Tô San cũng cười nhẹ đưa cho anh ta tập kịch bản:

"Tôi chuẩn bị diễn thử đoạn này, mong giúp đỡ."

Giang Dần, là một trong bốn nghệ sỹ có fan đông đảo nhất, có điều anh ta xuất thân từ ca sĩ, nhưng hiện tại trong giới âm nhạc việc phát hành đĩa nhạc cũng không khá lắm, cho nên cũng liên tục đóng phim

điện ảnh, nhưng cũng không từ bỏ chuyện ca hát, thường xuyên hát nhạc phim, cũng rất được mọi người yêu thích, diễn xuất thì cũng ngang kiểu Vương Trừng, có điều xưa giờ chiếm ưu thế là được nhiều người yêu thích hay không chứ ít người để ý diễn xuất.

“Không có gì, cô…tính thổi sáo hả?”

Giang Dần cũng thấy có cây sáo trúc trong tay cô, không khỏi nhìn cô nhiều một lần.

“Đúng vậy, cứ theo kịch bản là được.”

Đoạn Tô San chọn là đoạn nữ chính ở bờ sông thổi sáo một đoạn ngắn cho nam chính nghe, có điều không cần lược bỏ khúc thổi sáo.

Thấy vậy, mấy người giám khảo phía dưới cảm thấy hứng thú, rất tò mò xem có phải cô cũng có chút tài năng hay không.

Giang Dần ra hiệu OK, sau đó tới giả vờ như kiểu đang ngồi ở bồ sông, thực tế là ngồi trên mặt đất.

Tô San thuận tiện ngồi bên cạnh anh ta, hít một hơi thật sâu, sau đó cầm sáo thổi lên.

Ngay khi tiếng sáo phát ra trong phòng, dần dần biến hóa âm điệu trầm bổng, tuy mọi người cũng không hiểu lắm về sáo, nhưng cũng biết rằng cô thổi rất hay.

Cô gái mặc váy màu trắng ngồi trên mặt chiếu, mái tóc như thác đổ xõa sau lưng, trên vai có mấy sợi, làn da trắng nõn, cô hơi rũ mắt, lông mi dài cong hơi rung động, môi đỏ hé mở, âm thanh phát ra theo sự chuyển động của ngón tay mà biến đổi, từ nhẹ nhàng dần chuyển sang uyển chuyển, giống như thể hiện sự khổ sở không nói lên lời

khi phải tách biệt với người yêu, có đau thương nhưng lại giống như có hy vọng.

Sau khi ngắt tiếng sáo, Tô San bỗng giơ khuôn mặt tươi cười nhìn về phía Giang Dần:

“Tử Hàn ca ca, muội thổi hay không?”

Khi bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Giang Dần hơi hơi đổi, sau đó nhíu này lắc đầu.

“A? Sao có thể được, huynnh đang lừa muội có phải không?”

Tô San bĩu môi, trừng lớn mắt lấy cây sáo bất mãn gõ đầu hắn, nhưng chỉ gõ giả vờ thôi.

Cô vốn khá trẻ, da mặt mịn màng căng bóng, làm nũng lại không khiến người khác cảm thấy ngán ngẩm, nhóm người phía dưới cũng trao đổi qua lại.

“Muội đã thấy ta lừa ai bao giờ đâu?”

Giang Dần mặt nghiêm túc trầm xuống, khiến Tô San bị dọa đỏ mắt, hai giọt nước mắt đong đầy trong hốc mắt không rơi xuống, trông rất đáng thương.

“Đủ rồi.”

Lúc này đạo diễn bỗng lên tiếng, ho nhẹ hai tiếng, nghiêm túc nhìn Tô San nói:

“Cô thay đổi rất lớn.”

Biết là ông ấy đang nói tới việc diễn xuất của cô lúc trước, Tô San chuẩn bị đứng lên, lại không cẩn thận giẫm lên váy của mình.

Giang Dần giữ chặt tay cua cô, Tô San đứng vững xong nói với Giang Dần:

“Cám ơn.”

“Không có gì.”

Anh ta buông tay ra, nhìn lại vào cô một lần, sau đó xuống dưới ngồi lại chỗ của mình.

Lúc này, Tô San mới không nhanh không chậm trả lời đạo diễn:

“Con người luôn thay đổi, tôi tin tưởng hiện tại tôi cũng đang dần dần tiến bộ.”

Chỉ là một người mới đi tới thử vai nhưng lại không luống cuống, biểu hiện không tệ lắm, cho dù là tạo hình, tuổi tác hay diễn xuất đều xuất chúng, có điều…

“Cô đi ra trước đi.”

Đạo diễn vẫy tay.

Hai người còn lại trên mặt cũng không thể hiện cảm xúc gì đặc biệt, Tô San cũng không nghĩ là có thể phát hiện ra điều gì khi nhìn họ, đành khẽ gật đầu, sau đó xoay người ra khỏi phòng, chỉ có Giang Dần lại quay qua nhìn cô.

Ra phòng, chị Lưu đang đứng bên ngoài chạy lại đây, cũng không hỏi han kỹ càng như thế nào, chỉ đưa cô về lại phòng trang điểm thay

đồ, thấy trong phòng không có ai mới hỏi chuyện thử vai.

“Em cảm thấy khả năng mình chắc không tới, bây giờ mảng cổ trang đều là thiên hạ của mấy người nghệ sỹ có đông fan có tên tuổi, chắc không có ai muốn mạo hiểm chọn người mới.”

Tô San vừa nói vừa đặt cây sáo vào túi xách của mình.

Nghe vậy, chị Lưu cũng hơi nhíu mày suy nghĩ một lát:

“Tuy là như vậy, nhưng cũng không hoàn toàn chắc chắn sẽ không có ngoại lệ, thôi vậy đi, chị lát nữa sẽ nói chuyện với chị của em, xem tình huống bên kia như thế nào.”

---Hết Chương 14---

Editor: Trong truyện, khi edit những đoạn mô tả nội dung kịch bản phim cổ trang, nói về cảm xúc của nhân vật trong phim mà diễn viên thủ vai hoặc là tả cảnh quay phim cổ trang thì mình sẽ chuyển thành cách dùng từ và đại từ nhân xưng cổ đại để phù hợp với bối cảnh nhé! Dành cho những bạn nào còn thắc mắc đôi khi mình dùng nàng-chàng, huynh-muội gì đó… Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Chương 15: Cắt cảnh hôn

“Tuy là như vậy, nhưng cũng không hoàn toàn chắc chắn sẽ không có ngoại lệ, thôi vậy đi, chị lát nữa sẽ nói chuyện với chị của em, xem tình huống bên kia như thế nào.”

Tuy nói vậy, nhưng Tô San biết là việc này chắc chắn không dễ, dù sao một bộ phim có rất nhiều nhà đầu tư, rồi nhà sản xuất, thế lực bối cảnh phức tạp, chị của cô cũng chỉ là một trong số những nhà đầu tư thôi, hơn nữa cũng không phải nhà đầu tư chủ lực, nếu như chỉ là nhân vật phụ thì cũng không sao, có điều lại là nữ chính, nhìn là biết tuyệt đối không có khả năng.

“Có thể đến thử vai cũng đã tốt lắm rồi, cũng coi như đã lộ mặt trước đạo diễn, về sau nếu có vai nào phù hợp biết đâu đạo diễn sẽ nhớ tới em.”

Tô San cười cười sau đó xách túi đi ra.

Chị Lưu cau mày đi theo phía sau cô, cũng biết là 80% là không được, may là ngay từ đầu cô cũng không ôm nhiều hy vọng.

Đi khỏi phòng trang điểm, bên ngoài vẫn có một số người tới thử vai ra ra vào vào, phần lớn là thử vai cho nhân vật phụ, mấy phim cổ trang thần tượng mà có đội chế tác tốt thì rất dễ dàng hot, cho dù chỉ là một vai phụ thôi cũng có thể khiến mấy nghệ sỹ nhỏ nhỏ săn đón.

Đi vào thang máy, đúng là oan gia ngõ hẹp, Chu Cầm Cầm cùng với trợ lý của cô ta cũng đang đứng chờ thang máy, đeo một cái kính râm lớn, đang lướt điện thoại, thoạt nhìn rất có phong cách người nổi

tiếng, giống như mình đã là sao hạng A mọi người đều thích.

Hình như thấy Tô San đến, Chu Cầm Cầm dất di động đi, vẫn đeo kính râm, chỉ hơi nâng cằm cười nhạt một tiếng:

“Không biết tự lượng sức mình thì không nói, còn không biết tự hiểu, nghĩ mình là ai chứ, còn muốn cạnh tranh với Mục Dao vai nữ chính, đúng là chuyện cười hay nhất năm.”

Kiểu người EQ thấp như thế này thì ở trong giới giải trí cũng không tiến xa được, Tô San cũng không muốn phí nước bọt nói chuyện với cô ta, cô chỉ đứng đó không nói gì.

“Haizz, có điều cũng không phải không có khả năng, nếu người nào đó có thể hầu hạ kim chủ thoải mái một chút, cũng có thể sẽ nhận được vai này cũng không chừng.”

Thấy Tô San không nói lời nào, Chu Cầm Cầm lại tiếp tục hăng say chế nhạo, miệng bôi son đỏ tươi mở ra đóng vào không ngừng.

Người đại diện đứng bên cạnh cô ta cũng phải trừng mắt cô ta, ý bảo cô ta đừng nói nhăng cuội nữa, dù sao cũng là nghệ sỹ, vậy mà không chịu chú ý lời nói hành động gì hết.

“Vợ của tổng giám đốc Vương nghe nói đã từng đánh gãy chân hai con nhỏ tiểu tam.”

Chị Lưu quét mắt tới cẳng chân mảnh khảnh của Chu Cầm Cầm:

“Chân đẹp như vậy mà đánh gãy thật đáng tiếc.”

Tháng máy đúng lúc mở ra, chị Lưu đi vào đầu tiên, mặt Chu Cầm Cầm xanh mét vẫn đứng bên ngoài, những nhân viên đoàn đang

đứng đợi thang máy không nhịn được nhìn về phía Chu Cầm Cầm, có vẻ không nghĩ tới phía sau Chu Cầm Cầm cũng có kim chủ.

Trong giới giải trí, nếu không có bối cảnh thì sao có thể ngay bộ phim đầu tiên đã được làm nữ chính, mặc dù Chu Cầm Cầm chỉ là nữ chính của phim trên mạng nhưng cũng phải dựa vào quan hệ mới được vậy.

Thấy cô ta không đi vào thang máy, Tô San trái lại quay đầu nhìn cô ta, thản nhiên nói:

“Lần sau nhớ tìm người nào có tiền chút.”

Nếu không cho dù vai nữ thứ cũng không có.

Trơ mắt nhìn thang máy khép lại, Chu Cầm Cầm tức tối đem kính râm tháo xuống, vẻ mặt tràn đầy phẫn hận.

Người đại diện đứng bên cạnh cô ta có vẻ rất không vui nhìn cô ta:

“Sao cô lại ngốc như vậy, tôi đã nói với cô rồi, chị của người ta là Phó Chủ tịch của công ty Orange Video, cô đắc tội với cô ta, mấy bộ phim sau này của cô đừng mong có thể phát hành trên trang Orange Video nữa.”

“Không phát hành thì không phát hành, chẳng lẽ trong giới chỉ có mỗi trang web video đó thôi hả?”

Chu Cầm Cầm hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường đi vào thang máy ở bên kia.

Thấy cô ta như vậy, người đại diện giận quá hóa cười, kiểu người ngu xuẩn như vậy, nếu mà tiến xa được đúng là kỳ tích!

Phía bên này, Tô San sau khi quay lại khách sạn, liền thu dọn đồ đạc quay về đoàn phim, vụ thử vai coi như mặc kệ cho số phận quyết định, cô lúc thử vai không chọn đoạn diễn của chị của nữ chính mà lại chọn đoạn diễn rất bình thường của nữ chính để thử vai, không chỉ bởi vì đoạn đó có phân khúc thổi sáo, quan trọng hơn là chủ chốt trong kịch bản là hình tượng nữ chính ngốc-bạch-ngọt, những người khác thử vai chắc chắn sẽ chọn mấy phân đoạn diễn chị của nữ chính, nếu cô lại chọn mấy đoạn như thế để đóng, sẽ khiến cho đám người giám khảo đạo diễn cảm thấy chán ngán, còn không bằng cứ đi ngược đám đông.

Cái gì cô nên cố gắng thì cô đã cố gắng hết sức, bây giờ chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Suốt đêm bay về Thượng Hải, Tô San ngủ tới giữa trưa mới dậy, buổi chiều có có lịch quay hai cảnh, lời kịch không nhiều lắm, dù sao cô không phải nữ chính, cảnh của cô cũng không quá nhiều.

Tới khi cô tới phim trường, thấy có hơi loạn, lúc này mà đạo diễn vẫn chưa bắt đầu quay, mà lại đang cùng Triệu Đồng và người đại diện của Phạm Mộng nói chuyện gì đó, ba người hình như đang có tranh cãi, nhân viên ở xung quanh cũng nhỏ giọng bàn tán.

Mang theo lòng hiếu kỳ, Tô San sau khi đi vào phòng trang điểm, lại thấy Đồng Nhạc cùng với chuyên viên trang điểm ở trong phòng đang bàn tán gì đó, cười ngặt ngẽo có vẻ rất vui sướng.

“Tô San, chị quay lại rồi hả, mau mau tới đây, đóng cửa lại, em nói với chị chuyện này buồn cười lắm.”

Đồng Nhạc nhìn thấy cô thì vẫy vẫy tay, cả bọc khoai sấy đang cầm cũng bỏ qua một bên.

Chậm rãi đóng cửa lại, Tô San bỏ túi xách của mình vào tủ, nhẹ giọng nói:

“Sao vậy?”

“Ha ha ha!”

Đồng Nhạc vỗ vỗ sô pha bên cạnh cười haha có vẻ vui sướng khi người khác gặp hoa, trên mặt hiện rõ hai má lúm đồng tiền:

“Đúng là chuyện cười của năm, để em nói chị biết!”

“Đừng nghe cô ấy nói nhảm nữa, thực ra là hôm nay Tạ Duyên không muốn chụp cảnh hôn kia với Phạm Mộng, đúng lúc người đại diện của Phạm Mộng tới phim trường, nghe thế thì cho rằng Tạ Duyên còn giận vì vụ Phạm Mộng tự ý đăng hình lăng xê lúc trước, cho nên muốn thương lượng lại với phía Tạ Duyên, nhưng Tạ Duyên dứt khoát không đồng ý quay cảnh hôn, Phạm Mộng cũng tức giận, cảm thấy Tạ Duyên chà đạp tôn nghiêm của cô ấy, sau đó quyết định đình công không quay phim nữa!”

Chuyên viên trang điểm kể xong không nhịn được cười một tiếng.

Nghe vậy, Tô San cũng khá sửng sốt, không nghĩ mọi chuyện thành ra như vậy.

Thấy vậy, Đồng Nhạc cũng nghiêm túc phân tích:

“Bây giờ đạo diễn còn đang hòa giải cả hai bên, nếu Tạ Duyên không muốn quay, Phạm Mộng cũng không muốn quay, nhưng nếu để như vậy thì mối quan hệ giữa hai người không tốt làm sao còn đóng mấy cảnh khác được, cho nên đạo diễn đang khuyên Tạ Duyên nhất định

phải quay cảnh hôn này, bây giờ quan hệ cả ba bên như kiểu dầu sôi lửa bỏng.”

“Vậy đạo diễn giờ đang nói với họ chuyện gì?”

Tô San tâm tình cũng không tốt lắm, cô chỉ hy vọng, Tạ Duyên có thể làm sao cắt luôn cảnh hôn quay cùng với cô luôn, nếu không giờ cô nói với đạo diễn là không quay cảnh hôn, người ta chắc cũng không thèm quan tâm ý kiến của người mới như cô.

“Có thể nói gì đây? Chắc là nói đạo lý, khuyên bảo gì đó, có điều em thực sự không hy vọng Tạ Duyên sẽ đóng cảnh hôn với Phạm Mộng, Phạm Mộng cô ta nhìn là biết không phải người sạch sẽ.”

Đồng Nhạc hừ lạnh một tiếng, lại cầm gói khoai sấy lên tiếp tục ăn.

Trong giới giải trí thì có mấy ai sạch sẽ đâu, trừ khi thực sự có bối cảnh rồi giữ mình trong sạch, giống như chị của cô, đã giúp nguyên chủ Tô San tránh rất nhiều kiếp.

Dù sao giờ đoàn phim chắc phải tạm dừng việc quay phim, Tô San cũng không vội vàng thay đồ, chỉ nói chuyên viên trang điểm trang điểm trước cho cô.

Lướt di động, cô phát hiện hot search số một là Lý Tuyết, hình như là mấy hình chụp thời xưa bị công khai, mọi người nói cô ấy đi phẫu thuật thẩm mỹ, bây giờ đang bị mắng chửi thê thảm.

Cư dân mạng A: “Hóa ra cô ta trước đây xấu như vậy, nhìn giống như đổi một cái đầu khác luôn rồi???”

Cư dân mạng B: “Tôi cảm thấy chỉ là do trang điểm thôi, không thấy khác mấy.”

Cư dân mạng C: “Cái này mà không thay đổi mấy? Mắt mù à? Rõ ràng từ một mí chuyển sang hai mí, còn đệm trán sửa mũi nữa, fan não tàn nên đi khoa mắt khám đi!”

Cư dân mạng D: “Antifan thật là buồn cười, chỉ mấy người nói chỉnh là chỉnh hả? Tôi trước đây mắt một mí giờ tự nhiên thành hai mí, không lẽ tôi cũng đi phẫu thuật sao? *mỉm cười*”

Cư dân mạng E: “Fan não tàn thật đáng sợ, mỗi ngày đều tâng bốc cô ta diễn xuất tốt, còn nói là diễn viên chỉ sau Dương Chỉ, trời ạ địa vị như vậy mà đòi so sánh với mấy cô Mục Dao Dương Chỉ sao? Trong lòng không cảm thấy hổ thẹn à?”

Bây giờ fan đang sôi nổi tranh luận ầm ĩ, nhìn có vẻ phải tranh cãi vài ngày mới dịu xuống được, dù sao hiện tại Lý Tuyết khá hot, vì bộ phim mới ra mắt của cô ấy được khen ngợi khá nhiều, bây giờ lại dính scandal phẫu thuật thẩm mỹ, thể nào bị người ta làm cho ngày càng thái quá hơn, dù sao giờ chính là vậy.

Nhìn là thấy do có người cố ý bôi đen Lý Tuyết, không nghĩ cũng biết là phía Mục Dao giở trò, dù sao cả hai người hiện đang cạnh tranh vai nữ chính, chỉ cần đối phương bị dính scandal hoặc có điều tiếng không tốt, chắc chắn sẽ ảnh hưởng lớn tới quyết định của phía nhà sản xuất, đây là tiết mục quá quen thuộc trong giới giải trí rồi.

Tô San còn đổi một tài khoản khác rồi mới lướt xem phần bình luận, do sợ lại dính vụ “trượt tay” nữa, có điều Lý Tuyết đang bị mắng thảm như vậy, nếu không có cái gì để phản kích sẽ để lại ấn tượng trong lòng mọi người là phẫu thuật thẩm mỹ, coi như là vết nhơ trong lịch sử sự nghiệp, nhưng nếu phản kích, thì cũng không thể trắng trợn nói mình không hề phẫu thuật, xem mặt Lý Tuyết, Tô San cũng không biết là có phẫu thuật hay không.

Có vẻ nhìn thấy cô đang lướt Weibo, chuyên viên đang điểm vừa vẽ mi cho cô vừa nói:

“Lý Tuyết thực ra là có độn trán, làm như vậy trông có vẻ mập mạp một chút, còn mắt hai mí thì không phải cô ấy phẫu thuật đâu, bạn của chị là chuyên viên trang điểm của cô ấy nên biết rõ.”

“Nhưng cư dân mạng thì không biết.”

Tô San cười nhẹ, tắt đi động không lướt nữa, dù sao là do có người cố ý ném đá giấu tay, kế tiếp sẽ còn sử dụng đến thủy quân.

Trang điểm xong, rồi lại thay quần áo, nhưng bên ngoài vẫn chưa thấy bắt đầu quay, Tô San không biết phải làm sao, dù sao trời gần tối rồi, chỉ còn cách ra ngoài xem ý phía đạo diễn như thế nào.

Thấy trên phim trường cũng khôi phục trật tự rồi, phía bên kia bắt đầu quay, đạo diễn cũng đang ngồi chỗ máy theo dõi hướng dẫn Phạm Mộng và Lý Hách, giống như nãy giờ chưa từng có ồn ào gì cả.

Không biết kết quả cuối cùng như thế nào, Tô San chuẩn bị quay lại phòng trang điểm, lại thấy Tạ Duyên đăng mặc trang phục diễn cũng đang đi về hướng phòng trang điểm của hắn, trong tay còn cầm ấm trà trong rất chói mắt.

Giống như nghĩ tới cái gì, Tô San bất chấp, đột nhiên xách váy bước nhanh qua phía của hắn, rất nhanh liền tới ngay cửa phòng trang điểm của hắn.

“Có việc gì sao?”

Nhìn thấy cô, Tạ Duyên hơi hơi giương mắt lên.

Nhìn nhìn xung quanh, Tô San thấp giọng nghiêm túc nói:

“Có thể nói chuyện ở bên trong được không?”

Mấy chuyện như thế này tốt nhất không nên để nhiều người biết.

Bốn mắt nhìn nhau, thấy vẻ mặt cô có vẻ do dự khó xử, Tạ Duyên không nói gì, chỉ lướt qua cô đi vào phòng.

Thấy không ai chú ý tới, Tô San đi theo vào trong, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bên trong cũng chỉ có Tạ Duyên, Triệu Đồng không biết đi đâu, bên trong có điều hòa nên rất mát mẻ, phòng trang điểm của tụi cô chỉ có quạt thôi.

“Cô uống gì?”

Tạ Duyên hình như nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên đi vào tới chỗ cái rương trong góc, lấy một chai Coca, một chút đá, sau đó không biết mở cái gì, lấy ra tiếp một hũ sữa chua nhiệt độ bình thường ra.

Không hiểu sao chỗ của hắn lại có nhiều đồ ăn vặt như vậy, Tô San cũng không hỏi nhiều, chỉ là khách khí nói:

“Cái này là được rồi.”

Thấy cô nhận lấy hũ sữa chua, Tạ Duyên mới từ từ đến phía bình nước lấy chút nước sôi pha trà.

“Thực ra tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Tô San hơi hơi nhíu mày.

Tạ Duyên quay người lại, thấy khuôn mặt nhỏ trang điểm nhẹ của cô lại có chút hồng hồng ngại ngùng, Tạ Duyên cầm ấm trà ngồi vào ghế sô pha, giọng nói bình tĩnh:

“Cô nói đi.”

Chớp chớp mắt, cô bỗng nghiêm mặt nói:

“Thật ra tôi không có ý gì cả, anh đừng hiểu lầm, tôi nghĩ chắc anh cũng không muốn quay cái này, cho nên……”

“Cho nên cô muốn nói gì??”

Tạ Duyên lẳng lặng chăm chú nhìn cô.

Tô San mím mím môi, giọng nói thanh thúy vang lên:

“Tôi nghĩ anh có thể tiện thể nói với đạo diễn một tiếng, cắt cảnh hôn của chúng ta đi luôn được không?”

---Hết Chương 15---

Chương 16: Thỏa hiệp

“Tôi nghĩ anh có thể tiện thể nói với đạo diễn một tiếng, cắt cảnh hôn của chúng ta đi luôn được không?”

Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Duyên vẫn không nói gì, sắc mặt không thay đổi, chỉ lấy một túi trà nhỏ trong hộp sắt trên bàn bỏ vào chén trà, mùi trà tức khác tràn ngập tứ phía căn phòng.

“Tôi cũng không có ý gì khác đâu, anh đừng hiểu lầm.”

Tô San lại muốn giải thích thêm.

“Ừ.”

Cảm xúc trên khuôn mặt Tạ Duyên vẫn không thay đổi gì.

Thấy vậy, Tô San đành tiếp tục hỏi:

“Vậy….”

Tạ Duyên: “Tôi sẽ nói.”

Nghe vậy, cuối cùng Tô San cũng yên tâm.

“Đi thôi.”

Tạ Duyên bỗng nhiên đứng lên, cầm theo chén trà lướt qua cô đi ra ngoài.

Tô San: "……"

Cô không nghĩ là hắn hành động nhanh như vậy, Tô San tất nhiên là cũng xách váy vội vàng chạy theo hắn, thật hy vọng đạo diễn có thể đồng ý cắt cảnh hôn.

Vừa ra khỏi cửa, Triệu Đồng cũng từ phía kia đi tới, đến khi nhìn thấy hai người cùng nhau ra khỏi phòng hóa trang thì lập tức cảm thấy kinh sợ:

"Uây, Tô San, sao cô lại ở đây??"

Tô San dừng lại, trả lời:

"Có chút việc."

"Chuyện gì?"

Triệu Đồng đi tới gần cô, thấy cô còn đang cầm trong tay hũ sữa chua, không nhịn được cười cười:

"Hóa ra cô cũng thích uống sữa chua hương vị này sao, tôi cũng thích, có điều gửi từ nước ngoài về mất hơi nhiều thời gian, hạn sử dụng thì lại chỉ có một tuần."

"Chỉ là có chút việc thôi."

Tô San cười nhẹ, nghe vậy cũng nhìn xuống hũ sữa chua đang cầm trong tay:

"Cái này là Tạ Duyên đưa, tôi cảm thấy bao bì đóng gói rất đẹp."

Thấy Tạ Duyên đã đi trước một đoạn xa, Tô San cũng không nói

nhiều với Triệu Đồng nữa, xách váy đuổi theo.

Triệu Đồng vẫn ở đó vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía phòng hóa trang, Duyên đại gia nhà mình khi nào thì có sữa chua?

Đạo diễn hiện đang mô tả cảnh quay với Phạm Mộng và Vương Trừng, bên cạnh còn có một cái quạt lớn thổi, đến khi nhìn thấy Tạ Duyên và Tô San tới đây, lông mày đạo diễn hơi dựng lên, không hiểu sao trong lòng có cảm giác không lành.

“Cảnh hôn quay ngày mai, tôi muốn cắt đi.” Tạ Duyên vừa tới đã nói thẳng.

Đạo diễn: “……”

Trên mặt Phạm Mộng nghe vậy lại có một tia may mắn, lấy một ly nước trái cây lạnh trên tay trợ lý uống một ngụm, lại lạnh lùng liếc nhìn Tô San, xem ra Tạ Duyên không phải chán ghét gì cô, chỉ là thật sự không thích quay cảnh hôn.

“Có thể!”

Đạo diễn đáp ứng luôn, sau đó ngừng lại một chút lại nói:

“Có điều cả hai cảnh hôn đều cắt mất thì không còn điểm gì để marketing, lúc đó không có gì hấp dẫn để phát hành trailer phim, nếu không quay cảnh hôn thì phải quay cảnh giường chiếu, hai người chọn đi.”

Tô San: “……”

Phía sau Triệu Đồng nghe vậy hỏi:

“Giường chiếu ở mức độ nào?”

Nhân viên đoàn ở xung quanh cũng tập trung nhìn về phía này, nhìn xem hôm nay có khi nào lại có thêm tiết mục trò cười gì nữa.

“Giường chiếu tất nhiên là phải lộ, Tạ Duyên có lẽ sẽ lộ nửa người trên, Tô San chắc sẽ lộ lưng, cái khác thì không chắc, hai người đột nhiên muốn thay đổi kịch bản như vậy tưởng giống như giỡn hả, sao có thể tùy tiện như vậy!”

Đạo diễn vừa nói sắc mặt cũng trầm xuống, quăng tập kịch bản lên bàn, chắc chắn là rất tức giận.

Nghe vậy, ánh mắt Phạm Mộng ở bên cạnh lóe lên, bỗng nhiên cười nhìn về phía Tô San:

“Lộ lưng thì không sao, cũng có thể tìm người đóng thế.”

“Tìm đóng thế cái gì, việc gì cũng cần đóng thế thì còn đóng phim gì nữa!”

Đạo diễn không vui trừng mắt với Tô San một cái, bây giờ đạo diễn chỉ có thể trút giận lên cô mà thôi.

Nhân viên đoàn thấy đạo diễn có vẻ tức giận, lập tức vội vàng đi làm việc của mình, thực sự cũng không thấy người kiểu như Tạ Duyên là nam diễn viên không chịu quay cảnh hôn, không lẽ hắn còn có thể bị thiệt à.

Thấy vậy, Vương Trừng bên cạnh xem vào làm hòa, vỗ vỗ cánh tay Tạ Duyên:

“Quay cảnh hôn thì quay cảnh hôn, Duyên ca anh cũng đâu có bạn

gái, không lẽ còn sợ chị dâu giận dỗi sao?”

Tạ Duyên:

“Diễn cảnh giường chiếu cũng có thể dùng thế thân.”

Dứt lời, mày đạo diễn lại nhướng lên, nếu đây không phải là Tạ Duyên, thì hắn đã mắng cho lên bờ xuống ruộng rồi, m* nó chỉ quay một cảnh hôn còn có thể làm người đàn ông như cậu bị thiệt hại à?

“Cậu có thể dùng đóng thế nhưng Tô San không được, cảnh quay kia khi lên hình phải vừa thấy cả mặt và cả lưng!”

Giọng điệu của đạo diễn gần như cứng đờ, giống như đã nhượng bộ cực hạn rồi.

Triệu Đồng cũng hơi đồng tình với Tô San, có điều cũng không còn cách nào khác, ai bảo Tô San chỉ là người mới, hôm nay đạo diễn phải nén tức giận mấy lần từ vụ Phạm Mộng giờ lại tới vụ này, cuối cùng lại chỉ có thể giận cá chém thớt với cô ấy.

Khóe miệng Phạm Mộng nhếch lên cười lạnh, đứng ở một bên xem kịch vui.

Tô San: “Tôi không muốn quay cảnh giường chiếu.”

Sắc mặt đạo diễn biến đổi, hắn chưa bao giờ gặp một người mới mà dám ngỗ nghịch với hắn như vậy.

“Cũng có thể quay tá vị.” Tạ Duyên bỗng nhiên nói.

(*Tá vị: là kiểu quay khuất, không quay chính diện, hai người không hôn thật)

Đạo diễn liếc mắt, sắc mặt rất không tốt:

“Hai cô cậu không đọc kịch bản sao? Hai người cảm thấy cảnh này có thể tá vị như vậy à?”

Đây là cảnh nam chính uống say, nhìn nhầm nữ phụ thành nữ chính sau đó cùng nàng phát sinh quan hệ, sau khi hôn, nữ phụ sẽ bị nam chính bế lên giường, sau đó màn ảnh đóng lại, nhưng nếu không có cảnh hôn kia thì chắc phải quay một đoạn cảnh giường chiếu.

Hơn nữa ngày mai đã quay rồi.

“Thôi vậy thì quay cảnh hôn đi, Tô San cũng rất xinh đẹp mà, anh cũng đâu có hại gì đâu phải không.”

Vương Trừng lại lôi kéo tay áo Tạ Duyên, hy vọng Tạ Duyên có thể thỏa hiệp.

Thấy Tô San không nói gì, Tạ Duyên hình như muốn nói gì đó, thấy vậy, đạo diễn mới nghi ngờ nhìn hắn, thử thử nói:

“Vậy vẫn giữ nguyên?”

Tô San xoay người, tay còn nắm chặt hũ sữa chua đi khỏi, thấy vậy Tạ Duyên cũng chuẩn bị đi theo ra.

“Như vậy có phải là cậu ta đồng ý rồi không?”

Đạo diễn đành hướng mắt về phía Triệu Đồng.

Triệu Đồng cũng vẻ mặt mờ mịt:

“Cái này…chắc là đồng ý?”

Thực sự hắn cũng không hiểu lắm, rõ ràng đạo diễn nói là nếu quay cảnh giường chiếu thì có thể dùng người đóng thế, vì sao Duyên ca nhà hắn lại trở ngược lại đồng ý quay cảnh hôn?

Chỉ có Phạm Mộng nắm chặt nắm đấm, gắt gao trừng mắt nhìn bóng hình của Tô San và Tạ Duyên phía trước, trong lòng vô cùng bực tức, cô đường đường là một ảnh hậu, Tạ Duyên lại không cùng quay cảnh hôn với cô, nhưng lại thỏa hiệp với một diễn viên hạng ba?

Đi đi một hồi, Tô San phát hiện bên cạnh còn có một người nữa, hơi hơi nghiêng đầu, thấy là Tạ Duyên đi theo cô, cô đành cười nhẹ:

“Nếu anh không muốn quay thì cứ nói với đạo diễn đi, dù sao tôi cũng sẽ không quay cảnh giường chiếu.”

Xem ra cô hơi không vui, Tạ Duyên sắc mặt vẫn không thay đổi:

“Nếu cô không muốn quay cảnh hôn thì không quay cũng được.”

Làm gì có chuyện dễ như vậy, nếu không đóng cảnh hôn thì phải đóng cảnh giường chiếu, so ra thì việc lộ lưng còn nghiêm trọng hơn.

Tô San mím môi, giọng nói cũng trầm trầm:

“Tôi không sao, tùy vào anh thôi.”

Thực ra đây cũng coi là một bài học cho cô sau này nếu có nhận kịch bản thì phải hỏi rõ xem có cảnh quay tiếp xúc thân mật gì không, có điều lần này nếu cô không chịu quay, thì coi như bao nhiêu công sức quay từ khi bắt đầu tới giờ đổ xuống sông xuống biển, hơn nữa Tạ Duyên cũng đã nói là có thể, cô khẽ cắn môi do dự không nắm chắc,

có lẽ là sẽ làm được?

“Cô nếu không muốn thì cứ nói thẳng, cũng chỉ là một bộ phim thôi.”

Tạ Duyên nhìn cô với vẻ nghiêm túc, sau đó xoay người đi.

Tô San quay lại nhìn Tạ Duyên rời đi, thở dài, lại quay lại phòng trang điểm của mình.

Tin tức trong đoàn phim trước giờ lan truyền rất nhanh, Đồng Nhạc vừa biết cô và Tạ Duyên sẽ quay cảnh hôn, kích động giống như chuẩn bị ra trận.

“A a a, em còn chưa bao giờ thấy Tạ Duyên đóng cảnh hôn, lúc trước anh ấy rất ít khi đóng mấy kiểu tình cảm, chị thật là may mắn!”

Đồng Nhạc lay lay cánh tay của Tô San:

“Có điều hơi đáng sợ, nếu đến lúc đó fan não tàn của Tạ duyên biết được nụ hôn đầu tiên trên màn ảnh của thần tượng nhà mình giành cho chị, chị chuẩn bị sẵn sàng bị người ta gửi dao tới luôn đi.”

“Thực ra thì đây cũng là một cơ hội tốt để tỏa sáng, mượn Tạ Duyên để em có thể nổi tiếng hơn, bây giờ trong giới giải trí em có thể không có tác phẩm nào tiêu biểu nhưng nhất định không thể không có ai yêu thích, nhưng tốt nhất sau đó em nên làm sáng tỏ ngay không chừng có thể tạo thiện cảm.”

Chuyên viên trang điểm bình tĩnh phân tích.

Nghe vậy Tô San cũng không nói gì, hiện tại giờ trong đầu cô rất loạn, dựa vào sô pha trầm ngâm.

Buổi chiều hôm nay cô vẫn luôn trong trạng thái không có tinh thần, cũng may lời thoại không nhiều, bị NG hai lần rồi cũng xong, đến lúc cô về tới khách sạn, chị Lưu lại gọi điện thoại tới.

“Chị có một tin xấu và một tin tốt, em muốn nghe cái nào trước?”

Chị Lưu giọng điệu rất nhẹ nhàng.

Tô San cảm thấy mệt mỏi nằm lên giường nhắm mắt, để chế độ loa ngoài thản nhiên nói:

“Tin xấu.”

Chị Lưu: “Sắp tới em có khả năng sẽ bị người ta bôi đen một đoạn thời gian, hơn nữa còn bị mắng chửi thê thảm, em chuẩn bị tâm lý đi.”

Lúc trước cũng từng bị mắng nhưng chỉ là ồn ào nhỏ, thực sự nghiêm trọng giống như vụ của Lý Tuyết, toàn bộ trên mạng chỗ nào cũng có người mắng chửi, có khi còn liên lụy người thân trong nhà, có thể khiến chị Lưu nói vậy, xem ra đợt sắp tới chắc chắn là vô cùng nghiêm trọng.

Cô hít sâu một hơi, thản nhiên nói vào điện thoại: “Vậy còn tin tốt thì sao?”

---Hết chương 16---

Chương 17: Đóng cảnh hôn

Cô hít sâu một hơi, thản nhiên nói vào điện thoại:

“Vậy còn tin tốt thì sao?”

“Tin tốt là đoàn phim của đài Giang Hòa gửi mail, đã chọn em đóng nữ chính, nghe nói là do đạo diễn cảm thấy em không tồi, hơn nữa Giang Dần cũng đề cử em, chị còn giảm mức thù lao của em xuống mức thấp nhất có thể, nhà sản xuất mới đồng ý, đợi khoảng một tuần nữa bộ phim em hiện đang quay đóng máy, lúc đó sẽ đi ăn một bữa cơm với bên đội chế tác phim, tiện thể xem lại hợp đồng cần chỉnh sửa gì luôn không, cụ thể như thế nào chị sẽ trao đổi với bên đoàn phim rồi sẽ báo em biết.”

Chị Lưu nghiêm túc nói.

Tô San không có ý kiến gì, chỉ hơi tò mò:

“Vậy Mục Dao thì sao?”

Dứt lời, chị Lưu ở đầu bên kia cười trào phúng:

“Cô ta sao? Cô ta là kiểu được nước lấn tới đòi thù lao một tập 60 vạn, Dương Chỉ người ta giờ mới có 55 vạn một tập, cô ta có năng lực gì chứ, một bộ phim trả thù lao cho Giang Dần đã mất sáu ngàn vạn, còn bao nhiêu mà trả cho cô ta nhiều như vậy.”

Chị Lưu lại tiếp tục:

“Bên chỗ Lý Tuyết thì lại đang bị scandal, mấy nữ diễn viên khác thì biểu hiện cũng thường thường không nổi bật, nghe nói là vốn dĩ bên họ quyết định chọn Trương Lật, nhưng do Giang Dần lại đề cử em, đạo diễn cũng cảm thấy hai người tụi em ngoại hình khá xứng đôi, cân nhắc một hồi quyết định chọn em.”

Chị Lưu nói chuyện này ngầm ý tứ là đến lúc đó chuyện lăng xê couple để quảng bá phim là không thể tránh được, nhưng Tô San hiếu kỳ là, Giang Dần kia sao tự nhiên tốt bụng đề cử cô?

“Kịch bản đã chị nhận được chưa? Trong kịch bản có cảnh diễn thân mật gì đó không?”

Nói xong, chị Lưu đầu bên kia nghiêm túc nói:

“Chị cũng vừa mới nhận được kịch bản, nhìn sơ sơ thì không có cảnh diễn thân mật gì, chỉ có một cảnh hôn trán, mai chị qua chỗ em.”

Nghe vậy, Tô San ho nhẹ một tiếng, nói vào di động:

“Ngày mai?”

Nghĩ đến ngày mai còn phải đóng cảnh hôn, cô lại cảm thấy cảm xúc nặng nề.

“Bộ phim kia của đài Giang Hòa sẽ khởi quay vào tháng sau, chờ đến lúc bộ phim này đóng máy chị chắc phải tìm cho em một thầy dạy võ thuật để tập luyện một chút, tại bộ phim kia có khá nhiều cảnh võ thuật, em thì lại là lần đầu tiên đóng phim kiểu này, cho nên cần phải chuẩn bị kỹ một chút, mai chị qua đưa kịch bản cho em, việc quay phim của em bên đó vẫn thuận lợi chứ hả?”

Chị Lưu hỏi.

Tô San hơi cảm thấy xấu hổ, lại cũng không biết phải nói như thế nào, chỉ có thể trả lời có lệ:

“Cũng tàm tạm.”

Nghe vậy, chị Lưu cũng không nói thêm gì nữa, dặn dò thâm mấy câu rồi cúp máy.

Bộ phim này thực ra cảnh quay của cô không nhiều, cho nên phần của cô chắc khoảng một tuần nữa sẽ kết thúc, chỉ là cảnh hôn ngày mai…

Trời càng lúc càng tối, Tô San đi tắm rồi quyết định chuẩn bị đi ngủ sớm.

Ngày tiếp theo, khi cô đến phim trường, chị Lưu cũng tới ngay sau đó, ném cho cô một cái túi văn kiện:

“Chị vừa mới nghe Tiểu Chu nói, em hôm nay đóng cảnh hôn với Tạ Duyên?”

Chị Lưu vừa uống cà phê vừa hỏi.

Đồng Nhạc vẫn còn đang được trang điểm, Tô San ngồi trên ghế sô pha lật lật xem kịch bản mới, thấy thực sự không có cảnh thân mật, chỉ có một cảnh hôn trán, mặt khác có nhiều cảnh đánh nhau, việc này chắc cô phải tìm thầy dạy võ thuật để huấn luyện mới được.

“Em cũng không muốn đóng, chị có cách nào không?”

Tô San gấp kịch bản lại, nhíu mày nhìn về phía chị Lưu.

Chị Lưu sửng sốt, ý thức được là Tô San đang nói đến cảnh hôn với Tạ Duyên, sắc mặt lập tức thay đổi, đặt ly cà phê lên bàn, ánh mắt sắc bén:

“Em bị ấm đầu à?”

“Được rồi được rồi, Tô San, nếu chị cần có người thế thân đóng cảnh hôn thì chọn em nha!”

Đồng Nhạc bên kia đang nghe lập tức kêu to, chuyên viên trang điểm phải nhắc nhở cô ấy đừng lộn xộn.

“Em không muốn ba mẹ em nhìn thấy em đóng mấy cảnh như vậy, nếu không họ nhất định mắng em.”

Tô San chớp chớp mắt, chỉ có thể lấy ba mẹ làm bia chắn.

Nghe vậy, sắc mặt chị Lưu mới hơi hơi ôn hòa xuống, nhưng giọng điệu rất cứng rắn:

“Chuyện này cũng có thể hiểu được, chị của em cũng có nói với chị, có điều em cũng phải tùy thuộc vào hoàn cảnh, đã quay tới bây giờ, nếu em đột nhiên nói không đóng cảnh hôn, đạo diễn sẽ nghĩ như thế nào? Em nhất định sẽ đắc tội người ta, hơn nữa chị nghe nói vất vả lắm Tạ Duyên mới đồng ý thỏa hiệp, nếu em hiện tại nói không đóng, còn đắc tội với Tạ Duyên nữa, em cảm thấy vậy có được không?”

Nếu đắc tội đạo diễn, có thể đạo diễn đòi thay người khác, nếu không thì đến lúc biên tập mấy cảnh của cô cũng sẽ bị cắt xóa bớt, nữ thứ ba có khi thành nữ thứ n, có điều Tô San quan trọng nhất là không muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hơn nữa Tạ Duyên cũng thỏa

hiệp, cô giờ lại không chịu đóng, chắc chắn sẽ đắc tội hắn.

“Được rồi, em chỉ nói vậy thôi.”

Tô San hít sâu một hơi, lấy điện thoại lên mạng.

Hiện tại công ty quản lý của Lý Tuyết đã kên tiếng thanh minh, nhưng cũng là kiểu tránh nặng tìm nhẹ, cũng không cải thiện tình hình bao nhiêu, phần lớn cư dân mạng không tin, sau này chắc chắn Lý Tuyết sẽ phải gắn liền nhãn là phẫu thuật thẩm mỹ rồi.

Không biết cái này có được xem là trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi không, chính Tô San cũng không thể tin được là cái bánh nhân thịt này lại rơi vào đầu cô, có điều như chị Lưu nói, đến lúc fan của Mục Dao biết việc cô đoạt mất cơ hội của thần tượng nhà mình, nhất định sẽ điên cuồng anti cô.

“Vì là lần đầu tiên nên đều như thế, không sao đâu, cố gắng một chút là qua.”

Chị Lưu cười cười vỗ vai cô.

Tô San cũng chỉ bất đắc dĩ cười cười đáp lại, đi vào phòng để thay trang phục diễn.

Cảnh này là ở thời điểm nam chính thắng trận trở về, hoàng đế mở tiệc đón gió tẩy trần cho nam chính, dù sao cũng là hoàng đế ban rượu nên nam chính cũng không từ chối, sau đó uống nhiều rượu nên bị say, đúng lúc nữ số 3 đi tới đây để tìm hoàng đế, lại không thấy hoàng đế đâu, chỉ thấy nam chính say khướt ngã trên bàn, nàng liền cho người hầu đỡ hắn qua trắc điện (điện nhỏ nằm kề chính điện của một cung), hiện tại nữ số 3 gần như một mình nắm giữ toàn bộ hậu cung, những người khác cũng không dám nói gì, nô tỳ hầu hạ

đều bị nàng cho lui ra.

Nữ số 3 cho người nấu canh giải rượu cho nam chính, không ngờ là nam chính lại nhìn nữ số 3 thành nữ chính, sau đó xảy ra quan hệ với nữ số 3.

Đến lúc mọi người tập trung để nghe đạo diễn chỉ đạo, mô tả cảnh quay, đạo diễn vô cùng nghiêm túc hướng dẫn Tạ Duyên lúc đó phải diễn như thế nào, rồi lại nói Tô San cần phải có phản ứng gì.

"Tô San, cô nhớ kỹ, ngay thời điểm nam chính gọi tên nữ chính, sẽ quay đến sắc mặt của cô lúc đó, cô phải thể hiện được cảm xúc vừa ghen ghét, vừa không cam lòng, cô có hiểu không?"

Đạo diễn mồ hôi đầy đầu vẫn tích cực diễn giải.

Tô San không dám nhìn sang Tạ Duyên, chỉ có thể gật gật đầu với đạo diễn, tâm tình vẫn khá nặng nề.

"Vậy chuẩn bị bắt đầu quay!"

Đạo diễn dùng khăn ướt lau lau mồ hôi, vừa chỉ vào bên trong điện:

"Ngọn nến đằng kia sao vẫn chưa thắp!"

Tuy giờ đang là ban ngày nhưng theo trong kịch bản thì là buổi tối, cho nên tất cả các cửa sổ trong điện đều đóng kín, để tránh ánh nắng mặt trời chiếu vào, vì vậy càng nóng hơn, Tô San cũng phải dặm thêm chút phấn.

Tạ Duyên hiện tại đang sửa soạn hóa trang, một đám người vây quanh hắn mang nước, lau mồ hôi, đám người Vương Trừng cũng không trở lại phòng hóa trang để hưởng máy điều hóa, trái lại cũng

ngồi gần đạo diễn phía bên kia nhìn máy theo dõi.

"Được rồi, mọi người chuẩn bị! Action!"

Giọng nói của đạo diễn vừa dứt, Tô San từ trong trắc điện đi ra, không giống như thường ngày, ở trước mặt nam chính, nàng mặc váy lụa hồng nhạt, bên ngoài là khoác một lớp áo choàng gấm màu xanh ngọc bích, mái tóc xõa dài sau lưng, trang điểm cũng nhạt đi nhiều.

"Nương nương, nghe nói vị Chương tướng quân này đã đính hôn với Nam Cung Tuyết, ngày mười lăm tháng sau sẽ tiến hành đại hôn."

Cung nữ đi bên cạnh khom lưng ghé qua nhẹ giọng nói.

Tô San hơi dừng bước, bàn tay khuất sau tay áo nắm thật chặt lại, nhưng trên mặt vẫn không thể hiện cảm xúc gì.

Trong điện ánh nến mờ ảo, những vật dụng bài trí trong điện đều hoa lệ thể hiện thân phận tôn quý của chủ nhân, trên bàn gỗ màu tím, có một nam tử mặc cẩm y màu đen ghé vào bàn thiếp đi, Tô San chậm rãi đến gần, đứng đó cúi đầu nhìn hắn với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Đúng lúc này, một cung nữ bưng một chén canh giải rượu đi vào tới gần:

"Nương nương."

Chuyển ánh mắt sang, Tô San giơ tay đón lấy chén canh giải rượu, xua xua tay:

"Các ngươi lui ra hết đi."

"Dạ."

Các cung nữ cúi đầu, lùi ra sau hai bước rồi quay người đi ra ngoài.

Cho đến khi trong điện chỉ còn 2 người, Tô San chậm rãi ngồi xuống ghế, nhìn khuôm mặt trước đây vô cùng quen thuộc, bỗng nhiên cười khổ một tiếng:

"Chương ca ca...."

Giống như nghe được cái gì, Tạ Duyên chậm rãi mở mắt, nhưng hắn còn chưa kịp nói gì, liền bỗng nhiên quay đầu qua chỗ khác:

"Thực xin lỗi."

Không ngờ là hắn lại bị NG (diễn hỏng, quay hỏng), Tô San cũng hơi sững sờ chưa hoàn hồn được, đạo diễn lại cầm loa hô:

"Không sao, làm lại một lần nữa."

Tạ Duyên rất ít khi bị NG, đặc biệt là chủ động gây ra NG như vậy, nhân viên đoàn nhìn thấy vậy cũng cười quỷ dị, xem ra thực sự là ảnh đế của bọn họ không quen đóng cảnh hôn.

Không ngờ là Tạ Duyên áp lực còn lớn hơn nhiều so với cô, Tô San cũng hơi cảm thấy bất đắc dĩ, dứt khoát ngồi im ở đó chờ hắn điều chỉnh lại trạng thái.

"Anh không sao chứ?"

Tô San không nhịn được hỏi thăm.

Đúng lúc Triệu Đồng mang ấm trà của Tạ Duyên lại đây, uống một ngụm trà, Tạ Duyên mới nhìn sang phía cô:

"Là ngoài ý muốn thôi."

Triệu Đồng không nói gì cầm ấm trà đi khỏi, hắn cũng rất hiếu kì, cảnh hôn này không biết rốt cuộc sẽ quay thế nào đây.

Tô San cũng không dám nhìn Tạ Duyên quá lâu, chỉ cảm thấy quá xấu hổ, cũng may chỉ một lúc sau, đạo diễn bắt đầu chỉ đạo mọi người chuẩn bị quay lại.

"Cây nến bên kia đổi lại cây khác đi, đúng rồi, tốt lắm, mọi người chuẩn bị, action!"

Đạo diễn dứt lời, máy quay bắt đầu đi chuyển tới gần phía này, cung nữ kia lại bưng chén canh giải rượu đi tới:

"Nương nương."

Tô San nhìn nam nhân ghé vào trên bàn với ánh mắt phức tạp, sau đó giơ tay đón lấy chén canh rồi xua xua tay:

"Các ngươi lui ra hết đi."

"Dạ." Cạc cung nữ lại lặng yên lui ra ngoài.

Đến khi trong điện chỉ còn một người, Tô San mới từ từ ngồi xuống, nhìn người nam nhân trước mắt, cười khổ một tiếng:

"Chương ca ca..."

Nhỏ giọng lẩm bẩm mấy tiếng, Tạ Duyên chậm rãi mở mắt, giống

như bị ánh nến làm lóa mắt, lại nhắm lại lắc lắc đầu, rời lại mở ra, sau đó giống như nhìn thấy người nào đó, ánh mắt lập tức ôn nhu:

"Tuyết Nhi?"

Lúc này màn ảnh chiếu đến khuôn mặt Tô San, Tô San hơi nhấc mắt lên, mím môi, cảm xúc rõ ràng là âm thần ghen ghét và không cam lòng, cuối cùng lại khôi phục thành vẻ bình tĩnh:

"Chương ca ca, huynh say rồi..."

Nàng bình tĩnh cầm lên chén canh giải rượu, múc một muỗng chuẩn bị đút cho hắn.

"Tuyết Nhi!" Tạ Duyên đột nhiên cầm tay cô, canh giải rượu bị đổ ra đầy đất.

Bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt Tô San hơi biến đổi:

"Chương ca ca..."

Trong chốc lát, Tô San chỉ cảm thấy phần eo của mình bị người nắm lấy, khi hoàn hồn thì đã bị người ta giam cầm ở phía dưới, trong nháy mắt, nàng khẩn trương trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Hai tay của hắn chống ở hai bên người nàng, nữ tử phía dưới da thịt trắng nõn, môi hơi đỏ, trong ánh mắt sáng trong đều phản chiếu hình bóng của mình, mi mắt hơi run run thể hiện cảm xúc hồi hộp lo lắng.

Mọi người đều nhìn không chớp mắt, vậy mà Tạ Duyên lại NG ngay lúc đó.

Đạo diễn xua xua tay:

"Cắt, cắt cắt!"

Lại NG, nhân viên đoàn lại tiếp tục thấp giọng cười.

Tạ Duyên cũng ngay lập tức từ trên người cô đứng lên, Tô San ngồi đậy xong cũng không dám nhìn Tạ Duyên, bởi vì quá xấu hổ.

Lúc này đạo diễn đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tạ Duyên, nghiêm túc nói:

"Cậu bây giờ đang say rượu, mà trước mắt là người con gái mà cậu yêu mến, cậu nghĩ lại xem đêm động phòng hoa chúc thì sẽ như thế nào, bây giờ phải thể hiện được như vậy, đừng nghĩ là đang đóng phim, đóng cảnh hôn cũng là một phần kỹ năng diễn xuất."

Ánh mắt Tạ Duyên hơi thay đổi, trên trán cũng ra rất nhiều mồ hôi, nhưng vẫn gật đầu:

"Tôi biết rồi."

"Tô San nữa, cô quá khẩn trương rồi, thả lỏng chút, cô càng khẩn trương, thì càng không thể hoàn thành."

Đạo diễn lại chuyển sang nói với Tô San.

Tô San cũng khẽ gật đầu:

"Tôi biết rồi."

Thực ra đạo diễn nói rất đúng, so với việc bị NG tới NG lui như vậy, không bằng cứ thả lỏng, cố gắng một chút là sẽ qua thôi.

"Được rồi, chuẩn bị làm lại."

Đạo diễn đang nói nói, Vương Trừng vời Lý Hách ngồi chỗ máy theo dõi bên kia đều là một vẻ mặt nín cười.

"Mọi người chuẩn bị, action!"

"Chương ca ca, huynh say rồi..."

Tô San bưng một chén canh giải rượu khác tời đút cho hắn.

Nữ tử đối diện tóc đen xõa ra như thác nước đổ xuống, xương quai xanh trắng nõn dưới ánh nến lại càng kiều diễm hơn, Tạ Duyên trong mắt có một tia hoảng hốt, bắt lấy tay nàng:

"Tuyết Nhi!"

Chén canh giải rượu đổ xuống nền, Tạ Duyên túm lấy eo của nàng, giam cầm nàng ở phía dưới, bốn mắt nhìn nhau, nhìn đôi môi phấn hồng anh đào nhàn nhạt, hắn giống như say rượu lập tức hôn xuống.

Đến khi phủ lên đôi môi mềm mại kia, cảm giác ấm áp mềm mại làm Tạ Duyên hơi sửng sốt, Tô San cũng nhắm mắt lại, tay gắt gao nắm chặt lại.

"Cắt! Cắt! Cắt!" Đạo diễn thở dài, cầm loa hô lớn:

"Hai người đừng cứng đờ như vậy, Tạ Duyên cần phải mãnh liệt hơn chút, cậu hiện đang say rượu, say rượu loạn tính làm gì có chuyện ôn nhu như vậy hả!"

Giọng đạo diễn thông qua loa nên rất lớn, Vương Trừng nhịn không nổi cười lên tiếng, hắn ngồi chỗ máy theo dõi quay qua nói với Lý Hách:

"Em nói anh biết, lần đầu tiên em đóng cảnh hôn cũng giống như vầy, xấu hổ không tả được."

"Dần dần cũng quen à."

Lý Hách cũng cười cười ngồi đọc kịch bản.

"Thực xin lỗi."

Tạ Duyên lập tức từ trên người cô đứng lên, trên trán lại toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tô San nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, chống tay định ngồi dây.

Tạ Duyên ở bên cạnh cũng đưa tay kéo cô ngồi dậy, làm cho Triệu Đồng mang nước đang chuẩn bị đưa qua hóa đá ở đó, không tiến cũng không lùi.

Tô San ngồi dưới đất, nhận lấy khăn từ trên tay Tiểu Chu để lau mồ hôi, cũng quay qua nhìn Tạ Duyên đang ngồi bên cạnh cũng mồ hôi đầy đầu:

"Sao anh hình như còn khẩn trương hơn cả tôi vây?"

Cô cố gắng nhịn nãy giờ, bây giờ không nhịn nổi nữa hỏi hắn.

Tiểu Chu đứng bên cạnh cũng không nhịn được cười ra tiếng, Tạ Duyên hơi nhíu mày, ho nhẹ một tiếng, quay đầu sang, nghiêm túc nhìn cô nói:

“Thực xin lỗi, tôi sẽ cố gắng một lần cuối cùng.”

Lúc này đạo diễn cũng qua tới, nói Tô San quá khẩn trương, Tạ Duyên thì quá cứng đờ, nhìn không hề giống say rượu loạn tính, lại ngồi chỉ đạo hai người một hồi, Tô San dặm thêm phấn, hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân thả lỏng.

“Được rồi, cố gắng một lần cuối cùng cho xong.”

Đạo diễn ngối sau máy theo dõi cầm loa hô lớn:

“Action!”

“Tuyết Nhi?”

Tạ Duyên cau mày, lắc lắc đầu có vẻ muốn cho tỉnh táo hơn, nhìn nữ tử trước mặt với ánh mắt nhu hòa.

Sau đó lại thêm một chén canh giải rượu bị đổ ra, trời đất quay cuồng, Tô San lại bị giam cầm phía dưới, cô cố gắng để bản thân không quá khẩn trương, mở to mắt, nhìn nam nhân với vẻ chua xót. Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Duyên ngay lập tức cúi đầu phủ lên môi của cô.

Tô San trợn to mắt, trên mặt vẫn thể hiện một tia không cam lòng, năm ngón tay dần dần nắm chặt tay áo của hắn, cho đến khi khớp trương trở nên hơi trắng bệch.

Nhân viên đoàn phim đứng xem cũng gắt gao nhìn vào hai người, chỉ có mình Phạm Mộng ngồi trên ghế nhìn một màn như vậy với ánh mắt lạnh băng, tiếp tục ngồi uống nước trái cây.

Tạ Duyên xé rách váy lụa của cô, lộ ra đầu vai trắng nõn, sau đó cầm tay cô đẩy lên đỉnh đầu:

"Tuyết Nhi…"

Xúc cảm vẫn ấm áp mềm mại như vậy, còn có một chút vị ngọt từ son môi, cảm thấy cơ thể cô ngày càng cứng đờ, hắn không dám đưa lưỡi sâu vào, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi, cho đến khi màn ảnh chiếu gần lại đây, hắn chậm rãi chuyển xuống hôn cổ cô, che đi xương quai xanh trắng nõn bị lộ ra.

Tô San dựa theo lời đạo diễn ôm cổ Tạ Duyên, cố gắng để bản thân thả lỏng, cho đến khi màn ảnh quay tới mắt của cô, cô mới mở to mắt, khóe mắt chậm rãi chảy ra một giọt nước mắt…

"Cắt!"

Đạo diễn ngồi nhìn lại hình ảnh quay được trong máy, miễn cưỡng nói:

"Được rồi, cảnh này như vậy cũng tạm được."

Aii, dù sao do chính mình không yêu cầu hôn lưỡi, cứ vậy cũng được.

Trong chốc lát, Tạ Duyên từ trên người cô đứng dậy, Tiểu Chu lập tức chay lại đỡ Tô San đứng lên.

"Cô không sao chứ?"

Tạ Duyên nhận lấy khăn lông từ trên tay Triệu Đồng, ánh mắt vẫn luôn nhìn cô, còn nhìn tới đôi môi bị trôi đi một phần son môi.

Tô San cũng không nhìn lại hắn, chỉ tùy ý để Tiểu Chu lau mồ hôi cho cô, thản nhiên nói:

“Dù sao chỉ là đóng phim thôi mà.”

Nói xong liền xoay người rời đi, vẻ mắt vẫn không có gì khác thường.

Thấy Tạ Duyên vẫn đang nhìn theo Tô San, Triệu Đồng đến lúc này coi như hiểu rõ, không nhịn được ghé qua nhỏ giọng nói với Tạ Duyên:

“Duyên ca, rèn sắt phải rèn khi còn nóng, Tô San chỉ còn một thời gian ngắn nữa sẽ kết thúc quay, thời gian không còn nhiều lắm đâu!”

Tạ Duyên hơi liếc mắt nhìn Triệu Đồng, không nói gì chỉ đưa tay lấy chai nước trong tay hắn liền đi qua phía đạo diễn.

Quay trở lại phòng trang điểm, Tô San cần dặm thêm chút phấn, Đồng Nhạc ở bên cạnh thì kích động như được bơm máu gà.

“Ha ha ha, không ngờ là Tạ Duyên đóng cảnh hôn cũng bị NG, nhìn là biết không có kinh nghiệm, Tô San cô nói đi, kỹ thuật hôn của Tạ Duyên có tốt không?”

Đồng Nhạc ngồi trước mặt cô vẻ mặt hưng phấn tò mò.

Tô San nhìn ảnh chiếu của mình ở trong gương, để chuyên viên trang điểm sửa lại tóc cho cô, tâm trạng lại khá bình tĩnh, dù sao cũng qua rồi, sau này cô sẽ không bao giờ đóng mấy cảnh như thế này nữa.

Lúc này, chị Lưu cũng đi tới, đứng sau lưng cô nói:

“Chị đi trước đây, em cũng chỉ còn quay thêm mấy ngày nữa là xong, nhớ cố gắng quay cho tốt, kịch bản chị mới đưa cho em cũng nghiên cứu kỹ đi nha.”

“Em biết rồi.”

Tô San thản nhiên nói.

Thấy vậy, chị Lưu cầm túi xách màu đỏ bước ra khỏi phòng trang điểm.

Còn Đồng Nhạc thì vẫn đứng nguyên ở đó hỏi cô, ngay cả chuyên viên trang điểm cũng không nhịn được:

“Tô San em ấy còn nhỏ, không lẽ em nghĩ Tô San giống em, cũng là fan não tàn của Tạ Duyên hả?”

Nghe vậy, Đồng Nhạc phải hậm hực về ghế ngồi của mình, cảnh diễn của cô không nhiều lắm, nhưng do phân bổ lịch quay thưa thớt nên mới quay tới tận hôm nay. Ngày mai là hoàn toàn kết thúc rồi.

Tô San thực ra cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, sau hôm nay cô không biết phải đối mặt với Tạ Duyên như thế nào.

Buổi tối còn có một cảnh quay đêm nữa, cô không có lời thoại nhưng vẫn phải có mặt để quay, cảnh này Vương Trừng lại tiếp tục bị NG một hồi mãi mới xong.

Sau khi kết thúc công việc, cô cũng không để ý tới Tạ Duyên, nhưng Vương Trừng lại khoác tay lên vai cô nói:

“Tô có nghe tin rồi, nghe nói cô lấy được vai trong bộ phim của đài Giang Hòa, không tệ nha, còn là nữ chính, không lẽ không mời cơm sao?”

“Đúng vậy, đêm nay hay là đi uống rượu đi?”

Lý Hách đi tới vừa nói vừa lấy tay áo lau mồ hôi trên trán.

Trong điện chỗ quay phim đúng là quá nóng, tổ đạo cụ cũng đang dọn dẹp đồ vật, Tô San liếc mắt Vương Trừng một cái:

“Không dám không dám, bị người ta chụp được, fan của anh nhất định là sẽ xẻo thịt tôi.”

“Ha ha ha!”

Lý Hách nhịn không được cười lớn.

Chị có Phạm Mộng mang theo trợ lý đi khỏi phim trường, một cái liếc mắt lại đây cũng không có.

Vương Trừng cười cười hơi xấu hổ, chỉ có thể nhún nhún vai:

“Ai bảo tôi đẹp trai, không thể trách được?”

“Cậu không biết xấu hổ hả?”

Lý Hách đấm vào vai hắn một cái.

Tô San cũng cười cười, cầm chiếc quạt nhỏ quạt quạt rồi đi ra, ngoài trời có một làn gió lạnh thổi qua khiến cô rất sảng khoái.

Thay đồ lại xong xuôi, Tô San cùng với Tiểu Chu quay lại khách sạn, đang chuẩn bị đi tắm, lại nghe được âm báo tin nhắn điện thoại.

Cô mở ra thì thấy là tin nhắn của Tạ Duyên.

Tạ Duyên: “Hôm nay bị NG, rất xin lỗi.”

Nhìn thấy tin nhắn, Tô San hơi sửng sốt, không biết phải trả lời như thế nào, cho dù lúc đó là Tạ Duyên không bị NG thì cô cũng không tốt hơn bao nhiêu, do cô quá khẩn trương cứng đờ, hơn nữa thoạt nhìn Tạ Duyên cũng không muốn đóng cảnh hôn này, chắc chắn cũng không có ý định lợi dụng để chiếm tiện nghi của cô.

Tô San: “Chỉ là đóng phim thôi mà, bị NG là bình thường, nếu anh không NG thì cũng là tôi bị NG.”

Tô San: “Chỉ hy vọng lúc công chiếu fan của anh sẽ không mắng tôi >____<”

Gửi xong, Tô San thả điện thoại xuống đi tắm, dù sao cũng xong rồi, sau này trước khi nhận kịch bản cô cố gắng tìm hiểu kỹ là được.

Đến lúc tắm rửa xong, lau khô tóc, cô nằm trên giường cầm điện thoại lại thấy Tạ Duyên trả lời lại:

Tạ Duyên: “Tôi sẽ không để tình huống đó xảy ra.”

Tô San nằm đó, gương mặt phản chiếu ánh sáng từ điện thoại, lông mày khẽ nhúc nhích, ngón tay bấm bấm vài cái trên điện thoại.

Tô San: “Tôi chỉ nói đùa thôi, chuyện này thực ra cũng bình thường, chờ tới lúc anh có bạn gái thì sẽ hiểu.”

Một lát sau, Tạ Duyên không ngờ lại gửi lại hai chữ khô cằn:

Tạ Duyên: “Vậy sao?”

Cô nghĩ chắc Tạ Duyên cũng không hiểu được tâm lý của người hâm mộ, với lại cứ nói chuyện với hắn như thế này khá xấu hổ, Tô

San đành phải gửi lại một icon cảm xúc, sau đó nói là mình buồn ngủ, một lúc lâu sau, Tạ Duyên mới trả lời lại một câu ngủ ngon.

Nhìn lại tin nhắn trả lời, Tô San không lâu sau cũng ngủ thật.

Cho đến ngày hôm sau tỉnh dậy, Tô San lại thấy chị Lưu gọi cho cô rất nhiều cuộc điện thoại, do cô để chế độ im lặng nên không nghe được. Tô San hiện vẫn chưa thực sự tỉnh ngủ, nhưng cũng đoán được chuyện gì xảy ra, quả nhiên khi cô mở Weibo, tên của cô và Mục Dao hiện đã là hot search số 1.

Mở ra, topic đầu tiên lại là # Đoạt vị trí của thiên hậu# chiếm cứ trang Weibo đầu tiên.

Cư dân mạng A: "Có chỗ chống lưng thật ghê gớm, một diễn viên hạng ba mà lại có thể cướp vai của Mục Dao???"

Cư dân mạng B: "Nói thật, nếu không xem hot search, tôi còn không biết Tô San là ai, bây giờ chó hoang mèo hoang cũng có thể đoạt vai diễn của người khác sao? Bối cảnh của Tô San tiểu thư thật sự quá khủng, đáng tiếc là diễn xuất dở tệ như vậy chỉ biết vấy bẩn luôn cả Giang Dần, quyết định không xem phim!"

Cư dân mạng C: "Ôm mang đi Dao Dao, tụi tôi còn có đầy vai diễn tốt hơn để lựa chọn, từ chối việc diễn viên hạng ba lợi dụng để lăng xê!"

Cư dân mạng D: "Vừa debut đã được làm nữ chính, sau đó đoạt vai của Mục Dao, phim điện ảnh đầu tiên đã đóng cùng với Tạ Duyên Phạm Mộng, nghe nói trong phim còn đóng cảnh hôn, bối cảnh của Tô tiểu thư đúng là vô địch, không ngờ là có thể khiến cho Tạ Duyên trước giờ không quay cảnh hôn đồng ý quay, bội phục bội phục!"

Cư dân mạng E: "Người không liên quan nói một câu, làm ơn đừng

có lôi Duyên ca nhà tui đây, hiện vẫn chưa ra trailer, tụi tôi từ chối tất cả các loại tin vịt *mặt mỉm cười*"

Cư dân mạng F: "Không biết là con mắt của nhà sản xuất rốt cục bị sao, diễn xuất như vậy mà có thể vượt mặt ảnh hậu, không lẽ muốn phá hỏng toàn bộ bộ phim sao?"

Lúc này còn có người tra ra cả bối cảnh gia đình của cô, trường học trước đây từng học, cũng có người tra ra quan hệ của chị cô, tuy nhiên cũng không đông đảo người biết, những người đó dù biết cũng sẽ tin tưởng hơn rằng phía sau cô có kim chủ.

Weibo của cô cũng đã có hơn mười vạn bình luận, tất cả điều mắng chửi, còn chửi vô cùng thậm tệ, động chạm tới cả gia đình của cô, còn nhiều người gửi tin nhắn tới bên phía Weibo của đoàn phim phản đối cô đóng bộ phim này, nếu không thì sẽ không xem phim.

Mà tất cả ngọn nguồn phát sinh chuyện này là do tin tức phát ra của một trang báo mạng, nói cô cướp đoạt vai diễn của Mục Dao, lấy được vai nữ chính, không biết là người nào quạt gió thổi lửa khiến sự việc ngày càng hot.

Cũng may fan của Tạ Duyên cũng không tin thần tượng của mình sẽ đóng cảnh hôn, cho nên fan của hắn cũng không tham gia vào chuyện này.

Ngay lúc này thì chuông cửa vang lên, Tô San đành bỏ di động xuống đi mở cửa, cửa vừa mở ra, Tiểu Chu mang theo bữa sáng vội vội càng vàng đi vào.

"Chị Tô, em lúc nãy ở dưới lầu có gặp anh Vương Trừng, anh ấy nhắn là chị nên cẩn thận chút, hình như có phóng viên đi theo chị."

Tiểu Chu có vẻ hơi sợ hãi, bày ra bữa sáng đặt lên bàn.

Tô San hít một hơi, cột tóc ra sau, ngồi ở sô pha định gọi điện thoại cho chị Lưu thì đúng lúc chị Lưu gọi tới.

“Tô San?”

Chị Lưu giọng nói vẫn kiên định.

Tô San đứng dậy, đi tới gần cửa sổ, kéo rèm lại:

“Sao lại vậy, em đang định hỏi chị sao lại có phóng viên đi theo em?”

Mấy chuyện như vậy người ta mắng chửi cô ở trên mạng được rồi, sao giờ còn có cả phóng viên đi theo cô thì được cái gì.

Dứt lời, chị Lưu ở phía bên kia nói:

“Còn không phải là do hôm qua lúc em đóng cảnh hôn với Tạ Duyên bị người ta chụp được, bây giờ có ảnh phát tán ở trên mạng rồi, mặc dù hiện tại vẫn chưa đồn đãi gì, nhưng chắc không tới buổi trưa là sẽ nháo nhào lên, mấy phóng viên chắc muốn tìm hiểu xem em với Tạ Duyên có gì đó không.”

Tô San: “……”

Đoàn làm phim vì sợ nội dung phim bị rò rỉ nên bình thường vẫn không cho phép chụp ảnh trong phim trường, người nào thiếu đạo đức như vậy, rõ ràng cố tình hại cô.

Chị Lưu phía bên kia điện thoại hơi dừng một chút, lại nghiêm túc nói:

“Chị cũng không chắc fan của Tạ Duyên sẽ phản ứng như thế nào, nhưng chắc là không tốt đẹp gì đâu, chuyện của Mục Dao coi như đặt qua một bên đi, bây giờ ảnh chụp kia vẫn chưa lưu truyền rộng trên mạng, nên tốt nhất mình nên làm dự phòng đi.”

“Dự phòng gì?”

Tô San cũng hơi bất đắc dĩ, không biết có được xem như là họa trời giáng không.

“Quan hệ của em với Tạ Duyên như thế nào?”

Chị Lưu đột nhiên hỏi. Nghe vậy, Tô San cũng bất đắc dĩ cười, nói vào di động:

“Không lẽ chị cũng nghĩ là tụi em có gì đó hả?”

Cô bây giờ rất xấu hổ còn không dám nhìn thẳng Tạ Duyên.

Nói xong, chị Lưu ở đầu dây bên kia nói:

“Nếu thực sự em với cậu ta không có gì là tốt rồi, ý chị là, em hỏi thử xem, nếu được, hắn có thể đứng ra thanh minh làm sáng tỏ hay không?”

---Hết Chương 17---

Chương 18: Tối nay tôi có thời gian

"Nếu thực sự em với cậu ta không có gì là tốt rồi, ý chị là, em hỏi thử xem, nếu được, hắn có thể đứng ra làm sáng tỏ hay không?"

Thực ra chuyện đứng ra làm sáng tỏ Tô San lại không lo lắng nhiều, trước đây chỉ cần có một tí đồn đãi gì đó, phía bên Tạ Duyên sẽ lập tức đứng ra làm sáng tỏ, cho dù cô không nói thì người ta chắc cũng sẽ tự động làm sáng tỏ thôi đúng không?

Trái lại, vụ việc của Mục Dao mới khó giải quyết, cô bây giờ vẫn chưa chính thức ký hợp đồng, rủi ro quá lớn, nếu bên phía nhà sản xuất mà nghe theo ý kiến của người hâm mộ, cũng có thể sẽ quyết định thay vai nữ chính của cô.

"Em biết, lúc nào tiện em sẽ nói."

Tô San trả lời.

Nghe vậy, chị Lưu hình như bên kia cũng có điện thoại gọi tới, nói được hai câu cũng cúp điện thoại luôn.

Thở dài, cô đành phải đi rửa mặt thay quần áo, ăn bữa sáng xong liền đi tới phim trường, lịch diễn của cô vào buổi trưa, cho nên cô đi bây giờ xem là khá sớm. Hôm qua Đồng Nhạc đã quay xong hết, cho nên hiện tại trong phòng trang điểm chỉ có cô và chuyên viên trang điểm.

"Chị nhìn hot search hôm nay, thực ra chuyện này cũng khá bình

thường trong giới giải trí, chủ yếu phụ thuộc vào ai có nhiều fan, ai có nhiều tự tin, có điều lúc trước em có nói em còn chưa chính thức ký hợp đồng, vậy thì hơi nguy hiểm."

Chuyên viên trang điểm bắt chéo chân ngồi lướt điện thoại, vừa nói với cô:

"Bây giờ đều là dựa vào người hâm mộ để kiếm tiền, nhà sản xuất mời những nghệ sỹ có nhiều fan đơn giản để lấy lòng fan, nhưng giờ em lại bị fan của Mục Dao anti, phía đoàn làm phim có khả năng sẽ thay em bằng người khác, chị trước đây cũng thấy trường hợp như vậy rồi, lúc đó có một nghệ sỹ mặc dù đã nhập đoàn làm phim khởi quay luôn rồi, vậy mà một thời gian ngắn đã bị người khác thay vào.

Tô San cười nhẹ:

"Mặc cho số phận đi."

"Ah, em là nghệ sỹ dưới trướng Công ty Giải Trí Tinh Hoa phải không? Bộ phận quan hệ xã hội của bên đó cũng xem như không tồi, nhưng nếu muốn áp được vụ này xuống, phải có người chuyển hướng dư luận, nếu không để lâu càng ngày càng nghiêm trọng.."

Chuyên viên trang điểm tốt bụng nhắc nhở.

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng, chờ xem lát nữa thôi, cho dù có chuyển hướng dư luận đi chỗ khác thì vẫn liên quan tới cô.

Tạ Duyên hiện vẫn đang quay phim bên kia, Tô San không tiện qua đó, cho đến giữa trưa, quả nhiên chị Lưu nói đúng, mấy trang báo mạng đều phát tin về bức ảnh kia, fan của Tạ Duyên liền nổi sóng.

Hot search về cô và Mục Dao đều bị áp xuống, hiện tại cư dân mạng đều bàn tán về quan hệ giữa cô và Tạ Duyên, bức ảnh kia vừa phát ra trong vòng vài giờ đã có ngàn vạn lượt chia sẻ.

Nhìn lại tổng thể, toàn bộ hot search đều là #cảnh hôn của Tạ Duyên, #Tạ Duyên Tô San, #Rò rỉ Tạ Duyên quay phim, # Tô San Mục Dao, # Tô San đoạt vai, …

Chị Lưu nhắn tin cho cô nói, trong vòng vài giờ, cô đã trở nên vô cùng hot trong giới truyền thông, là nghệ sỹ được tìm kiếm nhiều nhất hiện nay, nói cô mau tìm Tạ Duyên, nếu không hậu quả chắc chắn không thể khắc phục.

Tô San biết, những người tìm kiếm cô trên mạng chủ yếu muốn tìm hiểu xem cô rốt cuộc là ai…

Cư dân mạng A: “Là một fan có lý trí, khách quan mà nói thì, mặt của Tô San cũng đẹp, thoạt nhìn là một tiểu cô nương sạch sẽ, có điều, xem phim truyền hình của cô ta xong, tôi chỉ cầu cô ta buông tha cho Duyên ca nhà tui, thật sự là không phù hợp chút nào *khóc lớn*”

Cư dân mạng B: “Nội tâm của tôi phản đối! Ông xã vậy mà lại đóng cảnh hôn! Hơn nữa còn là đóng với một diễn viên hạng ba!!!”

Cư dân mạng C: “Không!!! Nụ hôn màn ảnh đầu tiên của ông xã của tui mà lại cho một diễn viên hạng ba!!!”

Cư dân mạng D: “Tuy rằng cô người mới này nhìn có vẻ rất xinh đẹp, nhưng diễn xuất của cô ta thật sự không dám khen tặng, còn nghe nói có chỗ chống lưng rất khủng, còn có thể đoạt vai diễn của Mục Dao!!!”

Cư dân mạng E: “Vừa mới có người tra ra, chị của Tô San là Phó

chủ tích của Orange Video, anh rể thì là chủ tịch, ông ngoại của người ta lại là giảng viên có tiếng trong giới, cha thì mở một công ty gia đình, bộ phim kia của đài Giang Hòa cũng có sự góp vốn đầu tư của Orange Video, cho nên cũng không thể nói là đoạt vai, khẳng định là đã định sẵn rồi, chẳng qua bối cảnh của Phạm Mộng cũng đâu có kém, người ta cũng là ảnh hậu, vì sao Tạ Duyên không đóng cảnh hôn với nữ chính, ngược lại đóng cảnh hôn với một nữ phụ???"

Cư dân mạng F: "Nhìn bức ảnh này, tui chỉ muốn nói! Buông tay anh ấy ra, để cho tui!!!"

Cư dân mạng G: "Diễn viên hạng ba giờ là đang muốn lợi dụng Tạ Duyên để lăng xê sao? Chờ mà xem Duyên ca nhà tui sẽ đứng ra làm sáng tỏ *mặt mỉm cười*"

Cư dân mạng H: "Tô tiểu thư tốt nhất là chú tâm vào diễn xuất đi, nếu không dù lăng xê cỡ nào thì vẫn là diễn viên hạng ba *nôn mửa*"

Những bình luận này cũng xem như có lý trí, cũng không quá khích, còn có người điên cuồng hơn khủng bố spam Weibo của cô, đều nói cô cố tình lăng xê, lợi dụng Tạ Duyên để lăng xê, Weibo của cô nháy mắt đã có năm mươi vạn xem.

Chị Lưu còn nói, nếu cô có thể chịu đựng được chửi rửa như vậy, thì không tìm Tạ Duyên nói chuyện cũng được, như vậy cũng có thể giúp cô hot hơn chút, nhưng nếu hot kiểu như vậy, Tô San trừ khi là muốn nổi tiếng đến điên rồi mới chịu như vậy.

Cứ do dự mãi, cô cuối cùng vẫn ra khỏi phòng trang điểm, thấy mọi người hiện đã đi ăn cơm rồi, cũng không thấy Tạ Duyên ở chỗ quay phim, chắc hắn đang nghỉ ngơi ở phòng hóa trang, Tô San quyết định mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, định đi tìm Tạ Duyên.

Gõ cửa hai cái, cửa liền bị Triệu Đồng từ bên trong mở ra, Triệu Đồng còn đang chơi trò chơi, thấy là Tô San tới thì lại tiếp tục cúi đầu chơi game vừa hỏi cô:

“Tô San, cô không đi ăn cơm sao?”

“Tôi ăn rồi, Tạ Duyên có ở đây không?”

Cô hỏi.

“Có!” Triệu Đồng lập tức mở rộng cửa ra, rồi cầm di động vừa lẩm bẩm đi ra ngoài:

“Ở đây mạng không tốt gì hết, lag quá đi!”

Thấy Triệu Đồng lầm bầm đi rồi, Tô San đành đi vào phòng hóa trang rồi khép cửa lại, bên trong phòng do có điều hòa nên không khí khá mát mẻ, Tạ Duyên đang ăn cơm, tất cả điều là rau, nhìn không thấy một tí thịt nào.

“À ừm…, làm phiền anh rồi, tôi thực ra muốn nhờ anh một chuyện có được không?”

Cô đi lên vài bước, cũng không quanh co nữa.

Tạ Duyên ngẩng đầu, thấy cô kiểu như muốn nói lại thôi, chỉ có thể dựa lưng vào sô pha thản nhiên nói:

“Đồ ăn này thật sự khó ăn.”

Tô San: “……”

“Lần trước một trăm vạn kia anh không chịu nhận, vậy để khi nào anh

có thời gian tôi sẽ mời anh bữa cơm được không?”

Dù sao cũng chỉ là một ân tình, cô cảm thấy chắc chắn Tạ Duyên cũng không ham gì chầu cơm này của cô.

Dứt lời, Tạ Duyên cũng chưa nói gì, chỉ nhìn về phía sô pha đối diện nói:

“Ngồi.”

Tô San cũng không khách sáo, xách chân váy rườm rà ngồi vào đối diện Tạ Duyên, sau đó nói thẳng:

“Anh biết chuyện ở trên mạng chưa?”

Bốn mắt nhìn nhau, hôm nay cô ấy trang điểm đậm, môi son đỏ tươi, Tạ Duyên không biết hóa ra son môi còn có vị ngọt?

Ánh mắt hơi đổi, hắn ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt vẫn như cũ:

“Biết. Ý cô muốn làm như thế nào?”

Tuy rằng hơi đột ngột, nhưng Tô San chỉ có thể mặt dày đề nghị:

“Tôi cảm thấy chuyện này ảnh hưởng không tốt tới cả tôi và anh, không biết là anh có thể đứng ra làm sáng tỏ hay không?”

Tạ Duyên: “Làm sáng tỏ?”

Cô khẽ gật đầu, hình như cảm thấy quá xấu hổ, ánh mắt cứ chuyển tới chuyển tui, lại không dám nhìn thẳng hắn.

Mắt Tạ Duyên hơi rũ xuống, cầm lên điện thoại, bỗng nhiên nói:

“Cô muốn tôi làm sáng tỏ như thế nào?”

Điều hòa ở trong phòng làm cô cảm thấy hơi lạnh, Tô San hơi vặn tay áo, suy tư một lát rồi nói:

“Chỉ cần nói chúng ta chỉ là bạn bè bình thường là được.”

“Chúng ta là bạn bè bình thường?”

Hắn bỗng ngẩng lên liếc mắt nhìn cô.

Tô San hơi sửng sốt, bị cái nhìn của hắn làm cho hơi xấu hổ, tự nhiên lại nghĩ tới cảnh hôn hôm qua, vội vàng sửa miệng nói:

“Thực xin lỗi, anh muốn giải thích như thế nào cũng được.”

Thực ra cô và Tạ Duyên cũng không thể tính là bạn bè.

Tạ Duyên bình tĩnh nhìn cô, thấy tai của cô hình như có chút hồng, khóe môi hơi cong lên, giọng nói thì vẫn bình bình:

“Chẳng lẽ chúng ta không phải là bạn bè sao?”

Thấy hắn lại cúi đầu nhấn gì đó trên điện thoại, Tô San chớp chớp mắt suy nghĩ, nhẹ giọng nói:

“Tạ lão sư là tiền bối của tôi.”

“Đó là do tôi trèo cao rồi.” Tạ Duyên vừa nói, vừa lấy điều khiển trên bàn chỉnh nhiệt độ máy điều hòa cao lên.

“Không phải vậy, có thể làm bạn bè với Tạ lão sư là may mắn của

tôi.”

Tô San cười cười.

Tạ Duyên hơi nhấc mắt, lông mày khẽ nhúc nhích:

“Không phải là cô muốn mời tôi ăn cơm sao?”

“Hả?”

Tô San hơi sửng sốt.

Tạ Duyên: “Tối nay tôi có thời gian.”

Tô San: “……”

“Tạ Duyên!”

Lúc này đột nhiên cửa bị người ta đẩy ra, ánh nắng mắt trời nháy mắt tràn vào phòng, một người đàn ông trung niên lập tức đi vào.

Chợt nhìn thấy bên trong còn có một cô gái, mày của Hạ Hoa nhảy dựng lên, liếc mắt một cái, sau khi nhận ra cô là Tô San, giọng điệu lạnh nhạt nói:

“Xin Tô tiểu thư yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đứng ra làm sáng tỏ.”

Tô San hơi ngạc nhiên, sau đó nhớ tới hình như đây là người đại diện của Tạ Duyên, hắn nói như vậy, chắc chắn khẳng định trong lòng là cô cố tình lợi dụng để lăng xê.

“Tôi đã làm sáng tỏ rồi.”

Tạ Duyên bỗng nhiên nói.

Hạ Hoa chuyển ánh mắt, lập tức lấy điện thoại ra, lướt mấy cái, sắc mặt khẽ biến, sau đó lại cất điện thoại, nhìn về phía Tô San:

“Tô tiểu thư, giờ tôi có chuyện muốn nói với Tạ Duyên.”

Giọng điệu của hắn nghe có vẻ rất khách sáo, nhưng nếu nghe kỹ thì có thể cảm nhận được sự lạnh lùng, Tô San cũng không muốn làm phiền người ta, lập tức đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Đến lúc cô đi ra, Hạ Hoa đóng cửa lại, chỉ về hướng cửa nói:

“Là ai nói tuyệt đối không đóng cảnh hôn, muốn hôn thì cũng chỉ hôn bạn gái của mình, bây giờ thì ngược lại, nháy mắt đã đem lời nói của bản thân vứt lên chín tầng mây, lại còn cho loại người như vậy cơ hội lăng xê, cậu cho rằng kiểu người mới như vậy thì có gì tốt hơn so với Phạm Mộng?”

Tạ Duyên lấy chén trà nóng trên bàn uống một ngụm, thản nhiên liếc Hạ Hoa:

“Anh không hiểu.”

“Ha ha ha!”

Hạ Hoa giận quá hóa cười, ngồi vào ghế sô pha đối diện Tạ Duyên, ánh mắt sáng quắc:

“Rốt cuộc ai mới là người không hiểu, kiểu người này giống như ký sinh trùng, chỉ cần bị cô ta dính tới, sau này cô ta sẽ luôn bám vào cậu để lăng xê, đến lúc đó muôn dứt ra cũng không dứt ra được.”

Hình như bị Hạ Hoa lải nhải cảm thấy hơi phiền, Tạ Duyên ngước mắt từ điện thoại nhìn lên, mày hơi nhướng:

"Anh có thể đừng suốt ngày nhìn chằm chằm chuyện cá nhân của tôi được không, tôi chỉ mới đóng cảnh hôn mà đã kinh ngạc ồn ào như vậy, sau này nếu tôi đi đóng phim thần tượng, không lẽ anh sẽ phát điên luôn hả?"

Hạ Hoa: "….."

Trong lòng Hạ Hoa gào thét: Phim thần tượng?! Cậu bị điên rồi!

……

Quay lại phòng trang điểm, Tô San phát hiện là Tạ Duyên đã đăng Weibo làm sáng tỏ.

Tạ Duyên: "Chỉ là đóng phim mà thôi."

Còn kèm thêm một icon cảm xúc.

Cư dân mạng A: "Thật là đáng yêu! Ông xã nhà mình vậy mà lại dùng icon cảm xúc! Vậy có thể đăng một tấm hình selfie được không?!!!!"

Cư dân mạng B: "Tui biết ngay là ông xã sẽ đứng ra làm sáng tỏ mà *mỉm cười*"

Cư dân mạng C: "Tuy rằng đã làm sáng tỏ, nhưng tui vẫn rất đau lòng, nụ hôn màn ảnh đầu tiên của ông xã lại dành cho người con gái khác *khóc lớn*"

Cư dân mạng D: "Vừa nhìn thấy tấm ảnh kia, tui liền cảm giác như là

bị thất tình rồi *ủy khuất*”

Cư dân mạng E: “Tuy chỉ là đóng phim, nhưng tôi vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật, tại sao lại không hôn tui!!!”

Cư dân mạng F: “Chiêu trò lăng xê của diễn viên hạng ba bị thất bại *mỉm cười*”

Cư dân mạng G: “Tưởng tượng đến ông xã hôn người khác, tui đã đau lòng không kiềm chế được!!!”

Phía dưới vẫn còn rất nhiều người chửi mắng cô, Tô San hơi do dự, cuối cùng quyết định share lại bài đăng của Tạ Duyên trên Weibo của mình, rồi lại làm sáng tỏ một lần nữa.

Tô San: “Tạ lão sư là một tiền bối rất tốt, tôi sẽ nỗ lực học tập anh ấy *phấn đấu*”

---Hết Chương 18---

Chương 19: Đóng máy

Tô San: “Tạ lão sư là một tiền bối rất tốt, tôi sẽ nỗ lực học tập anh ấy *phấn đấu*”

Đăng lên xong, Tô San lại nói chuyện một hồi với chị Lưu, chị Lưu nói bên phía đoàn phim hiện vẫn chưa có ý định thay đổi vai chính của cô, cũng coi như trong cái rủi có cái may, Tô San là do hơi thiếu về độ nổi tiếng và lượng fan hâm mộ, nhưng trải qua vụ việc hôm nay, hiện tại cô cũng khá hot, đây cũng là nguyên nhân vì sao trong giới giải trí lại có nhiều người muốn lăng xê kiểu như vậy, mặc kệ là tốt hay xấu, chỉ cần có thể xuất hiện trên truyền thông thật nhiều và có nhiều người chú ý là được.

Nếu bên phía đoàn phim tạm thời không có ý định đổi người, Tô San cũng không tính lên mạng xem bình luận làm gì, nhưng thực ra có một ít fan của Tạ Duyên cũng đã lý trí hơn, vẫn đa số là mắng cô, nói cô bám lấy Tạ Duyên để lăng xê, cho đến gần tối mới dần dần ngưng lại.

Cư dân mạng A: “So với khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ của Phạm Mộng, thì Tô San nhìn trong cũng thuận mắt hơn một chút, lúc nãy có xem video Tô San thổi sáo, thực ra chị này cũng rất có khí chất, có điều xin cô đừng có đóng phim nữa, buông tha cho khán giả đi *vừa khóc vừa cười*”

Cư dân mạng B: “Trừ diễn xuất ra, thực ra Tô San cũng không có điểm xấu, chỉ là xem phim cô ta đóng, tôi không thể tưởng tượng được cô ta đóng cùng với Tạ Duyên sẽ như thế nào *che mặt*”

Cư dân mạng C: “Ha ha ha, diễn viên hạng ba cuối cùng cũng bị vả mặt, bây giờ lại tới để lăng xê, cái này là muốn làm Mục Dao thứ hai sao, đồ cuồng lăng xê! *nôn mửa*”

Cư dân mạng D: “Tô tiểu thư à, cô chỉ cần yên lặng cứ thổi sáo thôi không được sao, cứ phải một hai đi đóng phim, cô không thể nghĩ tới cảm nghĩ của khán giả một chút sao?”

So với buổi sáng, bình luận hiện giờ đã ôn hòa hơn, nhưng vẫn có một số fan não tàn điên cuồng vào Weibo chửi rủa cô, Tô San cũng không để trong lòng, cái này cũng coi như được tiêm dự phòng trước đi, không đến lúc ra trailer, fan của Tạ Duyên bất ngờ nhìn thấy cảnh hôn đó, sợ là còn điên cuồng hơn bây giờ.

Có lẽ hôm nay cô quá nổi, Tô Nguyễn gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có muốn đem xóa hết những hot search về cô trên mạng đi không, Tô San nói không cần, cô không thể để chuyện gì cũng muốn chị của cô ra mặt giải quyết, chuyện này trong giới giải trí là thường xuyên xảy ra, cô cũng phải quen dần thôi, cũng không phải cứ cố gắng tránh né làm gì.

Lúc chuẩn bị đi ngủ thì mẹ cô lại gọi tới, hỏi cô tại sao lại đóng cảnh hôn, rõ ràng lúc trước nói rõ là sẽ không quay mấy cảnh này rồi, Tô San chỉ có thể nói là chuyện này là do ngoài ý muốn, lại giải thích một hồi, mẹ cô mới cúp máy.

Thực ra, Tô San biết mẹ cô là do thương cô, đau lòng cô, nhớ tới đời trước của cô ở cổ đại, làm gì có tồn tại tình thân, cho nên bây giờ, cô vô cùng quý trọng những người nhà của cô không dễ gì có được.

Mấy ngày sau dư luận cũng bình ổn nhiều, do vụ Lý Tuyết và Mục Dao lại nảy sinh mâu thuẫn, khiến dời đi sự chú ý của mọi người, nguyên nhân là do hai người cùng tham gia một gameshow, khi chơi

trò chơi, Mục Dao vô ý đẩy ngã Lý Tuyết, sau đó fan hai người lại nháo nhào lên trên mạng, fan Lý Tuyết nói Mục Dao chơi xấu, cố ý đẩy ngã Lý Tuyết.

Nhưng fan Mục Dao vẫn tiếp tục nhắn vào Weibo của đoàn phim phản đối cô diễn vai nữ chính, bình luận gần trăm vạn, có điều vẫn ổn, đoàn phim cũng không có ý định sẽ đổi vai của cô.

Ngày kết thúc quay của cô mưa khá to, chị Lưu cũng tới phim trường, nói là tiện thể đón cô về luôn.

"Chị nói em biết lịch trình lúc sau của em, mai em phải đi với chị đi ăn cơm với phía nhà sản xuất và đoàn phim, tiện thể ký hợp đồng luôn, mùng mười sẽ đi gặp đạo diễn Vương, phim "Tiên lộ" bên kia vẫn có một vài vai chưa quyết định người đóng, đạo diễn Vương nói khá hài lòng với ngoại hình của em, khoảng hai tuần cuối tháng em đi tập luyện một vài động tác võ thuật, chị đã mời thầy dạy cho em rồi."

Chị Lưu không cần nhìn giấy, chỉ ngồi trên ghế uống cà phê rồi báo lịch trình cho cô:

"Ngày một tháng sau em sẽ cùng đoàn làm phim để khởi quay, bộ phim đó phải quay trong vòng ba tháng, trong thời gian đó, em cũng có thể tham gia một số những hoạt động khác, em cũng nên chọn để tham gia hai chương trình gameshow, còn sự kiện hay chụp hình tạp chí gì đó chị cũng không có nhận."

Ngoài trời vẫn mưa lớn, từng hạt mưa nện lên cửa sổ ầm ầm, Tô San vẫn đang cầm kịch bản nghiêm túc đọc cảnh quay kết thúc hôm nay, nghe chị Lưu nói vậy cũng chỉ thản nhiên hỏi:

"Gần đây có bộ phim nào đề nghị mời em đóng không?"

Dứt lời, chị Lưu lúc này mới thả ly cà phê lên mặt bàn, nghiêm túc nói:

“Có thì cũng có, nhưng cũng chỉ là mấy bộ phim trên mạng hoặc là nữ phụ của một vài bộ phim nhỏ, nhưng cũng phải nói, trải qua vụ của Tạ Duyên, em cũng hot lên không ít, cũng có một vài bộ phim nhỏ mời em đóng nữ chính.”

Nói xong, chị Lưu từ trong túi lấy ra một tập kịch bản:

“Em xem bộ này đi, mặc dù đạo diễn không quá nổi tiếng, đội chế tác cũng không quá xa hoa, nhưng dù sao cũng là nữ chính, chị thích ở chỗ nhà chế tác có chút quan hệ với đài Tương Đông, giữa bọn họ hợp tác rất nhiều lần rồi, đến lúc đó có khả năng phim này sẽ được chiếu trên đài Tương Đông, mặc dù là phim nhỏ ít vốn nhưng cũng có khả năng hot.”

Tô San lật lật kịch bản, phát hiện đây là phim cải biên từ truyện tranh trên mạng, là một bộ phim tình yêu đô thị, nam chính là cảnh sát, nữ chính là phóng viên, trong một lần phỏng vấn ngoài trời nữ chính gặp nguy hiểm được nam chính cứu, sau đó nảy sinh cảm tình vân vân.

“Uhm, đề tài kịch bản này cũng được, những cái khác thì tùy chị, chỉ cần lúc nào lịch trình của em trống thì có thể.”

Tô San gấp kịch bản lại.

“Em yên tâm, chị tính rồi, bộ phim này khoảng tháng 10 sẽ khởi quay, lúc đó vừa vặn em có thời gian rảnh.”

Chị Lưu lập tức trả lời.

Nghe vậy, Tô San cũng không nói thêm gì nữa, với một người mới

mà nói, tiềm lực và những cơ hội dành cho cô khá tốt rồi.

“Đúng rồi, em có quen với Giang Dần sao?”

Chị Lưu đột nhiên hỏi tới.

Tô San ngẩng đầu, hơi khó hiểu chớp chớp mắt:

“Chỉ có gặp một lần hôm thử vai, sao vậy?”

Dứt lời, chị Lưu nhìn cô vẻ sâu xa:

“Trong giới này làm gì có ai đột nhiên tốt bụng, tụi em cũng không thân thiết gì, tại sao cậu ta lại đề cử em với đạo diễn?”

Nói tới đây, chị Lưu đanh định nói tiếp gì đó, thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Thấy chị ấy cầm điện thoại đứng lên đi ra ngoài, Tô San lại tiếp tục cúi đầu đọc kịch bản phim mới, phát hiện kịch bản này không tệ, nhưng lại có cảnh hôn.

“Chị còn có việc, đi trước đây, em lát nữa chắc phải gọi taxi về rồi, lát nói Tiểu Chu đi cùng em, có điều sau này chắc phải cấp riêng cho em một cái xe với một tài xế mới được.”

Chị Lưu cất điện thoại, chuẩn bị đi.

Thấy vậy Tô San lập tức đưa tập kịch bản cho chị ấy:

“Sao trong này lại có cảnh hôn?”

Nghe vậy, chị Lưu cũng không cầm lấy kịch bản, chỉ cười nói:

"Chị có hỏi rồi, đạo diễn nói có thể tá vị cũng được, được rồi, chị đi trước đây."

(*Tá vị: quay không chính diện, nhìn thì giống hôn nhưng thực chất hai người không chạm vào nhau)

Tô San còn định nói gì đó, nhưng có vẻ chị Lưu khá vội vàng, lập tức đi ngay, Tô San đành phải cất tập kịch bản đi, thôi, để lúc đó lại hỏi rõ ràng lại xem.

Ngoài trời mưa rất to, may là mấy cảnh hôm nay đều có thể quay trong nhà, nên cũng không cản trở việc quay phim, có điều mưa to như vậy cũng giống trong kịch bản, đỡ phải thuê xe đến phun nước để làm mưa giả.

Lúc chuẩn bị quay, đạo diễn tới nói chuyện với cô hướng dẫn lát nữa diễn như thế nào, còn mô tả khá chi tiết từng động tác.

"Tô San, lát nữa động tác của cô nên thật mạnh bạo, giống như kiểu phát tiết toàn bộ những oán hận và không cam lòng của cô, lúc này không nên chảy nước mắt, nhưng mắt cũng phải đỏ lên, làm người xem cảm giác cô đang nhịn không khóc ra, cô có thể ngồi đây tích lũy cảm xúc trước."

Đạo diễn biết cảnh này diễn tương đối khó nên cho cô chút thời gian chuẩn bị.

Tô San giơ tay ra hiệu OK:

"Bắt đầu đi, tôi chuẩn bị xong rồi."

"Vậy được."

Đạo diễn nói xong, quay lại vị trí máy theo dõi ngồi xuống, cho đến lúc thấy mọi thứ đều sẵn sàng, mới hô bắt đầu!

Sắc trời âm u bên ngoài làm trong điện cũng trở nên tối hơn, trong đại điện quý giá đẹp đẽ yên tĩnh quỷ dị, trước điện một nữ tử mặc một bộ màu xanh ngồi quỳ ở đó, trên mặt không trang điểm chút nào, màu môi tái nhợt, cứ như vậy ngồi quỳ ở đó không nhúc nhích.

"Nương nương! Không tốt rồi!!"

Lúc này có một cung nữ nghiêng ngả lảo đảo chạy vào điện, quỳ rạp xuống trước điện, kinh hoảng chỉ tay ra ngoài nói:

"Phản quân sắp vào tới đây rồi, người mau đi nhanh đi!"

Khuôn mặt của cung nữ tràn đầy sợ hãi, Tô San vẫn như cũ ngồi quỳ ở đó không nhúc nhích, chỉ có ánh mắt hơi động, chầm mắt chậm rãi nhìn qua ly rượu độc trên bàn.

"Ngươi đi đi."

Giọng nói của nàng khàn khàn. Khuôn mặt cung nữ gần như biến sắc, giọng nói kèm theo nức nở:

"Nương nương!"

"Đi mau!" Nàng lạnh giọng ra lệnh.

Mưa bên ngoài vẫn rất lớn, trong điện lúc sáng lúc tối, cung nữ nhìn nữ tử trước mặt, khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn nhanh chóng chạy ra phía sau điện.

Tô San nhìn ly rượu trước mắt, sửng sốt hồi lâu, giơ tay ra bưng lên, hốc mắt bắt đầu đỏ lên, bỗng cười khổ một tiếng, đột nhiên cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch!

Khi ly rượu rơi xuống đất, ngoài cửa bỗng nhiên có một loại bước chân, trong chốc lát, một đoàn binh lính trên người có dính lẫn cả máu và nước mưa tiến vào, người nam nhân cầm đầu mặc bộ áo giáp, khuôn mắt ngập tràn sát ý, kiếm cầm trong tay còn nhỏ vài giọt máu.

“Yêu phi, ngày chết của ngươi tới rồi!” Lý Hách trên mặt ngập tràn sát ý, vung kiếm lên, chuẩn bị chém chết nàng.

Lúc này, Tạ Duyên bỗng giờ tay ngăn cản, trong chốc lát, sắc mặt Lý Hách hơi biến đổi, giống như muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn cắn răng, lùi xuống cùng những người khác.

Cho đến khi ở cửa chỉ còn hai người, Tô San mới hơi ngẩng đầu, nhìn nam nhân trước mặt, cười cười:

“Ta còn nhớ rõ, lúc trước Chương ca ca có nói, muốn bảo hộ ta cả đời….”

Nói tới đây, trong hốc mắt nàng ngập nước mắt, nắm chặt nắm tay, thanh âm nghẹn ngào không phát ra được.

Nhìn nữ nhân trước mắt vừa xa lạ vừa quen thuộc, mày Tạ Duyên nhíu lại, giọng nói lạnh băng:

“Ngươi đâu cần ta bảo hộ.”

Dứt lời, Tô San cười tự giễu:

“Đúng vậy, ta là yêu phi, chuyên tàn sát đại thần trung lương, ăn trộm hổ phù, làm hại mười vạn tướng sỹ chiến đấu ở biên quan ở thành oan hồn, tội của ta không thể tha…”

Giọng nói của nàng khàn khàn, nói tới đây, mắt hơi trợn lên, hô lên một tiếng:

“Năm đó huynh đi, huynh có biết ta đã phải trải qua những gì không? Nếu ta không tiến cung, Hổ Tử sẽ phải chết, ở trong cung rồi, nếu ta lương thiện, sợ đã trở thành một đống xương khô, Hổ Tử còn ở trong tay Lục Nguyên, ta sao có thể không giúp hắn làm những việc ác trái đạo lý đây, còn huynh thì sao, huynh không chịu nghe ta giải thích, lúc ta phải trải qua những chuyện như vậy thì huynh ở đâu!”

“Ha ha ha!” Tô San bỗng nhiên lảo đảo đứng lên, giơ tay, gần như điên cuồng chỉ vào hắn gào thét:

“Huynh còn đang ở bên cạnh Nam Cung Tuyết mà tình chàng ý thiếp!”

Nữ tử đối diện khuôn mặt vẫn vậy, lại thêm phần điên khùng, trong giọng nói vừa có phần tuyệt vọng vừa có phần hận thấu xương, đạo diện hiện đang nhìn chầm chầm máy theo dõi, trong mắt có một tia tán thưởng, hai người phối hợp diễn khá xuất sắc.

“Vậy chuyện hổ phù ngươi giải thích như thế nào?”

Tạ Duyên sắc mặt khẽ biến, trong mắt có một tia khác thường.

Tô San từng bước đi tới trước mặt hắn, nuốt khan, nước mắt trong hốc mắt rốt cục rơi xuống, chảy dọc trên là da trắng nõn xuống cằm, trong mắt chỉ toàn hình ảnh phản chiếu của hắn.

“Ta không biết mấy thứ chính nghĩa gì đó, ta chỉ muốn cứu huynh thôi, nếu ta không lấy trộm hổ phù, Lục Nguyên không thể nào buông tha cho huynh, đúng vậy, ta không biết đại nghĩa là gì, cả đời này của ta có lỗi với rất nhiều người, nhưng ta có thể khẳng định ta chưa bao giờ có lỗi với huynh, Chương Toàn!”

Bốn mắt nhìn nhau, nước mắt cô vẫn cuồn cuộn rơi xuống, sự cố chấp của nàng làm hắn chói mắt, Tạ Duyên không nói gì, tay nắm chặt lại, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Tô San lùi lại hai bước, bỗng nhiên cười thê lương:

“Ở trong hoàng cung này, ta mỗi ngày đều trong trạng thái lo lắng hãi hùng, không cẩn thận một chút sẽ mất mạng, ta không muốn bị người khác giẫm đạp, cuộc đời ta trước luôn bị giẫm đạp, nếu muốn sống, tại sao không leo lên đỉnh cao nhất!”

Tô San lúc này cũng nhớ tới mình ở đời trước, cô không thích mấy kiểu giả nhân giả nghĩa, cô cũng không muốn kiểu tạm bợ, cô nỗ lực tiến lên, chỉ muốn mình có thể sống tốt hơn một chút, sống hèn mọn cũng là sống, sống cao thượng cũng là sống, vì sao cô lại không thể sống tùy ý một chút!

Nhận thấy cảm xúc của cô biến hóa, trên khuôn mặt trắng nõn mơ hồ hiện ra một tia cảm xúc khác, Tạ Duyên bỗng phát hiện, phía sau lưng cô gái này hình như còn có quá khứ mà mọi người không biết.

“Đây cũng không thể làm cớ để ngươi hãm hại người trung lương.”

Mày hắn nhíu chặt lại, tay nắm chặt chuôi kiếm.

Quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, Tô San bỗng nhiên tiến lên, ôm lấy eo hắn, mặc dù chỉ cũng chỉ chạm đến áo giáp lạnh băng, nàng vẫn

giữ nụ cười nhẹ nhàng sạch sẽ.

Chỉ trong chốc lát, Tạ Duyên đẩy nàng ra, Tô San lảo đảo té xuống mặt đất, Tô San giống như không nhịn được nữa, phun ra một ngụm máu tươi.

“Ngươi bị sao vậy?”

Tạ Duyên theo bản năng buông kiếm qua đỡ nàng.

Nhìn vẻ lo lắng trên mặt hắn, Tô San lại phum ra một ngụm máu tươi, trên mặt mỉm cười bình thản:

“Chương ca ca, huynh…huynh còn thích ta có phải không?”

Nàng dùng hết sức lực nắm lấy tay hắn, trên mặt đầy vẽ mong đợi, khi màn ảnh chiếu tới, trên mặt Tạ Duyên còn có một tia do dự, Tô San hơi thở dốc,:

“Huynh…huynh…”

Bàn tay rũ xuống nền, mắt nàng chậm rãi nhắm lại, Tạ Duyên mím môi, tay nắm chặt lại, thật lâu không nhúc nhích.

Khi màn ảnh kéo xa chiếu toàn cảnh đại điện, lúc này đạo diễn mới hô cắt.

“Rất tốt, một lần đã thành công rồi!”

Đạo diễn tâm tình khá tốt, đối với biểu hiện vừa rồi của Tô San khá vừa lòng.

“Mời cơm đi!”

Vương Trừng mặc long bào chạy tới.

Lý Hách đang đứng bên kia không nhịn được nói:

“Paparazzi bên ngoài vẫn còn chờ đi theo cậu kìa!”

Dứt lời, mấy nhân viên đoàn cũng cười lên tiếng, Vương Trừng không vui muốn cãi lại Lý Hách.

Khó có được lúc chỉ quay một lần đã được thông qua, Tô San cũng lập tức ngồi dậy, Tạ Duyên đứng bên cạnh cầm tay cô kéo cô đứng lên.

“Cám ơn.”

Cô cười cười khách sáo với hắn, sau đó đi qua phòng trang điểm để thay đồ với tháo trang sức ra.

Cuối cùng cũng kết thúc, Tô San cảm giác nhẹ nhàng hơn, thay xong quần áo liền chuẩn bị rút lui, nếu không đám Vương Trừng lại kêu cô mời cơm.

Bên ngoài mưa vẫn trút xuống từng đợt, một số người trong đoàn phim phải dầm mưa để thu dọn đạo cụ, Tô San có mang theo dù, cô có nói Tiểu Chu về luôn rồi, dù sao cô cũng đóng máy, đợt lát nữa quay trở lại khách sạn thu dọn hành lý là có thể về nhà luôn, cũng không cần thiết phải có Tiểu Chu đi cùng.

Giờ trời mưa lớn, trên người cô cũng bị hắt không ít nước mưa, do phim trường không cho phép xe chạy vào, nên phải đi ra ngoài đường cái mới gọi xe được, đi một đoạn đường nhưng cũng không thấy được mấy cái taxi, trên đường cũng không người qua lại, chỉ có

cô lẻ loi một mình đứng ven đường, giờ bỗng nhiên thấy thực ra chị Lưu nói lúc nãy không tệ, cô nên thuê một tài xế riêng thôi.

Ngay ở lúc cô định đi lên phía trước xem có xe không, có một chiếc Land Rover dừng lại ở ven đường, khi cửa sổ xe hạ xuống, ánh đèn đường chiếu vào, lộ ra khuôn mặt góc cạnh của Tạ Duyên.

Hắn nghiêng đầu nhìn qua, thanh âm trầm thấp hòa cùng tiếng mưa:

"Lên xe."

---Hết chương 19---

Chương 20: Đưa cô về nhà

Hắn nghiêng đầu nhìn qua, thanh âm trầm thấp hòa cùng tiếng mưa:

“Lên xe.”

Tô San nhìn Tạ Duyên, người đang ngồi ở ghế điều khiển, hơi sửng sốt, nhưng mưa quá lớn, cô nhìn xuống váy mình hiện đã ngấm đầy nước mưa, mặc kệ, quyết định mở cửa xe chỗ ghế phụ, ngồi vào.

Cô cụp lại chiếc dù sũng nước, bỏ qua một bên, hướng qua phía Tạ Duyên nói:

“Ngại quá, lại làm phiền anh rồi.”

Tạ Duyên quay đầu qua, thấy trên cánh tay mảnh khảnh của cô dính đầy nước mưa, làn váy cũng bị ngấm nước hơn một nửa, Tạ Duyên tùy tay lấy trên xe một hộp khăn giấy đưa cho cô vừa nói:

“Tiện đường.”

“Cám ơn.”

Cô cầm lấy hộp khăn giấy, lau nước mưa trên cánh tay. Xe chậm rãi chuyển động, Tô San ngồi đó vừa lau bớt nước mưa trên người, vừa nhìn qua người đàn ông đang lái xe bên cạnh:

“Triệu Đồng đâu?”

Triệu Đồng sao lại có thể để Tạ Duyên tự lái xe một mình về khách

sạn?

“Cậu ấy có chút việc.”

Tạ Duyên tầm mắt hơi nhìn qua, thấy váy của cô hơi ngắn, còn lộ ra một phần đùi trắng nõn, thừa dịp đằng trước đang là đèn đỏ, với tay ra đằng sau lấy một cái áo khoác màu đen đưa cho cô, giọng nói bình thản:

“Trong xe lạnh.”

Tô San cũng biết váy mình ngắn, không ngờ là Tạ Duyên lại cẩn thận như vậy, cũng không từ chối, cầm chiếc áo khoác phủ lên đùi.

Không khí trong xe lập tức trở nên hơi quỷ dị, Tô San cũng không muốn cùng Tạ Duyên đơn độc ở chung, cảm thấy hơi xấu hổ, cứ nhìn chăm chăm đèn đỏ phía trước chuyển thành xanh, xong lại nhìn cần gạt nước ở kính xe gạt qua gạt lại.

“Ngày mai cô trở về nhà sao?”

Hắn bỗng nhiên lên tiếng hỏi. Chuyển đèn xanh, xe lại bắt đầu chuyển động, Tô San chớp chớp mắt, nhẹ giọng nói:

“Lát nữa quay lại khách sạn lấy hành lý xong thì sẽ về luôn, nhà tôi cũng ở khu vực này, nhưng cách đây hơi xa.”

Dứt lời, Tạ Duyên bỗng hơi nhiêng đầu, nhìn về phía sườn mặt đẹp không tì vết của cô, giọng nói hơi trầm trầm:

“Muộn vậy sao?”

“Cũng tạm, giờ này do không kẹt xe nên chắc khoảng một tiếng rưỡi

là tới."

Tô San quay đầu qua, thấy Tạ Duyên đang nhìn mình, lại vội vàng quay đi chỗ khác, ho nhẹ một tiếng.

"Mỗi lần đều nói sẽ mời anh ăn cơm, cuối cùng vẫn không có thời gian, anh quay xong phim này sẽ nghỉ ngơi một thời gian sao?"

Thanh âm của cô mềm mại tinh tế, lại thêm vẻ khách sáo, Tạ Duyên chậm rãi xoay tay lái, khóe mắt lâu lâu lại hướng qua phía cô:

"Phim tiếp theo là phim hành động, cho nên chắc một thời gian nữa sẽ đi học thái quyền."

Nói xong, hắn lại bỗng nhiên nói thêm:

"Tôi lúc nào cũng có thời gian."

Ngoài trời mưa vẫn không ngớt đi chút nào, trên đường xe qua lại cũng ít hơn so với bình thường, Tô San cũng không biết phải trả lời hắn như thế nào, nếu mời ra ngoài ăn cơm mà nói, người ta có lẽ cũng không quan trọng chầu cơm của cô, nếu mời tới nhà ăn cơm, thì càng xấu hổ hơn, quan hệ của cô và Tạ Duyên cũng không thân tới mức có thể mời về nhà ăn cơm.

"Sắp tới tôi cũng phải đi học một vài động tác võ thuật, khi nào anh rảnh đều được."

Tô San cười cười nhẹ, hơi nghiêng đầu qua nhìn:

"Anh muốn ăn cái gì?"

Thiếu nợ người ta nhiều lần như vậy, nếu cô tiếp tục thoái thác nữa

thì hình như không phải phép cho lắm.

Tạ Duyên: “Cái gì cũng được.”

Tuy là nói vậy, nhưng theo quan sát của Tô San, cô nghĩ là Tạ Duyên khá kén chọn đồ ăn, không ăn thịt, cũng ít khi đi ăn đồ nướng BBQ, nhìn có vẻ là một người khá nghiêm khắc với bản thân.

“Anh không thích ăn thịt sao?”

Cô cuối cùng không nhịn được hỏi.

Người đàn ông đang lái xe hơi mím môi, một lúc sau, mới hé môi nói:

“Trước kia đúng là không thích, bây giờ thì cũng được.”

Tô San lại cảm thấy kỳ lạ, không nhịn được nhiều lời:

“Thực ra mỗi loại nguyên liệu nấu ăn đều có thể cho ra một hương vị khác nhau, nhưng thuần thúy nhất vẫn là hương vị nguyên bản của chính nó.”

Đây là lời dạy của đầu bếp tài ba đệ nhất kinh thành ở đời trước nói với cô.

“Vậy sao?”

Tạ Duyên ngồi đó sắc mặt vẫn không đổi.

Nghĩ là có lẽ hắn cũng không bao giờ nấu ăn, nói mấy cái này với hắn cũng vô dụng, Tô San đành phải chuyển mắt nhìn chằm chằm con đường phía trước mưa rơi che hết tầm mắt, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra một tia buồn ngủ:

“Khi nào có thời gian sẽ cho anh nếm thử tay nghề của tôi.”

Thực ra cũng lại là một câu khách sáo, Tạ Duyên hơi liếc mắt về phía này, thấy mắt cô hơi nhắm lại, hàng lông mi hơi hơi động, vài sợi tóc ướt còn dính trên sườn mặt của cô, khuôn mặt thanh lệ không son phấn, cả người nhỏ xinh an tĩnh tốt đẹp, khó có thể tưởng tượng ra lúc đóng cảnh hôm nay cô ấy lại có biến hóa lớn như vậy.

Tô San thật sự là hơi mệt, cảnh diễn hôm nay tiêu tốn quá nhiều calo và tinh thần, có một câu nói rất đúng, nhập vai diễn thì dễ, thoát khỏi vai diễn mới khó, cô đã dồn rất nhiều tâm huyết để nhập vào vai diễn này.

Đến khi xe dừng lại cô vẫn cảm giác được, mở mắt ra, đèn nê ông ở cửa khách sạn rất lóa mắt, cô tháo dây an toàn, vừa nhìn về phía Tạ Duyên ngồi bên cạnh:

“Cám ơn anh, tôi đi ra ngoài trước xem có paparazzi hay không.”

Mấy người đó xuất quỷ nhập thần, nếu như bị chụp lại, cô không muốn phải dốc hết tài sản ra mà mua lại ảnh chụp.

Thấy cô nhanh chóng cởi dây an toàn, Tạ Duyên vẫn ngồi im, không nhúc nhích:

“Cô lên lấy hành lý đi, tôi đưa cô về nhà.”

Động tác ngưng lại, Tô San ngẩng đầu lên, nhìn tới đôi mắt đen nhánh không khỏi sửng sốt, nghiêm túc nói:

“Không cần đâu, tôi tự gọi taxi là được rồi, chỗ này cũng dễ gọi xe, ngày mai anh còn phải đóng phim nữa, nhà tôi xa vậy, sao có thể

phiền anh đưa về.”

Cô nói xong liền mở cửa chuẩn bị xuống xe, cô lại để ý thấy áo khoác của Tạ Duyên đã bị nhiễm nước mưa từ trên người cô lúc nãy, thì lại cầm lên:

“Cái áo này đợi tôi giặt sạch rồi trả lại anh sau.”

“Cô không cho tôi đưa về thì làm sao tôi biết đường để sau này còn tới ăn cơm.”

Hắn nói kiểu đùa đùa.

Tô San im lặng chốc lát, cuối cùng chỉ khẽ cười một tiếng, rốt cục cũng không từ chối nữa, chỉ nói lại là cô sẽ xuống ngay.

Dù sao nhì kết bạn tốt hơn kết thù, nếu người ta đã khách sáo như vậy, cô cũng không cần quá ra vẻ làm gì.

Cũng may là bên ngoài khách sạn không có nhiều người, Tô San cũng không thấy có tung tích của paparazzi, cô lên lầu thay ra quần áo ướt, sau đó cầm lên hành lý đã xếp sẵn từ trước đi xuống lầu trả phòng.

Lúc này bên ngoài mưa vẫn không có dấu hiệu giảm bớt, qua gương chiếu hậu, Tạ Duyên nhìn thấy bóng dáng nhỏ xinh một tay cầm ô, một tay kéo theo một cái vali lớn đi tới phía sau xe.

Có lẽ là do nước mưa lại trơn nên mãi mà cô không mở cốp xe ra được, cho đến khi bên cạnh xuất hiện một thân hình cao lớn, dễ dàng mở cốp xe, sau đó nhấc vali của cô lên để vào trong.

Thấy hắn bước ra mà không che dù, Tô San lập tức nghiêng tán dù

qua che cho hắn:

“Sao anh ra đây?”

Nếu như bị người ta nhìn thấy thì phải làm sao?

Trong tiếng mưa rơi, giọng nói của cô cũng không quá rõ ràng, đóng lại cốp xe, không biết lại nhìn thấy gì, Tạ Duyên bỗng túm lấy cánh tay cô kéo cô ra phía sau hắn.

Có một chiếc taxi phóng qua, làm bắn nước tung tóe ra hai bên đường, và có rất nhiều nước bắn lên người Tạ Duyên, mà Tô San do đứng ở phía sau lại không bị gì.

Cô vẫn nâng cao tán dù để che cho hắn, hơi xin lỗi nói:

“Hay anh lên phòng của anh đi, để tôi tự gọi xe là được rồi.”

Xoay người lại, Tạ Duyên đưa tay cầm lấy cán dù trong tay cô, hơi cúi đầu nhìn cô nói:

“Đi thôi!”

Không còn cách nào khác Tô San đành phải theo hắn đi lên ngồi vào trong xe, thấy trên người hắn đã dính đầy nước mưa thì hơi áy náy, thực ra cô cũng hơi nghi ngờ, cách Tạ Duyên đối xử với cô cũng không đơn giản chỉ là khách sáo như cô nghĩ.

Xe lại bắt đầu chuyển động, Tạ Duyên hỏi địa chỉ nhà cô, Tô San trả lời lại, sau đó trong xe lại lâm vào một mảng yên tĩnh.

Thành phố này, vào ban ngày có thể kẹt xe khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, nhưng giờ thì trên đường cao tốc xe qua lại ít ỏi tới mức

có thể đếm trên đầu ngón tay, ánh đèn đường mông lung mờ nhạt.

Từ nhà cô tới phim trường phải đi qua hai quận nội thành, đó là chung cư mà chị của cô mua cho cô, nếu không chỉ với thù lao đóng phim lẹt đẹt của cô, ở đây tấc đất tấc vàng như vây sợ rằng chỉ có thể mua nhà ở ngoại ô. Tạ Duyên là người không thích nói chuyện, Tô San cũng không phải người có tính hoạt náo, hai người cứ như vậy tới khi xe dừng trước cổng chung cư, lúc này mưa cũng ngớt rồi.

“Hôm nay thật là phiền anh quá, anh có muốn vào nhà uống ly trà không?”

Cô vừa tháo dây an toàn, vừa nhìn qua hướng Tạ Duyên khách sáo hỏi:

Tạ Duyên nhìn cô, thản nhiên nói:

“Không cần đâu, dù sao cũng không xa lắm.”

Nghe được là hắn không đi lên ngồi, Tô San mới nhẹ nhàng thở phào, cô thực sự sợ Tạ Duyên đồng ý.

Tới khi cô xuống xe, Tạ Duyên cũng đi xuống, mở cốp xe lấy vali hành lý đưa cho cô.

Trong tiểu khu giờ này cũng không có người ra ngoài, Tô San vẫn cẩn thận nhìn nhìn xung quanh, kéo cái va li, nói với Tạ Duyên:

“Phiền anh quá, cái áo này chờ tôi giặt sạch sẽ nói Tiểu Chu gửi lại trả anh.”

Gió đêm bắt đầu hơi lạnh, mưa vẫn còn nhỏ tí tách đọng trên cả hai người đang nhìn nhau, hắn chỉ nhẹ nhàng “Uhm” một tiếng, nhưng

tới khi thấy tay cô còn kéo theo chiếc vali lơn thì mày khẽ nhướng:

“Có cần tôi giúp cô xách lên không?”

“Không cần đâu, tòa nhà có thang máy.”

Tô San lại sợ hắn kiên trì đưa mình lên, một tay mở dù, tay kia kéo theo vali đi vào, không biết nghĩ tới điều gì, cô ngừng lại, quay đầu, thấy Tạ Duyên vẫn đứng ở đó, không khỏi nói lớn:

“Anh đi về cẩn thận.”

Nói xong, cô lại quay lại đi vào, tới khi bóng dáng cô biến mất khỏi tầm măt, Tạ Duyên mới hơi cong khóe môi, hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, trên người đã đọng lại những hạt mưa li ti, khi ngồi vào trong xe, lại vô tình nhìn thấy trên ghế phụ còn có một túi văn kiện.

….

Về đến nhà, Tô San lập tức đi vào phòng tắm tắm rửa, đến lúc thoải mái đi ra thì cũng đã gần 2-3h sáng, cô lau khô tóc, rồi mở vali ra lấy đồ sắp xếp lại.

Đến lúc chui vào ổ chăn thì thấy Tạ Duyên lúc nãy có nhắn tin cho cô qua WeChat.

Tạ Duyên: “Cô có để quên một túi văn kiện trên xe.”

Nhìn thấy nội dung tin nhắn, Tô San lúc này mới nhớ ra, tập kịch bản hôm nay chị Lưu đưa cho cô, cô cũng không bỏ vào vali hành lý, xem ra lúc ở khách sạn để dọn hành lý cô đã để quên ở xe không mang lên theo.

Tô San: “Vậy để ngày mai tôi nói Tiểu Chu qua lấy, tiện thể trả lại áo khoác cho anh luôn.”

Tạ Duyên: “Được.”

Thực ra Tô San cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, những người trước đây từng hợp tác với hắn cũng đều biết hắn không phải là một người nhiệt tình giúp đỡ người khác, thậm chí hơi cao ngạo lạnh lùng, đừng nhìn thấy Vương Trừng mỗi lần đều gọi Duyên ca Duyên ca, thực ra WeChat của Tạ Duyên cũng không có, nhưng Tạ Duyên hôm nay hình như hơi nhiệt tình quá mức, nửa đêm vậy mà còn đưa cô về, nếu nói vì một bữa cơm thì quá gượng ép.

Tô San cũng không nghĩ sâu thêm, lỡ đâu người ta thực chất là người ngoài lạnh trong nóng thì sao.

Lướt lướt Weibo, cô thấy fan của mình tăng thêm không ít, Tô San đăng một icon cảm xúc lên, mặc dù ở dưới bình luận cũng có nhiều antifan, nhưng cô cũng quen rồi, đặc biệt trải qua vụ việc liên quan đến Tạ Duyên, cô cũng được nhiều người biết đến hơn, mấy ngày này số người theo dõi mỗi ngày đều tăng thêm khoảng trăm vạn, antifan không đáng sợ, đáng sợ là antifan đều không thèm nhắc tới cô, đó mới là chuyện đáng sợ nhất trong giới giải trí.

Hôm sau cô ngủ tới giữa trưa mới dậy, làm một chút đồ ăn, sau đó giặt sạch áo khoác của Tạ Duyên, sau đó dọn dẹp căn nhà từ trong ra ngoài.

Tới khoảng 5h chiều, chị Lưu tới đây đón cô đi ăn cơm với bên chế tác phim “Thanh huyết kiếm”.

“Mặc đẹp một chút, em sợ gì, chị của em lát nữa cũng đi cùng để cho bên phía nhà sản xuất có ấn tượng tốt một chút.”

Chị Lưu thấy cô chọn một cái váy màu vàng thì cảm thấy hơi bất mãn.

Tô San buông cái váy kia ra, nhìn một lượt quần áo trong tủ, cuối cùng lại chọn một cái váy màu lam:

“Cái này?”

Quần áo của cô trước giờ không có kiểu cổ chữ V xẻ sâu xuống lộ rãnh ngực này nọ, cô cũng không muốn mặc mấy kiểu đó.

“Được rồi, cái này đi.”

Chị Lưu giơ tay nhìn đồng hồ, vừa dựa vào cửa thản nhiên nói:

“Nhà sản xuất cũng có đánh tiếng, nói hiện tại do em chưa nổi tiếng lắm, fan cũng không nhiều nên muốn em cùng với Giang Dần phối hợp tạo loveline để quảng bá phim một chút, bên phía người đại diện của Giang Dần cũng có liên hệ với chị, nói là họ sẽ phối hợp với đoàn phim để tuyên truyền, cho nên trong trường hợp bên phía đoàn làm phim có động tĩnh gì đó, em cũng nhớ cố gắng phối hợp, đừng có làm sáng tỏ.”

Tô San không nói gì, cho đến khi từ trong toilet đổi xong váy đi ra, ngồi trước gương trang điểm vừa vẽ mắt, vừa nói:

“Chỉ cần không quá mức là được.”

Cô trang điểm khá nhẹ, cột tóc cao lên, dù sao nữ chính phim này cũng là kiểu ngốc-bạch-ngọt, nếu cô trang điểm quá thành thục, chững chạc thì có thể khiến cho người khác cảm giác cô không phù hợp lắm với nhân vật mình thủ vai.

Địa điểm ăn tối là một khách sạn năm sao ở trung tâm thành phố, lúc tụi cô tới cũng khoảng 7h rồi, Tô San cũng có nhận được tin nhắn từ chị của cô, Tô Nguyễn, nói cô đứng ở cửa khách sạn chờ chị ấy.

Năm sáu phút sau, Tô Nguyễn mới tới, mặc một váy dài màu lam đậm khiến chị ấy cao hơn và gầy đi nhiều, tóc nâu uốn lọn to nổi bật da thịt trắng nõn, cả người phát ra khí chất nữ cường nhân, không nhìn ra là một phụ nữ có một đứa con bốn tuổi.

“Chị Lưu.”

Tô Nguyễn cười đi tới, nắm tay với chị Lưu, hướng ánh mắt về phía Tô San đứng bên cạnh:

“Nhìn khả năng của con bé như vậy, vất vả cho chị cứ phải tìm kiếm cơ hội cho nó.”

Biết chị ấy đang nói về diễn xuất của cô không tốt, Tô San hơi nhướng mày cười cười, nhưng chị Lưu cũng chỉ khách khí cười cười nói:

“Nếu không phải nhờ người chị là cô, bộ phim này cũng không dễ dàng nhận được như vây.”

“Chị cứ nói vậy, em mặc dù đầu tư một phần vào bộ phim nhưng cũng không đủ để thay đổi quyết định, vất vả cho chị phải can thiệp nhiều, nếu không Tô San sao có thể may mắn như vậy.”

Tô Nguyễn xách túi xách đi vào cùng với chị Lưu đi đằng trước hàn huyên. Tô San đi theo ở phía sau không nói gì, trong sảnh khách sạn hiện cũng có khá nhiều người, cô cũng không sợ bị chụp lén, dù sao trong này toàn dân có tiền, người ta còn khinh thường mấy minh tinh,

diễn viên này nọ, huống hồ cô chỉ là diễn viên hạng ba.

Được người phục vụ dẫn đường, mọi người đi xuyên hành lang vào một căn phòng ăn, cửa vừa mở ra, thấy bên trong đã có đầy người ngồi, Tô Nguyễn lập tức đi vào chào hỏi, bắt tay.

Cả đạo diễn và nhà sản xuất đều ở đây, còn lại hình như là mấy nhà tài trợ, một đám người không phải bụng bia thì hói đầu, nhìn đã thấy toàn thịt mỡ, Tô Nguyễn thì lại rất thành thạo quen thuộc trò chuyện với họ.

Tô San thấy Giang Dần cũng có mặt, hắn ngồi cạnh đạo diễn, mặc một bộ quần áo đơn giản ngồi đó chơi game trên điện thoại, còn có một vài nghệ sỹ khác, chắc là những người đã thông qua thử vai, phần lớn đều là người mới, nên đều khá khách sáo, câu nệ, chỉ có Chu Cầm Cầm hơi khác biệt, mặc một cái váy đỏ cổ khoét sâu, lộ ra rất nhiều cảnh xuân, bên cạnh có người đàn ông bốn năm mươi tuổi vẫn nhìn chằm chằm, vậy mà cô ta vẫn phải phụ họa kính rượu.

Hình như đã thấy Tô San, thấy cô đi vào cùng Tô Nguyễn, trong mắt Chu Cầm Cầm hiện lên một tia ghen ghét, bàn tay nắm chặt, trên mặt vẫn cười cười với người đàn ông trung niên bên cạnh nói chuyện phiếm.

"Qua đó ngồi đi."

Chị Lưu đẩy nhẹ cô một cái, sau khi Tô Nguyễn ngồi xuống, cũng chỉ còn hai chỗ trống, Tô San đành phải qua ngồi cạnh Giang Dần, cũng không biết có nên chào hỏi anh ta hay không.

"Giám đốc Tô, đây là em gái của cô phải không? Quả nhiên chị xinh đẹp vậy, em cũng không kém, giám đốc Trang có thể có một người vợ như giám đốc Tô, thật là may mắn tu được từ kiếp trước!"

Một người đàn ông trung niên bụng bia cũng cười ha ha hỏi chuyện Tô Nguyễn. Dứt lời, Tô Nguyễn chỉ cười cười, nâng ly rượu kính người đàn ông kia:

“Giám đốc Trương nói vậy tôi rất thích, một ly này xin kính ngài.”

Làm buôn bán, tửu lượng không thể quá kém, Tô San nhìn thấy chị của cô cùng những người đó ha hả thổi phồng lẫn nhau, để mong cô sau này sẽ được người ta chiếu cố một chút.

Tô San cảm thấy rất ấm lòng, hóa ra trên thế gian này vẫn có những trả giá hy sinh mà không cần báo đáp.

“Lát nữa em nhớ ở lại để ký hợp đồng, đừng có chuồn sớm đấy.”

Lúc này chị Lưu nghiêng đầu qua nói nhỏ với cô.

Tô San gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, cũng may có chị cô ở đây, mấy người đó cũng không bắt cô uống rượu, nếu không mấy buổi xã giao kiểu này, uống rượu là chuyện nhỏ, như kiều Chu Cầm Cầm bị người ta động tay động chân là bình thường.

“Cô không giống chị của mình lắm nhỉ!”

Tô San hơi sửng sốt, quay đầu lại nhìn Giang Dần, người vừa lên tiếng, di động trong tay hắn vẫn đang sáng, nhưng hắn lại nhìn qua cô, khuôn mặt anh tuấn sạch sẽ có ý cười nhẹ, cũng đủ để đám fan nữ điên cuồng.

Tô Sân cầm ly nước trái cây trên bàn uống một ngụm, nghiêng đầu cười cười nói:

“Theo anh thì chị tôi đẹp hơn hay tôi đẹp hơn?”

Thấy cô là kiểu người an tĩnh ít nói, không nghĩ cô ấy còn nói đùa, hai người nhìn nhau, Giang Dần bỗng nhiên cười ra tiếng, giọng nói mạch lạc:

“Cô đẹp hơn chị của cô.”

---Hết chương 20---

Chương 21: Họp báo

“Cô đẹp hơn chị của cô.”

“Thực ra mọi người trong nhà tôi gen ngoại hình đều khá tốt.”

Tô San thả ly nước xuống cười nói.

Nghe vậy, Giang Dần cũng không nói gì, khẽ cười một tiếng lại tiếp tục cúi đầu chơi game. Thực sự thì Tô San muốn hỏi hắn tại sao lại đề cử cô, cuối cùng cũng không hỏi ra, thôi để chờ sau này khi nào tiện rồi hỏi cũng không muộn.

Trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng cạn ly, mấy buổi xã giao như vậy người bị thiệt luôn luôn là phụ nữ, mấy cô bé người mới cũng bị buộc uống rượu, vì xã giao nên bắt buộc phải uống, thậm chí còn có một người đàn ông trung niên còn dắt một cô người mới đi về trước, làm cái gì thì không nói cũng biết.

Trong giới này luôn luôn hỗn loạn như vậy, kiểu giống như Tô San có hậu trường nhưng không quá hùng hậu, lúc trước cũng gặp kiểu quấy rầy như vầy, nhưng lúc đó còn có chị Lưu ngăn cản giúp cô, hôm đó nguyên chủ vẫn bị chuốc hai bình rượu, nếu không phải chị Lưu nhất quyết mang cô ấy đi, kết cục của nguyên chủ thực sự không thể tưởng tượng được.

Mặc dù chị Lưu thường xuyên bắt cô phải thế này thế nọ, nhưng Tô San biết, những điều chị Lưu làm đều không sai, chẳng qua do cô vẫn còn mang nặng tư tưởng của đời trước quá, nên không thể chấp nhận việc đóng mấy cảnh thân mật, nếu không trong giới giải trí, làm

gì có nữ diễn viên nào nổi tiếng mà chưa từng đóng cảnh hôn hay cảnh giường chiếu, gần như không thể tìm ra.

“Lát nữa em tự gọi taxi về nhé, tối nay chị còn phải bay qua bên tỉnh A, Lý Tiếu có hợp tác hát nhạc phim cho một bộ phim truyền hình ở đó, chị có mời thầy dạy võ thuật cho em ở bên trung tâm thể thao, chị đã chọn người tốt nhất trong đội huấn luyện, khi nào em có thời gian thì qua đó gặp người ta mà tập luyện, không cần phải quá mức, chỉ cần tập được động tác cơ bản hoặc tư thế là được.”

Chị Lưu nghiêng đầu qua nói tiếp. Lý Tiếu cũng là ca sỹ dưới trướng chị Lưu, mặc dù không quá nổi tiếng nhưng giọng hát thì khá tốt.

“Em sẽ đi, có điều em cũng muốn dành thời gian học lái xe.”

Tô San không muốn suốt ngày để người khác đưa đón, sau này có một số chuyện cá nhân thì vẫn tự mình lái xe thì tốt hơn.

Nghe vậy, chị Lưu hơi nhíu nhíu mi, có vẻ đang suy nghĩ lịch trình hoạt động của cô, cuối cùng thản nhiên nói:

“Tùy em, cũng không phải trong thời gian ngắn là có thể thi được bằng lái, lúc sau em bắt đầu quay phim, còn chưa gặp đạo diễn bên phim “Tiên lộ”, còn đóng máy bên phim “Loạn thế chi ca”, đến lúc đó đoàn làm phim còn phải tổ chức họp báo đóng máy phim, em cũng phải có mặt, có điều nếu em có thể tranh thủ chút thời gian nào đó thì cũng ổn.”

Tô San cũng biết mình không có nhiều thời gian rảnh rỗi lắm, làm nghề này, thời gian là vàng bạc, mỗi ngày chạy tới chạy lui, thời gian nghỉ ngơi cũng không có, cô đã khá nhẹ nhàng, nếu như kiểu Giang Dần nghệ sỹ có đông fan hâm mộ như vậy chắc chắn còn mệt hơn, dù sao cũng đều kiếm tiền.

“Để lúc đó em sẽ xem xem.”

Cô rũ mắt xuống, có vẻ còn đang suy nghĩ.

Chị Lưu cũng không nói gì nữa, đến lúc tan tiệc, Tô San ký hợp đồng với bên chế tác, lúc này mới chân chính khó khăn.

Chị Lưu còn phải ra sân bay để kịp giờ bay, Tô San vốn định sẽ tự gọi taxi, nhưng Tô Nguyễn nhất định bắt tài xế đưa cô về, Tô San cũng không từ chối nữa.

Chiếc xe phóng nhanh trong đêm, từng ánh đèn nê ông trong thành phố nhấp nháy phồn hoa, cô nhìn ra cảnh sắc phía ngoài cửa sổ xe, nhất thời cảm thấy hơi thất thần.

“Chị nghe nói lúc trước Giang Dần còn đề cử em, tụi em có quen biết hả?”

Tô Nguyễn ngồi ghế trước đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tô San lấy lại tinh thần, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn chị ấy:

“Tính cả hôm nay thì mới gặp hai lần.”

Cô cũng rất hiếu kì, có điều nếu giờ tự nhiên hỏi thì hơi đột ngột, nếu không để sau này thuận tiện rồi hỏi sau.

“Tụi em không thân mà hắn lại đề cử em?”

Tô Nguyễn ý vị nghiền ngẫm nghiêng đầu nhìn cô:

“Chị nói với em, trong giới này quan hệ nam nữ rất hỗn loạn, em

không được tùy tiện tin tưởng người khác, nếu không người bị hại chỉ có chính em thôi."

Thấy chị ấy bắt đầu nghĩ nhiều, Tô San chỉ bất đắc dĩ cười cười:

"Người ta đã từng hợp tác với toàn mỹ nữ như vậy, chị cho rằng em là kiểu phụ nữ vạn người mê hả?"

Trong giới này thứ không thiếu nhất là mỹ nữ, Tô San cũng không cho rằng mình đã đến cảnh giới người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

"Cũng không chắc, biết đâu cậu ta thực sự có cảm tình với em thì sao? Trong giới này quan hệ nam nữ không quá mức cẩn trọng như người bình thường, chỉ cần có chút hảo cảm đã theo đuổi là rất bình thường, hơn nữa em gái của chị xinh đẹp như vậy, có thể hạ gục Tứ tiểu hoa đán trong nháy mắt!"

Thấy chị ấy càng nói càng quá, Tô San cũng cười không nói gì, có điều chị của cô nói không sai, trong giới này quan hệ nam nữ khá tùy tiện, nhìn Khúc Văn là biết, hắn theo đuổi nữ nghệ sỹ không phải một hai người.

Đến lúc xe dừng trước cổng chung cư của cô, Tô San nói chị của cô lên ngồi một chút, nhưng Tô Nguyễn lại nói còn có việc, nên phải đi trước, còn nói cô khi nào có thời gian qua bên đó chơi với Hy Hy, thằng bé cứ nhắc mãi muốn ăn đồ ăn dì út làm, Tô San nghe vậy cũng cười cười nói khi nào có thời gian sẽ qua.

Về đến nhà, Tô San gọi điện cho Tiểu Chu, nói cô ấy ngày mai qua đây cầm áo khoác của Tạ Duyên trả lại, tiện thể tới đó lấy cuốn kịch bản phim hôm trước để quên.

Hôm sau Tiểu Chu tới rất sớm, nghe thấy qua trả áo khoác cho Tạ Duyên, lập tức vẻ mặt trở nên ái muội sinh động, Tô San cũng không giải thích gì nhiều, giải thích nhiều lại có cảm giác cố ý che giấu.

…

Lúc này trong phòng hóa trang của Tạ Duyên ở phim trường, Hạ Hoa đang ngồi trên sô pha cầm một tập kịch bản và hợp đồng xem xét thật kỹ, chau mày, có vẻ rất không tình nguyện.

Cuối cùng cũng thả hợp đồng xuống bàn, ánh mắt sáng quắc hướng tới Tạ Duyên, người nãy giờ vẫn lướt điện thoại:

“Cậu thực sự muốn nhận đóng bộ phim kia của Phương Không?”

Người kia đang lướt Weibo đầu cũng không thèm ngẩng lên, hỏi lại:

“Chứ anh muốn tôi đóng phim gì?”

Phát hiện ra từ khi Tạ Duyên lập tài khoản Weibo liền rất thích ngồi đó lướt lướt, Hạ Hoa hừ lạnh một tiếng, nâng lên ly cà phê uống một ngụm lớn, muốn tinh thần được tỉnh táo:

“Tôi muốn cậu đóng phim thần tượng, cậu đồng ý đóng sao?”

Hạ Hoa buông ly xuống, ánh mắt bất mãn.

Dứt lời, Tạ Duyên đang lướt mạng bỗng nhiên ngẩng đâu, rất nghiêm túc nói:

“Gần đây có phim truyền hình nào mời tôi đóng không?”

Hạ Hoa: “……”

Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Duyên ngồi đối diện vẫn một bộ dáng nhàn nhã cao ngạo, nếu không phải đang ngồi ở đây, Hạ Hoa sẽ cho rằng Tạ Duyên thật bị người ta đánh tráo rồi.

“Cậu đang nói giỡn với tôi hả? Tôi không thèm tin cậu!”

Hạ Hoa nhìn Tạ Duyên với ánh mắt hoài nghi, giống như kiểu đánh chết hắn cũng không tin Tạ Duyên sẽ đồng ý quay kiểu phim thần tượng ngọt ngấy như vậy.

Chỉ có Triệu Đồng nãy giờ ngồi một góc không lên tiếng là hiểu rõ, hắn chỉ muốn nói một điều, Duyên ca nhà hắn vì theo đuổi người ta mà không cần cả tiết tháo tự tôn nữa, Duyên ca vậy mà lại chịu đóng loại phim thần tượng mà anh ấy ghét nhất.

“Anh nghĩ là tôi nói giỡn sao?”

Lông mày Tạ Duyên hơi động, lại tiếp tục yên lặng ngồi lướt điện thoại, không phù hợp với trang phục diễn bộ áo giáp trên người chút nào.

“Cậu có biết phim thần tượng là như thế nào không?”

Hạ Hoa nghĩ là hắn không biết, vô cùng nghiêm túc đứng dậy giải thích cho hắn:

“Chính là thể loại phim yêu đương tình cảm, từ đầu đến cuối đều chỉ có mấy cảnh quay anh yêu em, em yêu anh, hiểu lầm tới, hiểu lầm lui, cậu đừng để đến lúc đó chịu không nổi đòi hủy bỏ, như vậy sẽ phải bồi thường vi phạm hợp đồng!”

Tạ Duyên: “Anh nghĩ tôi chưa thấy phim thần tượng bao giờ hay

sao?”

Triệu Đồng ngồi trong góc không nhịn được thiếu chút nữa cười ra tiếng, chỉ cố gắng nhịn cúi đầu tiếp tục chơi game. Hạ Hoa thì chỉ cảm thấy giống như hôm nay mặt trời mọc hướng tây, cuối cùng vẫn mở máy tính bảng, vào hộp thư, xem qua một lượt xem có những kịch bản nào gửi tới.

“Tôi nhìn qua, tổng cộng có bảy tám kịch bản phim, nhưng tôi chỉ cảm thấy “Vương Cung” là thích hợp với cậu, bộ phim này chủ đạo là xoay quanh nam chính, vốn đầu tư hơn trăm triệu, đạo diễn và đội chế tác đều là đứng đầu cả nước, bọn họ liên hệ với tôi từ lâu lắm rồi, tôi nghĩ cậu không quay phim truyền hình nên vẫn từ chối, nhưng mỗi lần lại đề nghị mức thù lao càng cao hơn, giống như nhất định phải mời được cậu đóng cho bằng được, thế nào, bộ phim này không tồi đúng không?”

Hạ Hoa nói, còn xoay máy tính bảng qua cho Tạ Duyên nhìn.

Tạ Duyên chỉ nhìn lướt qua, nhíu nhíu mi:

“Đề tài này quá nặng nề, có cái nào nhẹ nhàng hơn, đoàn phim cũng không cần quá xa hoa như vậy.”

Triệu Đồng ngồi trong góc cuối cùng không nhịn được lấy tay bịt miệng sợ cười ra tiếng bị người khác nghe được.

Nghe vậy, sắc mặt Hạ Hoa hơi biến đổi, hắn cũng không phải đồ ngốc, không ít thì nhiều cũng phát hiện Tạ Duyên tự nhiên thay đổi như vậy không thể không có lý do.

“Trước kia cậu không phải nói tuyệt đối không quay mấy phim tình tình cảm cảm sao?”

Hạ Hoa nhìn chằm chằm hắn với ánh mắt sáng quắc, giống như muốn nhìn xuyên qua đó để phát hiện điều khác thường.

"Tôi cũng từng nói, con người luôn phải thay đổi thì mới có thể theo kịp bước chân của thời đại."

Tạ Duyên nói, bỗng nhiên kéo mở ngăn kéo, lấy ra một tập kịch bản, ném qua cho Hạ Hoa:

"Tôi muốn đóng bộ phim này."

Nhận lấy tập kịch bản kia, Hạ Hoa nghi hoặc lật mở vài trang, muốn nhìn xem bộ phim thần tượng này có điểm gì hấp dẫn như vậy, vậy mà có thể khiến Tạ Duyên phá lệ.

Khi nhìn thấy nội dụng, mày Hạ Hoa càng nhíu chặt hơn, trừng mắt với Tạ Duyên một cái, sau đó cầm máy tính bảng hình như chat với một ai đó, mặt liền trầm xuống, ném quyển kịch bản lên bàn.

"Cậu có ý tứ với cô Tô San kia."

Đây rõ ràng là câu trần thuật.

Tạ Duyên chỉ hơi liếc mắt qua:

"Bộ phim này anh có thể lấy được không?"

Hạ Hoa: "……"

Một bộ phim với đội chế tác con con, nếu như phía nhà sản xuất mà biết Tạ Duyên muốn đóng, làm gì có lý do gì mà không thể lấy, có khi còn có thể kêu gọi vốn đầu tư, từ một phim nhỏ có thể thành siêu

phẩm, chỉ là…

Hạ Hoa hít sâu một hơi, ngồi trên sô pha vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm người đối diện:

“Cô ta có điểm gì tốt? Xinh đẹp? Trẻ tuổi?”

Trong giới này không phải không có người trẻ tuổi hơn, đẹp hơn Tô San!

“Cốc! Cốc! Cốc”

Lúc này đột nhiên có người gõ cửa, Triệu Đồng yên lặng đi ra mở cửa, cửa vừa mở, liền thấy Tiểu Chu đừng bên ngoài, trong tay còn cầm một cái túi hồng nhạt.

“Triệu ca, Tạ lão sư có ở đây không? Đây là áo của anh ấy, với lại hình như kịch bản của chị Tô nhà em cũng ở đây…”

Tiểu Chu cũng không đi vào, chỉ đứng ở cửa hỏi.

Nhưng người bên trong phòng đều nghe được cô nói gì, vừa nghe thấy quần áo gì đó, Hạ Hoa không nhịn được lại nhìn lại Tạ Duyên, xem ra hai người này lén sau lưng hắn phát triển tới mức nào rồi không biết, còn dấu kín mít như vậy!

“A? Để tôi lấy cho cô!”

Triệu Đồng nghe vậy lập tức nhận lấy cái túi đựng áo, quay vào phòng cầm lấy tập kịch bản đưa cho Tiểu Chu.

Hạ Hoa đứng dậy nhìn cái túi hồng nhạt kia, thấy bên trong chứa một cái áo khoác đen, hắn lắc đầu bất đắc dĩ, cất máy tính bảng, chợt

đứng dậy:

“Tôi đi đây, phim thần tượng kia tôi sẽ giúp cậu nhận vai!”

Lấy được kịch bản, Tiểu Chu định đi khỏi thì Hạ Hoa từ bên trong đi ra, lại sợ tới mức tránh ra một bên để Hạ Hoa đi trước.

….

Buổi chiều, Tô San nhận lại kịch bản Tiểu Chu lấy về, nghe Tiểu Chu nói, bên phía đoàn phim cũng gần xong rồi, chuẩn bị đóng máy, vào khoảng cuối tháng, lúc đó cô cũng sẽ đi họp báo đóng máy phim.

Mấy ngày sau cô có đi gặp đạo diễn phim “Tiên lộ”, đạo diễn Vương này cũng không thể hiện xem trọng cô gì lắm, chỉ nói có một vai khá thích hợp với cô, nhưng chỉ xuất hiện trong một tập phim.

Đó là vai con gái của một vị tiên, lúc sau bị nhân vật phản diện chết, rồi vu oan cho nữ chính, đạo diễn nói ngoại hình của cô tương đối phù hợp với nhân vật này, ý của chị Lưu là một tập cũng được, coi như vai khách mời, tiện thể tạo quan hệ tốt với đạo diễn Vương. Tô San tất nhiên cũng đồng ý.

Có điều cô không có nhiều thời gian để học lái xe, cần dành một khoảng thời gian để học động tác võ thuật, bởi vì sư phụ nói động tác của cô không đủ lực, nói cô cần luyện tập nhiều.

Cho đến ngày “Loạn thế chi ca” đóng máy, đã có quyết định thời điểm công chiếu, còn công bố một đoạn trailer 10 giây, tuy rằng chỉ ngắn 10 giây, nhưng vẫn trở thành hot search số 1 trên mạng.

Cư dân mạng A: “Hình ảnh thật là đẹp, rất mong chờ!”

Cư dân mạng B: “A a a! Rốt cuộc cũng được xem phim của ông xã!”

Cư dân mạng C: “Không lẽ tôi bị ảo giác??? Tuy rằng chỉ có một giây, sao tôi lại cảm thấy ánh mắt của Tô San thật khí phách???”

Cư dân mạng D: “Ui mẹ ơi, kia là Tô San hả? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cư dân mạng E: “Hóa ra không phải mình tôi bị ảo giác, tuy là chỉ có một giây, nhưng tôi lại thấy cô ấy diễn xuất còn tốt hơn Phạm Mộng, tôi có nên đi khám mắt hay không?”

Cư dân mạng F: “Thủy quân của diễn viên hạng ba lại tới đánh chiếm trận địa sao? Tâng bốc cái gì không tâng bốc, lại tâng bốc diễn xuất của cô ta, làm ơn đi khám mắt hết đi *mỉm cười*”

Cư dân mạng G: “Tạo hình của Tô San rất đẹp a, chờ mong Tô San trong phim này có thể tiến bộ hơn, nếu không thì thật lãng phí khuôn mặt đẹp *che mặt*”

Vốn dĩ chỉ là công bố trailer thôi, nhưng cuối cùng lại thành fan của Phạm Mộng điên cuồng chế nhạo diễn xuất của cô, cuối cùng còn vượt qua khỏi độ hot của trailer, fan hai nhà náo loạn cả lên.

Tô San cũng có fan, trong thời gian này fan cũng nhiều lên đáng kể, mặc dù không thể thắng fan của Phạm Mộng nhưng cũng không bị người ta đè bẹp dí, chị Lưu nói, mặc dù cãi qua cãi lại không hay lắm, nhưng có thể thu hút chú ý, nhiều người chú ý, sẽ có nhiều fan hơn, một ngày nào đó cũng có thể trở thành câu lạc bộ fan hâm mộ.

Tô San cũng không để ý nhiều chiến lược marketing của chị Lưu, hơn nữa ngày mai còn có họp báo đóng máy, đến lúc đó sẽ có rất nhiều truyền thông quan tâm, nghe nói còn phát sóng trực tiếp cuộc họp báo, chị Lưu nói cô mặc đẹp chút, cố ý đến một nhãn hàng nổi

tiếng mượn một bộ lễ phục mới ra, nhất định muốn dùng sắc đẹp áp đảo Phạm Mộng.

Giờ chỉ mới ra mắt đoạn trailer 10 giây cũng không thể hiện được gì nhiều, Tô San cũng không trông chờ vào việc có thể thay đổi hình ảnh bình hoa di động, mọi chuyện phải từ từ.

Sáng sớm hôm sau, chị Lưu cùng với chuyên viên trang điểm đến trang điểm sửa soạn cho cô, còn mang tới một cái váy trắng dài trễ vai, nếu cúi đầu sợ là sẽ bị lộ.

“Váy này rất hợp với màu da của em, nếu em muốn dùng nhan sắc làm chủ đạo, thì bộ này cũng khá bảo thủ rồi, may là chị còn không bắt em mặc cái váy cổ khoét sâu chữ V đó.”

Chị Lưu đứng cạnh cửa nói với cô, vừa nói chuyên viên trang điểm qua làm tóc cho cô.

Tô San ngồi trước gương trang điểm, cúi đầu, cứ có cảm giác vai áo trễ xuống giống như sắp rớt tới nơi, lập tức cảm thấy hơi không thoải mái, định thay cái váy khác.

Chị Lưu thỉnh thoảng nhìn vao đồng hồ hối thúc mọi người:

“Nhanh lên, nhanh lên, lát nữa không biết có bị kẹt xe hay không, còn hẹn phỏng vấn trước họp báo nữa, lúc em cúi đầu thì lấy tay che lại ngực là được, váy này rất quý giá, chị tốn nhiều công sức mới mượn cho em đấy.”

---Hết chương 21---

Chương 22: Váy bị hư

“Nhanh lên, nhanh lên, lát nữa không biết có bị kẹt xe hay không, còn hẹn phỏng vấn trước họp báo nữa, lúc em cúi đầu thì lấy tay che lại ngực là được, váy này rất quý giá, chị tốn nhiều công sức mới mượn cho em đấy.”

“Không sao đâu, cái này thì tính là gì, em xem mấy nữ nghệ sỹ theo con đường gợi cảm sexy, váy này rất bảo thủ rồi.”

Chuyên viên trang điểm đứng vẽ mi cho cô cười nói.

Tô San thực ra cũng vẫn có thể chấp nhận việc lộ vai một tí, chỉ sợ lúc đó cúi xuống bị lộ quá, váy này còn dài như vậy, lỡ đến lúc họp báo họ còn bố trí trò chơi gì đó, lúc đó cũng hơi bất tiện.

Trong giới giải trí không phải không có nữ nghệ sỹ bảo thủ như vậy, nhưng phần lớn đều có bối cảnh hùng hậu vô địch, chuyên viên trang điểm có vẻ hiểu được lo lắng của cô, cố ý nói:

“Lát nữa chị uốn tóc em hơi xoăn một chút, em tóc dài vậy, có thể che được phần lớn bả vai rồi, nếu khi nào cử động mạnh thì nhớ lấy tay che lại, khi ngồi dưới khán đài cũng có thể choàng thêm áo khoác bên ngoài, còn phỏng vấn trên sân khấu thì cũng chỉ kéo dài vài phút, chắc không sao đâu.”

Chuyên viên trang điểm hiểu lòng cô, Tô San cũng không băn khoăn nhiều nữa, dù sao chị ấy nói rất đúng, cô dù sao cũng chỉ là vai phụ, MC mà có phỏng vấn thì cũng chỉ phỏng vấn mấy vai chính, vai phụ như cô cũng không được hỏi tới nhiều.

Cuộc họp báo 2h chiều sẽ bắt đầu, chị Lưu nói trúng rồi, giờ đang bị kẹt xe, xe đứng im khoảng nửa giờ, đến địa điểm họp báo đã là 1h40'.

Cô vừa tới, chưa kịp chuẩn bị gì, bên phía tờ báo đã hẹn phỏng vấn từ trước đã đến tìm cô. Đây là một tờ báo mạng, cũng có chút danh tiếng trong giới giải trí, chị Lưu chỉ duy nhất tiếp nhận phỏng vấn của báo này là muốn tạo quan hệ, dù sao trong giới này, quen biết chỗ nào cũng tốt.

Đi vào trong hậu trường, chuyên viên trang điểm sửa sang lại váy cho cô, đưa cho cô một cái áo khoác choàng bên ngoài.

Đến lúc điều chỉnh tốt camera, nữ phóng viên hỏi cô có thể bắt đầu chưa, Tô San giơ tay ra hiệu OK.

Máy quay bắt đầu quay, Tô San cầm microphone, nhìn vào máy quay cười nói:

"Xin chào khán giả của kênh Lê Tử, tôi là Tô San."

Nữ phóng viên nhìn thoáng qua kịch bản, vô cùng nhiệt tình cười nói:

"Hôm nay Tô San rất là xinh đẹp nha, dáng cô đẹp như vậy, bình thường có phải ăn kiêng giảm cân nhiều không?"

"Vâng, có chứ, nhưng tôi cũng khá may mắn là nếu có bị tăng cân cũng không tăng quá mức, nhưng người đại diện của tôi cũng không cho phép tôi ăn nhiều, nhưng bản thân tôi lâu lâu cũng sẽ bung lụa một lần."

Cô nói kiểu đùa giỡn.

Cô thực ra cũng không phải nói xạo, bản thân cô vốn dĩ cũng không quá béo, dù béo cũng không tới mức nhìn rõ ràng, nhưng thường thì lên màn ảnh sẽ béo hơn so với nhìn ngoài đời, vì vậy cô cũng không dám đi ăn lung tung mấy đồ ăn có nhiều calo, nhưng cũng không tới mức chỉ uống nước lọc để giảm cân.

Nữ phóng viên: “Hôm qua có phát hành đoạn trailer phim, cư dân mạng đều nói diễn xuất của cô đã tiến bộ hơn nhiều, cô cảm thấy thế nào?”

Phóng viên đương nhiên lúc nào cũng nhằm vào vấn đề hot nhất, có nhiều người chú ý nhất để hỏi, chị Lưu cũng đã đưa cho cô một số câu hỏi mẫu trước để kịp ứng phó, cho nên Tô San cũng hiểu trong lòng.

“Trailer khá ngắn, cũng không thể nhìn ra được điều gì, tôi cũng không biết biểu hiện của mình như thế nào, nhưng tôi cũng cảm thấy mình tiến bộ hơn so với trước nhiều.”

Cô từ tốn trả lời.

Nữ phóng viên: “Vây cô có thể nói cho tôi cảm nhận của cô về nhân vật mà cô thủ vai không?”

Tô San suy nghĩ một hồi, cầm microphone trả lời:

“Tô cảm thấy đây là một nhân vật vừa đáng thương vừa đáng hận, cô ấy trả giá rất nhiều vì nam chính, nhưng cô ấy cũng có ý đồ riêng của mình, trong lòng cô không đề cao những điều hiên ngang lẫm liệt chính nghĩa gì đó, cô ấy chỉ quan tâm đến sống chết của nam chính, đây là một nhân vật khá phức tạp, tôi rất cảm ơn đạo diễn đã cho tôi có cơ hội thử sức ở vai diễn này.”

Nữ phóng viên: “Nghe nói trong phim còn có cảnh hôn giữa cô và Tạ Duyên đúng không?”

Nói tới đây, Tô San không khỏi cúi đầu tránh đi máy quay, hơi ngại ngùng nhìn qua chỗ khác, giọng điệu bất đắc dĩ:

“Vì kịch bản yêu cầu, nếu như muốn thể hiện được mấu chốt của cốt truyện, không quay cảnh hôn thì phải quay cảnh giường chiếu, tôi cũng không còn lựa chọn nào khác.”

Cô cũng nói thật. Nữ phóng viên nghe câu trả lời của cô thì cảm thấy hứng thú, không khỏi tiếp tục hỏi sâu hơn:

“Nghe nói từ khi Tạ Duyên debut tới nay, nụ hôn màn ảnh đầu tiên là dành cho cô, cô có sợ bị fan của Tạ Duyên ném đá không?”

“Có chứ, có điều tôi không còn cách nào khác.”

Tô San bất đắc dĩ chớp chớp mắt:

“Với lại tôi cũng không chiếm tiện nghi của anh ấy, đó cũng là lần đầu tiên tôi đóng cảnh hôn.”

Lúc trước, đóng mấy phim thanh xuân vườn trường không có cảnh hôn, bộ phim đóng cùng Khúc Văn cũng bị Tô San nguyên chủ đòi xóa cảnh hôn, còn suýt chút nữa đắc tội đoàn làm phim, cho nên đây đúng là lần đầu tiên đóng cảnh hôn, hơn nữa đây cũng là nụ hôn đầu của cô.

Nữ phóng viên nghe vậy vô cùng vui vẻ, giống như đã tìm được điểm đặc sắc để viết bài, lại hỏi tiếp vấn đề tiếp theo:

“Đối với việc cư dân mạng sử dụng ảnh của cô để làm thành icon cảm xúc, cô có cảm thấy buồn không?”

Nghe vậy, Tô San cũng không nhịn được cười cười:

“Không đâu, bởi vì bản thân tôi cũng hay dùng.”

Nữ phóng viên lại nở nụ cười, những câu hỏi kế tiếp Tô San trả lời khá tốt, không sai lầm gì, hơn nữa họp báo sắp bắt đầu cho nên phỏng vấn liền kết thúc.

Cho tới khi vào trong hội trường, vị trí của Tô San là bên cạnh Vương Trừng, Tạ Duyên và Phạm Mộng ngồi cạnh nhau, tất cả mọi người vào vị trí của mình, MC bước lên sân khấu làm sôi nổi không khí.

“Cô cứ trì hoãn lâu như vậy, lát nữa sau họp báo xong nhất định phải mời tôi ăn cơm.”

Vương Trừng ghé đầu qua, nhỏ giọng nói với cô.

Vương Trừng hôm nay mặc một bộ quần áo màu xanh rêu, có vẻ không muốn người khác nói hắn giống con gái, nhưng nhìn vẫn rất đẹp trai, hoàn toàn không nhìn thấy sự thô lỗ khi ăn thịt nướng.

Tô San kéo cẩn thận áo khoác choàng trên người, liếc mắt nhìn hắn:

“Được, mấy món ăn ở quán ven đường cay nóng gì đó, anh thích ăn gì cứ chọn.”

“Sao cô nhỏ mọn vậy, bên cạnh có một nhà hàng Thái Lan nghe nói khá ngon, cô cũng không được trốn.”

Vương Trừng hạ giọng, hai cái đầu ghé vào nhau thì thầm to nhỏ.

Tạ Duyên ngồi ở bên kia hơi nghiêng đầu qua, nhìn thấy Tô San thỉnh thoảng cười cười nghiêng đầu nói chuyện vui vẻ với Vương Trừng, cô ấy hôm nay mặc một cái váy trắng dài trễ vai, tóc hơi xoăn xõa lên bờ vai, trang điểm không đậm không nhạt khiến da thịt của cô càng thêm trắng nõn, mặc dù giờ đang choàng áo khoác, nhưng nhìn hai người nói chuyện thân thiết như vậy, ánh mắt Tạ Duyên hơi biến đổi, môi hơi mím lại, tiếp tục quay đầu nhìn lên sân khấu.

Cho đến lúc MC làm nóng không khí xong, bắt đầu mời mọi người lên sân khấu.

Tô San lúc này chỉ có thể cởi áo choàng, thấy bả vai lạnh run, xách làn váy đi lên, Vương Trừng thấy vậy sợ cô té ngã, cố ý xách làn váy lên giúp cô.

Cảm giác được ánh đèn flash nhấp nháy, Tô San cũng biết hiện giờ đang phát sóng trực tiếp, váy của cô lại hơi bất tiện, nên không từ chối sự giúp đỡ của Vương Trừng.

“Oa, vừa nhìn đội hình này là thấy mãn nhãn lóa mắt, toàn trai xinh gái đẹp, chúng ta cùng hỏi về nhân vật của từng người nhé.”

MC nói chuyện, sau đó có một nhân viên tổ chức mang microphone lên, người giới thiệu đầu tiên là Vương Trừng, ngồi ngay cạnh MC.

“Chào tất cả mọi người, tôi là Vương Trừng, trong phim tôi đóng vai là một hôn quân, thực ra đóng hôn quân rất là sung sướng.”

Vương Trừng vừa giới thiệu còn tranh thủ nói giỡn, phía dưới phát ra một trận hét chói tai.

Cuộc họp báo tất nhiên cũng cho phép một số fan hâm mộ đến xem, có điều fan của Tô San không có tới, nhưng Vương Trừng người có nhiều fan như vậy chắc chắn sẽ có.

“Hôn quân đẹp trai như vậy, chắc chắn là mọi người nhìn thấy lần đầu tiên.”

Nam MC phụ họa cười.

Phía dưới lại hét lên, Tô San mặc dù không cầm theo di động, nhưng biết chắc chắn hiện giờ trang web phát sóng trực tiếp đã bị bình luận oanh tạc rồi.

Đến khi Vương Trừng đưa microphone cho cô, Tô San nhìn vào máy quay tự giới thiệu:

“Chào mọi người, tôi là Tô San, trong phim tôi đóng vai Tiểu Uyển, đồng thời cũng là một yêu phi.”

Dứt lời, nam MC phụ họa:

“Yêu phi xinh đẹp như vậy, khó trách hoàng đế lại là hôn quân.”

Nghe MC nói giỡn, Tô San không nhịn được cười, Vương Trừng bên cạnh cũng cầm lấy microphone trên tay cô nhìn vào cô nói:

“Cho nên, cũng không phải do tôi muốn làm hôn quân, chỉ là do ái phi quá xinh đẹp, nên trẫm nhất thời không kiềm chế được.”

“A a a a!”

Phía dưới hét lên một tràng muốn thủng màng nhĩ, đèn flash cũng nhấp nháy không ngừng, Tô San cũng không nhịn được trừng mắt

với Vương Trừng, không nghĩ tới hắn không biết rụt rè là gì, như vậy chắc cô lại bị dân tình ném đá tiếp.

Không khí trong hội trường nháy mắt nóng lên, mấy người sau tự giới thiệu cũng khá vui vẻ, đến lúc Tạ Duyên giới thiệu ngắn gọn xong, phía dưới lại hét chói tai.

Fan của Tạ Duyên sẽ không kém hơn bất kỳ ai.

“Vừa nghe xong lời giới thiệu của mọi người, tôi có thể tưởng tượng ra một màn đầy yêu hận tình thù, nghe nói trong phim Tạ Duyên còn có nụ hôn màn ảnh đầu tiên, đúng không?”

MC tiếp tục nhắm ngay Tạ Duyên hỏi.

Tạ Duyên sắc mắt vẫn như cũ, cầm microphone không mặn không nhạt trả lời:

“Là do cốt truyện yêu cầu.”

Luôn nghe nói Tạ Duyên không dễ gì phỏng vấn, hơn nữa cũng không thích đùa giỡn để làm nóng không khí, MC cũng không cảm thấy ngại ngùng, lại hướng mắt về phía Tô San ngồi bên kia:

“Vậy Tô San, lúc hai người đóng cảnh hôn đó, có bị NG không?”

“A a a a! Đừng nói!”

Fan ở phía dưới đã điên cuồng hét, trong tiếng hò hét có thể nhận ra sự tuyệt vọng của fan Tạ Duyên, Tô San nhận lấy microphone, nhưng lại không biết trả lời như thế nào cho thích hợp, đề tài kiểu như vậy đáng lẽ không nên để phái nữ trả lời.

“Diễn viên bị NG là bình thường, cô ấy làm rất tốt.”

Tạ Duyên bỗng nhiên lên tiếng.

Phía dưới lại hét lên, hiếm khi nào Tạ Duyên lại chủ động giành trả lời câu hỏi, MC tất nhiên rèn sắt khi còn nóng tiếp tục hỏi:

“Vậy anh diễn với Phạm Mộng ăn ý hơn hay diễn với Tô San ăn ý hơn?”

MC luôn biết khai quật đề tài để nói, câu hỏi rất xảo quyệt, Tô San cũng không ngờ Tạ Duyên lúc nãy lại thay cô giải vây, có điều vấn đề này trả lời không dễ.

“Việc này phải hỏi đạo diễn mới biết.”

Tạ Duyên sắc mặt không đổi, mặc trên người một bộ âu phục màu đen đứng đó, cũng không chút dao động khi đối mặt với ánh đèn flash.

Tạ Duyên ít khi tham gia mấy hoạt động kiểu này, vì vậy phóng viên điên cuồng chụp ảnh, để đến lúc còn viết bài đưa lên báo.

MC cũng không tiếp tục hỏi nữa, hắn cũng không dám làm khó Tạ Duyên, lại đem chú ý hướng về phía Vương Trừng, dù sao Vương Trừng cũng khá hot.

Phạm Mộng ngồi đó có chút xấu hổ, lúc lâu cũng không có cái gì để nói, tiêu điểm cũng không phải cô ấy, mặc dù hôm nay còn mặt một bộ lễ phục màu lam trễ ngực, lộ ra nhiều cảnh xuân, nhưng máy quay cũng không quay cô nhiều, cô chỉ có thể cố gắng mỉm cười.

Sau phần giới thiệu, tới lượt đạo diễn và nhà chế tác, giám sát chế

tác lên trình bày về tác phẩm điện ảnh lần này, Tô San đi xuống ghế khán đài, lại không thấy chiếc áo khoác đâu, không còn cách nào, cô đi về phía hậu trường, dù sao tiếp theo cô cũng hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cần lúc cuối cùng lên chụp ảnh toàn bộ mọi người là xong.

Phòng nghỉ của cô chung với của Phạm Mộng, dù sao cũng chỉ là tạm thời trong lúc họp báo, cũng không quan trọng vấn đề này lắm, cô đến phòng nghỉ vẫn không tìm được áo khoác, cô lại không mang theo điện thoại, không thể gọi cho chị Lưu, chỉ có thể lại ra ngoài mượn điện thoại của nhân viên nào đó.

“Cái váy này không tồi, váy đắt tiền như vậy mà phía nhà tài trợ cũng cho cô mượn sao?”

Phạm Mộng bỗng nhiên xuất hiện trước cửa phòng nghỉ, cô ta cong khóe miệng, ánh mắt châm chọc nhìn Tô San.

Trên mạng fan của hai người luôn mâu thuẫn, cũng là lần đầu tiên Phạm Mộng ngoài đời thực thể hiện rõ không thích Tô San, Tô San cũng không để trong lòng, chỉ muốn tránh cô ta đi ra ngoài. Phạm Mộng nheo mắt, giơ giày cao gót lên giẫm xuống.

“Rẹc…!” một tiếng, Tô San lập tức dừng lại, quay đầu lại thấy làn váy của mình bị kéo rách một mảng lớn, trên làn váy còn có giày cao gót đỏ chói mắt.

“Thật xin lỗi, không cẩn thận giẫm trúng rồi, váy của cô thật quá dài, lúc sau nhớ chú ý hơn.”

Phạm Mộng cười một tiếng, nhìn qua Tô San sau đó đi vào phòng nghỉ.

Đây là lễ phục đi mượn, ngoài thị trường một bộ tầm hai trăm vạn. Tô

San hơi nhíu mày, đang định nói gì, thấy trên hành lang có một bóng dáng quen thuộc đi tới.

“Tạ Duyên.”

Cô bỗng nhiên gọi.

Tạ Duyên ở hành lang nghe thấy, nhìn qua thì thấy cô đang đứng ở cửa phòng nghỉ, lập tức cùng Triệu Đồng qua phía này, nhìn thấy phần vai lộ ra của cô, liền cởi áo khoác đưa cho cô.

Tô San đúng là giờ rất cần một cái áo khoác, nên không từ chối, nói cảm ơn.

“Anh có thể cho tôi mượn điện thoại một chút được không?”

Cô mặc vào áo khoác của hắn, bao trùm toàn bộ thân hình nhỏ xinh của cô.

“A, Tô San, sao váy của cô bị rách vậy?”

Tô San mím môi, bất đắc dĩ nói:

“Lúc nãy chị Phạm Mộng đi qua vô tình giẫm vào.”

Một bộ lễ phục cô có thể đền, nhưng việc này xảy ra chắc chắn đã kết thù giữa cô và Phạm Mộng!

Nghe vậy, Triệu Đồng nhìn vào Phạm Mộng ở trong phòng với vẻ sâu xa, Phạm Mộng cũng chỉ dựa vào sô pha lướt điện thoại, làm như không thấy gì.

Ánh mắt Tạ Duyên tối lại, nhìn qua Triệu Đồng:

“Cậu ra ngoài mua một bộ quần áo, trong vòng mười phút phải quay lại đây.”

Triệu Đồng sửng sốt, nhìn qua Tô San, không nói gì liền chay đi vội vàng đi mua quần áo.

Tô San cũng không định từ chối, cho dù giờ cô tìm được chị Lưu cũng phải nói Tiểu Chu đi mua quần áo.

“Lại phiền anh rồi.”

Cô hơi xấu hổ nhìn người đàn ông trước mặt. Trên khuôn mặt trắng nõn của cô hiện lên vẻ ngại ngùng, Tạ Duyên lơ đãng nhìn qua đôi môi đỏ hồng của cô, không khỏi nhẹ giọng nói:

“Vậy nên khi nào cô mới mời tôi ăn cơm?”

Chương 23: Bữa tiệc Mãn Hán

“Vậy nên khi nào cô mới mời tôi ăn cơm?”

Không rõ tại sao Tạ Duyên lại cứ rối rắm vấn đề bữa cơm kia, có điều Tô San cũng không tiếp tục thoái thác nữa, mà cười nhẹ:

“Vậy hôm nay anh có rảnh không?”

Phạm Mộng vừa ra tới cửa đột nhiên nghe thấy, nhìn Tô San với ánh mắt nhạo báng, cô biết thừa Tô San là kiểu bên trong thì như kỹ nữ mà bên ngoài cứ giả bộ thanh cao, giờ không phải là đã lộ ra mặt thật rồi sao.

“Có.”

Phạm Mộng hơi dừng chân, khóe môi hơi mím lại, nhìn Tạ Duyên với ý không cam lòng, cuối cùng bước trên đôi giày cao gót 10 phân rời đi.

Cô biết ngay là đàn ông giờ đều như vậy, ngày thường giả bộ giữ mình trong sạch, giờ nhìn thấy phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp cuối cùng lại sáp tới!

“Vương Trừng nói nhà hàng Thái Lan bên cạnh đồ ăn khá ngon, anh có muốn ăn không?”

Cô nhẹ giọng hỏi.

Dứt lời, Tạ Duyên dừng lại một giây, bỗng nhiên nhìn cô, thản nhiên

nói:

"Có lẽ là không ngon bằng đồ cô nấu."

Không nghĩ tới hắn biết nịnh người khác, Tô San khẽ cười một tiếng, mặt sáng lên:

"Vậy tôi hôm nay sẽ làm cho anh ăn một bữa tiệc Mãn Hán."

Nghe vậy, Tạ Duyên hơi cong khóe môi cũng không để trong lòng.

Nhìn liếc qua Phạm Mộng rời đi, Tô San xoay người đi vào trong phòng nghỉ, váy này không chắc là có phải đền hay không, quan hệ của chị Lưu và bên phía nhà tài trợ quan hệ không tệ, có lẽ không tới mức ồn ào đòi bồi thường.

Hơn nữa trong phòng nghỉ không có camera, cũng không quay được hình ảnh Phạm Mộng giẫm váy của cô, có điều cho dù quay được thì sao, cho dù công khai bên ngoài cũng chỉ coi như mâu thuẫn của nữ diễn viên, fan chân chính của Phạm Mộng cũng sẽ không thay đổi, mà tiềm lực của cô ấy cũng không giảm bớt.

Một diễn viên, có thể hủy hoại thanh danh hoàn toàn, trừ phi ngoại tình, kết giao bừa bãi, hoặc đụng vào mấy thứ không lành mạnh, Phạm Mộng không phải người sạch sẽ, liên quan tới cô ta còn có một vài đạo diễn quan hệ rộng, còn có không ít nam nghệ sỹ, Tô San sẽ không rảnh đi rêu rao cô ta giẫm váy của mình, như vậy cũng không có sức công phá gì lớn, một là im lặng, còn nếu muốn gây động tĩnh thì phải kiểu như một phát tất trúng!

Hỏi mượn Tạ Duyên điện thoại gọi cho chị Lưu, chị Lưu còn hiện đang trò chuyện với một số người bên truyền thông, có nói lập tức sẽ qua đây.

Triệu Đồng rất nhanh đã quay trở lại, thở hổn hển, mồ hôi đầy đầu, hắn mua một cái váy liền màu đỏ, hắn nói do không biết mua kiểu dáng gì thì được nên quyết định mua mẫu mới nhất của cửa hàng.

Bên cạnh khách sạn đúng là có một cửa hàng quần áo đồ hiệu, Tô San vừa thấy nhãn hiệu đã biết được váy này giá trị bao nhiêu, ít nhất cũng 5 vạn.

Đến khi cô thay đồ xong, chị Lưu cũng vừa tới, Tô San lập tức hỏi điện thoại của mình muốn chuyển khoản trả lại tiền váy cho Triệu Đồng.

“Cái này không phải tiền của tôi, là tiền của Duyên ca, cô đưa lại cho anh ấy là được.”

Triệu Đồng vội vàng xua tay ngăn cô đừng chuyển khoản qua.

Tô San sửng sốt, nhìn Tạ Duyên ngồi kia, sau đó yên lặng chuyển khoản qua cho hắn.

“Hôm nay thật làm phiền cậu, nếu không nhờ cậu chắc lát nữa Tô San cũng không thể đi ra chụp ảnh chung với mọi người.”

Chị Lưu cười nhìn về phía Tạ Duyên, vẻ mặt khách khí thân thiện.

Tạ Duyên sắc mặt vẫn không đổi:

“Chỉ là tiện tay thôi.”

Chị Lưu lại cô cùng khách khí kéo Tô San qua:

“Hy vọng sau này sẽ có cơ hội hai người lại hợp tác với nhau, nếu

như có một tiền bối tốt như vậy chỉ giáo, Tô San nhất định có thể học hỏi nhiều điều.”

Chị Lưu nói nói, Tô San cũng cười nói:

“Đúng vậy, Tạ lão sư đúng là có rất nhiều thứ đáng để tôi phải học tập.”

“Duyên ca, mời qua bên này một chút.”

Lúc này, một nhân viên ban tổ chức ở ngoài cửa vội vã gọi.

Thấy vậy, chị Lưu cũng nhìn lại Tô San một lần từ trên xuống dưới, thấy cái váy này cũng xem như tôn lên dáng người của Tô San, cũng tạm chấp nhận.

Thấy Tạ Duyên đi ra trước, Tô San cũng lập tức nói Tiểu Chu tranh thủ về nhà cô trước, tới siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn, nếu không đợi lát nữa kết thúc họp báo cô mới về thì không kịp đi mua.

Cô chuẩn bị mời đám Vương Trừng ăn cơm, lát nữa còn phải gọi điện báo cho Đồng Nhạc, cô nương kia vẫn luôn quấn lấy cô nói muốn tới nhà cô ăn ké, mà bữa giờ Tô San vẫn phải chạy show không có thời gian.

Lúc này trên sân khấu mọi người đã đứng đầy, nhân viên đoàn phim, chế tác, phía dưới một hàng camera, MC đang đứng điều phối, chỉnh lại vị trí của mọi người, vị trí đứng của từng người rất quan trọng, đứng gần đạo diễn sẽ là diễn viên chính, những người địa vị lớn sẽ đứng phía trước, chỗ đứng cũng tượng trưng thể hiện địa vị của diễn viên.

Đừng nhìn Vương Trừng có đông fan hâm mộ như vậy, còn phải

đứng phía sau Lý Hách, vị trí còn phải xem xét tổng quan nhiều yếu tố, cũng không phải chỉ cần nhiều fan là được.

Mọi người đứng trên sân khấu đi tới đi lui rất loạn, giày cao gót của Tô San rất cao, khi lên sân khấu còn phải vô cùng cẩn thận, cho đến khi trên cánh tay bỗng nhiên có người đỡ lấy, cô cũng không thể quay đầu lại, chỉ có thể để người ta đỡ đi lên bậc thang.

“Tạ Duyên, mau tới đây!”

Lý Hách bên kia đang hét to.

Tô San tính ra phía sau đứng, nhưng Tạ Duyên vẫn đang kéo tay cô, trực tiếp đi qua phía gần đạo diễn.

“Lại đây, lại đây, cậu đẹp trai nhất, để cậu đứng trước!” Lý Hách giống như nói giỡn tránh ra tạo một chỗ trống, những người khác nghe vậy cũng cười lên tiếng.

Đạo diễn đứng đó không nhúc nhích, mọi người đều vây quanh, nhìn thấy Tạ Duyên kéo Tô San lại đây, đôi mắt nhíu lại, cũng cười vẫy tay với Tô San:

“Tới đây, hai đại mỹ nữ các cô đứng bên cạnh tôi đi.”

Ý đạo diễn nói chính là Phạm Mộng, nhưng Phạm Mộng mày lại nhảy dựng, mắt quét qua Tô San đứng đó, chỉ thấy Tô San đã đổi một bộ váy liền dài đến đầu gối màu đỏ rực, khiến cô vô cùng nổi bật, chân dài thẳng tắp, Phạm Mộng nhíu nhíu mi, cuối cùng nhịn không nói gì.

Không ngờ là đạo diễn lại nói mình đứng cạnh ông ấy, Tô San cũng không từ chối, đành đi qua đứng bên trái đạo diễn, Phạm Mộng thì đứng bên phải.

“Tạ Duyên, cậu đứng cạnh Tô San, cùng đại mỹ nữ của chúng ta!”

Đạo diễn nhìn Tạ Duyên với ánh mắt sâu xa.

Quay chụp nhiều bộ phim như vậy, đạo diễn đối với việc quan sát biến hóa cảm xúc của nhân vật đã vô cùng nhuần nhuyễn, vậy mà hôm nay mới thấy được quan hệ hai người này có gì đó mờ ám.

“Tôi cũng không dám đứng sau Tô San, tôi mà so với cô ấy liền giống như cục than, lát nữa nhớ photoshop cho tôi trắng hơn chút nha!”

Lý Hách đứng hàng thứ hai, sau Tô San, màu da của hắn so với Tô San đúng là một trời một vực.

Những người khác nghe vậy cũng cười ha ha, chỉ có sắc mặt Phạm Mộng không thể tốt được, cô trong nghề nhiều năm như vậy, lần đầu tiên bị nghẹn khuất như thế, còn bị một diễn viên hạng ba đoạt mất vị trí.

Tô San cũng chỉ cười cười không nói gì, quay qua thì thấy Tạ Duyên vẫn đang nhìn cô, ngạc nhiên chớp chớp mắt, đưa cánh tay ra so với hắn:

“Chúng ta chênh lệch ít nhất phải là 5 tầng màu.”

Nhìn thấy hai người nói chuyện, đạo diễn nhìn với vẻ mặt hiểu rõ, sớm biết như vậy, hắn lúc đó phải yêu cầu đóng cảnh giường chiếu, tin rằng Tạ Duyên cũng không từ chối.

“Đúng vậy, cô là trắng nhất.”

Tạ Duyên cười nhẹ.

Rất nhanh vị trí đứng của mọi người được ổn định, nhà báo đứng dưới khán đài thành một hàng hướng máy ảnh phía này, Tô San vẫn luôn mỉm cười, cười như vậy gần hai phút, mọi người mới chụp ảnh xong.

Mọi người lập tức giải tán, thực ra Vương Trừng đã gấp không chờ được để Tô San mời ăn cơm, cho đến khi nghe thấy là Tô San sẽ tự mình xuống bếp, nói thẳng luôn là hôm nay hắn sẽ không ăn kiêng giảm cân gì hết!

Tô San còn gọi cả Lý Hách, có điều giờ phóng viên thủ ở ngoài rất nhiều, mọi người đành ngồi trong xe chờ Vương Trừng.

Chị Lưu nghe nói các cô muốn liên hoan, cũng không có nói gì, cũng không chở Tô San về nữa mà tự mình quay về công ty.

Lý Hách tự lái xe, Tô San ngồi trên xe Tạ Duyên, có điều người lái xe là Triệu Đồng, hình như cũng muốn ăn ké.

Tô San còn gọi báo cho Đồng Nhạc, hiện đang ở lớp học diễn xuất, cố ấy nói lập tức qua liền, cũng may chỗ của Đồng Nhạc cách nhà cô không xa.

Mở điện thoại ra, lướt lướt, Tô San phát hiện buổi họp báo phát sóng trực tiếp hôm nay lên hot search, có điều hot search số 1 là Tạ Duyên, sau đó là Vương Trừng, số ba là cô và Phạm Mộng, bởi vì fan của cả hai lại bắt đầu tranh luận.

Cư dân mạnh A: “Mặt cương thi của Phạm Mộng đúng là không nhìn nổi, không thể cố gắng tập trung diễn xuất được sao, nhất định phải đi phẫu thuật thẩm mỹ làm gì, không so thì không thấy, nhìn là thấy bị Tô San đứng bên cạnh hạ gục trong nháy mắt!”

Cư dân mạng B: “Quyết định trở thành fan, Tô San đúng là đẹp vô địch, a a a!”

Cư dân mạng C: “Chỉ có mình tui cảm thấy, Tô San và Vương Trừng trông rất xứng đôi sao?”

Cư dân mạng D: “Vương Trừng và Tô San thật xứng đôi! Couple này tôi rất thích!”

Cư dân mạng E: “Lại được xem phim điện ảnh mới ra lò của Duyên ca, không biết khi nào mới tiếp tục nhìn thấy anh ấy *khóc lớn*”

Cư dân mạng F: “Diễn viên hạng ba lại dán tới để lăng xê, xin hãy buông tha Vương Trừng nhà tui có được không *mỉm cười*”

Cư dân mạng G: “Diễn viên hạng ba suốt ngày chỉ biết khoe mặt đẹp, đáng tiếc là, diễn xuất của Mộng Mộng nhà tui sẽ hạ gục cô trong nháy mắt!”

Tô San phát hiện ra càng ngày càng nhiều fan đứng ra bảo vệ cô, trước kia phần lớn đều vào chửi mắng, trải qua vài lần xuất hiện hot search, fan của cô vậy mà ngày càng nhiều, giờ cũng không tới mức không có lực đánh trả.

Có khả năng đây là cách chị Lưu marketing, vì sao người ta muốn lăng xê nhiều như vậy, chỉ cần được chú ý chút, không sợ không có fan, có điều muốn duy trì fan trung thành cần phải có một vài tác phẩm thật tốt mới được.

Lướt qua bình luận, Tô San lúc này mới nhìn thấy xe Vương Trừng ra tới, Triệu Đồng sau khi hỏi địa chỉ của cô, lập tức lái xe đi trước dẫn đường cho mấy xe kia, có điều Tô San phát hiện Tạ Duyên ngồi

bên cạnh hình như hơi không vui.

“Anh mệt sao? Hay để lần sau tôi mời anh ăn cơm, anh về khách sạn trước nghỉ ngơi đi?”

Tô San quay đầu qua nhìn hắn.

Tạ Duyên vẫn ngồi bên cạnh cô không nhúc nhích, nhắm hai mắt, vẻ mặt không biến hóa gì, giọng điệu cũng không mặn không nhạt:

“Tôi không mệt.”

Dứt lời, Triệu Đồng đang lái xe phái trước thiếu chút nữa cười lên tiếng, Duyên ca nhà cậu ta chỉ là tâm mệt thôi chứ người không mệt, vốn định là sẽ hưởng thụ thế giới hai người, ai biết Tô San vậy mà gọi thêm cả những người khác, có thể không mệt hay sao!

Nghe vậy, Tô San nhìn hắn vẻ nghi ngờ, sau đó lại tiếp tục lướt di động, thấy vừa nãy cô có chuyển khoản tiền nhưng Tạ Duyên không nhận lấy.

“Sao anh không nhận tiền?”

Cô nghiêm túc nói.

Tạ Duyên vẫn nhắm mắt như cũ, giọng điệu nhẹ nhàng:

“Coi như là tiền cơm.”

“Không được, bữa cơm này vốn dĩ tôi phải mời, nếu anh không nhận lại tiền, về sau tôi cũng sẽ không dám cùng anh ăn cơm.”

Thấy cô nghiêm túc như vậy, Tạ Duyên bỗng mở mắt ra, nhìn vào

mắt cô hiện đang phản chiếu hình ảnh của mình, hơi rũ mắt, giọng trầm trầm:

“Vậy cô để đó lần sau lại mời tôi ăn cơm.”

Tô San: “……”

Cô quay đầu đi, cũng không nói gì nữa, cho dù cô chậm chạp cỡ nào, thì cô cũng phát hiện ra đối phương hình như đối xử với cô tốt quá mức, có điều cô vẫn luôn không thể tin tưởng việc phát triển quan hệ nam nữ với người trong giới.

Trong xe lại lâm vào một mảng quỷ dị, Triệu Đồng ngồi trước lái xe cũng cảm thấy hơi xấu hổ, hắn không rõ, Duyên ca nhà mình đã biểu hiện rõ ràng như vậy, vì sao Tô San vẫn thờ ơ như vậy, khiến hắn đã gấp gáp đến sắp bốc hỏa.

Tạ Duyên nhìn qua cô, thấy cô dựa vào ghế, nhắm mắt lại, sườn mặt hoàn mỹ trắng nõn, vẫn không nhúc nhích, yên tĩnh tốt đẹp.

Cả đoạn đường im lặng quỷ dị, xe cuối cùng tới nơi, Tô San vừa lúc mở mắt ra, mở cửa xe đi xuống.

Tất cả xe đều vòng qua bãi đỗ xe phía sau, mọi người mang khẩu trang ra khỏi xe, cũng không lên tiếng trò chuyện cứ như vậy tới khi vào tới nhà cô.

Cửa vừa mở ra, trong nhà hiện chỉ có Tiểu Chu đang bận rộn, Tô San thay giày ra, chưa kịp tẩy trang gì, liền qua chỗ tủ lạnh, cầm mấy bình nước uống đủ loại đưa cho bọn họ:

“Mọi người cứ tự nhiên, chỉ cần không hút thuốc là được rồi.”

“Có thể ăn trái cây không?”

Vương Trừng dựa lưng vào ghế, còn cầm trong tay một bọc trái cây.

Tô San ném cho hắn một ánh mắt tùy ý, sau đó liền quay lại bếp, nói Tiểu Chu ra ngoài tiếp bọn họ.

Có nhiều món cần sự chuẩn bị trước một thời gian dài, nên Tô San chỉ nói Tiểu Chu đi mua nguyên liệu làm mấy món đơn giản mà thôi, tuy nhiên vẫn có mấy món gà vịt gì đó.

Mấy người trong phòng khách bật TV xem, mấy phim cẩu huyết các bà các mẹ thích, Vương Trừng lấy điện thoại chụp ảnh ba người rồi đăng Weibo.

“Ai, Tiểu Chu, Tô San nói cô mua cái gì vậy?”

Vương Trừng tò mò ghé đầu qua hỏi.

Tiểu Chu đang xếp chén đũa trên bàn, nhìn qua phía Vương Trừng đang ở phòng khách, trả lời thật:

“Gà vịt thịt cá, còn có hơn mười loại rau, nói chung là rất nhiều.”

Cô cũng rất hiếu kỳ, nhiều đồ ăn như vậy, không biết chị Tô nhà cô phải mất bao lâu mới làm xong.

Nghe vậy, đang chơi trò chơi, Lý Hách cười ra tiếng:

“Tô San tính làm bữa tiệc Mãn Hán luôn nha, may là bên phía nhà sản xuất mời cơm tôi không đi, nếu không tôi đã bỏ lỡ tay nghề của Tô San rồi.”

Lúc này, chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Tiểu Chu lập tức ra mở cửa, chỉ thấy Đồng Nhạc thở hổn hển đi vào, đến lúc cô ấy nhìn thấy mấy người ngồi trong phòng khách, liền trở nên khách sáo câu nệ chào bọn họ.

Lý Hách và Vương Trừng đang chơi game, Tạ Duyên nhìn qua toàn bộ chung cư không lớn không nhỏ rất ấm áp, cuối cùng có vẻ ngồi không yên, bỗng nhiên đứng lên, đi tới phía phòng bếp.

Cửa phòng bếp hiện đang được đóng lại, không thấy rõ bên trong, Tạ Duyên chuẩn bị đẩy cửa ra đi vào, thì cửa đã bị người từ bên trong mở ra.

Chợt nhìn thấy hắn đứng ngoài cửa, Tô San sửng sốt:

“Trong phòng bếp toàn khói dầu, nếu anh mệt, thì có thể nghỉ trong căn phòng trong cùng bên kia nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong, cô nói vọng ra phòng khách với Tiểu Chu:

“Tiểu Chu, em lấy giúp chị bình rượu trắng tới đây nha.”

“Có cần tôi giúp gì không?”

Tạ Duyên bình tĩnh chăm chú nhìn cô.

Tô San chậm rãi khép cửa lại chỉ còn một khe nhỏ, nhẹ giọng nói:

“Không cần đâu, chờ tôi hơn một tiếng là được rồi.”

---Hết chương 23---

Chương 24: Ăn no căng

“Không cần đâu, chờ tôi hơn một tiếng là được rồi.”

Cửa phòng bếp đóng lại, đồng thời ngăn cách mùi thơm của đồ ăn với phòng khách bên ngoài.

“À ưmh…. em cần vào phòng bếp đưa rượu trắng cho chị Tô.”

Tiểu Chu đỏ mặt, run run nhìn người đàn ông đang ngăn trước cánh cửa.

Tạ Duyên xoay người, nhìn lướt qua cô ấy, rồi quay lại phòng khách.

Thấy nam thần nhìn mình, Tiểu Chu kích động tới mức suýt đánh rớt chai rượu trắng, cuối cùng mạnh mẽ mở cửa phòng bếp giống như được bơm máu gà.

Mười giây sau, Tiểu Chu đi ra với vẻ mặt khó tin.

Chị Tô nhà mình là tốt nghiệp ở trường Tân Đông Phương sao?

Mấy người trong phòng khách chơi trò chơi không biết bao lâu, thỉnh thoảng ngó vào phòng bếp, nhưng cửa đóng kín mít không lộ ra động tĩnh gì.

Còn Đồng Nhạc đang rất câu nệ ngồi trên ghế, trong tay cầm một quyển sổ rất xoắn xuýt, lâu lâu nhìn qua Tạ Duyên, nhưng vẫn không nói lời nào.

Mới vừa chơi trò chơi xong, Lý Hách móc ra một bao thuốc lá trong túi, lại nghĩ đến lời của Tô San lúc nãy, đành phải nhét bao thuốc lá trở lại, nhìn thấy Đồng Nhạc vẫn đang ngồi đó ngại ngùng xoắn xuýt, lập tức nói lớn:

“Tạ Duyên, em gái nhà người ta đang muốn chụp hình chung với cậu, cậu phối hợp tí đi!”

Đồng Nhạc: “……”

Cô thực ra chỉ muốn xin chữ ký thôi a!

Tạ Duyên, hiện đang chat với ai đó, bỗng ngẩng đầu lên, nhìn qua Đồng Nhạc mặt đang đỏ hồng, cuối cùng vẫn không nói gì.

Còn Đồng Nhạc kích động tới mức giọng nói run rẩy:

“Có được không ạ?”

“Đương nhiên có thể!” Lý Hách còn tránh ra để làm lối đi cho Đồng Nhạc.

Có lẽ do quá kích động, Đồng Nhạc mãi mới tìm được điện thoại trong túi xách, mất thêm một lúc mới mở ra phần chụp ảnh.

“Tới đây, tới đây, để tôi chụp cho hai người!”

Lý Hách nhiệt tình cầm lấy di động của Đồng Nhạc, còn nói:

“Tôi cũng không hiểu lắm kiểu tư duy của mấy cô thiếu nữ, cái này gọi là gì ta?”

“Fan trung thành!”

Vương Trừng đang chơi trò chơi bỗng lên tiếng đáp.

“Đúng đúng đúng! Tạ Duyên, cậu cười lên chút đi, đừng chỉ có cúi đầu vậy, em gái nhà người ta là fan trung thành của cậu mà!”

Lý Hách có vẻ rất bất mãn với việc Tạ Duyên nãy giờ vẫn cúi đầu.

Tạ Duyên rốt cục ngẩng đầu, nhìn qua phía Đồng Nhạc hiện đang giơ tay chữ V, đành phải hướng mắt nhìn về phía Lý Hách chụp ảnh.

Di động tách tách mấy cái, Lý Hách mới đem di động trả lại Đồng Nhạc, Đồng Nhạc lập tức nhận lấy, kích động xem ảnh vừa mới chụp.

“Tiểu Chu, em lại đây giúp chị mang đồ ăn lên bàn đi.”

Cho đến khi trong bếp vọng ra tiếng của Tô San, mọi người trong phòng khách lập tức kích động, Vương Trừng buông di động, kêu la:

“Bụng tôi đói đến mức sắp dán vào lưng rồi!”

Thực ra Vương Trừng cũng rất bất đắc dĩ, nếu không phải tay nghề của Tô San tốt như vậy, hắn đã sớm đi đánh tennis với Lý Hách.

Chỉ là khi nhìn thấy Tiểu Chu từ trong phòng bếp mang ra từng đĩa đồ ăn, cả người Vương Trừng đều sững sờ, cả cuộc đời chưa khi nào khiếp sợ như vậy.

Đến lúc Tô San tháo tạp dề, từ phòng bếp đi ra, liền thấy Vương Trừng đang đứng gần bàn ăn, trừng mắt nhìn mấy món trên bàn.

“Ăn thôi, mọi người muốn uống gì?”

Cô vừa nói vừa đi qua mở tủ lạnh.

Bàn ăn hình chữ nhật, bảy người ngồi vẫn đủ, trên bàn tổng cộng có mười tám món, ngay cả người luôn bình tĩnh trầm ổn như Lý Hách cũng không nhịn được cầm đũa chọc chọc một đĩa đồ ăn mày xanh biếc.

“Thực sự đây không phải đạo cụ hả?”

Hắn còn lấy đũa gắp lên một khối điểm tâm.

“Đừng cử động!” Vương Trừng lập tức kinh hô:

“Để tôi chụp một tấm ảnh trước đã!”

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Vương Trừng chắc chắn không thể tin được, một bàn đồ ăn này đều là thật sự.

“Oaa, mấy món này làm y chang như mấy món ăn cung đình mà tổ đạo cụ ở đoàn phim làm để đóng phim, Tô San, thực ra chị là đầu bếp tốt nghiệp trường Tân Đông Phương phải không?”

Đồng Nhạc vẻ mặt không thể tin, tầm mắt nhìn chằm chằm mấy món ăn trên bàn.

Đồ ăn cung đình thực ra rất đa dạng, có món mang hương vị phong cách miền bắc, có món nấu theo cách miền nam, hôm nay mấy món Tô San làm là kiểu miền nam, hơn nữa trong đó còn có chứa rất nhiều nguyên liệu đa dạng, bổ dưỡng. Trước đây đầu bếp nổi tiếng ở Kinh thành được Đại phu nhân phủ Thừa tướng mời tới dạy nấu ăn cho đích tỷ nhà cô, như vậy để sau này có thể túm lấy dạ dày của Hoàng Thượng, có lẽ do thấy thường ngày cô cũng ngoan ngoãn,

Đại phu nhân cho phép cô cùng học chung với đích tỷ, đích tỷ của cô thì lại khinh thường xuống bếp ám mùi khói dầu, nhưng Tô San lại nghĩ rằng học nhiều cũng sẽ có ích. Tiếc là tối nay thời gian không nhiều, nên cô chỉ làm mấy món ăn đơn giản.

“Mọi người nếm thử xem, có hợp khẩu vị hay không.”

Tô San cười cười, cầm đồ uống đi tới bàn ăn, phát hiện chỉ còn một chỗ trống bên cạnh Tạ Duyên, liền đi qua ngồi vào đó.

Chụp hình xong, Vương Trừng liền vội vã không kịp chờ cấm lấy đũa, chỉ vào món ăn trước mặt hỏi:

“Cái này là món gì vậy??”

Tô San nhìn qua, thản nhiên nói: “Nấm hương dưa chuột rán dầu.”

Ở thời của cô, gọi là “Tùng hạc duyên niên”.

Nói xong, cô cầm lấy bình nước chanh trên bàn rót cho mình một ly, tiện thể nhìn qua Tạ Duyên ở bên cạnh:

“Anh có muốn uống không?”

Tạ Duyên lắc đầu, trước mặt hắn chỉ có mỗi ly nước lọc.

“A!”

Vương Trừng cắn một miếng, giật mình suýt đứng dậy:

“Tôi lần đầu tiên biết được là, dưa leo còn có thể có vị như thế này.”

Ngược lại Vương Trừng lải nhải, Triệu Đồng bên kia và Lý Hách đã

sớm động đũa, là do món ăn nhìn vừa ngon vừa đẹp mắt, nhìn cũng không đành lòng hạ đũa.

“A a a, Tô San, chị nhất định phải truyền dạy tay nghề nấu ăn cho em!”

Đồng Nhạc mặc kệ giảm béo ăn kiêng gì đó, cứ gắp đồ ăn liên tục.

Tạ Duyên cũng gắp mấy miếng thịt cá ăn, hắn trước đây cũng từng ăn mấy món kiểu cung đình xa xưa rồi, nghe nói đầu bếp nấu ăn là hậu duệ của đầu bếp trong cung thời xưa, mặc dù bề ngoài nhìn rất đẹp mắt, nhưng hương vị của nó so với mấy món ăn trên bàn này thật sự kém xa.

“Còn món này là món gì?”

Vương Trừng lại chỉ vào một chén đồ ăn rất đẹp mắt không nỡ ăn hỏi.

Tô San nhìn qua, tự gắp một miếng rau xanh:

“Bún thịt.”

Ở nơi của cô, gọi là “Hổ khẩu long tàng”, tổ mẫu của cô đặc biệt rất thích ăn món này, cho nên cô mới dành nhiều công sức học nấu ăn như vậy để lấy lòng tổ mẫu.

“Trời ạ, Tô San, tôi nghiêm túc đó, cô có cần bạn trai không?”

Vương Trừng nhìn một bàn đồ ăn, lại tán thưởng.

Trong hơn một giờ, vậy mà có thể làm ra mấy món ăn chỉ có trong tưởng tượng, mấy món đồ ăn ở nhà hàng năm sao gì đó cũng đuổi

theo không kịp.

“Vương Trừng, không phải là cậu muốn giảm cân sao? Vậy mà cậu còn muốn làm bạn trai của Tô San, về sau chắc fan của cậu gọi cậu là Tiểu Thịt Mỡ luôn cho rồi.”

Lý Hách bên kia bàn vừa cắn một miếng thịt vịt vừa chế nhạo.

Vương Trừng hừ một tiếng không chấp Lý Hách, món đồ ăn nào cũng gắp vài miếng.

Ăn một nửa, Tô San lại đi vào bếp, mang ra hai đĩa điểm tâm nóng hổi.

“Đừng, cô đừng mang ra đây, để lát nữa đóng gói cho tôi mang về!”

Vương Trừng la toáng lên.

Còn Triệu Đồng trừng lớn mắt nhìn Duyên ca của cậu ta cứ gắp từng miếng từng miếng thịt bỏ vào chén, ngay cả Lý Hách cũng nhìn Tạ Duyên như nhìn người ngoài hành tinh, phải biết rằng trước kia Tạ Duyên dù chỉ là một chút xíu thịt cũng không động vào.

Tô San thấy Tạ Duyên cũng ăn khá nhiều, lúc này mới thở phào, cô rất sợ không hợp khẩu vị của Tạ Duyên.

Lại gắp thêm một miếng rau xanh vào chén, không biết nghĩ tới điều gì, Tạ Duyên bỗng quay đầu qua, nhìn Tô San nãy giờ chỉ uống nước chanh:

“Cô sao không ăn đi?”

Tô San sửng sốt, bỏ ly xuống, cười cười nói:

“Tôi không giống các anh, tôi không thể ăn quá nhiều.”

Nói tới đây, người nãy giờ đang ăn là Đồng Nhạc lập tức buông đũa xuống:

“Không ăn nữa, không ăn nữa, hôm nay ăn nhiều như vậy, thầy giáo của em sẽ mắng em!”

Đây là sự bi ai của nữ nghệ sỹ.

Nhìn thấy tay chân cô mảnh khảnh như vậy, Tạ Duyên hơi nhíu mày, vẻ mặt cảm xúc phức tạp.

“Ăn một bữa cơm của Tô San, tôi phải tập thể hình ba tiếng mới tiêu hao hết calo.”

Lý Hách cũng buông đũa xuống, lại uống một ngụm coca thật lớn.

Chỉ có Triệu Đồng vẫn tiếp tục ăn, dù sao hắn không cần ăn kiêng hay tập thể hình gì, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Cuối cùng một bàn đồ ăn như vậy cũng không dư lại bao nhiêu, Tô San tính mang vứt bỏ hết đồ ăn thừa, Vương Trừng lại ngăn cản nói quá lãng phí, nhất định bắt cô phải gói lại mấy món điểm tâm để hắn mang về.

Do tối nay lát nữa còn có lịch hẹn, Vương Trừng cũng không ở lại lâu, nghỉ ngơi tiêu thực một chút liền cùng Lý Hách ra về, nói là muốn đi tập thể hình. Lúc đi vẫn cầm theo hộp điểm tâm.

Đến lúc Tô San và Đồng Nhạc cùng nhau rửa chén xong từ phòng bếp đi ra, chỉ còn nhìn thấy Triệu Đồng đang nằm trên sô pha không

nhúc nhích, bụng còn nhìn thấy được là hơi nhô lên.

Chỉ có Tạ Duyên vẫn ngồi cầm máy tính bảng lướt lướt, Đồng Nhạc giờ cũng phải quay về trường học, Tô San cũng không tiện thúc giục Tạ Duyên rời đi, chỉ có thể đi tẩy trang và thay đồ, rồi pha trà mang qua.

“Hai người có muốn xem phim tiêu thực chút không?” Vừa nói vừa mang hai tách trà ra.

“Tôi giờ là phế nhân rồi, đi về trước đây.”

Triệu Đồng rất thức thời ôm bụng đứng dậy, chuẩn bị đi về.

Nói xong, Tô San tay cầm hai tách trà đang ngơ ngác nhìn Tạ Duyên, thấy Tạ Duyên cũng không có tính toán rời khỏi, đành đưa một tách trà cho hắn.

Tiểu Chu cũng về, cả căn hộ chỉ còn hai người, Tạ Duyên tắt máy tính bảng, nhận lấy tách trà cô đưa uống một ngụm:

“Trà xuân Long Tĩnh?”

“Đúng vậy.”

Tô San cười cười ngồi ở một đầu khác của sô pha.

Có khả năng là do ảnh hưởng của kiếp trước, cô rất thích thu thập các loại trà, nhưng cũng không thường uống lắm, có điều xem ra Tạ Duyên là người thường xuyên uống trá, nhìn dáng vẻ hẳn là đã nghiên cứu rất nhiều về trà đạo.

“Tôi cũng đi đây.”

Hắn đứng dậy, cầm lấy áo khoác vắt trên sô pha.

Không ngờ là Tạ Duyên đột nhiên ra về như vậy, Tô San cũng lập tức đứng lên:

“Để tôi tiễn anh.”

“Không cần đâu.”

Hắn cầm áo khoác và di động đi ra phía cửa.

Tô San đi theo sau, khách khí cười nói:

“Đồ ăn không hợp khẩu vị mong anh thông cảm.”

Hắn đặt tay lên chốt cửa, dừng lại, xoay người cúi đầu nhìn cô nghiêm túc nói:

“Sao cô biết không hợp khẩu vị của tôi?”

Bốn mắt nhìn nhau, lại kiểu ánh mắt này nữa, Tô San quay đầu đi tránh ánh mắt của hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có một tia khác thường:

“Nếu anh thích thì tốt rồi.”

Cô hiện giờ đã thay một bộ quần áo ở nhà màu hồng nhạt, ống tay áo thùng thình, nhìn là biết cánh tay của cô mảnh khảnh đến mức nào, vậy mà còn muốn giảm cân? Ánh mắt hắn lại chuyển tới khuôn mặt nhỏ để mặt mộc của cô, nãy giờ vẫn nghiêng qua một bên, không dám nhìn thẳng hắn, Tạ Duyên tiến gần cô một bước, ghé đầu vào hỏi:

“Vậy cô có thích không?”

Hắn dựa vào quá gần, Tô San hơi kinh sợ, theo bản năng lui ra sau hai bước ánh mắt chuyển qua hết bên này tới bên kia né tránh:

“Đồ ăn do bản thân tôi làm, cho dù dở thế nào tôi cũng thích.”

“Vậy sao?”

Khóe môi hắn hơi mím lại, giọng nói trầm thấp:

“Vậy nếu tôi thực thích đồ ăn của cô thì làm sao đây?”

---Hết chương 24----

Chương 25: Bị đoạt mất cơ hội

“Vậy nếu tôi thực thích đồ ăn của cô thì làm sao đây?”

Tô San nghe vậy sửng sốt, ngẩng đầu lên, nhìn Tạ Duyên, cuối cùng chỉ khách khí cười cười:

“Tiếc quá, sắp tới tôi phải tiến hành quay bộ phim mới, sau này nếu có dịp thì sẽ mời anh ăn cơm.”

Cô cảm thấy khả năng là Tạ Duyên chỉ thích tài nấu nướng của cô.

“Khi nào mới có dịp?”

Hắn hỏi như kiểu tùy ý.

Tô San suy nghĩ một chút, không biết nghĩ tới điều gì, cuối cùng trả lời với Tạ Duyên:

“Không phải anh còn phải đi học thái quyền sao? Vậy chờ tới lúc anh học thái quyền xong tôi sẽ mời anh ăn cơm.”

Từ đầu đến cuối, cô đều nói chuyện khách khí với hắn như với người xa lạ, hoàn toàn không thân thiện giống như khi nói chuyện với Vương Trừng, nghĩ thế, thần sắc Tạ Duyên khẽ biến đổi, không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng rồi mở cửa tính đi khỏi.

“Anh đi đường cẩn thận.”

Cô nói xong tính khép cửa lại. Đúng lúc này bàn tay Tạ Duyên bỗng nhiên ngăn ở cạnh cửa, quay đầu lại nói với cô:

“Tạm biệt.”

Bận rộn như vậy, không biết khi nào hai người mới có thể gặp lại lần nữa.

Tô San hơi sửng sốt, cũng cười nói:

“Tạm biệt.”

Nhìn thấy bóng Tạ Duyên biến mất trên hành lang, Tô San đóng cửa lại, quay lại phòng với tâm trạng khó hiểu, rồi lại thấy hình như phòng khách còn chưa lau thế là lại lấy cây lau nhà ra lau phòng khách một lượt.

Nếu nói lúc trước chỉ là suy đoán, thì thái độ hiện giờ của Tạ Duyên hình như cũng có thể giải thích một vài điều, có điều Tô San nghĩ chắc là do hắn thích tài nấu nướng của mình thôi.

Đi xuống lầu, Triệu Đồng đã đánh xe ra khỏi bãi đỗ xe dừng ở cổng chung cư chờ ở dưới, nhìn thấy còn có mấy bác gái thỉnh thoảng đi qua lại, Tạ Duyên phải cúi đầu kéo thấp mũ xuống, bước nhanh tới cửa trước xe mở ra ngồi vào.

Thấy sắc mặt Duyên ca nhà mình không tốt lắm, Triệu Đồng lập tức đoán được sự việc tiến hành không thuận lợi, có điều thật kỳ lạ, Duyên ca nhà mình vừa có tiền, vừa có khuôn mặt đẹp trai, còn có thân hình khỏi chê, vì sao cô Tô San này lại khó thu phục như vậy!

“Hiện giờ có phải mấy cô gái đều thích kiểu đàn ông trẻ tuổi?”

Triệu Đồng đang nhấn chân ga đạp nhầm thành chân phanh, cứng đờ quay đầu qua, nhìn Tạ Duyên có vẻ rất nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Xong rồi, Tô San đã bức điên Duyên ca nhà mình rồi.

“Khụ khụ, chuyện này… tùy thuộc vào thẩm mỹ của mỗi người, có người sẽ thích kiểu đàn ông trẻ tuổi trắng trẻo thư sinh, nhưng cũng có người sẽ thích đàn ông rắn rỏi nam tính, anh xem, kiểu như Đồng Nhạc thì đâu có thích đàn ông như Vương Trừng đâu.”

Triệu Đồng nói một hơi dài, lại gắt gao nhìn qua sắc mặt của Tạ Duyên, cậu ta thật sự không ngờ là Duyên ca nhà mình lại có một ngày không tự tin như vậy, nếu như Duyên ca còn không có tự tin thì những người khác còn sống sao đây!

“Có điều anh và Lý Hách cùng là kiểu rắn rỏi nhưng cũng không giống nhau, anh đẹp trai hơn anh ấy.”

Triệu Đồng cười hắc hắc nói.

Tạ Duyên liếc hắn một cái, lại cúi đầu nhìn cánh tay mình:

“Có phải là da tôi đen quá không.”

Triệu Đồng: “……”

Trời ạ! Duyên ca nhà hắn thực sự bị điên rồi.

…

Kéo rèm cửa sổ ra, trời bên ngoài đã rất tối rồi, Tô San ngồi trên ghế sô pha nghỉ ngơi chút, hôm nay cô thật là mệt, lướt lướt điện thoại,

cô phát hiện Vương Trừng lúc nãy chụp ảnh ở nhà cô, còn đăng lên Weibo, nhưng cô cũng lên hot search.

Cư dân mạng A: “Tui…tui thấy Duyên ca nhà tui!!”

Cư dân mạng B: “Hừ! Vương Trừng đúng là kiểu con trai tâm cơ, vậy mà chỉ photoshop cho mỗi bản thân, sao anh không nghĩ tới Lý Hách nữa! Người ta đã đen tới mức nhìn không thấy gì, sao không chỉnh cho Lý Hách một chút!”

Cư dân mạng C: “Ha ha ha! Đàn ông mưu mô vậy mà cũng không chỉnh cho Duyên ca nhà tui trắng hơn, Tạ Duyên cũng đen a!”

Cư dân mạng D: “Muốn nhìn ông xã nhà tui, nhưng lại phải nhìn thông qua ảnh chụp của người đàn ông khác *khóc lớn*”

Cư dân mạng E: “Cảm giác trong đoàn phim tràn đầy gian tình *che mặt*”

Cư dân mạng F: “Chỉ có mình tui chú ý tới bàn đồ ăn kia thôi sao? Toàn bộ là do Tô San nấu?”

Cư dân mạng G: “Tôi không tin là do Tô San nấu, cuộc họp báo đóng máy của bọn họ kết thúc cách đây mới có ba bốn tiếng, tuyệt đối không thể làm ra một bàn đồ ăn như vậy *mỉm cười*”

Cư dân mạng H: “Tô tiểu thư suốt ngày chỉ lấy lòng người ta, lại khoe nhan sắc, lại lấy lòng người ta, hiện tại còn trở thành đầu bếp nhà hàng năm sao, nhưng dù như vậy không thể che lấp diễn xuất nát như cặn bã của cô ta!”

Chính cư dân mạng đưa cô lên hot search, Tô San cảm thấy bản thân cũng giúp cho công ty tiết kiệm tiền marketing, hơn nữa cô cũng

nhận ra một chuyện, những nghệ sỹ diễn xuất tốt, phẩm chất tốt, không có một chút vết đen nào ngược lại khó có thể nổi tiếng được, nếu có cũng chỉ là số ít mà thôi, còn những người đầy khuyết điểm vết đen ngược lại hot càng mau, giống như Tạ Duyên cũng có anti-fan, những người đó toàn nói hắn giả vờ khiêm tốn, còn thích chơi chiêu trò, có điều mấy anti-fan thông thường đều bị fan của Tạ Duyên đàn áp.

Nếu cô ngay từ đầu đã có diễn xuất tốt, khẳng định sẽ không có nhiều người chú ý tới cô như vậy, chính vì vì diễn xuất của cô kém, nên mấy người đó mới thích mắng chửi, cho dù giờ diễn xuất của cô đột nhiên tốt hơn, mấy anti-fan cũng sẽ moi ra lịch sử đen tối của cô để nói, trong mắt của anti-fan, cô làm gì cũng đều là ra vẻ, giả vờ, trong trong mắt của fan hâm mộ thực sự, cho dù diễn xuất của cô kém thì cũng có thể tha thứ được.

Thực ra có nhiều nghệ sỹ trong giới nhìn bề ngoài có vẻ rất nổi tiếng, phần lớn đều biểu hiện giả dối, thường xuyên lăng xê để lên hot search, sau đó thường xuyên xuất hiện trên mấy chương trình truyền hình, cho dù chỉ là một tân binh vừa mới ra mắt, nếu làm vậy cũng sẽ khiến người ta có cảm giác cô ấy thật nổi tiếng, nhưng fan hâm mộ thực thụ thì rất ít, địa vị thấp, thực ra chỉ làm bộ cho người ta nhìn mà thôi.

Tô San cũng không cố gắng lấy lòng ai cả, cũng không cố gắng khoe khoang, vì những thứ cô làm được nếu thể hiện ra hết, thì sẽ khiến người khác hoài nghi cô thay đổi so với trước kia quá nhiều.

Ngày mai bắt đầu cùng đoàn làm phim tới phim trường khởi quay rồi, cho nên tối nay Tô San phải thu thập hành lý, quần áo, sáng sớm mai chị Lưu tới đón cô ra sân bay.

Hiếm khi mà ở sân bay cũng có paparazzi, còn có một số fan cầm

bảng ghi tên cô, hiển nhiên là chị Lưu cũng không nghĩ tới đột nhiên sẽ có fan ở đây chờ, nhất thời cũng không tìm đâu ra vệ sỹ.

“A a a! Tô San!”

“Tô San, em yêu chị!”

Còn có mấy fan xông tới, phần lớn đều là nữ, tuy rằng không nhiều lắm, cũng được hai ba chục người, Tô San bị vây lại chật như nêm, còn phải dựa vào chị Lưu mở đường mới đi được.

Mấy người khác ở sân bay thấy ồn ào cũng ghé mắt nhìn qua, cũng may lập tức có bảo vệ sân bay đến, cản lại mấy fan hâm mộ, cho đến khi cô tới cổng kiểm tra an ninh, Tô San lúc này mới tháo kính râm xuống thở phào một hơi, còn thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn mấy fan hâm mộ vẫn đứng đó chưa chịu đi.

“Nhìn thấy không, em còn không đồng ý lăng xê, đây là hiệu quả kế hoạch marketing, cho dù hiện em còn chưa thực sự có tác phẩm nổi bật, nhưng nếu xuất hiện nhiều trên các phương tiện truyền thông, thể nào cũng có thể lôi kéo được một ít fan hâm mộ, hơn nữa hiện giờ em đang theo con đường chú trọng thể hiện nhan sắc, cái này là con đường thu hút nhiều fan nhất, một thời gian nữa chị sẽ giúp em nhận một vài lần chụp ảnh tạp chí thời trang, chụp hình ở sân bay, chụp hình trên phố, lúc đó sự tình sẽ còn thay đổi.”

Chị Lưu nghiêm túc nói.

Rất nhiều tân binh khi ra mắt, những công ty quản lý hay người đại diện cũng không biết xác định con đường khuynh hướng rõ ràng, nên có nhiều diễn viên đóng phim trên mạng cũng khó mà tiến sâu vào giới giải trí, dần dần lại càng bị đẩy ra ngoài, hiển nhiên là chị Lưu là một người đại diện rất có kinh nghiệm.

“Cái váy kia sao rồi?”

Tô San đi đằng trước hỏi.

Dứt lời, chị Lưu đi đằng sau cũng tùy ý nói:

“Chị cũng có quen biết với lãnh đạo của mấy nhà tài trợ trang phục, chỉ là một cái váy mà thôi, sao có thể bắt em phải đền, hơn nữa hôm qua khi em mặc lên hình không tệ, khí chất thể hiện ra rất phù hợp với tôn chỉ của nhãn hiệu này, chẳng qua do độ nổi tiếng của em còn chưa đủ, đến lúc danh tiếng của em được nâng lên, đừng nói chỉ là một cái váy, em phải trở thành nhà phát ngôn của cả thương hiệu mới được!”

Chị Lưu vĩnh viễn luôn tự tin như vậy, có điều do đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, đã sớm có được mạng lưới quan hệ lớn không thể tưởng, chị ấy đúng là có tư cách để tự tin như vậy.

Lĩnh vực truyền hình, lĩnh vực điện ảnh, lĩnh vực thời trang, là ba lĩnh vực độc lập, có thể ở vị trí rất cao trong lĩnh vực truyền hình, nhưng ở lĩnh vực điện ảnh lại chỉ là diễn viên phụ, vì trong lĩnh vực điện ảnh cơ hội vai diễn chủ yếu nằm trong tay những đạo diễn nổi tiếng, cũng sẽ có một số tân binh đóng phim điện ảnh, bởi vì màn ảnh rộng có thể tiến xa, lại còn có thể hướng ra thị trường nước ngoài, mà mảng truyền hình thì chỉ có thể xuất hiện trong mắt khán giả trong nước mà thôi.

Còn lĩnh vực thời trang thì còn độc đáo hơn, trong giới thời trang, chưa chắc nghệ sỹ có nhiều fan hâm mộ, nhiều người yêu thích hay nổi tiếng là có thể có được cơ hội tốt, cho nên những nghệ sỹ trẻ tuổi có nhiều fan cũng chỉ có thể lấy được những nhãn hiệu phổ thông, nhưng phải có cơ hội làm người đại diện của những thương hiệu

quốc tế nổi tiếng xa xỉ, như vậy mới có thể nổi tiếng ở quốc tế, còn người phát ngôn ở một địa phương hay người phát ngôn trên toàn cầu hay đại sứ hình tượng thì lại cũng không giống nhau, đại sứ hình tượng chỉ là một cái tên, không có tác dụng gì, chỉ có người phát ngôn mới có thể chân chính làm ra tiền.

Có điều đáng tiếc là, trong nước những nghệ sỹ đại diện thương hiệu xa xỉ chân chính rất ít, toàn là những ảnh hậu lâu năm công thành danh toại, bởi vì họ có địa vị vững chắc mà có mạng lưới quan hệ rộng, còn người bình thường cũng không cần nghĩ tới, còn đối với việc có thể làm người phát ngôn cho một nhãn hiệu trên toàn cầu, thì trong nước chưa có một nghệ sỹ nào có thể.

“Phạm Mộng…”

“Chuyện Phạm Mộng em không cần xem vào, sớm hay muộn cũng có ngày cô ta sa chân tìm đường chết, hiện tại em đã tới giờ lên máy bay rồi, cứ tập trung nỗ lực đóng phim là được.”

Chị Lưu thản nhiên nói.

Nghe vậy, Tô Sam cũng không nói gì, giờ cô cũng không tính để ý tới Phạm Mộng, hiện tại chưa tới lúc đó.

Địa điểm phim trường là một vùng ngoại ô ở Giang Thị, cảnh cũng khá đẹp, trước đây cũng có vài bộ phim quay chụp ở đây, dù sao cũng là phim võ hiệp, toàn lấy mấy cảnh sông núi nước non gì đó.

Tô San lúc tới phim trường vừa lúc chuẩn bị làm nghi thức khởi máy, giờ cô là nữ chính cho nên vị trí sẽ đứng bên trong, Chu Cầm Cầm thủ vai nữ thứ nên đứng cạnh cô, hôm nay cô ấy còn mặc một chiếc váy đỏ thẫm ngắn củn, lộ ra một đôi chân trắng nõn, có vẻ hôm nay muốn cướp nổi bật của cô, có điều Tô San cũng không để ý, chân

Chu Cầm Cầm quá thô, hiển nhiên chính cô ấy còn không biết tự hiểu lấy.

Sau khi dâng hương, những phóng viên bu quanh phỏng vấn Giang Dần, cũng có người phỏng vấn cô.

Rất nhiều camera chụp hình, quay phim, ánh đèn flash chớp nháy không ngừng, hôm nay Tô San chỉ trang điểm nhẹ, mặc một chiếc váy hồng nhạt dài tới đầu gối, cũng không quá mức lóa mắt.

"Giang Dần, anh có biết chuyện đồn đãi trên mạng không? Anh cảm thấy giữa Tô San và Mục Dao thì ai là người thích hợp với nhân vật này hơn?"

Một phóng viên báo giải trí đứng ra tiên phong hỏi Giang Dần, vấn đề khá bén nhọn, cũng không có tì nào bận tâm việc Tô San hiện còn đang đứng ở bên cạnh, có điều nếu hiện tại Mục Dao mà là người đứng ở đây, phóng viên đó tuyệt đối không dám hỏi vậy.

Trước mặt rất nhiều microphone của một số trang web video và một số trang báo mạng, ánh đèn flash không ngừng nghỉ, Tô San mãi cũng không thoát khỏi vòng vây phóng viên, chị Lưu đứng ở bên kia nháy mắt với cô.

Cũng may Giang Dần cũng đã quen với việc này, khóe môi hơi cong, trả lời không chút do dự:

"Tô San chính là nữ chính trong lòng tôi."

Được rồi, rốt cuộc đám phóng viên đã có đề tài để viết rồi, nữ phóng viên kia có vẻ còn chưa hài lòng, muốn rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục duổi microphone hỏi:

“Anh cảm thấy diễn xuất của Tô San so với Mục Dao thì tốt hơn sao?”

Cái cô phóng viên này hỏi rất bén nhọn, Giang Dần cũng không khách khí, trực tiếp mỉm cười nói:

“Cô cảm thấy diễn xuất của ai tốt hơn?”

Nữ phóng viên không nói gì, một phóng viên khác đưa microphone lại gần Tô San hỏi:

“Đối với những đồn đãi trên mạng nói rằng cô đoạt vai diễn của Mục Dao, cô cảm thấy thế nào?”

“Anh đã nói là đồn đãi, đồn đãi thì không phải là sự thật.”

Tô San mỉm cười trả lời.

“Có người nói chị của cô là Phó chủ tích của Orange Video, có đúng vậy không?”

“Ngày hôm qua Vương Trừng có đăng hình ăn cơm ở nhà cô, quan hệ của hai người rất tốt sao?”

“Giang Dần, tất cả mọi người đều tò mò quan hệ của anh và Dương Chỉ, hai người có phải đang hẹn hò không?”

“Anh thích kiểu con gái như thế nào?”

Các phóng viên đều hỏi tới tấp, vần đề càng bén nhọn hơn, cho đến lúc trả lời phóng viên xong đã hết khoảng nửa tiếng, cuối cùng vẫn là bị người đại diện kéo đi, nếu không trả lời mãi cũng không hết câu hỏi của phóng viên.

Đoàn phim có dựng ở vùng ngoại ô một cái nhà gỗ nhỏ làm cảnh quay, nữ chính ở cùng với sư phụ ở chỗ này, còn hóa trang này nọ sẽ tiến hành trong xe.

Thật vất vả mới thoát khỏi đám phóng viên, chị Lưu kéo Tô San qua một bên dặn dò:

"Ở chỗ này không quá cách biệt với bên ngoài, cho nên thường có nhiều paparazzi vào chụp lén, em chú ý hình tượng một chút, nếu như có bị người ta chụp lại việc em nói chuyện với Giang Dần hay gì đó, em cũng đừng vội vã thanh minh làm sáng tỏ, cứ giữ thái độ ba phải là được."

"Em biết rồi."

Tô San thản nhiên nói.

Thấy vậy, chị Lưu có vẻ còn muốn nói gì đó nhưng thấy phóng viên vẫn đứng đầy bên kia, cuối cùng lại không nói ra, chỉ dặn cô chú ý này nọ một chút.

Đến lúc chị Lưu đi khỏi, Tô San về lại xe bảo mẫu để nghỉ ngơi rồi còn trang điểm, ngồi lướt di động, cô phát hiện video phỏng vấn lúc nãy của cô và Giang Dần đã đăng lên mạng, Tô San cũng đoán được chỉ lúc sau nhất định fan Mục Dao sẽ bay vào chửi cô tới tấp.

Nhưng hôm nay tin nóng hàng đầu lại là tin khác, hóa ra là có một trang báo nào đó đăng tin là Tạ Duyên sắp trở lại đóng phim truyền hình, hơn nữa hình như là phim thần tượng chuyển thể từ tiểu thuyết tình yêu đô thị, tuy rằng chỉ là một tin nóng chưa được xác thực nhưng fan vẫn nổi bão.

Cư dân mạng A: “Tạ Duyên cũng đi đóng phim thần tượng, vậy ngày mà tôi trúng số độc đắc chắc không còn xa nữa phải không?”

Cư dân mạng B: “A a a! Đây là sự thật sao? Ông xã nhà tui rốt cục muốn đóng tổng giám đốc bá đạo sao? Cứ nghĩ tới là thấy cảm xúc dạt dào mênh mang!”

Cư dân mạng C: “Không muốn! không muốn! Tôi không muốn nhìn thấy ông xã ân ái với người phụ nữ khác!”

Cư dân mạng D: “Tâm hồn thiếu nữ của mấy bác gái lại bùng cháy!”

Cư dân mạng E: “Ha ha, đám fan não tàn nào đó lúc nào cũng cố ý tỏ vẻ khiêm tốn, bây giờ lại ầm ĩ!”

Cư dân mạng F: “Ôm mang đi Tạ Duyên nhà tui, fan hâm mộ tốt nhất nên chờ thông tin chính thức, từ chối việc báo lá cải và anti-fan mang ra bàn luận *mỉm cười*”

Tạ Duyên đóng phim thần tượng, vừa nhìn là biết tin vịt, rõ ràng bộ phim sắp tới của hắn là một bộ phim hành động, sao có thể đi đóng phim thần tượng được, hắn nhìn là thấy không giống người sẽ đi đóng phim thần tượng, Tô San lướt lướt xem qua mấy bình luận bên dưới, trong lòng cũng không hề tin tưởng mấy tin vịt kiểu này.

Cảnh đầu tiên quay là Chu Cầm Cầm thủ vai nữ thứ cùng quản gia nhà mình đi tìm thần y, để mời về chữa bệnh cho cha của nàng, sau đó gặp được nữ chính, nứ thứ ngang ngược kiêu ngạo vô lý, còn vừa đi vừa mắng thần y sao lại mở một nơi héo lánh như vậy, bị nữ chính nghe thấy, tất nhiên nữ chính không thích người khác mắng sư phụ của nàng, sau đó chạy ra trêu chọc nữ thứ. Bị phát hiện đang mắng người khác, nữ thứ càng ghét nữ chính, hai người chút nữa mâu thuẫn đánh nhau.

Cảnh đầu là cảnh diễn của Chu Cầm Cầm, cũng bị NG một hồi, có điều do là phim truyền hình nên không yêu cầu nghiêm khắc về diễn xuất như phim điện ảnh, cho nên qua loa đại khái một hồi, đạo diễn cũng chấp nhận, chỉ là hơi đối lập với diễn viên gạo cội đóng vai quản gia kia, diễn xuất của Chu Cầm Cầm đúng là không thể coi được, Tô Sam rốt cục cảm nhận được tâm trạng của một khán giả ngồi xem diễn viên có diễn xuất kém là như thế nào.

“Tô San, cô lại đây buộc dây thép, chuẩn bị đóng cảnh nhảy xuống từ trên cây!”

Đạo diễn cầm loa hô.

Nghe vậy, Tô San thả quạt xuống, qua đó để nhân viên đoàn phim buộc dây cho cô, cô cũng không sợ độ cao, cho nên rất nhanh đã được kéo đưa lên cành cây trên cao, điều chỉnh tư thế thật tốt, rồi đạo diễn lại hô mọi người chuẩn bị bắt đầu quay.

Phim truyền hình có nhiều tập, cho nên trong quá trình quay phim cũng không đòi hỏi quá cao, ở mỗi cảnh quay đạo diễn cũng không chỉ đạo quá nhiều, phần lớn đều dựa vào cảm nhận và biểu hiện của diễn viên.

“Mọi người chuẩn bị, action!”

Đạo diễn dứt lời, màn ảnh quay tới Tô San, có vẻ nghe thấy có người đang mắng sư phụ cô, cô hơi trợn mắt, tròng mắt chuyển động, liền thấy được Chu Cầm Cầm đang đi phía dưới vẫn đang mắng nhiệt tình.

Nàng dựa vào thân cây trên cao, một tay kê dưới đầu, một tay cầm viên đá, khóe mắt hơi nhìn xuống, đột nhiên phi viên đá xuống dưới!

“A!”

Chu Cầm Cầm tỏ vẻ đau đớn che trán, sau đó nhìn tứ phía:

“Ai? Là tên nào, còn không chịu xuất hiện trước mắt bản tiểu thư!”

Nhìn xung quanh, dường như cảm nhận được Tô San ở trên cây, nàng ta lập tức trừng mắt thất lớn, dùng ngón tay chỉ vào Tô San:

“Hóa ra là nha đầu thúi này, mau xuống đây cho bản tiểu thư!”

“Tiểu thư…”

Quản gia đứng bên cạnh hơi kéo tay áo của Chu Cầm Cầm, ý bảo nàng ta đừng quá mức xúc động.

Nơi non xanh nước biếc, xung quanh đều là cây cối xanh tốt um tùm, khi màn ảnh chiếu tới, Tô San nhắm mắt, lười biếng ngáp một cái:

“Thật trùng hợp, sao trong rừng lại có thể nhảy ra một con chó điên.”

“Ngươi…ngươi…buồn cười!”

Chu Cầm Cầm tức giận rút kiếm ra, có vẻ muốn xông lên động thủ.

Đúng lúc này, Tô San cũng hơi trợn mắt, bay lên một cái sau đó phi từ trên cành cây cao xuống, quạt đạo cụ còn quạt lên khiến tà áo của cô bay bay rất có tiên khí.

Vừa rới xuống đất, Tô San liền bắt hai tay sau lưng, vẻ mặt tò mò, nhìn Chu Cầm Cầm một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng lanh lảnh nói:

“Các ngươi là ai?”

Khuôn mặt tinh xảo của nàng tràn đầy nét tò mò vô tội, có thể do tuổi tác còn trẻ, nhìn cũng không cảm thấy ngán ngẩm, nhưng ngược lại bộ dáng tức giận của Chu Cầm Cầm nhìn là thấy cảm giác ra vẻ, đối lập vậy, những nhân viên đoàn cũng cảm thấy kỳ quái, diễn xuất của Tô San này không phải trước đây đều rất kém sao? Sao giờ nhìn thì hình như không phải vậy.

Chu Cầm Cầm có vẻ cũng phát hiện chuyện này, lại sợ bị Tô San đoạt mất sự nổi bật, cảm xúc trên mặt nhìn càng cố ý diễn, lập tức rút kiếm ra nhắm vào Tô San:

“Tên húy của bản tiểu thư mà ngươi có thể hỏi sao?”

Nhìn thấy kiếm kề gần cổ, Tô San cũng không sợ hãi, mà bỗng nhiên quay đầu, nháy mắt nghịch ngợm nói:

“Ngươi không nói ta cũng biết, còn không phải tên là chó điên sao!”

“Ngươi…”

Chu Cầm Cầm lại muốn cầm kiếm đâm nàng.

“NG!” (*NG: cảnh quay không tốt, cảnh bị hỏng)

Đạo diễn tinh thần mệt mỏi cầm loa hô:

“Chu Cầm Cầm, tư thế cầm kiếm của cô không đúng, cậu phụ trách chỉ đạo võ thuật, ra điều chỉnh cho cô ấy chút đi.”

Không so thì không thấy, sao Tô San và Chu Cầm Cầm đúng là khác

một trời một vực, đạo diễn cũng không muốn nói ra chuyện gì, dù sao Chu Cầm Cầm cũng là do đi cửa sau vào đây!

Nhìn thấy do mình mà NG, Chu Cầm Cầm cũng có vẻ hơi xấu hổ, không vui trừng mắt Tô San, liền qua bên kia uống nước.

Lúc này, chuyên viên trang điểm của Tô San cũng lập tức qua dặm phấn cho cô, hôm nay nóng như vậy, lớp hóa trang rất dễ trôi.

Mấy cảnh quay sau đó cũng xem như khá thuận lợi, chuẩn bị đổi địa điểm quay mấy cảnh khác, Tô San lại nhận được cuộc gọi của chị Lưu, nói bộ phim thần tượng tình yêu đô thị cô đang chuẩn bị nhận vai đã bị người khác đoạt trước rồi!

“Nghe nói là Dương Chỉ chủ động liên hệ bên nhà chế tác phim, so sánh với em, nhà sản xuất tất nhiên chọn Dương Chỉ, hơn nữa do chúng ta cũng chưa chính thức ký hợp đồng với họ nên không thể làm gì khác.”

Giọng nói chị Lưu đầu dây bên kia có vẻ khá nghiêm túc.

Tô San ngồi trong xe bảo mẫu hiện chuẩn bị muốn ngủ, nghe vậy lập tức tỉnh cả ngủ, kinh ngạc nói vào điện thoại:

“Không phải chị nói bộ phim này chỉ là một bộ phim nhỏ thôi sao? Dương Chỉ sao tự nhiên lại muốn đóng bộ này?”

Một bộ phim nhỏ thì thù lao đóng phim cũng không cao, hơn nữa đội chế tác cũng không quá mức xa hoa, Dương Chỉ hoàn toàn không cần phải hạ mình đi đóng mấy phim kiểu này.

---Hết Chương 25---

Chương 26: Gặp mặt

Một bộ phim nhỏ thì thù lao đóng phim cũng không cao, hơn nữa đội chế tác cũng không quá mức xa hoa, Dương Chỉ hoàn toàn không cần phải hạ mình đi đóng mấy phim kiểu này.

“Chuyện này chị cũng không rõ lắm, chắc phải đi hỏi thăm người khác xem sao, có điều nếu thực sự là phía Dương Chỉ chủ động liên hệ đoàn làm phim, chắc chắn bộ phim này có lợi ích gì đó mà chúng ta không biết, cho nên chúng ta nhất quyết không thể từ bỏ bộ phim này, cứ để thăm dò đã rồi tính, xem thái độ bên phía nhà sản xuất như thế nào.”

Chị Lưu nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Tô San cũng không nói gì, chỉ trầm mặc ngồi trong xe.

Cho đến lúc Tiểu Chu ở ngoài xe gọi cô ra ngoài, Tô San mới hồi thần lại, nói với chị Lưu đầu dây bên kia:

“Chị cứ xem xét lại cẩn thận nhé, em giờ phải ra đóng phim.”

Nghe vậy, chị Lưu vội vàng nói:

“Từ từ, còn có chuyện cần nói với em, chị đã liên hệ với người đại diện của Giang Dần, giờ do em không nổi tiếng lắm, không thuận lợi cho việc tuyên truyền phim, nên muốn lăng xê để thu hút fan couple của hai người trước đã, tối ngày mốt em ra ngoài ăn cơm với Giang Dần, lúc đó sẽ có paparazzi chụp hình, mọi chuyện đã bàn bạc xong rồi, em nhớ phối hợp một chút là được.”

Nghe vậy, Tô San im lặng suy tư một hồi mới “À” một tiếng.

Cúp điện thoại, cô lại xuống khỏi xe bảo mẫu qua bên kia quay phim, hôm nay là cảnh quay cuối cùng quay tại đây, ngày mai sẽ phải chuyển qua địa điểm quay ở Thượng Hải.

Đi vào khu vực quay chụp, Tô San nhìn lướt qua một vòng, thấy Chu Cầm Cầm đang ngồi bên cạnh Giang Dần, cười cười nói gì đó, thoạt nhìn rất nhiệt tình, nhưng Giang Dần vẫn không có biểu tình gì, không mặn không nhạt.

“Chị Tô, chị không biết đâu, Chu Cầm Cầm giống như trò cười vậy, giờ Giang Dần chỉ cần đăng gì đó lên Weibo, cô ta liền vào bình luận, làm giống như bọn họ thân thiết lắm vậy á, rốt cục chỉ muốn bám vào để được người ta chú ý mà thôi, bị fan của Giang Dần mắng thê thảm vẫn bám riết không buông, chị thấy không, Giang Dần nãy giờ chẳng nói gì, có khi trong lòng anh ấy đang mắng chửi cũng nên!”

Tiểu Chu nhìn qua bên phía đó cười nhạo.

Tô San cũng không nói gì thêm, đi qua dưới tán cây ngồi chờ quay.

Trong chốc lát, Giang Dần cũng đi qua bên này, thấy trong tay cô còn đang cầm một cây sáo, nhìn có vẻ lát nữa quay định tự thổi sáo, không khỏi tò mò ngồi xuống cạnh cô:

“Cô học thổi sáo lâu chưa?”

Thấy Giang Dần qua đây, Tô San cũng khẽ gật đầu chào rồi trả lời:

“Cũng tạm.”

Không biết nghĩ tới điều gì, cô bỗng nhiên nghiêm túc, tò mò nhìn Giang Dần hiện đang mặc một bộ đồ hiệp khách:

“Tôi…nghe nói…..hồi trước anh có đề cử tôi, vì sao vậy?”

Chuyện này cô đã sớm muốn hỏi.

Nghe vậy, Giang Dần cũng chỉ cười cười, không cố kỵ gì ngồi xuống cạnh cô, tùy ý nhặt một viên đá ném vào dòng suối nhỏ không xa phía trước:

“Cô cảm thấy là vì sao?”

“Do tôi xinh đẹp sao?”

Cô cười cười nói đùa.

Quay đầu qua, nhìn thấy mấy sợi tóc bên tai cô bị gió thổi nhẹ, trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn mang theo ý cười thản nhiên, ý cười lại không tới đáy mắt, Giang Dần bỗng nhiên ghé đầu qua nói:

“Đúng vậy, cô xinh đẹp.”

Hai người nhìn nhau, do Giang Dần ghé vào gần quá, Tô San theo bản năng ngồi dịch xa ra chút, cũng cười cười:

“Vậy phải cảm ơn mẹ của tôi rồi.”

Dứt lời, Giang Dần đang tính nói gì đó, đạo diễn đứng bên kia đã hô lớn bắt đầu quay.

…

Đẩy mở cửa biệt thự, Hạ Hoa cầm một túi văn kiện đi vào trong, ở lầu một chỉ có dì giúp việc quét nhà, nhìn thấy Hạ Hoa tới, lập tức cười tiếp đón:

“Dì Chu, Tạ Duyên đâu?”

Hạ Hoa nhìn lướt toàn bộ đại sảnh, lại ngẩng lên nhìn trên lầu.

Nghe vậy, dì Chu lập tức chỉ lên lầu hai nói:

“À, cậu ấy đang ở trong phòng huấn luyện trên lầu hai.”

Dứt lời, Hạ Hoa không nhịn được nhíu mi, có vẻ không vui nhìn lên lầu, cuối cùng vẫn bước lên cầu thang xoắn ốc đi lên.

Đi hết hành lang, đi tới gian phòng cuối cùng, cửa đang khép hờ, đẩy ra, khi hắn đi vào, thấy một cái bao cát như muốn bay ra.

“Khụ khụ!”

Hạ Hoa ho nhẹ hai tiếng.

Người ở trong phòng có vẻ đã thấy hắn, tháo xuống bao tay đánh quyền, lấy khăn lông đang vắt trên vai lau mồ hôi trên trán, người huấn luyện da đen đứng bên cạnh cũng làm một động tác tay xin chào, rồi nói một câu tiếng Thái, thấy Tạ Duyên giơ tay ra hiệu OK liền xách quần áo đi ra.

Hạ Hoa nghiêng người tránh cho người huấn luyện da đen đi ra, lại đi tới bên cạnh Tạ Duyên, giơ tay đấm vài phát lên cánh tay của Tạ Duyên hỏi:

“Cậu đang tính đi thi quyền anh à?”

Tạ Duyên liếc hắn một cái, lại lấy khăn lông lau mồ hôi, rồi đi ra khỏi phòng.

Thấy vậy, Hạ Hoa vẫn đứng im, không mặn không nhạt cười nói:

“Phim thần tượng của cậu, có lẽ sẽ phải đổi người đóng nữ chính.”

Quả nhiên, Tạ Duyên dừng bước chân, quay đầu lại:

“Anh có ý gì?”

Biết ngay là Tạ Duyên đã bị mê thần hồn điên đảo, Hạ Hoa cũng không đùa hắn, mà nói thẳng:

“Trên đời này không có tường nào không lọt gió, cậu muốn đóng bộ phim kia, thể nào cũng có người nghe được phong phanh, hơn nữa Tô San lại không quá nổi tiếng, chỉ cần Dương Chỉ chủ động liên hệ nhà sản xuất, là một người thông minh đều biết nên lựa chọn như thế nào, hơn nữa Dương Chỉ người ta còn muốn giảm thù lao đóng phim xuống một nửa, nhà sản xuất tất nhiên là mong còn không được.”

“Này, đây là hợp đồng, cả bộ phim thù lao là tám ngàn vạn, cộng với 10% hoa hồng, cậu có ký không?”

Hạ Hoa tiến lên một bước, giơ ra túi văn kiện, làm một người đại diện, hắn cũng không để Tạ Duyên đóng phim truyền hình với thù lao lẹt đẹt.

Tạ Duyên: “Anh nghĩ sao?”

Biết ngay hắn sẽ như thế, Hạ Hoa thở dài:

“Được rồi, tôi sẽ giải quyết giúp cậu, đảm bảo cuối cùng cậu có thể cùng cô Tô San kia ngọt ngọt ngào ngào đóng phim thần tượng của cậu.”

Nói tới đây, thấy Tạ Duyên chuẩn bị đi tắm, Hạ Hoa lập tức nhanh chân theo sau:

“Cậu nói thật với tôi đi, có phải cậu vẫn chưa theo đuổi được Tô San?”

Đi qua hành lang, tới phòng của mình, Tạ Duyên đặt tay lên cửa, quay đầu lại nhìn Hạ Hoa:

“Chỉ là tạm thời thôi.”

Cửa phòng sau khi bị đóng lại, Hạ Hoa hừ lạnh một tiếng, hắn muốn nhìn xem, Tạ Duyên khi nào sẽ chán cô Tô San kia.

…

Tối nay đoàn phim kết thúc công việc khá sớm, theo kế hoạch là sẽ cùng Giang Dần ra ngoài ăn cơm, Tô San thật sự không muốn đi, địa điểm ăn tối do Giang Dần quyết định, là một nhà hàng Thái.

Cả hai đều không đi cùng trợ lý, đi vào một phòng riêng, Tô Sang đang tính đi qua kéo lại rèm cửa, nhưng nhớ tới lời chị Lưu lại thôi.

“Cô muốn ăn gì?”

Giang Dần ngồi nhìn menu.

Tô San ngồi xuống phía đối diện Giang Dần, tùy ý nói:

"Tôi thì tùy tiện."

Đối với quyết định này của chị Lưu, Tô San tất nhiên là không thích, có điều đây là ý muốn của đoàn phim, do cô không nổi tiếng lắm, không nhiều người chú ý, khó có thể tuyên truyền phim, chỉ cần cố gắng phối hợp chút để có đề tài để đăng lên, điều này khi ký hợp đồng thực ra trong lòng mọi người đều biết nhưng không nói ra, giờ không thể nói ký xong hợp đồng rồi cô muốn qua cầu rút ván từ chối tuyên truyền.

Có điều cũng không quá tệ, so với Khúc Văn, Giang Dần cũng khá khách sáo, hơn nữa chỉ cần phim bắt đầu phát sóng là có thể làm sáng tỏ.

"Không có món nào tên tùy tiện."

Giang Dần ngẩng đầu, hơi mỉm cười.

Thấy vậy, Tô San cũng khẽ cười một tiếng, cuối cùng vẫn cầm lấy menu từ bên Giang Dần, nhìn lướt qua:

"Tôm nướng tiêu tỏi kiểu Thái, cà ri thịt bò, được rồi, còn lại anh gọi đi."

Tô San đưa lại menu cho hắn.

Giang Dần cũng chọn thêm mấy món, sau đó gọi người phục vụ, mặc dù chung quanh phim trường có mấy nhà hàng thường có người nổi tiếng tới ăn cơm, nhưng người phục vụ cũng khá kích động xin chữ ký của Giang Dần, Giang Dần còn chụp hình chung với cô ấy.

Tô San lâu lâu sẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng có biết bên ngoài nhất định có paparazzi để chụp bọn cô.

Đồ ăn rất nhanh được đưa lên, giờ đang trong quá trình quay, Tô San tất nhiên không dám ăn quá nhiều, cho đến lúc di động đột nhiên có âm báo tin nhắn, cô cầm lên mở ra thì thấy là tin nhắn của Tạ Duyên.

Tạ Duyên: “Đã kết thúc công việc chưa?”

Tô San nhíu mi, theo bản năng ngước lên nhìn Giang Dần phía đối diện, sau đó lại cúi xuống nhắn tin.

Tô San: “Ừhm.”

“Cô không ăn hả?”

Tô San ngẩng đầu, nhìn thấy Giang Dần gắp vào chén cô một con tôm, sau đó còn cầm một mảnh giấy ăn định lau khóe miệng cho cô, Tô San theo bản năng nghiêng đầu tránh đi, nghĩ tới gì đó, đành nhận lấy miếng giấy ăn tự lau, hơi xấu hổ.

Người con gái đối diện mặc dù chỉ để mặt mộc, nhưng lại tạo cảm giác thanh khiết sạch sẽ như vậy, Giang Dần nhìn cô một hồi lâu, bỗng nhiên hỏi:

“Cô có bạn trai chưa?”

Hắn đột nhiên hỏi như vậy khiến Tô San hơi kinh ngạc, đúng lúc âm báo tin nhắn của di động vang lên, Giang Dần thì ngồi phia đối diện mỉm cười nhìn cô, da Giang Dần không trắng lắm, ngũ quan cũng không quá tuấn mỹ như Vương Trừng, nhưng kết hợp lại thì lại tạo cảm giác ấm áp như ánh mặt trời, lúc này bình tĩnh nhìn cô, cũng không rõ là đang nói giỡn hay nghiêm túc.

Vẻ mặt Tô San không thay đổi hỏi lại.

“Sao vậy?”

Dứt lời, Giang Dần ghé đầu lại gần phía cô, cười cười nói:

“Cô có muốn làm tiết mục này trở thành sự thật luôn không?”

Tô San: “…..”

Cô cười một tiếng, sau đó bưng ly nước lên uống một ngụm.

“Câu nói đùa của anh không buồn cười chút nào.”

“Cô cảm thấy tôi đang nói đùa sao?”

Vẻ mặt của Giang Dần trở nên nghiêm túc hơn.

Đặt ly nước xuống bàn, cô cũng vô cùng nghiêm túc nhìn Giang Dần ngồi đối diện, trả lời uyển chuyển:

“Hiện giờ tôi chỉ muốn tập trung phát triển sự nghiệp.”

Tô San chưa từng yêu đương, đời trước cũng rất ít khi tiếp xúc với nam giới, tới đời này mặc dù cũng tiếp xúc với khá nhiều người khác phái, nhưng cũng không có suy nghĩ vấn đề thích hay không, hiển nhiên là cô không có cảm xúc gì với Giang Dần.

Bình tĩnh nhìn cô, Giang Dần bỗng nhiên cười lên một tiếng, cũng khá sảng khoái, uống một ngụm nước, nói:

“Không ngờ là lần đầu tiên tôi chủ động lại bị từ chối, do hôm nay ra khỏi nhà không xem lịch hoàng đạo sao?”

Tô San cười cười bất đắc dĩ nói:

“Anh rất tốt….”

“Dừng dừng dừng, cô không cần phát thẻ người tốt cho tôi, cô có phải tính nói là, tôi rất tốt nhưng chúng ta không thích hợp? Vậy cô thích người như thế nào?”

Giang Dần cũng không vì vậy mà khó chịu, vẫn khách sáo như trước.

Nghe vậy, Tô San cũng không biết trả lời như thế nào, đời trước cũng không để ý tới chuyện thích hay không thích, một cô nương khuê các chưa thành thân thì sao có thể thích một nam tử xa lạ, cho dù có thích, cũng là do thích quyền thế của họ, giờ cũng vậy, cô thực sự không biết mình thích người như thế nào, mấy chuyện yêu đương gì đó, trong đầu cô đều không có một tý ý niệm gì.

“Lý tưởng là một chuyện, hiện thực lại là chuyện khác, giờ anh hỏi vậy, tôi thực sự không biết.”

Tô San nói với giọng bình bình.

Tuy rằng không suy nghĩ nhiều lắm, nhưng cô vô cùng rõ ràng, cô mong muốn người đó phải là người chung thủy với cô tới già, đối tốt với cô, còn những chuyện khác thì cô cũng không nghĩ tới.

“Haizz dù vậy, chắc tôi cũng không phải hình mẫu lý tưởng của cô, nhưng thực tế cũng có tình huống lâu ngày sinh tình mà, giờ cô không thích không có nghĩa là sau này cô không thích, đúng không?”

Giang Dần nhướng mày, có vẻ nhất định phải thuyết phục cô.

Thực ra từ khi debut tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn chủ động ngỏ lời với người ta.

Nghe vậy, Tô San cười khổ một tiếng:

“Tôi chỉ xem anh như bạn bè.”

Thấy cô chuẩn bị lại phát thẻ người tốt, Giang Dần vội ngăn cô đừng nói nữa, sau đó ăn cơm cho xong.

Tô San nhìn xuống điên thoại trong tay, thấy Tạ Duyên đã nhắn lại hai tin.

Tạ Duyên: “À.”

Tạ Duyên: “Ngủ ngon.”

Tô San cảm thấy buồn cười, nói chuyện như vậy đúng là tác phong của Tạ Duyên, hơn nữa hắn ngủ sớm vậy hả?

Tô San lại trả lời lại, hỏi hắn có định đi phòng thu để phối âm không.

Bởi vì vài cảnh quay khi đóng ở phim trường có một số câu thoại nghe không rõ, cho nên cần diễn viên đến thu âm hậu kỳ bổ sung. Đoàn phim này cũng còn tốt chán, phần lớn đều là sử dụng lời thoại nguyên bản của diễn viên khi quay phim luôn, một số đoàn phim khác, rất nhiều diễn viên phải đi thu âm lồng tiếng lại toàn bộ.

Cô vừa mới gửi qua 30 giây, thấy có tin nhắn đã trả lời lại.

Tạ Duyên: “Có.”

Tô San: “Mấy bữa nay anh luyện thái quyền sao rồi?”

Tạ Duyên: “Cũng tạm, chỉ là gần đây ăn uống không tốt.”

Tô San hơi sửng sốt, không biết nên trả lời thế nào, cô cũng không thể nói mời người ta ăn cơm, dù sao khác biệt nam nữ, nếu Tạ Duyên có ý gì với cô, cô càng phải duy trì khoảng cách.

Tô San: “Vận động cơ thể như vậy tiêu hao rất nhiều năng lượng, anh nên uống nhiều canh bổ, cũng không nên kén ăn, thực ra thịt ăn cũng rất ngon, anh không thể không ăn thịt, phải kết hợp thịt cá rau củ mới đúng đắn.”

Không suy nghĩ gì gửi tin nhắn xong, Tô San đột nhiên cảm thấy hình như mình hơi lo chuyện bao đồng, lập tức xóa tin nhắn, hy vọng Tạ Duyên vẫn chưa nhìn thấy.

Có điều đáng tiếc là, vài giây sau có tin nhắn trả lời.

Tạ Duyên: “Tôi không ăn quen đồ ăn người khác làm.”

Tô San: ……

“Cô đang nói chuyện với ai vậy, không ăn à? Cô gầy như vậy, còn giảm cân nữa chắc thành cái que.”

Giang Dần nghiêm túc nói.

Tô San lập tức ngẩng đầu, cười nói:

“Lên màn hình nhìn sẽ béo hơn ngoài đời, diễn viên nữ tụi tôi không giống như nam diễn viên các anh.”

Nói xong, cô lại cúi đầu gửi tin nhắn trả lời lại.

Tô San: “Vậy từ trước tới giờ anh sống thế nào?”

Tạ Duyên: “Tôi cũng không biết trước giờ tôi sống như thế nào.”

Tô San cũng không biết phải nói gì, có điều thấy Giang Dần ăn xong rồi, cô cũng đi theo hắn thanh toán tiền rồi đi khỏi nhà hàng.

Đương nhiên Giang Dần là người thanh toán, thỏa mãn chủ nghĩa đàn ông của hắn, Tô San cũng không tranh giành, sau đó hai người lên xe quay về khách sạn.

Ngồi trên xe, nhìn qua kính chiếu hậu, Tô San rõ ràng có nhìn thấy một chiếc xe đi theo tụi cô, cũng không biết lúc nãy họ chụp được cái gì.

Sau khi về tới khách sạn, cô liền tắm rồi đi ngủ, có thể đoán được là mai sẽ có chuyện gì đang chờ cô.

Ngày hôm sau, cô dậy sớm đi đến phim trường quay cảnh đầu tiên, rốt cục cô là nữ chính nên cảnh diễn khá nhiều, bận rộn quay cả buổi sáng, cô phát hiện mấy nhân viên đoàn nhìn cô với ánh mắt là lạ, vất vả mới đến giờ trưa nghỉ ngơi, lại thấy trên mạng lại nổi bão.

Mấy nhà truyền thông thích nhất là tạo ra đề tài để bàn luận, có điều cũng chỉ là chụp mấy tấm ảnh cùng nhau ăn cơm, liền giật tít #Giang Dần, Tô San bí mật hẹn hò lúc đêm khuya, phim giả tình thật?#

Trong bài viết còn nói tụi cô cùng ra vài khách sạn, cử chỉ thân mật, nhất định là phim giả tình thật, chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ, phía dưới bình luận đã lên tới hai mươi vạn, bao nhiêu fan hâm mộ cũng bùng nổ rồi.

Cư dân mạng A: “Không! Couple Tô - Trừng của tui!” (*Ý nói couple Tô San, Vương Trừng)

Cư dân mạng B: “Ha ha, diễn viên hạng ba lại lăng xê, đang muốn học theo Mục Dao sao? Đáng tiếc là, sao cô có thể so với Mục Dao, cô chỉ là diễn viên hạng ba diễn xuất thì nát *mỉm cười*”

Cư dân mạng C: “Có người thật buồn cười, hai người nam nữ cùng ăn cơm, vì sao lại nói phái nữ lăng xê? Bọn anti-fan cứ việc ghen tị đi! Người ta giờ đóng nữ chính, còn Mục Dao bây giờ còn đang scandal mâu thuẫn với Lý Tuyết kìa!”

Cư dân mạng D: “A a a! Tôi không tin! Ông xã là của tôi!”

Cư dân mạng E: “Ẹc, cái này vừa nhìn là thấy là chiêu trò tuyên truyền của đoàn làm phim nha, vì sao lại có người tin mấy chiêu trò tuyên truyền này không biết!”

Cư dân mạng F: “Trừ phi ông xã nhà tui chính miệng thừa nhận, nếu không tui tuyệt đối không tin *mỉm cười*”

Gần như toàn bộ cư dân mạng đều trao đổi chuyện này, mấy trang báo mạng cũng liên tục đăng bài suy đoán, fan thì nháo nhào, chị Lưu nói, cô không cần để ý tới, cứ tiếp tục đóng phim cho tốt là được.

Chuyện này phải đến tối mới hạ nhiệt, đến khi quay lại khách sạn, Tô San còn phát hiện có paparazzi bám theo cô, chắc là lại muốn túm được gì đó, có điều đáng tiếc là, chuyện này vốn dĩ là giả.

Trước khi ngủ, bình luận trong Weibo của cô đã lên tới năm mươi vạn, cũng có thêm rất nhiều người theo dõi, hiện tại trên mạng đều đang suy đoán liệu cô và Giang Dần có phải đang quen nhau hay

không, bởi vì Giang Dần có quá nhiều người hâm mộ, hơn nữa còn là đối thủ cạnh tranh với Vương Trừng, lúc trước cũng có rất nhiều fan của couple cô và Vương Trừng, gần đây lại như vậy làm rất nhiều fan hâm mộ tứ phía nháo nhào.

Có điều Vương Trừng cũng không hỏi cô là có phải thật hay không, kiểu cách thức marketing như vầy, chỉ cần là người trong giới giải trí đều biết là giả.

Đề tài vẫn còn hot thêm mấy ngày sau, chị Lưu nói trong mấy ngày nay cô lại nhận được lời mới đóng mấy bộ phim, nói là cô cần xem xét lựa chọn thật kỹ.

Cho đến khi có lịch đến phòng thu âm để thu bổ sung phần lời thoại phim “Loạn thế chi ca”, chị Lưu mới đến trao đổi với cô mấy việc.

“Chị có thăm dò rồi, hóa ra là bộ phim thần tượng tình yêu đô thị kia do Tạ Duyên muốn đóng, cho nên Dương Chỉ mới cư xử khác thường như vậy, có điều bên phía nhà sản xuất hiện đang lập lờ nước đôi, bởi vì giờ có rất nhiều người nghe tin này, cả người đại diện của Mục Dao cũng đi mời bên phía nhà làm phim đi ăn cơm, hơn nữa cũng có một số nữ diễn viên trẻ có chút tên tuổi cũng có ý đồ, dù sao lực kêu gọi của Tạ Duyên cũng không tồi, còn là người lấy hai lần giải ảnh đế, những nghệ sỹ cùng tuổi không có ai được như cậu ấy, còn những người lớn tuổi hơn mặc dù cũng có thực lực nhưng dần cũng phải lui về hậu đài, tiềm lực của Tạ Duyên sẽ ngày càng tăng cao hơn, nếu như Dương Chỉ có thể hợp tác với hắn, chắc chắn là sẽ càng hot.”

Chị Lưu vừa lái xe, vừa giải thích với cô:

“Hơn nữa giờ cả hai đều độc thân, nếu quen biết Tạ Duyên, Dương Chỉ còn có thể dễ dàng tiến vào mảng điện ảnh.”

Tô San ngồi ghế sau vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không có phản ứng gì đối với chuyện chị Lưu nói, chỉ hơi tò mò Tạ Duyên sao đột nhiên lại đóng phim thần tượng.

"Quan hệ của em và cậu ấy như thế nào?"

Chị Lưu đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ thản nhiên nhìn chị ấy:

"Cũng tạm."

"Em cố gắng thường xuyên liên hệ với hắn một chút, việc này sẽ giúp em sau này dễ dàng tiến vào lĩnh vực điện ảnh hơn, có điều giờ mức nổi tiếng của em còn chưa đủ, chưa có được tác phẩm nào đặc biệt xuất sắc nổi bật, tốt nhất giờ vẫn nên cố gắng hoạt động ở mảng truyền hình để tích lũy kinh nghiệm."

Chị Lưu trong đầu luôn chỉ nghĩ tới công việc, Tô San cứ tưởng tượng lịch trình của cô bị lấp đầy một đống chương trình truyền hình, gameshow tùm lum cô lại thấy nhức đầu.

"Bộ phim này cũng khoảng hơn một tháng nữa sẽ đóng máy, nếu bộ phim thần tượng tình yêu đô thị kia không lấy được thì cũng chịu, coi như cho em được nghỉ ngơi chút, tiện thể có thời gian học lái xe."

Tô San nhắm mắt dưỡng thần nói.

Nghe vậy, chị Lưu cũng không nói gì nữa, tuy rằng giờ cát xê của Tô San đã cao thêm nhiều hơn trước nhưng dù sao thân thể sức khỏe cũng là quan trọng nhất.

---Hết chương 26---

Chương 27: Uống rượu

Nghe vậy, chị Lưu cũng không nói gì nữa, tuy rằng giờ cát xê của Tô San đã cao thêm nhiều hơn trước nhưng dù sao thân thể sức khỏe cũng là quan trọng nhất.

Tô San đi vào phòng thu âm, nhìn vào, quả nhiên thấy một người đàn ông mặc áo khoác đen đang thu âm lời thoại, có điều cô thấy, da Tạ Duyên hình như lại đen thêm một chút thì phải.

“Tô San, chị qua bên kia nói chuyện với người phụ trách một chút, em đứng chờ ở đây nhé.”

Chị Lưu nói xong liền đi qua bên phía văn phòng.

Thấy vậy, Triệu Đồng lập tức niềm nở hàn huyên với cô:

“Gần đây cô rất nổi tiếng nha, nơi nơi đều thấy tin tức của cô, giá trị con người cũng tăng lên đúng không?”

Tô San nghe vậy cũng chỉ bất đắc dĩ cười cười:

“Anh đang cười nhạo tôi hả?”

So với Tạ Duyên, cát xê của cô còn không bằng số lẻ, hơn nữa cách thức tuyên truyền kiểu này cũng không phải là kiểu mà cô hy vọng.

“Thực ra có chuyện tôi cũng không hiểu, với tính cách của cô hẳn là sẽ không sử dụng kiểu lăng xê như thế này, không lẽ do người đại diện ép cô sao?”

Triệu Đồng vừa nói vừa nhìn theo hướng chị Lưu vừa rời đi.

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ mím môi, bình bình đạm đạm nói:

“Không ai có thể ép tôi.”

Cô cũng chưa thanh cao tới mức có thể từ chối tất cả chiêu trò lăng xê.

“A?”

Triêu Đồng kinh ngạc, thầm kêu không ổn, nhìn cô nói:

“Cô….tự nguyện sao? Hay là….chuyện này thực ra không phải chiêu trò lăng xê?”

Trời a! Duyên ca nhà mình giờ phải làm sao a!

“Anh nghĩ nhiều rồi.”

Tô San cười một tiếng:

“Được rồi, có thời gian chúng ta cùng ăn cơm sau nhé.”

Nói xong, cô đứng lên tính đi qua phòng chờ bên kia nghỉ ngơi chút, nhưng Triệu Đồng đằng sau lại gấp gáp đuổi theo:

“Không cần chờ khi nào có thời gian, hôm nay được không? Giờ cũng đã chiều rồi, buổi tối chắc cô không có lịch quay đúng không, qua nhà cô nhé?”

Tô San: “……”

“Không phải không phải, cô đừng hiểu lầm, tôi không có ý nói một mình tôi qua nhà cô, ý của tôi là tôi cùng Duyên ca cùng qua nhà cô, a…, cũng không đúng, tóm lại là….”

“Thôi được rồi.”

Tô San đánh gãy lời giải thích của Triệu Đồng, hít một hơi nói:

“Tối nay tôi muốn về nhà nghỉ ngơi, để lần sau đi.”

Đang nói chuyện, cửa phòng thu âm được mở ra từ bên trong, Tạ Duyên chỉ liếc mắt đã thấy người con gái đang đứng cạnh Triệu Đồng, hơi cứng người lại, sau đó lập tức đi qua bên này.

Hôm nay Tô San mặc một cái áo thun trắng với một cái váy cao bồi, chân dài trắng nõn thẳng tắp, đứng ở nơi hành lang người người qua lại, nhìn có vẻ thanh thuần, nhưng lại có khí chất đạm nhiên như kiểu trải qua nhiều sóng gió, cảm giác mâu thuẫn như vậy, làm người ta không nhìn thấu được quá khứ của cô.

Hai tháng hai người không gặp mặt, Tạ Duyên phát hiện cô lại gầy hơn.

Tô San cũng đã thấy Tạ Duyên đi ra, mặc dù hắn nói gần đây ăn uống không tốt, nhưng Tô San thấy hắn có vẻ rắn chắc hơn trước.

“Một mình cô tới sao?”

Tới gần, ánh mắt hắn thản nhiên dừng trên khuôn mặt cô.

Nhìn thấy Tạ Duyên, Triệu Đồng lập tức nói mình muốn đi WC, vờ ôm bụng chuồn mất.

“Không phải, chị Lưu cùng đi, vừa mới qua bên kia có chút việc.”

Vẻ mặt Tô San cũng không có gì khác thường, nhìn thấy làn da ngăm đen của hắn, không nhịn được hiếu kì nói:

“Hình như anh lại đen hơn rồi?”

Không lẽ Tạ Duyên chuẩn bị đi theo con đường rắn rỏi nam tính như Lý Hách sao?

Tạ Duyên: “Là do cô quá trắng, không phải do tôi đen.”

Không ngờ hắn còn biết khen người khác, Tô San cũng phối hợp cười một tiếng, thấy trong phòng ghi âm không có ai, liền chỉ vào trong phòng nói:

“Vậy tôi vào đây.”

Thấy cô phải đi, Tạ Duyên theo bản năng năm lấy cánh tay cô kéo cô lại:

“Cô…”

“Sao vậy?”

Cô quay đầu lại.

Hai người nhìn nhau, Tạ Duyên hơi dừng một chút, mới thản nhiên nói:

“Lát nữa có muốn cùng nhau ăn cơm không?”

Cuối cùng, lại bổ sung thêm:

“Ăn ở bên ngoài.”

Ăn ở bên ngoài?

Tô San chớp chớp mắt không hiểu gì, rút tay về, nói:

“Không được, tôi…”

“Tô San!”

Đúng lúc này chị Lưu đi tới, nhìn thấy hai người đang nói chuyện, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người, không biết nghĩ gì, lại cười nhìn Tạ Duyên nói:

“Trùng hợp quá, nghe nói gần đây cậu đã nhận đóng phim của đạo diễn Phương, chắc sắp khởi quay rồi đúng không?”

Tô San nhìn qua chị Lưu, không biết chị ấy lại đang tính toán cái gì.

“Đầu năm sẽ khởi quay.”

Tạ Duyên thản nhiên nói.

Nghe vậy, trong mắt chị Lưu hơi sáng lên:

“Vậy tức là hơn bốn tháng nữa, vậy là có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.”

Nghe thế, Tô San cũng hiểu rõ tính toán của chị Lưu, kiểu hỏi đông hỏi tây như thế này, đơn giản là muốn xem liệu có phải Tạ Duyên tính đóng bộ phim truyền hình thần tượng kia không.

"Đi thôi, em còn phải vào thu âm."

Tô San nhìn chị Lưu, muốn nói lại thôi.

Chị Lưu vỗ vỗ vai cô, cười nói:

"Em thu âm chứ có phải chị thu âm đâu, em vào đi."

Tô San: "……"

Nhìn hai người này, Tô San đành phải nhịn xuống lời muốn nói, xoay người đi vào phòng thu.

Cảnh diễn của cô không nhiều lắm, trong đó có mấy cảnh gào thét nhiều nên bị phá âm, mấy cảnh khác thì không có vấn đề gì, đến lúc thu âm xong đã là nửa tiếng sau, cô ra khỏi phòng thu, lại không thấy chị Lưu với Tạ Duyên đâu.

Tìm một vòng, rốt cục tìm thấy hai người đang ở phòng chờ, còn có nhà làm phim bộ phim điện ảnh này, không biết họ đang nói chuyện gì, chỉ thấy chị Lưu ngồi đó cười cười không ngừng.

Thấy cô đẩy cửa đi vào, chị Lưu vẫy vẫy tay với cô:

"Thu xong rồi sao?"

Đi qua, Tô San gật gật đầu, nhận lấy túi xách của mình từ trên tay của chị Lưu, chị Lưu cười cười nói với bên nhà làm phim:

"Chúng tôi đi trước đây, chúng tôi cũng sẽ phối hợp mấy sự kiện tuyên truyền khi công chiếu."

Trước kia cô không có tiếng tăm gì, giờ cũng nổi hơn trước, lịch trình

cũng bận rộn hơn, giờ còn phải dành thời gian tham gia hoạt động tuyên truyền cho phim điện ảnh, có điều mấy chương trình nhỏ kia sao có thể so với bộ phim điện ảnh này, chị Lưu đương nhiên hiểu được phải ưu tiên cái gì.

“Vâng, Tô San cũng rất tốt, sau này nếu có cơ hội chúng ta lại cùng hợp tác nhé.”

Nhà làm phim khách khí nói, nhìn qua Tạ Duyên bên cạnh:

“Hạ Hoa nói đầu năm nay cậu có lịch đóng phim không dài lắm, lúc đó cả đoàn phim đều phải tham gia gameshow để tuyên truyền phim, lúc đó rất hy vọng cậu có thể có mặt tham gia.”

Dứt lời, Tô San nhìn qua Tạ Duyên, thấy hắn chỉ ngồi kia không có động tĩnh gì khác, một hồi im lặng mới nói:

“Được.”

Tuy rằng chỉ có đúng một chữ, nhưng lập tức làm cho ánh mắt nhà làm phim sáng ngời:

“Cậu…có thời gian?”

Rất nhiều diễn viên điện ảnh không tham gia mấy gameshow hay chương trình thực tế, Tạ Duyên chính là kiểu như vậy, hiếm lắm hắn mới đồng ý tham gia, đến lúc đó khẳng định lại nổi bão.

“Chắc là sẽ có.”

Tạ Duyên thản nhiên nói.

“Vậy được! Tới lúc đó tôi sẽ thông báo cậu biết.”

Nhà sản xuất có vẻ sợ hắn lại đổi ý, nói hai câu rồi cũng đi khỏi.

Trong phòng nghỉ cũng chỉ còn ba người, Tô San quay qua nói với chị Lưu:

“Vậy chúng ta….”

“Khó có khi nào gặp nhau, chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm đi, hôm nay tôi sẽ mời.”

Chị Lưu túm lấy cánh tay của Tô San cười nói.

Tạ Duyên nhìn Tô san nói:

“Được.”

Tô San: “…..”

Tâm tư của chị Lưu sao Tô San có thể không hiểu, chỉ là nếu giờ cô trốn tránh từ chối, thì lại có vẻ không coi mặt mũi Tạ Duyên ra gì, dù sao cũng chỉ là một bữa cơm.

Ra khỏi tòa nhà, ngoài trời đã mờ tối, chỉ còn ánh mặt trời vàng nhạt le lói phản chiếu trên đỉnh tòa nhà, trên đường xe cộ qua lại tấp nập, đèn đường cũng đã sáng lên, người người qua lại, Tô San tóc dài che mặt cúi xuống tránh đi người khác nhận ra, Tạ Duyên đội mũ lưỡi trai màu đen, cũng kéo thấp che khuất mặt.

Đoạn đường này chính là toàn tòa nhà văn phòng, cũng không có nhiều tiệm cơm, chỉ có một nhà hàng món Âu, nhìn có vẻ khá đông khách.

Chị Lưu nói chuyện với phục vụ, mọi người đi vào một cái bàn trong góc, chị Lưu lại đột nhiên nhận được điện thoại, không biết thật hay giả, nói là giờ có việc gấp, phải đi ngay.

“Vậy để em tiễn chị.”

Tô San miễn cưỡng đứng dậy.

“Không cần em phải tiễn, ngồi xuống đi, hai người cứ từ từ ăn, bữa này cứ để Tô San thanh toán, lát nữa về chị sẽ trả lại em sau!”

Chị Lưu vỗ vỗ vai Tô San, cười cười nhìn Tạ Duyên sau đó xoay người đi khỏi. Hơn nữa tốc độ còn rất nhanh, thoáng cái đã không thấy đâu, chỉ còn tiếng violin du dương ở sảnh nhà hàng, xung quanh mấy cặp tình nhân cười nói.

Tô San cảm thấy thật xấu hổ, nếu như Tạ Duyên chỉ xem cô là bạn bè bình thường còn được, nhưng hình như cũng không phải vậy.

“Cô ăn gì?”

Tạ Duyên đẩy menu qua phía cô.

Trong nhà ăn khá yên tĩnh, nhìn quanh còn thấy mấy cặp tình nhân còn đút cho nhau, Tô San thực sự không dám ngẩng đầu.

“Tôi thì tùy tiện.”

“Tôi cũng tùy tiện.”

Người phục vụ ở bên cạnh vẫn duy trì mỉm cười, lần đầu tiên nhìn thấy khách tới ăn mà cả hai đều cúi đầu nói tùy tiện, còn không nhìn rõ mặt.

Hít một hơi sâu, Tô San cuối cùng cũng phải ngẩng đầu, cầm lấy menu, nghiêm túc nhìn qua một lượt, nói:

“Cho tôi một phần bò bít tết.”

Nói xong, cô lại nhìn qua Tạ Duyên nồi đối diện:

“Anh ăn gì?”

“Tùy tiện.”

Tô San: “……”

“Vậy thêm một phần bít tết filet mignon.”

Cô cười nói rồi trả lại menu cho người phục vụ.

Không hiểu sao có cảm giác cô gái trước mắt hình như nhìn thấy đâu đó rồi, người phục vụ cũng bình tĩnh nhìn cô, mãi không nhớ ra, chỉ có thể cầm menu rời đi.

Lúc này đã kết thúc một khúc violin, đôi tình nhân bàn bên cạnh cũng tay trong tay đi khỏi, nghệ sỹ kéo violin cũng tiếp tục qua bàn khác kéo, Tô San nhìn thấy trên bục cao kia còn có một cây đàn dương cầm, thực ra cô rất thích dương cầm, cảm thấy rất mới lạ và thú vị, nếu có thời gian cô cũng muốn học.

“Gần đây mặc dù không ra khỏi nhà cũng đen.”

Tạ Duyên nhìn bàn tay trắng nõn của cô đặt trên bàn, lại nhìn qua mu bàn tay của mình thấy hai màu khác biệt rõ rệt, mày hơi nhíu lại.

Nghe vậy, Tô San cũng nhìn qua tay của hắn, lại giơ tay mình ra so, hai màu đối lập, không nhịn được cười ra tiếng:

“Tôi có thể giới thiệu cho anh một loại mỹ phẩm dưỡng da cho nam, loại này ba tôi hay xài, rất tốt đấy.”

Nhìn thấy cô cười lên mắt cong cong, Tạ Duyên nhìn cô một hồi, lấy lại tinh thần, nhẹ giọng nói:

“Cô cũng thấy tôi quá đen?”

Dứt lời, Tô San cũng sửng sốt:

“Sao cơ?”

Tạ Duyên là một người vô cùng kỳ lạ, nhìn dáng vẻ thì là một người rất cao ngạo lạnh lùng, tiếp xúc lâu thì thấy hắn cũng không khác gì những người khác, hắn cũng thích ăn đồ ăn ngon, cũng sẽ để ý vẻ ngoài của mình, chỉ là không thích nói ra mà thôi.

“Vẫn khá tốt, chỉ là cảm thấy hơi buồn cười.” Cô chớp chớp mắt, thản nhiên nói.

Nụ cười của cô có vẻ kỳ lạ, lần trước chụp ảnh đứng chung với Lý Hách, khi chưa photoshop, Lý Hách đứng phía sau cô nhìn giống như một bóng đen, chỉ nhìn thấy bộ quần áo, mặt thì không thấy đâu, giờ Tô San lại tưởng tượng tới tấm ảnh kia lại thấy buồn cười.

“Chào quý khách, đây là rượu mà quý khách gọi.”

Lúc này người phục vụ bỗng nhiên mang rượu vang lại đây.

Tô San sửng sốt, cô không gọi rượu, nghĩ kỹ lại, chắc là chị Lưu.

“Cô muốn uống rượu?”

Tạ Duyên hơi nhướng mày nhìn cô.

Tô San cũng không biết phải giải thích thế nào, cũng khó mà nói là chị Lưu.

Đúng vừa lúc hắn nâng mặt lên, người phục vụ chỉ nhìn lướt qua đã nhận ra, trừng mắt thật lớn:

“Anh…Anh là…”

---Hết chương 27---

Chương 28: Cắt bớt đất diễn

Đúng vừa lúc hắn nâng mặt lên, người phục vụ chỉ nhìn lướt qua đã nhận ra, trừng mắt thật lớn:

“Anh…Anh là…”

“Khụ khụ!”

Tô San ho nhẹ hai tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu với người phục vụ, người phục vụ sửng sốt, đột nhiên tỉnh táo lại, sau đó che miệng, chạy đi.

Tô San nghĩ cô ấy tính lấy giấy bút để xin chữ ký gì đó, nhưng đến lúc cô ngẩng đầu nhìn qua thì thấy người phục vụ hình như đã nói cho mấy người khác nữa, vài người còn cầm điện thoại lên chụp ảnh.

Thôi xong, bữa cơm này khỏi cần phải ăn nữa.

“Thế mới nói, ăn cơm cùng với anh thật là nguy hiểm.”

Tô San bất đắc dĩ cười, đứng lên, rủ tóc xuống che khuất mặt. Tạ Duyên cũng đứng lên hướng về phía quầy thanh toán. Tô San cũng theo sau tính trả tiền nhưng Tạ Duyên đã móc thẻ ra, nhân viên thu ngân dán chặt mắt nhìn Tạ Duyên không rời.

“Chào….chào ngài, tổng cộng hai ngàn ba trăm….”

Cô gái sau khi nhận lấy thẻ của Tạ Duyên, nhìn thấy tay Tạ Duyên

ngay trong gang tấc, kích động run rẩy.

Tô San cuối cùng cũng không đi lên giành việc thanh toán, giành tới giành lui còn làm nhiều người chú ý hơn, trong ví cô hiện tại vừa lúc có khoảng ba ngàn tiền mặt, lát nữa để lại trong xe của Tạ Duyên là được.

Nhìn thấy nhân viên thu ngân vẫn cứ nhìn mình, Tạ Duyên lại kéo thấp mũ xuống hơn, nhỏ giọng nói:

"Phiền cô nhanh một chút, tôi còn có việc gấp."

Nghe được giọng nói trầm thấp từ tính, cô gái kích động giống như được bơm máu gà, động tác lập tức nhanh hơn:

"Được, được…Đây là thẻ của ngài."

Mấy người phục vụ đứng bên kia vẫn hướng điện thoại về phía này chụp ảnh, nhưng may mắn là các cô ấy cũng không hô lên hay ồn ào gì.

Cho đến khi nhận lại thẻ từ nhân viên thu ngân, Tạ Duyên lại cúi đầu, lập tức cùng Tô San bước nhanh ra ngoài.

Vừa ra khỏi nhà hàng thì đã bị một cỗ gió lạnh thổi tới, đèn đường mờ nhạt chiếu xuống mặt đường, khiến bóng của hai người vừa nghiêng vừa dài, Tô San xoay người, nhìn người đàn ông trước mắt thân hình cao lớn, khuôn mặt góc cạnh dưới ánh đèn đường lại càng rõ ràng, có lẽ do mũ kéo xuống thấp, Tô San cũng không nhìn thấy ánh mắt của hắn.

"Lúc nãy mấy người phục vụ chụp ảnh…"

“Tôi sẽ nói Hạ Hoa chú ý động tĩnh trên mạng, sẽ không để mấy tấm ảnh này phát tán ra ngoài.”

Tạ Duyên nhìn dòng xe cộ trên đường dài dằng dặc, bỗng nhiên nói:

“Nếu cô mệt thì bắt taxi về trước đi, phải một lúc lâu nữa Triệu Đồng mới lái xe tới đây.”

Tô San hiện cũng muốn bắt taxi về trước, nhưng lúc nãy cô còn chưa trả tiền bữa ăn, giờ cô chuyển khoản thì Tạ Duyên lại không nhận.

Tô San còn đang tính nói gì đó, liền thấy Tạ Duyên đã bắt giúp cô một chiếc taxi, mở cửa xe xa luôn rồi.

“Tiền lúc nãy…”

Nhìn thấy bộ dáng của cô muốn nói lại thôi, Tạ Duyên chỉ cười cười, một tay đặt lên cửa xe rồi nói:

“Sau này cô có thể mời lại tôi.”

Hắn ghé lại gần quá, Tô San lúc này còn có thể nhìn thấy đôi mặt khuất dưới chiếc mũ, hai người nhìn nhau, cô lập tức tỉnh táo lại, xoay người ngồi vào ghế sau xe taxi.

Nói với tài xế địa chỉ xong, xe lập tức chuyển động hòa vào dòng xe cộ.

Tô San quay đầu lại phía sau, nhìn tới bóng dáng của Tạ Duyên ngày càng nhỏ lại.

Cô cảm thấy khó xử, biểu hiện của Tạ Duyên càng ngày càng rõ ràng.

Không biết mấy người phục vụ kia có chụp được mặt của cô không, có điều hình như cô phục vụ lúc nãy cũng không có nhận ra cô, tuy rằng hiện tại tin tức về cô và Giang Dần vẫn chưa hạ nhiệt, nhưng dù sao cũng chỉ là giả, cũng không tới mức người người biết tới.

Còn chưa ăn cơm, Tô San cũng không có tâm trạng ăn uống, về tới nhà, cô liền gọi điện cho chị Lưu, đối phương rất nhanh đã bắt máy, sau đó vang lên giọng nói không mặn không nhạt của chị Lưu:

“Nhanh vậy đã ăn tối xong rồi sao?”

Tô San ôm một cái gối ngồi trên sô pha, giọng nói nghiêm túc:

“Sao chị lại làm vậy? Việc này thì có khác gì bắt em cùng ăn cơm với mấy ông chủ lớn đâu? Hay là do chị thấy, Tạ Duyên so với mấy ông lớn kia đẹp trai hơn cho nên bản chất sự việc cũng khác?”

Ngữ khí của Tô San không tốt lắm, hoàn toàn không thích hành vi tự chủ trương này của chị Lưu.

“Bản chất đương nhiên không giống nhau.”

Chị Lưu đầu dây bên kia hừ một tiếng:

“Em cũng không phải đồ ngốc, chị cũng không phải đồ ngốc, sự việc mà chị nhìn ra được chẳng lẽ em còn chưa nhìn ra.”

Nghe vậy, Tô San cũng không nói gì.

“Vô duyên vô cớ, Tạ Duyên tự nhiên lại tới nhà em ăn cơm, vô duyên vô cớ lại lái xe đưa em về nhà? Nếu cậu ta luôn tốt bụng vậy sao không đưa Phạm Mộng, không cần nói với chị là trùng hợp ngẫu

nhiên gì đó, chuyện trùng hợp đều do đối phương cam tâm tình nguyện mới xảy ra!”

Chị Lưu nghiêm túc nói xong, giọng điệu cũng hạ xuống:

“Giang Dần cũng theo đuổi em, chị biết, mặc dù hiện tại cậu ta đang cùng với em lăng xê couple, nhưng em có thấy chị tác hợp hai người chưa? Công là công, tư là tư, chị xác định sẽ không nhúng tay vào việc tư của em, có điều Tạ Duyên thì không giống vậy, từ khia debut tới giờ bao nhiêu năm rồi cậu ấy đều không có bạn gái, hơn nữa cũng không có scandal tai tiếng, cũng không hay lui tới những nơi không lành mạnh, chỉ cần điểm này thôi trong giới này cũng không có mấy ai được vậy, chị chỉ cảm thấy tụi em rất xứng đôi, cho nên mới muốn tác hợp một chút, đương nhiên, nếu em cảm thấy chị nhiều chuyện xem vào việc của người khác, thì sau này chị cũng sẽ chỉ phụ trách sự nghiệp và công việc của em thôi.”

Giọng nói chị Lưu vẫn đều đều, Tô San cũng không nói gì, cô đương nhiên phát hiện Tạ Duyên đối xử với cô khác với người khác, cho nên trước giờ vẫn không quá mức thân thiết với hắn, cô chưa bao giờ yêu đương, nhưng cũng biết mình không thể tùy tiện kết giao với người khác phái, hơn nữa giới giải trí hỗn loạn như vậy, cô không dám tin tưởng tình yêu ở trong giới này.

“Ngay từ đầu chị cũng tính để em tạo dựng mối quan hệ tốt với Tạ Duyên chút, như vậy sau này sẽ giúp em dễ dàng tiến quân vào mảng điện ảnh, nhưng tới giờ, mức độ nổi tiếng và địa vị của em còn chưa có thể chống đỡ được với những cơ hội mà cậu ấy có thể đem lại cho em, giờ cho dù em và cậu ấy thực sự quen nhau, em vẫn nên tiếp tục đóng phim truyền hình để tạo ấn tượng và kéo thêm nhiều người hâm mộ, không thể một bước mà lên trời ngay được, nếu em cũng không cùng cậu ấy ở bên nhau, chị sẽ cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng em vẫn cứ tiếp tục đi theo con đường chúng ta đã định sẵn đi,

mặc kệ hai người có ở bên nhau hay không, ít nhất trước mắt, định hướng sự nghiệp của em cũng không thay đổi, có chăng thì cũng chỉ là sẽ không lăng xê couple nữa thôi.”

Nghe chị Lưu nói vậy, Tô San chỉ nhắm hờ mắt, thản nhiên nói:

“Chị không cần nói nữa, em sẽ không tùy tiện kết giao bạn trai.”

Chị Lưu: “……”

“Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng, đây chính là chuyện đương nhiên thường tình ở đời, cho dù em có nói chuyện này với chị của em, chị cũng sẽ nói với cô ấy như vậy, nói không chừng chị của em còn mong muốn em kết giao bạn trai hơn chị nữa.”

Chị Lưu nghiêm túc nói.

“Nói thì như thế, nhưng Tạ Duyên thực sự chỉ là vì tay nghề nấu nướng của em nên mới có chút hảo cảm với em mà thôi, không thể đánh đồng như vậy.”

Tô San nói tới đây cũng không biết thế nào để nói tiếp, trầm mặc một hồi, cuối cùng chỉ nói với đầu dây bên kia:

“Chị nói em lăng xê couple em sẽ phối hợp, nhưng việc cá nhân của em em sẽ tự xử lý, hy vọng chị hiểu cho em.”

Nói xong, đầu dây bên kia cũng yên tĩnh một lúc, mới nói:

“Được rồi, việc này do chị không đúng, vậy em nhớ ngày mai đi qua bên phim trường, ngày mốt còn phải tham gia một chương trình thực tế nữa.”

“Em biết rồi.”

Tô San hít một hơi thật sâu, ngắt máy. Hiện giờ trong chung cư rất tĩnh lặng, cô ngồi ở sô pha một hồi mới đứng lên đi lấy quần áo tắm rửa.

Đoàn phim thường 8h sáng sẽ bắt đầu quay, cảnh diễn của Tô San khá nhiều, nên phải đi trang điểm trước, may là đây là phim võ hiệp, nếu là phim cung đình gì đó, việc hóa trang, làm tóc, trang sức linh tinh chắc phải mất ba tiếng.

Sáng sớm, nhân viên đoàn đang ở phim trường dựng cảnh, phó đạo diễn đứng chỉ huy, những người khác đã tới thì ngồi trên ghế ăn sáng, chỉ có Chu Cầm Cầm vẫn chưa tới.

Đến lúc trang điểm sửa soạn xong, Tô San lại cảm thán, vẫn là chuyên viên trang điểm của đoàn phim điện ảnh “Loạn thế chi ca” tay nghề thành thục hơn, nếu sau này cô thực sự bận rộn, có lẽ nên mời chị ấy về làm chuyên viên trang điểm riêng cho mình.

Nhưng cô đã ngồi một hồi lâu, đã đến 10 giờ, Chu Cầm Cầm mới vội vàng đi tới, nói là trên đường kẹt xe, giờ phải chờ cô ấy hóa trang xong nữa, không biết còn trì hoãn tới bao giờ.

“Tô San, cô lại đây.”

Đạo diễn vẫy tay với cô.

Tô San đành phải cầm kiếm đi qua bên phía máy theo dõi, đạo diễn đứng lên, nhường ghế cho cô.

“Là như vầy, tôi cảm thấy kịch bản nên sửa lại chút, cô nói cô không muốn đóng cảnh hôn, chẳng qua giờ phim nào cũng đều phải có mấy

cảnh này.”

Đạo diễn đứng đó khoanh tay nói với cô.

Nghe vậy, Tô San nhìn qua xung quanh thấy mọi người đều bận rộn, không khỏi nghiêm túc hỏi:

“Ý của ông là?”

Nói tới đây, đạo diễn có vẻ đã chuẩn bị từ trước, bỗng nhiên từ ngăn kéo lấy ra tập kịch bản đưa cho cô:

“Đây là kịch bản có sửa lại một chút, cô xem thế nào?”

Nhận lấy tập kịch bản, Tô San lật lật xem qua, thấy bên trong đúng là có thêm một cảnh hôn, không chỉ cảnh hôn, còn có cảnh giường chiếu!

Có điều không phải cô mà là cảnh của Chu Cầm Cầm và Giang Dần.

Nếu chỉ là như vậy còn không nói, dù sao cô cũng không tính đóng mấy cảnh này, nhưng nhìn chung kịch bản này, nội dung liên quan đến phần của cô cũng bị thay đổi rất nhiều, về sau những cảnh của cô gần như bị xóa một nửa, mà đất diễn của Chu Cầm Cầm thì được tăng lên.

Tới gần kết phim, do nam chính hiểu lầm mà phát sinh quan hệ với nữ phụ, sau đó nữ phụ lại si tâm liều chết đi theo nam chính lưu lạc giang hồ để tìm nữ chính, cuối cùng nữ phụ vì cứu nam chính mà chết, nam chính rất áy náy với nữ phụ, còn rơi lệ vì nữ phụ…

Mà mười tập tiếp theo, vai của cô vẫn luôn ở trong phòng giam, lâu lâu mới có một cảnh lộ mặt trên màn ảnh.

“Đạo diễn, cái này…đã có từ trước rồi sao?”

Tô San cũng không quá kích động tức giận gì, bởi vì cô chắc chắn có chuyện mờ ám.

Nghe vậy, đạo diễn cũng rất bất đắc dĩ thở dài:

“Cái này là do nhà sản xuất phim muốn sửa, cô hiểu ý tôi không?”

Sao có thể không hiểu, cốt truyện cẩu huyết như vậy coi như hủy luôn cả tính toán từ trước của đạo diễn, không có đạo diễn nào đồng ý chuyện như vậy, nhưng giờ đều là chủ nghĩa tư bản nhà đầu tư kiểm soát khống chế cả việc quay phim, cho nên rất nhiều bộ phim xảy ra tình trạng cảnh diễn của nữ phụ còn nhiều hơn của nữ chính, chỉ là Tô San không ngờ chuyện này lại xảy ra với mình như thế này.

Hơn nữa người này có vẻ rất cao tay, không sửa ngay từ đầu, đợi lúc cô quay được hai tháng rồi mới đột nhiên sửa kịch bản, giờ cô lâm vào tình cảnh không đóng cũng phải đóng.

“Tôi thì không sao, có điều phía người đại diện của tôi chưa chắc.”

Tô San mím môi nói có vẻ cũng không để bụng.

Thực ra đóng như vậy cũng không có gì, diễn xuất của Chu Cầm Cầm như vậy, còn được tăng thêm cảnh quay, đến lúc đó chắc chắn bị mắng thảm hại hơn, nhưng thảm hại nhất vẫn là Giang Dần, đến lúc phim ra mắt, chắc chắn sẽ bị chửi là nam cặn bã, mà cô, biết đâu còn được mọi người đồng tình, tạo thêm hảo cảm.

Chỉ là chị Lưu chắc chắn không đồng ý, nữ chính mà đất diễn giống như diễn viên phụ thì còn làm nữ chính làm gì nữa.

“Haizz, vậy cô nói với Lưu Mẫn nhé, thực ra đây cũng chưa phải kịch bản cuối cùng, biết đâu còn có thể điều chỉnh.”

Đạo diễn có vẻ cũng đồng cảm với cô.

Nghe vậy, Tô San cầm kịch bản đứng lên, hơi mỉm cười nói:

“Tôi sẽ nói.”

Hình như không ngờ cô dễ tính như vậy, đạo diễn hơi bất ngờ, phải biết rằng chuyện bị xóa bớt đất diễn là chuyện diễn viên kiêng kỵ nhất.

Cầm kịch bản, Tô San cầm điện thoại tính nhắn tin cho chị Lưu, đột nhiên lại thấy trên mạng đoàn phim “Loạn thế chi ca” lại công bố một đoạn trailer dài một phút đồng hồ, có điều giờ Weibo của cô đã giao cho chị Lưu quản lý, trên Weibo của cô, chị Lưu đã chia sẻ video này rồi.

Tô San đang tính xem bình luận phía dưới thế nào, lại thấy có người chặn trước mặt.

“Đây là kịch bản mới sao? Đạo diễn cũng thật đau lòng cô, thấy cô mỗi ngày quay phim mệt chết đi sống lại, giờ cô có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.”

Chu Cầm Cầm khoanh tay trước ngực, trên khuôn mặt trét một tầng phấn dày trào phúng nhìn cô.

Vài nhân viên đoàn nhìn lén qua phía này, Tô San cất di động, ngẩng đầu đối diện với khuôn mặt như được trét một lớp vôi, cười nói:

“Giật cả mình, suýt nữa tôi tưởng rằng tôi vừa bước vào nhà xác.”

“Khụ khụ…”

Tiểu Chu đứng sau không nhịn được cười bị sặc.

Không thèm để ý tới Chu Cầm Cầm âm dương quái khí, Tô San liền đi về phía phòng trang điểm, mở cửa, qua ngồi lên ghế sô pha nhìn xem bình luận đối với trailer như thế nào.

Còn Tiểu Chu đi vào không nhịn được trừng mắt ra phía bên ngoài, vô cùng oán giận bất mãn nói:

“Kịch bản kiểu này là gì a, nam chính lại còn đi thích nữ phụ, quá cẩu huyết!”

---Hết Chương 28---

Chương 29: Gảy đàn tranh

"Kịch bản kiểu này là gì a, nam chính lại còn đi thích nữ phụ, quá cẩu huyết!"

Tô San cũng không để ý tới Tiểu Chu oán giận, cô nghĩ chuyện này cứ để chị Lưu xử lý là tốt nhất.

Có điều cô phát hiện, sau khi công bố trailer mới này, cô và Phạm Mộng lại lên hot search, nhưng giờ thì cô cũng không phải là bị đè ép mắng thê thảm.

Cư dân mạng A: "Nhất định không phải ảo giác của một mình tôi! Tôi vậy mà lại thấy Tô San cũng có kỹ năng diễn xuất!!!"

Cư dân mạng B: "Quả nhiên được đạo diễn nổi tiếng hướng dẫn có khác, đạo diễn Hoàng đúng là một kỳ tích, ngay cả Tô San vào tay ông ấy đều có thể tiến bộ *vừa khóc vừa cười*"

Cư dân mạng C: "Quyết định thành fan của Tô San, rất mong đến lúc công chiếu phim, tiểu mỹ nữ Tô Tô của tui *chảy nước miếng*"

Cư dân mạng D: "Thủy quân của kỹ nữ hạng ba lại tới chiếm đóng, mấy người phía trước mau tránh ra!"

Cư dân mạng E: "Đây là giọng nguyên bản sao? Câu cuối thật khiến người khác nổi da gà."

Cư dân mạng F: "Mỗi lần đều thấy tranh cãi vô nghĩa, mặc kệ diễn viên biểu hiện tốt hay không, cứ đợi tới lúc xem bản full rồi bàn luận,

hiện tại cứ lo tranh cãi như vậy cũng chỉ làm trò vui cho đối thủ xem? P/s: Người qua đường xin nói một câu: đừng suốt ngày gọi diễn viên hạng ba diễn viên hạng ba này nọ, ảnh hậu thì trước đây cũng không phải đi lên từ những vai nhỏ hay sao, không thấy mình mất phẩm giá à?”

Cư dân mạng G: “Chỉ có một mình tôi quan tâm tới cảnh hôn kia thôi sao? Tại sao trong trailer không thấy có? Đoàn phim đang tính ém lại để tung chiêu sát thủ sao?”

Cư dân mạng H: “Đúng là một bộ phim dở tệ! Nữ chính mặt như cương thi, Vương Trừng diễn xuất phù hoa, nữ phụ thì nhìn còn không biết là ai, còn có chuyện tình tay ba cẩu huyết, phim dở như vậy, cho dù Tạ Duyên có hy sinh nụ hôn màn ảnh đầu tiên cũng không cứu được *mỉm cười*”

Phim này dự kiến sẽ công chiếu vào Tết âm lịch năm tới, lúc đó cũng có nhiều phim công chiếu, theo góc nhìn của Tô San mà nói, nữ phụ rất đáng thương, nhưng cũng chỉ là do lý giải của cô khi đóng phim thôi, từ góc nhìn của khán giả mà nói, trong toàn bộ phim thì vai này chính là vai đáng ghét nhất, nam chính cũng không có lỗi gì với cô ấy, cũng có thời điểm ngầm đi tìm kiếm cô ấy, lúc sau hai người gặp lại cũng khuyên nhủ cô ấy đừng làm hại người khác, chẳng qua nữ phụ bị lòng ghen ghét làm mê tâm hồn nên vẫn cứ làm hết chuyện xấu này tới chuyện nọ.

Xét về toàn cục, bộ phim này quay những cảnh chiến tranh loạn lạc rất hoành tráng, miêu tả chân thực, nhưng có lẽ do biên kịch không am hiểu viết tình cảm, nên tình tay ba khắc họa quá cứng nhắc, hầu như toàn dựa vào sự tự lý giải của diễn viên để diễn, nếu không thì người xem sẽ chỉ nhìn thấy một nữ phụ xấu xa từ đầu phim đến cuối phim.

Sau khi công bố trailer, có nhiều người còn nói bộ phim này bị cô và Vương Trừng hủy hoại, còn nói không chịu nổi gương mặt đơ như cương thi của Phạm Mộng, tuyệt đối là một bom xịt, thật ra những người này phần lớn là thủy quân được đối thủ thuê tới để bôi đen, do thời điểm Tết âm lịch cạnh tranh rất lớn, mấy đoàn phim khác tất nhiên muốn làm ảnh hưởng tới ấn tượng ban đầu của người xem với bộ phim, vì trong vòng hai tháng nữa đã phải tiến hành thương lượng bản quyền chiếu rạp rồi.

Tô San lướt qua phần bình luận, xong rồi lại nhắn tin cho chị Lưu, nói chuyện kịch bản bị sửa, chị Lưu chỉ nói chị ấy sẽ xử lý.

Những cảnh quay hôm nay cũng không có thay đổi gì, nên Tô San vẫn lăn lộn quay chụp cả ngày, đến lúc buổi tối quay về khách sạn, trên mạng lúc này không chỉ nhằm vào cô nữa mà còn nhằm vào chính phim điện ảnh.

Đặc biệt có trang báo mạng nào đó còn đăng một tin nóng kiểu nghĩ sao cũng được, nói rằng có một ảnh đế trẻ tuổi trong nước nào đó đi hộp đêm ở nước ngoài sau đó bị cảnh sát nước ngoài bắt lại, hiện giờ mới nộp tiền bảo lãnh, còn chưa trở về nước.

Tin nóng này vừa đăng lên, quả đúng là gây ra sóng to gió lớn.

Nếu nói là ảnh đế trẻ tuổi trong nước thì đã thu nhỏ phạm vi lại rất nhiều, chỉ có vài người phù hợp, nhưng mấy anti-fan cố tình chỉ vào Tạ Duyên, cũng có người nói hiện Tạ Duyên vẫn đang ở trong nước, không hề xuất ngoại, nhưng do hành tung Tạ Duyên luôn thần bí, anti-fan là dựa vào điểm này mới công kích.

Cư dân mạng A: “Chó không sủa sẽ cắn người, người nào đó luôn luôn khiêm tốn, thực tế ngầm phóng túng hơn ai hết!”

Cư dân mạng B: “Tụi báo lá cải đúng là thiếu đòn! Có bản lĩnh thì hãy đưa ra chứng cứ chính xác đi! Sao không thấy đề cập tới Mã Duyệt và Trịnh Đồng, bọn họ thì không phải người sao!”

Cư dân mạng C: “Cảm giác có gì mờ ám, vì sao tin nóng vừa đăng lên, phần lớn mọi người đều nói là Tạ Duyên?”

Cư dân mạng D: “Chiêu trò lăng xê phim điện ảnh?”

Cư dân mạng E: “Người bên trên bị ngốc hả, phim điện ảnh của anh muốn lăng xê cũng sẽ dùng chiêu này sao? Rõ ràng là do người nào đó có mưu đồ muốn vu oan bôi đen, mới công bố trailer phim thì trên mạng đã nổi bão, rõ ràng là âm mưu của đối thủ cạnh tranh, dù sao thì khối bánh dịp Tết Âm lịch ai mà muốn chia sẻ với người khác chứ!”

Cư dân mạng F: “Hóa ra có khiêm tốn vẫn sẽ bị người ta bôi đen, Duyên ca mau xuất hiện cho bọn họ xấu mặt!”

Vụ này dư luận chú ý rất lớn, còn vượt qua độ hot của trailer phim, Tô San tất nhiên không tin Tạ Duyên sẽ là người như vậy, huống chi hôm qua cô còn cùng hắn đi ăn cơm, nhưng tin nóng này đăng lên quá trùng hợp, có lẽ muốn dùng tin này để đè ép độ hot của trailer phim?

Tô San gửi tin nhắn hỏi chị Lưu, năm sáu phút sau chị Lưu mới trả lời lại.

Chị Lưu: “Đúng là có người nhúng tay muốn bôi đen bộ điện ảnh này, có điều bên phía đoàn phim cũng sẽ đứng ra phản kích, nhưng chuyện của Tạ Duyên cũng quá trùng hợp, chị nghe tin là Mã Duyệt ở nước ngoài bị cảnh sát bắt, tất cả mọi người lại chỉ công kích vào Tạ Duyên, em chắc không biết, có một bộ phim bom tấn Hollywood

đang muốn tuyển vai đối với diễn viên trong nước, trở thành một thành viên của đoàn phim Hollywood ai chả thích."

Chuyện này không giống với việc đoạt vai đơn thuần, chỉ cần có chút manh mối là đã bị người ta làm quá lên, cho dù Tạ Duyên đứng ra làm sáng tỏ cũng đã để lại ấn tượng không tốt với người ta.

Tô San cũng không nghĩ nhiều, cô còn chưa tới địa vị đó.

Tắm xong, lúc Tô San chuẩn bị đi ngủ, lại vào Weibo xem một lượt, thấy người đại diện của Tạ Duyên mãnh liệt ra tay trấn áp, trước tiên hắn đưa ra bằng chứng là vé máy bay sáng nay Tạ Duyên bay từ Thượng Hải tới thành phố V, sau đó còn ra một công văn của bên luật sư, tìm ra IP của mấy người muốn vu khống giống như thực sự muốn đi kiện người ta.

Tạ Duyên hiện vẫn ở trong nước, mấy người anti-fan tất nhiên là im re, nhưng dư luận vẫn không giảm bớt, lại chuyển sang suy đoán ảnh đế bị bắt ở nước ngoài rốt cục là ai?

Cho đến ngày hôm sau, Tô San rời giường chuẩn bị đi tới đoàn phim, trên mạng đề tài vẫn đang hot, thậm chí mọi người đang thảo luận rốt cục là Mã Duyệt hay Trịnh Đồng, có điều việc này cũng vượt ngoài dự kiến của chị Lưu, vốn dĩ muốn mượn trailer phim công bố sẽ cải thiện tiếng diễn xuất dở tệ của cô, không ngờ lại xảy ra chuyện này.

"Tô San, cô lại đây."

Đạo diễn đang ngồi chỗ máy theo dõi vẫy vẫy tay với cô.

Tô San vừa mới thay trang phục diễn xong, liền xách váy đi qua, thấy đạo diễn lại đưa cho cô một tập kịch bản:

“Cô xem cái này như thế nào?”

Sáng sớm, rất nhiều nhân viên đoàn vẫn còn chưa làm gì, đang ngồi lướt mạng nói chuyện phiếm, Tô San ngồi trên ghế lật xem kịch bản thật kỹ, thấy bên trong vẫn có sửa lại một ít, cảnh diễn của cô cũng không nhiều hơn mấy, nhưng trở nên quan trọng hơn, cũng tập trung lại thể hiện được tính cách nhân vật, có điều cảnh diễn của Chu Cầm Cầm cũng tăng lên.

“Cũng được.”

Tô San khép lại tập kịch bản, cũng không nói nhiều, dù sao đây cũng là kết quả mà chị Lưu thương lượng có được.

“Vậy là tốt rồi, cô đi đi, chút nữa chuẩn bị quay rồi.”

Đạo diễn thấy cô đáp ứng cũng không dông dài nữa.

Thấy vậy, Tô San cầm kịch bản rời khỏi, cảnh diễn quan trọng chất lượng hơn số lượng, dù sao cuối cùng khán giả có mắng cũng sẽ mắng biên kịch chứ không mắng cô.

Chiều nay cô cũng không có lịch quay, mai cô còn phải tham gia chương trình thực tế, chuyện này cũng đã trao đổi với đoàn phim, có điều giờ xem ra cho dù cô có ở lại cũng không có quá nhiều cảnh diễn.

Chương trình thực tế này hiện giờ gần như là chương trình nổi nhất trên truyền hình, cả về fan hâm mộ và lượng người xem đều không chương trình nào địch nổi, do thấy cô gần đây khá hot nên bên phía ban tổ chức mới mở lời mời cô tham gia. Chương trình vốn dĩ có 5 thành viên cố định, còn có thêm 5 khách mời thay đổi tùy mỗi kỳ, nếu không phải là nghệ sỹ có thực lực thì cũng là nghệ sỹ có đông người

hâm mộ, địa vị thấp nhất là cô.

Đi vào địa điểm quay chụp chương trình, lần này là quay tại một trấn nhỏ, Tô San không ngờ lại đụng Vương Trừng ở khách sạn!

“Tô San! Quá trùng hợp, cô cũng tham gia chương trình kỳ này sao?”

Vương Trừng tháo mũ lưỡi trai xuống, lập tức đi ra cửa khách sạn.

Tô San nhìn thấy hắn thì cũng cười cười, sau đó nói Tiểu Chu đi vào nhận phòng.

Lúc này đã có rất nhiều nhân viên ban tổ chức đã tới, còn có mấy vị khách mời, nhìn thấy hai người thân thiết nói chuyện, đều nghị luận Tô San là ai, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới chuyện trailer điện ảnh công bố hai hôm trước.

“Tối nay có muốn ra ngoài ăn cơm không? Tôi mời cô!”

Vương Trừng vỗ nhẹ cánh tay cô.

Một đoạn đường dài phải ngồi xe, giờ Tô San cũng có chút mệt nỏi, liền lắc đầu:

“Để lần sau tôi mời anh, hôm nay không đi đâu.”

“Cô nói rồi nha, lần sau nhất định phải mời tôi ăn cơm, đặc biệt món bún thịt gì đó, tôi ăn món đó do người khác làm không có giống vị cô làm, cô dùng công thức bí mật gì vậy?”

Vương Trừng vẻ mặt tò mò đi theo cô hỏi.

Cho tới khi đến trước thang máy, cô đi vào, nhìn lướt qua Vương

Trừng nói:

“Anh đã nói là công thức bí mật, tôi sao có thể nói cho anh biết?”

Phòng cô ở lầu hai, địa vị của cô cũng không cao bằng người khác, chỉ ở phòng hạng bình thường, nếu như là Vương Trừng chắc chắn sẽ ở phòng hạng sang.

Về đến phòng của mình, Tô San gọi điện thoại cho mẹ của cô, nói ngày mốt sẽ về nhà ăn cơm, dù sao cũng không thể chỉ lo kiếm tiền mà xem nhẹ người nhà.

Chương trình này có các thành viên cố định là Trương Thiên Thiên, Dương Vận, Viên Tranh, Chu Tuấn và Triệu Phong. Trương Thiên Thiên là nữ nghệ sỹ khá đông fan hâm mộ, diễn xuất cũng tốt, có điều không nổi tiếng lắm, nhưng cuối cùng sau khi tham gia chương trình này lại hot lên nhiều, trở thành một trong bốn tiểu hoa đán, còn Dương Vận thì xuất thân từ diễn viên nhí, trước nay đều quay phim chính kịch, luôn nói chuyện mang theo xu hướng hài hước, vui tính, còn ba nghệ sỹ nam còn lại cũng tham gia gameshow khá tốt, hơn nữa đều chủ yếu là đóng phim điện ảnh, chỉ có Triệu Phong còn đóng phim chính kịch hiện đại.

Ngoài cô và Vương Trừng là khách mời, ba khách mời còn lại chương trình lần này đều có lai lịch không nhỏ, Đặng Thuần xuất thân gia đình nghệ sỹ có tên tuổi, Vương Chuẩn Hinh gần đây còn đạt giải nữ phụ xuất sắc nhất, Diệp Mông còn ghê gớm hơn, mặc dù không quá nổi tiếng, nhưng cha cô ấy là một đạo diễn nổi tiếng cả nước, mặc dù cô ấy cũng có nhiều tiềm lực và cơ hội, nhưng lại không nổi tiếng.

Trên mạng vẫn nghị luận chuyện ảnh đế nào đó bị bắt ở nước ngoài, những scandal linh tinh khác trong giới cũng không thể đè ép chuyện

này xuống, kể cả chuyện một nghệ sỹ nam có tên tuổi nào đó ngoại tình cũng không thể tạo sóng to gió lớn gì, không biết khi nào chuyện này mới hạ nhiệt.

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Tô San đã thay đồ xong, trang điểm sửa soạn rồi tới địa điểm ghi hình, lần này chương trình chủ đề là về cổ đại, nên cô mặt một thân áo váy hồng nhạt, đến lúc cô tới nơi, nhưng người khác cũng thay đồ xong rồi, đều là trang phục cổ trang, Vương Trừng mặc một bộ trang phục của thị vệ, đội cái mũ trông rất buồn cười.

Tất cả mọi người gần như đã tới đủ, đạo diễn nói mọi người chuẩn bị một chút chuẩn bị chính thức ghi hình.

Chương trình thực tế chính là, một khi máy quay đã mở, thì sẽ quay liên tục, chính mình không thể biết hậu kỳ chương trình, biên tập sẽ cắt ghép như thế nào, cho nên chỉ chút sơ sót nhỏ cũng có thể gây hậu quả lớn.

Cho đến lúc mở máy, đạo diễn lên tiếng:

“Được rồi, chào mừng mọi người đến với Thủy trấn cổ kính, hôm nay, chúng ta sẽ chia làm hai đội thi đấu, đằng kia có một cái rương, mọi người dựa vào ngoại hình tương đồng để chia đội, sau đó hai đội thi đấu để lấy được gợi ý, sau đó vào trấn để tìm được một tuyệt thế cao nhân ở ẩn, đội nào tìm được vị cao nhân đó trước, ban tổ chức sẽ lấy danh nghĩa đội đó để quyên góp mười vạn quyển sách cho người dân vùng núi khó khăn.”

Đạo diễn vừa nói xong, cả đám đều sôi nổi lên.

“Tôi vừa nhìn thấy Tô San liền biết chúng ta sẽ chung đội, dù sao nhan sắc cùng một đẳng cấp!”

Dương Vận tự nhiên hì hì chạy tới kéo tay Tô San, những người khác cười ha ha.

Thấy vậy, Chu Tuấn chỉ vào cô ấy cười nhạo:

“Trong thâm tâm của Tô San nhất định là muốn từ chối!”

Dù sao là thành viên cố định, cho nên khá thoải mái đùa giỡn, những người khác trong nháy mắt cũng thoải mái vui vẻ. Cuối cùng, Tô San cùng Dương Vận, Vương Trừng, Viên Tranh và Đặng Thuần cùng một đội, Dương Vận cười hì hì hàn huyên với Tô San một lúc lâu, cô ây là kiểu người khá dễ gần, nói một hồi đã muốn add WeChat của cô, còn nói muốn mời ăn cơm.

Sau khi chia đội, đạo diễn lên tiếng:

“Được rồi, hiện tại trên sân khấu có mười mỹ nữ, mọi người phải tìm được người biết gảy đàn tranh, nếu như chọn đúng sẽ lấy được gợi ý đầu tiên, giờ chơi trò kéo búa bao, ai thắng được chọn trước.”

Nhìn cây đàn tranh trên sân khấu, Tô San chỉ cảm thấy nhớ lại hồi trước, ở nơi đó của cô, chỉ cần là tiểu thư khuê các đều phải biết gảy đàn tranh hoặc đàn cổ, tiếc là giờ không nhiều người học mấy cái này lắm.

Sau khi chơi kéo búa bao, đội của Chu Tuấn thắng, Dương Vận thì đứng đó lẩm nhẩm:

“Tôi nghe nói gảy đàn tranh thì tay sẽ bị chai.”

“Cũng còn tùy, nếu ở tay trái mà bị chai thì có hai kiểu, kiểu thứ nhất chỉ có ngón út bị chai, loại thứ hai thì bị chai ở ngón trỏ, ngón giữa và

ngón áp út, có điều giờ còn có thể đeo móng tay giả nên không chắc chắn là tay bị chai thì sẽ biết gảy đàn tranh.”

Tô San nói.

Dứt lời, có vài người vẻ mặt khác lạ nhìn qua phía cô, cuối cùng Dương Vận không nhịn được hỏi:

“Cô biết gảy đàn sao?”

Nghe vậy, Tô San mới tỉnh táo lại, thấy máy quay vẫn hướng về phía cô, lúc này mới cười cười nói với Dương Vận:

“Có biết sơ sơ.”

“Thường thường người nào nói biết sơ sơ thì thực ra toàn là cao thủ, giống như tôi, người ta mỗi lần hỏi tôi có biết hát không, tôi đều nói là biết sơ sơ.”

Viên Tranh rất tự luyến nhún vai nói, Dương Vận lại cười nhạo hắn.

Ba phút sau, đội của Chu Tuấn chọn một người, lúc này tới lượt đội của Tô San, còn lại chín cô gái, sau khi Tô San nhìn kỹ tay của các cô ấy xong, thấy tay của các cô ấy không có ai là có vẻ biết đàn.

Đạo diễn: “Còn mười giây.”

“Nhanh lên nhanh lên, có tìm được không?”

Vương Trừng cũng đứng đó thúc giục.

Tô San lắc đầu, những người khác cũng “A!” một tiếng thất vọng, cuối cùng chỉ còn vài giây, Viên Tranh liền luống cuống chọn người

có chai tay dày nhất ra.

“Ha ha ha!” Đội biên kia điên cuồng cười nhạo bọn cô.

Nhìn thấy cả hai đội đều chọn xong, đạo diễn mới nói tiếp:

“Tiếp theo mời hai cô gái lên gảy bài “Cao Sơn lưu thủy”, đội nào chọn sai, cả đội còn phải chịu hình phạt!”

---Hết Chương 29---

Chương 30: Nối máy

“Tiếp theo mời hai cô gái lên gảy bài “Cao Sơn lưu thủy”, đội nào chọn sai, cả đội còn phải chịu hình phạt!”

“A!!!”

Đám người Viên Tranh cũng điên cuồng kêu lớn, Vương Trừng không nhịn được hỏi:

“Hình phạt là gì vậy?”

Đạo diễn: “Bí mật.”

“Ha ha ha, đội của cậu thua chắc rồi, Diệp Mông của chúng tôi đã từng học qua đàn tranh, người trong nghề nhìn là biết có biết đàn hay không!”

Chu Tuấn phía bên kia không kiêng nể cười nhạo tụi cô.

Nghe vậy, Tô San không khỏi nhìn qua Diệp Mông ở đối diện chỉ an tĩnh mỉm cười, khó trách cô không tìm được người biết đàn, nhìn có vẻ đã bị đội kia chọn được rồi.

Đạo diễn: “Được rồi, giờ xin mời người bên phía đội đỏ gảy đàn.”

Dứt lời, cô gái được bên đó chọn lập tức ngồi trước cây đàn tranh, tay mang theo móng tay giả, trên người mặt một bộ đồ cổ trang, tóc dài xõa vai, mặc dù khuôm mặt không tinh xảo như các nghệ sỹ nhưng lại có khí chất khiến người ta không thể bỏ qua.

Khi cô ấy nhấc tay lên, phát ra một đoạn nhạc thanh thoát, trong chốc lát, mọi người đều giật mình, chỉ có đội của Chu Tuấn đều hoan hô ầm ĩ lên.

Người ngoại đạo tất nhiên chỉ đứng nhìn cho vui, còn người trong nghề sẽ đứng nhìn cách đàn của cô ấy, tuy nhiên nếu nói ở thời của cô lúc trước, cô gái này cũng chỉ được coi là thường thường.

“Ui mẹ ơi!”

Nhìn thấy như vậy, Viên Tranh lập tức ảo não nhìn cô gái bị hắn chọn ra lúc nãy, cuối cùng vẫn ghé qua hỏi:

“Cô biết đàn không?”

Dứt lời, cô gái kia liền ngượng ngùng lắc đầu.

Mà đến khi cô gái bên đội kia đã đàn xong, đội đỏ rất đắc ý, mặc dù cũng là do quay chương trình thực tế nên họ lại càng phải tỏ vẻ khoa trương hơn bình thường.

“Tô San, cô có muốn qua đội của tụi tôi không? Bên đó thực sư kéo thấp đẳng cấp ngoại hình của cô!”

Chu Tuấn đắc ý cười cười.

Nghe vậy, Dương Vận lập tức ồn ào, cô ấy lôi kéo Vương Trừng cùng lên, chỉ vào mặt Vương Trừng nói:

“Anh dám so độ đẹp trai với đội chúng tôi sao? So cái gì không so lại muốn so giá trị ngoại hình!”

“Giá trị ngoại hình của đội chúng tôi là thiên hạ vô địch!”

Viên Tranh lập tức bổ sung một câu.

Tô San không nhịn được cười lên tiếng, mặc dù đang ghi hình, nhưng trò chơi thực sự cũng khiến mọi người vui vẻ, hơn nữa khách mời kỳ này cũng như những thành viên đều khá dễ gần.

“Vậy xin hỏi, người bên phía các cô chọn ra đâu?”

Chu Tuấn vẫn cười cười như cũ, chờ đội của Dương Vận nhận thua.

Đạo diễn cũng đã nói trong mười cô gái chỉ có một người biết đàn, hơn nữa cô gái kia cũng đã nói không biết đàn, cho nên chắc chắn đội kia thua rồi.

“Chờ chút!” Viên Tranh đột nhiên giơ tay lên:

“Trùng hợp là đội của tôi có một người biết đàn, đạo diễn, nếu chính thành viên trong đội chúng tôi có thể gảy đàn thì có được tính không? Anh cũng không có nói chỉ có thể lấy cô gái đội tôi đã chọn để gảy đàn!”

Thực ra đạo diễn đã nói, nhưng dù sao là chương trình truyền hình, điều quan trọng nhất chính là hiệu quả, nếu khách mời có tài nghệ như vậy, thì phía ban tổ chức tất nhiên tạo điều kiện, như vậy chương trình càng thú vị hơn.

Đạo diễn: “Được, nếu trong đội của mọi người có người có thể gảy một khúc “Cao Sơn lưu thủy” hoàn chỉnh thì trò chơi này xem như hòa!”

Dứt lời, Dương Vận lập tức đẩy Tô San tiến lên:

“Tới tới tới, mọi người hãy vỗ tay!”

Đám người Viên Tranh lập tức sôi nổi vỗ tay cổ vũ, Vương Trừng còn kêu cố lên, mà đội Chu Tuấn lại đều nhìn với thái độ xem kịch vui.

Khúc Cao Sơn lưu thủy Tô San cũng biết, nhưng đột nhiên dưới ánh mắt nhiều người như vậy, cô không biết có nên thể hiện khả năng thật sự của mình hay không, nếu lúc đó ba mẹ cô biết được thì lại không dễ dàng giải thích qua loa cho xong chuyện, cũng có thể giải thích là cô có lén học, nhưng nếu lén học không thể quá giỏi được, cô tốt nhất nên đàn kém một chút đi.

Cô chậm rãi đeo móng tay giả lên, thần sắc nghiêm túc, điều chỉnh tâm tình thật tĩnh lặng, giơ tay bắt đầu gảy đàn.

Mặc dù nghe không hiểu lắm cô đàn như thế nào, nhưng mọi người đều nghe ra cô đàn còn có ý vị hơn cô gái lúc nãy, mặc kệ có phải vì đang ghi hình hay không, mọi người đều có biểu cảm giật mình, nhưng mọi người vẫn yên lặng nghe.

Trong đó, chỉ có Diệp Mông kỳ lạ nhìn Tô San, cô nghe ra được là, tài nghệ đánh đàn của Tô San đã vượt qua phạm vi cô có thể thừa nhận lý giải, hơn nữa cô ấy đàn còn có ý vị hơn cả cô giáo dạy đàn tranh của cô, cho dù có học từ nhỏ tới lớn, nếu khả năng mà rèn luyện được như vậy thì là thiên tài rồi.

Máy quay vẫn quay về phía Tô San, cô mặc một thân váy hồng nhạt, da thịt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo thanh lệ, mắt hơi rũ, thần sắc thản nhiên, theo cử động của đầu ngón tay, tiếng đàn thanh thoát phát ra.

Cho đến khi đàn xong một khúc nhạc, nơi ghi hình lập tức vang lên một tràng vỗ tay thật lớn, Dương Vận kích động xông lên nói với đội đỏ:

“Tôi hỏi mấy người có phục hay không!”

Đội đỏ cũng rất thưởng thức Tô San, đối với những giá trị truyền thống dân tộc, trong lòng bọn họ luôn có một tâm lý kính sợ hiếm có, mà Tô San thoạt nhìn an tĩnh, tài nghệ không tồi, có điều dù sao cũng là thi đấu, không nên nói vậy.

“Vậy cũng coi như hòa, Diệp Mông đội tôi cũng biết đàn vậy!”

Chu Tuấn lập tức nhìn qua Diệp Mông:

“Mau lên, cô bộc lộ tài năng cho bọn họ xem!”

Thấy tầm mắt mọi người sáng quắc nhìn qua, Diệp Mông chỉ cười cười khách sáo:

“Tôi không đàn tốt bằng Tô San.”

Dứt lời, mấy người khác cũng chỉ cho rằng cô khiêm tốn nói giỡn, thực ra không ai biết cô đang nói thật, ít nhất trong phạm vi hiểu biết của Diệp Mông, cô chưa gặp người nào có khả năng gảy đàn tranh hay hơn Tô San, kể cả cô giáo dạy đàn của cô cũng vậy.

“Ha ha ha! Mấy người nhận thua đi!”

Viên Tranh không chút cố kỵ cười nhạo bọn họ.

Đội đỏ cũng chỉ “Hừ!” một tiếng không nói gì, dù sao thực sự bên phía đội đỏ cũng thực sự có tài, không phải ăn gian bịp bợm gì đó,

nên họ cũng không có gì là không phục.

“Tô San cô quá tuyệt vời!”

Dương Vận lại tới kéo tay cô, cười vô cùng vui vẻ.

Nghe vậy Tô San cũng cười, hồi đó cô học đàn tranh từ đệ nhất cầm sư, vì muốn đích tỷ của cô tiến cung, nên Đại phu nhân dồn nhiều tâm huyết bồi dưỡng đích tỷ của cô, lúc đó Tô San chỉ ngày ngày ở cùng chăm sóc tổ mẫu, thấy cô ngoan ngoan nghe lời, nên tổ mẫu cũng cho cô học cùng, thực ra trong bốn thứ cầm - kỳ - thi - họa, cái cô am hiểu nhất là thi và họa, đàn tranh cô học tạm được, lúc nãy cô cố ý đàn sai mấy nốt, có điều hình như chưa có ai nhận ra, hơn nữa dù sao cây đàn này cũng không phải cây đàn quá tốt nên không phát huy được toàn bộ thực lực.

Đạo diễn: “Được rồi, trận đầu tiên đội xanh thắng, còn đội đỏ, từng người trong đội phải thò tay vào cái rương có chứa rắn đằng kia lấy ra một viên bi.”

“A!!!”

Mấy người đội đỏ bị dọa thất kinh, nhân viên đoàn cũng đã khiêng cái rương đen lên, không nhìn thấy được bên trong như thế nào, nghe được bên trong có tiếng rắn, Trương Thiên Thiên bị dọa mặt mũi trắng bệch, có vẻ không ngờ là ban tổ chức lại liều mạng như vậy.

Dù sao chỉ là biên kịch chương trình yêu cầu, ban tổ chức tất nhiên sẽ không gây nguy hiểm cho các nghệ sỹ, nếu có rắn chắc chắn không có độc, có thể là còn bị cột miệng lại rồi, cái này thực ra mọi người đều hiểu được, nhưng nhiều ít gì vẫn sẽ sợ.

“Tôi làm trước!”

Chu Tuấn nuốt khan một lần, liền lập tức vén tay áo, thò tay vào trong rương.

Tô San sợ nhất là rắn, mặc dù bị cột miệng lại, may quá lần này đội cô không bị thua, nếu không thật sự không dám làm cái này.

“Là cái này sao?”

Chu Tuấn bỗng nhiên rút tay ra, trong tay còn cầm một viên bi màu đen.

Không ngờ hắn lại dũng cảm như vậy, những người khác không có tố chất tâm lý mạnh như vậy, vài người cứ lóng ngóng hồi lâu, ban tổ chức cũng không du di, dù sao cũng là chương trình có tiếng, rất có tự tin.

Đến lúc mọi người đều làm xong, mọi người đều sợ tới mức toát hết mồ hồi, Dương Vận mặc dù vậy, vẫn rất mạnh mẽ, nói trận tiếp theo tuyệt đối không thua.

Lấy được gợi ý đầu tiên, mọi người bắt đầu chơi trò chơi thứ hai, có điều lần này mọi người đều ngồi ở một cái bàn dài.

Đạo diễn: “Trước mặt mọi người có mười tấm thẻ, mỗi người chọn một tấm, lát nữa mọi người bỏ di động của mình ra, một người bên phía đội bên kia từ trong danh bạ chọn một người, gọi điện thoại rồi hoàn thành nhiệm vụ ghi trong tấm thẻ, tổ nào có nhiều người hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian quy định nhiều hơn sẽ thắng!”

“A?”

Tất cả mọi người đều kêu lớn, không ngờ ban tổ chức tàn nhẫn như

vậy, Tô San cũng giật mình, chuyện này không nằm trong dự kiến của cô.

Thường thường mấy chương trình kiểu này sẽ phải có kịch bản, nhưng chỉ có kịch bản trong những phân đoạn hoạt động tự do, như vậy mới có thể gây cười, còn đối với những phân đoạn thi đấu thì đều không được báo trước, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

“Mọi người xem kìa, Chu Tuấn bị dọa mặt trắng bệch, di động của cậu ta nhất định có rất nhiều bí mật không muốn bị người khác phát hiện.”

Viên Tranh bộ dáng xem trò vui nhìn vào Chu Tuấn.

Dứt lời, mọi người cũng cười lớn, chỉ có Chu Tuấn nhìn qua Đặng Thuần đối diện:

“Tôi sợ gì, tôi còn đang độc thân, nhưng mọi người xem xét lại cảm thụ của Đặng lão sư đi? Người ta đã kết hôn rồi.”

Ai biết trên tấm thẻ sẽ nêu nhiệm vụ gì, Đặng Thuần rất bất đắc dĩ cười, Viên Tranh cũng nói đùa:

“Xong rồi, Đặng lão sư lần này về nhà sẽ phải quỳ bàn phím!”

Mọi người lại cười ồ lên, lúc này đạo diễn lấy di động của mọi người, mặc dù đều hơi do dự, cuối cùng thì cũng là người trong giới, cho dù thực sự có gì đó riêng tư chăng nữa, mọi người chắc cũng sẽ không nói ra, dù sao đều không thù không oán gì với nhau.

Đưa ra di động xong, Viên Tranh chọn một người trong danh bạ của Chu Tuấn, là một nữ diễn viên đã từng hợp tác cùng Chu Tuấn trước đây, thực ra Tô San thấy được là, trong danh bạ Chu Tuấn còn có

một người lưu là “bảo bối”, chắc là bạn gái chưa có công khai, có điều mặc dù Viên Tranh thích trêu chọc hắn, nhưng tới lúc này sẽ không nói ra làm khó hắn.

Dương Vận chọn trong danh bạ của Diệp Mông là ba của cô ấy, đạo diễn nổi tiếng, mà di động của Tô San thì rơi vào tay của Trương Thiên Thiên, Chu Tuấn ngồi bên cạnh không biết nhìn thấy gì, ngồi đó a a kêu lớn.

“Dừng dừng dừng, tôi thấy Giang Dần, chọn Giang Dần đi!”

Chu Tuấn cười rất đắc ý, rõ ràng biết đến vụ tai tiếng của cô và Giang Dần.

Tô San thở phào nhẹ nhõm, Giang Dần khá rành mấy vụ gameshow kiểu này, chắc chắn lúc gọi điện thoại anh ta có thể nghe ra được, cô không cần quá lo lắng.

“Từ từ!”

Trương Thiên Thiên bỗng hô lớn:

“Tạ Duyên! Đúng, chọn Tạ Duyên!”

So với Giang Dần, tất nhiên Tạ Duyên càng thu hút sự chú ý hơn, hơn nữa còn có vụ nói về nụ hôn màn ảnh đầu tiên của Tạ Duyên là dành cho cô, đối với ban tổ chức mà nói, đây cũng coi như trở thành điểm đặc sắc của chương trình.

“A?”

Vương Trừng nghe vậy cũng ngạc nhiên, có vẻ lo lắng thay cho Tô San, dù sao Tạ Duyên chính là kiểu người không thích nói chuyện,

giống như cái hũ nút, trời biết liệu anh ấy có thể nghe ra là đang ghi hình chương trình hay không?

“Đúng đúng đúng, Tạ Duyên đi.”

Cả đội đỏ đều phụ họa, Tạ Duyên chưa bao giờ tham gia chương trình truyền hình, lần này có thể gọi điện thoại cho hắn, có được xem là lần đầu tiên hắn tham gia chương trình thực tế hay không?

Thấy vậy, Tô San rất bất đắc dĩ ghé đầu vào cạnh bàn, không ngờ chọn tới chọn lui lại chọn phải Tạ Duyên.

Người đầu tiên chọn tấm thẻ nhiệm vụ là Triệu Phong, hắn bốc trúng “Tháng sau có muốn cùng nhau đi du lịch không?”

Người Triệu Phong phải gọi điện thoại cũng là một nữ nghệ sỹ là bạn gái tin đồn của hắn, là do Dương Vận chọn, cuối cùng hai người hàn huyên một hồi lâu, vượt quá thời gian quy định, Triệu Phong thất bại, hiển nhiên Triệu Phong cũng không thân với cô ấy lắm.

Người thứ hai là Vương Trừng, hắn bốc trúng “Tối nay cùng nhau ăn cơm được không?”

Người Vương Trừng phải gọi điện thoại là Dương Chỉ, có điều hắn cùng Dương Chỉ khá thân thiết, đầu dây bên kia rất nhanh đã đồng ý, sau đó khi biết là hiện đang ghi hình chương trình, lại đánh tiếng chào khán giả xem chương trình, may mắn Vương Trừng cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Kế tiếp thêm mấy người nữa, Tô San cũng rất thấp thỏm, không biết cô sẽ bốc trúng nhiệm vụ gì.

Tới lượt cô, khi máy quay quay tới hướng này, Tô San cố gắng bình

tĩnh bốc một tấm thẻ trên bàn, trên đó viết là “Có thể cho tôi mượn ba trăm vạn được không?”

Đối với nghệ sỹ thì ba trăm vạn là một con số không nhiều cũng không ít, một diễn viên hạng ba thù lao một năm thường hơn một ngàn vạn, đối với Tạ Duyên mà nói thì chỉ như mất một sợi lông, chẳng qua, tự nhiên lỗ mãng hỏi mượn tiền người khác nhiều như vậy, Tô San cảm thấy rất ngại và khá đột ngột.

“Mau lên mau mau!”

Chu Tuấn lập tức thay cô gọi điện thoại luôn rồi.

Điện thoại vang lên mấy tiếng, Tô San càng cảm thấy hồi hộp, đến lúc điện thoại được bên kia bắt máy, liền vang lên một giọng nam trầm thấp:

“A lô?”

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Tô San, Tô San cố gắng bình tĩnh nói vào điện thoại:

“Anh đang luyện quyền sao?”

“Đúng vậy.”

Tạ Duyên bên kia đang cầm khăn lau mồ hôi, có vẻ rất hiếu kì Tô San lại chủ động gọi điện thoại cho mình, vừa dơ tay ra hiệu cho huấn luyện viên về trước.

“À ừm….Tôi có chuyện này có thể nhờ anh giúp hay không?”

Tô San hồi hộp tới mức tay cũng ra mồ hôi, trên mặt vẫn giữ vẻ bình

tĩnh.

Những người khác đều nhìn chằm chằm điện thoại, cố gắng lắng nghe giọng Tạ Duyên qua điện thoại, Vương Trừng cũng hồi hộp, mình cũng không có số điện thoại của Tạ Duyên, sao Tô San lại có?!

“Có thể.”

Giọng nói truyền từ đầu dây bên kia tới không chút do dự, những người khác kích động giơ tay bịt miệng, vẻ mặt mờ ám nhìn Tô San, rõ ràng còn chưa nghe là nhờ việc gì đã đồng ý rồi, hình như có gì đó mờ ám.

Bị bọn họ nhìn làm cho xấu hổ, Tô San dứt khoát tỉnh táo lại, giọng nói rõ ràng:

“Là như thế này, tôi chuẩn bị mua một căn hộ mới, căn hộ kia vị trí không tốt lắm, có điều căn hộ trong trung tâm thành phố mắc quá, tôi còn thiếu ít tiền, cho nên anh có thể cho tôi mượn ba trăm vạn không?”

---Hết Chương 30---

Chương 31: Tin tốt

“Là như thế này, tôi chuẩn bị mua một căn hộ mới, căn hộ kia vị trí không tốt lắm, có điều căn hộ trong trung tâm thành phố mắc quá, tôi còn thiếu ít tiền, cho nên anh có thể cho tôi mượn ba trăm vạn không?”

“Ba trăm vạn?”

Giọng nói của Tạ Duyên có vẻ rất nghi hoặc, mọi người cũng rất tò mò nhìn Tô San tại sao lại nói vậy.

Tô San thực sự cảm thấy quá xấu hổ, Tạ Duyên chắc bị cô làm cho ngơ luôn rồi, rõ ràng bình thường một bữa cơm cô cũng không muốn thiếu người ta, giờ lại đột ngột mượn ba trăm vạn, không biết liệu Tạ Duyên có thể nghe ra chuyện kỳ lạ hay không.

“Đúng vậy, chính là căn hộ ở quận Vũ Tâm, mấy ngày trước tôi có tới đó xem thấy căn hộ kia khá được, chỉ là vừa vặn thiếu ba trăm vạn, nếu anh không tiện thì tôi sẽ hỏi mượn người khác.”

Tô San ho nhẹ một tiếng, cô đã nói rõ ràng vậy rồi, không thể nào Tạ Duyên còn chưa nhận ra điều gì.

Quả nhiên, người bên đầu dây bên kia hơi im lặng một chút, bỗng nhiên nói:

“Cô nghĩ là có tiện hay không?”

Dứt lời, mấy người đội bên kia đều che miệng lại, cố gắng không

phát ra âm thanh.

Thấy thời gian không còn nhiều lắm, Tô San chỉ có thể nói:

“Vậy anh có cho mượn hay không?”

Nghe vậy, Tạ Duyên lại nghiêm túc nói:

“Có thể, có điều lãi suất của tôi rất cao.”

Biết được là Tạ Duyên đã nghe ra mới nói vậy, cũng may nhiệm vụ hoàn thành, lúc này Chu Tuấn ngồi đối diện lập tức lên tiếng:

“Chào anh, Tạ duyên, chúng tôi hiện đang ghi hình chương trình!”

Nói xong, Dương Vận bên cạnh kích động ghé qua nói:

“Tạ lão sư, tôi là fan của anh!”

Tay Tô San gần như sắp bị Dương Vận bóp nát, có thể thấy cô ấy kích động như thế nào, rất giống Đồng Nhạc.

“Duyên ca, khi nào anh mới cho em mượn ba trăm vạn!”

Vương Trừng bên kia cũng gân cổ lên hô.

Thật ra mọi người đều biết lúc nãy Tạ Duyên chắc chắn đã nghe ra đang ghi hình gì đó, câu cuối cùng rõ ràng là nói giỡn.

“Thâm tâm của Tạ lão sư nhất định là từ chối!”

Dương Vận cười nhạo Vương Trừng.

“Được rồi, chào anh Tạ Duyên, chúng tôi đang ghi hình “Hôm nay có hỉ”, lúc nãy là chơi trò chơi, anh có thể chào các vị khán giả và mọi người.”

Viên Tranh nháy mặt lập tức nghiêm túc điều chỉnh không khí.

Dứt lời, trong điện thoại vang lên giọng nói không nhanh không chậm:

“Chào quý khán giả, tôi là Tạ Duyên.”

Giọng nói của hắn trầm thấp, Dương Vận bên cạnh kích động túm chặt cánh tay của Tô San:

“A a a a!”

“Được rồi được rồi, không có chuyện gì nữa, cúp máy.”

Tô San lập tức giật lấy điện thoại của mình, không chờ đầu dây bên kia nói gì đã ngắt máy.

Không cần biết biên tập phải cắt nối như thế nào, có điều lúc cuối Tạ Duyên đã đồng ý cho cô mượn tiền nghe là biết nói giỡn, khán giả chắc chắn cũng sẽ nhận ra.

“Được đó, sau này ngày nào cũng có người hỏi mượn tiền của Tạ lão sư.”

Trương Thiên Thiên nói giỡn.

Thấy vậy, Tô San đứng đắn nói:

“Thực ra Tạ lão sư rất tốt, lúc đóng phim cũng chỉ dạy tụi tôi rất nhiều

thứ."

"Đúng vậy, anh ấy có khi cũng chỉ tôi cách đọc lời thoại, ngắt câu như thế nào, thường ngày cũng khá bình dân."

Vương Trừng cũng nghiêm trang ca tụng.

Tô San không nhịn được quay qua nhìn Vương Trừng, sao cô lại không thấy Tạ Duyên bình dân tí nào…

Mọi người cũng phụ hoa vài câu, sau đó tới lượt Trương Thiên Thiên gọi điện thoại, cô ấy bốc trung tấm thẻ ghi "Tôi bị sốt".

Người cô ấy phải gọi điện là một nam nghệ sỹ, gần đây trên mạng cũng có đưa tin, là bạn trai tin đồn của cô ấy, là một idol trẻ tuổi có đông fan hâm mộ, có điều không ngờ là, sau khi Trương Thiên Thiên nói như vậy, đầu dây bên kia lập tức nói không do dự:

"Giờ anh qua chỗ em."

Trong chốc lát, cả trường quay sôi trào, la ó, lúc này có lẽ người bên kia cũng nghe ra là đang ghi hình, nhưng chắc chắn nghe vậy là biết quan hệ giữa hai người này không tầm thường, Trương Thiên Thiên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi đó đỏ mặt.

Nhưng phần này quay thì quay nhưng lúc phát sóng thì không thể đưa lên, mặc dù mọi người đều biết có ái muội, nhưng nếu đưa lên truyền hình thì coi như công khai, hơn nữa Trương Thiên Thiên cũng không có ý công khai, ban tổ chức tất nhiên cũng sẽ không làm vậy, dù sao là thành viên cố định, còn phải hợp tác dài dài với nhau, cho nên ban tổ chức cũng để hai người phối hợp nói chuyện lại qua điện thoại một lần nữa, lần này nói chuyện bình thường hơn để coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Không ngờ lại xảy ra tình huống hay ho như vậy, tất cả mọi người đều khá kinh ngạc, thế nên mấy cuộc điện thoại sau đó cũng không quá chú ý nhiều nữa.

Trò chơi này xong thì đội thắng là đội đỏ, đây coi như là kịch bản của ban tổ chức, cần để cho mỗi đội thắng một lần nhưng vậy mới có cảm giác thực lực ngang nhau, gay cấn hơn.

Đội của Tô San lần này phải nhận hình phạt là bị đội bên kia vẽ rùa lên mặt, là dùng son môi để vẽ, cuối cùng mọi người lại phải đi tẩy trang rồi trang điểm lại mới có thể quay tiếp.

Mỗi đội đều giành một gợi ý, sau đó từng người vào trong trấn tìm vị cao nhân kia, theo kịch bản, hai đội trên đường gặp nhau, có điều Vương Trừng nói đói bụng, nhất định bắt mọi người vào quán mì ăn hoành thánh. Kết cục là đội đỏ tìm được cao nhân trước, là một võ sư Kungfu. Nhìn tổng thể mà nói, chương trình kỳ này cũng đã đủ hài hước và đặc sắc, mặc dù sự cố cuộc điện thoại của Trương Thiên Thiên không thể đưa lên phát sóng, nhưng lúc nãy khi ghi hình lại một lần nữa hai người nói chuyện điện thoại cũng đã đủ mờ ám rồi.

Ghi hình đến 9 giờ tối mới kết thúc, sau đó Viên Tranh làm chủ bao mọi người đi ăn uống, nam thì uống rượu, các cô gái thì ngồi tám chuyện linh tinh về mỹ phẩm, bảo dưỡng da gì đó.

“Tô San, cô học đàn tranh bao lâu rồi?”

Diệp Mông ngồi cạnh cô bỗng nhiên hỏi.

Trừ Tô San, mấy cô gái khác cũng không dám ăn quá nhiều, Tô San ăn nửa chén cơm, trong tay hiện còn đang cầm một ly nước ép, nghe Diệp Mông hỏi vậy, quay đầu qua cười cười đáp:

“Ông ngoại tôi khá thích mấy nghệ thuật truyền thống như vậy, cho nên từ nhỏ ông ngoại cho tôi học rồi.”

Dứt lời, Dương Vận bên kia cũng rất buồn bực uống một ngụm nước rồi than vãn:

“Người với người sao khác nhau như vậy, tôi chỉ có nước sôi để nguội cũng không dám uống nhiều, mọi người xem Tô San còn ăn hơn nửa chén cơm, dáng người vẫn đẹp như vậy, tôi nếu có được dáng người thế này cũng sẽ đi đóng phim thần tượng.”

Tô San: “……”

Cô cho rằng bản thân ăn đã ít rồi, nhưng nhìn thấy người khác như vậy, cô cảm thấy ăn nhiều một miếng cơm cũng là tội ác.

“Vậy cô có thể đóng phim kinh dị!”

Chu Tuấn không nhịn được bắt đầu chế nhạo cô ấy, Dương Vận lại quay qua mắng lại anh ta mấy câu.

“Tô San người ta là đầu bếp đó, tới đây, tôi cho mấy người xem!”

Lúc này Vương Trừng mở ảnh chụp trong điện thoại ra, chính là tấm hình chụp ở nhà Tô San hôm trước.

Chu Tuấn ghé qua nhìn:

“Không thể nào? Đây là do Tô San nấu?”

Thấy Chu Tuấn có vẻ không tin, Vương Trừng giải thích nói:

“Chắc chắn a! Hơn nữa hương vị tuyệt vời siêu cấp, ăn một bữa cơm của cô ấy, anh có thể tăng ba ký!”

Dương Vận cũng ghé lại gần nhìn hình chụp, lập tức kéo tay Tô San:

“Nhìn thèm quá đi, nhưng tôi còn đang giảm cân, làm sao đây.”

Thấy Vương Trừng vẫn đang ở đó thổi phồng, Tô San cũng cảm thấy nhức đầu, cô đang ở giới giải trí, cô cũng không tính đá chéo sang giới ẩm thực.

“Thực ra chỉ cần ăn uống hợp lý, cũng không mập lên nhiều đâu, tôi thường xuyên làm mấy loại bánh rau củ, calo thấp, tôi thường xuyên ăn mấy món đó để khống chế cân nặng, mọi người khi nào rảnh có thể tới nhà tôi, muốn ăn cái gì cũng được.”

Cô cười nói.

Mặc kệ đó có phải lời nói khách sáo hay không, ấn tượng của những người khác với cô cũng khá tốt, lúc sau còn add WeChat, theo dõi Weibo của nhau, đến lúc cơm nước xong xuôi, Dương Vận còn nói khi nào muốn qua nhà cô ăn ké.

Tô San tất nhiên đáp ứng. Mọi người quay về khách sạn, thu thập hành lý ngày mai quay trở về.

Lúc ngủ, cô nhớ tới việc nối máy trong chương trình hôm nay, Tô San không biết có nên giải thích lại một lần với Tạ Duyên hay không, nhưng cuối cùng nghĩ lại, trên chương trình cũng đã giải thích rồi, cô cũng không cần nói nhiều làm gì.

Cho đến hôm sau, cô ngồi máy bay trở lại Thượng Hải, ba của cô tất nhiên có tiền hơn cô, hiện ba mẹ đang ở một căn biệt thự, đến lúc cô

về tới nhà, mẹ cô đang ở trong phòng bếp bận túi bụi.

Ba cô ngồi ở phòng khách ngồi nói chuyện với một người đàn ông trung niên, còn có một hình bóng vô cùng quen thuộc!

“Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến! Anh xem, con bé này cuối cùng cũng về tới.”

Ba Tô nhìn thấy cô, lập tức vẫy tay:

“Còn thất thần cái gì, con mau lại đây chào bác Đàm.”

Người đàn ông trung niên quay đầu lại, lúc nhìn thấy Tô San cũng cười hòa ái:

“Đã lớn thế rồi à, tôi còn nhớ mới sinh ra nhỏ như vậy, thoắt cái đã thành đại cô nương rồi.”

Tô San đổi lại dép rồi đi qua cười cười:

“Cháu chào bác Đàm.”

Nói xong, cô lại quay đầu nhìn về phía người đàn ông cao lớn đẹp trai ngồi bên kia:

“Chào anh Hạo Chi.”

Người đàn ông mặc âu phục màu đen, Tô San lướt qua đã nhìn thấy trên cổ tay còn đeo một cái đồng hồ bản giới hạn, khuôn mặt trong trí nhớ có thay đổi một chút, nhưng lúc sau chính nguyên chủ (Tô San lúc trước) cũng có xem hình của hắn, không sai, người này chính là thanh mai trúc mã mà nguyên chủ đã từng yêu thầm lúc trước!

Có điều, người ta có vẻ chỉ xem nguyên chủ là em gái, lúc mười sáu tuổi, cả nhà hắn đều ra nước ngoài, nghe nói gần đây mới trở lại, Tô San còn nhớ rõ, nguyên chủ còn có viết một bức thư tình gửi cho đối phương, có điều không biết hắn có nhận được hay không mà lúc sau thái độ đối với cô ấy cũng chẳng có thay đổi gì.

“Haizz, nháy mắt chúng ta đều già rồi, còn nhớ rõ lúc cả hai đứa đều còn nhỏ, giờ đều đã trưởng thành hết rồi.”

Ba Tô tháo mắt kính xuống cảm khái, vẻ mặt hoài niệm.

Cô gái trước mắt mặc một cái váy xanh ngọc bích tôn lên dáng người hoàn mỹ, khác xa với cô bé trong trí nhớ, khuôn mặt tinh xảo thanh thuần nhưng lại mang theo khí chất bình thản, khác hoàn toàn với trước đây chỉ biết đi theo hắn, giờ lại tạo cảm giác có chút xa lạ khách sáo.

Đàm Hạo Chi đứng dậy nhìn cô cười một cái, khách khí nói:

“Lâu rồi không gặp, em cao hơn rồi.”

Tô San hơi đảo mắt, cũng khách khí cười nói:

“Không cao được như anh.”

Nhìn hai đứa nhỏ nói chuyện, ba Tô cảm thấy hơi bất đắc dĩ, nháy mắt với ba Đàm, hai người cầm tách trà đi vào thư phòng nói chuyện.

Khi toàn bộ đại sảnh chỉ còn hai người, Tô San lại cảm thấy không biết làm gì, cứ đơ ra, cô sợ nhất chính là tình cảm có khúc mắc, hoàn toàn không biết phải xử lý thế nào.

“Anh ngồi đi.”

Cô lui ra sau hai bước, ngồi xuống chiếc ghế bên kia.

Thấy cô có vẻ hơi câu nệ, Đàm Hạo Chi bất đắc dĩ cười cười:

“Đây là nhà em, sao em nhìn còn hồi hộp hơn anh vậy?”

Hắn cười rội lên khiến người ta có cảm giác tắm trong gió xuân, Tô San lại hơi xấu hổ ôm lấy cái gối đặt trên sô pha, ra vẻ bình tĩnh nhìn hắn:

“Không ngờ đột nhiên anh lại về nước, sau này sẽ lại xuất ngoại sao?”

Đối với trúc mã này, nguyên chủ vẫn luôn nhớ mãi không quên, thường xuyên hỏi ba của cô ấy tin tức, biết được người ta đã có bằng tiến sĩ luật, có nước ngoài còn thắng kiện mấy vụ nổi tiếng, hiện giờ đột nhiên về nước, nhìn có vẻ tính phát triển sự nghiệp ở trong nước luôn.

“Anh cùng bạn mở một văn phòng, lúc sau định hướng sẽ phát triển trong nước.”

Nói tới đây, hắn bỗng nghiêm túc nhìn cô:

“Nghe nói giờ em đã tiến vào giới giải trí, trước đây sao không hề biết em có hứng thú này vậy?”

Nguyên chủ thực ra đã sớm có ước mơ này rồi, chẳng qua Đàm Hạo Chi lúc đó chỉ chú tâm vào chuyện học tập, làm gì có thời gian lắng nghe ước mơ của cô ấy.

“À, thực ra em có ý định này từ lâu rồi, còn người mà, dù sao cũng phải vì ước mơ của mình mà phấn đấu một lần.”

Cô khách khí cười cười.

Thấy cách nói chuyện của cô với trong trí nhớ khác xa nhau, tâm tình Đàm Hạo Chi cũng hơi phức tạp, thời gian đúng là có thể khiến nhiều thứ thay đổi.

Không biết nghĩ tới điều gì, mày hắn hơi nhướng lên, nghiêm túc nhìn cô nói:

“Lúc trước anh có xem trailer phim của em với Tạ Duyên, em diễn rất tốt, trước kia không ngờ em lại có khả năng này.”

Hai người nhìn nhau, đối phương có vẻ khen cô, nhưng Tô San bỗng nhớ tới cảnh hôn của cô và Tạ Duyên, không biết anh ta có biết chuyện này không, không hiểu sao cô lại cảm thấy hơi ngại ngùng.

Đang lúc Tô San tính nói gì đó, điện thoại đột nhiên vang lên, cô đành phải xin lỗi Đàm Hạo Chi, đứng lên nghe điện thoại.

Ngay sau đó, trong điện thoại vang lên giọng nói nhanh nhẹn của chị Lưu:

“Có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe cái nào trước?”

Dứt lời, Tô San lại nhìn lướt qua Đàm Hạo Chi ngồi đó, rồi chạy ra gần cửa sổ nghe điện thoại, nói:

“Tin tốt.”

Hiện giờ cô rất cần một tin tốt để hóa giải cảm giác ngại ngùng!

Chị Lưu đầu dây bên kia lập tức nói:

“Bộ phim thần tượng tình yêu đô thị kia đã quyết định để em làm nữ chính rồi, ngày mốt vừa lúc em có thời gian, em đi cùng với chị qua đó ký hợp đồng, tiện thể ăn cơm cùng với bên nhà sản xuất, đúng rồi, Tạ Duyên cũng tới.”

---Hết Chương 31---

Chương 32: Làm sáng tỏ

“Bộ phim thần tượng tình yêu đô thị kia đã quyết định để em làm nữ chính rồi, ngày mốt vừa lúc em có thời gian, em đi cùng với chị qua đó ký hợp đồng, tiện thể ăn cơm cùng với bên nhà sản xuất, đúng rồi, Tạ Duyên cũng tới.”

Nghe vậy, Tô San không khỏi trầm mặc suy nghĩ, mặc dù chị Lưu không nói gì, nhưng cô cũng nghĩ tới, cô có thể cướp lấy miếng thịt này từ trong tay Dương Chỉ, trong đó chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết.

“Chị cũng nói thật cho em biết, có lẽ em cũng đoán được, không sai, chuyện này là do bên phía người đại diện của Tạ Duyên, nhưng em đừng nói với chị, vì chuyện này mà em không nhận vai này nữa?”

Chị Lưu nói.

Tô San nhìn ra vườn hoa bên ngoài, chống tay lên lan can, thản nhiên nói:

“Em vì sao lại không đóng?”

Bộ phim này vốn dĩ lúc đầu mời cô đóng, chỉ là đột ngột Tạ Duyên cũng tham gia thôi.

Nghe vậy, chị Lưu bên kia cũng thở nhẹ ra:

“Vậy là tốt rồi, cái khác chị không nói nhiều nữa, chính em tự xử lý, còn nữa, ngày mai lúc em quay lại phim trường “Thanh huyết kiếm”

bên kia, sẽ có phóng viên tới, nếu phóng viên có hỏi gì chuyện của em và Giang Dần, em chỉ nói tụi em là bạn tốt là được, cũng đừng nói hoàn toàn không có khả năng, cứ để cho người ta đoán đi, đến lúc phim đã phát sóng rồi, lúc đó em hãy làm sáng tỏ hoàn toán.'

"Vậy tin xấu là gì?"

Tô San đột nhiên hỏi lại.

Chị Lưu:

"Tin xấu là, chị nghe nói, "Loạn thế chi ca" sắp phải đi thẩm dịnh xét duyệt, có điều hình như xóa đi rất nhiều cảnh của em."

Nghe vậy, Tô San không cần nghĩ cũng biết là sao, chắc chắn là do Phạm Mộng, dù sao cô ta là cháu gái của nhà sản xuất, cô ta sao có thể để cô đoạt mất nổi bật đây.

"Chị có liên hệ với bên đoàn phim, nhưng không có cách nào cả, bên họ chỉ nói do nội dung cốt truyện cần như vậy, cho nên phải xóa bớt một số cảnh quay của em, nhưng rốt cuộc thật sự vì cái gì thì cả chị và em đều biết, nhưng người khác không nói làm gì, nhà sản xuất là người góp vón đầu tư cho phim nhiều nhất, cho dù giờ có nói cho chị của em thì cũng vô dụng."

Chị Lưu nói với vẻ bất lực.

Ở giới giải trí, mấy chuyện kiểu này khá bình thường, thế mới nói, nếu không có bối cảnh thì khó mà tiến xa được, cho dù cô giờ cũng có chút bối cảnh, nhưng nhiều lúc cũng không có cách nào.

"Giờ em chỉ cố gắng ngậm bồ hòn làm ngọt đi, chờ sau này em có thể đảm đương được mới có thể hung hăng trả lại cho cô ta."

Chị Lưu nghiêm túc nói.

“Em biết rõ mà.”

Tô San cũng không phải quá tức giận.

Đời trước, cô là một thứ nữ không quyền không thế, cô đã phải trải qua những lúc bị bắt nạt khó mà tưởng tượng, khi còn nhỏ, chỉ là một nha hoàn cũng có thể cướp đồ ăn của cô, còn đánh cô, lúc đó Tô San nhịn, đến lúc dần dần lớn lên, dung mạo của cô ngày càng trở nên xinh đẹp, mới từ từ được tổ mẫu để ý, sau đó cô liền nắm bắt mọi cơ hội lấy lòng tổ mẫu, thậm chí cố gắng trước mặt đại phu nhân phải khom mình tới mức thấp nhất.

Cuối cùng, có một lần cô dùng tất cả tâm tự đi theo Đại phu nhân vào cung tham gia tiệc mừng thọ Thái Hậu, vì đích tỷ của cô không tới, Đại phu nhân không muốn để đích nữ của phủ khác đoạt mất nổi bật, rơi vào đường cùng phải đẩy cô ra, dâng lên cho Thái Hậu một điệu múa chúc thọ, khi đó, bởi vì Thái Hậu khen cô, cho nên địa vị của cô ở trong phủ theo đó mà lên cao, cho đến lúc Thái Tử tuyển phi, Hoàng Thượng tứ hôn, cho đích tỷ của cô làm Thái Tử Phi, sau đó có vẻ Hoàng Hậu cảm thấy cô có vẻ dễ bảo hơn so với đích tỷ, lại cho cô làm Trắc phi của Thái tử, lúc đó Đại Phu nhân cũng muốn tức điên, thậm chí tính hạ độc để cô không thể mang thai, nhưng may mắn là cô đã phòng bị từ sớm, kể cả những nô tài trước đây từng bắt nạt cô đều bị cô trừng trị.

Đã trải qua một đời như vậy, cái Tô San học được nhiều nhất chính là nhẫn nhịn, hiện giờ tất nhiên cô không thể làm cái gì đối với Phạm Mộng, nhưng thời thế luôn thay đổi, không chắc sau này cô lại không thể làm gì cô ta.

“Được, nếu em hiểu rõ thì tốt, nhớ ngày mai về lại đoàn phim, chị có việc nên cúp máy nhé.”

Chị Lưu nói xong, Tô San cũng chỉ “Uhm” một tiếng rồi cúp máy, cô đứng đó một hồi, mới cất bước quay lại phòng khách.

Lúc này cơm nước mẹ cô đã chuẩn bị xong, đến lúc mọi người ngồi vào bàn đông đủ, bắt đầu nói chuyện linh tinh trong nhà.

“Hạo chi, cháu ở nước ngoài lâu như vậy, cũng không quen bạn gái sao?”

Mẹ Tô cười cười hỏi Đàm Hạo Chi.

Tô San nghe vậy suýt chút nữa bị sặc canh, phía bên kia ba Đàm nhấp một ngụm rượu nói:

“Thằng nhãi này trừ đọc sách là làm việc, cả ngày bận tới mức không thấy mặt mũi đâu, làm gì có thời gian quen bạn gái.”

Hình như chỉ cần là quý phụ huynh đều thích nói tới mấy chuyện này, Tô San xấu hổ không dám ngẩng đầu, Đàm Hạo Chi cũng chỉ cười cười khách khí, không nói gì.

Cũng may mẹ Tô cũng chỉ hỏi vậy, sau đó lại chuyển qua đề tài khác, cho đến lúc ăn xong, mẹ Tô còn bắt cô tiễn khách, không có cách nào, Tô San chỉ có cách đi ra tiễn ba con nhà họ Đàm, trở về thấy mẹ Tô đã thảnh thơi đang ngồi ở sô pha đọc tạp chí.

“Mẹ, sau này mẹ đừng hỏi người ta mấy chuyện tế nhị như vậy, người ta sẽ nghĩ thế nào?”

Tô San ngồi xuống ghế, cau mày ôm lấy một cái đệm trên ghế nói.

“Cái gì mà nghĩ thế nào? Mẹ còn không phải muốn tốt cho con sao?”

Mẹ Tô dựa lưng, liếc nhìn cô nói:

“Trước đây con không phải rất thích anh Hạo Chi của con sao? Sao, tiến vào giới giải trí rồi, giờ đã bị mấy mấy nam nghệ sỹ trẻ tuổi làm mê muội rồi hả?”

Thấy mẹ cô càng nói càng thái quá, Tô San ôm gối quay đi:

“Mẹ đừng nói tới nữa, đây đều là chuyện trước đây rồi, có ai lúc tuổi trẻ không yêu thầm? Giờ con trưởng thành rồi, hiện tại chỉ muốn tập trung sự nghiệp, mẹ đừng nghĩ ngợi mấy chuyện này nữa.”

“Thôi đi cô nương, nhưng mẹ cảnh cáo trước, con không được đưa bạn trai là mấy nghệ sỹ tai tiếng gì đó trong làng giải trí về đây, cái cậu gì đó, Giang Dần gì đó, phim nào cũng thấy hôn môi với nữ diễn viên, ai mà làm bạn gái của cậu ta, tấm lòng phải rộng lớn bao dung đến mức nào? Con nếu dám tìm mấy người kiểu như vậy về đây, xem ba của con có đánh gãy chân của con hay không!”

Mẹ Tô gập lại quyển tạp chí, trừng mắt nhìn cô, sau đó đi lên lầu.

Tô San: “……”

Cho nên, cô cũng không tính tìm người trong giới, có điều nếu là Đàm Hạo Chi thì thôi đi, cô cũng không phải nguyên chủ.

Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, hôm sau khi cô tới phim trường, Tô San lại nghe tin, hóa ra Giang Dần không muốn đóng cảnh giường chiếu với Chu Cầm Cầm, còn có ý kiến không đồng ý với kịch bản sửa lại lúc sau, hiển nhiên, hắn cũng không muốn đi đóng nam cặn bã như

vậy.

Nghe nói hai bên hiện vẫn đang thương lượng lại, có điều chuyện này cũng không phải việc của cô, cảnh diễn của cô thì vẫn ít thế thôi, một ngày theo lịch chỉ quay 4 5 cảnh gì đó, cho đến lúc phóng viên đến phim trường, cô vừa vặn quay xong cảnh cuối cùng của hôm nay.

“Chị Tô, có phóng viên nói muốn phỏng vấn chị.”

Tiểu Chu cầm một chai nước tới nói.

Tô San nhận lấy chai nước uống một ngụm, sau đó đi về phía phòng trang điểm, tiện thể nói Tiểu Chu dẫn phóng viên đó tới đây.

Đây là phóng viên của một trang web video giải trí, khác với trang web của công ty chị cô, trang web này một trong những trang web hàng đầu trong nước, mấy năm nay còn sản xuất khá nhiều phim trên mạng nổi tiếng, có rất nhiều phim truyền hình và điện ảnh cũng chiếu trên trang web này, dù sao cũng chỉ là một buổi phỏng vấn, chỉ cần có thể tạo quan hệ tốt thì vẫn nên làm.

Tới khi nữ phóng viên cùng với người quay phim vào phòng trang điểm, nhìn thấy cô đang ăn trưa, cũng cười cười chào hỏi, nói chỉ cần dành mười phút là được, Tô San cười đồng ý.

Đấn lúc điều chỉnh góc độ máy quay xong, bắt đầu quay, Tô San liền nhìn máy quay cười nói:

“Chào khán giả của kênh Video Gấu Trúc, tôi là Tô San.”

Dứt lời, nữ phóng viên nhìn thấy cơm của cô nói:

“Tô San, bình thường cô có sợ ăn nhiều rồi bị tăng cân không?”

Lúc này, máy quay cũng quay hộp cơm của cô, ba mặn một canh rất bình thường.

“Có chứ, cho nên tôi thường thường chỉ ăn một ít, chỉ ăn những đồ thanh đạm, có điều tôi như vậy vẫn tốt chán, cho dù có tăng cân thì cũng không tăng nhiều lắm, nhưng cô cũng biết đấy, không có cô gái nào không muốn mình thon thả.”

Tô San không khỏi cười hai tiếng nói.

Nữ phóng viên cũng phối hợp cười:

“Đúng vậy, vậy lần đầu tiên hợp tác với Giang Dần, giữa hai người phối hợp như thế nào?”

Thấy cô ấy rốt cuộc tới vấn đề chính, Tô San tự nhiên trả lời:

“Khá tốt, Giang Dần luôn phối hợp rất tốt với tất cả mọi người.”

“Lúc trước trên mạng có đăng hình chụp hai người cùng ăn tối, quan hệ giữa hai người rất tốt sao?”

Nữ phóng viên tiếp tục hỏi.

Tô San chớp chớp mắt, dừng lại một giây, mới nghiêm túc nói:

“Chúng tôi là bạn bè tốt của nhau, hôm đó chỉ là nghe nói nhà hàng đó đồ ăn khá ngon cho nên mới rủ nhau đi ăn.”

Nữ phóng viên: “Vậy giữa hai người có khả năng phát triển lên một mối quan hệ thân thiết hơn không?”

"Chúng tôi chỉ là bạn tốt mà thôi."

Không suy nghĩ gì, cô cuối cùng vẫn nói ra lời này.

Nghe vậy, nữ phóng viên cũng có vẻ mất mát, có vẻ không lấy được đáp án vừa lòng, không ngờ Tô San lại vội vàng làm sáng tỏ như vậy, phía sau lại hỏi thêm vài vấn đề, Tô San đều trả lời khá nghiêm túc. Sau đó hết 10 phút, nữ phóng viên cùng quay phim rời khỏi.

Tô San dựa vào sô pha nghỉ ngơi một lát, dù sao chiều nay cô cũng không có lịch quay, cô liền đi thay quần áo quay về chung cư.

Cho đến buổi tối, của nhiên chị Lưu gọi điện thoại tới.

"Chị không phải đã nói là em trả lời uyển chuyển một chút hay sao? Sao em lại trực tiếp làm sáng tỏ luôn rồi?"

Chị Lưu hỏi với giọng chất vấn.

Tô San dựa lưng vào ghế vừa ăn táo, thực ra chính cô cũng không biết tại sao cô lại nói câu đó, có lẽ là hành vi theo bản năng.

"Em lần đầu tiên xử lý mấy chuyện kiểu này, nói sao là bình thường, chị cho rằng em là quan chức ngoại giao hả, mỗi lần nói chuyện đều phải uốn lưỡi bảy lần hả?"

Tô San học theo giọng điệu tùy hứng của nguyên chủ trả lời.

Chị Lưu phía đầu dây bên kia cũng không biết phải nói gì, vốn nghĩ là tính tình đại tiểu thư của cô ấy đã cải thiện rồi, không ngờ cuối cùng vẫn vậy!

“Được rồi, được rồi, nói rồi thì thôi, dù sao chỉ cần em không quen bạn trai, fan couple của em và cậu ấy cũng sẽ không biến mất, còn phía Giang Dần chị sẽ đi giải thích, mặc kệ em có phải cố ý hay không, về sau em tuyệt đối không thể ăn nói lung tung không suy nghĩ như vậy!”

Chị Lưu có vẻ thỏa hiệp nói.

Nếu như là trước đây, chị Lưu chắc chắn không dễ gì bỏ qua như vậy, có điều nhận thấy sắp tới cô còn cùng đóng bộ phim thần tượng kia với Tạ Duyên, chuyện lăng xê couple với Giang Dần thế này cũng không thể kéo dài mãi, hiện tại giờ kết thúc cũng được, dù sao lúc đó hot trên mạng một hồi như vậy cũng tạm chấp nhận được.

Có điều Tô San không thừa nhận mình cố ý nói câu đó, qua loa nước đôi vài câu liền ngắt máy.

Tới lúc cô lên mạng xem thì thấy đoạn phỏng vấn của cô hôm nay lại lên hot search.

Cư dân mạng A: “Ha ha, Tô tiểu thư còn biết giả heo ăn thịt hổ, lăng xê xong liền đá bay người ta, còn không bằng Mục Dao!”

Cư dân mạng B: “Anti-fan thật buồn cười, nếu Tô San là vì lăng xê, hoàn toàn có thể chờ lúc phim phát sóng rồi hãy làm sáng tỏ, hơn nữa lúc trước Giang Dần không phải cũng không nói gì sao, tại sao anh ta không đứng ra làm sáng tỏ đi? Còn để Tô San bị fan não tàn của anh ta mắng lâu như vậy, sao không nói anh ta là người muốn lăng xê!”

Cư dân mạng C: “Kỹ nữ tâm cơ có địa vị thật lớn, ông xã nhà tui còn phải lợi dụng một diễn viên hạng ba để lăng xê sao?”

Cư dân mạng D: “Diễn viên hạng ba? Anti-fan hình như có hiểu lầm với cái từ này thì phải? Diễn viên hạng ba mà có thể là diễn viên chính của phim trên mạng có 5 tỷ lượt xem? Diễn viên hạng ba bình thường mới tiến vào giới điện ảnh lại có thể tham gia phim điện ảnh của đạo diễn nổi tiếng? Theo tôi biết thì, phim điện ảnh đầu tiên của Giang Dần lúc phát sóng còn không có ai biết tới thì phải *mỉm cười*”

Cư dân mạng E: “Nếu bên nhà gái không làm sáng tỏ, bên nhà trai có phải tính cứ để như vậy luôn hay không? Sau đó để nhà gái bị fan não tàn của mình công kích? Cho dù chỉ là bạn bè bình thường cũng không nên không biết chịu trách nhiệm như vậy đi?”

Cư dân mạng F: “Thủy quân của Tô kỹ nữ lại tới chiếm đóng, không còn cách nào khác, ai bảo người ta có tiền, mình không thể so được! Ôm mang đi Giang Dần nhà tôi!”

Cùng với việc thường xuyên xuất hiện trên truyền thông, Tô San thấy fan của mình ngày càng tăng lên, nếu như là trước đây, chắc chắn cô chỉ toàn bị mắng chửi, nhưng giờ còn thể phản kích lại, dù không muốn cũng phải thừa nhận, khó trách được nhiều người muốn lăng xê thu hút sự chú ý như vậy.

Lướt hết bình luận, Tô San tính hỏi chị Lưu đã xin lỗi bên phía Giang Dần chưa, dù sao việc này xảy ra do cô đã đi trái với ước định của hai bên lúc trước, nhưng di động của cô lúc này lại vang lên âm báo tin nhắn, Tạ Duyên đột nhiên lại nhắn tin tới.

---Hết Chương 32---

Chương 33: Say rượu

Lướt hết bình luận, Tô San tính hỏi chị Lưu đã xin lỗi bên phía Giang Dần chưa, dù sao việc này xảy ra do cô đã đi trái với ước định của hai bên lúc trước, nhưng di động của cô lúc này lại vang lên âm báo tin nhắn, Tạ Duyên đột nhiên lại nhắn tin tới.

Tạ Duyên: "Nấu mì trứng thì cho trứng vào trước hay mì vào trước?"

Tô San:…

Cô đột nhiên muốn cười ra tiếng, nói là sẽ không bao giờ nấu ăn, giờ lại tự đi nấu mì?

Tô San: "Trong nhà anh không có ai khác hả?"

Không có người nào khác, vậy bình thường hắn ăn cái gì? Triệu Đồng đâu?

Chỉ trong chốc lát, đối phương nhắn tin trả lời.

Tạ Duyên: "Hôm nay dì giúp việc xin nghỉ rồi."

Thực ra Tô San khá nghi ngờ, trong nhà người bình thường dù nhiều hay ít cũng phải có chút đồ ăn, vì sao Tạ Duyên hơn nửa đêm lại còn muốn tự mình nấu mì?

Tô San: "Nấu đơn giản là được, đầu tiên cho dầu vào nồi, đừng để dầu nóng quá, phi hành, rồi cho nước vào, nước sôi thì cho mì vào, nếu anh muốn ăn trứng trần thì đập trứng vào nồi luôn, còn không thì

dánh trứng ở trong một cái chén trước, quấy đều, đến lúc mì gần chín thì đổ trứng vào rồi, sau đó cho thêm chút muối, dầu mè, có thể cho một chút bột ngọt. Bắc nồi xuống rắc một ít hành lá, như vậy là ổn."

Nhắn tin qua, phía bên kia cũng không thấy trả lời lại, Tô San đi tắm rửa chuẩn bị đi ngủ, lúc cô ra khỏi phòng tắm, thấy bên kia có gửi một tấm hình qua, cô nhìn một lúc lâu mới thấy hắn nấu mì bị sôi quá, nước tràn hết ra ngoài, chỉ còn một đống mì dính với nhau.

Tô San thật sự thấy buồn cười, lại nhắn qua mấy chữ.

Tô San: "Anh không biết nấu thì đừng nấu, ăn tạm đồ ăn gì đó cũng được mà."

Nhắn qua, đối phương rất nhanh đã trả lời lại.

Tạ Duyên: "Ăn cũng được."

Tô San: "Lần đầu nấu đều sẽ như vậy, anh khỏi ăn nữa, ăn đồ gì đó khác đi, tôi buồn ngủ rồi, ngủ ngon."

Mai cô có hẹn ăn cơm với bên phía nhà sản xuất bộ phim thần tượng tình yêu đô thị kia, lần này chị của cô không đi cùng, không cần nghĩ cũng biết cô sẽ bị chuốc rượu. Lát sau, Tạ Duyên cũng nhắn lại một chữ "Uhm.", Tô San trùm chăn ngủ.

Hẹn ăn cơm với nhà làm phim vào buổi tối, nhưng trước đó, buổi trưa Tô San phải cùng với chị Lưu qua công ty bên đó ký hợp đồng trước, đến lúc tới nơi, nhà làm phim hình như bận gì đó, cô phải chờ một lúc lâu.

"Nghe nói bộ phim này Tạ Duyên sẽ đóng, không ít nhà đầu tư cũng

ùn ùn tới góp vốn, giờ nhà làm phim chắc nằm mơ cũng có thể cười tỉnh lại, em đoán xem, bộ phim này nữ thứ là ai?"

Chị Lưu ngồi ở phòng nghỉ nói nhỏ với cô.

Trong phòng nghỉ chỉ có cô và chị Lưu, cửa thì đóng, Tô San cũng chỉ suy nghĩ chốc lát chớp chớp mắt hỏi:

"Ai?"

Chị Lưu ý vị không rõ nói: "Lý Tuyết."

Lý Tuyết?

Tô San cũng hơi kinh ngạc, tuy rằng độ nổi tiếng của Lý Tuyết còn kém hơn so với mấy người như Dương Chỉ, nhưng dù sao cũng là một tiểu hoa đán được nhiều người yêu thích, nếu như là trước đây thì hoàn toàn dư dả làm nữ chính của phim này, giờ lại chịu làm nữ thứ? Trở thành diễn viên phụ cho vai chính là một diễn viên không có tên tuổi là cô?

"Chị nói rồi, bộ phim này giờ không chỉ thu hút nhà đầu tư, còn có những diễn viên đóng vai phụ cũng có lai lịch không nhỏ, không nói những người khác, nhà sản xuất đã ra tay hào phóng mời một đoàn diễn viên gạo cội tới phụ cho vai chính, em thử đoán xem nam số 3 là ai đóng?"

Chị Lưu ý vị sâu xa cười hỏi.

Tô San không nói gì, cau mày lẳng lặng nhìn chị ấy.

"Là La Hàn."

Chị Lưu hạ giọng nói:

“Mà nam thứ mặc dù chị chưa biết chính xác là ai nhưng chắc chắn không phải là người mới.”

La Hàn chính là người đóng vai nam chính trong bộ phim trên mạng đầu tiên của cô, tính cách không tệ lắm, tuy nhiên quan hệ với nguyên chủ cũng chỉ hời hợt xã giao, quan hệ không quá thân thiết, lúc trước con đường sự nghiệp của La Hàn cũng không tồi, đã từng đóng vai phụ trong một vài bộ phim lớn, không ngờ anh ta cũng tham gia bộ phim này, Tô San nhất thời không biết phải nói gì.

“Lúc trước không phải Dương Chỉ vẫn bám riết không tha vai chính phim này sao? Sao đột nhiên lại bỏ cuộc rồi?”

Tô San hơi tò mò.

Dứt lời, chị Lưu cười châm chọc nói:

“Thế lực của một vài người trong giới này em đâu phải không biết, đừng nhìn thấy bên phía nhà làm phim này cứ ba phải một hồi để chúng ta chờ lâu như vậy mới quyết định, nếu là Tạ Duyên, em nghĩ họ có dám để người ta chờ như vậy không, chị nghe nói người đại diện của Tạ Duyên nói, Tạ Duyên không thích đóng phim với người không quen, cho nên liền đề cử em, nếu không em nghĩ xem ai mà không muốn chọn Dương Chỉ?”

Tô San cũng có thể tưởng tượng ra, đừng thấy là Lý Tuyết cũng tham gia chỉ làm vai phụ cho cô, chắc chắn cô ấy nghĩ diễn xuất của cô không tốt, đến lúc đó cô ấy có thể đè bẹp cô, dù sao đây cũng là bộ phim truyền hình đầu tiên mà Tạ Duyên tham gia, với đội hình diễn viên như hiện giờ, chỉ cần kịch bản không quá tệ, tỉ lệ người xem sẽ không thể nào thấp được.

Lúc này, bỗng nhiên một nhân viên đoàn tới nói hiện tại nhà làm phim đã rảnh, chị Lưu mới cùng cô đi qua văn phòng bên cạnh.

Xem ra, nhà làm phim này cũng không thích cô lắm, ngoài mặt cũng chưa nói gì, nhưng trong điều khoản của hợp đồng thì lại tỏ rõ thái độ, giờ hiện tại những bộ phim mời cô đóng phần lớn cát xê là 10 vạn một tập, còn có bộ phim 20 vạn một tập, vậy mà hợp đồng trong này chỉ có 5 vạn một tập, trong hợp đồng còn nói kịch bản sẽ có thể thường xuyên thay đổi, diễn viên phải diễn theo kịch bản vô điều kiện, hơn nữa những đãi ngộ khác cũng rất thấp, có thể tưởng tượng ra, chắc đãi ngộ của Lý Tuyết so với cô là nữ chính còn tốt hơn.

“Nhà sản xuất La, anh nhìn đi, cát xê chúng tôi không nói tới, nhưng anh xem poster phim như thế này, Tô San cùng Lý Tuyết mỗi người một bên, cái này không hợp lý lắm? Bộ phim này cũng không phải phim có hai nữ chính, vị trí của Lý Tuyết đáng lẽ phải đứng phía sau một chút chứ? Còn ông nói đoạn giới thiệu phim để hai người cùng nhau xuất hiện vậy cũng không đúng.”

Chị Lưu ngồi đó cười cười nói với nhà làm phim đầu hói.

Nhà làm phim hai tay đặt trên bàn đan vào nhau, vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài nói:

“Mấy việc cô nói tôi đều hiểu, nhưng cô cũng biết đấy, độ nổi tiếng của Tô San không bằng Lý Tuyết, nếu không làm thế, thì fan của Lý Tuyết sẽ có phản ứng không tốt, chúng tôi cũng không còn cách nào khác.”

“Vậy thì bộ phim này chúng tôi cần phải xem xét lại cẩn thận, nếu như nữ chính còn kém hơn người ta thì còn diễn cái gì nữa?”

Chị Lưu cười khẩy, làm bộ muốn đứng lên.

Thấy vậy, nhà làm phim cũng nhăn mày lại, vẫy vẫy tay:

"Cô đừng nóng, mọi chuyện đều có thể thương lượng, lúc đoàn phim tuyên truyền, chắc chắn sẽ để Tô San đứng phía trước, còn cái poster kia, tất cả mọi người đều biết bên trái lớn hơn, Tô San chắc chắn sẽ đứng bên trái, hơn nữa lúc đó sẽ chụp cùng Tạ Duyên, như vậy ai nhìn cũng biết ai là nữ chính rồi, cho dù Lý Tuyết có đứng bên cạnh nhìn cũng biết cô ấy là nữ thứ mà."

Nói xong hắn lại nói tiếp:

"Hơn nữa chúng tôi cũng sẽ không sửa lại cảnh diễn của nữ chính, các cô cũng biết nhạc phim của bộ phim này cũng khá nhẹ nhàng, người xem vừa nhìn đều có thể biết ai là nữ chính."

Loại người kiểu như nhà làm phim này đều là gió chiều nào theo chiều đấy, ai biết lúc sau ông ta lại nói như thế nào, đặc biệt trong hợp đồng còn nói phải diễn theo kịch bản vô điều kiện, ai biết lúc đó sẽ sửa kịch bản như thế nào.

"Được, các ông phải bảo đảm, đến lúc tuyên truyền quảng bá phim, mặc dù là hai người song song, Tô San cũng phải đứng bên trái, hơn nữa trang phục diễn viên, đồ trang điểm này nọ chất lượng không thể kém hơn Lý Tuyết, nếu có gì đó không tốt, không phải cũng sẽ ảnh hưởng tới bộ phim này có đúng không?"

Chị Lưu cười bình đạm nói.

Dứt lời, nhà làm phim cũng suy nghĩ một hồi, lúc này mới gật đầu, sau đó nói bên pháp chế soạn lại bản hợp đồng khác.

Đến lúc ký hợp đồng xong đã là 5 giờ chiều, nhà làm phim nói bọn cô cùng với nhà đầu tư, đạo diễn, biên kịch cùng ăn cơm.

Chị Lưu tự lái xe đi theo, Tô San ngồi ghế phụ xoay đầu qua hỏi:

“Trong hợp đồng còn nói phải diễn theo kịch bản vô điều kiện, sao chị không nói cái này?”

Dứt lời, chị Lưu cũng chỉ cười cười:

“Em lo cái gì? Đóng cảnh hôn sao? Tạ Duyên không phải có tiếng trước giờ không đóng cảnh hôn sao? Đã vậy em còn lo lắng gì nữa.”

Tô San: “……”

Nói thì nói vậy, hơn nữa đạo diễn phim này cũng không phải đạo diễn nổi tiếng như đạo diễn Hoàng, nếu Tạ Duyên mà nói không đóng cảnh hôn, vậy đạo diễn cũng sẽ không ép buộc, chỉ là trong lòng Tô San sao cứ có cảm giác kỳ kỳ.

Đến lúc xe dừng lại trước cửa một khách sạn năm sao, Tô San cùng chị Lưu cùng với mấy người nhà chế tác đi vào, hôm nay cô chỉ mặc một cái váy liền màu xanh nhạt, tóc uốn xoăn, trang điểm nhẹ, giày chỉ cao bốn phân, cũng không quá tỉ mỉ.

Đến lúc nhà làm phim đưa tụi cô đi qua hành lang vào một phòng riêng, thấy bên trong đã ngồi đầy người một cái bàn lớn, cả nam cả nữ, còn có mấy ông bụng bia, có người đầu hói, cũng có người mặc âu phục trông rất nghiêm chỉnh đứng đắn, nhưng tay lại đặt trên đùi nữ nghệ sỹ ngồi bên cạnh.

Tô San cũng có thấy Lý Tuyết, còn có La Hàn, còn có một vài nghệ sỹ khá quen mắt, chắc giờ cũng coi như đã xác định chắc chắn dàn

diễn viên thủ vai rồi, đầu tiên phải kính rượu với mấy người nhà sản xuất, nhà đầu tư linh tinh, ngay cả Lý Tuyết cũng không ngoại lệ, bên cạnh có một người đàn ông bốn năm mươi tuổi vẫn luôn sờ tay cô ấy, mà cô ấy cũng chỉ có thể cười cười dựa vào kính rượu mà né tránh ông ta.

“Tới đây, tới đây, giới thiệu với mọi người, đây là nữ chính của chúng ta, có phải rất trẻ trung xinh đẹp hay không?”

Nhà sản xuất La cười cười đi qua ngồi, những người khác cũng nhìn cô với ánh mắt sáng quắc.

Cho đến lúc cô cùng chị Lưu ngồi xuống, nhà sản xuất La lại vẫy vẫy tay:

“Tô San, cô mau kính rượu Tổng giám đốc Mã, tổng giám đốc Lý một ly!”

Mấy kiểu tiệc rượu như thế này, vừa bắt đầu là phải kính rượu từng người một là chuyện không thể tránh khỏi, thân thể của nguyên chủ tửu lượng cũng không tốt lắm, uống hai ly là đầu sẽ choáng váng, nhưng Tô San vẫn phải cố gắng chống đỡ kính mỗi người một ly, bình rượu trong chốc lát đã thấy đáy.

Đến lúc cô cố gắng giữ tỉnh táo trở lại chỗ ngồi, tổng giám đốc Triệu ngồi bên kia lại cầm một ly rượu đi qua chỗ cô:

“Tôi vừa nhìn đã thấy Tô San cô ấy đặc biệt phù hợp với nữ chính, chúng ta lại uống một chén.”

Thấy tay của hắn chuẩn bị đặt lên vai của Tô San, chị Lưu lập tức cầm một ly rượu lên ngăn cách hai người:

“Cô ấy nếu còn uống nữa chắc nói cũng không nói được nên lời, để tôi kính ngài một ly.”

Chị Lưu đã lăn lộn trong giới này nhiều năm như vậy, tổng giám đốc Triệu này cũng từng gặp qua cô ấy, nghĩ nghĩ cưới cùng vẫn cụng ly với cô ấy:

“Được!”

Tô San ngồi đó mắt nhắm mắt mở, đầu giờ đang rất đau, cô chỉ có thể liên tục uống nước trái cây, mong có thể giúp cô tỉnh táo trở lại.

Lúc này cửa phòng đột nhiên bị người mở ra, mọi người nhìn thấy người tới nhì sôi nổi nhiệt tình vẫy tay:

“Tạ Duyên tới, Tổng giám đốc Hạ nữa, tới đây, tới đây, không cần nói nhiều, uống một ly trước đã.”

Hạ Hoa và Tạ Duyên là kiểu cộng tác với nhau cùng mở một công ty, công ty cũng sẽ đào tạo một số tân binh, còn có tham gia đầu tư sản xuất phim điện ảnh, mấy năm nay công ty càng ngày càng phát triển, chẳng qua Tạ Duyên từ trước tới giờ đều không quan tâm nhiều đến mấy chuyện kinh doanh, chuyện công ty toàn để Hạ Hoa xử lý, đương nhiên, mỗi lần Tạ Duyên nhận đóng phim nào, Hạ Hoa cũng sẽ theo đó đề cử thêm một vài nghệ sỹ do công ty đào tạo, coi như dựa vào Tạ Duyên để nâng đỡ những tân binh đó.

“Không được, tôi không uống, lái xe thì không uống rượu, uống rượu thì không lái xe, chúng tôi là những công dân tốt tuân thủ pháp luật.”

Hạ Hoa không nghĩ ngợi từ chối mọi người kính rượu.

Những người khác nghe vậy cười nói:

“Gọi tài xế tới là được mà, hôm nay anh đã tới đây chả lẽ không uống một ly nào!”

“Nói không uống là không uống, uống nhiều về sẽ bị bà xã mắng!”

Hạ Hoa cười cười tìm chỗ trống ngồi xuống.

Nghe vậy, những người khác cũng chỉ cười nói hắn bị bà xã quản nghiêm, cũng không buộc hắn uống rượu nữa.

Còn Tạ Duyên thì nhìn một vòng khắp phòng, mặc dù cũng còn nhiều chỗ trống nhưng cuối cùng vẫn đi qua chỗ bên cạnh Tô San ngồi xuống, nhìn thấy mặt cô hơi hồng hồng, không nhịn được cau mày nhìn qua bình rượu trên bàn.

“Tới đây, tới đây, tôi kính Tạ Duyên một ly.”

Một người đàn ông khá trẻ tuổi lập tức đứng lên cầm ly rượu nhìn về phía Tạ Duyên bên này.

Nhưng Hạ Hoa lại cười nói:

“Cậu ấy không uống rượu.”

Dứt lời, người đàn ông kia cũng cười cười không nói gì nữa, những người khác cũng không tìm Tạ Duyên kính rượu, những người địa vị cao như Tạ Duyên, cũng không cần thiết phải kêu gọi tìm nhà đầu tư, chỉ có nhà đầu tư tìm đến hắn, đều là người tinh anh, ai lại bởi vì một ly rượu mà đi đắc tội người ta.

“Có sao không?”

Tạ Duyên xoay đầu qua bình tĩnh nhìn Tô San.

Tô San hơi hơi mở mắt, nhìn thấy người bên cạnh đang nhìn chằm chằm cô thì cũng chỉ lắc đầu:

“Tôi không sao.”

Cô chỉ là thấy hơi choáng váng đầu thôi, tuyệt đối không say.

Thấy bộ dáng cô nói chuyện mềm như bông, Tạ Duyên nhíu nhíu mi, đang tính nói gì, thì một người đàn ông trung niên từ bên kia qua đây, duỗi tay chuẩn bị khoác lên vai Tô San:

“Tô đại mỹ nữ của chúng ta sao lại ngồi đây, chúng ta cùng uống một chén đi!”

Nhìn thấy bàn tay đeo đầy nhẫn vàng, Tạ Duyên lập tức bưng lên một ly rượu ngăn cản tay của ông ta:

“Cô ấy say rồi, tôi uống thay cô ấy.”

Đều là đàn ông, hành động của Tạ Duyên thể hiện điều gì người sáng suốt nhìn là hiểu, nhưng tất nhiên chỉ để ở trong lòng chứ không nói ra, người đàn ông kia cũng nhìn hai người với vẻ ý vị sâu xa, cười hắc hắc nói:

“Say thì thôi, cô gái trẻ uống nhiều rượu không tốt lắm.”

Thấy ông ta đã quay trở lại chỗ ngồi của mình, những người khác cũng nhìn qua Hạ Hoa với ánh mắt sâu xa, Hạ Hoa thì chỉ cười cười không nói gì.

Chỉ có Lý Tuyết ngồi bên kia không khỏi nhìn lại hai người Tạ Duyên

và Tô San, môi hơi mím lại, trong mắt hiện lên một tia khác thường, cho đến lúc có một bàn tay chạm lên đùi, cô mới cười cười đẩy ra, sau đó lại mượn cớ kính rượu để qua loa lấy lệ một phen.

Tô San chỉ cảm thấy đầu mình càng ngày càng đau, càng choáng váng, nhưng cô vẫn cố gắng chống đỡ ngồi đó, nhìn mọi người cười nói kính rượu nhau đủ kiểu, cảm thấy tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ mông lung.

“Cô có muốn về không?”

Tạ Duyên vừa nói vừa đưa cho cô một ly nước lọc.

Tô San nhận lấy ly nước, ngốc ngốc nhìn Tạ Duyên:

“Có thể về không?”

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt vì say rượu mà mơ màng của cô, yết hầu của Tạ Duyên cảm thấy khô nóng, nhưng vẫn gật gật đầu, rồi quay qua nói với nhà làm phim:

“Chúng tôi về trước đây.”

“Được được được.”

Nhà làm phim tất nhiên là cười đồng ý.

Chị Lưu vẫn ngồi đó tạo quan hệ, đang tính đưa Tô San ra ngoài, có điều Tô San có vẻ không cần người đỡ, bước chân rất ổn định vững chắc đi ra khỏi phòng.

Tới cửa khách sạn, một cỗ gió lạnh thổi tới khiến Tô San tỉnh táo hơn chút, cô đứng ở lề đường một hồi lâu, đến lúc Tạ Duyên lái xe ra tới,

cô chậm rãi đi tới cửa trước, mở ra, ngồi vào trong.

Vào trong xe, cô lại nhắm mắt lại dựa vào sau lưng ghế nghỉ ngơi, cô chỉ cảm thấy choáng váng, cô biết cô nhất định không có say.

Thấy xung quanh Tô San còn tản ra mùi rượu, Tạ Duyên không nhịn được nhíu mi:

“Sao lại uống nhiều rượu như vậy?”

Tô San không nói gì, chỉ cảm thấy đầu rất đau.

Thấy vậy, Tạ Duyên đành ghé người qua giúp cô thắt dây an toàn, ngoài mùi rượu còn lẫn vào một mùi hương thanh mát chỉ của riêng cô, bàn thay trắng nõn ngoan ngoãn đặt trên đùi, Tạ Duyên rũ mắt, không chút tạp niệm giúp cô thắt chặt dây an toàn, có điều khi ngẩng lên, lại thấy khuôn mặt nhỏ đỏ hồng của cô vì say rượu, mắt đang nhắm hờ, có vẻ đang nhìn hắn, lông mi hơi động, làn môi hồng của cô cách hắn gần như vậy, hắn còn nhớ rõ, son môi của cô có vị ngọt.

Ánh mắt Tạ Duyên hơi biến đổi, ho nhẹ một tiếng nghiêm chỉnh ngồi lại vị trí của mình. Không khí trong xe trở nên hơi quỷ dị, Tô San nhắm hai mắt, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi:

“Anh không phải không thích đóng phim truyền hình sao?”

Tạ Duyên đang chuẩn bị giẫm chân ga nghe vậy dừng động tác lại, quay đầu qua, thấy mặt cô vẫn đỏ ửng, nhưng rất an tĩnh dựa vào ghế, có vẻ cô ấy không hề lo lắng mình sẽ làm gì đó với cô, ánh mắt hắn hơi trầm xuống, bỗng nhiên ghé đầu qua gần cô, giọng nói trầm thấp:

“Em cảm thấy, tôi vì sao lại nhận bộ phim này?”

---Hết chương 33---

Editor: Vào diễn đàn thấy các bạn bình luận ủng hộ cũng như góp ý cho mình khiến mình rất vui, nên quyết định hôm nay sẽ đăng 2 chương! Cảm ơn các bạn nhiều nhé! *cúi đầu*

Do ở phần bình luận của facebook bên dưới có bạn tên facebook là Mun MeoMéo có góp ý với mình về việc khi edit, mình nên đổi từ “lão sư” sang một từ khác thuần Việt hơn và dễ hiểu hơn, nên mình viết những dòng này để nói về những suy nghĩ của cá nhân mình, nếu bạn nào không quan tâm thì khỏi đọc cho đỡ mất thời gian nhé!

Những điều mình viết, mình xin nhấn mạnh đây là quan điểm cá nhân (vì là quan điểm cá nhân nên có thể đúng, có thể sai).

Thực sự đối với từ “lão sư” này, từ lúc bắt đầu edit truyện mình cũng suy nghĩ nhiều là có thể thay bằng từ gì để mọi người đọc dễ hiểu, nhưng thực sự rất khó. Nếu các bạn đọc rồi thì sẽ thấy ngoài từ "lão sư" còn có từ khác mình vẫn giữ nguyên như convert mà không dịch nó ra, đó là từ "tá vị".

Theo mình thì không chỉ tiếng Trung, mà bất kì ngôn ngữ nào khi dịch sang một ngôn ngữ khác cũng sẽ không thể dịch lại hoàn toàn mà vẫn giữ được nguyên ý nghĩa. Giống như có nhiều từ tiếng Việt không thể dễ dàng dịch sang tiếng Anh và có nhiều từ tiếng Anh không thể dễ dàng dịch sang tiếng Việt, nhiều lúc phải diễn giải rất dài dòng mới có thể diễn tả trọn vẹn ý nghĩa của từ đó, vì vậy đôi lúc người ta phải chấp nhận việc để nguyên từ đó mà không cố gắng dịch nó ra (chỉ đơn giản như tên của những món ăn Việt Nam "phở" "bánh mì" "chè" "bánh chưng" tiếng Anh họ đều không cố gắng dịch nó ra mà để nguyên như vậy, cũng như người Việt mình vẫn dùng rất nhiều từ tiếng Anh như “marketing” hay “logistics” mà cũng không cố

ý dịch nó ra, ngoài ra còn có những từ của tiếng Việt mới xuất hiện trong giới trẻ rất khó dịch được sang tiếng khác như “đắng lòng” “lạc trôi")

Mình nghĩ từ "lão sư" khi dùng trong bối cảnh của truyện này cũng thế. Mình hoàn toàn đồng ý với quan điểm, thông thường từ "lão sư" để nói về người thầy giáo, cô giáo dạy mình, hướng dẫn mình thì có thể dịch hoàn toàn sang tiếng Việt là "thầy", "cô" mà vẫn thể hiện trọn vẹn ý nghĩa của nó và đồng thời khiến câu văn trở nên gần gũi với người Việt hơn.

Nhưng mình nghĩ trong truyện này, chữ "lão sư" được dùng với ý nghĩa “người đi trước, lớn tuổi hơn mình, có kinh nghiệm lâu năm trong nghề, có danh tiếng cao hơn mình, thể hiện thái độ kính trọng của người gọi”. Nên nếu dịch sang là “thầy” hay “cô” thì sẽ không thể diễn tả trọn vẹn ý nghĩa của nó trong truyện, và trong một số đoạn khi dịch ra như vậy, người đọc sẽ không hiểu được ý của tác giả đang nói gì. Mình sẽ trích một số đoạn trong truyện sau đây:

…

Xoay người, Tô San khẽ gật đầu với Tạ Duyên: “Chào Tạ lão sư.”

Tạ Duyên: “Tôi không có già như vậy.”

…

Đoạn này nếu mình dịch “lão sư” là “thầy” thì sẽ thành:

Xoay người, Tô San khẽ gật đầu với Tạ Duyên: “Chào thầy Tạ.”

Tạ Duyên: “Tôi không có già như vậy.”

Nếu dịch như vậy người đọc sẽ không hiểu được hai câu nói này có gì liên quan với nhau, mình sẽ phải thêm một đoạn chú giải phía dưới về việc trong tiếng Trung “thầy” gọi là “lão sư” nên mới liên quan tới việc già hay trẻ. Và nếu dịch thế này còn có cảm giác lạ lạ giống như hai người là tình yêu thầy trò (sư đồ luyến).

…

Đoạn thứ hai:

Đoạn này Tô San thử vai, phía dưới có đạo diễn, biên kịch, một số người trong nghề, kinh nghiệm lâu năm cùng đánh giá để chọn diễn viên cho vai diễn

Tô San: “Chào đạo diễn, chào các vị lão sư.”

Câu này, nếu mình dịch thành “Chào đạo diễn, chào các thầy, các cô”

Cảm giác sẽ không phải giống đi thử vai mà giống như Tô San đang ở trường lớp, hay đang thi thố gì đó, với lại “thầy”, “cô”, không ăn nhập với “đạo diễn” ở phía trước.

…

Đoạn thứ ba:

Đây là đoạn Tô San đến thử vai một phim khác và gặp được Đường Toàn, một nữ diễn viên khá có tên tuổi, cả hai người cùng tham gia thử vai một nhân vật trong phim

Đường Toàn: “Em gái, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”

Tô San: “Chào Đường lão sư, tôi là Tô San, năm nay 24 tuổi.”

Nếu mình dịch thành:

Đường Toàn: “Em gái, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”

Tô San: “Chào cô Đường, em là Tô San, năm nay 24 tuổi.”

Trong đoạn này cũng khá tương tự như đoạn đầu với Tạ Duyên, Đường Toàn không hơn Tô San nhiều tuổi, hai người cùng tới thử vai. Nếu dịch như vậy thì có cảm giác hai người cách nhau quá xa, và mình thấy nghe không hợp lý lắm.

Ngoài “thầy”, “cô”, mình đã suy nghĩ tới những từ sau đây:

“Tiền bối”: mình thấy từ này khá tốt, nhưng cũng không phải từ thông dụng trong tiếng Việt, hơn nữa từ này cũng không thể hiện được sự kính trọng đối với người bậc trên, trong khi chữ “lão sư” thể hiện sự kính trọng, có thể sử dụng đối với những người lớn tuổi hơn nhiều so với người nói.

“Tiên sinh”: từ này thì chỉ thể hiện sự tôn trọng trong xã giao, không thể hiện được đó là người đi trước, người chỉ dạy, hay có nhiều kinh nghiệm trong nghề. Hơn nữa từ này chỉ dùng cho phái nam, còn phái nữ thì mình chịu.

Vốn từ của mình chỉ có nhiêu đây, mình không tìm được từ thuần Việt nào mà có thể biểu hiện trọn vẹn ý nghĩa của từ “lão sư” nên đã quyết định giữ nguyên như convert. Nếu sau này mình có tìm ra từ nào như vậy mình sẽ sửa lại bản edit cho hoàn chỉnh hơn. Bạn nào có góp ý hay đề cử gì thì cho mình xin ý kiến nhé! Rất mong nhận được sự góp ý của mọi người để bản edit truyện ngày càng tốt hơn!

Chương 34: Chương trình được phát sóng

“Em cảm thấy, tôi vì sao lại nhận bộ phim này?”

Tô San hơi hơi mở mắt ra, khung cảnh trong tầm mắt cứ quay quay mơ hồ, nhưng cô vẫn làm bộ rất thanh tỉnh trừng mắt người bên cạnh:

“Vì sao?”

Nhìn thấy cô có vẻ đã nhìn không rõ hắn là ai, trong mắt Tạ Duyên hiện lên một tia bất đắc dĩ, giọng nói trầm thấp trả lời:

“Là bởi vì em.”

Dứt lời, thần sắc Tô San vẫn không có thay đổi gì, chỉ là cô đột nhiên cúi đầu xuống “Ọe..” một tiếng ói ra. Hơn nữa còn ói lên người Tạ Duyên…

Tạ Duyên lập tức tìm hộp khăn giấy lau miệng cho cô, rồi vỗ vỗ lưng cô:

“Nhịn thêm một chút, chỉ lát nữa về tới nhà rồi.”

Nói xong, liền cởi ra áo khoác đã bị Tô San ói lên, khởi động xe, gần như phóng đi với tốc độ nhanh nhất có thể.

Cả người Tô San mệt mỏi dựa vào ghế, nhắm hai mắt lại, khó chịu day day trán.

Trong bóng đêm, chiếc xe lao vun vút vượt qua các tòa nhà cao ốc. Đến lúc xe dừng lại trước cổng chung cư, Tạ Duyên mới nhìn qua người bên cạnh, thấy cô nhắm chặt mắt, sườn mặt hoàn mĩ mông lung không rõ, hắn cúi đầu ghé lại gần, nhẹ giọng gọi:

"Tô San?"

Hình như nghe thấy có người gọi, Tô San hơi mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt mơ hồ không rõ:

"Anh là ai?"

Nhìn thấy bộ dáng say khướt của cô, Tạ Duyên chỉ có thể xuống xe trước, rồi vòng qua đầu xe, qua bên chỗ cô mở cửa ra, đỡ cô ra khỏi xe.

"Tôi có thể tự đi được….Anh tránh ra…."

Tô San loạng choạng đẩy hắn, nhưng bàn tay Tạ Duyên vẫn giữ chặt lấy hông cô.

Gió lạnh thổi phơ phất, giữ chặt cô trong lồng ngực, mùi hương như có như không tỏa ra, luôn luôn đánh sâu vào hệ thần kinh của hắn, cô gái nào đó thì vẫn luôn không an phận vặn vẹo giãy giụa, Tạ Duyên hít một hơi thật sâu, tỉnh táo lại, cũng không nhìn cô mà cố gắng trấn tĩnh, không tạp niệm, nửa đỡ nửa ôm cô đi vào thang máy.

Do lúc trước có tới ăn cơm nên lần này dễ dàng tìm tới cửa căn hộ của cô, cũng không trông chờ vào việc cô tự lấy chìa khóa, dứt khoát tự mò lấy chìa khóa trong túi xách của cô.

"Anh là ai…?"

Tô San hỏi hỏi còn lấy tay day trán, cả người giống như bị rót chì, nặng nề bị người ta ôm vào ngực.

Khó khăn lắm mới mở được cửa, Tạ Duyên sờ soạng ấn công tắc bật đèn lên, sau đó đỡ cô qua nằm trên sô pha.

“Đầu đau quá…”

Tô San nằm trên sô pha thấy khó chịu lại loạng choạng ngồi dậy, làn váy vì hành động của cô mà bị cuốn lên, lộ ra một phần đùi trắng nõn, thấy cô giãy giụa ngồi dậy, Tạ Duyên vội vàng lấy một miếng thảm mỏng ở trên ghế sô pha đắp lên người cô. Sau đó lại đi vào bếp lấy hộp trà, pha cho cô một ly trà đặc, đến lúc quay lại phòng khách, thấy cô đang nằm trên sô pha khó chịu rầm rì gì đó.

Hắn đi qua đỡ cô ngồi dậy, đút cô uống trà, còn có vài giọt vương ra theo khóe miệng cô chảy dọc theo cổ xuống tới xương quai xanh…

Tạ Duyên xoay đầu đi, cố gắng không nhìn cô nữa, hắn chỉ cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, tự chủ của hắn chắc chắn sẽ sụp đổ.

“Không uống…không ngon gì hết…”

Tô San duỗi tay đẩy ly trà ra, khuôn mặt nhỏ vẫn đỏ ửng, ngốc ngốc nhìn hắn.

Tạ Duyên đặt ly trà qua một bên, thấy cô cứ yên lặng nhìn nhìn mình, trong đôi mắt ngập nước phản chiếu hình ảnh của mình, không nhịn được nuốt khan, yết hầu lăn lộn, giọng nói trở nên trầm trầm:

“Em đừng nhìn tôi nữa.”

Hắn cũng không phải Liễu Hạ Huệ.

Dứt lời, Tô San lại ngốc ngốc chớp chớp mắt, khó hiểu hỏi:

“Vì sao?”

Không ngờ cô ấy uống say xong lại có bộ dáng như thế này, Tạ Duyên bỗng ghé đầu lại gần, một tay giữ lấy gáy của cô, ánh mắt sáng quắc nói:

“Không cho phép là không cho phép.”

Cổ của cô thật trắng, không có chút tì vết, khuôn mặt thanh thuần đỏ ửng, miệng nhỏ khẽ nhếch, bờ môi phấn nộn hồng hồng như đang dụ dỗ mê hoặc hắn, Tạ Duyên vẫn nhớ như in hương vị nụ hôn lúc đó, ngọt ngào.

“Tôi không nhìn anh.”

Tô San đột nhiên nhắm mắt lại, còn nhắm lại rất chặt.

Hai người dựa vào nhau gần như vậy, ngũ quan của cô tinh xảo hoàn mỹ, mang theo vẻ thanh thuần, Tạ Duyên cứ yên lặng nhìn cô một hồi, ánh mắt chăm chú, cuối cùng nhắm mắt lại, đứng lên, cố gắng hồi phục tinh thần, lấy điện thoại của cô, lấy ngón tay cô nhấn lên màn hình để mở khóa bằng vân tay, sau đó nhắn tin cho chị Lưu.

Nhìn thấy cô gái nào đó đang nằm lại trên sô pha, mắt vẫn nhắm chặt không chịu mở, hắn chỉ có thể ngồi xuống, kề bên tai cô nhẹ giọng nói:

“Tôi đi đây, em an tĩnh ngủ đi.”

Người nào đó vẫn không mở mắt, Tạ Duyên bất đắc dĩ cười cười, khi tầm mắt lướt qua đôi môi của cô lại hơi lóe lên một tia khác thường, cuối cùng vẫn đứng dậy cất bước rời khỏi căn hộ.

….

Khi ánh mặt trời chói mắt xuyên qua khe hở của rèm cửa chiếu vào phòng, người nằm trên giường lớn trở mình, bỗng nhiên vươn bàn tay trắng nõn mò mẫm tìm điện thoại, có điều mò một hồi vẫn không thấy, mới mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Nhìn thấy trần nhà quen thuộc, Tô San ngồi dậy, day day nhẹ thái dương, nhìn xung quanh, rồi xuống giường đi ra phòng khách.

Ra thì thấy chị Lưu đang ngồi trên sô pha đọc tạp chí:

“Chị mua đồ ăn sáng rồi, em ăn đi, lát nữa chị còn có việc ra sân bay.”

Dứt lời, Tô San ngơ ngác xoa đầu rồi đi qua ngồi xuống ghế, cô nhớ rõ hôm qua sau khi uống rượu, sau đó Tạ Duyên và Hạ Hoa tới, sau đó…. Sau đó sao cô về nhà như thế nào??

“Hôm qua là chị đưa em về hả?”

Cô dựa vào ghế, lại day day thái dương, đầu hiện giờ vẫn rất đau.

Nghe vậy, chị Lưu liếc nhìn cô:

“Không phải.”

“Hả?”

Sắc mặt Tô San khẽ biến.

“Em không nhớ rõ sao? Rõ ràng em nhắn tin cho chị nói chị qua đây, lúc chị qua tới em đã ngủ rồi, chị chỉ có thể ở lại đây cả đêm với em.”

Chị Lưu khó hiểu khép lại tạp chí.

Tô San nhăn mày gắt gao:

“Vậy ai là người đưa em về?”

Cô sao lại không hề nhớ là mình có nhắn tin cho chị Lưu?

Chị Lưu đứng lên, cầm lấy túi xách có vẻ phải đi:

“Là Tạ Duyên ah.”

Dứt lời liền cất bước đi ra khỏi phòng, chỉ có Tô San vẫn mơ mơ màng màng ngồi đó.

Sao cô không nhớ gì hết vậy?

Đầu cô hiện giờ vẫn rất khó chịu, cô đành đi tắm rửa trước, sau đó nấu cho mình một bát cháo, ăn sáng xong, cô mới cầm lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Tạ Duyên.

Tô San: “Cám ơn anh hôm qua đã đưa tôi về, tôi không có uống say xong rồi phát điên chứ hả?”

Thật ra đây mới là điều mà Tô San lo lắng nhất, nguyên chủ lúc trước cũng từng uống say một lần, chị Lưu nói cô sau khi uống say còn đánh người, không biết hôm qua cô có đánh ai không.

Có lẽ Tạ Duyên đang bận gì đó, mãi cũng không nhắn tin trả lời, Tô San đành phải sửa soạn quay về đoàn phim, tối nay cô còn có hai cảnh quay đêm, bộ phim này khoảng nửa tháng nữa cũng sẽ đóng máy, tháng sau lại khởi quay bộ phim truyền hình tình yêu đô thị kia, trong khoảng thời gian này cũng có lịch chụp ảnh bìa tạp chí, chị Lưu cũng sắp xếp để cô tham gia một sự kiện ra mắt sản phẩm thời trang thu đông của nhãn hiệu nào đó.

Đến lúc tới phim trường, kịch bản hình như đã sửa tốt rồi, mặc dù cảnh diễn của Chu Cầm Cầm vẫn khá nhiều, nhưng ít nhất theo kịch bản nam chính lúc sau cũng không thích nữ phụ, chỉ áy náy đối với nàng ấy mà thôi.

Trong phòng trang điểm, Tiểu Chu không biết nhìn thấy gì, kích động cầm di động tới gần cô:

“Chị Tô, chị xem này.”

Tô San đang được tạo hình, trang điểm, liền cầm lấy điện thoại Tiểu Chu đưa qua, lướt lướt, thấy cô lại bị người ta bôi đen.

Lúc này là một tin do một trang báo đăng lên, nói lúc đầu bộ phim đã định nữ chính là Dương Chỉ, nên Tạ Duyên mới nhận đóng, lúc sau Dương Chỉ lại bị cô đoạt vai, Tạ Duyên vì thấy diễn xuất của cô không tốt nên muốn từ chối không đóng nữa, kết quả là bên phía nhà sản xuất lại nâng mức cát xê lên cao ngất ngưởng để giữ Tạ Duyên lại.

Tin này vừa mới đăng lên cách đây một tiếng, số bình luận đã trên hai vạn, nếu cứ như vậy khẳng định sẽ trở thành hot search hôm nay, phía dưới cũng tranh cãi kịch liệt.

Cư dân mạng A: “Từ chối tin lá cải, ông xã nhà tôi đóng phim chỉ

quan trọng kịch bản chứ không phải cát xê, hơn nữa nếu như đúng là vì diễn xuất của Tô San mà từ chối, thì nhà sản xuất dù có trả thù lao bao nhiêu anh ấy cũng sẽ không đồng ý ở lại *mỉm cười*”

Cư dân mạng B: “Diễn xuất của Tô San có tốt hay không chúng tôi đều biết, có điều không biết tờ báo này là do công ty nhà nào mở ra? *mỉm cười”

Cư dân mạng C: “Ha ha, anti-fan dù muốn bôi đen thế nào cũng vô dụng, cứ ghen tỵ đi, Tô Tô nhà ta dù sao cũng là nữ chính!”

Cư dân mạng D: “Fan não tàn của Tô kỹ nữ ở đó mà kiêu ngạo, hiện giờ cũng chưa có thông tin chính thức vậy mà đã rêu rao nữ chính nữ chính này nọ, đến lúc đó không sợ bị xấu mặt sao? *nôn mửa*”

Cư dân mạng E: “Ôm mang đi Tạ Duyên nhà tui, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cuối cùng vẫn phải nói, nếu Tạ Duyên mà ghét Tô San, thì sao còn dành nụ hôn màn ảnh đầu tiên cho cô ấy?”

Cư dân mạng F: “Tô kỹ nữ thật lợi hại, dính lấy Vương Trừng, lợi dụng Giang Dần xong vứt bỏ, giờ còn muốn bám chặt Tạ Duyên sao?”

Cư dân mạng G: “Người nào đó không hổ danh là nữ hoàng chuyên đoạt vai, cả Dương Chỉ cũng dám tới đoạt, đúng là có bối cảnh vẫn lợi hại nhất, lần sau cô còn tính đoạt vai của ai nữa?”

Bị mắng nhiều rồi, giờ Tô San cũng đã sớm bình thản đối mặt, cô biết giờ cô chỉ thiếu nhất là một tác phẩm thật tốt, có điều cô nghĩ cũng không còn lâu nữa, bộ phim giờ cô đang quay đã sớm được đài truyền hình mua bản quyền phát sóng rồi, đã định tháng tư năm sau phát sóng vào khung giờ vàng, còn bộ phim điện ảnh kia thì ra rạp vào dịp Tết Âm lịch.

Có điều vừa nhận đóng phim thần tượng, rồi lại lăng xê này nọ, cũng không phải điều cô hy vọng, cô thấy, mình nên đổi sang phong cách diễn khác, phim thần tượng khá hạn chế, chủ yếu là đề tài hài hước, hơn nữa cũng không có diễn viên nào có thể dựa vào phim thần tượng mà có thể đoạt vương miện.

“Chị Tô, chuyện này có nên nói với chị Lưu không?”

Tiểu Chu nghiêm túc hỏi.

Tô San trả điện thoại lại cho cô ấy, thản nhiên nói:

“Em cứ nói cho chị ấy đi, chỉ cần chú ý dư luận một chút là được.”

Tin nóng này đã khiến Tạ Duyên trở thành người thấy tiền là sáng mắt, fan của hắn chắc chắn sẽ phản kích, cho nên đám anti-fan chắc chắn không thể làm nên chuyện gì đâu.

Nhắc tới Tạ Duyên, Tô San lại nói Tiểu Chu lấy điện thoại của cô ra, thì thấy Tạ Duyên đã nhắn trả lời cô.

Tạ Duyên: “Không có.”

Nghe là mình không có uống rượu say rồi phát điên, Tô San thở phào nhẹ nhõm, nếu không sau này cô chắc sẽ xấu hổ tới mức không dám ngẩng mặt lên.

Cảnh quay buổi tối quay chụp khá thuận lợi, so với Chu Cầm Cầm, cô ít bị NG hơn nhiều.

Cuối tháng rải rác quay thêm vài cảnh nữa, thế là hoàn thành xong các cảnh diễn của cô, nhưng cảnh của Giang Dần hình như vẫn

chưa xong, còn cần thêm mấy ngày nữa.

Cuối cùng cô cũng có thể nghỉ ngơi ở nhà mấy ngày, cho đến buổi tối khi chương trình thực tế lần trước ghi hình giờ được phát sóng, dù sao cũng là chương trình ăn khách, trong một đêm, fan Weibo của cô lại tăng thêm năm mươi vạn, còn lên hot search, cho đến hôm sau vẫn nằm trong top 3 từ khóa tìm kiếm nhiều nhất trong ngày.

Tô San sáng tỉnh dậy, thấy Weibo của cô cũng loạn cả lên, không thấy có anti-fan gì, chỉ toàn fan xa lạ vào bình luận, từ khóa #Tô San đánh đàn# trở thành top 3 hot search.

Cư dân mạng A: “A a a! Điên cuồng vì tiểu tỷ tỷ gảy đàn tranh!!!”

Cư dân mạng B: “Má ơi, là một người học đàn tranh, cảm giác của tôi là Tô San còn đàn hay hơn cả cô giáo tụi tôi!”

Cư dân mạng C: “Tiểu tỷ tỷ thật là có khí chất, đặc biệt lúc gảy đàn, cảm thấy cô ấy giống như một tiểu thư khuê các thời cổ đại, quá đẹp! Quyết định trở thành fan Tô San!”

Cư dân mạng D: “Phổ cập kiến thức cho mọi người, Tô San còn biết thổi sáo nữa, mọi người có thể tìm video livestream của cô ấy.”

Cư dân mạng E: “Chỉ có mình tôi chú ý tới cuộc trò chuyện của Tô San và Tạ Duyên sao? Cảm thấy quan hệ của bọn họ thật tốt ah, không ngờ giọng nói của Duyên ca nhà tôi lại dễ nghe như vậy *mắt trái tim*”

Cư dân mạng F: “Xem toàn bộ chương trình kỳ này, thấy Tô San được gia đình dạy dỗ thật là tốt, còn đặc biệt có khí chất, điềm tĩnh, đạm nhiên, mặc dù lúc gảy đàn có đánh sai hai chỗ, nhưng tôi càng có cảm giác cô ấy cố ý đánh sai *vừa cười vừa khóc* Bởi vì khi đã

tới trình độ này, không thể nào lại phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng G: “Đã bị nhan sắc khí chất của Tô San mê hoặc trở thành fan, rất mong chờ cảnh hôn trong phim điện ảnh của tiểu tỷ tỷ cùng với ông xã nhà tui *cười nhe răng*”

Tuy rằng không phải là một đêm thành danh, nhưng cũng coi như hot một thời gian ngắn, giờ hiện tại có rất nhiều người tìm xem lại chương trình, có thêm nhiều fan, Tô San rốt cuộc cũng cảm nhận được khoảnh khắc hot mà không bị người ta mắng là như thế nào, không ai muốn mình bị người khác mắng chửi, thậm chí còn đụng chạm tới người nhà mình, có điều còn phải chờ tới khi có được một tác phẩm chân chính xuất sắc mới có thể củng cố vị trí.

Ngày mốt cô còn phải đi đóng một vai nhỏ cho bộ phim “Tiên Lộ” của Vương Trừng, hai ngày này độ hot của cô tăng rất nhanh, Weibo có thêm chừng ba trăm vạn fan, cũng may chị Lưu đã dự kiến trước, ngày cô đáp máy bay để tới phim trường “Tiên Lộ” còn đưa theo mấy người vệ sỹ, quả nhiên, không biết ai tiết lộ chuyến bay của cô, sân bay có một lượng lớn fan tập trung chờ ở đó.

“A a a a! Tô San!”

“Tô San, em yêu chị!”

Khắp sân bay tràn ngập tiếng hét chói tai, còn có mấy fan nữ điên cuồng lao qua chỗ cô, mặc dù có vệ sỹ đi theo mở đường, Tô San vẫn cần một lúc lâu mới thoát khỏi sân bay lên xe.

Bộ phim tiên hiệp này hiện đang quay chụp tại một khu biệt lập, cho nên tụi cô phải ngồi xe rất lâu, vừa lên xe, Tô San liền tháo mũ với kính râm xuống, trong lòng vẫn còn hoảng sợ, ngẫm lại cảnh tượng

lúc nãy tâm tình cô lại phức tạp.

Chị Lưu ngồi ghế trước khẽ cười nói:

“Cái này còn chưa là gì đâu, lúc sau nếu em mà giống như Vương Trừng có nhiều fan như vậy, lúc đó em mới có thể cảm nhận được cảm giác thế nào là ra khỏi nhà mua chai nước cũng không dám đi.”

Xe lướt nhanh trên đường cái, Tô San nhìn ngoài cửa sổ, chỉ cười đạm đạm nói:

“Em sợ là không thể được như Vương Trừng đâu.”

Ai cũng biết là, tiểu hoa đán trong giới giải trí dù được yêu thích thế nào cũng không thể vượt qua nam diễn viên trẻ tuổi đẹp trai, bởi vì fan hâm mộ phần lớn là nữ giới, làm gì có ai không thích soái ca chứ.

“Lúc trước định hướng của em chỉ là vậy, sau này em còn phải thay đổi hướng đi, đổi mới hình tượng, chị cũng sẽ để em tự lựa chọn kịch bản, gần đây có rất nhiều bộ phim mời em đóng, chị sẽ nâng mức thù lao của em cao lên dần dần, dù sao lúc nào nên kiếm tiền thì vẫn phải kiếm.”

Nói tới đây, chị Lưu lại quay đầu lại nhìn cô:

“Đài Tương Nam gần đây tính làm một chương trình thực tế ngoài trời, tính mời em làm thành viên cố định, nếu em thấy được thì chị sẽ thảo luận cụ thể lại với bên đó.”

---Hết Chương 34---

Do phía dưới có bạn bình luận hỏi, truyện này toàn bộ có 100 chương và không có ngoại truyện, bản tiếng Trung đã hoàn rồi nhé

các bạn!

Chương 35: Chính diện đối mặt

"Đài Tương Nam gần đây dự định làm một chương trình thực tế ngoài trời, tính mời em làm thành viên cố định, nếu em thấy được thì chị sẽ thảo luận cụ thể lại với bên đó."

"Chương trình thực tế? Còn những thành viên khác là ai? Sau này liệu lịch trình của em có trống để tham gia không?"

Cô hỏi.

Chị Lưu nghiêm túc nói:

"Chị nghe nói, bên phía ban tổ chức cũng đã gặp và thương lượng với một trong bốn nghệ sỹ thần tượng có đông fan hâm mộ nhất hiện nay, cụ thể là ai thì không biết, còn có một người là Trương Tịnh, còn lại những người khác vẫn chưa xác định rõ ràng, thành viên cố định có sáu người, cứ một quý ghi hình một lần, mỗi kỳ em chỉ cần dành ra hai ngày để đi ghi hình là được, chương trình này sẽ khởi động vào tháng mười hai, lúc đó nếu tranh thủ chút thì vẫn có thời gian."

Nghe vậy, Tô San cũng không nói gì, tham gia gameshow cát xê thì cao, lại nhẹ nhàng hơn đóng phim nhiều, ai lại không thích chứ.

"Đúng rồi, gần đây có bộ phim thể loại khác không? Em không muốn nhận phim thần tượng nữa."

Nếu suốt ngày đóng phim thần tượng, khán giả cũng sẽ cảm thấy ngán ngẩm, không bằng thừa dịp giờ cô vẫn trẻ tuổi đổi mới hình

tượng sớm thì tốt hơn.

“Có, chị hiện tại đang làm việc với bên phía nhà chế tác một phim điện ảnh, là một phim đề tài thanh xuân vườn trường, cứ đợi xem kịch bản đã, còn có một bộ phim do chính công ty mình đầu tư, bộ phim này cũng được đầu tư khá lớn, mặc dù kể cả là phim của công ty mình cũng có người cạnh tranh vai diễn, nhưng giờ vị thế của em không tồi, chỉ cần chị thương lượng một chút, công ty mình cũng sẽ dành cơ hội này cho em.”

Chị Lưu nói.

Đây cũng là lần đầu tiên cô nhận đóng phim do Công ty giải trí Ánh Sao sản xuất, là phim chính kịch, mặc dù ở mảng phim thần tượng công ty không giúp gì cô nhiều, nhưng nếu là phim chính kịch thì lại có một đống, chị Lưu dù sao cũng là người có thâm niên trong công ty, lại nghe nói còn có nắm giữ một ít cổ phần, cho nên tranh thủ giúp cô một vai diễn thì hẳn là vẫn có thể.

“Vậy khi nào có kịch bản đưa em xem nhé.”

Tô San hít một hơi thật sâu, nhìn sơ lược tổng thể thì lịch làm việc của cô đã được an bài tới tháng Sáu năm sau.

Chị Lưu chỉ nói một tiếng “Được.” rồi cũng không nói gì thêm. Một giờ sau tụi cô mới tới phim trường, ở đó mọi người vẫn đang hừng hực khí thế bận rộn quay chụp, Tô San cũng có nhìn thấy Dương Chỉ, thoạt nhìn cô ấy có vẻ thấp hơn so với trên TV, chân có hơi bị vòng kiềng chút, nhưng do váy dài nên cũng không nhìn rõ ràng, trên mặt thì có vẻ là đẹp tự nhiên, không có dao kéo gì.

Đến lúc chị Lưu đưa cô đi gặp đạo diễn, Vương Trừng cũng vừa vặn đang đứng đó nói chuyện với đạo diễn, nhìn thấy cô tới, lập tức cười

nói:

“Tiểu mỹ nữ của tôi cuối cùng cũng tới rồi.”

Hắn lúc nào cũng không nghiêm chỉnh như thế, Tô San đi qua không nhịn được đấm vào vai hắn một cái, tức giận liếc hắn:

“Tôi là tiểu mỹ nữ, vậy đại mỹ nữ đâu?”

Dứt lời, nhân viên đoàn ở xung quanh cũng bật cười, hiển nhiên là thấy quan hệ của Vương Trừng và Tô San đúng là không tồi.

“Là chị Lưu ah, chẳng lẽ chị ấy không phải đại mỹ nữ sao?”

Vương Trừng còn quay qua nháy mắt với chị Lưu. Chị Lưu thấy vậy cũng bị hắn chọc cười, còn đạo diễn thì nhìn Tô San nói:

“Cô đọc kịch bản chưa?”

Nói tới chuyện chính, Tô San nghiêm túc gật đầu:

“Đã đọc rồi.”

“Vậy được rồi, tôi cho người đưa cô đi thay quần áo, đại khái cảnh của cô sẽ quay vào chiều nay.”

Đạo diễn nói xong rồi nhìn qua trợ lý đạo diễn đứng gần đó:

“Cậu dẫn Tô San qua phòng trang điểm số 2.”

Nói xong, trợ lý đạo diễn cười cười dẫn đường cho tụi cô, Vương Trừng còn đang tính tám chuyện với cô mấy câu, thấy cô phải đi trang điểm sửa soạn thì lại tiếp tục quay qua nghe đạo diễn hướng

dẫn cảnh quay.

Phòng trang điểm số 2 hiện có hai nữ diễn viên đang ở đó được hóa trang, một người là diễn viên mới ra mắt, một người là diễn viên gạo cội lâu năm trong nghề nhưng không nổi tiếng lắm, nhìn thấy Tô San tới, do cũng không quen nên bọn họ cũng không nói gì với cô. Cảnh diễn của nhân vật do Tô San thủ vai rất ít, nếu cô nổi tiếng thì gọi là vai cameo (khách mời), nếu không nổi tiếng thì gọi là vai phụ không đáng nhắc tới, khác biệt khá lớn, nếu nói cameo thì đãi ngộ gần như chỉ sau nam chính nữ chính, việc có nêu tên diễn viên khách mời khi chiếu phim hay không còn phụ thuộc vào địa vị của khách mời, nếu chỉ là diễn viên phụ diễn vài ba cảnh như cô thì tất nhiên cũng không được đề cập tới.

Cô chỉ có hai cảnh quay, cảnh đầu là cảnh gặp mặt nữ chính, nữ chính muốn lên núi, nàng không cho, trừ phi nữ chính đồng ý đưa miếng ngọc bội bên hông cho nàng, lúc sau nữ chính đánh bại nàng để lên núi. Cảnh thứ hai cũng chỉ xuất hiện một lát, đó là cảnh cô nằm trên mặt đất, đã chết, thực ra do vai phản diện giết để giá họa cho nữ chính.

Mọi người đều nói diễn xuất của Dương Chỉ rất tốt, Tô San cũng nóng lòng muốn diễn, dù sao phải có đối mặt cạnh tranh mới mau tiến bộ.

Hóa trang xong, cô thay đổi thành một thân váy màu trắng dài quết đất, nhân vật của cô là một tiểu tiên nữ, phụ thân là một vị tiên rất lợi hại, về sau lúc nàng chết, bởi vì hiểu lầm, phụ thân của nàng suýt giết chết nữ chính, may là nam chính tới cứu được, hai bên còn kết thù với nhau không nhỏ.

Tới chiều, đạo diễn lại hướng dẫn cô một lần, dù sao cũng đã xem qua diễn xuất của cô ở mấy bộ phim trước, thực ra ông cảm thấy hơi

e ngại, nhưng lại vì nể mặt Vương Trừng, nếu không thì ông sẽ không để cô ấy diễn vai này.

Thái độ của đạo diễn như vậy Tô San có thể hiểu được, do bộ điện ảnh kia còn chưa công chiếu, trong mắt mọi người ấn tượng đối với cô vẫn chỉ là diễn xuất dở tệ, bình hoa di động.

Trao đổi một hồi, cô liền được cột dây thép, đang chuẩn bị được kéo lên trên cây, chị Lưu lại tới gần ghé vào tai cô nói:

“Đây là một cơ hội khó có được, em nhất định không thể bị Dương Chỉ đè ép, nếu diễn xuất không bằng người ta thì cũng không thể thua về khí thế.”

Hiển nhiên, chị Lưu cũng thấy diễn xuất của cô kém Dương Chỉ nhiều.

Tô San cũng không nói gì nữa, cho đến lúc đạo diễn nói chuẩn bị, cô được bên tổ đạo cụ kéo lên trên cây, sau đó dựa lưng vào một thân cây hoa đằng, chung quanh cũng đều được dựng cảnh, núi giả, cây giả, đến lúc hậu kỳ, chỉnh sửa sẽ thêm vào hiệu ứng mây mù lượn lờ xung quanh nữa.

Bên phía Dương Chỉ có rất nhiều người đang vây quanh, nào là chuyên viên trang điểm dặm thêm phấn, trợ lý tới đưa nước, chốc lát sau, đạo diễn hô:

“Action!”

Máy quay lúc đầu quay từ xa toàn cảnh, chỉ thấy một người đứng dựa vào thân vây, tóc và làn váy của nàng bay lên nhẹ nhẹ, không thấy rõ mặt, sau đó Dương Chỉ rút kiếm ra đề phòng đi gần tới trước, máy quay dần lại gần Tô San, quay tới khuôn mặt thanh lệ tinh xảo,

lúc này, nàng mới bỗng trừng mắt, có vẻ đã thấy Dương Chỉ đang đứng ở dưới, trong mắt hiện lên sự tò mò, đang tính tới gần thì Dương Chỉ lại bay lên không né tránh sang chỗ khác.

“Ai?”

Mắt Dương Chỉ sáng lên nhìn tứ phía.

Đến lúc này, Tô San mới bay lên rời khỏi tán cây đáp xuống đất, máy quạt gần đó vẫn đang thổi để tạo gió, khi cô đáp xuống tóc và làn váy bay bay, không thể không nói, Tô San quả thật khá xinh đẹp.

Vừa đáp xuống, đối mặt với ánh mắt cảnh giác của Dương Chỉ, Tô San không khỏi hơi nâng cằm hỏi:

“Ngươi là ai? Vì sao lại tới Quân Sơn của bọn ta?”

Giọng nói của nàng tinh tế lại mang theo vẻ ngây thơ, về mặt biểu tình Tô San cũng thể hiện rất hợp lý, đạo diễn lúc này thấy vậy cũng cảm thấy hứng thú, gắt gao nhìn chằm chằm máy theo dõi.

“Tại hạ lên núi xin thuốc, xin vị tiên tử này hãy tránh đường.”

Sắc mặt Dương Chỉ không đổi, nhưng tay nắm trường kiếm thì đã nổi gân xanh, có vẻ vẫn chưa thả lỏng cảnh giác.

Nghe vậy, Tô San lại bay tới gần, tò mò đi tới đi lui vòng quanh Dương Chỉ nhìn nhìn, hình như thấy cái gì đó thú vị, không nhịn được với tay tính lấy miếng ngọc bội bên hông cô ấy, nhưng lại bị Dương Chỉ phát hiện, giơ trường kiếm ra, tảng đá giả nằm gần đó lập tức vỡ nát.

Tô San lúc này cũng lùi lại vài bước, có hơi tức giận trừng mắt nàng

ấy nói:

“Hừ, ta chỉ là muốn xem ngọc bội của ngươi một chút thôi, hôm nay nếu ngươi không đưa cho ta thì đừng mơ lên được trên núi!”

Nhân vật này nếu diễn không cẩn thận sẽ thành hình tượng điêu ngoa không nói lý lẽ, nhưng Tô San đã khắc họa nhân vật rất tốt, trừng mắt, miệng hơi dẩu lên, nhìn là thấy một đứa bé không rành thế sự, không chỉ đạo diễn, kể cả những nhân viên đoàn phim gần đó cũng thấy kinh ngạc, diễn xuất của cô Tô San này sao không giống như lời đồn đãi trên mạng, nhìn rõ ràng khá tốt ah, mặc dù đóng với Dương Chỉ nhưng lại không hề bị che lấp.

Hơn nữa nhìn hai người trên cùng khung cảnh, rõ ràng sắc đẹp của Tô San tốt hơn Dương Chỉ nha.

Nhưng có điều, mới hôm trước trên mạng, fan của hai người còn tranh cãi kịch liệt chuyện đoạt vai, giờ lại thấy cả hai cùng phối hợp diễn, mọi người lại có cảm giác vi diệu.

Trong lòng Dương Chỉ cũng có chút kinh ngạc, cô đã nghe nói rất nhiều chuyện về Tô San, người đại diện của cô nói, vai của cô bị một nữ diễn viên mới không có tên tuổi gì cướp mất, cô chỉ nghĩ do đối phương có chỗ chống lưng rất lớn, liền tìm kiếm thông tin của Tô San trên mạng, chỉ thấy diễn xuất của cô ấy dở tệ tới mức không nỡ nhìn, cho tới giờ, cô mới nhận ra, mọi chuyện không hẳn là như vậy.

Cô cũng không im lặng lâu lắm, liền giơ ra trường kiếm, thần sắc vẫn thanh lãnh:

“Nếu vị tiên tử này còn tiếp tục như vậy, tại hạ không thể không đắc tội.”

Dứt lời, Tô San lại ra chiêu trước, bay lên muốn dựt lấy miếng ngọc bội bên hông Dương Chỉ, Dương Chỉ lập tức bay lùi về sau, hai người cứ vậy bắt đầu so chiêu.

Đều là thần tiên, đánh nhau chủ yếu là những động tác tay, rồi bay tới, bay lui, chỉ có Dương Chỉ dùng kiếm, Tô San không dùng, cho nên cô chỉ có những động tác di chuyển và ra chiêu bằng tay thôi, lúc sau hậu kỳ sẽ chỉnh sửa thêm chút hiệu ứng là được, Tô San không bao lâu cô liền “A!” một tiếng ngã gần một thân cây.

Thấy vậy, Dương Chỉ lập tức thu lại trường kiếm, tiếp tục đi lên núi.

“Cắt!”

Lúc đạo diễn hô lên, chuyên viên trang điểm lập tức tới lại gần dặm thêm phấn cho cô, lát nữa còn có một cảnh nằm chết trên mặt đất, cũng không có cảnh cô bị giết như thế nào.

Chỉ cần nằm trên mặt đất bất động nên rất nhanh đã quay xong, đến lúc cô quay lại phòng trang điểm thay đồ, chị Lưu lại gần khen cô một câu:

“Biểu hiện của em không tồi, diễn xuất gần đây tiến bộ không ít nhỉ.”

Tô San vừa đứng đó soi gương cột tóc lên, vừa cười vẻ bất đắc dĩ:

“Con người ai cũng phải tiến bộ, không có ai mãi mãi bất biến.”

Nói thì nói vậy, chị Lưu cũng chỉ cười cười:

“Đạo diễn cũng thấy biểu hiện của em không tồi, còn nói sau này nếu có cơ hội có thể hợp tác, mặc dù cũng chỉ là lời khách sáo, nhưng xem ra, ông ấy cũng khá vừa lòng.”

“Có điều hiện giờ mấy tiểu hoa đán đều có hình tượng khá giống nhau, không có ai quá khác biệt nổi bật, đừng nhìn Dương Chỉ có tiếng là tiểu hoa đán có diễn xuất tốt như thế nào, nếu chuyển sang chính kịch, diễn xuất của cô ấy ở mức độ này sợ là không ăn thua, nếu không cũng không thể nào tới giờ cô ấy vẫn chưa đổi mới hình tượng, còn tiếp tục như vậy, mấy tân binh xuất hiện, phạm vi đóng phim của cô ấy ngày càng nhỏ hẹp lại, cho nên em nhất định phải thừa dịp lúc còn trẻ diễn đa dạng nhiều thể loại phim ảnh, tranh thủ tiến vào trong lĩnh vực điện ảnh sớm một chút. Nhưng giờ nói chuyện này vẫn hơi sớm, trước hết tốt nhất em vẫn nên tập trung để được nhiều người biết tới đã.”

Chị Lưu có vẻ tâm trạng khá tốt, vừa nói trên mặt còn đầy ý cười.

Tô San cũng không nói gì, giờ nói mấy cái này hơi sớm, giờ cô phải tập trung để có một tác phẩm thật xuất sắc, tăng thêm mức độ được yêu thích, bỏ xuống cái nhãn bình hoa di động, nếu không những người đạo diễn nổi tiếng vĩnh viễn không thèm để mắt tới cô.

Lúc cô chuẩn bị rời khỏi phim trường, Vương Trừng còn nói muốn mời cô ăn cơm, Tô San tất nhiên là từ chối, liền lên xe hướng về phía sân bay, đến lúc cô trở về căn hộ của mình thì cũng đã nửa đêm rồi, cả một ngày mệt mỏi, sau khi tắm rửa cô rất nhanh đã tiến vào giấc ngủ.

Nửa tháng này Tô San cũng chỉ loanh quanh tham gia một vài buổi phỏng vấn, cũng có tham gia đóng một số quảng cáo sản phẩm, dù sao tham gia quảng cáo này thù lao cũng khá tốt, quảng cáo trong một quý, cô có thể kiếm được hai trăm vạn, mặc dù vẫn kém hơn đám Vương Trừng cát xê quảng cáo chỉ một tí cũng một ngàn vạn, nhưng dù sao cô cũng kiếm ra tiền rồi.

Đến lúc bộ phim tình yêu đô thị khởi quay, cô mới kết thúc mấy ngày chạy qua chạy lại khắp nơi.

Nghi thức khởi quay được tổ chức, có rất nhiều phóng viên kéo tới đưa tin, dù sao đây là phim đô thị, không cần phải có địa điểm quay chụp chuyên biệt, cũng không phải dựng cảnh phức tạp như phim cổ trang, đoàn phim này chỉ cần thuê một vài căn hộ để nghỉ tạm cùng với quay phim là được.

Cảnh đầu tiên là cảnh đánh nhau, mang hơi hướng hành động. Do thu hút được nhiều nhà đầu tư, đoàn phim rất hào phóng, thuê nguyên một tầng trong trung tâm thương mại để quay. Nữ chính là một phóng viên của đài tin tức, hôm đó đi phỏng vấn một chủ cửa hàng trang sức trong trung tâm thương mại, nói về chủ đề gây dựng sự nghiệp như thế nào, ai ngờ là sau khi phỏng vấn xong, trong trung tâm thương mại đột nhiên xuất hiện mấy kẻ cướp còn mang theo súng, nữ chính cùng rất nhiều người khác cùng bị tóm lại dồn vào một cửa hàng quần áo bị bắt làm con tin, lúc sau nam chính xuất hiện, trải qua một trận kịch liệt bắn nhau, đánh nhau, nam chính cuối cùng cứu được con tin, nhưng kẻ bắt cóc lại nổi điên suýt nữa dùng súng bắn trúng nữ chính, may là nam chính chạy tới ngăn lại kịp, nhưng cánh tay nam chính thì bị trúng đạn.

Tôn chỉ của phim thần tượng là tất cả mọi sự trùng hợp diễn ra trong phim đều chỉ để khiến nam chính và nữ chính gặp nhau, sau đó va chạm tóe lửa điện.

Lúc đầu nhìn kịch bản thì không cảm thấy gì, giờ tưởng tượng nam chính là Tạ Duyên, tâm trạng của Tô San tự nhiên trở lên hơi kỳ quái, phim kiểu này có rất nhiều lời thoại kiểu yêu đương ái muội, khó tưởng tượng được là đến lúc đó Tạ Duyên sẽ diễn như thế nào.

Lúc Tạ Duyên tới, nhìn thấy hắn đi cùng người đại diện, Tô San cũng

không đi qua chào hỏi, đến lúc đạo diễn nói mọi người tập trung lại để dâng hương, hai người mời đứng song song cạnh nhau.

Thắp hương xong mọi người tản ra chuẩn bị, chiều nay còn đóng phim, bên ngoài hiện giờ có rất nhiều phóng viên, nhớ tới lần trước mình bị say rượu trước mặt hắn, Tô San liền cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

“Lần trước…Cám ơn anh đã đưa tôi về.”

Cuối cùng cô vẫn đi tới gần nói tiếng cảm ơn.

Hạ Hoa đang đứng cạnh đó mặt không có cảm xúc gì tránh đi chỗ khác, hắn tất nhiên không dám quấy rầy thế giới hai người của vị đại ca này.

Tạ Duyên đi hướng tới phòng hóa trang của mình, tới cửa bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nghiêm túc nhìn cô, giọng nói trầm thấp:

“Sau này đừng uống nhiều rượu như vậy nữa.”

Nếu mà là người đàn ông khác đưa cô ấy trở về…

Tô San ngượng ngùng cười cười, giọng nói đạm đạm:

“Uhm.”

Nói xong, Tô San nghĩ mình cũng phải đi thay đồ, liền xoay người chuẩn bị đi:

“Vậy tôi đi trước đây.”

Còn chưa kịp xoay người bước đi, cánh tay liền bị một bàn tay lớn

giữ chặt, cô cứng đờ quay đầu lại, đối mặt với đôi mắt đen sâu thẳm của Tạ Duyên.

Tạ Duyên giơ quyển kịch bản ở tay bên kia lên nói:

“Cảnh diễn chiều nay, giờ chúng ta tập trước một chút.”

---Hết Chương 35---

Chương 36: Bị thương

“Cảnh diễn chiều nay, chúng ta tập trước một chút.”

Tô San nghe vậy sửng sốt, sau đó rút cánh tay của mình về, cười cười nói:

“Tôi giờ phải đi thay quần áo đã.”

Thấy Tạ Duyên không nói gì, Tô San lúc này mới xoay người đi về phía phòng trang điểm của mình.

Từ lúc chị Lưu thương lượng với bên nhà làm phim, quần áo và đồ trang điểm của cô đều có chất lượng tương đối tốt, cũng có một số sản phẩm của nhà tài trợ đưa vào để quảng cáo, quần áo cũng như vậy, hơn nữa đều là những nhãn hiệu khá nổi tiếng trong nước, nhìn sơ sơ ít nhất cũng bốn mươi năm mươi bộ, coi như mỗi ngày một bộ, không trùng nhau, không còn cách nào khác, dù sao đoàn phim có tiền mà.

Nhà tạo hình chọn cho cô mặc một chiếc áo chiffon màu lam phối với một chiếc quần short đáy cao ống rộng khá đơn giản, trang điểm cũng khá nhẹ, kiểu tóc chỉ để xõa, da cô trắng nên không cần đánh quá nhiều phấn, sửa soạn nửa giờ đã hoàn tất.

“Chị Tô, chân chị thật là dài.”

Tiểu Chu nhìn thấy đôi chân trắng nõn thẳng tắp, vẻ mặt hâm mộ.

“Đúng vậy, may là Tạ Duyên cũng đủ cao, nếu không chắc em cũng

không thể đi giày cao gót rồi.”

Nhà tạo hình cười cười chọn một đôi giày cao năm phân.

Khi đóng cùng nhau, có trường hợp nam diễn viên không cao lắm, hoặc do nữ diễn viên cao quá, khi trong một khung hình nữ diễn viên đều phải đi giày đế bằng, hoặc là phải lót đệm dưới chân của nam diễn viên, Tô San cao một mét sáu bảy, đi giày cao gót vào đã hơn mét bảy rồi, hơn nữa do kiểu tóc đôi lúc khiến người ta nhìn thấy cao hơn, cho nên lúc trước khi đóng phim cùng La Hàn, nguyên chủ chỉ có thể đi giày đế bằng, có điều Tạ Duyên khá cao, nếu cô không đi giày cao gót lại có vẻ quá lùn.

“Em cố gắng đóng phim cho tốt, chị đi trước đây, bên phía Lý Tiếu gần đây có tham gia show ca nhạc, nên chị phải ở bên đó, có việc gì thì gọi cho chị.”

Chị Lưu giơ tay nhìn đồng hồ chuẩn bị rời khỏi.

Tô San thay giày xong, soi gương chỉnh lại tóc một chút, vừa nói:

“Uhm.”

Thấy vậy, chị Lưu liền cầm lấy túi xách đi ra khỏi phòng trang điểm.

Phụ nữ ngồi gần nhau luôn có thể tán gẫu từ chuyện dưỡng da, mỹ phẩm, tới giảm cân, Tô San khá thích nghe mấy chuyên viên trang điểm ngồi bàn tán nữ diễn viên nào phẫu thuật thẩm mỹ hay không, cô chỉ vừa nghe một lúc là quên cả thời gian.

Cho đến lúc một nhân viên đoàn tới gọi cô ra quay, Tô San mới hồi phục tinh thần, lại nhớ tới mình đã quên đi qua tập diễn trước với Tạ Duyên.

Đến lúc cô cầm kịch bản đi vào phim trường, tất nhiên những cảnh kia đạo diễn đã quay hoàn tất, giờ tới cảnh cô cùng người quay phim sau khi phỏng vấn xong chủ tiệm cửa hàng trang sức, chuẩn bị ra khỏi trung tâm thương mại, lại đột nhiên xuất hiện mấy tên cướp, đoàn phim còn bỏ tiền thuê một cố vấn võ thuật tới để chỉ đạo động tác.

“Tô San, lát nữa cô cùng đồng nghiệp sẽ từ cửa tiệm đằng kia đi tới, cố gắng nắm chắc tiết tấu lời thoại, vừa lúc xong lời thoại bên kia đám người này sẽ vọt tới, cô hiểu chưa?”

Đạo diễn giơ tay chỉ vào phía xa đằng kia nói.

Nghe vậy, Tô San gật gật đầu.

Khi cảnh quay đã chuẩn bị tốt, Tô San liền đứng ở vị trí mà đạo diễn nói, lúc đạo diễn hô action, liền từ chỗ đó bắt đầu đi lại đây, máy quay thì quay từ phía đối diện tới.

“Tiểu Giang, cô có đói bụng không? Nếu không chúng ta qua bên kia ăn gì đó đi?”

Người đồng nghiệp đi đằng sau cô cầm theo camera nhìn cô nói.

Tô San đi đằng trước, máy quay bắt đầu lại gần, cô bĩu môi, trên mặt thể hiện vẻ bất đắc dĩ:

“Thôi chắc là cứ mang tài liệu về đài trước đã, về muộn là lại bị chủ nhiệm Vương mắng.”

Nghe vậy, nam đồng nghiệp đi đằng sau cũng chỉ thở dài:

“Mỗi ngày mệt đến chết đi sống lại, còn không được tăng lương, tôi cũng muốn từ chức rồi.”

Xung quanh diễn viên quần chúng đi đi lại lại, dù sao là cảnh trong trung tâm thương mại, cần phải có nhiều người, Tô San nghe vậy cũng rất buồn rầu giơ tay xoa đầu nói:

“Tôi mà từ chức, mẹ tôi chắc chắn sẽ giết tôi mất!”

“Ha ha, cô còn…”

“A!”

Một người trong đám diễn viên quần chúng kêu lớn, sau đó một đám người cầm súng vọt vào, Tô San lập tức trừng lớn mắt, sững sờ tại chỗ, đạo diễn lúc này hô cắt!

Cảnh tiếp theo là cô bị đám cướp dồn vào trong cửa hàng trang phục làm con tin, chuyên viên trang điểm tới đánh thêm son môi cho cô, đạo diễn đang ở bên kia thảo luận cùng cố vấn võ thuật và mấy người đóng vai cướp.

Tô San cũng có thấy Tạ Duyên đứng đó nói chuyện với một người nữa, cả hai cùng đóng vai cảnh sát, hắn hiện đã thay một bộ đồ cảnh sát rồi, nhưng Tô San vẫn chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra, nghĩ tới lúc nãy mình cho hắn leo cây, cô đành cầm kịch bản qua đó.

“Duyên ca!”

Triệu Đồng đánh nhẹ cánh tay Tạ Duyên, mắt đưa về bên kia ra hiệu.

Tạ Duyên quay đầu qua, thấy Tô San đang cầm kịch bản đi tới phía này, có lẽ do cô mặc quần short đáy cao, nhìn chân cô càng dài,

càng thẳng hơn, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mấy người diễn viên quần chúng.

Tạ Duyên bỏ mũ xuống, đưa súng đạo cụ cho Triệu Đồng, sau đó cũng cầm kịch bản tới gần cô.

“Ngại quá, lúc nãy tôi quên mất, anh giờ có thời gian không, diễn cảnh này luôn đúng không?”

Tô San giơ giơ kịch bản trên tay.

Lát nữa nam chính sẽ từ bên phía kia phá cửa sổ đột nhập vào, sẽ có một lúc giao ánh mắt với nữ chính, đương nhiên cũng có động tác, Tô San là lần đầu tiên đóng kiểu này, có chút sợ vài chỗ trong kịch bản mình lý giải không đúng.

Thấy vậy, Tạ Duyên lấy kịch bản trong tay cô, đưa cô tới một băng ghế ngồi xuống.

“Sau khi tôi nhảy vào, cô cùng với mấy người con tin chạy ra, nhưng nhất định phải để mặt lộ trước máy quay, nếu không màn ảnh sẽ không chiếu tới cô.”

Tạ Duyên cầm kịch bản của cô, chỉ tay vào một chỗ thấp giọng nói:

“Chỗ này, khi kẻ bắt cóc đi vào nhắm súng vào cô, cô chỉ có một giây ở trên màn ảnh, cô cảm thấy nên biểu hiện như thế nào?”

Hai người nhìn nhau, Tô San chớp chớp mắt suy nghĩ, ngồi trên một cái ghế khác nghiêm túc nhìn lại kịch bản:

“Tôi nghĩ là kinh sợ, giống như vậy.”

Nói xong, cô liền diễn thử một biểu tình vừa khiếp sợ lại sợ hãi.

Tạ Duyên nhìn cô vài giây, sau đó lên tiếng:

“Không, phải là khủng hoảng.”

Khủng hoảng? Tô San cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu kịch bản, vẫn không đồng ý với quan điểm của hắn:

“Lúc bị bắt làm con tin cũng đã đủ khủng hoảng, sau lại khủng hoảng thì phải khủng hoảng đến mức nào nữa.”

“Bị người ta hướng súng về phía mình, cô cảm thấy phản ứng đầu tiên của mình là khiếp sợ sao?”

Tạ Duyên hỏi ngược lại.

Dứt lời, Tô San cũng không phản bác lại, do cô chỉ lo nhìn kịch bản mà không quan tâm tới tình huống thực tế xảy ra, liên quan đến sống còn, khuynh hướng của người bình thường trước hết là hoảng loạn sợ hãi, hơn nữa biểu tình khiếp sợ theo ý cô khá khô khan, không có thể hiện được nhiều cảm xúc.

Nói xong, Tô San liền cầm lấy bút ghi chú trên kịch bản, Tạ Duyên ngồi bên cạnh cúi đầu lẳng lặng nhìn cô.

Hôm nay cô đánh son màu đỏ cam, trông bờ môi như phát sáng.

Những người trong đoàn làm phim cũng lén nhìn về phía hai người, thấy hai người ghé vào gần như vậy, Tạ ảnh đế của bọn họ vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm người ta.

Không biết nghĩ tới điều gì, Tô San bỗng nhiên ngẩng đầu lên, phát

hiện Tạ Duyên đang nhìn mình, hai người nhìn nhau, cô không khỏi đạm đạm cười:

“Tôi còn nhớ, cảnh phim lần đầu đóng cùng, Tạ lão sư còn nói tôi đi tập diễn với trợ lý, tôi cứ nghĩ anh không thích tập diễn với người khác.”

Tạ Duyên: “……”

Vì sao hắn không nhớ?

Thấy hắn không có biểu tình gì, Tô San nghĩ là mình nói đùa quá trớn rồi, lại lập tức xin lỗi:

“Ngại quá, tôi cũng không có ý gì khác đâu.”

Nói xong, cô lại chỉ vào một chỗ khác trên kịch bản nói:

“Vậy đến lúc nam chính cứu nữ chính, sẽ đẩy cô ấy qua một bên đúng không?”

Tạ Duyên: “Không phải.”

Tô San: “Hả?”

“Tôi sẽ che chắn trước người của cô.”

Tạ Duyên nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm.

Nghe vậy, Tô San đành gật gật đầu, lại hỏi mấy chỗ nữa, đạo diễn phía bên kia hô lớn mọi người chuẩn bị quay.

Cảnh này thực tế chỉ có di chuyển chứ không có lời thoại, nhưng do

một vài diễn viên quần chúng gây lỗi nên bị NG, lúc sau thì tốt hơn nhiều.

Đến lúc cảnh nam chính xuất hiện, Tạ Duyên cũng đi tới chỗ khác không thấy đâu, lát nữa hắn sẽ cùng với mấy người cảnh sát phá vỡ cửa sổ đột nhập vào, đương nhiên, kính thủy tinh vỡ chỉ là đạo cụ làm giả mà thôi, thoạt nhìn rất giống thật, thực tế sẽ không khiến người bị thương.

Đến lúc chuẩn bị xong, đạo diễn hô:

"Action!"

"A! đừng giết tôi!"

Trong cửa hàng quần áo rộng lớn, vài người con tin liều mạng hô lớn, Tô San cũng ngồi trong đó, dù sao là nữ chính, nên cô không thể kinh hoảng luống cuống như mấy người khác mà trấn định nhìn xung quanh tìm cách tự thoát ra.

"Kêu la cái gì! Kêu nữa ông đây cho một phát súng bắn chết mấy người!"

Một kẻ cướp tỏ vẻ hung dữ giơ súng lục lên:

"Pằng!"

Bắn một phát trên sàn nhà.

Mấy người diễn viên quần chúng càng tỏ vẻ sợ hãi, nhưng lại không dám kêu to nữa, chỉ run bần bật ngồi xổm ở đó.

Tô San ngồi trong đám người, nhìn ra cửa sổ có vẻ phát hiện cái gì

đó, cô chưa kịp nhìn kỹ tên cướp đã kêu một tiếng:

“M* nó!”

Hắn còn chưa kịp nâng súng lên thì cánh tay đã trúng một phát đạn. Lúc này một người đeo dây thừng quanh người lập tức phá cửa sổ nhảy vào, thủy tinh đạo cụ vỡ đầy đất, máy quay cũng quay tới người đang xông vào, sau khi đám cảnh sát tiến vào, bọn cướp lại kinh hoảng luống cuống chuẩn bị chạy trốn, còn hướng súng qua bên phía cửa sổ bắn loạn.

Toàn bộ trong tiệm đều tràn ngập tiếng súng, mấy người diễn viên quần chúng tranh thủ chạy tán loạn, cho đến lúc có một người chạy đi vô tình đụng phải cô, cô lảo đảo, họng súng đen ngòm liền vừa vặn đối diện với cô.

Màn ảnh chiếu lại gần, chỉ có một giây, Tô San dừng lại hô hấp, miệng khẽ mở, đồng tử co rụt lại, sau đó tiếng súng vang lên, cả người cô trong nháy mắt ngã xuống mặt đất.

Không có đau đớn trong dự đoán. Cảnh này, đạo diễn nói có thể cho người đóng thế, bởi vì cảnh này không thể dùng đồ bảo hộ, nếu diễn thế này rất dễ đụng phải đầu làm bị thương, nhưng Tô San từ chối, cô đóng phim, thì muốn tự bản thân hoàn thành.

Khi đối diện với cặp mắt đen nhánh sâu thẳm kia, cô thấy ảnh ngược của chính mình trong mắt Tạ Duyên, phần gáy được đỡ lại, mặc dù đụng trúng nhưng lại không thấy đau lắm.

Đạo diễn: “Cắt!”

“Duyên ca, anh có sao không?”

Triệu Đồng lập tức xông tới.

Những người khác cũng rối rít lại đây, sợ Tạ Duyên xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, dù sao lúc nãy động tác quá mạnh, lúc Tô San đứng lên, liền bị người ta xô đẩy ra ngoài, cô sờ sờ gáy, không nói gì, đi qua bên chỗ chuyên viên tạo hình để chị ấy sửa sang lại cho mình.

Cô cảm thấy hơi khát, nên nói Tiểu Chu lấy cho cô chai nước lại đây.

Đến lúc sửa sang trang điểm lại xong, chuyên viên trang điểm lại sửa lại mấy chỗ quần áo của cô bị nhăn, Tạ Duyên đi tới bên này, nhìn thấy hắn, chuyên viên trang điểm lập tức tránh ra, đều là người tinh ý, còn có cái gì không hiểu nữa.

"Cô không sao chứ?"

Tạ Duyên nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới.

Tô San xoa xoa cánh tay, hơi dựa vào tường lắc đầu:

"Tôi không sao, tay của anh…"

Lúc nãy đầu cô nện lên cánh tay của hắn, từ trên cao nện xuống như vậy, chắc chắn rất đau.

"Không có việc gì."

Tạ Duyên không biết nhìn thấy gì, bỗng nhiên nhìn qua đầu gối của cô:

"Cô bị thương."

Đầu gối trắng nõn bóng loáng đã bị trầy một lớp da, rất nổi bật, Tô

San cũng cúi đầu nhìn qua, lại không để bụng cười nói:

“Không có việc gì.”

“Sao lại không có việc gì, đây đây, chỗ tôi có băng cá nhân!”

Lúc này Triệu Đồng cười tủm tỉm cầm một hộp thuốc nhỏ đi tới.

Tô San đang tính nói gì thì thấy Tạ Duyên đã lấy một miếng băng cá nhân, ngồi xổm xuống trước mặt cô, trước ánh mắt của toàn bộ mọi người ở phim trường, cả người cô hóa đá, cứng đờ, không dám nhúc nhích.

Triệu Đồng đứng bên cạnh suýt làm rớt hộp thuốc trong tay.

Xé mở giấy bọc bên ngoài, Tạ Duyên dán băng cá nhân lên vết thương của cô, vừa nghiêm túc nói:

“Vết thương nhỏ mà không xử lý cũng sẽ để lại sẹo.”

---Hết chương 36---

Chương 37: Đưa canh gà

“Vết thương nhỏ mà không xử lý cũng sẽ để lại sẹo.”

Chỉ trầy da như vậy, chắc cũng sẽ không để lại sẹo đâu nhỉ?

Tô San đang tính nói chuyện, lại thấy Tạ Duyên đứng lên, nhất thời không biết nên nói tiếp cái gì.

Những người khác trong lòng xem như đã hiểu rõ mà không nói ra, chỉ lo làm chuyện của mình, bọn họ chỉ cảm thấy hình như mình đã phát hiện ra một chuyện mà không thể tiết lộ bên ngoài.

“Đúng đúng, đúng vậy, sẽ để lại sẹo! Dù sao con gái không thể để lại sẹo, nếu không sẽ khó coi!”

Triệu Đồng vội vàng lên tiếng giảng hòa.

Tô San cũng chỉ im lặng, thấy Tạ Duyên chỉ tay qua phía đạo diễn:

“Tôi qua kia nghe đạo diễn hướng dẫn.”

Nói xong, không để cho người khác kịp phản ứng gì, liền nhanh chân đi qua bên chỗ đạo diễn.

Thực ra Tô San cũng không biết phải làm sao, ở đây không giống như đời trước của cô, cô cũng không có ý định còn trẻ như vậy đã yêu đương gì, nhưng Tạ Duyên cũng không nói thẳng là thích cô, cô cũng không tiện từ chối, nhưng hai người mỗi ngày đều cùng nhau đóng phim, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu thấy, cũng không thể

suốt ngày tránh mặt hắn.

Thấy cô đứng dậy đi khỏi, Triệu Đồng trong lòng cũng ảo não than thở, hắn không hiểu, vì sao cô Tô San này ngốc như vậy, Duyên ca nhà mình đã biểu hiện rõ ràng như vậy chẳng lẽ cô ấy vẫn chưa nhìn ra sao? Hay đây thực ra là biến tướng của việc từ chối?

Mấy cảnh quay lúc sau cũng khá thuận lợi, cuối cùng trước lúc trời tối đã hoàn thành toàn bộ các cảnh quay diễn ra trong trung tâm thương mại.

Quay lại khách sạn, Tô San nói Tiểu Chu mua tạm cho cô một phần cơm hộp, sau đó mở máy tính xem mấy kịch bản mà chị Lưu gửi mail cho cô.

Có một bộ phim điện ảnh thể loại vườn trường, vốn đầu tư không nhiều nhưng nội dung không tệ, cốt truyện không quá cẩu huyết, mặc dù không phải siêu phẩm gì, nhưng dù sao nếu giờ mà có siêu phẩm nào đó thì cũng không tới lượt cô, Tô San cảm thấy cứ bắt đầu với mấy bộ phim nhỏ như thế này cũng không sao.

Còn có một bộ phim hình sự đề tài cảnh sát và tội phạm do công ty Ánh Sao đầu tư, là bộ phim chủ yếu xoay quanh nam chính, bên phía nam chính thì đoàn phim đã mời Lý Hách, còn lại các diễn viên khác đều là nghệ sỹ dưới trướng công ty. Thực ra phim do Ánh Sao chế tác cũng không tệ, hơn nữa Tô San cũng khá hứng thú với thể loại chính kịch thế này.

Cùng với đó, hôm nay bộ phim tình yêu đô thị cũng ra thông báo chính thức, công bố danh sách các diễn viên tham gia, lúc này đã ở top 3 hot search, nhưng phía dưới fan cũng tranh cãi rất nhiều.

Cư dân mạng A: “Vừa ra mắt đã là nữ chính, phim điện ảnh đầu tiên

đã đóng cùng với ảnh đế, ảnh hậu, lúc sau còn đạp bay Mục Dao lấy được vai nữ chính trong “Thanh huyết kiếm”, giờ phim truyền hình đầu tiên của Tạ Duyên cũng dành cho cô ta, bộ phim tiếp theo của Tô tiểu thư không biết có phải là phim bom tấn Hollwood không?”

Cư dân mạng B: “Cả Dương Chỉ cũng bị đoạt vai, đúng là xứng đáng với danh hiệu “Nữ hoàng chuyên đoạt vai”!”

Cư dân mạng C: “Lần đầu tiên thấy phim truyền hình mà nữ phụ còn nổi tiếng hơn nữ chính, Tô tiểu thư không lẽ tính dùng diễn xuất cặn bã của mình để làm nền cho Lý Tuyết sao?”

Cư dân mạng D: “Bọn anti-fan cứ ở đó ghen tỵ đi, Tô Tô nhà tôi là nữ chính, nhan sắc có thể hạ gục khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ trong nháy mắt!”

Cư dân mạng E: “Trời ạ! Ông xã nhà tui vậy mà thực sự đóng phim thần tượng, tui không hiểu sao lại thấy hơi sợ, trong phim cầu xin đừng có cảnh hôn ah!”

Cư dân mạng F: “Chỉ có một mình tôi chờ mong sao? Tuy rằng diễn xuất của Tô San không còn gì bàn cãi, nhưng dù sao khuôn mặt cũng là đẹp vô song, chân còn dài *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng G: “Tô San đúng là kiểu sinh ra để làm người thắng cuộc nha! Gia thế tốt, xinh đẹp, dáng người tốt, còn toàn đóng phim với nam thần, đời trước chắc cô ấy đã cứu vớt toàn bộ hệ Ngân Hà *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng H: “A a a! Ông xã nhà tui thật đẹp trai *mắt trái tim*”

Đối với mấy bình luận công kích như vậy, Tô San đã bị miễn dịch từ sớm, cô đúng là viên đá cản đường đắc tội quá nhiều người, những

người đó tất nhiên sẽ không để cô bình yên đóng phim.

Người nổi tiếng bề ngoài đều rất chuẩn mực, nhưng bên trong tâm lý vặn vẹo hay không thì ai mà biết, ví dụ như Khúc Văn. Cô không cần quan tâm bạn diễn hợp tác với mình có đẹp trai hay không, chỉ cần tính tình tốt là được. Cô đi theo con đường này vào giới giải trí thứ nhất là vì hứng thú, thứ hai bởi vì kiếm tiền, có điều giờ thu nhập của cô còn phải trích ra để đóng thuế, rồi một nửa là chia lại cho công ty, không còn cách nào khác, hợp đồng lúc ký là như vậy, trừ phi chính cô tự mở ra công ty quản lý, có điều hiện giờ nói cái này có vẻ hơi xa vời.

Nhắn tin cho chị Lưu, nói chị ấy cô cảm thấy cả hai kịch bản đều OK, sau đó liền tắm rửa rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau, cảnh quay là cảnh thuộc nửa sau của bộ phim, lúc này nam chính nữ chính đã chính thức yêu đương, chắc theo lịch là quay mấy cảnh này trước, có điều đoạn diễn hôm nay khiến Tô San hơi xấu hổ.

“Tô San, cô có thể đi giày cao gót mười phân được không?”

Nhà tạo hình đứng cạnh kệ giày quay qua hỏi cô.

Tô San ngồi trước gương để chuyên viên trang điểm cho cô, nghe vậy chỉ thản nhiên nói:

“Có thể.”

Bởi vì cảnh quay này cần cô phải cao thêm chút.

“Chị Tô, điện thoại của chị kêu.”

Tiêu Chu bỗng nhiên từ trong túi lấy ra điện thoại đưa cho cô.

Tô San vừa cầm lấy điện thoại thì thấy, không ngờ là mẹ của cô!

Bắt máy, đầu dây bên kia liền truyền tới giọng nói của mẹ Tô:

“Trường quay của con là ở số 10 Khu Nam Vân phải không?”

Nghe vậy, Tô San lập tức giơ tay ra hiệu chuyên viên trang điểm ngừng lại một chút, không khỏi tò mò nói vào điện thoại:

“Đúng vậy, sao hả mẹ?”

“À, giờ thời tiết lạnh rồi, mẹ có nấu canh gà cho con để bổ huyết khí, chắc tầm giữa trưa qua bên chỗ con, bên chỗ đoàn phim của con có thể vào chứ hả?”

Mẹ Tô nghiêm túc nói.

Tô San: “……”

Thực ra, đây mới là mục đích chân chính của mẹ cô phải không?

“Được ạ, vậy khi nào mẹ tới thì gọi cho con, tại vì phim trường đều có bảo vệ, mẹ không tự vào được.”

Cô dường như thở dài thỏa hiệp, cũng may đoàn phim cũng không loạn lắm, nếu không cô cũng không dám để mẹ cô tới đây.

Hóa trang xong, cô lại đi ra ngoài nghe đạo diễn hướng dẫn trước cảnh quay, đây là cảnh lúc nam chính nữ chính bắt đầu hẹn hò, nam chính đưa nữ chính về nhà, nữ chính oán trách hắn lại phải đi làm nhiệm vụ, sau đó lại làm nũng một hồi.

“À, Tô San, cô nhớ, máy quay sẽ quay từ bên trái của cô, sau đó quay tới bên phải, cô nhớ rõ vị trí máy quay để thể hiện góc độ cho đúng.”

Đạo diễn ngồi ở chỗ máy theo dõi chỉ phương hướng cho cô.

Tô San gật gật đầu, chỉ là đọc kịch bản cảm thấy hơi khó xử, lúc trước cô cũng không cảm thấy gì, giờ lại thấy quá xấu hổ, nếu người khác thì không nói, nhưng giờ đối phương còn là Tạ Duyên nữa.

“Chuẩn bị xong rồi, cô qua đứng vào vị trí đi.”

Đạo diễn nói rồi lại quay qua chỉ đạo vị trí máy quay.

Nghe vậy, Tô San đành hít một hơi thật sâu, cố gắng để bản thân coi như chỉ là đóng phim bình thường, sau đó đi qua đứng bên con đường nhỏ ven tiểu khu.

Không bao lâu, Tạ Duyên cũng tới, trong tay hắn còn cầm cái ba lô nhỏ của nữ chính, thoạt nhìn không hài hòa lắm.

“Mau mau, hai người nắm tay!”

Đạo diễn nói lớn qua loa.

Tô San cảm thấy thật là xấu hổ, cho đến lúc tay mình bị một bàn tay lớn nắm lấy, cô lại chỉ thấy càng xấu hổ.

“Cô rất nóng sao?”

Tạ Duyên quay đầu qua, thấy trán cô toát ra mồ hôi.

“A?”

Tô San cũng quay qua nhìn hắn, thấy hắn đang nhìn chằm chằm mình, lại đạm đạm cười:

“Chỉ là hơi hồi hộp thôi.”

Thấy vành tai cô cũng đỏ lên, Tạ Duyên không nhịn được hơi cong khóe môi, cúi đầu kề vào tai cô nói nhỏ:

“Chỉ là đóng phim thôi.”

Mọi người: “……”

Nếu mà nói là hai người này không có gì mờ ám, đánh chết bọn họ cũng không tin!

Nghe vậy, thần sắc Tô San cũng hơi thay đổi, không sai, chỉ là đóng phim mà thôi, lúc trước cô cũng vẫn cùng Giang Dần diễn mấy cảnh ta yêu nàng, nàng yêu ta nói qua nói lại tự nhiên như vậy, giờ cũng giống thế, cũng chỉ là hai người cùng diễn với nhau thôi.

Hít một hơi thật sâu, cô giơ tay ra hiệu OK, đạo diễn bên đó hô:

“Action!”

Khi màn ảnh tiến lại gần, Tô San với vẻ mặt bất mãn bị hắn dắt đi, xung quanh thỉnh thoảng có mấy bác gái dẫn chó đi dạo, đều là diễn viên quần chúng, đến lúc máy quay tới trước mặt cô, cô mới quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh:

“Không thể đi muộn mấy ngày sao? Ngày mai là sinh nhật của em!”

Nắm bàn tay nhỏ mềm mại của cô, cho đến dưới lầu mới dừng lại, hiếm khi nói cười sờ sờ đầu cô:

“Nghe lời, lần sau anh sẽ đền bù cho em.”

“Sinh nhật em chỉ có một ngày, qua là qua, sao có thể đền bù được!”

Tô San hơi chu miệng, xoay đầu giận dỗi không nhìn hắn.

Khi máy quay chuyển tới bên phải của cô, Tạ Duyên giơ tay nhìn đồng hồ, thấp giọng nói:

“Em vào trước đi, anh phải đi rồi.”

Thấy hắn không hiểu phong tình, Tô San lập tức tiến lên một bước ôm lấy eo của hắn, theo kịch bản, đầu dựa vào lồng ngực của hắn cọ cọ, lẩm bẩm:

“Không, em không cho anh đi!”

Cô ôm rất nhẹ, vài sợi tóc trên đỉnh đầu cọ vào cằm của hắn, chỉ cần cúi đầu là thấy khuôn mặt nhỏ của cô đầy vẻ oán giận, còn có vẻ hơi ủy khuất, nếu thực sự là Tạ Duyên, chắc chắn hắn sẽ không đi nữa.

“Không được nháo, đây là nhiệm vụ của anh!”

Hắn nắm lấy hai bên vai của cô, khi tay chạm đến da thịt mềm mại, ánh mắt không khỏi hơi biến đổi.

Nghe vậy, Tô San lại ủy khuất hơi chu miệng lên, sau đó nhón chân, ôm lấy cổ hắn, nháy mắt, ghé lại gần:

“Vậy anh hôn em một cái đi!”

Miệng nhỏ của cô hơi chu lên, son màu đỏ cam, tiến gần mặt hắn, lúc này Tạ Duyên phải dùng rất lớn sức lực mới kiềm chế được, lấy tay giữ lấy đầu của cô, xoay qua chỗ khác:

“Đừng náo loạn.”

Thấy vậy, Tô San có vẻ giận dỗi, hừ nhẹ một tiếng, đoạt lấy ba lô của mình trong tay hắn, sau đó nhanh chân chạy lên lầu.

“Cắt!”

Khi đạo diễn dứt lời, Tô San lại từ trong đi ra, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên, để chuyên viên trang điểm sửa sạng lại cho mình.

Xong rồi!

Triệu Đồng nhìn thấy bộ dáng của Tô San mặt không đỏ, tim không đập gấp liền biết Duyên ca nhà mình xong rồi.

Xảy ra tình huống như vậy, làm gì có cô gái trẻ nào bình tĩnh như vậy, nhìn dáng vẻ này của Tô San có lẽ thật sự không có cảm giác gì với Duyên ca nhà mình.

Mấy cảnh quay lúc sau cũng khá thuận lợi, chỉ là chiều nay có một cảnh hôn, Tô San cảm thấy mình có lẽ nên tìm Tạ Duyên, để hắn tới nói đạo diễn quay tá vị.

(*Tá vị: Không quay trực diện, lên hình thì có vẻ hai người đang hôn nhưng thực chất thì không phải.)

Cho đến lúc mẹ của cô gọi tới, Tô San đang lúc ăn cơm hộp. Cô nhận điện thoại của mẹ xong lập tức chạy ra cổng phim trường.

Ra tới nơi thì thấy một chiếc xe Bentley màu đen đỗ ở ven đường, cạnh xe có hai người đang đứng đó, một người là mẹ của cô, trong tay còn cầm một cái túi, người còn lại là Đàm Hạo Chi mặc một bộ âu phục màu đen!

Nhìn thấy cô ra tới, mẹ Tô lập tức vẫy vẫy tay:

“Ở đây, ở đây!”

Đến lúc Tô San hổn hển chạy tới, không khỏi nhìn qua Đàm Hạo Chi:

“Sao anh lại…”

“À, là do mẹ lúc ra khỏi cửa thì trùng hợp gặp anh Hạo Chi của con, cậu ấy nhất định muốn đưa mẹ qua đây, thế là lại làm phiền cậu ấy!”

Mẹ Tô nói xong, lại nhìn thấy chân cô đang đi một đôi giày cao gót siêu cao:

“Bọn con đóng phim đều phải đi giày cao như vậy? Không sợ bị vấp ngã sao?”

Tô San: “……”

Ở giới giải trí có câu: Chỉ có cao hơn, không có cao nhất!

“Chắc là do kịch bản yêu cầu.”

Đàm Hạo Chi đứng bên cạnh bỗng nhiên đạm đạm cười, nhìn qua phim trường đằng sau lưng cô, sau đó đột nhiên lại quay qua nói với mẹ Tô:

“Dì, bên ngoài phim trường thường có mấy paparazzi chụp lén, nếu không để cháu lái xe qua kia chờ nhé?”

Dứt lời, mẹ Tô cũng hơi do dự một lát, cuối cùng vẫn đưa cái túi đang cầm trong tay đưa cho cô:

“Con nhớ uống lúc nóng nhé, mẹ cũng không vào nữa, khỏi phải để Hạo Chi chờ lâu, người ta còn có việc bận!”

Nghe được mẹ nói không đi vào, Tô San cũng hơi thở phào, cô thực sự không thích bị chụp được cùng với người khác phái, cô cũng nghe nói có vài paparazzi đang thủ ở ngoài này.

“Phiền anh quá, lần sau em mời anh ăn cơm.”

Cô đạm đạm cười nói với Đàm Hạo Chi.

Đàm Hạo Chi khẽ gật đầu, sau đó mở cửa cho mẹ Tô, sua đó quay đầu lại nhìn cô nói:

“Đến lúc em tìm được bạn trai rồi mời anh ăn cơm cũng không muộn.”

Nghe vậy, Tô San cũng hơi đỏ mặt ngại ngùng, không nhịn được trừng hắn:

“Anh cũng chưa có bạn gái, còn bắt em tìm bạn trai, em vẫn còn trẻ hơn anh nhiều!”

“Làm gì có ai nói năng như vậy!”

Mẹ Tô giơ tay đánh nhẹ vào sau ót của cô.

Tô San lập tức lui ra sau vài bước, lại lẩm bẩm:

“Lời con nói cũng đâu có sai gì.”

“Con bé này….”

Mẹ Tô hận không thể đánh cô thêm một cái, con bé này đúng là không thể khai thông!

Thấy vậy, Tô San chỉ ôm canh gà đi vào, nếu như đối tượng thầm mến này của nguyên chủ cũng không thích cô ấy, vậy về sau cô cũng không cần quá rối rắm làm gì, thực ra có một người anh như vậy vẫn khá tốt.

Quay trở vào phim trường, tất cả mọi người đều đang nghỉ ngơi ăn cơm trưa, đều là cơm hộp, còn kiểu như Lý Tuyết thì sẽ đi ra ngoài ăn.

Thấy cô ôm một cái túi trở về, Tiểu Chu cười hắc hắc nói:

“Chị Tô, em mới nghe nói là chị ra ngoài gặp một người đàn ông, sao chị lại cười vui vẻ như vậy a?”

Tô San: “……”

Cô suýt chút nữa quên mất, bác Lưu bảo vệ là trùm buôn chuyện.

“Là hàng xóm, cũng biết nhau từ lâu rồi.”

Cô nói xong liền lấy canh ra, sau đó nói với Tiểu Chu:

“Em có muốn uống một chút không? Bổ khí huyết.”

“Muốn muốn muốn!” Tiểu Chu lập tức đưa chén của mình qua.

Cơm nước xong xuôi, Tô San lại ngồi đọc kịch bản, nghĩ tới cảnh hôn chiều nay, liền cầm kịch bản đi qua tìm Tạ Duyên nói chuyện, thầm nghĩ Tạ Duyên chắc chắn cũng sẽ không thích đóng cảnh hôn này.

Mới vừa tới của phòng hóa trang của Tạ Duyên, cửa liền mở ra từ bên trong, thấy Triệu Đồng tay còn cầm hai túi trái cây từ bên trong đi ra, thấy là cô tới, lập tức mở cái túi ra:

“Cô có muốn ăn trái cây không? Cái này do đoàn phim lúc nãy đưa qua.”

Tô San không nói gì, cô biết, đãi ngộ này sẽ không thể nào dành cho cô.

“Không cần đâu, Tạ Duyên có ở trong đó không?”

Cô hỏi.

Dứt lời, Triệu Đồng lập tức gật gật đầu đáp:

“Có có có!”

Thấy vậy, Tô San đành cầm kịch bản đi vào, vừa vào cửa thì thấy Tạ Duyên đang ngồi ăn cơm hộp, toàn bộ là rau xanh, nhìn đã thấy nhạt nhẽo, một chút xíu đồ ăn mặn cũng không thấy.

“Anh…sao không ra ngoài ăn?”

Cô nhìn thấy hộp cơm như vậy là không muốn ăn rồi.

Tạ Duyên ngẩng đầu nhìn cô, mặt không cảm xúc:

“Có việc gì sao?”

Ngữ khí của Tạ Duyên thật lạnh lùng, Tô San cũng hơi ngẩn người ra, cuối cùng vẫn tiến lên phía trước, giơ lên kịch bản trong tay:

“À ừm, buổi chiều nay có cảnh hôn…Anh có thể nói với đạo diễn là quay tá vị được không?”

Dứt lời, Tạ Duyên nâng mắt nhìn cô, giọng nói bình tĩnh:

“Không thể.”

---Hết Chương 37---

Editor: Mai là cuối tuần nên mình sẽ đăng hai chương! Rất cảm ơn và mong mọi người luôn ủng hộ! *cúi đầu 90 độ*

Chương 38: Thổ lộ

Tạ Duyên nâng mắt nhìn cô, giọng nói bình tĩnh:

“Không thể.”

Sắc mặt Tô San hơi biến đổi, cảm giác kinh ngạc vẫn chưa hoàn hồn, cứ đứng đó, trong lòng thầm nghĩ có phải là mình làm gì đắc tội hắn hay không?

“Anh…Anh không phải không thích đóng cảnh hôn sao?”

Cô lập tức trở nên khách sáo câu nệ hỏi.

Tạ Duyên lại nhấc mắt nhìn cô nói:

“Đúng là tôi không thích đóng cảnh hôn.”

Tô San nhẹ nhàng thở phào.

“Nhưng còn tùy người.”

Hắn bỗng nhiên đứng lên, bước hai bước thật dài tới trước mặt Tô San, Tô San bị giật mình ngã ngồi xuống ghế sô pha.

Tạ Duyên cúi người một tay chống xuống bên cạnh cô, ánh mắt sáng quắc:

“Người khác là người khác, em là em.”

Bốn mắt nhìn nhau, Tô San kinh hoảng tới mức toàn thân hóa đá dựa vào ghế, mắt cũng quên không chớp.

“Em cảm thấy tôi rất dễ nói chuyện sao?”

Ngữ khí hắn trầm thấp, dùng ánh mắt áp bức gắt gao nhìn thẳng vào cô.

Hắn dựa vào gần quá, Tô San cảm thấy không thoải mái, liền duỗi tay đẩy vai hắn:

“Anh đừng như vậy… không nói thì thôi, để tôi tự đi nói.”

Thấy cô vẫn làm bộ cái gì cũng không hiểu, mắt Tạ Duyên nheo lại, đột nhiên cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào hồng nhạt của cô, Tô San ngay lập tức trừng mắt thật lớn.

Hiện giờ vẫn đang nghỉ trưa, cô còn chưa có bôi son môi, vẫn ngọt ngào, giống như bị nghiện, Tạ Duyên vô thức lấy một tay đỡ lấy gáy của cô, hôn mãnh liệt như bị mất khống chế, không thầy dạy cũng tự hiểu.

“Uhm…Tạ…Tạ Duyên…”

Tô San cũng cảm thấy muốn khóc rồi, tay cố gắng đẩy hắn ra.

Thấy được bàn tay nhỏ của cô vẫn liên tục đấm vào vai hắn, Tạ Duyên cuối cùng cố gắng kiềm chế cảm xúc, buông lỏng cô ra, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm cô.

Vẻ mặt Tô San hoảng sợ, miệng nhỏ đỏ bừng, khẽ nhếch, giống như vừa trải qua chuyện gì rất kinh sợ.

Cô không tin! Tạ Duyên sao có thể làm vậy với cô.

“Em đã hiểu chưa?”

Giọng nói Tạ Duyên khàn khàn.

Bị hắn nhìn chằm chằm truy hỏi, làm cô hơi hoảng hốt, Tô San cố gắng né tránh tầm mắt của hắn, nhưng ánh mắt mãnh liệt như vậy làm cô không thể bỏ qua.

“Tôi…tôi…tôi còn trẻ…”

Cô có vẻ muốn biểu đạt gì đó.

“Ý em là tôi già rồi sao?”

Lông mày hắn hơi nhướng lên, tầm mắt khi lơ đãng xẹt qua môi của cô thì không tự chủ được hơi trầm xuống.

Hai người dựa vào nhau quá gần, Tô San động đậy một chút cũng không được, cô thật sự không biết phải xử lý mấy vấn đề liên quan đến quan hệ tình cảm nam nữ như thế nào.

“Tôi không có ý đó, chỉ là…chỉ là hiện tại tôi chỉ muốn tập trung cho việc phát triển sự nghiệp.”

Giọng nói nhỏ nhẹ của cô không có chút nào tự tin, mắt tròn xoe cứ nhìn qua bên này rồi lại nhìn qua bên kia né tránh không muốn nhìn vào mắt hắn, Tạ Duyên cảm thấy buồn cười, không lẽ cô ấy cảm thấy, nếu hai người ở bên nhau thì mình sẽ làm liên lụy tới sự nghiệp của cô ấy?

“Sự nghiệp của em, không có xung đột gì với việc hai chúng ta ở bên

nhau cả.”

Nói tới đây, Tạ Duyên lại ghé sát lại, kề vào tai cô nhẹ giọng nói:

“Em cũng không trực tiếp từ chối tôi, có phải chứng minh là……thực ra em cũng không chán ghét tôi?”

Hơi thở của hắn nóng rực thổi vào bên tai, cả người Tô San lại cứng đờ lên, hai tay nắm lại thật chặt, tròng mắt lại chuyển động loạn lên, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Đối với Tạ Duyên, tâm tình của tô San khá phức tạp, cô không biết cảm giác này là cảm giác gì, chỉ là cô luôn vô thức tin tưởng hắn, cho nên lúc phải đóng cảnh hôn, suy nghĩ đầu tiên của cô là đi tìm Tạ Duyên, cảm thấy hắn chắc chắn sẽ không từ chối đề nghị của mình, chỉ là không ngờ…

“Tôi…thật sự tôi hiện giờ không muốn nói chuyện yêu đương.”

Tô San cúi gằm xuống, che khuất cảm xúc phức tạp trong mắt.

“Em đang lo lắng tôi sẽ làm liên lụy sự nghiệp của em?”

Tạ Duyên giữ lấy gáy của cô, vuốt ve mấy sợi tóc mềm mại của cô như có như không, rồi nói:

“Tôi cam đoan với em, nếu tôi làm liên lụy sự nghiệp của em, tùy thời điểm lúc nào em cũng có thể đá tôi.”

Tô San ngẩng đầu, thấy hắn nói nghiêm túc như vậy, trong mắt hắn còn phản chiếu ảnh ngược của mình, nhất thời không khỏi nhíu mi:

“Chuyện tình cảm làm gì có chuyện thử hay không thử.”

Một nữ không thể thờ hai chồng, mặc dù thời đại hiện giờ có thay đổi, nhưng Tô San không có suy nghĩ sẽ tùy tiện quen người bạn trai này rồi lại bỏ rồi lại quen một người bạn trai khác.

Do dự một hồi, cô cau mày, rất nghiêm túc nói:

“Vậy được, nhưng anh phải đồng ý với tôi ba điều kiện.”

Dứt lời, ánh mắt Tạ Duyên lập tức sáng lên, đừng nói là ba điều kiện…

“Em nói đi.”

Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn cô.

Chớp chớp mắt suy nghĩ, cô nghiêm túc nói:

“Thứ nhất, anh không được tiết lộ quan hệ của chúng ta cho bất kỳ ai, Triệu Đồng cũng không được!”

Tạ Duyên: “……”

“Anh không nói.”

Thần sắc Tạ Duyên không có gì thay đổi.

Thấy vậy, Tô San lại nghiêm túc nhìn hắn nói:

“Ở nơi công cộng, anh không được đứng gần tôi quá, cho dù lúc cùng đóng phim, anh cũng phải cư xử khách khí.”

Tạ Duyên: “……”

“Được.”

“Thứ ba…”

Tô San cau mày, khuôn mặt lúc này hiện lên một tia đỏ ửng:

“Tôi…tôi từ chối việc ….làm ‘chuyện đó’ trước khi kết hôn.”

Giờ tư tưởng của mọi người đều khá phóng khoáng, không chỉ ở giới giải trí, cho dù người bình thường, bạn trai bạn gái phát sinh quan hệ với nhau cũng rất bình thường, nhưng cô không nghĩ vậy, mặc dù cũng coi như là ảnh hưởng tư tưởng của đời trước, nhưng cô vẫn không muốn dễ dàng giao bản thân cho người khác như vậy.

Nghe vậy, Tạ Duyên cũng hơi sửng sốt, sau đó cười cười nói:

“Anh không phải loại người như vậy.”

Thấy hắn đồng ý rồi, Tô San lại đẩy đẩy vai hắn:

“Vậy anh tránh ra.”

Mắt Tạ Duyên hơi rũ xuống, ánh mắt thâm trầm, bỗng nhiên kề bên tai cô nhẹ giọng nói:

“Chúng ta có nên tập trước một chút cảnh hôn lát nữa quay không?”

Sắc mặt Tô San biến đổi, chưa kịp phản ứng gì, khuôn mặt Tạ Duyên đã áp sát lại, môi phủ xuống môi cô.

“Uhm…”

Tô San đỏ mặt, muốn đẩy hắn, nhưng tay vừa nâng lên đã bị người giữ chặt lại, cô nhắm mắt lại, mong cho hắn nhanh nhanh kết thúc.

Thấy cô đã thả lỏng, Tạ Duyên càng không kiêng nể cứ nhẹ nhàng cắn xé môi cô, một lát sau mới ngừng.

Không muốn dọa cô sợ, hắn buông lỏng cô ra, ánh mắt vẫn sâu thăm thẳm, Tô San gần như thở không nổi, đối mặt với hành vi bất ngờ này của hắn, nhịn không được lên án:

“Anh…Anh không thể…”

“Có lúc anh sẽ không khống chế được bản thân.”

Hắn vùi đầu bên cổ của cô, hít mấy hơi thật sâu, giọng nói trầm thấp:

“Nhưng anh sẽ cố gắng khống chế bản thân không làm những chuyện thế này.”

Tô San: “……”

Bị hắn ôm một hồi lâu, Tô San lại nhịn không được đẩy đẩy hắn:

“Em muốn đi ra ngoài.”

Lông mày Tạ Duyên hơi động, không vui cọ cọ cổ của cô:

“Chúng ta giờ đang tập kịch, những người khác sẽ không nghĩ gì đâu.”

Tô San: “……”

Anh cho rằng mọi người đều là đồ ngốc sao?

“Em thật sự phải đi ra ngoài, em còn chưa hóa trang nữa.”

Vẻ mặt cô nghiêm túc.

Nghe vậy, Tạ Duyên rốt cuộc hơi động, nhưng trong ánh mắt vẫn có một tia khác lạ.

“Anh nhớ lát nữa nói với đạo diễn xóa cảnh hôn kia đi.”

Nói xong, Tô San liền cầm kịch bản của mình rời khỏi, không bận tâm Tạ Duyên nghĩ thế nào nữa.

Thực ra cô vẫn cảm nhận được quan hệ của mình với Tạ Duyên và Giang Dần có sự khác biệt, lúc trước khi đóng phim, bởi vì kịch bản, Giang Dần cũng sẽ ôm cô, đối với chuyện phải tiếp xúc thân mật như vậy, Tô San cảm thấy không thoải mái, nhưng đối với việc Tạ Duyên lại gần cô cũng không quá bài xích, cô chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, cũng không hiểu cảm giác này là thế nào, nhưng đúng là Tạ Duyên luôn đối xử rất tốt với cô.

Đến lúc quay lại phòng trang điểm của mình, Tiểu Chu vẫn đang ngồi ăn khoai sấy, thấy cô trở về, lập tức đưa điện thoại qua cho cô nói:

“Lúc nãy chị Lưu có gọi tới.”

Nghe vậy, Tô San liền cầm điện thoại, ngồi xuống cái ghế ở trước gương trang điểm, trong điện thoại còn có một tin nhắn của chị Lưu, đại khái là tám ngày sau sẽ tổ chức một cuộc họp báo tuyên truyền phim điện ảnh “Loạn thế chi ca”, đến lúc đó chị ấy sẽ qua đón cô.

Nghĩ tới việc cảnh mình diễn trong phim bị xóa bớt rất nhiều, tâm tình Tô San cũng không thể tốt lên được, đối với phim điện ảnh này, cô

đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết nhưng cuối cùng lại bị xóa đi như vậy.

Thay trang phục diễn và trang điểm xong, cảnh diễn buổi chiều cũng tới lúc phải quay, đến lúc Tô San ra tới khu vực quay chụp, lại thấy Tạ Duyên đang đứng nói chuyện với đạo diễn, cô cũng liền cầm kịch bản đi qua đó.

Thấy cô đi tới, đạo diễn cũng cười nói:

“Nếu như muốn tá vị, vậy lúc đó máy quay sẽ di chuyển từ gần sau đó dần ra xa, bắt đầu quay từ bên phải, hai người lúc đó phải điều chỉnh góc độ cho tốt.”

Nghe vậy, Tô San nghiêm túc gật đầu, cô cũng không thích trước ánh mắt của nhiều người như vậy đóng mấy cảnh kiểu này, có thể tá vị đã tốt lắm rồi.

“Tạ lão sư, vậy anh lát nữa có thể cúi đầu xuống thấp một chút được không? Giày cao gót của tôi hôm nay không cao lắm.”

Cô nghiêm trang nhìn Tạ Duyên nói.

Tạ Duyên: “……”

Tạ lão sư?

Triệu Đồng đứng bên cạnh cũng mang vẻ mặt khác thường nhìn qua lại giữa hai người, hình như không rõ bọn họ sao tự nhiên trở nên khách khí với nhau như vậy?

“Được.”

Tạ Duyên cũng khách khí nói.

Thấy quan hệ của hai người có vẻ trở nên thật xa lạ, đạo diễn cũng có chút khó hiểu, lúc trước quan hệ của hai người này không phải khá tốt sao, giờ sao lại thành thế này?

Lúc đóng phim, khi nhân viên đoàn biết là sẽ tá vị thì đều có vẻ mặt rất vi diệu, rõ ràng lúc trước Tạ ảnh đế của bọn họ còn đối xử rất tốt với Tô San, sao giờ lại muốn đạo diễn quay tá vị?

Mấy cảnh diễn buổi chiều quay cũng khá thuận lợi, Tô San cũng không quan tâm tới ánh mắt khác thường của mọi người trong đoàn phim, cô đi vào phòng trang điểm thay quần áo chuẩn bị quay trở về khách sạn.

Chị Lưu đã thuê tài xế riêng cho cô cùng với một chiếc xe, chỉ khoảng 5 6 phút gì đó đã về tới khách sạn, hôm nay rất may là không có cảnh quay buổi tối, mấy ngày sau có thể sẽ phải quay buổi tối nữa, sẽ không thể về sớm như thế này.

Lúc cô đang chờ thang máy thì đụng mặt La Hàn, thấy hắn, Tô San cũng cười cười chào hỏi.

“Cô thay đổi rất nhiều.”

La Hàn cười cười nhìn cô nói.

Biết ý hắn lá nói tới tính cách của cô, Tô San nghe vậy cũng chỉ cười đạm đạm:

“Con người luôn thay đổi, trước kia không hiểu chuyện, giờ phải hiểu chuyện hơn.”

Nghe vậy, La Hàn cũng chỉ cười không nói gì, đến lúc thang máy tới

nơi, hai người cùng nhau đi vào.

Đến lúc về tới phòng của mình, Tô San nhận được tin nhắn của Tạ Duyên, hắn muốn cùng ra ngoài ăn cơm, có điều Tô San không đồng ý, bên ngoài có nhiều paparazzi như vậy, cô không định lại phải dùng một trăm vạn mua lại ảnh chụp lần nữa.

Mấy ngày sau cô cũng không thân cận quá với Tạ Duyên, dù sao Triệu Đồng còn ở đó.

Cho đến lúc chị Lưu tới đón cô đi tham gia họp báo tuyên truyền phim, chị ấy còn mang theo một bộ váy để cô mặc lúc họp báo.

Mặc dù hôm nay cả cô và Tạ Duyên xin nghỉ đóng phim, nhưng ở đoàn phim mấy cảnh quay của vai phụ vẫn có thể quay trước.

Đến lúc cô vào trong xe, Tô San nhìn thấy là váy màu trắng trễ vai, dài tới đầu gối thì cô chỉ cảm thấy bả vai lạnh căm căm.

“Vì sao chị cứ chọn cho em váy trễ vai?”

Cô khó hiểu nhìn chị Lưu đang ngồi ở ghế trước.

Chị Lưu cũng không quay đầu lại, chỉ nói:

“Bả vai của em đẹp, tất nhiên phải khoe ra ưu điểm của em, không lẽ lại đi khoe khuyết điểm của em sao?”

Nghe vậy, Tô San chỉ bĩu môi không nói gì nữa.

“Chị đã thương lượng với bên công ty nhận vai cho em trong bộ phim hình sự kia rồi, có điều tầm khoảng tháng 12 sẽ phải bắt đầu quay, địa điểm quay ở Chiết Thị, nếu chạy qua chạy lại đóng phim thì cũng

không kịp, cho nên chị đã thương lượng với đạo diễn tập trung cảnh quay trong bộ phim tình yêu đô thị này của em lại quay một lượt cho xong. Cố gắng trước tháng mười hai có thể kết thúc quay bộ phim này của em luôn.”

Chị Lưu ngồi ghế trước nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Tô San cũng không phản đối, chỉ là Tết Âm lịch chắc lại không thể ở cùng với ba mẹ rồi.

“À, mấy cảnh quay của em trong bộ điện ảnh này bị xóa nhiều lắm sao?”

Cô cuối cùng không nhịn được hỏi.

Dứt lời, chị Lưu cũng trầm mặc trong chốc lát, mới nghiêm túc nói:

“Chị cũng chưa được xem phiên bản cuối cùng của bộ phim, cũng không chắc, nhưng cũng có nghe nói cảnh diễn của em bị xóa bớt rất nhiều.”

Tô San không nói gì, nhắm mắt dựa vào ghế nghỉ ngơi, cá lớn nuốt cá bé, giới giải trí là như vậy.

Lúc xe dừng lại trước cổng địa điểm họp báo, bên ngoài cũng có nhiều xe của bên truyền thông đậu ở đây, hình như xe của Tạ Duyên cũng đang chạy phía sau cô một chút, Tô San cũng không chờ hắn, tự mình đi vào khách sạn.

Phòng nghỉ tạm thời của nghệ sỹ cho họp báo đều là hai người một phòng, Tô San lại nhìn thấy Phạm Mộng, lần này cô ấy mặc một bộ lễ phục dạ hội cổ khoét sâu chữ V, ngực cô ấy rất lớn, xem ra hôm nay muốn là người nổi bật nhất.

Hai nữ diễn viên ở cùng nhau, không tránh khỏi việc bị người ta đem ra so sánh, không ai chấp nhận việc mình bị người khác đoạt mất sự nổi bật, cách làm này của Phạm Mộng cũng là bình thường trong giới giải trí.

“Đúng là bám dính được Tạ Duyên có khác, không ngờ cô còn biết khiến cho hắn chạy theo cô đóng phim thần tượng, tôi còn tưởng tiếp theo cô sẽ là nữ chính siêu phẩm gì đó nữa chứ!”

Phạm Mộng vừa dựa vào ghế lướt điện thoại, vừa nói kiểu âm dương quái khí, trợ lý của cô ấy đứng một bên chỉ giả vờ như không nghe thấy gì.

Tô San đi vào ngồi xuống ghế, không để ý tới cô ta, nhưng sắc mặt Tiểu Chu đi đằng sau thì không đẹp lắm, có vẻ đang bất bình thay cho cô.

Thấy cô không nói gì, Phạm Mông cũng cảm thấy không thú vị, cho đến lúc trợ lý của cô ta nói đã tới giờ, phóng viên bên ngoài đang đợi phỏng vấn, Phạm Mộng mới xách làn váy bước ra khỏi phòng.

Đến lúc cô ấy vừa đi khỏi, Tiêu Chu liền bất mãn:

“Nhìn ngực của chị ta, chắc chắn là bơm silicon!”

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ thản nhiên nhìn cô ấy:

“Cô ta có bơm hay không là chuyện của cô ta, em chỉ cần nhớ rõ, về sau nếu cô ta có nói gì thì cứ ngơ đi, coi như cô ta không tồn tại là được.”

Giờ hai bên trực tiếp xé rách mặt đối với Tô San cũng không có lợi

gì, hơn nữa cứ đấu khẩu như vậy cũng chỉ là hành vi vô nghĩa.

“Ẹc.”

Tiểu Chu nghe vậy thì bĩu môi, không biết nghĩ tới điều gì, lại nhìn ra ngoài cửa phòng:

“Em đi qua xem cuộc bọp báo đã thu xếp xong chưa.”

Tô San khẽ gật đầu, tiện thể nói cô ấy xem đám Vương Trừng, Lý Hách đã tới chưa, Tiểu Chu nghe vậy cầm điện thoại ra khỏi phòng, Tô San thì tiếp tục cúi đầu lướt lướt xem bình luận của cư dân mạng.

Cuộc họp báo lần này cũng sẽ được phát sóng trực tiếp, lúc này phía dưới phần livestream cuộc họp báo cũng đã có rất nhiều bình luận, bởi vì họp báo hôm nay lại công bố thêm một đoạn trailer siêu dài nữa, mọi người có vẻ cũng rất mong chờ cảnh hôn trong phim, nhưng Tô San cũng không biết cảnh đó liệu có bị xóa luôn rồi hay không.

Cho đến lúc cửa đột nhiên được mở ra, cô ngẩng đầu nhìn thì thấy người tới lại là Tạ Duyên.

“Sao anh lại tới đây?”

Cô khẽ nhíu mày.

Hôm nay Tạ Duyên mặc một bộ âu phục trong khá trang trọng, khiến thân hình một mét chín của hắn nhìn càng cao thêm, tóc cũng được tạo kiểu, có vẻ tỉ mỉ hơn so với trước đây, chỉ là khi hắn nhìn thấy Tô San mặc váy trễ vai thì gắt gao nhăn mày, ánh mắt nhìn chằm chằm bả vai lộ ra bên ngoài của cô.

“Sao lại mặc ít như vậy?”

Tạ Duyên đi qua ngồi cạnh cô, nhìn thấy cô lộ ra một phần lớn da thịt như vậy rõ ràng không vui.

Tô San hôm nay trang điểm khá nhẹ, vì để che bớt phần bả vai nên cô cố tình để xõa tóc, nhưng cũng vẫn khó tránh khỏi sẽ lộ ra một chút, đây là chuyện không thể tránh khỏi.

“Cái váy này do chị Lưu chọn.”

Nói tới đây, cô không biết nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên ngồi thẳng lên:

“Sao anh lại tới đây?”

Thấy cô cứ thấp thỏm lo trước lo sau như vậy, lông mày Tạ Duyên hơi nhíu lại, không nhịn được duỗi tay ôm lấy eo mảnh khảnh của cô, đầu vùi vào bên cổ của cô hít một hơi thật sâu:

“Sao anh lại giống ăn trộm thế này?”

---Hết Chương 38---

Chương 39: Lên sân thượng ngắm sao

“Sao anh lại giống ăn trộm thế này?”

Cổ của cô bị tóc của hắn cọ cọ vào không thoải mái lắm, nhưng Tô San cũng không đẩy hắn ra, trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn lộ ra một tia xin lỗi:

“Thật xin lỗi.”

Cô chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, nhưng cũng biết những chuyện như vậy hai bên đều là bình đẳng, nhưng cô có vẻ yêu cầu quá nhiều đối với Tạ Duyên, ngược lại bản thân thì chỉ biết hưởng thụ hắn đối xử tốt với mình.

“Không đâu.”

Tạ Duyên lại ở bên cổ của cô hít sâu một hơi, giống như bị nghiện cứ cọ cọ:

“Anh hy vọng em có thêm nhiều ý kiến với anh.”

Mà không cần phải cứ khách khí như vậy.

Nếu Tô San vội vã muốn công khai hoặc quá mức phóng khoáng, thì đã không phải là cô rồi.

Tư thế của hai người quá ái muội, không khí trở nên thực quỷ dị, Tô San đỏ mặt, run rẩy xoa xoa tóc hắn.

“Nếu có chỗ nào em làm không đúng, anh có thể nói thẳng cho em biết.”

Cô nhẹ giọng nói.

Nắm bàn tay mềm mại của cô, Tạ Duyên cười cười, không biết nghĩ tới cái gì, lại nghiêm túc nói:

“Anh không muốn tiếp tục ăn cơm hộp.”

Tô San: “……”

“Là do anh quá kén ăn.”

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cô hiện lên vẻ nghiêm túc.

Nhìn lướt qua đôi môi đỏ bừng của cô, ánh mắt Tạ Duyên hơi trầm xuống, bỗng nhiên ghé lại gần:

“Vậy về sau em cứ mỗi ngày giám sát anh là được rồi.”

“Uhm….”

Mắt Tô San trừng thật lớn, chỉ thấy bàn tay hắn nắm lấy hông cô càng chặt hơn, dọa cô chỉ có thể cứng đờ người nhắm chặt mắt lại.

Nghe nói ăn nhiều son môi không tốt cho cơ thể.

Trên người cô rất thơm, Tạ Duyên cảm thấy mình như bị nghiện rồi, nhịn không được cạy hàm răng của cô, muốn đoạt lấy nhiều hơn…

“Chị Tô, cuộc họp báo sắp….”

Tiểu Chu tay vẫn đang để trên chốt cửa, vẻ mặt ngơ ngác nhìn một màn trong phòng đập vào mắt.

Cô nhìn thấy cái gì?

Cô nhìn thấy cái gì?

Chắc chắn cô đang nằm mơ!!!

“Cuộc họp báo sắp bắt đầu rồi sao??”

Tạ Duyên bình tĩnh đứng lên, phủi phủi mấy chỗ bị nhăn trên quần áo, lại trở lại bộ dáng nghiêm túc không nói cười.

Tiểu Chu phát hiện là thần tượng của cô hôm nay đổi kiểu tóc mới!

Không đúng! Cô vừa mới nhìn thấy cái gì?

“Đúng vậy….”

Bị sắc đẹp của hắn dụ dỗ mê hoặc, Tiểu Chu gật gật đầu theo bản năng.

Nhìn qua Tô San đang cúi đầu không dám ngẩng mặt lên, Tạ Duyên không nhịn được cong khóe môi:

“Anh đi trước đây.”

Tô San không nói gì, cho đến lúc nghe thấy tiếng cửa được đóng lại, cuối cùng chỉ có thể hít sâu một hơi, ra vẻ trấn định ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn qua Tiểu Chu hiện vẫn đang ngơ ngác:

“Chuyện này tạm thời không được nói cho chị Lưu.”

Tiểu Chu mơ màng gật đầu.

Lúc nãy một màn kia, nam thần ở trên sô pha đè chị Tô của cô ra hôn có lực công kích quá lớn khiến cô chưa hoàn hồn lại.

Hiện giờ, dưới khán đài của cuộc họp báo đã ngồi đấy phóng viên, đám người Vương Trừng cũng đã ngồi vào vị trí của mình, ngồi theo bảng tên ghi trên ghế, Tô San tất nhiên vẫn ngồi cạnh Vương Trừng.

“Nghe nói cô đang thương lượng với bên ban tổ chức chương trình thực tế kia của đài Tương Nam?”

Vương Trừng ghé đầu lại gần thấp giọng nói.

Hôm nay hắn mặc một bộ âu phục màu lam, mặc dù không tôn da lắm, nhưng vẫn trông rất đẹp trai, một góc lớn khán đài phía sau fan của hắn còn giơ lên rất nhiều bảng tên biểu ngữ.

“Đúng vậy, có gì sao?”

Tô San nhìn lên sân khấu, MC hiện cũng đang chuẩn bị xong xuôi rồi.

“Phía bọn họ cũng tìm tới tôi, nếu cô tham gia thì tôi cũng sẽ tham gia.”

Vương Trừng cười hì hì nói.

Tô San cũng bất đắc dĩ cười, khẽ lắc đầu:

“Anh đi theo tôi thì có tác dụng gì, tôi cũng không có thời gian nấu cơm cho anh ăn ké.”

“Có một đài truyền hình khác cũng mời tôi tham gia một chương trình, thù lao hai bên cũng không chênh lệch nhiều, nếu giờ cô chọn đi theo chương trình của đài bên này, tôi tất nhiên cũng phải đi theo, nếu không lúc đó tôi cùng cô ở hai chương trình đối đầu cạnh tranh nhau thì coi sao được.”

Vương Trừng lại thoáng nhìn qua Tạ Duyên bên kia, nhịn không được lại ghé qua nói thầm:

“Cô nói thử xem Tạ Duyên sao lại tự nhiên đi đóng phim thần tượng? Vậy không phải là đoạt lấy bát cơm của chúng ta sao?”

Tô San: “……”

“Anh yên tâm, anh ấy sẽ chỉ đóng duy nhất bộ phim này thôi, sẽ không đoạt lấy bát cơm của anh.”

Nhìn thấy hai người đang khe khẽ nói chuyện, trong mắt Tạ Duyên hiện lên một tia khác thường, trong trí nhớ của hắn, trước giờ Tô San chưa bao giờ cùng với hắn trò chuyện vui vẻ như vậy.

Lý Hách ngồi bên cạnh có vẻ phát hiện cái gì, bỗng nhiên nhìn Tạ Duyên từ trên xuống dưới đánh giá:

“Sao gần đây tôi thấy cậu cứ kỳ kỳ? Trước kia mấy cuộc họp báo kiểu này ít khi nhìn thấy cậu tới, giờ thì gần như buổi nào cũng có mặt, hơn nữa còn đi đóng phim thần tượng, nếu cậu thiếu tiền thì cứ nói với tôi, không cần phải kịch bản gì cũng nhận bừa như vậy nha.”

Tạ Duyên liếc hắn một cái, giọng điệu thản nhiên:

“Tôi thiếu bà xã.”

Cho đến lúc MC trên sân khấu đã làm nóng không khí xong, bắt đầu mời dàn diễn viên lên sân khấu, Lý Hách chỉ có thể nhịn xuống sự kinh ngạc của mình đứng dậy đi lên trên.

Ở dưới lập tức phát ra từng tràng thét chói tai của fan. Sau khi đã lên sân khấu, nữ MC đưa qua một cái microphone, để diễn viên lần lượt tự giới thiệu. Sau đó, nữ MC lại ý vị sâu xa nhìn cả dàn diễn viên nói:

“Tất cả mọi người đều biết đây là phim điện ảnh nhận được rất nhiều sự quan tâm chú ý, trên mạng cũng đặt ra rất nhiều nghi vấn xung quanh bộ phim này, cho nên, hôm nay chúng ta tập trung lại những thắc mắc của cư dân mạng, để mọi người cùng giải đáp nhé.”

“A a a a a!”

Fan ở dưới khán đài lại thét chói tai.

Nhìn lướt qua kịch bản, MC hướng mắt về phía đạo diễn:

“Đây là vấn đề đầu tiên, tôi cảm thấy nên để đạo diễn trả lời, xin hỏi, ở trong đoạn trailer phát hành trước đây, thể hiện có hai đoạn tình cảm gút mắc trong phim, vậy đoạn tình cảm nào mới là tình yêu đích thực của nam chính?”

“A a a a!”

Fan Tạ Duyên ở dưới điên cuồng gào thét. Đèn flash từ phía phóng viên cũng nhấp nháy không ngừng, ít nhất phải có hơn mười nhà truyền thông, báo chí. Đối mặt với nhiều máy ảnh, máy quay như vậy, đạo diễn không chút hoang mang cười nói:

“Chuyện này cũng giống như là bạn gái cũ và bạn gái hiện tại vậy, ai

có thể biết được đâu mới là tình yêu đích thực?”

Fan vẫn đang thét chói tai, nữ MC nghe vậy cũng gật gật đầu, sau đó đem microphone hướng qua Tạ Duyên:

“Vậy xin hỏi Tạ Duyên, anh cảm thấy thích bạn gái cũ hay thích bạn gái hiện giờ hơn?”

Tạ Duyên: “Trước giờ tôi chỉ có một bạn gái.”

Thanh âm thản nhiên vang lên tức khắc làm cho toàn hội trường ồ lên, không chỉ có fan điên rồi, ngay cả mấy phóng viên cũng nháo nhào, có vẻ đã lấy được tin sốc, điên cuồng chụp hình không ngừng.

Khóe môi Tô San giật giật, cố gắng giữ vững mỉm cười. Nữ MC tất nhiên không ngờ là hắn lại trả lời như vậy, sửng sốt một lúc sau, không màng tới fan phía dưới đang gào thét, tiếp tục truy hỏi:

“Vậy người bạn gái này của anh, hiện giờ hai người còn đang ở bên nhau hay không?”

Chỉ riêng vấn đề này thôi đã đủ bùng nổ, chắc chắn sẽ là top 1 hot search ngày hôm nay, fan ở phía dưới hình như bị đả kích nặng nề, cứ ở dưới tê tâm liệt phế gào thét:

“Đừng nói…”

Tô San cảm thấy, nếu Tạ Duyên mà nói ra, ngày mai cô ra đường chắc chắn sẽ bị người tạt axit.

Không do dự nhiều, Tạ Duyên liền cười cười nói với nữ MC:

“Cô ấy luôn ở trong lòng tôi.”

“A a a a! Không!!”

Những người phía dưới gần như điên rồi, cả hội trường nhốn nháo, chỉ có Phạm Mộng đứng đó trong mắt hiện lên sự không cam lòng.

Hắn cười cười với mình như vậy, nữ MC không nhịn được hơi đỏ mặt, sau đó lập tức chuyển sang chuyện khác:

“Được rồi, chúng ta bắt đầu vấn đề thứ hai, vấn đề này, có lẽ để Phạm Mộng trả lời, xin hỏi, hiện giờ cư dân mạng đều nói cô và Tô San không hợp nhau, cô suy nghĩ như thế nào về chuyện này?”

Nhận lấy microphone, dù biết chắc nổi bật ngày hôm nay không phải là mình, Phạm Mộng vẫn giữ vẻ mặt mỉm cười trả lời:

“Quan hệ của chúng tôi rất tốt, Tô San là người rất ham học hỏi, thường xuyên cầm kịch bản tới hỏi tôi hoặc là Tạ Duyên, hơn nữa cô ấy tiến bộ rất nhanh.”

Bề ngoài lời này của Phạm Mộng có vẻ như đang khen Tô San, nhưng nếu người nào suy nghĩ sâu xa thì sẽ cho rằng Tô San thích bám dính lấy Tạ Duyên, dù sao đoàn phim có nhiều diễn viên gạo cội như vậy không hỏi, lại đi hỏi Phạm Mộng với Tạ Duyên, chuyện này rõ ràng tính đào hố để cô nhảy vào.

Cũng không biết là nữ MC có nghe ra ý tứ trong lời của Phạm Mộng hay không, cười cười, sau đó lại tiếp tục vấn đề tiếp theo.

“Được rồi, vấn đề thứ ba có lẽ sẽ để Vương Trừng trả lời, xin hỏi, anh cảm thấy trong số các nữ diễn viên trong đoàn phim, ai là người xinh đẹp nhất?”

Fan Tạ Duyên có vẻ lúc nãy đã kêu mệt, không hô lên nữa, giờ lại đến phiên fan của Vương Trừng gào thét, thậm chí còn hô to khẩu hiệu “Trừng Trừng, anh là đẹp trai nhất” gì đó nữa, máy quay lúc này cũng hướng về phía Vương Trừng.

Vương Trừng có vẻ rất quen với cảnh tượng thế này, tùy ý cười cười, sau đó giơ tay vỗ vỗ vai Tô San ngồi bên cạnh:

“Chắc chắn là tiểu mỹ nữ của chúng ta rồi.”

“A a a a a!”

Fan dưới khán đài kêu lên.

Thực ra Vương Trừng nói giỡn như vậy ngược lại không tạo ra scandal gì, chuyện này chỉ thể hiện quan hệ giữa cô và Vương Trừng rất tốt, nữ MC sau đó cũng cười lên tiếng:

“Vậy ai mới là đại mỹ nữ?”

Nữ MC đang cho Vương Trừng một bậc thang, hy vọng hắn sẽ nói là Phạm Mộng, như vậy cũng coi như không đắc tội ai cả, nhưng Vương Trừng nghe vậy lại chớp chớp mắt với nữ MC:

“Đại mỹ nữ chính là chị Doãn ah!” (*Chị Doãn là nữ MC)

Dứt lời, nữ MC cũng ngại ngùng cười, không có ai không thích được khen xinh đẹp, dù chỉ là lời khách sáo.

Chỉ có Phạm Mộng vẫn duy trì mỉm cười như cũ, trong lòng lại châm chọc, cô đường đường là ảnh hậu, tất nhiên không thèm chấp nhặt với một nam diễn viên thần tượng non choẹt!

“Vấn đề thứ tư, vấn đề này sẽ để Tạ Duyên trả lời, xin hỏi, vì sao lại dành nụ hôn màn ảnh đầu tiên cho Tô San?”

Nữ MC ánh mắt sáng quắc nhìn Tạ Duyên.

Mọi người phía dưới lại hét lên nữa, nhưng không lớn như lúc nãy, hôm nay bọn họ đã chịu kích thích quá lớn.

Nhìn vào microphone trước mặt, Tạ Duyên sắc mặt không đổi, nghiêm trang trả lời:

“Tôi cảm thấy chuyện này không phân biệt là ai, đã là một diễn viên chân chính, chỉ cần do kịch bản yêu cầu, thì chắc chắn sẽ đóng.”

Vẻ mặt đạo diễn chỉ mỉm cười. Lý Hách cũng chỉ cười.

Chỉ có Phạm Mộng cắn cắn môi cố nén cảm xúc, để cho mình trông tự nhiên một chút.

Nghe được câu trả lời, nữ MC gật gật đầu, nhìn vào kịch bản, tiếp tục nói:

“Vấn đề thứ năm, Tô San trả lời nhé, xin hỏi, cô cảm thấy trong hai người Vương Trừng và Tạ Duyên ai đẹp trai hơn?”

“A a a a!”

Fan Vương Trừng thét chói tai, fan Tạ Duyên đã không kêu nổi nữa, giờ đã không còn chuyện gì có thể kích thích bọn họ hơn nữa rồi.

Cầm lấy microphone, Tô San trái lại nhìn qua phía Lý Hách cười cười:

“Tôi cảm thấy anh Hách là đẹp trai nhất.”

Tạ Duyên liếc mắt nhìn Lý Hách bên cạnh, không nói gì.

Lý Hách: “……”

Đáy lòng Lý Hách thầm kêu không ổn!

“Ha ha ha!”

Nữ MC cười ra tiếng, sau đó lại tiếp tục hỏi các vấn đề tiếp theo. Mấy vấn đề tiếp theo đều khá bình thường, Tô San cũng không phải diễn viên chính cho nên rất nhanh được mời xuống khán đài, chỉ còn đạo diễn, Tạ Duyên và Phạm Mộng ở trên sân khấu trả lời phỏng vấn. Tiểu Chu đưa di động qua cho cô, cô thực ra đã có thể tưởng tượng trên mạng sẽ là một màn gió tánh mưa máu, đến lúc cô vừa mở máy, thấy internet chia sẻ qua lại một loạt các đoạn video-cut-scenes của buổi họp báo, mỗi đoạn video tầm vài phút.

Không tới năm phút đồng hồ, lượt xem lên tới năm trăm vạn, phía dưới bình luận đều là fan đang gào thét, hiện họp báo vẫn đang được livestream, nhưng người hâm mộ thì đã phát điên rồi.

Cư dân mạng A: “Đêm nay thể nào cũng có mấy người tập trung lên sân thượng mà ngắm sao bi thương *mỉm cười*”

Cư dân mạng B: “Ông xã chắc chắn là đang nói giỡn, có lẽ giờ hắn vẫn chưa quên được bạn gái cũ mà thôi, tôi có thể hiểu được *mỉm cười*”

Cư dân mạng C: “Không!!! Tôi không chấp nhận chuyện này!!!”

Cư dân mạng D: “Sau này em không bao giờ nói anh đăng ảnh selfie,

anh cũng đừng tham gia mấy chương trình, họp báo, sự kiện gì nữa, chỉ tập trung đóng phim thôi, trái tim này của em không chịu nổi *khóc lớn*”

Cư dân mạng E: “Khu Kỳ Lưu ở Giang thị, đêm nay, có ai cùng lên sân thượng ngắm sao không?”

Cư dân mạng F: “Hôm qua vẫn là ông xã của tui, hôm nay đã là bạn trai của người khác, anh đã quên những ngày dạo ven hồ đại minh của chúng ta sao?”

Cư dân mạng G: “Cầu xin Tạ Duyên sau này đừng nhận phỏng vấn nữa, cho dù kết hôn cũng đừng nói cho tụi em biết, em bị huyết áp cao!!!”

Nhìn thấy bình luận của dàn fan hâm mộ, Tô San cảm thấy hơi chột dạ, nếu lúc nãy Tạ Duyên thật sự nói ra, vậy chắc mỗi ngày cô đều bị người ta gửi dao tới dằn mặt.

“Trời ạ, sao tôi không hề phát hiện Tạ Duyên đã có bạn gái nha? Lúc trước khi đóng phim cũng không thấy bạn gái anh ấy tới phim trường thăm hỏi!”

Vương Trừng có vẻ rất hiếu kì, ánh mắt nhìn chằm chằm Tạ Duyên đang ngồi trên sân khấu.

Tô San chỉ tắt màn hình điện thoại, không nói gì.

Cuộc họp báo lần này gây ra náo động vượt quá sự mong đợi của giới truyền thông, kể cả khi họp báo đã kết thúc, phóng viên vẫn bu đầy ngoài cửa khách sạn không chịu đi, nhất định phải muốn phỏng vấn Tạ Duyên.

Cũng may Hạ Hoa còn đưa tới mấy vệ sỹ, dẹp đường để đưa Tạ Duyên lên xe.

Tô San cũng đi theo chị Lưu chuẩn bị rút lui. Sau khi lên xe, cô nhìn qua cửa sổ thấy cảnh náo động ở ngoài. Chị Lưu ngồi ở ghế lái đằng trước bỗng nhiên nói:

“Tụi em ở bên nhau rồi sao?”

Tôi San lấy lại tinh thần, quay đầu lại nhìn chị Lưu đằng trước:

“Chị thấy sao?”

“Em không nói cũng không sao, nhưng em cho rằng em có thể giấu chị được sao?”

Giọng nói của chị Lưu rất bình tĩnh, có vẻ không hề kinh ngạc chút nào.

Tiểu Chu đang ở đó lướt điện thoại, cũng không dám lên tiếng, chắc chắn là một màn vừa nãy trong phòng trang điểm đã kích thích tới cô quá mức.

Nhắm mắt lại, Tô San dựa vào ghế không nói gì, chỉ lấy một cái áo khoác đắp lên người.

Thấy cô không nói lời nào, chị Lưu không tiếp tục truy hỏi, mà khẽ cười một tiếng:

“Có mối quan hệ mà không cần thì là đồ ngốc, gần đây chị có gặp mặt đạo diễn Lê, có một bộ phim nghệ thuật về thời dân quốc, hai năm ông ấy mới làm một bộ phim, nữ chính phần lớn đều đoạt được giải thưởng, giờ rất nhiều người muốn tranh giành để góp mặt trong

phim này, Phạm Mộng cũng vậy, chị vốn dĩ gặp mặt ông ấy để tranh thủ cơ hội cho em thử vai nữ số ba, có điều Hạ Hoa thì khá thân với đạo diễn Lê này, nếu Hạ Hoa đồng ý đề cử em, thì có lẽ vai nữ chính em cũng có cơ hội thử vai.”

---Hết Chương 39---

Chú thích của editor: Phim nghệ thuật thường là phim điện ảnh thường mang tính thực tế và không được làm ra để thu hút phần đông khán giả đại chúng, được làm ra chủ yếu vì lý do thẩm mỹ mà không dùng để tìm kiếm lợi nhuận thương mại và thường có nội dung độc đáo hoặc mang tính tượng trưng cao. Một số phim nghệ thuật của Việt Nam như “Áo lụa Hà Đông”, “Chuyện của Pao”, “Mùi cỏ cháy”…

Chương 40: Em rất nặng

“Có mối quan hệ mà không cần thì là đồ ngốc, gần đây chị có gặp mặt đạo diễn Lê, có một bộ phim nghệ thuật về thời dân quốc, hai năm ông ấy mới làm một bộ phim, nữ chính phần lớn đều đoạt được giải thưởng, giờ rất nhiều người muốn tranh giành để góp mặt trong phim này, Phạm Mộng cũng vậy, chị vốn dĩ gặp mặt ông ấy để tranh thủ cơ hội cho em thử vai nữ số ba, có điều Hạ Hoa thì khá thân với đạo diễn Lê này, nếu Hạ Hoa đồng ý đề cử em, thì có lẽ vai nữ chính em cũng có cơ hội thử vai.”

Dứt lời, Tô San đang tính nói gì đó, chị Lưu lại nói tiếp:

“Chị biết em không thích lợi dụng mối quan hệ như vậy, nhưng thật ra cũng không khác nhau mà, chị của em giúp em thì em chấp nhận, tại sao lại không thể chấp nhận dựa vào quan hệ của Tạ Duyên?”

“Em đâu có nói là sẽ không nhận.”

Tô San quay đầu, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói bình thản:

“Nếu kịch bản hay, hoặc rất thích hợp với em, em chắc chắn sẽ cố gắng nắm bắt cơ hội.”

Tô San cũng không thấy mình thanh cao lắm, người nào không dựa vào quan hệ thì ở trong giới giải trí không thể tiến xa được, có điều mọi chuyện còn phải tùy vào tình huống, nếu bộ phim này không phù hợp với cô, thì cho dù là bộ phim tuyệt vời như thế nào cũng vô dụng.

Ngược lại, nếu kịch bản này thực sự thích hợp với cô chắc chắn sẽ cố nắm lấy.

Nghe vậy, chị Lưu lại thấy hơi sửng sốt:

“Em có thể nghĩ được như vậy là rất tốt, lát nữa chị về sẽ gửi qua kịch bản sơ bộ cho em.”

Nghe vậy, Tô San cũng không nói gì nữa. Đến lúc về tới khách sạn, trời đã tối đen, cô nói Tiểu Chu mua tạm cho cô một hộp cơm rồi lên phòng.

Tắm rửa, tẩy trang xong, cô lại lên mạng xem có gì mới không. Fan Tạ Duyên vẫn kêu than, trước kia mỗi lần có tai tiếng ồn ào gì đó, công ty quản lý của Tạ Duyên đều sẽ nhanh chóng ra mặt làm sáng tỏ, nhưng đối tượng gây ra ồn ào lần này là ai cũng không rõ, bên phía công ty quản lý cũng không có động thái gì, không thể không khiến fan hâm mộ nghĩ sâu xa.

Hôm nay quá náo động, ngay cả đoạn trailer siêu dài cuộc họp báo hôm nay công bố cũng bị lấn át, cũng có thể nói, gần như chẳng còn ai quan tâm đoạn trailer kia nữa, chỉ một số rất ít người có chú ý.

Cư dân mạng A: “Không tin được, đó là Tô San sao? Cô ấy rốt cuộc mới trải qua chuyện gì, năng lực diễn xuất đột nhiên tăng vọt a!”

Cư dân mạng B: “Quả nhiên là đạo diễn nổi tiếng có khác, ngay cả Tô San vào tay đạo diễn này cũng thay đổi *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Không hiểu sao tôi lại thấy diễn xuất của Tô San còn tốt hơn Phạm Mộng? Hãy nói cho tôi biết, đây không phải là ảo giác của mình tôi!”

Cư dân mạng D: “Ha ha, trailer tất nhiên là sẽ chọn lọc cắt lấy những đoạn diễn tốt để khoe ra rồi, chờ đến lúc công chiếu thử xem, diễn xuất cặn bã của Tô tiểu thư sẽ phải hiện nguyên hình *mỉm cười*”

Cư dân mạng E: “Rất mong đến lúc phim ra rạp, đến lúc đó nhất định phải làm cho bọn anti-fan xấu mặt! *mỉm cười*”

Cư dân mạng F: “Khó có thể tin đây là Tô San, diễn xuất như vậy khá tốt, tuổi trẻ mà đã có thể biểu hiện được ánh mắt ngoan độc như vậy, đã mắt *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng G: “Tui xem xong toàn thân nổi hết cả da gà, ủng hộ tiểu tỷ tỷ gảy đàn!!”

Trong đoạn trailer cũng không thấy có cảnh hôn kia, Tô San không biết là có bị xóa hay không, nhưng thấy trong trailer lần này vẫn có khá nhiều cảnh của cô được công bố. Có điều số của cô thật là đen, lần trước công khai đoạn trailer một phút kia thì bị trúng thời điểm nổi lên vụ ảnh đế nào đó bị cảnh sát nước ngoài bắt khiến trailer cũng bị đoạt sự chú ý, đến lần này lại dính phải vụ của Tạ Duyên, sự chú ý của mọi người cũng bị lôi đi mất, có lẽ phải tới lúc công chiếu phim mới có thể cải thiện ấn tượng của mọi người về năng lực diễn xuất của cô.

Cho đến lúc chị Lưu gửi mail cho cô, mở ra thì thấy là kịch bản sơ bộ phim điện ảnh mà hồi chiều chị Lưu có nói.

Hiện giờ, phim có thể đoạt giải cao trong các liên hoan phim hầu như đều là phim nghệ thuật mà không phải phim thương mại, mà đạo diễn Lê chính là anh cả trong giới phim nghệ thuật, bộ phim của ông ấy gần như lúc nào cũng đoạt giải, hơn nữa đều có thể trở thành tác phẩm kinh điển, được giới chuyên môn đánh giá cao, cho nên phim

của ông ấy, những nghệ sỹ trong nước đều tranh nhau tới đóng, nhưng ông ấy chỉ quan trọng độ phù hợp của diễn viên đối với nhân vật như thế nào chứ không quan tâm tới diễn viên có nổi tiếng hay không.

Tạ Duyên trước đây cũng đã từng đóng phim của ông ấy, thủ vai một vị thầy giáo thời đại cũ, cũng khó tưởng tượng ra Tạ Duyên lại có thể đóng một thầy giáo nho nhã, nhưng cũng chính bộ phim đó đã giúp Tạ Duyên lấy được chiếc cúp ảnh đế lần thứ hai trong đời.

Kịch bản sơ bộ mà chị Lưu gửi tới cũng khá chi tiết, nữ chính là một nữ học sinh thời dân quốc, cô ấy thích một tiền bối trong trường, thích điên cuồng, nhưng vị tiền bối này lại là một thành viên trong một đảng phái hoạt động chính trị ngầm, cho nên không muốn có dính dáng tới yêu đương nam nữ, vì vậy vẫn luôn từ chối tình cảm của nữ chính. Đến lúc chiến loạn, cha mẹ nữ chính đều bị giết, cô tận mắt chứng kiến người chị của cô vì bảo vệ cô mà bị người ta cưỡng hiếp, lúc đó cô mới hiểu được chuyện đại nghĩa quốc gia, sau đó bất ngờ kiên quyết gia nhập bộ đội. Đến lúc sau cô gặp lại nam chính, cô mới hiểu được hồi đó vì sao hắn lại từ chối mình, nhưng có điều giờ cô cũng không còn giữ được tâm tính đơn thuần chỉ yêu nam chính như trước nữa.

Quá trình phát triển và biến đổi của nhân vật khá phong phú và rất phức tạp, có một số chỗ không dễ gì có thể diễn được ra cho người khác hiểu, Tô San cũng không muốn đóng nhân vật này, cô cũng tự biết bản thân chưa đủ trình, dù sao phim nghệ thuật khác với phim thương mại, phim thương mại chú trọng nhất là tổng thể, còn phim nghệ thuật thì chú trọng nhất là thể hiện nhân vật.

Muốn diễn được còn phải phụ thuộc vào thực tế đã trải qua, cô còn chưa bao giờ biết được cảm giác yêu một người mà yêu đến điên cuồng, tất nhiên cô cũng sẽ không thể biểu hiện ra được những suy

nghĩ của nhân vật này cho người xem. Những bộ phim cô đóng lúc trước, cô có thể không quá mức dồn hết tâm trí để hòa nhập với nhân vật mà chú trọng kỹ năng diễn xuất, nhưng bộ phim này mà cô không cố gắng dùng cả tâm trí để nhập vai thì thật có lỗi với đạo diễn, cũng có lỗi với một cơ hội tốt như vậy.

Ngược lại, cô lại thích nữ thứ của phim này hơn, nữ thứ là một vũ nữ, cô ấy trải qua nhiều sóng gió, quá hiểu rõ suy nghĩ xấu xa của con người, cô luôn thấy được thế gian này vừa phồn hoa mà vừa cô đơn. Ngày ngày cô chỉ biết kiếm tiền như cái máy, cho đến lúc cô ấy gặp được nam chính, nam chính trong một lần bí mật hoạt động mà gặp được nữ thứ. Nữ thứ trợ giúp hắn, cô cũng rất hiếu kì tò mò với thân phận của hắn, cô còn nói muốn cáo trạng hắn để lấy tiền, nhưng nam chính nói một hồi thuyết phục cô, dần dần, nữ thứ bỗng nhiên hiểu được giá trị tồn tại của bản thân, cũng có thể nói, ý nghĩa tồn tại của mình, cô giúp nam chính lấy được nhiều tin tức tình báo cấp cao, cuối cùng trong một lần ngoài ý muốn vì cứu nam chính mà chết.

Cô ấy có từng hỏi nam chính, liệu sẽ có người nhớ tới cô sao?

Nam chính nói, hắn sẽ nhớ rõ.

Tình cảm của nữ thứ với nam chính rất phức tạp, những chuyện cô làm thực ra vì ích kỷ, cô muốn thể hiện được giá trị của một vũ nữ, nhưng cuối cùng chỉ có mình nam chính là nhớ tới cô.

Đây là một nhân vật thật đáng buồn, Tô San cảm thấy cô ấy rất giống mình, đời trước cô cũng đần độn như vậy, cho rằng ý nghĩa tồn tại của mình là phải liên tục tiến lên vị trí càng cao hơn, cô cũng giống cô vũ nữ này, chưa bao giờ nhận được sự quan tâm chân thành từ bất kỳ ai. Có điều cô may mắn hơn cô ấy, ông trời cho cô một cơ hội sống lại một lần nữa, cho cô có rất nhiều người nhà, cho nên cô mới có thể hiểu được ý nghĩa tồn tại của bản thân là phải để mình sống

thật tốt, để mình và người nhà mình đều được vui vẻ.

Nhìn qua xong, Tô San lại nhắn tin cho chị Lưu, nói cô thích nữ thứ hơn, hình như chị Lưu đã ngủ rồi, cũng không thấy trả lời lại, Tô San chỉ có thể đi ngủ.

Đoàn phim thường sẽ bắt đầu quay vào lúc tám rưỡi sáng, tám giờ Tô San đã tới phim trường, vì đóng phim hiện đại nên trang điểm gì đó rất nhanh, chuyên viên trang điểm vẫn cứ hâm mộ nhìn cô, toàn bộ nhân viên đoàn phim cũng hâm mộ nhìn cô, có vẻ trong suy nghĩ đã chắc chắn người mà Tạ Duyên nói trong buổi họp báo là cô rồi.

“Tô San, cô cài cả cái kẹp tóc này lên.”

Nhà tạo hình đưa cho cô một cái kẹp tóc hồng nhạt.

Tô San đành phải cầm rồi cài lên đầu, trên mặt cũng trang điểm khá nhạt, kiểu trong suốt tự nhiên, mặc một cái váy ngủ hồng nhạt, nhìn cảm thấy rất tùy ý, thực ra cảnh quay hôm nay là cảnh quay trong nhà.

Lúc này là cảnh quay vào thời điểm nam chính nữ chính vừa mới kết hôn, sau đó nam chính đang ở nhà tập hít đất, nữ chính liền chạy tới ngồi lên lưng hắn đọc sách, vừa thương lượng với hắn chuyện cha mẹ hai bên gặp mặt.

Sửa soạn xong, Tô San đi qua nghe đạo diễn hướng dẫn, không biết nghe thấy gì, cô lập tức tìm cớ dừng lại một chút, rồi lén lút qua phòng trang điểm của Tạ Duyên, có lẽ do cô quá xúc động, đi vào quên gõ cửa, vừa đẩy cửa ra, liền thấy Tạ Duyên trần trụi nửa người trên đang chuẩn bị mặc áo thun vào.

“Tô San!”

Triệu Đồng ở trong phòng bị hoảng sợ tới mức đánh rơi điện thoại, hình như không ngờ cô lại đột nhiên tới, thấy ánh mắt quái dị của Tô San nhìn mình, lập tức vội vàng giải thích:

“Cô đừng hiểu lầm, Duyên ca chỉ là đang thay quần áo!”

Nói xong, sợ quấy rầy thế giới hai người của bọn họ, liền lập tức bỏ của chạy lấy người đi mất tiêu.

Tô San đứng ở cửa đỏ mặt không biết có nên đi vào hay không, cô vốn dĩ không có hiểu lầm gì, Triệu Đồng lại nhất định phải giải thích, Tạ Duyên có thẳng hay không cô biết mà.

“Ăn sáng chưa?”

Hắn đi qua túm lấy cô kéo vào, tiện thể đóng cửa lại.

“Uhm.”

Cô khẽ gật đầu, váy ngủ màu hồng nhạt càng khiến cô tràn đầy hơi thở trẻ trung.

“Nhưng anh còn chưa ăn.”

Tạ Duyên giữ lấy vai cô, hơi cúi đầu xuống, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô. Tô San bị hắn nhìn như vậy cảm thấy mặt hơi nóng lên, chỉ có thể rụt rụt cổ:

“Vậy….Vậy anh nói Triệu Đồng đi mua cho anh đi.”

Tạ Duyên nhận ra một điều, người con gái trước mặt tuy rằng ngày thường luôn giữ vẻ bình tĩnh điềm đạm không phù hợp với tuổi,

nhưng khi đụng đến chuyện tình cảm nam nữ, lại giống như một cô bé mười tám tuổi, cái gì cũng không hiểu.

Tạ Duyên cười cười bất đắc dĩ, kéo cô qua ngồi xuống ghế sô pha, sau đó tự đi qua một góc lấy sữa chua cho cô, biết cô thích uống loại sữa chua này, hắn đặc biệt để người ta gửi từ nước ngoài về một thùng.

“Em vừa mới nghe đạo diễn nói, lát nữa quay phim anh sẽ phải ở trần, em cảm thấy không cần phải thế, ông ấy chính là muốn lợi dụng anh để làm chiêu trò marketing, tuy rằng anh là nam, nhưng cũng đâu cần thiết phải lộ nửa người trên a.”

Tô San nói tới đây lại thấy không thoải mái, có lẽ đây là vấn đề liên quan đến ham muốn chiếm hữu, nếu Tạ Duyên đã là bạn trai của cô, thì thân thể của hắn, cô cũng không muốn để những người con gái khác nhìn thấy.

Nghe vậy, Tạ Duyên hơi nhướng mày, đi qua ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn chằm chằm vào mắt cô hỏi:

“Em ghen sao?”

Tô San sửng sốt, mặt không nhịn được hơi nóng lên, đỏ bừng giống như đánh má hồng:

“Em chỉ là cảm thấy không nhất thiết phải thế.”

Cô quay đầu đi tránh ánh mắt của hắn, nhưng vẫn lộ ra vành tai hồng hồng.

Một khi đã xác định mối quan hệ, đối với cô mà nói giống như là đính hôn vậy, nếu vị hôn phu của cô bị người khác nhìn thấy thân thể, cô

chắc chắn không vui, hơn nữa nhiều người nhìn thấy như vậy, còn chụp hình lại, rồi cài làm hình nền gì đó, cô không rộng rãi được như vậy.

“Được, em nói không cởi thì không cởi, anh sẽ chỉ cho mình em xem thôi.”

Hắn cười nói, ngồi đó pha trà, mặt mày tràn đầy ý cười sung sướng.

Tô San quay đầu qua, thấy hắn đem dụng cụ ra để pha trà, động tác rất thành thạo, khó trách mỗi ngày hắn đều cầm ấm trà đi tới đi lui.

“Có chuyện này em nhờ anh giúp đỡ được không?”

Cô do dự một hồi, cuối cùng vẫn nói ra.

Nghe vậy, Tạ Duyên đặt ấm tra trong tay xuống, nghiêng người qua ôm lấy eo cô, ôm cô vào lồng ngực, nghiêm túc nói:

“Giữa chúng ta không có hai chữ giúp đỡ.”

“Nhưng mà…”

“Nếu anh muốn ăn cơm em nấu, chắc phải nói là nhờ em nấu cơm dùm anh? Hửm?”

Ánh mắt hắn sáng quắc, nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh lệ tinh xảo đang dựa vào lồng ngực mình.

Nghe vậy, Tô San chớp chớp mắt suy nghĩ, cúi đầu:

“Thật xin lỗi, em…”

“Em không cần phải khách khí như vậy.”

Tạ Duyên cười bất đắc dĩ, giơ tay xoa xoa đầu cô, thấp giọng nói:

“Em bảo anh làm gì cũng được.”

Giọng nói trầm thấp từ tính vang lên bên tai, trái tim Tô San cũng run rẩy theo, sắc mặt hơi phức tạp, cô nhận ra rằng, bản thân mình cũng chưa có làm gì vì Tạ Duyên. Tô San cảm thấy có lẽ nên thay đổi tư tưởng cổ xưa của bản thân mình, nên học làm một người bạn gái đích thực là thế nào, ở kiếp này, không có tồn tại ích lợi hay quyền thế, chỉ đơn giản là thích hay không thích, cô không chán ghét việc Tạ Duyên gần gũi, vậy chắc là cũng có chút thích phải không?

“Chị Lưu có nhắm cho em một bộ phim, là đạo diễn Lê, em tương đối thích nhân vật nữ thứ trong đó, nên muốn có một cơ hội để thử vai, có thể chứ?”

Cô ngẩng đầu, cánh môi vô tình xẹt qua cằm của hắn, tự nhiên như vậy làm cô đỏ mặt.

Cằm hơi ngứa, giống như một chiếc lông chim khẽ quét qua, làm trong lòng hắn cũng ngứa ngáy theo.

Ánh mắt Tạ Duyên tối lại, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt cô một cái:

“Chắc chắn có thể.”

Thực ra bộ phim này, đạo diễn Lê Tầm cũng có từng mời hắn, có điều Tạ Duyên thấy mình không thích hợp với vai nam chính trong phim, cho nên đã từ chối, lúc ấy Hạ Hoa còn rất tức giận. Nhưng có một số thể loại phim khác với phim thần tượng, một khi mà nhận bừa, vậy coi như không tôn trọng đạo diễn và toàn bộ đoàn làm

phim, mặc dù Tô San muốn đóng bộ phim này, hắn cũng chỉ có thể can thiệp đề cử chút, nhưng chắc chắn hắn sẽ không tham gia đóng phim này.

“Em nói cho anh biết nha, ăn nhiều son môi không tốt cho cơ thể.”

Tô San không nhịn được liếc hắn.

Tạ Duyên hơi động lông mày, ôm cô thật chặt, đầu vùi vào bên cô cô hít một hơi:

“Nhưng cơ thể anh vẫn rất tốt mà.”

Tô San hơi bất đắc dĩ muốn nói gì đó, lại nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, vội vàng đứng lên chuẩn bị đi ra, cô suýt thì quên mất sắp bắt đầu quay. Người gõ cửa là Triệu Đồng, hắn nói hiện giờ đạo diễn đang gọi ra chuẩn bị quay phim, mặc dù như vậy là mạo hiểm quấy rầy thế giới hai người của Tạ Duyên, nhưng không còn cách nào.

Đi ra khu vực quay chụp, đạo diễn nghe được Tạ Duyên nói không muốn cởi trần, mặc dù cảm thấy hơi đáng tiếc, nhưng cũng không ép buộc nữa.

Cảnh này là cảnh quay trong nhà, nam chính ở trong nhà tập hít đất, nữ chính ngồi trên lưng hắn. Phim này thực ra khá nhẹ nhàng, nội dung cảnh diễn thường ngày cũng tương đối ngọt ngào.

Đến lúc cảnh quay đã được bố trí xong, đạo diễn nói hai người vào vị trí bắt đầu quay.

Tất cả nhân viên đứng dẹp qua một bên khỏi phạm vi của máy quay, Tạ Duyên chống tay lên mặt đất, Tô San cẩn thận ngồi trên lưng hắn,

trong tay còn cầm một quyển sách, nhìn thấy cơ bắp trên tay Tạ Duyên đã nổi lên.

“Anh cẩn thận chút.”

Cô ngồi ngồi điều chỉnh làn váy, ổn định lại tư thế, lại rất sợ té xuống, chỉ có thể nói nhỏ với người bên dưới:

“Em rất nặng đấy.”

---Hết Chương 40----

Chương 41: Đẹp đến kinh ngạc

Cô ngồi ngồi điều chỉnh làn váy, ổn định lại tư thế, lại rất sợ té xuống, chỉ có thể nói nhỏ với người bên dưới:

“Em rất nặng đấy.”

Đạo diễn cũng không cho tụi cô thời gian nói chuyện, thấy ổn định xong liền hô “Action!”

Khi máy quay tới gần, Tô San liền cầm sách trong tay, lải nhải nói:

“Thực ra lần trước là do hiểu lầm, mẹ anh với mẹ em sẽ không tới mức nảy sinh mâu thuẫn đâu hả?”

Nói xong, người bên dưới vẫn không nói gì, chỉ lên lên xuống xuống hít đất, Tô San không nhịn được nhéo hông hắn một phát:

“Lần nào cũng chỉ để mình em nhọc lòng, anh chỉ biết tới huấn luyện, huấn luyện, nếu không phải lần trước lúc đi đăng ký kết hôn anh lại chạy đi làm nhiệm vụ, nếu không mẹ em sẽ không tới mức không hài lòng với anh như vậy!”

Sắc mặt Tạ Duyên vẫn không đổi, trên trán một giọt mồ hôi cũng không có, chỉ thấy cơ bắp trên tay nổi nổi lên:

“Đây là nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ nhiệm vụ lại nhiệm vụ, nếu một ngày nào đó em sắp chết,

muốn gặp anh lần cuối có phải anh cũng muốn đi làm nhiệm vụ hay không!”

Tô San nói nói, có vẻ đã có chút tức giận, chợt đứng dậy, cầm sách trong tay nện lên lưng hắn mấy cái.

Tạ Duyên đứng lên, thấy cô đã ôm lấy gối với chăn tính ra ngoài ngủ, lập tức tiến lên chặn trước cửa.

“Anh tránh ra!”

Tô San trừng mắt, vẻ mặt tức giận.

Tạ Duyên rất tự nhiên đoạt lấy chăn gối trong tay cô, Tô San cố gắng kéo giữ lại nhưng không có tác dụng gì.

Máy quay tiến lại gần hai người, Tô San có vẻ thẹn quá thành giận, dùng sức nắm tay cầm ở cửa kéo ra, cuối cùng cả người bị khiêng lên trực tiếp bị ném lên giường.

Tạ Duyên theo đó đè lên người cô, hôn lên môi cô một cái:

“Anh sẽ không để em chết trước anh.”

Đạo diễn ngồi sau máy theo dõi vẻ mặt cười cười, ông cũng không nói Tạ Duyên phải hôn người ta, lúc trước còn làm bộ không đóng cảnh hôn, đòi tá vị, giờ lại làm cái gì đây?

Mặc dù đang đóng phim, nhưng mấy nữ nhân viên trong đoàn cũng cảm thấy mình lại bị kích thích, rõ ràng đang làm việc nhưng sao vẫn bị nhìn người ta khoe ân ái!

“Hừ! Anh chỉ giỏi đánh trống lảng, nếu giờ có điện thoại tới, có phải

anh sẽ lại đi làm nhiệm vụ hay không?”

Tô San ra vẻ oán trách, quay đầu đi không nhìn hắn, nhìn kỹ vẫn thấy vành tai hơi đỏ lên.

Tạ Duyên vùi đầu vào bên cổ cô, hít một hơi sâu, mãi mới lên tiếng:

“Em cần hiểu được đây là trách nhiệm của anh.”

“Cắt!”

Ngay sau đó, tổ đạo cụ lại tiến lên chỉnh sửa ánh sáng, Triệu Đồng lúc này cũng không đi lên đưa nước cho Tạ Duyên, hắn biết hiện giờ Duyên ca không cần đến sự tồn tại của hắn.

Tô San chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, thấy mình đầu tóc bị rối loạn, lại gỡ xuống kẹp tóc để kẹp lại, thấy Tạ Duyên cứ nhìn chằm chằm cô, không nhịn được lại đỏ mặt.

“Lát nữa cũng không có cảnh diễn của anh, anh còn không mau tránh ra.”

Nhân viên đoàn phim đứng gần đó: “……”

Trước kia hai người này rất kín kẽ, giờ lại thành trắng trợn, táo bạo rồi sao!

“Không cần em nhắc.”

Tạ Duyên cười cười bất đắc dĩ, vỗ vỗ đầu cô rồi đi xuống giường.

Thấy vậy, chuyên viên trang điểm lúc này mới tiến tới chỉnh lại trang điểm cho cô. Không được rồi, tâm hồn thiếu nữ của bà cô già này lại

bị kích thích!

Mỗi ngày ngẩng mặt không thấy thì cúi đầu thấy, Tô San biết quan hệ hai người không thể giấu được, dứt khoát không cố tình giấu diếm nữa, giữa trưa cùng ngồi ăn cơm hộp với Tạ Duyên. Chị Lưu có gọi điện thoại tới, thể hiện sự bất mãn của chị ấy khi cô muốn đóng vai nữ thứ, rõ ràng có thể lấy được cơ hội đóng nữ chính tại sao lại cứ muốn đóng nữ thứ?

Nhưng Tô San lại kiên trì giải thích, chị Lưu cũng chỉ có thể miễn cưỡng thỏa hiệp.

Mấy ngày sau, cũng biết được thời gian thử vai của đoàn phim bên kia, Tạ Duyên nói muốn cùng đi với cô, nhưng Tô San nhất định không chịu, cuối cùng là Hạ Hoa đi cùng cô thử vai.

Cô xin nửa ngày nghỉ quay, lên xe, Hạ Hoa ngồi ghế trước lái xe, chị Lưu không đi cùng, Tô San với Tiểu Chu ngồi hàng ghế sau, không khí trong xe có hơi quỷ dị.

Tô San biết người đại diện của Tạ Duyên có lẽ không thích cô, chắc chắn hắn nghĩ mình muốn dựa vào Tạ Duyên để đi lên, cũng không thể trách người ta suy nghĩ nhiều, bởi vì trong giới giải trí chuyện này có quá nhiều.

“Vì sao cô không muốn đóng nữ chính?”

Hạ Hoa ngồi ghế trước bỗng lên tiếng đánh vỡ không khí xấu hổ.

Tô San ngẩng đầu, hơi dừng một chút nói:

“Tôi không phù hợp.”

Nói xong, lại cúi đầu lướt mạng, hai ngày này có một nghệ sỹ cũng khá nổi tiếng công khai hẹn hò, dần dần khiến vụ náo động ở cuộc họp báo mấy bữa trước dịu xuống, có điều fan Tạ Duyên vẫn kêu rên, giống như Tạ Duyên đã công khai tình yêu rồi vậy.

“Vậy cô nghĩ cô phù hợp với nhân vật nữ thứ sao?”

Hạ Hoa chuyển động tay lái, trong mắt hiện lên một tia châm chọc, thật rõ ràng, nữ chính là một sinh viên thanh thuần, cũng hợp với tuổi tác của Tô San, nhưng nhân vật nữ thứ kia, thì lại là một người phụ nữ thành thục đã trải qua nhiều sóng gió, tang thương, hình tượng của Tô San với nhân vật này nhìn là đã thấy không có chút liên quan nào.

Nghe vậy, Tô San cũng không ngẩng đầu, chỉ thản nhiên nói:

“Tôi cũng không biết.”

Nghe vậy, trên mặt Hạ Hoa lại hiện rõ nét châm chọc, thôi đi, cuối cùng lại phải dựa vào mình tới nói chuyện với đạo diễn, nhưng tính tình đạo diễn Lê cũng rất cứng rắn, cho dù có dựa vào quan hệ, nếu không có thực lực cũng không thể lấy được vai diễn.

“Cô với Tạ Duyên đã có tính toán gì chưa?”

Hạ Hoa hỏi.

Tô San sửng sốt, chớp chớp mắt suy nghĩ. Khép lại áo khoác trên người, giờ thời tiết khá lạnh, bộ điện ảnh kia cũng khoảng một tháng rưỡi nữa sẽ ra rạp, điện ảnh chiếu vào đầu năm, sang năm thì có hai bộ phim truyền hình của cô cũng phát sóng, chị Lưu nói, cô có thể nổi được hay không là dựa vào thành tích của năm sau.

“Tôi còn trẻ, cần phải có hiểu biết lẫn nhau kỹ càng rồi mới tính toán gì đó sau.”

Tô San biết, Hạ Hoa chắc chắn hận không thể để cô và Tạ Duyên mau mau chia tay.

Nghe vậy, Hạ Hoa cũng chỉ nhẹ giọng cười nói:

“Cô có thể nghĩ được vậy rất tốt, cô còn trẻ, chắc chắn phải chú trọng sự nghiệp trước.”

Hạ Hoa là người hiểu rõ Tạ Duyên nhất, nếu cậu ta mà kết hôn, chắc chắn sau này không dễ gì đi đóng phim điện ảnh, cho nên Hạ Hoa cũng không thúc giục Tạ Duyên tìm bạn gái, không ngờ là cậu ta vậy mà lại lén lút lẳng lặng tìm một cô bạn gái tới đây!

“Nghe nói bộ tiếp theo của Tạ Duyên là phim hành động, còn phải quay ở rừng rậm nguyên thủy?”

Tô San bỗng nhớ tới chuyện này.

Nói tới đây, Hạ Hoa cũng trở nên nghiêm túc lên:

“Không sai, cho nên lúc nào thuận tiện cô hãy khuyên nhủ hắn đừng đóng bộ phim này nữa, cho dù bồi thường vi phạm hợp đồng cũng được, lần trước cũng vào lúc đóng phim của Phương Không suýt nữa mất cánh tay, lần này ai biết sẽ lại gặp chuyện gì nguy hiểm.”

Biết hắn cũng chỉ vì muốn tốt cho Tạ Duyên, nhưng Tô San cũng không tính ngăn cản Tạ Duyên, mỗi người đều có suy nghĩ, mong muốn của bản thân, cho dù cô khuyên được Tạ Duyên, thì trong lòng anh ấy cũng sẽ có tiếc nuối.

Thấy cô không nói gì, Hạ Hoa lại thấy không vui, đến lúc quan trọng, cô bạn gái này lại chỉ giả vờ câm điếc, không có bộ dáng gì là quan tâm Tạ Duyên cả!

Một đường vẫn duy trì không khí xấu hổ như vậy, cuối cùng xe dừng trước cửa một khách sạn, Tô San đeo khẩu trang xuống xe, liền có một làn gió lạnh thổi tóc cô bay tán loạn, đến lúc Hạ Hoa đỗ xe xong xuôi, ba người cùng nhau đi vào.

Đi thẳng lên lầu 9, nguyên cả tầng này đã được bao trọn, thỉnh thoảng có nhân viên bận rộn đi qua đi lại, Tô San cũng có thấy một vài diễn viên nữ, chắc chắn là cũng tới thử vai.

Có chỗ dựa có khác, Hạ Hoa trực tiếp mang cô đi vào gặp đạo diễn, vừa vặn đúng lúc có một nữ diễn viên đang thử vai, là một nữ diễn viên mới đoạt giải nữ phụ xuất sắc nhất. Cô ấy đã có nhiều năm lăn lộn trong giới điện ảnh, diện mạo không quá đẹp, nhưng rất dễ nhìn, không lạnh, không nóng, diễn xuất lại rất tốt, thấy cô ây mặc một bộ sườn xám đỏ thẫm liền biết cô ấy cũng tới thử vai nữ thứ.

“Đạo diễn Lê, lâu rồi không gặp, khi nào có dịp lại đi uống vài ly a!” Hạ Hoa tự nhiên đi qua cười chào hỏi.

Trong phòng hiện còn cò mấy người bên nhà sản xuất, biên kịch… Đạo diễn Lê Tầm là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, trên mặt đã có chút nếp nhăn, mang kính đen, mặc đồ cũng khá tùy tiện, rất khó có thể tưởng tượng ông ấy chính là anh cả trong giới phim nghệ thuật.

Nhìn thấy Hạ Hoa tới, ông ấy vẫy vẫy tay:

“Cậu bận rộn vậy sao nhớ đi uống rượu với tôi được, lần trước thiếu tôi bữa cơm còn chưa giải quyết kìa.”

Nhà sản xuất phim, rồi trợ lý đạo diễn ở đó cũng cười cười, Hạ Hoa cũng không thấy ngại ngùng, tự lấy một cái ghế ngồi xuống bàn bên cạnh:

“Lần này chắc chắn sẽ mời anh uống cho đủ, chỉ cần chị dâu không mắng chửi là được!”

“Ha ha ha!”

Mọi người ngồi đó không nhịn được cười ra tiếng, mọi người đều biết đạo diễn Lê bị vợ quản lý rất chặt.

Nữ nghệ sỹ kia vừa kết thúc thử vai, thấy có người tới, cũng chỉ có thể đi ra ngoài chờ kết quả, lúc đi còn nhìn qua Tô San thêm mấy lần.

“Không uống, không uống, giờ tôi đang kiêng rượu.”

Đạo diễn Lê xua xua tay, nói xong, đem ánh mắt hướng qua Tô San, quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, thản nhiên nói:

“Đây là người cậu muốn giới thiệu?”

Thấy nói đến chuyện chính, Hạ Hoa gật gật đầu phụ họa:

“Thế nào, đủ thanh thuần đúng không? Có phải rất phù hợp với hình tượng nữ chính không?”

Nghe vậy, mày của Tô San không khỏi hơi dựng lên, không phải cô đã nói là muốn đóng nữ thứ sao?

Lúc này, mấy người bên nhà sản xuất, biên kịch cũng sôi nổi đánh giá, hôm nay Tô San mặc một cái áo khoác vàng nhạt, quần đen bó

sát, lộ ra cẳng chân dài thẳng tinh tế, trên mặt trang điểm nhẹ, mắt to tròn, làn da thật trắng, khuôn mặt gần như không thấy khuyết điểm, cho dù đặt ở trong giới giải trí mỹ nữ như mây cũng chắc chắn thuộc top đầu.

Đạo diễn Lê nhìn qua Tô San, trong tay cầm một cây bút máy, gõ nhẹ nhẹ lên mặt bàn, trên mặt cũng không thể hiện cảm xúc gì:

“Ngoại hình đúng là không tồi.”

Nghe vậy, Hạ Hoa cũng cười:

“Anh xem, dù sao đây cũng là đóng phim, phim thì cũng phải thực tế, anh xem Phạm Mộng rồi Vương Lệ, mấy cô ấy đều hơn ba mươi rồi, mặc dù diễn xuất tốt nhưng cũng chỉ là diễn thôi không phải sao?”

Không thể không nói, miệng lưỡi của Hạ Hoa thật khéo, đạo diễn Lê trầm mặc chốc lát, sau đó lấy một tập kịch bản trên bàn, lấy bút máy vòng lại một chỗ trên đó:

“Vậy cứ thử diễn đoạn này trước đã.”

Chỗ tốt của việc có bối cảnh chính là không cần xếp hàng, nếu không với địa vị của cô chắc chắn phải chờ tới tối.

Có điều, Tô San nghe vậy cũng chỉ tiến lên một bước, nghiêm túc nói:

“Thực ra ….tôi thích vai nữ thứ hơn.”

Giọng nói của cô gái thản nhiên vang lên khiến mọi người hơi kinh ngạc, không nhịn được ngẩng đầu nhìn lại cô bé thanh thuần xinh đẹp này, không nói tới việc hình tượng của cô ấy không dính dáng

chút gì với nữ thứ, nhưng giờ làm gì có ai rõ ràng có thể làm nữ chính mà lại muốn đóng nữ thứ?

Ánh mắt cô rất bình tĩnh, cũng không có sự nhảy nhót hồi hộp khi bị người ta đánh giá, quanh người tỏa ra khí chất điềm đạm, tự nhiên không hợp với tuổi, đạo diễn Lê không khỏi nhìn lại cô.

“Cô thấy cô phù hợp với nữ thứ?”

Hạ Hoa không nhịn được trừng mắt với Tô San, hình như chưa bao giờ gặp người nào không nghe lời như vậy.

“Đi qua phòng bên cạnh thay đồ đi, cô thử đoạn này xem.”

Đạo diễn Lê bỗng nhiên đem một tờ giấy đưa cho cô.

Tô San lập tức tiến tới nhận lấy, nhìn thoáng qua là biết cảnh diễn của nữ thứ.

Thấy vậy, nói tiếng cám ơn, sau đó liền qua phòng bên cạnh trang điểm, sửa soạn, chỉ còn Hạ Hoa ngồi đó tức giận không nhẹ.

…

Phòng trang điểm rất lớn, bên trong có rất nhiều người tới thử vai đang ngồi đó, còn có mấy tân binh không biết mặt, cũng có vài người nổi tiếng. Tô San còn thấy cả Dương Chỉ, có lẽ cô ấy tới thử vai nữ số ba, là một cô tiểu thư nhà giàu đi du học mới về nước, mặc dù cô ấy được rất nhiều người yêu thích, nhưng ở mảng điện ảnh thì việc đó không có nhiều tác dụng.

Đạo diễn Lê thích dùng người mới, cho nên mọi người trong phòng đối với việc Tô San tới thử vai không quá kinh ngạc, chỉ là thấy cô

sau khi thay đổi một bộ đồ sườn xám của nữ thứ đi ra, mọi người trong phòng trang điểm đều cho rằng cô bị điên rồi.

Tô San mặc một bộ sườn xám đỏ rực, đặc biệt tôn dáng người, phía dưới xẻ lên rất cao tới giữa bắp đùi, làm da cô lại trắng, nhất thời khiến mọi người không thể dời mắt.

Lúc hóa trang, một nữ nghệ sỹ gần đó bỗng lên tiếng:

“Em gái, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”

Tô San nhận ra được cô ấy, cô ấy là Đường Toàn, đã từng một lần đạt giải ảnh hậu, có lẽ giờ đang muốn tiến quân vào giới điện ảnh, về mặt ngoại hình, cô ấy rất phù hợp với hình tượng thành thục của nữ thứ.

“Chào Đường lão sư, tôi là Tô San, năm nay 24 tuổi.”

Tô San cười cười tự giới thiệu.

Đường Toàn nghe vậy cũng chỉ hơi nhếch môi, sau đó cúi đầu nhìn kịch bản nói:

“Cố lên, con người phải gặp được thử thách, nếm trải những điều mới mẻ, nếu không thì chẳng còn gì thú vị.”

Nghe vậy, Tô San chỉ gật gật đầu, nhà tạo hình làm cho cô một kiểu tóc thời dân quốc, hơi xoăn, trên mặt trang điểm thật đậm, trong nháy mắt khiến khuôn mặt có nét ngây thơ của cô trở nên thành thục hơn. Đến lúc tới lượt cô thử vai, Tô San tới lấy ra trong túi xách một bao thuốc lá và một cái bật lửa, sau đó đi qua phòng thử vai.

Chờ một nữ diễn viên tân binh đi ra, Tô San mới đẩy cửa đi vào, nhìn

thấy cô sau khi trang điểm xong cũng có chút giống, nhưng Hạ Hoa vẫn không vui, bản thân mình cố gắng giúp cô ta lấy vai nữ chính, cô ta lại cố tình muốn thử vai nữ thứ!

"Uhm, cô ngồi đằng kia đi."

Đạo diễn nhìn thấy cô thì gật nhẹ, trên mặt không có cảm xúc gì.

Tô San từ từ qua cái ghế trên sân khấu ngồi xuống, hít một hơi thật sâu, cho đến lúc trợ lý đạo diễn hô bắt đầu, thần sắc cô vẫn không có biến hóa gì, chỉ tùy ý nhấc chân lên bắt chéo qua chân kia. Hiện giờ không có người diễn phối hợp, Tô San chỉ có thể tự biên tự diễn.

Cúi đầu, mở ra bao thuốc lá, ngón tay nhỏ trắng nõn từ trong bao rút ra một điếu thuốc, cô ngậm bên môi, bật lửa, hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra một làn khói trắng, híp lại mắt, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng xem ra cô rất hưởng thụ.

Mày Hạ Hoa nhảy dựng, thần sắc trở nên quái dị.

"Một đêm của tôi rất quý."

Cô nhìn phía trước, môi đỏ hơi cong lên, trên mặt không có chút biểu tình gì, chỉ tiếp tục hút thuốc:

"Anh để tôi lãng phí thời gian lâu như vậy, tính trả cho tôi bao nhiêu tiền?"

Cũng không có ai trả lời cô, Tô San lại giống như nghe được gì đó, mũi hừ nhẹ một tiếng châm chọc, mắt hơi nhấc lên, hai chân bắt chéo, nửa người trên bỗng rướn lên, mắt đẹp thẳng tắp nhìn phía trước:

“Không có tiền? Anh không sợ tôi bắt anh đem bán sao?”

Ngữ điệu của cô không chút phập phồng, cách cầm điếu thuốc rất nhuần nhuyễn như người nghiện thuốc lá, đôi mắt không có chút dao động, có vẻ như chẳng có gì có thể khơi dậy hứng thú của cô, mấy người nhà sản xuất biên kịch ở dưới không khỏi nghiêm túc nhìn chằm chằm cô.

“Anh thật vĩ đại nha.”

Tô San cười cười, lại hút một hơi thuốc, phun ra một ngụm khói, ngữ điệu vẫn như cũ:

“Đáng tiếc là, tôi chỉ là người phàm tục, tôi cần tiền, tôi thích tiền, anh khỏi phải nói với tôi mấy chuyện đại nghĩa này nọ, lúc cha mẹ tôi xảy ra chuyện cũng không thấy mấy người miệng đầy lời đại nghĩa tới cứu bọn họ.”

Nói tới đây, thanh âm cô hơi dừng lại, một lúc mới lại thở ra một làn khói thuốc:

“Lúc tôi sắp bị đói chết cũng không thấy anh trong miệng toàn lời đại nghĩa tới bố thí cho tôi một cái bánh bao, cho nên, đối với tôi mà nói, đại nghĩa trong miệng của anh, cũng kém hơn một đồng tiền.”

Lúc sau cũng không còn lời thoại, nhưng Tô San vẫn ngồi lặng lặng hút hết điếu thuốc, bởi vì nữ thứ là người không thích lãng phí.

Đến lúc hút hết điếu thuốc, Tô San mới đứng lên, thần sắc thay đổi, biến mất sự lạnh nhạt vừa nãy, biến thành một cô gái đơn thuần.

Đạo diễn Lê hít một hơi, cúi đầu trầm mặc, gõ gõ đầu bút máy xuống mặt bàn, những người khác cũng không nói gì, so với những diễn

viên thử vai nữ thứ trước đó, diễn xuất của Tô San không phải quá làm người ta kinh ngạc, nhưng cách diễn của cô ấy giống như xuất phát từ trong xương cốt, rất tự nhiên và chân thật.

“Cô thường hút thuốc?”

Đạo diễn Lê nghiêm túc nhìn cô hỏi.

Tô San lắc đầu:

“Tôi mới học được hai ngày nay.”

Vì nhân vật này, cô cô ý tìm bác Lưu bảo vệ của phim trường để học các loại tư thế hút thuốc, còn hút nhiều loại thuốc khác nhau, hút thuốc sẽ nghiện, nhưng không phải nghiện hương vị, mà nghiện cái cảm giác khi hút.

Sắc mặt Hạ Hoa ở bên cạnh cũng khác thường, được rồi, lúc trước đúng là hắn cảm thấy diễn xuất của Tô San không tốt, giờ xem ra, cô gái này cũng khá có tố chất. Quả nhiên cũng tương tự Tạ Duyên, một người vì đóng phim mà học thái quyền, một người vì đóng phim học hút thuốc, đúng là không phải người một nhà thì không vào chung một cửa.

“Vậy cô thấy hương vị thế nào?”

Đạo diễn Lê như kiểu tùy ý hỏi cô.

Nghe vậy, Tô San chỉ do dự chốc lát, mới thản nhiên nói:

“Cho dù hương vị có tốt như thế nào khi trải qua nhiều lần cũng sẽ cảm thấy chán, nhưng cảm giác tốt đẹp thì vĩnh viễn sẽ không khiến người ta thấy chán. Hút thuốc kích thích tới thần kinh, mọi người

chắc có lẽ thích loại cảm giác này nên mới hút thuốc, tuy rằng tôi học được mấy ngày nay, nhưng tôi không thích lắm, vì không tốt cho cơ thể, cũng không tốt cho những người khác trong gia đình.”

Cô rất quý trọng mạng sống, cũng rất sợ chết, trong nên cũng không có ý định hút thuốc để ảnh hưởng đến thân thể của mình.

Mấy người đàn ông nghe xong cũng tự nhiên cười ra tiếng, cảm thấy cô bé này thật thú vị, vốn nghĩ cô ấy có thể diễn tự nhiên như vậy, chắc là do đã trải qua chuyện gì kích thích, nhưng không ngờ người ta thực ra vẫn chỉ là một cô bé ngây thơ đơn thuần.

“Cô vì sao lại nghĩ mình sẽ phù hợp với vai nữ thứ mà không phải nữ chính?”

Ánh mắt đạo diễn Lê sáng quắc nhìn chằm chằm cô.

Nghe vậy, Tô San lại trầm lặng suy nghĩ một hồi:

“Phim ảnh xuất phát từ thực tế cuộc sống, không phải là có người nhìn giống sinh viên thì có thể đóng sinh viên, cũng không phải người nào trẻ thì không thể đóng vai người thành thục gợi cảm, tôi cảm thấy, nhân vật thì chú trọng ở nội tâm, mà không phải bề ngoài.”

Nói xong, đạo diễn Lê lại nghiêm túc nhìn cô một hồi, cuối cùng giơ tay vô vỗ vai Hạ Hoa bên cạnh, cười nói:

“Lần này để tôi mời cậu uống rượu!”

Ý tứ của ông ấy sao những người khác làm sao mà không hiểu, mấy người bên nhà sản xuất, biên kịch ngồi ở đây cũng không có ý kiến hay phản đối gì, người ta diễn đúng là rất khá, còn có mối quan hệ, ai lại phản đối.

Nghe vậy, Hạ Hoa thản nhiên cười hai tiếng, cũng không thể hiện quá mức vui vẻ gì, thật sự biểu hiện hôm nay của Tô San quá ngoài dự đoán của hắn.

Tối nay Tô San còn có cảnh quay nên phải về, Hạ Hoa cũng hẹn khi nào đi uống rượu với đạo diễn Lê, sau đó hai người cùng về phim trường. Trên đường trở về không khí vẫn hơi xấu hổ, quỷ dị.

Nhìn thấy đằng trước đang đèn đỏ, Hạ Hoa chậm rãi dừng xe, ho nhẹ một tiếng, quay đầu ra sau nhìn người đang ngồi ghế sao nói:

“À ừm….Biểu hiện hôm nay của cô không tồi.”

---Hết Chương 41---

Chương 42: Tài nghệ

“À ừm….Biểu hiện hôm nay của cô không tồi.”

Nghe vậy, Tô San hơi ngẩng đầu cười cười:

“Cám ơn anh!”

Hạ Hoa coi như đã hiểu, cô gái này thực ra cũng không có tính cách nóng nảy hiếu thắng như mấy người trẻ tuổi bây giờ, trên người cô ấy có một cảm giác điềm đạm thản nhiên khó tả, giống như cách diễn của cô ấy, mưa dầm thấm lâu, chậm rãi thẩm thấu.

“Cô nếu như đã quyết định ở bên cạnh Tạ Duyên, vậy thì cũng gia nhập vào công ty tụi tôi đi, Lưu Mẫn mặc dù có mạng lưới quan hệ khá rộng ở giới thời trang, nhưng ở mảng điện ảnh thì cô ấy cũng không quan biết nhiều, còn trong tay tôi thì có rất nhiều tiềm lực lãng phí chẳng có ai dùng, không nói tới những thứ khác, chỉ riêng bộ “Tiên lộ” hiện Dương Chỉ và Vương Trừng đang quay, nếu cô lúc trước ở công ty tôi, thì chắc chắn tôi có thể giúp cô nhận vai phim đó rồi!”

Hạ Hoa lời lẽ xác đáng nói.

Tô San thực ra cũng không hoài nghi năng lực của anh ta, trong giới có rất nhiều nghệ sỹ sau khi hẹn hò, thì cũng sẽ về cùng một công ty quản lý, như vậy cũng có thế tiết kiệm chi phí cho việc quan hệ xã hội, nếu cô cùng Tạ Duyên ở chung một công ty, những thứ khác chắc sẽ tự do hơn, hơn nữa phần trăm thù lao trích lại cho công ty cũng sẽ không nhiều như bây giờ.

Có điều hiện giờ thời hạn hợp đồng của cô với Ánh Sao vẫn còn, nếu hủy hợp đồng trước thời hạn sẽ phải bồi thường hai ngàn vạn, hơn nữa thực ra công ty đối xử với cô cũng không tệ lắm, những cơ hội nào nên cho cô thì đều cho, bên phía marketing hay quan hệ xã hội cũng bỏ ra rất nhiều công sức, mặc dù chị Lưu khá coi trọng lợi ích, nhưng tụi cô căn bản cũng là cùng hợp tác, sợi dây ràng buộc hai bên chính là lợi ích của cả hai, không nói tới những thứ khác, cô có thể đi đến vị trí như bây giờ, công lao rất lớn là nhờ chị Lưu.

"Cô có phải lo lắng chuyện bồi thường vi phạm hợp đồng? Cái này không có gì, tôi và Phó Giám đốc bên phía Ánh Sao cũng có quen biết, đến lúc đó cũng sẽ không tới mức để cô bồi thường nhiều tiền vậy, hơn nữa bên phía công ty tôi cũng sẽ chi ra giúp cô."

Hạ Hoa hiện tại là thật tâm muốn kéo Tô San về bên này, là một thương nhân, hắn tất nhiên thấy được Tô San có tiềm lực vô hạn.

Hơn nữa, hai ngàn vạn cũng không nhiều lắm, chỉ cần tập trung nâng đỡ cô ấy để trở nên thật nổi tiếng, thì như giờ mấy tiểu hoa đán chỉ đóng một bộ phim thì lao cũng mấy ngàn vạn rồi.

"Cảm ơn ý tốt của anh, tôi hiện giờ đang trong giai đoạn khởi đầu, chưa thích hợp với chuyện đổi sang công ty khác, chuyện này nói sau đi."

Tô San khách khí nói.

Cô cũng không muốn làm sói mắt trắng qua cầu rút ván.

Nghe vậy, Hạ Hoa cũng hơi cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ nhấn ga tiếp tục chạy xe.

Hắn cũng nhận ra thoạt nhìn Tô San có vẻ là người an tĩnh không có lực công kích, nhưng thực tế lại là người rất có chủ kiến, cô biết vị trí hoàn cảnh của bản thân như thế nào, cũng biết điều mình muốn là gì, cô gái này đúng là rất thích hợp với giới giải trí luẩn quẩn này, ít nhất thích hợp hơn là Tạ Duyên, đồ đầu gỗ mãi không chịu thông suốt, cứng mềm đều không ăn.

Đến lúc trở lại phim trường, tối nay do còn có cảnh quay, Tô San vội vàng đi trang điểm, thay đồ. Cô có thấy Hạ Hoa đi vào phòng hóa trang của Tạ Duyên, không biết nói gì.

Bởi vì sắp tới sẽ bắt đầu quay bộ phim hình sự cảnh sát tội phạm kia, nên đoàn phim này cần tập trung các cảnh của cô lại quay chụp một thể, hôm nay cũng quay tới gần 12 giờ đêm mới xong, cô đi thay đồ chuẩn bị quay về khách sạn.

Tạ Duyên đã kết thúc quay từ sớm, nhưng hắn cũng không về trước, mà vẫn ở đó chờ cô, Tô San cũng để tài xế về trước, mình thì lên xe của Tạ Duyên về.

Vừa lên xe cô liền mệt mỏi dựa vào ghế nghỉ ngơi, cho nên Tạ Duyên có nói gì đó nhưng cô cũng không rõ, cho đến lúc trên môi có cảm xúc mềm mại ấm áp, cô mới chợt mở mắt ra.

“Bảo sao gần đây em cứ lén lút tìm bác Lưu bảo vệ, còn tưởng là anh còn không có sức hút bằng bác Lưu, hóa ra gan của em lớn thật đấy, còn dám đi học hút thuốc.”

Khuôn mặt Tạ Duyên trầm xuống, có vẻ rất tức giận.

Ánh đèn xe mờ mờ, trong mắt hắn thì không có nhiều tức giận, chỉ hiện lên vẻ quan tâm, Tô San đánh bạo ôm lấy cổ hắn, vùi đầu bên cổ hắn cọ cọ, lẩm bẩm:

“Em chỉ vì muốn thử vai bộ phim kia, từ giờ cho đến khi khởi quay, em sẽ không hút thuốc nữa.”

Cô cũng đâu có thích hút thuốc.

Nơi cổ bị cô cọ cọ, có cảm giác mềm mại, còn cảm nhận được sự ấm áp từ hơi thở của cô, đối với việc cô bỗng nhiên chủ động thân thiết, ánh mắt Tạ Duyên không nhịn được hơi tối lại, đè cô lên ghế xe, ghé đầu lại gần nhìn vào mắt cô:

“Như vậy có đáng giá không?”

Chỉ là vai nữ thứ, cô vốn dĩ có thể chọn đóng nữ chính.

Hai người nhìn nhau, Tô San hơi cong khóe miệng:

“Có đáng giá hay không, anh rõ hơn em mà.”

Cô tin là Tạ Duyên còn chấp nhất với vai diễn hơn cả cô.

Cô gái trước mắt, khuôn mặt trắng nõn mềm mại, đôi mắt trong suốt sáng lạn nhìn chằm chằm vào mình, Tạ Duyên cứ bình tình nhìn cô một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ hôn lên trán cô một cái, sau đó dần dần hôn lên má, lại tới bờ môi đỏ hồng mềm mại.

Không khí trong xe lập tức trở nên mờ ám, Tạ Duyên hôn rất dịu dàng, cũng không mãnh liệt đoạt lấy như lần trước, mà ngược lại như kiểu thăm dò, đối với tiếp xúc như thế này, Tô San vẫn cảm thấy hơi ngại ngùng, nhưng cô biết, bản thân mình cần phải học cách thay đổi, vì thế liền vụng về đáp lại hắn.

Cảm nhận được sự đáp lại mặc dù rất nhỏ của cô, động tác của Tạ

Duyên liền mãnh liệt hơn, rất nhanh cạy mở hàm răng của cô, khẽ cắn bờ môi dưới mềm mại kia, hơi thở ái muội tràn ngập xung quanh hai người.

Tô San bắt đầu cảm thấy hơi khó thở, vỗ vỗ vai hắn ra hiệu muốn dừng lại, lúc hắn buông lỏng cô ra, nhìn thấy cánh môi cô đỏ bừng, người nào đó không nhịn được lại tiến tới hôn thêm một ngụm.

Trong xe lại chỉ còn tiếng thở thổn thức của cô, vừa ái muội vừa mê ly.

"Vì sao kỹ thuật anh tốt vậy? Trước kia anh từng có rất nhiều bạn gái sao?"

Tô San chớp chớp mắt, cố gắng điều chỉnh bình ổn hô hấp.

Tạ Duyên: "……"

Hắn họ nhẹ một tiếng, lập tức ngồi trở lại vị trí ghế lái:

"Lúc trước ba mẹ có bắt anh hẹn hò với một người, có điều chỉ có một tuần đã chia tay."

"A? Vì sao?"

Tô San có vẻ rất tò mò.

Xe vẫn chạy băng băng trên đường cái, người lái xe thì lại có thần sắc hơi khác thường, dừng một chút, mới thản nhiên nói:

"Anh muốn đóng phim, cô ấy thì quá náo loạn."

Nghe vậy, Tô San có vẻ đã hiểu được cái gì, đúng là yêu đương với

người trong giới giải trí rất dễ dàng chia tay, đa số lý do là vì gặp nhau thì ít, xa cách thì nhiều, giống như cô, Đồng Nhạc đã bao nhiêu lần hẹn cô ra ngoài ăn cơm, Tô San mãi không có thời gian, thậm chí thời gian ngủ còn không có, làm gì có thời gian mà yêu đương.

“Nhưng ngay cả tay cô ấy anh cũng chưa chạm vào.”

Tạ Duyên lại hơi quay đầu nhìn qua nhấn mạnh nói.

Nghe vậy, Tô San hơi hơi mỉm cười, dừng một chút, lại nói:

“Vậy anh có thích cô ấy không?”

Nếu không thích, thì cho dù cha mẹ có ép buộc thế nào cũng sẽ không tiếp nhận mới phải chứ?

Thấy cô thích hỏi về vấn đề này, Tạ Duyên không nhịn được nhẹ giọng cười:

“Em đang ghen sao?”

Hắn vẫn nhìn thẳng phía trước, Tô San nhìn sườn mặt của hắn, sau đó dựa vào ghế hơi nhắm mắt lại nói:

“Anh có thể lựa chọn không trả lời.”

Ai nói chỉ có đàn ông mới có ham muốn chiếm hữu, phụ nữ vì sao không thể?

Thấy cô cũng không nói gì, Tạ Duyên bất đắc dĩ ho nhẹ một tiếng:

“Cô ấy là con gái một người bạn của ba anh, quan hệ lúc đầu cũng vẫn bình thường, không có liên quan tới việc thích hay không thích,

chỉ là nếu anh tiếp tục không quen bạn gái, người trong nhà chắc muốn đưa anh đi bệnh viện kiểm tra, vì vậy anh đã đồng ý.”

Nghe vậy, Tô San mở mắt ra, quay đầu qua, nghiêm túc nhìn hắn:

“Vậy giờ có phải anh cảm thấy tuổi tác của mình cũng đã tới lúc nên kết hôn, sau đó cảm thấy em cũng khá thuận mắt, cho nên mới miễn cưỡng quen em sao?”

Nghe vậy, trong mắt Tạ Duyên lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ, đành quay đầu qua nhìn cô:

“Giờ anh có nên chứng minh cho em thấy là rốt cuộc anh có miễn cưỡng hay không?”

Ánh mắt xâm lược của hắn làm cô không khỏi đỏ mặt, dứt khoát nhắm mắt lại dựa vào ghế không nói gì.

Đến lúc về tới khách sạn, Tô San xuống xe trước, cô sợ có paparazzi, cho nên mình cô đi vào trước, còn Tạ Duyên đỗ xe xong sẽ đi lên bằng thang máy từ dưới hầm.

Về lại phòng mình, Tô San cũng không lướt điện thoại, mà đi tắm rồi lên giường nằm luôn, cô đã mệt tới mức chỉ cần đặt lưng xuống là ngủ ngay.

Ngày hôm sau, lúc chuông báo thức vang lên cô vẫn cảm thấy muốn ngủ nữa, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể rời giường rửa mặt.

Thời gian gần đây thời tiết rất lạnh, nghe nói vùng phía bắc còn có trận tuyết rất lớn, phía nam còn khá tốt, nhưng gió lạnh thổi tới vẫn giống như cắt da cắt thịt. Quan trọng là, thời điểm theo kịch bản thì là

mùa hè, cho nên cho dù bình thường mặc rất nhiều lớp quần áo, thì lúc đóng phim cô vẫn phải mặc quần áo mùa hè.

Cô sợ lạnh, rất sợ, mỗi lần nói lời thoại cũng thở ra cả khói trắng, cô sợ bị đông lạnh không nói nên lời, đạo diễn chỉ cần hô cắt là cô lập tức chui vào áo bông, sau đó Tiểu Chu lại đưa cho cô một ly nước ấm.

Vừa mới quay xong một cảnh, chị Lưu liền tới, thấy cô bọc áo bông ngồi đó run lẩy bẩy, không nhịn được cười, nhìn nhìn xung quanh không thấy Tạ Duyên.

"Chị Lưu."

Thấy chị Lưu, Tiểu Chu lập tức tới chào.

Tô San cũng quay đầu qua, thấy chị Lưu mặc một áo khoác màu xám, xách theo một cái túi đi tới, có điều Tô San đã đông lạnh tới mức không cười nổi.

"Tạ Duyên đâu?"

Chị Lưu đi qua hỏi.

Tô San uống một ngụm nước ấm, đến lúc nhiệt độ cơ thể lên cao chút, mới nhẹ giọng nói:

"Hình như có việc bận, nghe nói đi ăn cơm với ai đó."

Hôm nay Tạ Duyên có nói với đoàn phim nghỉ một hôm, hắn rất ít khi xin nghỉ, nhìn có vẻ là chuyện quan trọng.

Trong phim trường tứ phía đều có gió lạnh thổi, nhân viên đoàn vẫn

bận rộn qua lại, Lý Tuyết ngồi bên kia cũng bọc áo bông cúi đầu đọc kịch bản, có vẻ rất để bụng đối với bộ phim này, mà những người khác cũng vậy, cho dù chịu gió lạnh vẫn ngồi ở ngoài trời chờ quay phim.

Kéo qua một cái ghế, chị Lưu ngồi bên cạnh cô, thấy chung quanh không có ai, mới ghé đầu qua nói nhỏ:

“Chờ cậu ấy quay lại, em hỏi cậu ấy xem có chuyện gì.”

Tô San hơi liếc mắt nhìn chị ấy, biết chị Lưu nói vậy là có ý gì đó.

“Chị nghe nói đạo diễn của bộ phim bom tấn Hollywood kia hiện đang ở trong nước, nếu như đã hẹn Tạ Duyên ăn cơm thì coi như việc đã định một nửa rồi.”

Chị Lưu hạ giọng nói nhỏ.

Nghe vậy, Tô San cũng hơi sửng sốt, nhưng cũng không quá kinh ngạc, kiểu cơ hội thế này không phải là kiểu mà có thể bắt lấy dựa vào mối quan hệ, mà còn tổng hợp nhiều yếu tố, có điều phần lớn nghệ sỹ trong nước đều khó mà có thể đáp ứng được toàn bộ điều kiện họ đặt ra, cho nên những nghệ sỹ trong nước mà có thể đóng phim quốc tế chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Chương trình thực tế của đài Tương Nam bên kia cuối tuần này sẽ bắt đầu ghi hình, mấy khách mời khác đã xác định được chưa?”

Tô San đột nhiên hỏi.

Nói tới đây, chị Lưu nghiêm túc trả lời:

“Đã xác định rồi, đều là những người nổi hơn em, nhưng đều không

phải là những người nhiều chuyện, khá tốt tính.”

Dứt lời, chị ấy lại ý vị sâu xa nhìn Tô San nói:

“Nếu giờ em đã không thể lăng xê couple, chắc chắn phải sử dụng khía cạnh khác để thu hút fan hâm mộ, chị thấy em biết khá nhiều thứ, trừ thổi sáo và gảy đàn tranh ra, em còn biết làm gì nữa?”

---Hết Chương 43---

Chương 43: Ghi hình chương trình thực tế

“Nếu giờ em đã không thể lăng xê couple, chắc chắn phải sử dụng khía cạnh khác để thu hút fan hâm mộ, chị thấy em biết khá nhiều thứ, trừ thổi sáo và gảy đàn tranh ra, em còn biết làm gì nữa?”

Biết làm gì sao?

Ở đời trước của cô, cô đều biết những điều cơ bản mà mọi người đều biết, nhưng những thứ này đối với thời hiện đại mà nói thì cũng coi như là tài nghệ.

Trước đây Tô San cũng đã từng nghiên cứu thi và họa, đơn giản là cô biết Hoàng Hậu thích những tiểu thư khuê các vừa có tài hoa vừa có khí chất, có điều những thứ này cô không thể thể hiện ra cho người khác biết, những thứ thi và họa không giống như đàn tranh, đàn tranh thì chỉ cần học chậm chậm dần dần là có thể đánh, nhưng thi và họa thì còn phải tùy vào năng khiếu, nếu không sẽ chỉ giống như chỉ có cái vỏ mà thôi.

Có điều hiện giờ người bình thường cũng chỉ cảm thụ được phần vỏ, còn những người chân chính hiểu được thi và họa thì đều là những họa sĩ, tác gia vô cùng nổi tiếng. Tô San cũng không ngốc, nếu cô có tài nghệ gì cũng đều thể hiện ra, thì dù sớm hay muộn ba mẹ cô cũng sẽ hoài nghi, học đàn tranh thì có thể lén học, nhưng thi họa thì phải hun đúc từ nhỏ mới được.

“Em biết làm gì? Chị cho rằng em là vua toàn năng sao?”

Tô San khẽ cười một tiếng, lại cúi đầu nhấp một ngụm nước ấm.

Chị Lưu vẫn không bỏ cuộc, lấy kinh nghiệm của mình đã nhìn người nhiều năm, Tô San chắc chắn còn có gì đó đang gạt cô, nhất định không chịu thể hiện ra.

“Được rồi, đây là trọn bộ kịch bản phim nghệ thuật kia, hiện giờ vẫn chưa tuyển xong diễn viên, phim điện ảnh này chắc vào khoảng tháng Năm năm sau sẽ khởi quay, mặc dù lịch trình của em khá dày, nhưng cố gắng thì sẽ có kết quả, sang năm em có một bộ điện ảnh, một chương trình truyền hình, hai bộ phim truyền hình đều sẽ ra mắt, lúc đó nhất được em sẽ được nhiều người chú ý tới, chỉ cần có một thứ trong đó hot lên, thêm việc marketing hậu kỳ nữa, em cũng sẽ không thua kém mấy người như Mục Dao!”

Chị Lưu nghiêm túc nói.

Tô San nghe vậy cũng không quá xúc động vui mừng, mọi chuyện đều không thể nói trước, may mắn hay không thì còn tùy vào tâm tình của ông trời. Có người cho dù có đóng bao nhiêu bộ phim của đạo diễn nổi tiếng nhưng bản thân vẫn mãi không hot được, đây là chuyện bi thảm nhất. Cho nên, Tô San chưa bao giờ chỉ biết nhìn vào hướng tốt đẹp, hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Nhận lấy tập kịch bản, nội dung là toàn bộ các cảnh diễn của nhân vật nữ thứ, Tô San nghiêm túc lật xem, thấy kịch bản của mấy phim nghệ thuật như thế này rất chú trọng khắc họa hình ảnh nhân vật, vô thức đọc sau đó nghiện luôn.

“Tô San.”

Chị Lưu không nhịn được hơi cao giọng:

“Em nhớ kỹ đây chỉ là đóng phim, đừng có quá mức nhập vai!”

Trong giới giải trí có nhiều người bị trầm cảm, mỗi ngày đều cố gắng suy ngẫm và hiểu cuộc đời của người khác, tinh thần không chống đỡ được nên bị thác loạn. Ở nước ngoài cũng có một bộ điện ảnh kinh điển, vai chính diễn quá tốt, nhưng do nhập vai quá sâu, quay phim xong diễn viên đó cũng tự sát luôn.

Tiền mặc dù rất quan trọng, nhưng chị Lưu không muốn biến Tô San thành người điên như vậy.

Lấy lại tinh thần, Tô San gấp lại kịch bản, gật gật đầu:

“Em biết mà.”

Chị Lưu thấy Tô San ngày càng thay đổi so với trước đây, không biết là bắt đầu từ khi nào, nhưng bắt đầu giống như biến thành một người khác. Trước kia tính tình vừa ham chơi lại vừa tùy tiện, hiện giờ trở nên điềm đạm quá mức, hơn nữa nội tâm cũng mạnh mẽ thành thục hơn trước nhiều, nhưng vì sao cô ấy lại thay đổi như vậy, chị Lưu lại không giải thích được.

“Đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân, mệt thì cứ nói chị sẽ giúp em giảm bớt lịch trình.”

Chị Lưu vỗ vỗ vai cô, ánh mắt nhìn cô có vẻ hơi kỳ lạ.

Tô San gật gật đầu, không nói gì. Thấy vậy, chị Lưu đành vẫy vẫy tay với Tiểu Chu sau đó hai người nói chuyện gì đó, chị ấy lúc này mới đi khỏi.

Thời tiết rất lạnh, hôm nay phải quay ở ngoài trời cả buổi sáng, đến lúc chiều mới chuyển qua quay mấy cảnh trong nhà, đến lúc tối Tô

San quay lại khách sạn, tắm rửa liền chui vào ổ chăn. Chương trình thực tế cô góp mặt sắp tới, cuối tuần này sẽ bắt đầu ghi hình, hôm nay ban tổ chức đã công bố danh sách thành viên cố định của chương trình rồi.

Có cô và Vương Trừng, còn có Trương Tịnh, Tống Nham, Kim Khánh Châu và Trịnh Lạc.

Hình ảnh của Trương Tịnh khá đa dạng. Trước đây cô ấy là ca sĩ, sau đó có đóng mấy phim truyền hình và điện ảnh, mặc dù chỉ đóng vai phụ, nhưng những bộ phim cô ấy tham gia đều hot. Hơn nữa do tính cách cởi mở nên thu hút rất nhiều fan hâm mộ.

Tống Nham thì chuyên đóng phim truyền hình, anh ta là kiểu diễn viên gạo cội khá khiêm tốn. Mặc dù mới hơn ba mươi tuổi, nhưng do debut rất sớm, nên khiến người ta có cảm giác già dặn hơn.

Kim Khánh Châu là diễn viên chuyên đóng phim chính kịch, rất có duyên với khán giả, đây là chương trình truyền hình đầu tiên mà anh ta tham gia. Anh ta cùng với Tống Nham mặc dù không được nhiều người chú ý như Vương Trừng, nhưng danh tiếng trong nghề thì tuyệt đối cao hơn Vương Trừng nhiều, hơn nữa đều là những nghệ sỹ có địa vị và mối quan hệ khá rộng.

Trịnh Lạc gần đây vị thế ngày càng cao, vừa mới ra mắt một bộ phim tiên hiệp rất được mọi người yêu thích. Đây chính là thời điểm anh ta được chú ý nhiều nhất, nhưng thực tế không được đánh giá cao bằng Tống Nham, bởi vì muốn xem một người có nổi tiếng thật sự hay không, phải chờ tới sau khi phim phát sóng được ba tháng mới biết, nếu lúc đó vẫn có nhiều người chú ý tới, thì mới được xem là có chút tên tuổi. Mà thực sự có tên tuổi là sức ảnh hưởng vẫn phải duy trì được trong một đoạn thời gian dài, hiển nhiên, mấy nam diễn viên thần tượng trẻ tuổi thì lực ảnh hưởng chỉ giới hạn trong bộ phận giới

trẻ.

Chỉ cần có tin tức liên quan đến thần tượng của mình, cư dân mạng lập tức ùn ùn vào bình luận. Ban tổ chức vừa mới công bố danh sách thành viên cố định, fan hâm mộ bắt đầu tranh cãi náo loạn, không chỉ riêng fan của một người nào, mà là hỗn chiến của nguyên đám fan hâm mộ, chủ đề tranh cãi bắt nguồn từ vị trí của các thành viên trên poster của chương trình.

Cư dân mạng A: "Có nhầm không vậy! Trừng ca nhà tui mà chỉ lộ ra nửa mặt! Ban tổ chức nếu có thể sao không lấy nửa mặt còn lại cho Trịnh Lạc luôn đi nha *mỉm cười*"

Cư dân mạng B: "Tôi muốn hỏi, Trịnh Lạc là cái cọng hành gì, tại sao trên poster anh ta lại có diện tích lớn nhất?"

Cư dân mạng C: "Đây là chuyện của ban tổ chức, vì sao mấy người bay vào công kích nghệ sỹ? Trịnh Lạc của chúng tôi cho dù không là cọng hành gì, nhưng cũng còn tốt hơn đồ ẻo lả *mỉm cười*"

(*Anti-fan hay gọi Vương Trừng là đồ ẻo lả, do Vương Trừng đẹp trai theo kiểu hơi nữ tính)

Cư dân mạng D: "Ai là người làm poster vậy, mau ra đây! Vì sao mắt hai mí của Tống Nham bị photoshop đâu mất tiêu rồi!"

Cư dân mạng E: "Người làm poster bị ngốc hả! Trương Tịnh nhà tui rõ ràng là có khuôn mặt tròn, vì sao lần này bị photoshop thành mặt rắn rồi *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng F: "*nôn mửa* Xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, trước kia đúng là tôi không biết Trịnh Lạc là cái cọng hành nào, nhưng giờ tôi đã biết rồi, còn không phải là người thân thích của nhà sản xuất

chương trình hay sao, quả là lợi hại, lợi hại, đúng là không thể trêu vào!"

Ở trong lòng mỗi người hâm mộ, thần tượng của mình đều hoàn mỹ. Phía bên ban tổ chức tất nhiên sẽ cố gắng đối xử công bằng, nhưng đôi lúc còn phải phụ thuộc vào sự yêu thích của người làm hình ảnh. Thế mới nói danh tiếng trong nghề khá quan trọng, khi đóng phim, cho dù là nghệ sỹ nổi tiếng thế nào cũng không dám đắc tội với mấy người tổ hình ảnh, nếu không anh ta có thể động tay chân, cuối cùng hiệu quả của sản phẩm như thế nào, mọi người chỉ nhìn vào thấy da của mình sần sùi, lồi lồi lõm lõm, nhìn vừa đen vừa già. Cho nên nhiều nghệ sỹ có EQ cao, biết để tâm một chút, thì vào những ngày lễ cũng sẽ tặng chút quà cáp cho mấy người nhiếp ảnh, quay phim hay làm hiệu ứng, photoshop…mà mình quen biết, để những người đó sau này khi làm việc cũng sẽ có tâm hơn với mình.

Có điều cô thấy chuyện fan tranh cãi cũng không liên quan tới cô, vị trí của cô ở trong góc, cũng không bị photoshop quá khó coi, cho nên cũng không ai vào đề cập tới cô, fan của cô cũng không rảnh rỗi mà vào bình luận chửi bên ban tổ chức làm gì.

Nhưng sức chiến đấu của fan Vương Trừng và Trịnh Lạc vô cùng mạnh mẽ, nếu không náo loạn tới mức ban tổ chức làm lại poster thì fan Vương Trừng tuyệt đối không bỏ qua.

Ngày hôm sau Tạ Duyên đã quay lại phim trường, Tô San cũng không hỏi hắn hôm qua làm gì, có nói hay không cũng chả có gì thay đổi.

Thấy bộ điện ảnh "Loạn thế chi ca" sắp công chiếu, có lẽ sắp tới phải tham gia một số chương trình để tuyên truyền phim, nhưng Tạ duyên cũng sẽ không tham gia mấy cái này. Hắn đang mong mau kết thúc quay phim này để lúc sau còn phải bay qua Châu Phi để quay bộ

phim hành động của Phương Không.

Hạ Hoa có vẻ rất bất mãn với việc Tạ Duyên nhận vai bộ phim đó, mỗi lần gặp đều muốn lôi kéo cô khuyên bảo Tạ Duyên.

“Cậu nghĩ mà xem, cậu mà đi đợt này thì phải mất ba tháng, cậu nhẫn tâm không gặp Tô San trong ba tháng sao? Cậu không biết cô ấy sẽ nhớ cậu như thế nào sao? Cậu nhẫn tâm để cô ấy phải ngàn dặm xa xôi chạy tới Châu Phi để thăm cậu sao?”

Ngụm nước trong miệng Tô San suýt nữa thì bị phun ra, thấy Hạ Hoa vẫn đang khuyên bảo hiên ngang lẫm liệt, nhưng Tạ Duyên cứ mắt điếc tai ngơ ngồi ở sô pha đọc kịch bản không thèm quan tâm tới hắn.

Nói mệt rồi, Hạ Hoa giơ tay nhìn xuống đồng hồ:

“Hai người mới bắt đầu hẹn hò, đây là thời điểm cần cơ hội để hiểu biết lẫn nhau, nếu cậu vừa đi thế này, lỡ tình cảm bị phai nhạt thì sao?”

Tô San: “……”

Cô ho nhẹ một tiếng, dựa vào ghế, rất bình thản nói:

“Tôi cũng sắp phải đóng phim mới rồi, anh ấy có đi hay không thì cũng vậy.”

Thấy cô không đứng về phía mình, mày Hạ Hoa nhăn lại, không vui trừng mắt cả hai người, sau đó xoay người đi khỏi phòng hóa trang, có vẻ rất tức giận.

Ngay sau đó, Tô San cảm thấy bên hông mình bị nắm chặt, thấy Tạ

Duyên đã ghé đầu tới gần, nhìn chằm chằm cô:

“Em không nhớ anh sao?”

Mắt to trừng mắt nhỏ, thấy trong mắt hắn có một tia cảm xúc khác lạ, Tô San không khỏi đặt xuống tập kịch bản trong tay, sau đó vuốt vuốt tóc hắn:

“Vậy anh sẽ đồng ý từ bỏ bộ phim này sao?”

Nói xong, Tô San tất nhiên không muốn hắn phải lựa chọn, nhẹ nhàng cười:

“Đến lúc anh trở về, anh sẽ nấu đồ ăn ngon cho anh.”

“Vì sao phải chờ tới lúc anh trở về?”

Tạ Duyên ôm chặt lấy cô, tay còn luồn vào áo khoác nắm lấy eo cô, ánh mắt tối lại:

“Tới nhà anh đi, phòng bếp nhà anh rất lớn.”

Tô San: “……”

Cô bị hắn nhìn chằm chằm như vậy không nhịn được đỏ mặt, tay duỗi ra đẩy đẩy hắn:

“Phòng….Phòng bếp nhà em cũng rất lớn.”

Cô hiện đang khoác một chiếc áo bông dày hồng nhạt, mũ trùm lên đầu có lông xù xù lên làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, bờ môi đỏ mọng giống như phát sáng, Tạ Duyên cứ nhìn chằm chằm một hồi, nhịn không được muốn hôn cô.

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Triệu Đồng ở ngoài đập cửa, vừa gọi:

“Duyên ca, chuẩn bị đóng phim rồi!”

Lòng Triệu Đồng cũng phát mệt, trước đây Duyên ca nhà mình căn bản không gần phải đi gọi, giờ gọi hoài cũng không thấy xuất hiện.

Một lát sau, đang lúc hắn tính đập cửa lần nữa, thì cửa phòng đột nhiên được mở ra. Hắn thấy Tô San khoác áo khoác bông lớn như một con thỏ đi ra, mà Tạ Duyên thì chỉ mặc mỗi trang phục đóng phim là áo thun và quần dài đơn giản, nhìn hai người thấy giống như ở hai mùa khác nhau.

“Lúc sau gõ cửa nhẹ chút, không biết trong này có người sao?”

Tạ Duyên liếc Triệu Đồng một cái, sau đó đường hoàng đi theo Tô San ra ngoài.

Triệu Đồng: “…….”

Vậy cho nên, lúc nãy hắn đã dọa sợ ai rồi?

Cảnh này là cảnh quay ngoài trời, gió lạnh thổi tới, Tô San thực sự không muốn cởi áo bông xuống, nhưng rốt cuộc phải đóng phim, cô cuối cùng vẫn cởi áo bông ra, chỉ mặc một cái váy liền thân màu lam.

Lý Tuyết cũng chỉ mặc một chiếc váy dài, hai người vì lạnh mà đều nổi da gà. Đến lúc đạo diễn hô cắt, Tô San lập tức đi tìm Tiểu Chu lấy áo khoác.

Lại chỉ thấy Tạ Duyên cầm chiếc áo bông đi tới bao chặt lấy cô, cả đầu cũng bị trùm kín, tầm mắt chỉ còn nhìn thấy Tạ Duyên đưa cho cô ly nước ấm.

Mấy nhân viên đoàn phim đều đã quen hai người không coi ai ra gì suốt ngày khoe ân ái. Cho dù vậy, mỗi lần nhìn thấy Tạ Duyên cẩn thận đút nước cho Tô San, trong lòng các cô lại phải chịu đến vô số đả kích mạnh mẽ, bạn trai nhà người ta với bạn trai nhà mình quả đúng là không phải cùng một giống loài.

Tô San sợ lạnh, vô cùng sợ, cho nên tối nay quyết định cùng Tạ Duyên đi ra ngoài ăn lẩu để làm nóng người. Hơn nữa cũng chỉ nửa tháng nữa bộ phim này sẽ đóng máy, lúc sau Tạ Duyên sẽ đi Châu Phi quay phim, hai người có lẽ là phải tới sang năm mới được gặp lại.

Cho đến thời điểm chương trình thực tế kia bắt đầu ghi hình, cô không thể không xin nghỉ thêm một ngày để suốt đêm bay tới Giang Thị, chương trình này thực ra cũng kiểu chơi trò chơi thi đấu, cũng giống mấy chương trình khác, nhưng ở trong nước thì phần lớn chương trình thực tế đều thế này.

Hôm sau, khi tất cả mọi người đã tập hợp tại địa điểm ghi hình, không khí khá lạnh lẽo, gió thổi phất phơ. Mọi người đều phải mặc rất dày, Tô San là mặc nhiều lớp quần áo nhất, nhưng do cô gầy, nhìn cũng không cảm thấy mập ra nhiều, có điều Vương Trừng nhìn thấy cô lại nói cô phải mời hắn ăn cơm.

Trước tiên sẽ ghi hình một đoạn ở trong nhà, để sau khi tất cả các thành viên đã quen thuộc với nhau, đạo diễn mới mở máy bắt đầu quay, lúc này mỗi người bắt đầu nghiêm túc hơn.

Đạo diễn: “Được rồi, chào mừng mọi người đến với chương trình

“Người dũng cảm mạo hiểm”, tin chắc mọi người đã hiểu tôn chỉ của chương trình, chúng ta sẽ thông qua việc thi đấu để tìm ra người thắng cuộc, người thắng cuộc cuối cùng, ban tổ chức sẽ dùng danh nghĩa của người đó để quyên tặng quỹ cứu trợ một trăm vạn cho vùng núi khó khăn.”

Nói xong, mọi người đồng loạt cùng vỗ tay, trong nhà thì có máy điều hòa nên Tô San khá thoải mái nghe đạo diễn nói.

Đạo diễn: “Tất cả mọi người có lẽ cũng biết Giang Thị nổi danh với rất nhiều món đặc sản và món ăn ngon, lát nữa mọi người sẽ thi đấu với nhau để lấy được nguyên liệu nấu ăn, cuối cùng mỗi đội sẽ phải làm ra một món ăn, chúng tôi sẽ mời mười bạn học sinh tiểu học ở đây tới làm ban giám khảo, cách này sẽ tuyệt đối công bằng!”

“A!” Mấy thành viên đều cả kinh, không ngờ ban giám khảo sẽ là mấy bạn nhỏ.

Đang lúc Vương Trừng đắc ý chuẩn bị nói gì đó, đạo diễn lại nói:

“Hôm nay Tô San, Trương Tịnh, Trịnh Lạc sẽ là một đội, những người còn lại là một đội.”

Fan của Vương Trừng và Trịnh Lạc vốn đã mâu thuẫn với nhau, ban tổ chức tất nhiên sẽ không để hai người ở cùng một đội.

Chỉ có Trương Tịnh cười hì hì chạy qua cạnh Tô San:

“Ban tổ chức thật tinh mắt, biết chúng tôi cùng đẳng cấp sắc đẹp, còn cố ý để chúng tôi cùng đội.”

“Đúng vậy, vốn dĩ Tô San cùng Trịnh Lạc nhìn vào là thấy phim thần tượng, sau khi cô qua đó thì trở thành phim kinh dị rồi!”

Tống Nham và Trương Tịnh trước đây cũng có quen biết, cho nên hai người nói chuyện khá tùy ý.

Những người khác thấy vậy cũng cười cười, mặc dù không chưa quen thuộc với nhau lắm, nhưng vì hiệu quả của chương trình nên phải làm bộ rất quen thuộc.

Nhưng lúc này, Vương Trừng lại chỉ vào Tô San, ánh mắt sáng quắc nhìn đạo diễn:

“Cái này không công bằng, Tô San biết nấu ăn, chúng tôi thì có biết đâu ah!”

Nếu so với cô ấy, thì thua là cái chắc rồi!

“Trùng hợp thật!” Tống Nham bỗng nhiên chỉ vào Kim Khánh Châu đứng bên cạnh:

“Kim lão sư của chúng tôi trước đây cũng là đầu bếp!”

---Hết chương 43---

Chương 44: Lại tới đưa canh gà

“Trùng hợp thật!” Tống Nham bỗng nhiên chỉ vào Kim Khánh Châu đứng bên cạnh:

“Kim lão sư của chúng tôi trước đây cũng là đầu bếp!”

“Vấn đề không nằm ở tài nấu nướng, nếu không có nguyên liệu nấu ăn, thì cho dù có nấu ngon như thế nào cũng vô dụng.”

Đạo diễn nói.

Nghe vậy, biểu cảm của mọi người đều khó hiểu, sau đó đạo diễn lại nói:

“Tiếp theo, mọi người hãy chia ra theo đội để trả lời câu hỏi, trò chơi này chỉ chơi để làm nóng người chứ không dùng để thi đấu.”

Nghe vậy, mọi người chia theo đội ngồi vào hai cái bàn dài, mỗi đội một bên, trên bàn mỗi đội có một cái bảng và một cây bút lông, có lẽ là để dùng để trả lời câu hỏi.

Đến lúc máy quay đã chuẩn bị tốt, sau đó đạo diễn nói:

“Câu hỏi thứ nhất: Xin hỏi ‘em gái của mẹ vợ của ông xã của chị của con trai của chị của ba’ là ai?”

“……”

Mọi người vẻ mặt mờ mịt, nhưng có vẻ đạo diễn cũng không tính nói lại một lần nữa.

Thấy đám Tống Nham cũng đã sôi nổi thảo luận, bên đội của Tô San thì không hiểu tí gì, chủ yếu là do đạo diễn nói quá nhanh, trong đó còn nghe thấy hai lần “chị”, rất khó phân biệt quan hệ họ hàng trước sau.

“Tôi nghĩ là con dâu.”

Trương Tịnh nghiêm trang cầm bút tính viết lên bảng.

Tô San kéo kéo tay cô ấy:

“Tôi nghĩ là mợ.”

Trịnh Lạc ở bên cạnh vẻ mặt cũng ngơ ngác:

“Cái chuyện mà tôi dở nhất là nhớ quan hệ họ hàng thân thích gì đó.”

Chỉ có một phút suy nghĩ, không còn cách nào, Tô San cuối cùng để Trương Tịnh ghi là ‘con dâu’.

Đạo diễn: “Được rồi, mọi người hãy giơ bảng trả lời lên!”

Đội bên kia trả lời là ‘dì’, đội của Tô San trả lời là ‘con dâu’, cả hai bên đều có vẻ không ai nhớ được câu hỏi là gì.

Đạo diễn: “Cả hai đội đều sai, đáp án là ‘cô’.”

“A? Đạo diễn, anh nói nhanh như vậy, chúng tôi làm sao nhớ được!”

Vương Trừng nói với vẻ mặt đau khổ:

“Mấy quan hệ thân thích này nọ còn khó hiểu hơn cả thiên văn học.”

“Đúng vậy, mỗi lần tới dịp về nhà ăn Tết, họ hàng tới nhà tôi cũng không dám ra ngoài gặp, sợ gọi sai.”

Trương Tịnh cũng than thở có vẻ thật bất đắc dĩ.

Đạo diễn: “Được rồi, bắt đầu câu hỏi thứ hai, xin hỏi, vì sao người ta lại thích sau khi ăn cơm xong thì hút một điếu thuốc?”

Nói xong, đội bên kia ba người đàn ông đã bắt đầu đặt bút ghi xuống, Tô San cùng Trương Tịnh đồng loạt nhìn qua Trịnh Lạc, Trịnh Lạc nhún nhún vai:

“Tôi không hút thuốc lá.”

Rõ ràng mới nãy ở hậu trường còn đứng hút thuốc, giờ lại nói mình không hút thuốc, còn không phải muốn trên truyền hình trở thành hình tượng người đàn ông tốt không hút thuốc sao. Trương Tịnh ném cho hắn một ánh mắt xem thường, vừa quay đầu lại, thấy Tô San đang cầm bảng viết viết. Trương Tịnh ghé đầu lại gần, trước mắt lập tức sáng ngời, có chút không tin được nhìn Tô San.

Đạo diễn: “Đã hết giờ, mời hai đội giơ bảng.”

Tô San vừa lúc viết xong, có điều cô viết hơi ngoáy, chỉ có thể tự mình giải thích cho đạo diễn:

“Tôi cảm thấy người bình thường sau khi ăn cơm xong thích hút thuốc, là bởi vì khi đó vị giác đã thả lỏng, thần kinh cũng ở trạng thái thoải mái nhất. Sau khi ăn xong, máu tuần hoàn nhanh hơn, lúc này nicotin sẽ thúc đẩy thần kinh ở trạng thái hưng phấn, do đó sinh ra

cảm giác thoải mái kích thích hơn so với bình thường.”

Ba người đàn ông đội đối diện cũng đều là vẻ mặt kinh ngạc, có vẻ không ngờ Tô San còn nghiên cứu vấn đề này.

“Tô San, cô hút thuốc sao?”

Tống Nham không nhịn được hỏi.

Màn ảnh lúc này cũng chiếu tới cô, Tô San cười cười nói:

“Bởi vì gần đây có nhận vai một bộ phim, nhân vật tôi thủ vai rất thích hút thuốc, nên tôi cũng có tìm hiểu một chút.”

Nghe vậy, Tống Nham gật gật đầu, đáp án của cả hai đội không khác nhau lắm, nhưng đáp án của đội Tống Nham ngắn gọn hơn chút.

“Tất cả mọi người đều biết, sau khi ăn xong hút một điếu thuốc, sung sướng tựa thần tiên vậy, cũng giống như sáng sớm hút một điếu thuốc, hoặc ‘xong việc’ hút một điếu thuốc cũng thế.”

Kim Khánh Châu nghiêm túc giải thích đáp án của đội mình.

Những người khác nghe vậy lấy tay che mặt la ó lên, ngay cả đạo diễn cũng không nhịn được cười cười ái muội sâu xa, mấy nam nhân viên trong đội sản xuất chương trình cũng đều thể hiện vẻ mặt “tôi hiểu mà”.

Ngay cả Vương Trừng không nhịn được nghiêng người ngó qua nói:

“Kim lão sư, chúng tôi vẫn còn nhỏ tuổi ah!”

Hiện giờ nội dung gameshow chương trình cũng ngày càng táo bạo

hơn, nhưng khi phát sóng thì sẽ cắt bớt, mấy chữ “xong việc” lúc nãy chắc chắn sẽ bị hậu kỳ làm mất tiếng hoặc cắt mất.

Tô San cũng không nhịn được bụm mặt cúi đầu, may là Tạ Duyên sẽ không nói mấy chuyện hài hước thô tục trước mặt cô.

Đạo diễn: “Được rồi! Vậy câu hỏi này mỗi đội đều được một điểm, chúng ta bắt đầu câu hỏi thứ ba. Xin hỏi phía dưới chiếc cúp của danh hiệu Ảnh đế, Ảnh hậu của giải Kim Hoa có khắc chữ hay không?”

“Đây là đang kì thị chúng tôi! Chúng tôi sao biết được có khắc chữ hay không!”

Trương Tịnh nhìn đạo diễn nói, vẻ mặt mờ mịt.

Nhưng đội bên kia đã nhanh chóng viết đáp án, chuyện này Tô San thực sự không biết, cô cũng chưa nhìn thấy cúp của Tạ Duyên bao giờ.

Đến lúc hết giờ, khi hai đội giơ bảng lên, đội Tô San ghi là “có”, còn đội đối diện ghi là “không”, cuối cùng đạo diễn công bố đáp án “không có khắc chữ”.

Mặc dù bên đội kia đều nói là đoán mò, nhưng Tô San biết, bọn họ chắc chắn đã từng nhìn qua chiếc cúp giải thưởng rồi, thậm chí còn cẩn thận quan sát, nếu không sẽ không thể nào lúc nãy lại viết đáp án lên bảng một cách dứt khoát nhanh chóng vậy. Lúc sau hai đội còn trả lời thêm mấy câu hỏi nữa, cuối cùng đội Vương Trừng thắng vòng này, nhưng dù sao đây chỉ là trò chơi làm nóng người, lúc sau ban tổ chức yêu cầu các cô ra ngoài đến những khu phố nổi tiếng với những món ngon để tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn.

Ngoài trời hiện giờ vô cùng lạnh, lại đi qua toàn chỗ bán đồ ăn ngon, cuối cùng Trương Tịnh lôi kéo cô cùng với cả người quay phim đi theo ăn món này món kia, Tô San biết sau ngày hôm nay mình lại phải ăn kiêng giảm cân rồi. Tìm cả ngày trời, tụi cô mới tìm được hai củ cà rốt, một củ hành tây. Có một câu nói rất đúng, không bột đố gột nên hồ. Tô San cũng chưa tự tin tới mức có thể biến hai củ cà rốt thành mỹ vị nhân gian gì đó, mà bên đội Vương Trừng thì tìm được rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, tài nghệ nấu nướng của Kim Khánh Châu đúng là không tồi, không cần phải bày biện đồ ăn quá mức đẹp mắt mà rất bình dân thân thuộc, cuối cùng bên đội đó thắng cuộc.

Kết thúc ghi hình cũng đã hơn 9 giờ tối, Tống Nham nói muốn mời mọi người ăn cơm, nhưng Tô San quá bận phải suốt đêm chạy về phim trường nên chỉ có thể vắng mặt.

Đến lúc về tới khách sạn đã rạng sáng, cô quá mệt mỏi, nên đi tắm rửa xong liền ngủ luôn.

Bởi vì hôm qua ăn quá nhiều, buổi sáng hôm nay Tô San chỉ uống một ly sữa đậu nành, cô cũng không phải quá béo, thực ra nhìn khá gầy, nhưng khi lên màn ảnh thì thường người sẽ béo hơn so với ngoài đời cho nên tuyệt đối cô không được ăn nhiều.

May là hôm nay là quay trong nhà, cũng không phải chịu lạnh nhiều, nhưng Tô San vẫn run run bọc áo khoác kín mít ngồi trên chiếc ghế bành gỗ của Tạ Duyên, Tiểu Chu mang qua cho cô một ly nước nóng.

Lúc này đang quay cảnh của Tạ Duyên và Lý Tuyết. Ở đoạn này, nữ phụ gọi nam chính tới khách sạn, sau đó gọi nữ chính tới để nữ chính hiểu lầm nam chính, lúc này Lý Tuyết đang đóng cảnh thổ lộ với Tạ Duyên, tiếp theo mới là cảnh của cô.

“Chị Tô, lúc nãy chị Lưu có gọi điện thoại, nói chị nhớ thứ Bảy tuần này phải đi chụp ảnh bìa tạp chí.”

Tiểu Chu vừa nói vừa đưa điện thoại cho cô.

Tô San nhận lấy điện thoại, nhìn tin nhắn trên đó, sau đó lại ngồi nhắn tin trả lời chị Lưu ý nói cô đã biết, sau đó lại cúi đầu đọc kịch bản. Theo như bình thường, thì phải nửa tháng nữa cô mới có thể đóng máy bộ phim này, nhưng theo tiến độ quay gấp rút như hiện tại, chắc là chỉ trong vòng một tuần nữa là có thể đóng máy rồi.

“Ghế không lạnh sao?”

Cho đến khi có một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu, Tô San chưa kịp ngẩng đầu, thì Tạ Duyên đã ngồi xổm xuống trước mặt cô, sau đó cầm lấy bàn tay nhỏ lạnh băng của cô:

“Chiều nay nói Triệu Đồng đi mua một cái đệm lót để lên ghế, như vậy sẽ ấm hơn một chút.”

Tiểu Chu đứng một bên đột nhiên phải nhìn hai người khoe ân ái, chỉ có thể yên lặng tránh ra.

Tô San thấy hắn vẫn đang mặc áo thun ngắn tay để đóng phim, không khỏi ló đầu ra khỏi mũ áo khoác:

“Anh không sợ lạnh sao?”

Vì sao cô lại sợ lạnh thế nhỉ? Không lẽ tập thể hình cũng có thể chống lạnh sao?

“Người nào gầy thì đều sợ lạnh.”

Hắn khẽ cười một tiếng, còn nhéo nhéo cánh tay mảnh khảnh của cô.

Tô San rụt tay lại, tức giận trừng mắt nhìn hắn:

“Em như thế này gọi là thon thả.”

Giới giải trí có một câu nói thế này: Nếu người không thể gầy được thì đi tự sát luôn đi!

Mập mạp là thiên địch của nữ diễn viên, chỉ cần ăn nhiều thêm một cái bánh bao nhân thịt đã là xa xỉ, Tô San cảm thấy mình như thế này đã tốt lắm ròi, có người mỗi ngày chỉ biết đến canh suông nước lọc. Bình thường, con gái khoảng 50kg là vừa, nhưng ở giới giải trí, thế này đã là béo rồi, mấy nữ diễn viên thường chỉ tầm 45kg, nếu quá 50kg thì phải lập tức đi ăn kiêng giảm cân, thậm chí còn phải phẫu thuật hút mỡ, chỉ để lúc lên hình trông gầy một chút.

“Em như vậy thật quá dễ nuôi, sau này mỗi ngày anh chỉ cần cho em ăn một bữa cơm là đủ.”

Tạ Duyên nhướng mày, trong giọng nói còn thể hiện sự không vui với hành động của cô.

Tô San đỏ mặt, không nhịn được bĩu môi nói:

“Anh nghĩ nhiều quá rồi, ai cần anh nuôi chứ!”

“Chẳng lẽ em muốn để người khác nuôi?”

Tạ Duyên ghé đầu lại gần, giọng nói nghiêm túc.

Tô San đẩy hắn ra, hung ác trừng mắt:

“Vậy anh cố gắng từ bây giờ để dành nhiều tiền một chút, em còn muốn mua biệt thự, mua xe thể thao, thật nhiều quần áo, túi xách này nọ nữa!”

Đạo diễn đứng bên kia đã gọi hai ba lần đều không có ai đáp lại rốt cuộc nhịn không được cầm loa hô lớn:

“Đóng phim!”

Mấy nhân viên đoàn phim gần đó thấy vậy rất muốn cười nhưng phải cố nhịn, Tạ ảnh đế của bọn họ đang đắm chìm trong tình yêu, đã không còn tâm trí để đóng phim rồi.

Nghe thấy tiếng của đạo diễn, Tô San lập tức hoàn hồn, ngượng ngùng đứng lên, cởi áo khoác, ngay lập tức da thịt tiếp xúc với không khí lạnh nổi hết cả da gà.

Chật vật quay xong những cảnh buổi sáng, cô chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm với Tạ Duyên thì lại nhận được điện thoại của mẹ cô, nói là có nhờ Đàm Hạo Chi mang canh gà tới cho cô!

Người ta đã tới nơi, cô giờ mới từ chối thì cũng vô dụng, đành khoác áo kín mít đi ra cổng lấy canh gà.

“Em còn đi đâu vậy?’

Tạ Duyên hiện cũng đang sửa soạn để đưa cô ra ngoài ăn, thấy cô khoác áo vội vàng chuẩn bị ra ngoài thì hỏi.

Trong phòng hóa trang giờ chỉ có hai người, Tô San xấu hổ không biết nói sao, chỉ trùm mũ lên đầu kín mít hết cả khuôn mặt, trả lời:

“Mẹ….mẹ em đưa canh gà tới đây, em phải ra lấy, nếu không anh ở đây chờ em một chút nhé?”

“Anh cùng đi với em.”

Tạ Duyên nói, lại cầm lên đôi bao tay hồng nhạt trên bàn, ngồi xổm xuống, đeo bao tay vào cho cô.

Thấy hắn không phải nói giỡn, Tô San lập tức giải thích:

“Không cần đâu, một mình em đi là được rồi, mẹ em cũng không có tới mà nhờ một người hàng xóm gần nhà em đưa tới.”

Thanh âm cô nhỏ nhẹ, tinh tế, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn còn có một tia hơi hoảng hốt, ánh mắt cũng đảo loạn, đây là đặc điểm của Tô San, mỗi lần nói chuyện không tự tin thì đều không dám nhìn thẳng hắn.

Thấy vậy, Tạ Duyên không khỏi nhìn chằm chằm vào mắt cô, giọng nói trầm thấp:

“Là nam?”

---Hết Chương 44---

Chương 45: Toàn bộ cư dân mạng chỉ trích

Tạ Duyên không khỏi nhìn chằm chằm vào mắt cô, giọng nói trầm thấp:

“Là nam?”

Tô San giật mình, hơi chột dạ, sau đó nghĩ lại, cô cũng đâu có làm chuyện gì trái lương tâm, hơn nữa Đàm Hạo Chi cũng không thích cô, tụi cô cũng chỉ là quan hệ hàng xóm láng giềng bình thường mà thôi.

Nghĩ như vậy, cô lập tức gật đầu vẻ đúng lý hợp tình:

“Là hàng xóm nhà em, đã quen biết từ rất lâu rồi.”

Thấy cô bình tĩnh thừa nhận, Tạ Duyên vẫn nhìn chằm chằm cô một hồi, lúc này kéo cô đứng lên:

“Vậy thì đi thôi.”

Mặc áo khoác to sù sụ, trùm mũ lông, rồi đeo khẩu trang, Tô San chỉ còn lộ ra mỗi đôi mắt, đường hoàng đi theo Tạ Duyên ra khỏi phòng.

Nhân viên đoàn phim ở ngoài nhìn thấy hai người cùng nhau đi đi lại lại đã quá quen. Mọi người trong giới đều biết Tạ Duyên là một người vô cùng khiêm tốn, trừ lúc đóng phim ra, còn lại gần như không thể nhìn thấy hắn, nhưng không ai ngờ được, thực ra anh ấy lại là một người cuồng sủng bạn gái như vậy!

Địa điểm quay chụp là một tòa nhà trong khu chung cư, đều đã được đoàn phim bao trọn, đi tới cổng, bác Lưu đang ngồi trong phòng bảo vệ hút thuốc, xuyên qua cửa kính thấy Tô San tới, lập tức dập tắt điếu thuốc đi ra ngoài, nói với Tạ Duyên một cách đầy thấm thía:

“Tạ Duyên à, cậu cố trông nom Tô San đi, con bé này hai ngày trước còn tìm ta nói muốn hút thuốc lá, tuổi trẻ như vậy, đừng có chỉ vì đóng phim mà hủy hoại thân thể.”

Nói xong, hai anh bảo vệ trẻ tuổi cũng cười ra tiếng, lúc đó Tô San còn tìm bọn họ thảo luận cảm giác khi hút thuốc, thực sự cảm thấy kỳ lạ.

Nghe vậy, Tạ Duyên không khỏi liếc mắt về phía người nào đó đang bọc kín mít, Tô San cũng không nhìn hắn, chỉ mãi mới nói:

“Em đâu có hút, chỉ là muốn học tư thế bật lửa khi hút mấy loại thuốc lá kiểu cũ như thế nào thôi.”

Tư thế hút thuốc rất quan trọng, biểu hiện trên mặt khi hút thuốc cũng quan trọng, chỉ một chi tiết nhỏ cũng có thể ảnh hưởng toàn cục, cô tất nhiên phải nghiêm túc tìm hiểu thật kỹ.

Hơn nữa bác Lưu này thật là xấu tính, rõ ràng cô còn mang tới cho bác ấy mấy tấm chữ ký của Tạ Duyên cho cháu gái của bác ấy, giờ lại đi cáo trạng cô!

“Lén lút học đòi hút thuốc mà đúng sao?”

Tạ Duyên giơ tay kéo bỏ mũ áo của cô xuống khiến gió thổi tới làm cô rụt cổ lại.

“Anh mới học đòi hút thuốc thì có!”

Tô San kéo lại mũ trùm lên đầu bước ra ngoài cổng, quyết định sau này không bao giờ tìm gặp bác Lưu nữa. Anh Vương ở tổ đạo cụ cũng là người nghiện thuốc lá, sau này nếu khi nào có thời gian cứ quan sát biểu tình của anh ấy khi hút thuốc là được.

Đi ra cổng tiểu khu, lại đi một đoạn nữa, cô mới nhìn thấy chiếc Bentley màu đen quen thuộc đậu bên vệ đường, quay lại nhìn Tạ Duyên đang đi đằng sau, Tô San lại kéo mũ trùm kín mặt, sợ người ta chụp được.

Thấy cô tới, người trong xe cũng lập tức mở cửa xuống xe, nhìn thấy cô bọc kín mít chỉ lộ mỗi đôi mắt, không khỏi nhẹ giọng cười nói:

“Lạnh đến thế sao?”

Nhận lấy cái túi canh gà từ tay Đàm Hạo Chi, Tô San nói kiểu hờn dỗi:

“Tất nhiên là lạnh rồi, em là người gầy không có mỡ để chống giá rét.”

Bị lời nói của cô làm cho buồn cười, Đàm Hạo Chi lại nhìn thấy phía sau Tô San còn có một người đàn ông cao lớn đi theo, anh ta mặc một áo khoác màu đen, cũng bịt khẩu trang, ánh mắt thản nhiên dường như nãy giờ vẫn nhìn chằm chằm mình.

Mà lúc này, Tạ Duyên cũng đang đánh giá người đàn ông đối diện, ngoại hình của anh ta khá tốt, nếu như theo mắt nhìn của mấy cô gái nhỏ thì chính là kiểu đàn ông ấm áp như ánh mặt trời điển hình. Lúc nói chuyện vẫn cười nhìn về phía Tô San, hai người có vẻ rất thân thiết, Tô San ở trước mặt anh ta cũng không e dè gì mà nói giỡn. Tạ

Duyên biết, đối với người không quen thuộc lắm, Tô San sẽ tuyệt đối không nói chuyện tùy tiện như vậy, cho dù là Triệu Đồng, cô ấy cũng chưa bao giờ vui đùa kiểu này.

Có lẽ cảm thấy không khí hơi xấu hổ, Tô San nhất thời không biết nói gì.

“Đây là đồng nghiệp của em?”

Đạm Hạo Chi lên tiếng đánh vỡ không khí ngượng ngùng.

Tô San chớp chớp mắt im lặng chốc lát, suy nghĩ muốn nói gì đó, thì Tạ Duyên bỗng tiến lên một bước, cởi bỏ khẩu trang, vươn tay ra:

“Chào anh, tôi là bạn trai của Tô San.”

Tô San: “….”

Cho dù Tạ Duyên không nói, Đàm Hạo Chi cũng nhận thấy được quan hệ của hai người không đơn giản, nhìn thấy bàn tay đối phương đang vươn ra, hắn liền giơ tay bắt lấy nắm một chút, cười nói:

“Lúc tôi ở nước ngoài cũng có từng xem phim điện ảnh của anh, rất hay.”

Rút tay về, Tạ Duyên cười đạm đạm nói:

“Cám ơn.”

Tô San vốn nghĩ là Đàm Hạo Chi chắc không biết Tạ Duyên, dù sao anh ấy cũng mới từ nước ngoài trở về, không ngờ trước đó anh ấy còn xem phim điện ảnh của Tạ Duyên đóng.

“À ừm…Cám ơn anh tới đưa canh cho em, bữa nào em s….với Tạ Duyên sẽ mời anh ăn cơm.”

Tô San đúng lúc sửa lại lời nói suýt ra khỏi miệng, cũng may hiện đang đeo khẩu trang nên không ai thấy được sự xấu hổ của cô.

“Không có gì, chỉ là tiện đường thôi, dì còn nói em mùng tám tháng Chạp nhớ về nhà ăn cơm.”

Nói xong, Đàm Hạo Chi lại nhìn qua Tạ Duyên một cái, sau đó mới nói:

“Anh có việc đi trước đây, tạm biệt.”

“Uhm.”

Tạ Duyên thần sắc không thay đổi nói một tiếng.

Thấy Đàm Hạo Chi lên xe, Tô San không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên chạy tới gõ gõ vào cửa sổ xe của hắn, đến lúc kính cửa xe được hạ xuống, Tô San ghé đầu lại gần nhỏ giọng nói:

“À ừm…Anh đừng có nói chuyện em quen bạn trai cho ba mẹ em biết nha, em muốn tự mình nói cho ba mẹ biết.”

Nhìn vào ánh mắt đầy chờ mong của cô, Đàm Hạo Chi khẽ gật đầu, lại cười cười ý vị không rõ:

“Thoạt nhìn có vẻ anh ta rất thích em.”

Chợt nghe thấy hắn nói vậy làm cho mặt Tô San đỏ bừng, Tô San lập tức đừng thẳng người, vẫy vẫy tay chào hắn.

Xe chậm rãi chuyển động rời khỏi, Tô San cầm túi chuẩn bị đi vào, thấy Tạ Duyên đang nhìn cô trong mắt không cảm xúc, không khỏi đi qua đưa túi canh gà cho hắn cầm:

“Đi thôi.”

Tạ Duyên nhận lấy cái túi, sau đó quay đầu qua nghiêm túc nhìn cô:

“Em với vị hàng xóm này biết nhau từ lâu rồi sao?”

Đóng nhiều phim thần tượng, Tô San hiểu được mấy chuyện hiểu lầm này nọ đều xuất phát từ việc một bên giấu diếm mà ra, cho nên dứt khoát trả lời:

“Đúng vậy, tụi em biết nhau từ nhỏ, học cùng mẫu giáo, tiểu học, nhưng anh ấy học trên em mấy lớp, lúc sau, khi anh ấy mười sáu tuổi thì cùng gia đình đi ra nước ngoài sinh sống, từ đó cũng không liên hệ gì nữa, cho đến lúc gần đây gia đình anh ấy mới trở về nước.”

Ngoài trời gió lớn, không có nhiều người qua lại, chỉ có mấy bác gái đi mua đồ ăn, Tạ Duyên quyết định không đưa cô ra ngoài ăn nữa mà đi lại vào phim trường.

“À, ra là thanh mai trúc mã.”

Tô San nghiêng đầu nhìn hắn, rất bất đắc dĩ với bộ dáng âm dương quái khí này của hắn:

“Anh ấy cũng không có thích em, em cũng không thích anh ấy, chỉ là như một người anh trai thân thiết thôi.”

Không biết có phải người đàn ông nào cũng vậy hay không, Tô San nhận ra Tạ Duyên ngày thường rất lý trí, nhưng mấy chuyện này lại tính toán rất chi li, chỉ có chút xíu dấu vết cũng không buông tha, nhưng tụi cô thực sự không có gì a.

“Sao em biết anh ta không thích em?”

Tạ Duyên chậm rãi liếc mắt nhìn cô.

Tô San sửng sốt, chả lẽ phải nói chuyện nguyên chủ thổ lộ nhưng bị từ chối?

“Lúc trước anh ấy còn hối thúc em nhanh chóng tìm bạn trai, sao thích em được, em cũng đâu phải vạn người mê.”

Nói tới đây, Tô San lại nhìn nhìn xung quanh, nhận ra cả hai đang đi vào phim trường.

“Không phải anh nói muốn đưa em ra ngoài ăn sao?”

Nghe vậy, Tạ Duyên chỉ giơ cái túi trong tay lên, giọng nói nhạt nhạt:

“Về uống canh gà.”

Tô San: “……”

Người ta nói phụ nữ đều rất nhỏ nhen, Tô San cảm thấy đàn ông cũng không rộng rãi được hơn phụ nữ là bao.

Quay vào phim trường, cô một mình ôm canh gà uống cùng với Tiểu Chu, cô mới không thèm cho người âm dương quái khí là Tạ Duyên uống!

Cả buổi trưa cô mặc kệ không quan tâm tới hắn, cho đến tối khi quay về khách sạn, Tiểu Chu lại nói với cô là có chuyện rồi.

Lúc chiều lu bu đóng phim nên cô không có lên mạng, giờ Tô San lướt điện thoại, lại thấy không biết là trang báo lá cải nào đưa tin cô đã nhận vai nữ thứ bộ phim nghệ thuật kia của đạo diễn Lê, còn nói là mấy nữ diễn viên nổi tiếng như Đường Toàn, Văn Hâm đều bị cô đá bay.

Nếu như chỉ là tin không có căn cứ thì không nói, nhưng trước đây, Đường Toàn có nói trên Weibo rằng hiện cô ấy đang đọc tiểu thuyết "Lạc đường", ai chả biết tiểu thuyết này chính là nguyên tác được đạo diễn Lê cải biên dựng thành phim điện ảnh, hiện còn đang trong giai đoạn thử vai, có thể thấy Đường Toàn đang chuẩn bị vì bộ phim này, giờ đột nhiên lại xuất hiện vụ này của cô, không chỉ riêng fan của Đường Toàn, kể cả những người bình thường cũng sôi nổi vào bình luận chống lại cô.

Hơn nữa không biết là do ai, đẩy hot seach của cô lên top 5, có vẻ toàn bộ cư dân mạng, rồi báo giải trí đều nói về việc cô đoạt vai của Đường Toàn, fan của cô ra bênh vực nhưng ở trong một đám người anti như thế này thì gần như không có tác dụng gì lớn.

Cư dân mạng A: "Bối cảnh của Tô tiểu thư đã mạnh mẽ tới mức này sao, kể cả vai của ảnh hậu cũng dám đoạt!"

Cư dân mạng B: "Tôi đã đọc tiểu thuyết nguyên tác, nhân vật nữ thứ rõ ràng là một vũ nữ hoàn cảnh bi đát, Tô San??? Cô ta muốn dùng hình tượng ngốc-bạch-ngọt của mình để diễn nhân vật này sao?"

Cư dân mạng C: "A a a! Tôi thích nhất là tiểu thuyết này! Tuyệt đối đừng để Tô San làm hỏng!"

Cư dân mạng D: “Mau tới giúp đỡ, xin đoàn phim suy xét lại!”

Cư dân mạng E: “Nữ hoàng chuyên đoạt vai giờ lại nâng cấp a! Từ Mục Dao giờ tới Đường Toàn, chờ mong lúc cô ta đoạt vai của sao hạng A nào đó nữa *mỉm cười*”

Cư dân mạng F: “Tôi còn nghĩ là đạo diễn Lê chính là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, không ngờ cũng chỉ đến thế, ông ấy muốn để một đời anh minh của mình chôn vùi trên tay của Tô San sao?

Cư dân mạng G: “Nói thật nhé, Tô San chắc chắn là nữ diễn viên thế hệ 9x trâu bò nhất mà tôi biết, đoạt vai của Mục Dao, đá bay Dương Chỉ để đóng phim cùng Tạ Duyên, giờ người ta còn không thèm để Ảnh hậu vào mắt, mọi người cho rằng cô ta sẽ thèm để ý tới thị trường phim ảnh trong nước nho nhỏ này thôi sao? Không đâu, mục tiêu của cô ta là muốn tiến ra ngoài vũ trụ!”

Mấy bình luận đều khá ác liệt, Tô San biết, còn nếu tiếp tục để như vậy thì ấn tượng của mọi người với cô đều tụt dốc không phanh.

Đến lúc cô gọi điện cho chị Lưu, bên kia có vẻ đang rất bận, cũng chỉ nói cô đừng nóng vội mà thôi.

“Em đắc tội quá nhiều người, là viên đá cản đường của bọn họ, hiện giờ bọn họ muốn đồng tâm hiệp lực cùng nhau bôi đen em mà thôi, có điều chuyện này không phải do Đường Toàn, giờ em cứ tập trung đóng phim là được, bên bộ phận quan hệ xã hội của công ty sẽ tăng ca để giải quyết cho em.”

Chị Lưu nói xong liền cúp điện thoại, có vẻ đang rất bận.

Mặc dù chỉ một thời gian ngắn nữa phim điện ảnh sẽ được công chiếu, nhưng nếu lúc này tất cả mọi người đều ghét cô, về sau cho

dù cô dựa vào diễn xuất để đảo ngược tình thế thì cũng vô dụng.

Tô San có chút mệt mỏi dựa vào đầu giường, tiếp tục lướt xem bình luận, nhưng nhìn tới nhìn lui thì cũng chỉ có nội dung là chỗ chống lưng của cô lớn, đoạt vai của người khác mà thôi.

Giới giải trí cũng giống hậu cung vậy, mấy người nổi tiếng chính là những phi tử địa vị cao, khán giả là Hoàng đế, nếu lúc này có một chút manh mối về việc một tú nữ mới tiến cung được sủng ái, mấy phi tử địa vị cao chắc chắn sẽ ra tay khiến nàng ấy chết ngay từ sớm, nếu nàng ấy không chết thì cũng phải bôi đen hình tượng của nàng trong lòng Hoàng thượng.

Nhưng nếu cô tú nữ này mà là người trong gia tộc có địa vị lớn trong triều, Hoàng Thượng cho dù không thích nàng, cũng sẽ tiếp tục sủng ái nàng. Giới giải trí cũng vậy, nếu bối cảnh của cô thật sự vững chắc, cũng chẳng sợ khán giả ghét cô, cô vẫn có thể bắt được những cơ hội tốt mà đi lên, chẳng qua do không chiếm được lòng của Hoàng Thượng thì mình sẽ không thể tiến xa mà thôi.

Nếu tin này mãi không hạ nhiệt, Tô San sẽ liên hệ Hạ Hoa, xem hắn có thể để bên đoàn phim bên đó ra mặt giải thích một chút không, quan hệ của Hạ Hoa và đạo diễn Lê khá tốt, nếu phía đoàn phim ra mặt làm sáng tỏ thì lời đồn đãi ít nhiều gì cũng giảm bớt.

Hôm nay đóng phim đã quá mệt mỏi, Tô San cũng không để trong lòng mấy bình luận ác ý kia nữa, ngủ khá ngon. Sáng hôm sau, lên xem bảng xếp hạng hot search, lời đồn đãi trên mạng vẫn không giảm bớt, hot search về cô vẫn đứng vững vị trí thứ 5, xem ra mấy anti-fan đúng là không tiếc tiêu tiền vì cô, vậy mà có thể bỏ tiền mua hot search lâu như vậy.

Mấy người trong đoàn phim có vẻ cũng biết chuyện ồn ào trên mạng,

người nào quen quen thì cũng an ủi cô vài câu, không thân thì cũng chỉ chào hỏi vậy thôi.

Lúc cô vào phòng trang điểm, lúc này vẫn còn sớm, chuyên viên trang điểm còn chưa tới, Tô San ngồi một chỗ uống sữa đậu nành, rồi để nhà tạo hình tạo kiểu tóc cho cô.

"Lần trước em xin nghỉ là để đi thử vai sao?"

Nhà tạo hình gẩy gẩy tóc của cô, câu được câu không hỏi cô.

Tô San cắn ống hút, nhẹ nhàng "Uhm" một tiếng.

"Thực ra mấy cư dân mạng toàn là mấy người chả biết gì chỉ thấy người ta nói thì hùa theo thôi, chỉ biết nhìn mặt ngoài của sự việc, em có thể mời mấy đoàn đội quan hệ xã hội nổi tiếng, cứ dùng tiền a, chỉ cần dùng mấy ngàn vạn, mấy bọn báo lá cải nhất định không ho he gì nữa, hiện giờ mấy hot search trên Weibo chỉ cần một trăm vạn là có thể xóa bỏ, nhưng đã treo hot search lâu như vậy, chắc chắn là có người cố tình nhắm vào em."

Nhà tạo hình hiển nhiên đã thấy mấy chuyện thế này nhiều rồi, cứ đề ra hết cách giải quyết này tới cách khác.

Công ty Ánh Sao cũng có bộ phận quan hệ xã hội, nếu giờ cô lại đi thuê một đội khác thì là vi phạm hợp đồng, hơn nữa còn phải mất mấy ngàn vạn, toàn bộ của cải của cô bây giờ nếu mang ra tính toán thì chắc cũng chỉ được ngần đó.

Nói tới đây, nhà tạo hình không biết nghĩ tới điều gì, lại cười cười mờ ám:

"Có điều em đâu cần lo lắng, chị chỉ đùa chút thôi, mấy chuyện kiểu

này Tạ Duyên nhà em chắc chắn sẽ giúp em giải quyết.”

---Hết Chương 45---

Chương 46: Tin cực hot

“Có điều em đâu cần lo lắng, chị chỉ đùa chút thôi, mấy chuyện kiểu này Tạ Duyên nhà em chắc chắn sẽ giúp em giải quyết.”

Tô San nghe chị ấy nhắc tới quan hệ của cô và Tạ Duyên thì đỏ mặt, cúi đầu không nói gì.

Cô hiện giờ cũng chưa tính tìm Hạ Hoa, dù sao quan hệ của cô và Hạ Hoa là thông qua Tạ Duyên, giống như kiểu tiền trong túi mình còn chưa xài hết, chắc chắn sẽ không hỏi vay người khác. Giờ cũng vậy, tốt hơn là cô nên để cho công ty thêm một khoảng thời gian, đến khi bên phía Ánh Sao thực sự xử lý không được, cô mới tìm tới Hạ Hoa.

Làm tóc xong, cô lại nhắn tin cho chị Lưu, hỏi chị ấy chuyện này có khả năng giải quyết được không.

Có điều chị Lưu chỉ trả lời giờ không thể nào áp xuống. Hơn nữa một vài quảng cáo đã thương thảo xong, hôm nay bên phía họ lại do dự, chắc chắn là do cảm thấy hiện giờ hình ảnh của cô không tốt sợ sẽ ảnh hưởng tới nhãn hiệu của bọn họ.

“Hiện tại chỉ có thể dùng cách đánh lạc hướng dư luận. Lý Điềm Điềm vốn dĩ tháng sau dự định sẽ công bố chuyện hẹn hò, có điều giờ xảy ra chuyện của em, cho nên công ty quyết định sẽ để cô ấy hôm nay sẽ công bố luôn, hy vọng có thể hướng ánh mắt của đại chúng sang chỗ khác.”

Chị Lưu trầm giọng nói trong điện thoại.

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ nhẹ giọng “Uhm” một tiếng, sau đó cúp máy.

Lý Điềm Điềm cũng là một nghệ sỹ do công ty quản lý, cũng có chút tên tuổi, có điều bạn trai của cô ấy là một nghệ sỹ nam có xuất thân là ngôi sao nhí, khá nổi tiếng trong nước. Chuyện này nếu công bố chắc có thể thu hút một chút sự chú ý của quần chúng.

Trước kia, có chuyện gì, chị Lưu cũng sẽ nói cô hỏi xem Tạ Duyên có giúp được không, nhưng chỉ duy nhất vấn đề liên quan tới quan hệ xã hội thì sẽ không nói cô tìm sự giúp đỡ của Tạ Duyên. Tô San biết, chị Lưu sợ cô mất niềm tin tưởng vào công ty, sau đó hoàn toàn đi theo Tạ Duyên, dù sao những điều mà Ánh Sao có thể cho cô, Hạ Hoa cũng có thể cho, hơn nữa phần trăm thù lao của cô trích lại đưa công ty sẽ không nhiều như Ánh Sao.

Có điều cô còn chưa tìm tới Hạ Hoa thì đối phương đã tự mình tìm tới cửa.

Tô San vừa mới thay đồ xong, chuẩn bị ra ngoài đóng phim, thì thấy có người gõ cửa phòng trang điểm, cô chỉ có thể nói Tiểu Chu ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, liền thấy Hạ Hoa mặc áo khoác kín mít đi tới, tóc tai không chút cẩu thả. Thấy vậy, chuyên viên trang điểm và Tiểu Chu đều thức thời đi ra ngoài, tiện thể khép lại cửa.

Không ngờ hắn lại chủ động tới tìm mình, Tô San nhíu nhíu mày, thản nhiên nói:

“Phòng của Tạ Duyên ở đằng kia.”

“Tôi đã gặp cậu ấy rồi.”

Hạ Hoa cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp móc ra bao thuốc lá đưa cho cô một điếu:

“Làm từ lá hoàng kim.”

Tô San: “……”

“Tôi không thích hút thuốc.”

Nghe vậy, Hạ Hoa dừng động tác một chút, đành phải cất điều thuốc vào lại.

“Có điều anh thích thì cứ hút.”

Cô tiện thể có thể quan sát biểu cảm khi hút thuốc của Hạ Hoa.

Có vẻ nhìn thấu tâm tư của cô, Hạ Hoa đột nhiên cười khẽ ra tiếng. Sau đó rút một điếu thuốc giữ kề trên môi, bật lửa, hít sâu một hơi, sau đó dùng ba ngón tay kẹp lấy phần đầu lọc, hơi hơi híp mắt, phun ra một làn khói, sau đó đi qua ngồi xuống sô pha.

“Cô thấy rồi đấy, ở những lúc thế này, bên Ánh Sao sẽ không tiêu phí quá nhiều tâm lực đối với cô, những tiềm lực bọn họ có được đều chỉ biết đưa cho những nghệ sỹ thật nổi tiếng kiểu như Diệp Hồng, còn cô chỉ mới đặt chân vào giới này, bộ phận quan hệ xã hội sao có thể dồn nhiều công sức để giúp cô?”

Ngữ khí của Hạ Hoa khá bình tĩnh, ngồi hút thuốc với vẻ sâu kín.

Diệp Hồng là một nghệ sỹ kỳ cựu của công ty, đã từng lấy được giải Ảnh hậu, đi theo con đường đóng toàn siêu phẩm. Công ty đối với cô

ấy chính là dùng mọi cách để nâng đỡ, nhưng Tô San cũng không phải đồ ngốc, Hạ Hoa rõ ràng đang châm ngòi ly gián. Dù cho thế nào thì bộ phim sắp tới của cô vẫn là do Ánh Sao bỏ vốn đầu tư sản xuất, bây giờ mà kết thúc hợp đồng thì khác nào qua cầu rút ván.

"Cám ơn anh đã nhắc nhở, nhưng tôi cũng có những tính toán riêng của bản thân."

Tô San không nhanh không chậm nói.

"Mấy người trẻ tuổi các cô đúng là thích hành động cảm tính, sẽ đến lúc thực sự hối hận sao lúc trước mình lại ngu xuẩn như vậy."

Hạ Hoa lại thở ra một ngụm khói, nghiêm túc nói:

"Vì là thân tình, khi cô đầu quân vào công ty chúng tôi, thù lao sẽ chia ba bảy, công ty ba phần, cô bảy phần, hơn nữa Tạ Duyên cũng là cổ đông của công ty, ba phần của cô đưa cho công ty thì cuối cùng lại có một nửa là vào túi cậu ấy, tiền của cậu ấy còn không phải tiền của cô hay sao? Đều là người một nhà, cô vì sao lại không tin tưởng tôi?"

Nghệ thuật nói chuyện của Hạ Hoa lợi hại như thế nào Tô San cũng biết tới, tuy nhiên cho dù cô thực sự tính chuyển sang đầu quân cho công ty khác, thì cô cũng sẽ trưng cầu ý kiến của Tạ Duyên mà không phải ngồi đây nghe Hạ Hoa nói ba hoa.

"Còn chưa có kết hôn sao biết được là người một nhà hay không, sau này nếu tụi tôi chia tay thì không phải sẽ khó xử lắm sao?"

Tô San quay đầu qua, cười như không cười nhìn Hạ Hoa.

Hạ Hoa hơi đơ ra, lại hút thuốc, một lúc sau mới nói:

“Cô chắc là cũng có chút niềm tin vào quan hệ của cô và Tạ Duyên, cho dù hai người chia tay cũng có thể làm bạn bè, cho dù không thành thì cũng là hai bên hợp tác mà.”

Nói xong, có vẻ muốn chứng minh cái gì, hắn lấy điện thoại ra, ánh mắt sáng quắc nói:

“Cô cho tôi năm phút, tôi chỉ cần một tin nhắn, là có thể giải quyết được chuyện mà Ánh Sao giải quyết mãi không xong.”

Nghe vậy, Tô San chỉ cười đạm đạm nói:

“Chuyện anh tới tìm tôi, Tạ Duyên có biết không?”

Nhấn nhấn di động, gửi tin nhắn, Hạ Hoa tràn đầy tự tin ngồi hút thuốc, dựa vào ghế phun ra một làn khói:

“Tạ Duyên đương nhiên biết, có điều cậu ta là đồ đầu gỗ, cô không cần để ý cậu ta.”

Không biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt mờ ám, nghiêm túc nói:

“Đến sau này cô với Tạ Duyên kết hôn, cũng không cần phải ký hợp đồng gì, đồ của Tạ Duyên chính là của cô!”

Thấy hắn càng nói càng thái quá, Tô San suýt cười ra tiếng, công lực thổi phồng của Hạ Hoa thực sự lợi hại, khó trách quan hệ với mọi người trong giới lại tốt như vậy, không giống với chị Lưu, chị ấy không thích nịnh nọt người khác.

“Anh không cần nói nữa, nếu tôi có ý này, sẽ hỏi ý kiến Tạ Duyên, nhưng hiện giờ còn chưa có tính toán ăn máng khác.”

Tô San thản nhiên nói.

Thấy cô kiểu gì cũng nói không vào, Hạ Hoa cũng hơi buồn bực, thực ra hắn cũng không quá mức cần lôi kéo Tô San, đối phương vậy mà từ chối thẳng thừng hắn như vậy?

"Được rồi, khi nào cô nghĩ thông suốt thì tìm tôi."

Hạ Hoa đứng lên, từ trên người móc ra một tấm danh thiếp đặt lên bàn, còn nhấn mạnh một câu:

"Cô không tin tôi, nhưng cô nhất định phải tin Tạ Duyên nha."

Tô San: "……."

Đến lúc Hạ Hoa đi khỏi, Tô San cũng bất đắc dĩ cười một tiếng. Hạ Hoa là một thương nhân, là một thương nhân từ đầu tới chân, có điều anh ta không giống chị Lưu, chị Lưu là kiểu mạnh bạo cứng rắn, còn Hạ Hoa là kiểu người co được dãn được. Lúc trước thái độ của hắn đối với cô không tốt, sau đợt thử vai bộ phim nghệ thuật kia thì lập tức chuyển biến thái độ với cô. Có điều hắn gặp trúng Tạ Duyên, người cứng mềm đều không ăn, cũng coi như gặp trúng khắc tinh của hắn.

Nghĩ tới lời Hạ Hoa nói lúc nãy, Tô San lại mở điện thoại, thấy trên mạng xuất hiện một tin cực hot!

Ba phút trước, một trang báo mạng đưa tin ảnh đế lần trước bị cảnh sát nước ngoài bắt tạm giam là Mã Duyệt, còn có ảnh chụp làm minh chứng, trong hình không quá rõ nhưng có thể nhìn ra được Mã Duyệt bị hai cảnh sát đứng hai bên đưa đi.

Tin nóng này vừa ra đã làm toàn bộ cư dân mạng náo động. Mã

Duyệt cũng được xem là một nghệ sỹ khá may mắn, những bộ phim anh ta đóng đều có chất lượng rất tốt, trẻ như vậy đã đạt được giải Ảnh đế, hơn nữa hình tượng của hắn trong mắt khán giả vẫn rất tốt, giờ đột nhiên có scandal chấn động thế này, tất nhiên là khiến cho cư dân mạng đều náo động rồi.

Lúc trước tin tức được đăng lên về vụ này cũng đã ồn ào rất lâu, sau đó mới dần dần biến mất, còn liên lụy tới Tạ Duyên và Trịnh Đồng. Giờ đã lộ ra chân tướng, nên fan Tạ Duyên và Trịnh Đồng hăng hái tới mắng đám anti-fan. Hiển nhiên danh tiếng của Mã Duyệt hơn hẳn cô và Đường Toàn, hơn nữa tính chất sự việc thì nghiêm trọng hơn nhiều so với vụ của cô, tất nhiên hot search về vụ việc này chiếm top 1, đứng đầu bảng.

Không biết ai bỏ tiền khiến hot search của cô từ sáng vẫn ở top 5 giờ đã không thấy đâu, mọi người trên mạng đều ồn ào muốn tẩy chay Mã Duyệt.

Cư dân mạng A: "Cách đây mấy tháng còn có người tới bôi đen Duyên ca nhà tui, hiện tại chân tướng đã rõ, bọn anti-fan xấu mặt chưa? *mỉm cười*"

Cư dân mạng B: "Phóng túng thật đấy, còn chạy ra tận nước ngoài để ăn chơi, giờ thì bản thân ra nông nỗi này *móc mũi*"

Cư dân mạng C: "Con đường phía trước tăm tối! Kiến nghị mọi người tẩy chay nghệ sỹ tai tiếng như thế này!"

Cư dân mạng D: "Hiện tại có quá nhiều vụ việc ăn chơi trong nước bị bắt quả tang. Mã ảnh đế có lẽ cảm thấy ra nước ngoài sẽ an toàn hơn chút, nào biết mới đi đã bị bắt, số đúng là đen đủi."

Cư dân mạng E: "Lúc trước fan não tàn của Mã Duyệt còn bôi đen

Tạ Duyên và Trịnh Đồng, giờ bọn fan não tàn còn gì để nói hay không?”

Cư dân mạng F: “Tin tưởng Duyệt Duyệt nhà tui, cho dù như thế nào chúng em cũng đứng về phía anh *trái tim*”

Cư dân mạng G: “Đám này là bọn tà giáo sao? Nhận thức lương tri của bọn fan não tàn bị chó tha rồi sao? Đây chính là công khai dâm loạn nha!”

Cư dân mạng H: “Tin tưởng Mã Duyệt, đàn ông đều có nhu cầu sinh lý, ai dám nói trong giới giải trí không xảy ra chuyện dơ bẩn còn hơn thế này? Chỉ là giờ còn chưa bị người ta công khai ra thôi, tin nóng này tung ra chắc chắn do có người cố ý hãm hại!”

Lướt xem vài bình luận, chỉ có fan trung thành của Mã Duyệt vẫn bênh vực thần tượng của mình, tâm tình Tô San cũng không biết phải hình dung thế nào, cô không ngờ Hạ Hoa lại nắm trong tay mấy ảnh chụp kiểu này, còn cố tình ém nhẹm tới bây giờ. Đã thế này thì chắc chắn trung tâm dư luận trong một tuần tới sẽ đều là Mã Duyệt, không thể không nói tin tức dùng để đánh lạc hướng dư luận lần này thật quá mức mạnh mẽ, Hạ Hoa cũng đủ tàn nhẫn, thế nhưng có thể trong chốc lát ném Mã Duyệt ra cho người ta xâu xé.

Có điều anh ta làm như vậy chứ không phải Tạ Duyên. Tạ Duyên là kiểu người lười để ý mấy chuyện này. Đợt đưa tin hai tháng trước, chắc do fan Mã Duyệt tới để bôi đen Tạ Duyên, Hạ Hoa lúc đó đã ghi thù, cũng khổ cho anh ta khi phải nhịn tới giờ mới ra tay phản kích.

Kiểu người như vậy còn ác liệt hơn cả chị Lưu, những nghệ sỹ bình thường chắc chắn đều đã bị hắn tính toán kỹ lưỡng, chỉ có riêng Tạ Duyên lại là kiểu cứng mềm đều không ăn.

Lướt lướt bình luận, Tô San liền cầm kịch bản chuẩn bị ra ngoài đóng phim, ngoài trời vẫn rất lạnh, đạo diễn đang đứng trao đổi với Lý Tuyết, nhân viên đoàn phim thì bận rộn sửa sang đạo cụ. Mà Tạ Duyên vẫn mặc trang phục diễn, là một chiếc áo thun ngắn tay ngồi trên ghế bành đọc kịch bản, Triệu Đồng cũng ngồi bên cạnh câu được câu không nói chuyện gì đó với hắn.

Đến lúc Tô San đi qua, Triệu Đồng lập tức thức thời đứng lên, Tô San hơi khom người, nhìn qua kịch bản trong tay Tạ Duyên:

“Thứ Bảy này em sẽ hoàn tất toàn bộ cảnh quay, khi nào thì anh đi Châu Phi?”

Tạ Duyên ngẩng đầu lên, thấy cô hơi cúi người trước mắt mình, liền đứng dậy ngồi vào băng ghế bên cạnh:

“Thứ Hai.”

“Nhanh vậy sao?”

Tô San di chuyển ngồi vào ghế bành của hắn, thấy Tạ Duyên vẫn có vẻ không vui, cô không khỏi ghé đầu tới gần nhẹ giọng nói:

“Đừng giận nữa, lần sau em sẽ tự mình hầm canh gà cho anh được không?”

Cô biết Tạ Duyên là người mạnh miệng nhưng dễ mềm lòng, ngoài mặt thì cứ im lặng không nói nhưng sau lưng chắc chắn đã nhờ Hạ Hoa ra mặt giải quyết giúp cô, nếu không Hạ Hoa sẽ không tới đây từ sáng sớm.

Tạ Duyên quay đầu qua, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kề sát lại đây, đột nhiên hắn hôn lên má phải cô một cái, ánh mắt sáng

quắc:

“Cuối tuần này anh có thời gian.”

Không ngờ trước mặt mọi người mà hắn lại to gan lộ liễu như vậy. Tô San đỏ mặt, rụt đầu trở về, tức giận trừng mắt nhìn hắn:

“Em phải về nhà ăn cơm với ba mẹ.”

“Vậy ai ăn cơm với anh?”

Tạ Duyên bình tĩnh nhìn cô.

“Em….”

Tô San lại nhíu mày trầm tư chốc lát, nghĩ tới qua tuần sau Tạ Duyên đã phải đi Châu Phi, hai người chắc sẽ có một thời gian dài không gặp mặt, nghĩ như vậy, cô đành gật gật đầu:

“Vậy được.”

Nắm chặt lấy bàn tay nhỏ lạnh băng của cô, Tạ Duyên ghé đầu qua, thấp giọng nói:

“Phòng bếp nhà anh rất lớn.”

---Hết Chương 46---

Chương 47: Danh tiếng

"Phòng bếp nhà anh rất lớn."

Cô chợt rút tay về, mặt lại đỏ bừng trừng mắt nhìn hắn, sau đó lập tức cầm kịch bản chạy đi mất.

Bộ dáng không có ý tốt của Tạ Duyên như vậy, khiến cô phải thận trọng suy xét lại rốt cục có nên tới nhà hắn hay không.

Qua tới chỗ quay phim, đạo điễn đang đứng hướng dẫn Lý Tuyết lát nữa sẽ quay như thế nào, thấy cô lại đây, cũng gọi cô lại, nghiêm túc nói:

"Nếu cô muốn quay nhanh cho xong những cảnh quay còn lại thì tối nay phải thức đêm, không có ý kiến gì chứ?"

Tất nhiên Tô San không có ý kiến gì, lập tức gật gật đầu:

"Không có vấn đề gì."

Nói xong, đạo diễn cũng vừa lòng gật đầu, không nói những mặt khác, khi đóng phim Tô San khá chuyên nghiệp, sẽ không quá mức làm bộ làm tịch, so với mấy nghệ sỹ tên tuổi không có nhưng lại còn làm giá thì dễ hợp tác làm việc hơn nhiều.

Cảnh tiếp theo là cảnh của Tô San và Lý Tuyết đóng cùng nhau, là cảnh mô tả mâu thuẫn quyết liệt giữa nữ chính và nữ phụ, vì hai người vốn là bạn tốt, nữ phụ suýt chút nữa hại chết ba mẹ của nữ chính, lúc này nữ chính còn tát nữ phụ một cái, đạo diễn đang đứng

hướng dẫn tổ quay phim điều chỉnh góc độ, Tô San cùng Lý Tuyết đều đang ngồi đọc lại kịch bản.

“Lát nữa diễn cảnh này, cô cứ đánh thật đi.”

Lý Tuyết đột nhiên lên tiếng.

Tô San sửng sốt, không khỏi quay đầu qua tò mò nhìn cô ấy:

“Có thể quay tá vị mà.”

Nói xong, Lý Tuyết cũng ngẩng đầu, mặt trái xoan tiêu chuẩn lộ ra một tia mỉm cười:

“Tá vị dù sao cũng không thể giống thật 100%, tôi sẽ nói với đạo diễn.”

Có vẻ nhìn thấu sự khó hiểu của cô, Lý Tuyết cười đạm đạm nói:

“Tôi cũng đâu phải đóa hoa trong lồng kính, vì đóng phim mà thôi.”

Nói xong, cô ấy lại tiếp tục cúi đầu đọc kịch bản. Tô San nhìn cô ấy một hồi, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa. Dù sao hoàn cảnh quay phim mà tốt của sẽ ảnh hưởng thay đổi được rất nhiều thứ. Mọi người trong đoàn phim khi bắt tay vào công việc thì rất chuyên nghiệp, phần lớn là do thấy Tạ Duyên mỗi lần đóng mấy cảnh hành động nguy hiểm cũng tự đóng mà không dùng diễn viên đóng thế, nhưng người khác cũng ngại không dám dùng diễn viên đóng thế theo, nếu đòi tìm người đóng thế thì khác nào mình còn cao giá hơn cả Tạ Duyên. Lần trước Tô San đóng phim điện ảnh “Loạn thế chi ca” cũng đóng cảnh tát tay, là đánh thật; thường ngày Lý Tuyết cũng phối hợp rất tốt khi đóng chung với mọi người nên giờ cô ấy muốn đánh thật thì cũng không có gì kỳ lạ.

Đạo diễn nghe là muốn đánh thật thì tất nhiên rất vừa lòng, dù sao đánh thật thì sẽ có hiệu quả tốt hơn nhiều, cho nên lúc sau khi quay Tô San cũng trực tiếp xuống tay, nhưng thực tế không quá dùng nhiều sức, lúc quay xong, Lý Tuyết cũng chỉ nói không có vấn đề gì.

Buổi tối, mọi người đều phải thức đêm để quay cho kịp thời gian để Tạ Duyên còn đi Châu Phi. Nếu không có Tạ Duyên, những người khác chắc chắn không đời nào gấp gáp quay cho kịp thời gian của cô, dù sao chỉ có cô gấp chứ người khác không gấp cho nên họ cũng không cần quan tâm.

Mấy ngày liền quay thông đêm đến 4 giờ sáng mới xong, đến 10 giờ sáng lại bắt đầu quay tiếp, tuy cũng mệt nhưng mọi người ai cũng không dám công khai oán trách. Tô San cũng rất mệt, cô rất lâu rồi chưa có được một giấc ngủ ngon nhưng cũng chỉ còn cách cố gắng chống đỡ. Cô hoàn tất toàn bộ cảnh quay sớm hơn Tạ Duyên một ngày.

Tối thứ Bảy sau khi kết thúc toàn bộ cảnh quay xong, Tô San chuẩn bị nói tài xế đưa mình về nhà, nhưng Tạ Duyên lại nhất định đòi đưa cô về, Tô San cũng chỉ có thể theo ý hắn.

Do ban đêm nên xe trên đường không nhiều lắm, hơn nữa chung cư của cô cách phim trường khá xa, cho nên vừa lên xe Tô San đã dựa vào ghế dần dần ngủ luôn.

“Đừng nghe Hạ Hoa nói lung tung, em muốn ở lại Ánh Sao cũng không phải không tốt.”

Chợt nghe thấy giọng nói hắn vang lên, Tô San mơ mơ màng màng mở mắt ra. Nhìn thấy xe vẫn đang băng băng chạy trên đường xuyên qua màn đêm, đèn đường bên ngoài mờ mờ ảo ảo, trên đường cao

tốc cũng không có mấy chiếc xe.

“Em chỉ sợ ảnh hưởng tới chị của em mà thôi. Dù sao lúc đầu là do chị ấy giới thiệu em tới Ánh Sao, đột nhiên kết thúc hợp đồng, về sau quan hệ giữa hai bên sẽ bị ảnh hưởng.”

Tô San quay đầu qua, nhìn người đàn ông đang lái xe bên cạnh nghiêm túc nói:

“Hơn nữa anh cũng đâu có nói em đi theo anh.”

Vẫn chỉ có Hạ Hoa cứ ở đó ba hoa chích chòe, Tạ Duyên từ trước tới nay đều không đề cập gì tới chuyện này với cô. Hơn nữa trong giới giải trí cũng xảy ra rất nhiều trường hợp nghệ sỹ kiên quyết đòi hủy bỏ hợp đồng với công ty quản lý mà náo loạn ầm ĩ, Tô San cảm thấy, hiện giờ cô còn chưa tới mức nhất định phải kết thúc hợp đồng.

Nghe vậy, Tạ Duyên cũng không quay qua nhìn cô, chỉ nói:

“Em có tới công ty của anh hay không thì cũng không có gì khác biệt.”

Tô San: “……”

Thực ra nói vậy cũng đúng, hiện giờ chẳng khác nào cô có hai đội quan hệ xã hội. Chuyện bên Ánh Sao giải quyết không được thì tìm Hạ Hoa, đúng là dù có đầu quân qua bên này hay không cũng vậy.

“Thực ra em cũng không tính ở Ánh Sao lâu dài, nếu có cơ hội, sau này em tính tự mình mở một công ty quản lý riêng.”

Tô San bỗng nhiên nói.

Đội ngũ do tự bản thân mình xây dựng nên, như vậy thì tất cả mọi chuyện mình đều có thể tự quyết định, không cần phải nhìn trước ngó sau, xem ý tứ của người nào, còn về người đại diện, có nhiều tiền còn sợ không tìm được người đại diện tốt hay sao?

Nghe vậy, Tạ Duyên cười khẽ một tiếng:

“Có lý tưởng là tốt, nhưng anh cảm thấy em sẽ không thành công đâu.”

“Vì sao?”

Tô San trừng mắt bất mãn nhìn chằm chằm sườn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn.

Tạ Duyên hơi cong khóe miệng nói:

“Bởi vì em sẽ phải gả cho anh, lúc sau tốt hơn hết vẫn nên cùng công ty với anh.”

Giọng nói không nặng không nhẹ không khỏi làm mặt Tô San đỏ lên, tức khắc vươn tay đấm vào vai hắn một cái:

“Sao anh lại có thể tự luyến như vậy, khi nào em nói muốn gả cho anh hả?”

“Em không tin thì cứ chờ mà xem.”

Tạ Duyên tràn đầy tự tin nói, mắt cũng không thèm chớp.

Tô San tức giận tới mức không biết nói gì nữa, hừ hừ hai tiếng rồi im lặng không thèm nói chuyện nữa.

Lúc xe dừng lại trước cổng chung cư của cô thì đã là một tiếng sau, Tô San gần như sắp ngủ gục tới nơi. Đến lúc xe dừng lại, Tô San mới mơ mơ màng màng nhìn xung quanh, lại chỉ nhìn thấy một bóng dáng đang ghé sát lại đây.

"Nhớ ngày mai tới nhà anh."

Tạ Duyên ôm lấy phần eo thon mềm như bông của cô, đầu vùi vào bên cổ cô hít một hơi thật sâu, hương thơm nhạt nhạt của cô quanh quẩn nơi chóp mũi của hắn.

Ánh đèn trong xe khá tối tăm, hơi nóng mãnh liệt phả ra ở bên cổ mẫn cảm của cô, Tô San không khỏi lại đỏ mặt, nhìn thấy hắn cứ như vậy thì không biết phải làm sao, đột nhiên cô có hơi sợ đi qua nhà Tạ Duyên.

"Em…em ngày mai còn phải qua bên nhà ba mẹ em ăn cơm trước, nên nếu quá muộn…."

"Muộn cỡ nào cũng không sao."

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, trong bóng đêm, ánh mắt hắn sáng quắc:

"Anh chờ em."

Tô San: "……."

Hắn ghé vào quá gần, Tô San đỏ mặt cúi đầu, nhất thời không biết nói gì.

Không khí trong xe lập tức trở nên mờ ám, nhìn chằm chằm khuôn mặt phấn nộn của cô, ánh mắt Tạ Duyên tối sầm lại, bỗng nhiên cúi

đầu hôn lên môi cô, nhẹ nhàng gặm cắn, sau đó cạy mở hàm răng của cô, đầu lưỡi trằn trọc thâm nhập.

Tô San nhắm chặt hai mắt, hai bàn tay hồi hộp mà nắm chặt lại, đến khi một bàn tay to luồn vào áo vuốt ve da thịt bên hông của cô, cô sợ tới mức trừng lớn mắt, tay Tạ Duyên cũng không tiếp tục, nhưng bờ môi hắn thì lại bắt đầu hôn dọc từ cằm cô xuống dưới…

“Tạ Duyên….anh…..anh mau về đi…Ngày mai còn phải….đóng phim…”

Cắn nhẹ một ngụm ở cần cổ trắng nõn của cô, Tạ Duyên lúc này mới thỏa mãn ngẩng đầu, giọng nói hơi khàn khàn:

“Em nhớ ngủ sớm một chút.”

Tô San cả người cứng đờ, sau đó thấy đối phương đã mở cửa xuống xe, đi ra đằng sau lấy ra va ly hành lý trong cốp.

Cô hít sâu một hơi, bình ổn lại, đeo khẩu trang, sau đó cũng đi xuống xe. Từ chối hắn đưa cô lên lầu, tự mình kéo theo va li đi vào khu chung cư. Không biết nghĩ tới điều gì, cô bỗng nhiên dừng bước quay đầu lại nhìn người đàn ông đứng xa xa phía sau, giọng nói nghiêm túc:

“Trên đường nhớ chú ý, nhớ lái xe chậm một chút.”

Tạ Duyên cười cười, đến lúc bóng dáng của cô đã khuất hẳn, lúc này mới lên xe quay về.

Đến lúc về tới căn hộ của mình, Tô San thực sự quá mệt mỏi, cũng không nấu nướng gì, tắm rửa một cái liền chuẩn bị đi ngủ. Chỉ là khi nhìn qua gương thấy một dấu đỏ hồng ở cổ thì nhịn không được

thầm mắng một tiếng ‘cầm thú’.

Nằm trên giường, cô tính nhắn tin hỏi Tạ Duyên đã về tới khách sạn chưa, lại thấy hôm nay bộ phim của cô và Giang Dần công bố đoạn trailer đầu tiên. Lần này cô tương đối may mắn, chuyện của Mã Duyệt quá ồn ào, gây ra ảnh hưởng không tốt trong dân chúng, nên đã bị bên phía nhà chức trách ra mặt xóa bỏ hot search, đè ép dư luận, cho nên đoạn trailer lần này cũng không có ai chắn mất nổi bật.

Là một trong những nghệ sỹ có nhiều fan hâm mộ, mức độ được yêu thích của Giang Dần không cần phải bàn cãi, lập tức trailer phim trở thành top 1 hot search, mà cô cuối cùng cũng có thể vớt vát lại một chút ấn tượng tốt trong lòng mọi người, bình luận ở Weibo cũng không phải toàn là anti-fan.

Cư dân mạng A: “Giang Dần quá đẹp trai! Bộ phim này toàn trai xinh gái đẹp!”

Cư dân mạng B: “Cảm giác diễn xuất của Tô San khá tốt nha, vì sao lúc trước có nhiều người chê nói diễn xuất của cô ấy dở tệ? Nếu như thế này vẫn là dở tệ thì mấy tiểu hoa đán có chút tên tuổi cũng chẳng diễn xuất tốt là bao nhiêu!”

Cư dân mạng C: “Mặc dù thoạt nhìn cốt truyện thật cẩu huyết, nhưng suy xét đến ngoại hình của nam nữ chính tôi cũng nhất định sẽ xem phim *trái tim*”

Cư dân mạng D: “Diễn xuất của Tô San đúng là có tiến bộ nha, hy vọng lúc phát sóng sẽ không để mọi người thất vọng *vừa khóc vừa cười*”

Cư dân mạng E: “Không so thì không thấy, nữ thứ phim này diễn xuất đúng là lố, ngay cả Tô San cũng bỏ xa cô ta cả một con phố!”

Cư dân mạng F: “Tô Tô của tụi tui vẫn luôn tiến bộ, sắp tới Tết lại chiếu “Loạn thế chi ca”, nếu ai có hứng thú thì có thể tìm xem trailer *vẻ mặt đáng yêu*”

Cư dân mạng G: “Cùng debut một thời điểm, diễn xuất của Tô San giờ đã tăng vọt, mà Chu Cầm Cầm vì sao vẫn y như vậy *vừa cười vừa khóc* Tôi cảm thấy đạo diễn Lê quyết định để Tô San thủ vai nữ thứ cũng không phải là không có lý, dù sao mọi người đều biết đạo diễn Lê thích dùng người mới, rất chờ mong biểu hiện của tiểu tỷ tỷ *trái tim*”

Bộ phim này tháng tư năm sau mới phát sóng, một đoạn trailer cũng không thể giúp cải thiện danh tiếng của cô, nhưng ít nhiều cũng có chút tác dụng. Hơn nữa, ngày mốt phim điện ảnh sẽ tiến hành chiếu thử*, cô cảm thấy có lẽ nên nói chị Lưu để chuẩn bị tốt công tác marketing không để anti-fan thừa nước đục thả câu.

Nghĩ như vậy, cô lập tức gọi điện cho chị Lưu, chị ấy hình như vẫn chưa ngủ, vang vài tiếng chuông đã bắt máy.

Nghe thấy cô nói vậy, chị ấy cũng chỉ thản nhiên nói:

“Chuyện này em yên tâm, mặc dù fan hâm mộ của em không nhiều nhưng bộ phận quan hệ xã hội đã thuê rất nhiều thủy quân, đến lúc đó sẽ vào bình luận khen em diễn xuất tốt. Hơn nữa vốn dĩ biểu hiện của em không tệ, những người bình thường cũng sẽ không chê bai em, cho dù là anti-fan muốn bôi đen diễn xuất của em cũng vô dụng.”

Tùy vào từng lúc mà phải sử dụng các thủ đoạn khác nhau, hiện giờ fan hâm mộ chân chính của cô còn ít, Tô San cũng không cảm thấy thuê thủy quân để khống chế dư luận là hành vi đê tiện, dù sao lúc những người khác thuê thủy quân để bôi đen cô cũng đâu có nghĩ

vậy.

Tô San lại nói tiếp:

“Có điều chị vẫn nên chuẩn bị trước, nếu cảnh hôn của em với Tạ Duyên mà không bị xóa thì fan Tạ Duyên lúc đó chắc chắn cũng sẽ náo loạn.”

Tô San lăn một vòng trong ổ chăn, nghĩ vậy lại thấy hơi sợ fan Tạ Duyên phát cuồng lên.

Bên chị Lưu cũng hơi im lặng một lát rồi nói:

“Cũng đúng, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, tụi em đã suy nghĩ khi nào sẽ công khai chưa?”

---Hết Chương 47---

Chú thích: ‘Buổi chiếu thử’ là buổi chiếu phim trước khi chính thức công chiếu, người xem phim trong buổi này là những người đại diện cho nhiều đối tượng khán giả khác nhau để đoàn làm phim thu thập ý kiến, đoàn làm phim dùng cách này để biết được cái nhìn của khán giả và dự đoán được chiều hướng dư luận khi phim chính thức ra rạp

Chương 48: Đi tới nhà của hắn

“Cũng đúng, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, tụi em đã suy nghĩ khi nào sẽ công khai chưa?”

Nghe thấy chị Lưu nói vậy, Tô San trầm mặc chốc lát, sau đó nhẹ giọng nói:

“Chuyện này em đều tự có tính toán, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ.”

Cô cũng không phải sợ bị người ta mắng chửi, chỉ là giờ chuyện cô cùng với Tạ Duyên còn chưa nói gì cho bố mẹ hai bên, tùy tiện công khai như vậy là không tốt. Hơn nữa cô cũng tính là chờ sau khi Tạ Duyên đóng phim bên Châu Phi trở về, cô mới nói chuyện với ba mẹ.

“Tùy em.”

Chị Lưu cũng không nói nói thêm mấy chuyện khác nữa:

“Nếu không có việc gì chị đi ngủ đây, ngày mốt chị sẽ qua đón em tới buổi chiếu thử phim điện ảnh.”

“Được.”

Tô San nói xong sau đó nói thêm một câu ‘ngủ ngon’ rồi cúp máy.

Từ lúc Tạ Duyên bắt đầu trở về tới giờ đã là một tiếng, Tô San liền nhắn tin cho hắn, hỏi hắn đã về tới khách sạn chưa. Chưa đến một

phút sau đã có tin nhắn trả lời.

Tạ Duyên: Em quan tâm anh tới vậy sao?

Tô San:…..

Chưa bao giờ gặp được người nào tự luyến tới như vậy, Tô San chỉ nhắn qua mấy icon cảm xúc liền tắt máy, đi ngủ. Cuối cùng cô cũng có thể ngủ no nê rồi!

Lúc trước, ngày nào cũng phải tập trung quay phim để kịp tiến độ, mỗi ngày cô chỉ ngủ được 5 tiếng. Cho nên hôm nay Tô San ngủ một mạch tới 10 giờ rưỡi mới dậy, thực ra cô vẫn còn muốn ngủ nữa, nhưng trưa nay phải về nhà ăn cơm, hôm nay là mùng tám tháng Chạp, cả nhà chị của cô cũng sẽ về bên này.

Rửa mặt, ăn tạm mấy thứ, sau đó cô liền khoác áo bông gọi tài xế tới đây, đến lúc cô về tới nhà thì đã gần 12h trưa, cô vừa tới cổng lớn, liền nghe thấy âm thanh của phim hoạt hình vọng ra, còn có tiếng súng đồ chơi.

“Dì út!”

Tô San vừa mới thay giày ra, một cậu nhóc liền chạy tới ôm lấy đùi cô, thấy trong phòng khách có ba cô đang ngồi, còn có cả anh rể của cô, hai người đàn ông trưởng thành còn ngồi xem phim hoạt hình cùng với một cậu nhóc.

Cúi đầu, nhìn thấy cậu nhóc béo mũm mĩm, Tô San ngồi xổm xuống, bế thằng bé lên:

“Hi Hi lại mập lên rồi, lúc sau chắc sẽ biến thành heo con mất thôi.”

Cô cười bế cậu bé vào nhà, ngồi xuống sô pha, sau đó gật đầu lên tiếng chào:

“Ba, anh rể.”

Anh rể của cô tên là Hồ Trị, nhà rất giàu, cùng học đại học với chị của cô, quen nhau rất lâu rồi mới kết hôn, hơn nữa cũng không có nghe nói ăn chơi bên ngoài gì, về điểm này đúng là không tệ.

“Hồ Hi, con còn không mau xuống, đã lớn vậy còn để dì út bế, mãi không chịu hiểu chuyện gì.”

Hồ Trị không vui nhìn thằng bé, nhưng Hi Hi có vẻ cũng không sợ hắn.

“Con cứ thích để dì út bế.”

Thằng nhóc quay đầu qua chỗ khác, hơi le lưỡi, làm mặt quỷ, sau đó lại ôm cổ Tô San, mắt to đáng yêu, giòn giã nói:

“Dì út, con có thể ở chung với dì được không? Đồ ăn mẹ nấu thực sự không thể ăn.”

Nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của cậu bé, tâm của Tô San cũng mềm nhũn suýt chút nữa thì đồng ý, đến lúc nhìn thấy một bóng dáng đỏ thẫm từ phòng bếp đi ra, cô liền biết, thằng nhóc này sắp gặp xui xẻo.

“Đồ ăn của mẹ nấu không thể ăn, hôm nay đồ ăn là do bà ngoại của con nấu, nếu hôm nay con không ăn được hai chén, thì xem mông của con có nở hoa hay không!”

Tô Nguyên vừa tháo tạp dề vừa khí thế đi tới, thằng nhóc sợ tới mức

rụt đầu rúc vào ngực cô.

Thấy vậy, Tô San cũng cười cười đặt Hi Hi lên ghế sô pha, sau đó nhéo nhéo cánh tay mình nói:

“Hi Hi quá nặng, dì út bế không nổi nữa.”

Nghe vậy, cậu bé hơi đảo mắt suy nghĩ, sau đó đứng lên ghế, vươn bàn tay béo múp ra bóp bóp nắn nắn cánh tay cô:

“Con mát xa cho dì út, như vậy sẽ không đau nữa.”

Nhìn thấy thằng nhóc dở hơi này, ba Tô không khỏi cười ra tiếng, chỉ có Tô Nguyên tức giận ngồi xuống sô pha, liếc mắt, giơ tay nhéo nhéo hai má thằng bé:

“Mẹ mỗi ngày đều mệt chết đi sống lại cũng không thấy con mát xa, nuôi con có tác dụng gì đâu chứ!”

Có vẻ sơ mẹ đánh, thằng bé lại nhào vào ngực Tô San, ôm chặt cánh tay cô:

“Con thích dì út, dì út làm đồ ăn ngon, mẹ thì không.”

Ngay cả Tô Nguyễn cũng bị thằng nhóc này chọc cười, Tô San cũng cúi đầu hung hăng hôn lên má thằng bé một cái:

“Dì út cũng thích Hi Hi, sau này sẽ làm cho con thật nhiều đồ ăn ngon được không?”

“Được ạ!”

Thằng bé cười tủm tỉm cũng hôn lên mặt Tô San một cái, còn vương

ra một chút nước miếng.

Tô San bất đắc dĩ nhéo nhéo má thằng bé, sau đó đi vào WC rửa mặt.

Lúc ra tới, lại thấy Tô Nguyên đang đứng không xa, có vẻ đang đợi cô ra, nhìn thấy cô ra liền bước tới bên ban công.

Tô San nhìn thoáng qua ba người ở phòng khách đang ngồi coi phim hoạt hình, sau đó đi theo Tô Nguyễn. Đến lúc ra tới ngoài ban công, gió lạnh thổi, thân mình hơi co rúm lại, ánh mắt thản nhiên nhìn ra vườn ở ngoài sân còn chưa nở hoa.

“Chị, có việc gì sao?”

Cô tiến lên, gió lạnh thổi khiến cô rùng mình.

Tô Nguyễn cũng không lập tức nói gì, mà quay đầu bình tĩnh chăm chú nhìn cô một hồi, lúc này mới nhẹ giọng nói:

“Gần đây em phát triển không tồi.”

Đối với ánh mắt cười như không cười của chị ấy, trong lòng Tô San lập tức “lộp bộp” mấy tiếng, hơi chột dạ, đúng rồi, chị của cô cũng coi như một nửa là người trong giới giải trí, tin tức cũng khá linh thông.

“Cũng tạm.”

Cô cười cười, tránh đi ánh mắt của chị ấy.

Tô Nguyễn cười khẽ một tiếng, giọng nói bình tĩnh:

“Phim của đạo diễn Lê, không phải chỉ cần có diễn xuất tốt là có thể

lấy được vai.”

Quả nhiên! Tô San chớp chớp mắt, cười cười, không nói gì.

“Trên cổ của em đó là dấu hôn.”

Đây là câu trần thuật.

Tô San theo bản năng đưa tay sờ sờ cổ, đỏ mặt kéo cao cổ áo khoác lên, không ngờ bị người khác nhận ra.

Nhìn thấy động tác kiểu lừa mình dối người của Tô San, Tô Nguyễn lại cười nói:

“Sao, em vẫn không tính khai ra hả?”

Hai người nhìn nhau, thấy biểu tình chắc chắn trên mặt chị của cô, Tô San đỏ mặt, cúi đầu, do do dự dư hồi lâu, cuối cùng mới ho nhẹ một tiếng nói:

“Em có quen bạn trai.”

“Tạ Duyên?”

Ánh mắt Tô Nguyên sáng quắc. Tô San không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Gió lạnh vẫn đang thổi, Tô Nguyễn thở dài một tiếng, dịch chuyển hai bước, lấy tay vòng qua khoác lên vai cô, cảm thán nhìn ra ngoài:

“Em gái trưởng thành rồi cũng phải gả cho người ta, may là sinh hoạt cá nhân của Tạ Duyên cũng không quá phức tạp, nếu không ba mẹ chắc chắn không đồng ý.”

Nói tới đây, Tô San cũng hơi lo lắng, ba mẹ cô trước giờ vẫn cật lực phản đối cô quen với người trong giới, không biết bọn họ có bài xích Tạ Duyên hay không?

“Em tính một thời gian nữa mới nói cho ba mẹ, chị có thể giúp em giữ bí mật không?”

Tô San quay đầu qua, nghiêm túc nói. Tô Nguyễn cười cười vỗ vai cô:

“Chị thì không thành vấn đề, nhưng…”

Cô ấy ý vị không rõ nhìn phía cổ của cô:

“Nhưng chính bản thân em phải làm tốt công tác bảo hộ, nếu không ba mẹ chắc chắn sẽ đánh gãy chân em.”

Thấy cô ấy lại bắt đầu nghĩ tới chuyện linh tinh, Tô San lại đỏ mặt:

“Em không có!”

Thấy cô ngượng ngùng, Tô Nguyễn cười cười:

“Được rồi, được rồi, em không có!”

Biết chị ấy không thực sự tin, Tô San cũng bất đắc dĩ. Không giải thích gì nhiều, dù sao Tô Nguyễn cũng chắc chắn không tin, nhưng cô cũng hơi giận Tạ Duyên rồi, vậy mà lại để lại dấu vết trên cổ cô thế này, hắn cầm tinh con chó sao.

Đến lúc hai người quay lại vào phòng khách thì mọi người cũng chuẩn bị ăn cơm, không có gì bất ngờ, mẹ cô lại nhắc tới Đàm Hạo Chi.

“San San à, con còn chưa add WeChat của Hạo Chi đúng không?”

Mẹ Tô đang húp canh bỗng lên tiếng.

Tô San cũng đang uống canh suýt sặc tới yết hầu, sau đó lập tức bưng ly nước lên uống một ngụm, khi họng đã bình thường trở lại mới liếc mắt nhìn mẹ cô nói:

“Bình thường con bận lắm, thời gian ngủ còn không có, làm sao còn thời gian chơi WeChat.”

“Con cũng có tài khoản WeChat, dì út add con đi?”

Hi Hi bỗng nhiên ngẩng đầu, miệng đầy dầu mỡ nhìn Tô San. Thấy vậy, Tô Nguyên bên cạnh lập tức trừng mắt thằng bé:

“Được rồi, lo ăn cơm của con đi!”

Có vẻ bị mẹ dọa, miệng Hi Hi hơi dẩu lên, cũng không dám nói gì nữa, nhưng mẹ Tô thì hơi bất mãn nhìn Tô San:

“Con…”

“Mẹ à.”

Tô Nguyễn bỗng nhiên buông đũa, nhìn mẹ Tô nói:

“San San hiện giờ còn bận tập trung vào sự nghiệp, hơn nữa chuyện tình cảm không thể ép buộc, mẹ cứ kệ con bé đi.”

Nghe vậy, Tô San đang ăn canh, không nhịn được nhìn chị của cô với ánh mắt cảm kích.

“Người đã lớn thế này rồi mà bạn trai còn không có, sang năm đã hai mươi lăm, nếu như là thời của ba mẹ thì cũng đã sinh vài đứa rồi!”

Mẹ Tô vô cùng không vui trừng mắt nhìn Tô San, tay còn cầm đũa khua khua như muốn gõ lên đầu cô.

“Bà cứ kệ con bé đi, dưa hái xanh thì không ngọt.”

Ba Tô nhấp một ngụm rượu, rất bình tĩnh nói.

Thấy vậy, Hồ Trị cũng phụ họa:

“Hiện giờ giới trẻ đều thích tự mình chọn lựa người mình thích.”

Thấy mọi người đều nói vậy, mẹ Tô vẫn rất bất mãn, một mình cứ ở đó lải nhải mấy chuyện thời xa xưa.

Tô San ngồi đó im thin thít ăn cơm, cứ ngồi nghe mẹ cô lải nhải một thôi một hồi. Vất vả lắm mới ăn xong bữa cơm, cô lại bị lôi kéo chơi mấy ván mạt chược, muốn chạy thoát thân cũng không thể, cuối cùng chỉ có thể nói ngày mai còn có lịch trình hoạt động nên hôm nay phải về nhà ngủ sớm, mẹ Tô lúc này mới để cô rời đi.

Cô chơi mạt chược thua mất năm ngàn tệ, lúc ra khỏi thì đã bốn năm giờ chiều gì đó rồi, nhớ tới Tạ Duyên, Tô San nói tài xế đưa cô tới địa chỉ Tạ Duyên có nhắn cho cô.

Nhà Tạ Duyên là ở trong một khu biệt thự ở nội thành, Tô San cũng có biết sơ sơ giá nhà ở đó, ít nhất cũng phải trăm triệu một căn. Thế mới nói, cô chật vật chạy tới chạy lui, lịch trình kín mít còn không bằng người ta đóng một bộ phim.

Đi ngang qua một khu chợ bán thức ăn, cô lại đeo khẩu trang vào chợ mua một chút nguyên liệu nấu ăn. Khi đến cửa khu biệt thự, cô biết bảo vệ sẽ không dễ gì để cô tự tiện đi vào nên đã nhắn tin cho Tạ Duyên, nói hắn gọi cho bên bảo vệ để cô vào.

Có điều cô chưa chờ được bảo vệ cho cô vào thì đã thấy một bóng dáng mặc đồ đen từ trong khu biệt thự đi ra, sắc trời tối tăm, đến lúc người đó lại gần Tô San mới nhận ra là Tạ Duyên.

"Thật là lạnh, anh mau cầm cái này đi."

Tô San xuống xe, vội vàng mang mấy túi đồ ăn đưa cho Tạ Duyên xách lấy, còn mình thì đút hai tay vào túi áo khoác, còn hơi run rẩy vì lạnh.

Tạ Duyên đi đằng trước liền hơi quay đầu lại nhìn cô:

"Nhà anh rất ấm áp."

Tô San: "……"

Cô đi đằng sau mãi mới nói kiểu hờn dỗi:

"Em biết là nhà anh có phòng bếp lớn, còn rất ấm áp, còn có gì nữa?"

Tạ Duyên vẫn nhìn thẳng về phía trước, khóe môi hơi cong lên, thanh âm bình thản:

"Còn có anh."

Một luồng gió lạnh thổi tới, Tô San rụt rụt cổ sâu vào áo khoác, trừng mắt nhìn hắn, hừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Thấy bóng dáng của hai người đi vào, hai người bảo vệ ngồi trong phòng bảo vệ ở cổng hơi sửng sốt, tò mò. Bọn họ tất nhiên biết đó là Tạ Duyên, nhưng chưa bao giờ anh ta dẫn người khác phái về nhà.

Đi một đoạn đường, Tạ Duyên cuối cùng cũng dừng lại trước cửa của một căn biệt thự, ấn vân tay, cửa được mở ra, đèn trong nhà vẫn sáng, nội thất trong nhà khá đơn giản. Cả căn biệt thự to như vậy không có một chút âm thanh nào, làm người ta cảm thấy hơi trống vắng. Tô San nhìn lướt qua biệt thự, sau đó mới đi vào, vừa vào thì thấy Tạ Duyên để xuống đất cho cô một đôi dép trong nhà màu hồng nhạt, vẫn còn mới toanh, vải lông mềm mại, xù xù, trông rất ấm áp.

“Ba mẹ của anh đâu?”

Cô đột nhiên hỏi. Tạ Duyên xách mấy túi đồ ăn đi vào trong phòng bếp, thản nhiên nói:

“Anh không ở chung với ba mẹ.”

Kiểu nghề nghiệp như cô và hắn, cứ vài ngày lại đi chỗ này chỗ kia đóng phim, lịch trình bận rộn, đúng là rất ít ai ở cùng với gia đình, Tô San cũng thích ở một mình, vừa tự do lại yên tĩnh.

Cởi giày ra đổi thành đi dép trong nhà, cô liền đi theo Tạ Duyên vào phòng bếp, thấy phòng bếp nhà hắn đúng là rất lớn, lớn gấp đôi phòng bếp nhà cô.

“Anh đã nói phòng bếp nhà anh rất lớn mà.”

Tạ Duyên vừa nói vừa đem mấy túi đồ ăn đặt lên bàn bếp. Tô San cởi áo khoác, nhét áo của mình vào tay hắn, bất đắc dĩ cười cười:

“Được rồi, được rồi, phòng bếp nhà anh rất lớn, vậy anh có thể đi ra ngoài được chưa?”

Thấy cô xoay người, xắn tay áo lên, hình như chuẩn bị bắt tay vào làm, ánh mắt Tạ Duyên chợt lóe lên, đột nhiên tiến lên, từ sau lưng ôm chặt lấy eo của cô, cúi đầu ghé vào bên tai cô, nhỏ giọng nói:

“Những chỗ khác trong nhà anh cũng rất lớn.”

Chương 49: Ảnh selfie

“Những chỗ khác trong nhà anh cũng rất lớn.”

Hơi thở nóng rực phả ra bên tai, cơ thể Tô San lập tức cứng đờ, mặt hơi nóng lên, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh tự nhiên gỡ tay hắn để tránh ra:

“Em…em biết nhà anh lớn rồi, anh không cần khoe nữa.”

Tạ Duyên: “……”

Nhìn thấy cô hơi có vẻ khẩn trương, Tạ Duyên lại ghé gần tai cô, lẩm bẩm:

“Thực ra chỗ lớn nhất trong nhà anh là……”

“Anh đi ra ngoài!”

Tô San đột nhiên xoay người, dùng hai tay giữ chặt hắn dùng sức đẩy ra ngoài. Thấy khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, Tạ Duyên bất đắc dĩ cười nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn thuận theo để cô đẩy ra khỏi phòng bếp.

Đến lúc đóng chặt cửa bếp lại, thấy người bên ngoài hình như cũng đã đi ra chỗ khác, Tô San mới dựa vào cửa thở ra một hơi thật lớn, vành tai vẫn hơi đỏ lên.

Thực ra Tạ Duyên thế này đã là rất đứng đắn, quy củ. Cô cũng thử để bản thân thả lỏng khi ở cạnh hắn, không để mình lúc nào cũng

kinh hoảng lúng túng mỗi khi hắn tới gần, nhưng ý muốn là một đằng, còn thực tế thì cô vẫn luôn cảm thấy ngại ngùng không biết làm sao.

Hít sâu mấy hơi, cô lại tiếp tục xắn tay áo bắt đầu nấu cơm. Cô hầm canh gà trước, sau đó rửa rau, do giờ cũng khá trễ nên chỉ có thể hầm canh với lửa lớn cho nhanh. Cô mua đồ ăn cũng không nhiều, nên nấu nướng này nọ khá nhanh, khoảng nửa tiếng sau đã làm xong ba món mặn một món canh, có điều canh cần hầm thêm một lúc nữa.

Đến lúc cô mở cửa phòng bếp ra, liền nhìn thấy Tạ Duyên đang ngồi ở phòng khách, lướt lướt gì đó trên máy tính bảng. Bầu trời bên ngoài đã hoàn hoàn tối đen, đến lúc Tô San bưng đồ ăn ra đại sảnh, thấy canh còn chưa nấu xong, liền đi rửa tay rồi đi qua chỗ hắn.

Tới gần, cô mới thấy Tạ Duyên đang đọc kịch bản, là kịch bản bằng tiếng Anh. Tô San nhìn lướt qua một cái, chắc đây là kịch bản phim Hollywood kia mà chị Lưu có nói tới lúc trước.

“Nhanh vậy đã xong rồi sao?”

Tạ Duyên quay đầu qua, thấy cô đang đứng cạnh mình, liền cầm điện thoại đi qua phía bàn ăn.

“Canh còn phải hầm một lúc nữa, anh ăn cơm trước đi.”

Tô San vừa nói vừa đi vào bếp mang chén đũa ra.

Trong bếp có ba cái chén ăn cơm, một cái của Tạ Duyên, một cái của dì Chu, còn có một cái chén màu hồng nhạt nhìn là thấy mới mua. Tô San cảm thấy rất buồn cười, vì sao Tạ Duyên lại nghĩ là cô thích màu hồng nhạt nhỉ?

Lau sơ qua mấy cái chén, trong phòng ăn bật thêm mấy bóng đèn nhỏ, ánh sáng vàng nhạt không quá chói mắt. Dưới ánh đèn, Tạ Duyên cầm điện thoại chụp lại đồ ăn trên bàn, xong rồi còn chụp selfie một tấm.

Tô San: "……"

"Không phải là anh không thích selfie sao?"

Cô bất đắc dĩ cầm chén đũa qua, cô nhớ rõ ràng trên Weibo của Tạ Duyên hoàn toàn không có một tấm selfie nào của hắn.

Hai người ngồi xuống, Tạ Duyên đột nhiên cầm lấy tay cô, làm Tô San giật cả mình, thấy hắn lại cầm điện thoại nhắm vào hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, "tách, tách, tách" chụp liền một lúc mấy tấm.

Tô San vộ vàng rút tay về, vẻ mặt kỳ lạ nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh:

"Anh đang làm gì vậy?"

Người nào đó vẫn tập trung nhấn nhấn trên màn hình, không nói gì.

"Hôm nay ăn Tết*, em không đăng gì trên Weibo sao?"

Tô San: "……"

Cô lập tức nhanh chóng giữ chặt lấy tay hắn ngăn lại:

"Hạ Hoa cũng đâu dễ dàng gì, anh để cho anh ta yên tĩnh ăn hết Tết đi."

Nếu Tạ Duyên mà đăng tấm ảnh đó lên Weibo, mặc dù chỉ có hình hai bàn tay, cô cũng không lộ mặt, nhưng fan của Tạ Duyên sẽ không dễ gì bỏ qua. Chỉ cần sơ suất thì dư luận sẽ bị mất khống chế, Hạ Hoa sẽ lại nổi giận đùng đùng chất vấn hắn vì sao không nói không rằng đã đăng lung tung. Hơn nữa, ngày mai là ngày phim điện ảnh sẽ tổ chức buổi chiếu thử, Tạ Duyên đăng cái này lên khác gì tự mình đoạt mất nổi bật phim điện ảnh của bản thân, cô còn đang mong mỏi cải thiện danh tiếng về diễn xuất của mình nữa.

Tạ Duyên ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn cô, mày hơi nhíu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp cúi đầu:

“Anh sẽ không đăng tấm ảnh kia.”

Tô San thở phào nhẹ nhõm, thấy hắn vẫn đang ấn ấn trên điện thoại, đánh phải đi lấy cơm cho hắn. Ngồi lại xuống ghế, thì Tạ Duyên đã đặt điện thoại xuống rồi, nhưng nhìn thấy trong chén của cô có một nhúm cơm chỉ to hơn quả trứng gà một chút, không khỏi trầm giọng nói:

“Em đang ăn cơm hay đếm hạt cơm vậy?”

“Ăn cơm mà.”

Tô San rất tự nhiên gắp một miếng rau cho vào chén, sắc mặt bình tĩnh:

“Trưa nay em đã ăn nửa chén rồi, còn ăn hai miếng thịt lớn, tối nay không thể ăn nhiều nữa.”

Nhìn cánh tay mảnh khảnh của cô, thoạt nhìn như kiểu chỉ cần hơi mạnh tay là có thể bẻ gãy, Tạ Duyên rũ mắt, bỗng nhiên thả đũa xuống, tay vòng qua ôm chặt eo cô, thấy cơ thể cô cứng đờ, mới ghé

đầu lại gần, thấp giọng nói:

“Ngoài trời gió thì lớn, em thì gầy như vậy, lỡ bị gió thổi bay mất thì sao?”

Trong nhà có máy sưởi, nên Tô San chỉ mặc một chiếc áo màu nâu bó sát, bàn tay hắn nóng bỏng đặt trên eo cô, mặt Tô San vô thức đỏ lên, vội vàng đẩy tay hắn ra, hừ nhẹ một tiếng:

“Vậy em mặc nhiều quần áo hơn là được!”

Thấy cô nghe lời đi xới thêm cơm, Tạ Duyên lúc này mới vừa lòng cầm đũa lên, bắt đầu xuống tay với mấy món thịt cá trước mặt.

Ba món mặn, một món canh cũng không được trình bày quá đẹp mắt, chỉ là đồ ăn thường ngày, nhìn rất bình dị gần gũi, nhưng đối với Tạ Duyên mà nói, mấy món này còn ngon hơn so với bữa tiệc Mãn Hãn lần trước cô làm.

Đang ăn cơm, Tô San lại đi vào bếp bưng tô canh đã hầm xong ra, múc cho hắn một bát.

Thấy dáng vẻ của Tạ Duyên cũng không phải quá ghét ăn thịt cá, cô không nhịn được tò mò hỏi:

“Anh vì sao lại không thích ăn thịt.”

Thói quen gì cũng đều có nguyên nhân của nó.

Tạ Duyên hơi dừng đũa, sau đó lại gắp một miếng rau, giọng nói trầm thấp:

“Lúc anh còn nhỏ có một thời gian ở nhà bà ngoại. Lúc đó anh rất

gầy, bà ngoại ngày nào cũng bồi bổ cho anh ăn toàn gà vịt thịt cá, suốt một tháng, sau đó liền ngán luôn.”

Tô San: “……”

Không ngờ Tạ Duyên còn có một quá khứ bi thảm như vậy, nếu là cô, vậy chắc chắn về sau cô chỉ cần nhìn thấy thịt chắc chắn sẽ muốn ói.

“Nhưng thịt cá em nấu, anh không ngán một chút nào.”

Hắn bỗng quay đầu nhìn cô, mặt mỉm cười.

Ho nhẹ một tiếng, Tô San cúi đầu đỏ mặt không nói gì.

Chưa từng gặp người nào dễ xấu hổ như vậy, Tạ Duyên cười nhẹ một tiếng, lại tiếp tục ăn cơm.

Ăn xong, Tạ Duyên giành lấy việc rửa chén, Tô San cũng không ngăn cản nữa. Lúc Tạ Duyên ở trong bếp rửa chén, Tô San nằm bò trên sô pha lướt lướt Weibo.

Lúc nãy quả nhiên Tạ Duyên có đăng hai tấm ảnh, một tấm chụp mấy món ăn trên bàn, một tấm là hình selfie của hắn cùng với bàn đồ ăn. Mặc dù chỉ mới nửa tiếng trước, nhưng số bình luận ở bên dưới đã lên đến hai vạn, còn có một số người trước đây cũng từng hợp tác đóng phim chung với Tạ Duyên cũng vào bình luận, còn có không ít người chỉ đơn giản muốn vào bình luận để được người khác chú ý, ví dụ như Phạm Mộng, cô ấy vào bình luận bằng một icon thèm ăn, thoạt nhìn có vẻ cô ấy và Tạ Duyên rất thân thiết.

Còn có những người thực sự vào để trêu chọc, Lý Hách vào bình luận bằng một tấm ảnh hộp cơm hắn vừa ăn xong, cơm canh đạm

bạc vô cùng đối lập, làm rất nhiều người bình luận phía dưới đồng cảm với hắn.

Cư dân mạng A: “A a a! Cuộc đời tôi cuối cùng cũng có thể nhìn thấy ông xã đăng ảnh selfie!”

Cư dân mạng B: “Ha ha ha, Lý Hách thật đáng thương *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “ Chỉ có một mình tôi chú ý tới bàn đồ ăn này là do ai nấu sao *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: "Cố tình khoe ân ái ngược đãi dân FA! Tôi không chấp nhận! *khóc lớn*"

Cư dân mạng E: "Thực ra tôi cũng không muốn thừa nhận, nhưng nếu mọi người đều hỏi thì…không sai, tôi và ông xã đang ở bên nhau *mỉm cười*

Cư dân mạng F: "Có bản lĩnh thì hãy đăng luôn hình của người nấu mấy món này lên, gạch đá trong tay tôi đã sẵn sàng chuẩn bị ném ra rồi *mỉm cười*

Cư dân mạng G: "Ha ha ha ha ha ha tôi không hề điên, tôi thực sự không bị điên *dao phay sáng choang*”

Tô San lâu lâu refresh lại trang thì lại thấy có thêm một mớ bình luận mới. Có thể tưởng tượng ra, nếu Tạ Duyên thực sự đăng tấm ảnh hai người nắm tay lên thì sẽ náo loạn như thế nào.

Thực ra chuyện cô và Tạ Duyên ở bên nhau đã không còn là bí mật lớn lao gì đối với người trong giới nữa, ngay cả chị của cô cũng có thể ngầm hiểu ra, những người khác chắc cũng có thể đoán được

phần nào, chắc chắn cũng có người muốn loan tin này ra nhưng do không có bằng chứng rõ ràng thì cũng sẽ không có ai tin tưởng, hơn nữa những nhà truyền thông có máu mặt đều đã bị Hạ Hoa mua chuộc, cũng sẽ không có ai chủ động lên tiếng nói gì đó. Trên đời này, cái gì không thể mua được bằng tiền thì có thể mua được bằng rất nhiều tiền.

Nhìn sơ sơ phần bình luận phía dưới, sau đó Tô San cũng đăng một dòng trạng thái lên Weibo, dù sao hôm nay cũng mở đầu cho việc chuẩn bị Tết Âm lịch.

Đến lúc Tạ Duyên đi ra, cô nhìn thời gian, chợt từ trên ghế sô pha ngồi dậy:

“Cũng không còn sớm nữa, em phải về đây.”

“Đi?” Tạ Duyên ngồi xuống cạnh cô, ánh mắt sáng quắc:

“Về?”

Bị ánh mắt hắn nhìn chằm chằm khiến cô hơi hoảng loạn, Tô San không nhịn được ngồi dịch ra xa chút, giọng nói nhỏ tới mức không nghe thấy:

“Ngày mai còn phải tham gia buổi chiếu thử, em phải về sớm còn nghỉ ngơi nữa.”

“Mai rồi đi từ nhà anh luôn cũng được.”

Hắn bưng ly nước lên uống một ngụm, nghiêm túc nói:

“Muộn thế này, về không an toàn.”

Đây cũng đâu phải lần đầu tiên về nhà vào lúc đêm khuya, Tô San cũng không cảm thấy có gì là không an toàn, cho nên vẫn kiên trì nói:

“Em gọi tài xế tới đón là được.”

Thấy cô đã đi ra cửa chuẩn bị đi giày vào, Tạ Duyên nhíu mày lại:

“Em không tin anh?”

Động tác của Tô San hơi cứng đờ, quay đầu lại, chỉ thấy Tạ Duyên đang bình tĩnh chăm chú nhìn mình, có vẻ không vui lắm.

Ánh mắt của cô đảo qua đảo lại suy nghĩ, nhẹ giọng nói:

“Không phải vậy, tại em nghĩ là em…không có mang theo quần áo.”

Nghe vậy, Tạ Duyên vẫn ngồi trên sô pha suy tư gì đó, Tô San cho là hắn giận thật, nhưng không biết mình phải giải thích như thế nào, đúng thật là cô không mang quần áo, áo ngủ thì có thể không cần nhưng ngày mai đi thì phải làm sao.

Không khí trong chốc lát trở nên yên lặng, Tạ Duyên trầm mặc một hồi lâu, mới đột nhiên đứng dậy:

“Đi thôi, anh đưa em về.”

Nghe vậy, Tô San lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tìm áo khoác mặc vào, có vẻ rất sợ hắn lại đổi ý.

Thực ra giờ vẫn còn khá sớm, mới khoảng 8 giờ tối, Tô San cũng không tính phiền Tạ Duyên, nhưng người nào đó nhất quyết muốn đưa cô về, cô cũng không còn cách nào khác.

Đến lúc lên xe, không khí có vẻ hơi xấu hổ, Tô San vẫn chỉ quay mặt nhìn bóng đêm ở ngoài cửa sổ. Giờ ngoài đường có khá nhiều xe cộ qua lại, đặc biệt là trung tâm thành phố, không có một con đường nào là không có xe. Không biết nghĩ tới điều gì, cô quay đầu qua nhìn Tạ Duyên ngồi ghế lái:

"Ngày mai mấy giờ anh lên máy bay?"

Nghe vậy, Tạ Duyên đang lái xe cũng không quay đầu qua, chỉ nói:

"5 giờ."

Chiều mai 1 giờ rưỡi bắt đầu buổi chiếu thử, khoảng tầm 3 giờ rưỡi mới kết thúc, sau đó Tạ Duyên phải lập tức ra sân bay, đúng là rất gấp gáp.

Nghĩ tới chắc phải ba tháng hai người không thể gặp mặt, Tô San lại cảm thấy lạ lạ, nhịn không được quay đầu qua nhìn chăm chú sườn mặt của hắn, bỗng nhiên nhận ra, trong lòng cô lại có chút không nỡ để hắn đi.

Thấy cô nhìn chằm chằm mình, Tạ Duyên cũng hơi hơi nghiêng đầu:

"Sao vậy, không nỡ?"

Tô San: "……"

Cô hừ nhẹ một tiếng, dời đi ánh mắt:

"Là anh không nỡ mới đúng!"

Ánh mắt hắn hơi rũ xuống, hơi hơi cong môi đáp:

“Quả thật là anh không nỡ.”

Giọng nói trầm trầm ấm áp đánh vào lòng Tô San, cô dứt khoát nhắm mắt mặc kệ hắn.

Rõ ràng còn có một đoạn bị kẹt xe, nhưng không hiểu sao về tới nhà thấy nhanh hơn bình thường. Đến lúc xe dừng lại, Tô San nhìn nhìn khu nhà quen thuộc, ngẩn người, lúc này mới chậm rãi tháo dây an toàn.

“Sau này em nhớ ăn nhiều cơm hơn một chút, tiền không thể quan trọng bằng thân thể, em đã rất gầy rồi.”

Động tác của Tô San hơi dừng lại, quay đầu qua, thấy Tạ Duyên chăm chú nhìn mình, trong mắt còn có sự quan tâm, cô chớp chớp mắt suy nghĩ gì đó, hít sâu một hơi, bỗng nhiên nhẹ giọng nói:

“Anh lại gần đây, em nói cho anh một bí mật.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, giống như thật sự có chuyện quan trọng không muốn cho người khác biết, mày Tạ Duyên hơi nhíu lại, hơi hơi ghé người qua:

“Cái gì?”

Nhìn khuôn mặt của hắn gần trong gang tấc, Tô San nuốt khan, đột nhiên nhanh như chớp hôn một cái trên má hắn!

Hơi ấm đọng lại trên má còn chưa tan đi, Tạ Duyên sững sờ ở đó không có động tĩnh gì.

“Em vào đây, anh nhớ lái xe cẩn thận!”

Tô San đỏ mặt, lập tức muốn đẩy mở cửa xe, nhưng cửa còn chưa kịp đẩy ra, thì cả người đã bị đè lại trên ghế.

“Bí mật của em anh rất thích.”

Tạ Duyên nắm chặt lấy bàn tay của cô, trong mắt sâu thẳm như muốn hút người ta vào trong đó, giọng nói khàn khàn:

“Nhưng giờ anh phải nói cho em một bí mật lớn hơn.”

---Hết Chương 49---

*Chú thích của editor: Trong truyện có đề cập tới thời điểm này là mùng 8 tháng Chạp, theo phong tục cổ truyền của Trung Hoa thì ngày này là ngày khởi đầu cho việc chuẩn bị đón Tết âm lịch.)

Chương 50: Diễn xuất

Tạ Duyên nắm chặt lấy bàn tay của cô, trong mắt sâu thẳm như muốn hút người ta vào trong đó, giọng nói khàn khàn:

“Nhưng giờ anh phải nói cho em một bí mật lớn hơn.”

Hô hấp của Tô San hơi dừng lại, cả người hóa đá, sau đó bỗng nhắm mắt lại!

Trong không gian nhỏ hẹp, ánh đèn mờ mờ, người trước mắt nhắm chặt hai mắt, lông mi hơi hơi rung động, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn có vẻ hơi hồi hộp khẩn trương, hô hấp cũng ngừng lại.

Thấy bộ dáng của cô, Tạ Duyên không khỏi cười nhẹ một tiếng:

“Em như vậy là đang muốn anh làm gì đó sao?”

Tiếng cười nhẹ của hắn vang lên bên tai, Tô San mở mắt, rồi cảm thấy tức giận trừng mắt nhìn hắn:

“Em mới…”

Lời định nói còn chưa kịp nói hết, thanh âm của cô đã bị Tạ Duyên chặn lại, trong xe chỉ còn mấy tiếng “uhm… uhm” vang lên.

Ngậm lấy môi dưới mềm mại của cô, hắn giống như đang hút thuốc phiện, nhẹ nhàng cắn xé, bàn tay to vô thức luồn vào áo khoác dày của cô, nắm chặt lấy eo cô.

Nhiệt độ trong xe nháy mắt cao lên, Tô San cũng sắp bị nghẹt thở tới nơi, đến lúc Tạ Duyên buông lỏng cô ra, cả người vẫn mơ màng thở hổn hển.

Lại hôn nhẹ nhàng lên cổ trắng nõn của cô, Tạ Duyên không nhịn được lại cắn nhẹ một cái, Tô San bị đau hô ra tiếng:

“Đau…”

Có lẽ vẫn còn giữ được tự chủ, hắn cũng chỉ vùi đầu vào cổ cô hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, nhưng ánh mắt vô cùng sâu thẳm, giống như muốn ăn thịt cô.

Tô San sau khi tỉnh táo lại thấy đối phương đang nhìn chằm chằm mình, nhất thời không dám nói gì, trong xe trở nên yên tĩnh.

Hai người cứ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Tạ Duyên hít sâu, mở cửa xe cho cô, gió lạnh bên ngoài lập tức thổi tới, làm Tô San rùng mình một cái.

“Vào đi, nhớ ngủ sớm một chút.”

Giọng nói hắn hơi khàn khàn.

Tô San cũng không phải không hiểu chuyện nam nữ. Ở đời trước, lúc trước khi xuất giá hỉ nương cũng có nói với cô một ít chuyện chăn gối, nên cô ít nhiều gì cũng hơi hiểu hiểu. Khi ở trong tình huống này, người bình thường chắc chắn không dễ dàng dừng lại, nhưng Tạ Duyên trước sau vẫn nhớ rõ điều kiện mà cô đề ra lúc trước.

Có lẽ, là do cô quá cứng nhắc rồi, nếu như đã xác định là hắn, thì cô cũng nên vì đối phương mà suy nghĩ.

“Tạ Duyên.”

Cô chớp chớp mắt, đắn đo nhìn hắn. Tạ Duyên quay đầu qua, khó hiểu hơi nhướng mày nhìn cô.

Tô San mím mím môi, nhẹ giọng nói:

“Em thu hồi lại ba điều kiện mà trước đây em có nói.”

Không chờ cho hắn hoàn hồn, cô liền đẩy mở cửa xe bước xuống.

Đến lúc Tạ Duyên lấy lại tinh thần, thì chỉ còn nhìn thấy hình bóng cô ngày càng xa, rồi dần dần khuất khỏi tầm mắt.

Nghĩ lại câu nói lúc nãy của cô, hắn nhịn không được cười khẽ. Trong bóng đêm, chiếc xe vẫn đứng đó một hồi lâu mới chậm rãi chuyển động đi khỏi.

Về đến nhà, Tô San chỉ cảm thấy tim mình đập thật nhanh, ngồi trong phòng khách một hồi lâu, đợi cho nhịp tim dần dần bình ổn, vững vàng, cô mới đi lấy quần áo tắm rửa.

Hôm nay cô ngủ rất sớm, vì sắp tới lại quay phim tiếp. Thứ Hai là buổi chiếu thử phim điện ảnh, đến thứ Ba thì cô lại bắt đầu quay bộ phim đề tài cảnh sát tội phạm, nhưng dù sao nam chính là Lý Hách, là người quen, nên việc hai người cùng phối hợp đóng phim này cũng sẽ thuận lợi hơn. Trong phim cũng không có cảnh hôn, quá lắm thì chỉ có cảnh ôm, dù sao đây cũng là phim chính kịch, không có nhiều yếu tố tình cảm, đây cũng là nguyên nhân đầu tiên khiến Tô San muốn nhận đóng phim này.

Cô ngủ một mạch tới 10 giờ sáng ngày hôm sau, chị Lưu gọi điện thoại, nói lát nữa sẽ cùng với chuyên viên trang điểm qua nhà cô.

Lúc Tô San đánh răng, rửa mặt, ăn xong bữa sáng thì chị Lưu cũng vừa tới. Lần này trang phục cô mặt là một bộ lễ phục của một nhãn hiệu quốc tế khá cao cấp, tuy kiểu dáng vô cùng đơn giản, là bộ bộ váy liền không tay, chiều dài chỉ vừa đến đầu gối, nhưng lại có màu đỏ rất rực rỡ, rất lóa mắt.

“Da em trắng, rất thích hợp với những màu rực rỡ, hơn nữa cũng sẽ không sợ bị lộ.”

Chị Lưu đứng ở cửa nói xong, lại quay qua nói với chuyên viên trang điểm:

“Không cần phải trang điểm đậm, nhưng nhất định phải dùng son môi màu đỏ.”

“Tôi hiểu rồi.”

Chuyên viên trang điểm vừa nói vừa giơ tay ra hiệu OK.

Tô San cũng không nói gì, lại đi vào nhà tắm thay quần áo. Cô hiểu ý của chị Lưu tại sao lại luôn đắn đo trang phục của cô, trong giới giải trí là một nơi người người đều nhìn vào rồi so sánh, nếu mặc quá xấu sẽ sẽ bị cư dân mạng chế giễu, chê bai. Cho nên có nhiều người thường đăng hình thời trang sân bay, rồi thời trang dạo phố, để cho người khác có cảm giác mình rất có khí chất, trông rất thời thượng, như vậy mới thu hút sự chú ý của mấy người bên các nhãn hàng thời trang.

Đổi xong váy, cô lại qua ngồi xuống trước bàn trang điểm, để chị ấy tạo kiểu tóc cho cô.

Làm tóc hơn một giờ, còn trang điểm nữa, lúc chuẩn bị xuất phát đã

là 12 giờ trưa, đến địa điểm buổi chiếu thử thì cũng đã chuẩn bị bắt đầu.

Chuyên viên trang điểm làm cho cô kiểu tóc rẽ ngôi lệch, uốn nhẹ kiểu gợn sóng, mắt cũng không kẻ đậm, làm nổi bật toàn bộ ngũ quan, son môi màu đỏ, nhìn tổng thể thì trông cô có vẻ thành thục hơn.

Nhưng lúc xuống xe do thấy quá lạnh, cô vẫn khoác cả áo bông đi xuống. Đến lúc vào khu vực hậu trường, phòng nghỉ của đoàn phim đã đầy người, Phạm Mộng, Lý Hách, Vương Trừng đều đã tới.

“Tô San, cô sao vẫn lạnh run cầm cập vậy, hôm nay lạnh lắm sao?”

Vương Trừng bắt chéo chân, ngồi dựa trên sô pha lướt lướt điện thoại, nhìn qua cô đang run cầm cập.

Trong hậu trường không có nhiều phòng, hơn nữa do cũng chỉ có vài tiếng, nên tất cả mọi người đều dùng chung một phòng nghỉ lớn. Nhưng hình như Tạ Duyên vẫn chưa tới, Phạm Mộng ngồi một mình đằng kia lướt điện thoại, có vẻ không muốn nói chuyện với ai.

“Hôm nay nhiệt độ dưới 0 độ, anh cảm thấy không lạnh sao?”

Cô siết chặt lại áo bông trên người, cứ rụt rụt cổ phát run.

Trong này rõ ràng mở máy sưởi mà cô ấy còn run rẩy như vậy, Vương Trừng thấy thế thì cũng cười cười, không nói gì nữa tiếp tục nhìn xuống điện thoại.

Lý Hách đằng kia đang ngồi đọc kịch bản, sau khi thấy Tô San tới, bỗng nhiên ý vị sâu xa cười cười nói:

“Haizzz, xem ra cuối cùng cũng có người sắp bị nuôi thành Tiểu Thịt Mỡ.”

Biết hắn nhất định đang nói tới chuyện Tạ Duyên hôm qua đăng ảnh bàn đồ ăn trên Weibo, Tô San không chịu nổi hắn trêu chọc, đỏ mặt cúi đầu không nói gì.

Chỉ có Phạm Mộng ở bên kia hơi đảo mắt, trên mặt có vẻ chế giễu.

Còn Vương Trừng thì vô cùng khó hiểu hỏi:

“Cái gì mà Tiểu Thịt Mỡ? Tôi lại béo lên sao?”

Nói xong còn cúi đầu nhìn nhìn lại mình từ trên xuống dưới, sau đó lại lẩm bẩm:

“Hình như tôi thật sự béo lên rồi.”

Lý Hách: “……”

Hình như chưa bao giờ gặp người nào lại chậm hiểu như vậy, Lý Hách lắc đầu tỏ vẻ bất lực rồi cũng không nói gì.

Đến lúc Tạ Duyên và Hạ Hoa cùng nhau đi vào, Tô San càng không dám ngẩng đầu lên, không biết do hồi hộp hay do lạnh mà người vẫn cứ phát run.

“Tôi đi gặp mấy người bên truyền thông, cậu nhớ đừng tới trễ.”

Hạ Hoa nói với Tạ Duyên, sau đó nhìn lướt qua Tô San một cái, sau đó đi ra khỏi phòng nghỉ.

Sô pha rất dài, đến lúc thấy vị trí bên cạnh mình hơi lún xuống, Tô

San lại khẩn trương mò lấy điện thoại lên lướt lướt để phân tán lực chú ý, nhưng sờ sờ lại sơ trúng tay của người ta.

Còn chưa kịp rút tay về, tay cô đã bị hắn nắm lại, tay của đối phương rất ấm áp, không giống tay cô luôn lạnh băng, giống như được sưởi ấm, Tô San cũng không giãy giụa nữa.

Hành động nhỏ mờ ám lén lút của hai người không tránh khỏi ánh mắt của Phạm Mộng ngồi kia, khóe môi cô ấy hơi mím lại, trong mắt hiện một tia ghen ghét.

“Lát nữa anh lên máy bay, em có muốn đi ra tiễn anh không?”

Hắn ngồi gần lại hơn một chút, giọng nói trầm thấp.

Nhớ tới lời nói hôm qua của mình, mặt Tô San không nhịn được lại nóng lên, cuối cùng hờn dỗi nói:

“Em phải về nhà nghỉ ngơi.”

Phòng nghỉ không quá lớn, đối thoại của hai người đều bị những người khác trong phòng nghe không sót một chữ nào. Vương Trừng ngồi đó trừng lớn mắt kinh ngạc, vẻ mặt không dám tin quay đầu qua nhìn, lại thấy Tạ Duyên còn đang nắm lấy tay Tô San, nhìn cô ấy với ánh mắt đặc biệt ôn nhu.

Một màn này quá mức đả kích hắn, rốt cục là hắn đã bỏ lỡ điều gì vậy?

Cho đến lúc có một nhân viên đoàn phim đi vào báo với bọn họ là chuẩn bị bắt đầu buổi chiếu thử. Phạm Mộng là người đầu tiên đi ra khỏi phòng nghỉ, có vẻ một giây cũng không muốn chờ.

Tô San cũng đứng lên, cởi áo khoác ra, quay đầu lại thấy Tạ Duyên đang bình tĩnh nhìn cô, không nhịn được đỏ mặt đi trước.

Đến lúc Tạ Duyên cũng theo sau cô đi ra, Vương Trừng lúc này mới lặng lẽ chọc chọc cánh tay của Lý Hách, tò mò hỏi:

"Hai người bọn họ đang ở bên nhau sao? Chuyện này bắt đầu từ khi nào vậy?"

Sao giờ mình mới phát hiện ra!

Lý Hách đứng lên chuẩn bị đi ra, nghe vậy, hơi liếc mắt nhìn Vương Trừng:

"Cậu cho rằng Tạ Duyên thiếu tiền tới mức nào, mà lại phải đi đóng phim thần tượng?"

Vương Trừng: "……"

Thì ra là thế, hắn còn tưởng do Tạ Duyên đang nhắm vào mảng truyền hình, muốn kiếm thêm nhiều tiền, không ngờ hai người này đã sớm có chuyện mờ ám. Giấu diếm như thế này cũng quá kỹ rồi!

Đến lúc đi vào rạp chiếu phim, ở đó đã có rất nhiều phóng viên, người bên truyền thông ngồi kín, còn có một số nghệ sỹ, đạo diễn khác được đoàn phim mời tới xem phim, mấy hàng ghế cuối cùng đều là mấy người khán giả. Vị trí của Tô San là ngồi cạnh Vương Trừng, còn Tạ Duyên và Lý Hách ngồi cạnh nhau.

Đến đúng 1 giờ rưỡi, trên màn hình bắt đầu chiếu phim. Toàn bộ rạp lúc này rất yên lặng, chỉ còn hiệu ứng âm thanh của phim phát ra. Chiếu thử khác với công chiếu. Những phim điện ảnh có tổ chức buổi chiếu thử đều muốn tạo chút danh tiếng tốt đầu tiên, đồng thời

marketing thêm để tăng độ hot cho phim. Còn công chiếu thì lại là kiểu bắt đầu chính thức ra mắt trên tất cả các rạp chiếu phim, có quy mô cả nước, lúc đó mới có thể thực sự đánh vào thị trường phòng bán vé vào dịp Tết Âm lịch. Mà từ giờ tới lúc công chiếu cũng chỉ còn hơn mười ngày.

Trên màn hình đã chiếu xong phần mở đầu, chính thức chiếu nội dung phim. Cảnh tượng đầu tiên là cảnh mô tả chiến tranh, khắc họa rất hoành tráng. Trong rạp đầy âm thanh chém giết.

Ở bên kia, Lý Hách vừa nhìn chằm chằm màn hình, vừa ghé đầu thấp giọng nói:

“Động tác của cậu thật nhanh, chưa gì đã đưa người ta về nhà, xem ra đúng là đã xác định rồi?”

Ánh sáng của màn ảnh phản chiếu lên khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng của Tạ Duyên, Tạ Duyên cũng không quay đầu qua, chỉ nhỏ giọng:

“Bộ phim kia của hai người, có cảnh quay thân mật gì không?”

Lý Hách: “……”

Lý Hách nghiêm túc nhìn Tạ Duyên nói:

“Có.”

Tạ Duyên quay đầu qua, nhíu mày:

“Không cho phép.”

Nghe vậy, trên mặt Lý Hách hiện một tia cười gian, ghé đầu lại gần

nhỏ giọng nói:

“Cậu cũng quá keo kiệt rồi, nữ chính bị thương, nam chính ôm nữ chính tới bệnh viên, không lẽ cảnh thân mật ở mức độ thế này mà cậu cũng không chấp nhận được hay sao?”

Tạ Duyên không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn hắn.

Lý Hách chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười:

“Được rồi, trong phim cũng không có cảnh nào quá thân mật, thân mật nhất cũng chỉ có một cái ôm thôi, nếu cậu vẫn không đồng ý, tôi cũng sẽ không đóng cảnh ôm luôn, OK?”

Quen biết nhau lâu như vậy, Lý Hách lần đầu tiên nhận thấy, người anh em này của mình lại là một vại dấm lớn như vậy, đã vậy lại còn tìm một cô bạn gái trong giới giải trí.

“Nếu chỉ là ôm bình thường, tôi có thể miễn cưỡng chấp nhận.”

Hắn nói xong, lại quay đầu nhìn lên màn ảnh tiếp tục xem phim.

Lý Hách nghe vậy cũng không biết nói sao, may là phim này là chính kịch, cũng không có nhiều yếu tố tình cảm, nếu như là phim khác, có khi còn có cảnh giường chiếu cũng nên.

“Trong đó có cảnh hành động gì nguy hiểm không?”

Tạ Duyên đột nhiên lên tiếng. Nghe vậy, Lý Hách lại nghiêm túc nhìn Tạ Duyên, vẻ mặt quái dị:

“Cũng không phải cậu chưa bao giờ đóng mấy phim kiểu này, cậu nghĩ cảnh hành động thì có nguy hiểm hay không?”

Hình như nghĩ tới điều gì, Tạ Duyên lại quay đầu nhìn Lý Hách:

“Vậy cậu giúp tôi chú ý một chút, nếu có phải đóng cảnh gì hơi nguy hiểm nhất định phải bắt cô ấy cho người khác đóng thế.”

Lý Hách: “……”

Hiếm khi Tạ Duyên lại nghiêm túc nói chuyện với mình như vậy, hơn nữa còn là lần đầu tiên cậu ta nhờ vả, Lý Hách không do dự, tự nhiên giơ tay ra hiệu Ok. Nhưng thực ra, dù Tạ Duyên không nói, hắn cũng sẽ lưu ý, dù sao cũng là bạn gái của anh em, chắc chắn không thể để cô ấy xảy ra chuyện gì.

Thấy vậy, Tạ Duyên lúc này mới quay đầu lên tiếp tục xem phim. Lúc này đã chiếu tới thời điểm nam chính thắng trận trở về hoàng cung. Ở trong đại điện, gặp thanh mai trúc mã của mình.

Biểu hiện của Tô San cũng không thể nói là cực tốt, nhưng cũng không để người khác nhìn ra sai lầm gì, trừ đoạn diễn cảnh quyến rũ hoàng đế trông khá ngây ngô, những cảnh khác thì gần như so với Phạm Mộng cũng là một chín một mười. Hiếm khi có được người có ngoại hình tốt, diễn xuất cũng không tệ, tất nhiên khiến cho một vài đạo diễn được mời tới xem cũng lưu tâm tới cô. Xem tổng thể bộ phim này, trừ yếu tố tình cảm còn quá cứng nhắc, những mặt khác thì khắc họa vô cùng tốt, ít nhất đây cũng là một bộ phim thương mại tiêu chuẩn. Chỉ là khi chiếu tới cảnh hôn kia, phía cuối khán phòng phát ra vài đợt hét chói tai. Đến lúc đã chiếu xong, mọi người mới lục tục rời khỏi phòng.

Tô San lại thấy bên tổ chế tác phim cũng không xóa nhiều cảnh của cô lắm, nhưng rõ ràng lúc trước chị Lưu có nói với cô là bị xóa rất nhiều mà?

Đến lúc ra tới ngoài rạp, chị Lưu đang ở hậu trường nói gì đó với Tiểu Chu, thấy cô đã ra tới, lập tức nói Tiểu Chu khoác áo cho cô.

“Sao em thấy cảnh diễn của em cũng không bị xóa nhiều lắm?”

Tô San mặc áo bông vào, tò mò nhìn qua chị Lưu nói.

Chị Lưu nghe vậy cũng hơi nhíu mày:

“Chị nghe phong phanh là vậy mà, có điều chắc trong đó còn xảy ra chuyện gì đó, nhưng vậy cũng tốt, không bị xóa là tốt rồi.”

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ gật gật đầu, nhìn xung quanh thấy có mấy nhân viên đoàn đi qua lại.

Giơ tay nhìn đồng hồ, chị Lưu nghiêm túc nói:

“Chiều nay em không có lịch trình gì, nên chị có hẹn giúp em một buổi phỏng vấn nhỏ, giờ đi thôi.”

Nói xong, chị Lưu liền chuẩn bị kéo cô đi, Tô San đột nhiên khựng lại, dừng một chút mới nói:

“Đợi lát nữa chắc không được, em muốn đi tiễn Tạ Duyên.”

---Hết Chương 50---

*Chú thích về “buổi chiếu thử” mình đã đề cập tại cuối chương 47 rồi nhé các bạn.

Chương 51: Đưa tiễn

“Đợi lát nữa chắc không được, em muốn đi tiễn Tạ Duyên.”

Chuyện hôm nay Tạ Duyên lên máy bay đi Châu Phi chị Lưu cũng đã nghe Tô San nói lúc trước, nhưng không ngờ cô ấy còn muốn đi tiễn Tạ Duyên, làm như đang đóng phim thần tượng không bằng, lên máy bay còn phải có người tiễn?

Chị Lưu liền nghiêm mặt lại nói:

"Em có biết là ngoài đó có bao nhiêu là paparazzi thủ ở đó muốn chụp hình không hả? Em còn muốn đi tiễn cậu ta? Cho dù là không có paparazzi theo dõi, thì lên máy bay cũng không cần phải có người đưa đi, cậu ta cũng đâu phải đứa bé."

Biết hai người gần đây dính nhau như sam, chị Lưu nắm lấy tay cô, hòa hoãn lại một chút nói:

"Chị biết hiện giờ tình cảm của hai người rất tốt, nhưng đâu phải là sau này sẽ không gặp lại đâu, nếu lúc nào em có thời gian thì cũng có thể bay qua Châu Phi thăm cậu ấy mà, hà tất gì phải vì vậy mà bỏ qua những chuyện khác."

Nghe vậy, Tô San hơi nhíu nhíu mày:

"Em biết là vậy, nhưng em còn có mấy câu muốn nói với Tạ Duyên."

Nếu Tạ Duyên đã nói muốn cô tiễn, thì cô tất nhiên sẽ đi tiễn hắn, giữa phỏng vấn và Tạ Duyên thì tất nhiên Tạ Duyên quan trọng hơn.

"Tùy em."

Chị Lưu thấy không thể lay động được cô, thôi thì kệ cô luôn:

"Chị sẽ chờ em mười phút, nếu mười phút em chưa quay lại, thì chị sẽ hủy bỏ buổi phỏng vấn này."

"Biết rồi."

Tô San gật gật đầu, sau đó lấy điện thoại của mình từ chỗ chị Lưu nhắn tin cho Tạ Duyên.

Hắn nói hiện vẫn đang ở phòng nghỉ, cô liền lập tức đi qua đó.

Đến lúc cô vào tới phòng nghỉ, thấy Tạ Duyên và Lý Hách đang nói chuyện với nhau, Hạ Hoa không biết đi đâu. Thấy Tô San tới, Lý Hách tất nhiên lập tức đứng lên, cười gian đấm vào vai Tạ Duyên:

"Cái bóng đèn 2000W là tôi sẽ không quấy rầy hai người nữa."

Nghe được lời trêu chọc của Lý Hách, Tô San tất nhiên lại đỏ mặt, đến lúc Lý Hách ra khỏi, còn tiện thể đóng cửa lại.

Đến lúc trong phòng nghỉ chỉ còn hai người, Tô San mới lấy điện thoại từ trong áo ra xem giờ:

"Anh vẫn chưa đi sao?"

Chỗ này cách sân bay khá xa, nếu trên đường mà bị kẹt xe thì chắc chắn sẽ không kịp chuyến bay.

Tiến lên vài bước đến gần trước mặt cô, Tạ Duyên hơi cúi đầu xoa

xoa đầu cô, thấp giọng nói:

"Sao em còn thúc giục anh đi vậy?"

Tô San: "......"

Hơi trợn mắt, khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cô hiện lên vẻ bất đắc dĩ:

"Không nói giỡn với anh nữa, anh đi nhanh đi, em sẽ tiễn anh."

Vừa dứt lời, cửa phòng nghỉ đột nhiên bị đẩy ra, chỉ thấy Hạ Hoa đột nhiên tới, nhìn thấy hai người đang ở cùng nhau thì sửng sốt, sau đó vén tay áo chỉ chỉ vào đồng hồ trên tay ra hiệu với Tạ Duyên, ý nói thời gian không còn nhiều.

"Em mà tới tiễn anh thì anh lại phải đưa em về lại."

Tạ Duyên sờ sờ khuôn mặt nhỏ của cô, ánh mắt sáng quắc:

"Anh đi trước đây, nhớ rõ phải ăn uống đàng hoàng."

Nhìn thấy hắn nói xong liền cùng Hạ Hoa đi ra, Tô San còn tính nói gì, cuối cùng lại không nói ra, chỉ có thể đi ra theo, nhìn hình bóng hắn dần dần biến mất ở chỗ rẽ cuối hành lang.

Tô San yên lặng đứng đó một hồi, ánh mắt có chút phức tạp, nghe nói khi thích một người, không gặp thì sẽ thấy nhớ, nhưng vì sao Tạ Duyên vừa mới đi khỏi thì cô liền thấy nhớ rồi...?

"Chị Tô, chị không đi sao?"

Tiểu Chu lúc này vội vội vàng vàng đi tới, thấy cô đứng đây một mình, thì ngó vào trong phòng:

"Tạ lão sư đâu?"

"Đi rồi."

Tô San lấy lại tinh thần nhìn cô ấy:

"Đi thôi, chị Lưu nói em tới đây gọi chị đúng không?"

Gật gật đầu, Tiểu Chu chỉ nói sắp tới giờ hẹn phỏng vấn rồi, nói cô nhanh chạy qua đó, Tô San nghe vậy thì nói Tiểu Chu đi trước dẫn đường.

Thấy cô cũng không đi tiễn Tạ Duyên, chị Lưu cũng không hỏi nhiều, quay qua nói mấy câu với nữ phóng viên trang tin tức. Nữ phóng viên liền cùng với người quay phim ngồi điều chỉnh máy quay và microphone.

Phòng này cũng vừa mới được sắp xếp lại, Tô San ngồi trên ghế, vẫn mặc nguyên chiếc áo bông to sù sụ, đến lúc người quay phim đã điều chỉnh xong góc độ máy quay, cô nhìn vào máy quay nói lời tự giới thiệu bản thân, sau đó nữ phóng viên mới bắt đầu phỏng vấn.

"Lúc nãy vừa xem xong bản hoàn chỉnh của "Loạn thế chi ca", cô cảm thấy biểu hiện của bản thân như thế nào?"

Máy quay hướng về phía cô, Tô San hơi hơi mỉm cười, cầm microphone nghiêm túc trả lời:

"Tôi không biết những người khác thì thấy thế nào, nhưng tôi cảm thấy mình chỉ được khoảng 6/10 điểm, tôi cảm thấy thời gian chuẩn bị của mình chưa đủ, có nhiều chỗ biểu hiện không tốt lắm, tôi cũng không quá vừa lòng với biểu hiện bản thân khi thể hiện nhân vật

này."

Cô vừa mới xuyên tới thế giới này được hai ngày thì đã khởi quay, lúc đó còn chưa kịp thích ứng gì với thân phận của bản thân, cơ bản là không có quá nhiều thời gian tập trung hòa nhập vào kịch bản và nhân vật, cho nên cô cũng cảm thấy biểu hiện của bản thân không tốt lắm.

"Cô có phải hơi nghiêm khắc với bản thân hay không?"

Nữ phóng viên cười hỏi.

Nghe vậy, Tô San cũng cười nhẹ một tiếng:

"Cũng bình thường, tôi chỉ muốn mình phải cố gắng hết sức, có như vậy sau này nhớ lại cũng sẽ không cảm thấy hối hận."

Cô nói xong, thấy nữ phóng viên lại cúi đầu viết viết gì đó, sau đó lại hỏi một câu:

"Vậy cô có cảm thấy nhân vật này rất đáng ghét không?"

Nói tới đây, Tô San nghiêm túc suy tư rồi nói:

"Có một câu nói rất đúng, người đáng thương thì chắc chắn có chỗ đáng giận, cũng như vậy, người đáng giận tất nhiên cũng có chỗ đáng thương, không có ai sinh ra đã là người xấu, nhân vật này cũng thế. Nếu như có một người xấu xa, mà người đó và nam chính đều có chung một kẻ địch, cho nên người đó giúp nam chính giết chết kẻ địch đó, có thể khán giả sẽ không ghét nhân vật này lắm, ngược lại còn thích nhân vật này vì trợ giúp cho vai chính. Nhưng nếu người xấu xa này mà xâm hại tới lợi ích của vai chính, thì mọi người hiển nhiên sẽ cảm thấy nhân vật này vô cùng đáng ghét."

"Ở nhân vật mà tôi thủ vai, điều khiến người ta thấy đáng ghét nhất là ở chỗ cô ấy là người làm ảnh hưởng đến tình cảm của nam chính và nữ chính. Nhưng nếu nhìn ở góc độ khác mà nói, tất cả những điều cô ấy làm là vì bảo vệ em trai của mình và nam chính mà thôi. Nhưng trong phim thì không thể hiện rõ điều này, mà chỉ có thể để tự khán giả suy ngẫm. Đối với bản thân tôi, cô ấy chỉ là quá ích kỷ, không chịu suy xét tới cảm nhận của người khác, cũng không biết cách buông tay đúng lúc. Nhưng thường thì người như vậy trong mắt khán giả đã là rất xấu xa rồi."

Nói xong, nữ phóng viên cũng gật gật đầu, cười nói:

"Thấy cô có vẻ rất hiểu về nhân vật này, vậy có một vài khán giả có diễn xuất của cô kém, cô có khó chịu không?"

Nghe vậy, Tô San cười một tiếng:

"Quan điểm và góc nhìn của mỗi người đối với kỹ năng diễn xuất là khác nhau, có người nói tôi diễn không tốt, vậy cũng nói lên tôi cần tiến bộ hơn nữa, tôi cũng thấy bản thân mình biểu hiện không tốt, nhưng tôi sẽ cố gắng nỗ lực làm mới bản thân."

Tất nhiên đây là kiểu trả lời tiêu chuẩn, nữ phóng viên nghe vậy gật đầu, sau đó hỏi tiếp:

"Trên mạng có lời đồn đãi rằng sắp tới cô có hợp tác với đạo diễn Lê, cô còn đánh bại Đường Toàn. Đối với những lời đồn đãi như thế này cô cảm thấy thế nào?"

Nữ phóng viên đã nói rất uyển chuyển rồi, nói cho cùng thì chỉ là muốn hỏi cô có phải thực sự là đã đoạt vai diễn từ tay Đường Toàn hay không. Lần này Tô San rất nghiêm túc nhìn vào máy quay nói:

"Tôi không cho rằng mình đánh bại ai cả, Đường Toàn lão sư là một tiền bối mà tôi rất thích. Thực ra tất cả những bạn bè của tôi, cả đạo diễn Lê, biên kịch đều cảm thấy tôi không thích hợp với nhân vật này, nhưng lúc thử vai, Đường Toàn lão sư còn cổ vũ tôi. Tôi nghĩ mỗi người đều nên trải nghiệm những điều mới mẻ, tôi rất cảm tạ đạo diễn Lê đã cho tôi cơ hội như vậy để được trải nghiệm. Tôi cũng không dám nói biểu hiện của mình tốt hơn Đường Toàn lão sư, nhưng tôi sẽ cố gắng mang đến cho người xem một cảm giác khác biệt."

Nghe vậy, nữ phóng viên cũng đã cảm thấy đủ rồi, không truy hỏi sâu nữa, mà chuyển sang hỏi những vấn đề khác:

"Tất cả mọi người đều nói cô là "máy thu hoạch nam thần", vậy trong số rất nhiều những nam diễn viên mà cô từng hợp tác, cô cảm thấy ai là người phù hợp với tiêu chuẩn chọn chồng của cô nhất?"

Nghe vậy, Tô San nhỏ giọng bật cười, trầm tư một lát, mới cầm microphone nói:

"Tôi cảm thấy là mỗi người một vẻ, nếu như mang tất cả những ưu điểm của từng người hợp lại thì sẽ rất hoàn hảo."

"Vậy cô thấy khuyết điểm của Tạ Duyên là gì?"

Nữ phóng viên hỏi.

Tô San lại cúi đầu cười khẽ, cuối cùng vẫn nói:

"Anh ấy là người hơi khó thân thiết với người khác, cũng giống tôi, nhưng bình thường Tạ Duyên cư xử cũng rất khách sáo, cho nên lúc đầu tôi cũng không dám tìm anh ấy để tập lời thoại, nhưng đến sau

này khi dần dần quen hơn thì cũng khá tốt."

Tô San cũng không nói sai sự thật. Lúc đầu đúng là Tạ Duyên rất ít nói, lạnh lùng, gần như rất khó tiếp cận, nhưng khi quen thân hơn một chút, thì mới phát hiện rằng hắn rất biết suy nghĩ cho người khác, hơn nữa đôi lúc hắn chủ động khiến cô khó có thể chống đỡ được.

"Xem ra Tạ Duyên đúng là một hơi khó tiếp cận nhỉ."

Nữ phóng viên sau đó cũng cười cười.

Mấy câu hỏi tiếp theo đều nói về bộ phim điện ảnh, đến lúc hết mười phút thì phỏng vấn kết thúc. Chị Lưu lại qua nói mấy câu gì đó với cô phóng viên, hình như liên quan đến việc gửi bản thảo trước khi công khai.

Bình thường nghệ sỹ khi nhận phỏng vấn để tuyên truyền thì sẽ xem trước bản thảo bài viết của bên phía phóng viên viết như thế nào, để tránh việc nội dung bài viết sẽ gây bất lợi cho nghệ sỹ đó. Trang tin tức này muốn đăng bài thì cũng cần làm việc trước với công ty quản lý của nghệ sỹ, đương nhiên muốn vậy thì trước tiên quan hệ hai bên phải tương đối tốt, chứ nếu không bên phía người viết bài có thể viết nội dung gì đó ảnh hưởng tới hình tượng của người được phỏng vấn.

Đến lúc chị Lưu trao đổi xong, Tô San cùng chị ấy trở về, paparazzi hiện giờ cũng đã ra về gần hết. Ngày mai lại tham gia quay phim, Tô San cần về thu thập hành lý.

Ngồi trên xe, cô lướt lướt xem bình luận trên mạng, đúng là có một lượng lớn người bình luận là diễn xuất của cô tốt, đương nhiên cũng có người nói là cô thuê thủy quân. Nhưng đúng là có một nhà phê

bình điện ảnh khá nổi tiếng, chắc cũng là ở trong số những người được đoàn phim mới đến xem chiếu thử hôm nay, danh tiếng của nhà phê bình này cũng không tệ. Ông ấy có đề ra những ưu khuyết điểm của bộ phim, cũng có nhắc tới diễn xuất của cô, còn nhấn mạnh khen cô mấy câu.

Tô San biết, lúc trước do biểu hiện của cô quá kém, cho nên dù chỉ là có một chút tiến bộ thì ở trong mắt người khác đã là không tệ rồi.

Có điều là, cảnh hôn của cô và Tạ Duyên lại lên bảng xếp hạng hot search.

Cư dân mạng A: "Có xem buổi chiếu thử hôm nay, tôi phát hiện ra một điều, kỹ thuật hôn của Duyên ca cực kém, ngay cả hôn lưỡi cũng không có!"

Cư dân mạng B: "Ha ha ha! Hôn mà cũng không dùng tới đầu lưỡi *cười lớn*"

Cư dân mạng C: "Diễn xuất của Tô San siêu tốt, nếu không phải chính mắt mình đi xem phim, bản thân tôi không thể tin được đó là Tô San *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng D: "Tôi cũng cảm thấy diễn xuất của Tô San tốt hơn Phạm Mộng, tôi không điên, điều tôi nói là thật *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng E: "Tô tiểu thư chắc thuê thủy quân tốn không ít tiền đúng không? Vậy mà lại dám nói là diễn xuất tốt hơn Phạm Mộng, sao mấy người không nói cô ta sắp tới sẽ là ảnh hậu đoạt giải Oscar luôn đi *mỉm cười*"

Cư dân mạng F: "Bọn anti-fan tại sao cứ nhất định không chịu chấp nhận sự thật? Rất chờ mong lúc phim được công chiếu, để cho bọn

anti-fan bị ê mặt *mỉm cười*"

Cư dân mạng G: "Không nói tới cái khác, Tô San người ta ít nhất cũng chưa từng phẫu thuật thẩm mỹ, còn khuôn mặt của Phạm Mộng thì đã cứng đơ tới mức nào rồi? Đứng cạnh thì giống như mẹ của Vương Trừng *vừa cười vừa khóc*"

Đây mới chỉ là hiệu quả quy mô nhỏ của buổi chiếu thử, đến lúc chính thức công chiếu, chắc chắn fan Tạ Duyên sẽ náo loạn. Tô San lướt lướt xem bình luận, cũng không biết những người này là khen cô một cách thật tình hay là do thủy quân của công ty thuê tới. Có điều từ giờ tới lúc chính thức công chiếu cũng chỉ còn khoảng mười ngày, đến lúc đó chắc chắn cô sẽ lại bị fan của Tạ Duyên công kích.

"Em nhớ cuối tuần này sẽ ghi hình chương trình thực tế kia kỳ thứ 2. Chị nghe nói kỳ này ban tổ chức có mời thêm mấy vị khách mời, trong đó có Giang Dần, Mục Dao, Dương Chỉ, đúng là tốn không ít tiền. Một khi xuất hiện cùng nhau thì khó tránh khỏi bị người ta so sánh, em nhất định không được để Mục Dao, Dương Chỉ đè ép làm nền."

Chị Lưu ngồi ở ghế trước đột nhiên nói.

Tô San vốn đang lướt điện thoại, nghe vậy cũng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ xe, bỗng nhiên thản nhiên nói:

"Chị chỉ cần đừng để cho bên ban tổ chức làm chiêu trò lăng xê couple lung tung là được."

---Hết Chương 51---

Editor: Thông thường mình sẽ đăng mỗi ngày một chương, còn nếu như là cuối tuần hoặc ngày nào rảnh thì mình sẽ đăng hai chương

nhé!

Chương 52: Nguy hiểm

"Chị chỉ cần đừng để cho bên ban tổ chức làm chiêu trò lăng xê couple lung tung là được."

Mấy chương trình thực tế kiểu này rất thích sử dụng mấy chiêu trò marketing, cho dù hai người chẳng có liên quan gì nhưng đến giai đoạn hậu kỳ cũng có thể cắt ghép sao đó khiến hai người thành một couple. Huống chi lúc trước cô và Giang Dần đã từng có scandal, ban tổ chức chắc chắn sẽ liều mạng để tụi cô xuất hiện cùng nhau thật nhiều trên màn ảnh, mặc kệ thực tế lúc ghi hình có ái muội gì hay không, hậu kỳ cũng sẽ cắt ghép thành có ái muội.

Trước kia cô chỉ có một mình nên chẳng cần băn khoăn gì nhiều, nhưng giờ đã ở bên Tạ Duyên, không cần biết có phải là do hậu kỳ biên tập chương trình hay không, nếu cô vẫn tiếp tục cam chịu mấy kiểu lăng xê như thế này tức là không tôn trọng Tạ Duyên rồi.

“Chuyện này chị chắc chắn nói bên ban tổ chức chương trình không làm quá mức, dù sao sau này quan hệ của em với Tạ Duyên còn phải công khai, hiện giờ mà lăng xê lung tung thì sau này fan của Tạ Duyên sẽ càng khó tiếp nhận em hơn.”

Chị Lưu nghiêm túc nói:

“Vì vậy em cứ yên tâm, nhưng có điều chương trình thực tế chắc chắn phải có chiêu trò để thu hút người xem, nếu không lăng xê couple thì em phải sử dụng cách thức khác.”

Ngữ khí chị Lưu vô cùng bình thản, nhưng Tô San biết chị ấy muốn

khai thác khả năng của cô, muốn xem liệu cô có còn tài nghệ gì khác để hấp dẫn sự chú ý của công chúng và người hâm mộ không.

“Em biết viết thư pháp.”

Cô thản nhiên nói.

Nghe vậy, chị Lưu ngồi ghế trước hơi cong khóe môi nói:

“Được.”

Tài lẻ của các thành viên là điểm đặc sắc của chương trình, lúc trước do bên ban tổ chức nghe nói cô và Kim Khánh Châu có tài nấu nướng khá tốt, nên mới xây dựng chủ đề thi đấu như vậy. Nếu chị Lưu để lộ với bên ban tổ chức rằng cô biết viết thư pháp thì chắc chắn bên bọn họ sẽ bố trí một tình huống để cô có thể thể hiện tài năng của mình.

Chương trình tất nhiên đều có kịch bản cả thôi, nhưng Tô San cũng sẽ không để lộ việc mình biết vẽ tranh, bởi vì chuyện này sẽ rất khó giải thích. Nhưng thư pháp thì dễ hơn, nguyên chủ lúc còn nhỏ đều ở nhà ông ngoại, ông ngoại luôn say mê với nghệ thuật viết thư pháp, cho nên từ nhỏ nguyên chủ cũng có học chút ít, nhưng cũng chỉ biết sơ sơ. Hiện giờ ông ngoại cũng đã mất rồi, còn nguyên chủ trước giờ cũng không thể hiện mấy cái này trước mặt ba mẹ cho nên giờ cô có viết như thế nào thì cũng không ai nghi ngờ gì.

Về đến nhà, nghĩ đến việc ngày mai khởi quay, Tô San lại đi thu thập hành lý. Đây là phim thiên về kiểu hành động, trầy da hay bầm tím là chuyện khó tránh khỏi, cô tốt nhất là nên mang theo mấy thứ như nước sát trùng, băng gạc hay băng cá nhân gì đó.

Nhớ tới Tạ Duyên phải ngồi trên máy bay khá lâu mới tới nơi nên cô

cũng không nhắn tin cho hắn. Đến sáng sớm ngày hôm sau, tài xế qua đưa cô tới phim trường. Bởi vì dàn diễn viên bộ phim này cũng không có nghệ sĩ nào là đặc biệt có nhiều fan hâm mộ, nên cũng rất ít paparazzi thủ ở ngoài để chụp lén, nghi thức khởi quay tiến hành rất nhanh chóng.

Cảnh quay đầu tiên là cảnh đuổi bắt tội phạm bỏ trốn, Tô San vốn đầy hào hứng, nhưng khi thấy sân thượng cao cao đằng kia thì sau lưng toát ra một đợt mồ hôi lạnh.

“Tô San, lát nữa cô sẽ nhảy từ sân thượng của tòa nhà bên này nhảy xuống sân thượng tòa bên cạnh, nhớ khi nhảy xuống phải lăn một vòng trên mặt đất rồi mới đứng lên.”

Đạo diễn miệng ngậm một điếu thuốc, giơ tay chỉ lên hai tòa nhà cao cao trước mặt nói:

“Cô đừng sợ, đã có dây thép an toàn rồi, nếu cô cảm thấy không được thì tôi sẽ để diễn viên đóng thế làm thay.”

Đạo diễn cũng đã nghĩ tới là một cô gái nhỏ nhắn yếu ớt chắc chắn không thể làm mấy động tác nguy hiểm như vậy, nên đã chuẩn bị sẵn diễn viên đóng thế rồi. Nhưng ông cũng không thấy lạ gì, hiện nay khi đóng phim hành động, nếu cảnh nào hơi nguy hiểm thì mọi người đều sẽ tìm diễn viên đóng thế. Diễn viên mà hoàn toàn không sử dụng diễn viên đóng thế chỉ có thể là mấy siêu sao phim hành động võ thuật từ thời xửa thời xưa giờ đã lui về hậu đài rồi mà thôi.

Tô San ngẩng đầu nhìn lên sân thượng cao ngất đằng kia, nếu cô mà bị ngã xuống, thể nào cũng ít nhất là gãy tay. Cô bình tĩnh nhìn vậy một hồi, hít sâu một hơi, bỗng nhiên quay đầu nhìn đạo diễn:

"Tôi không cần diễn viên đóng thế."

Nghe vậy, đạo diễn cũng rất kinh ngạc nhìn cô, sau đó gật gật đầu:

"Vậy được, cô qua gặp cố vấn võ thuật luyện tập trước cho quen đã."

Nghe vậy, Tô San liền cầm kịch bản đi qua chỗ quay chụp. Đây là một khu nhà chung cư, khu này đã được đoàn phim thuê lại, nhân viên đoàn đang bận rộn dọn dẹp dựng cảnh và sắp xếp đạo cụ súng bắn linh tinh.

Đây là một bộ phim về cảnh sát và tội phạm, nữ chính là cảnh sát hình sự, nam chính là cấp trên của nữ chính, nhưng vì một vụ án tử nghiêm trọng mà đắc tội với bọn xã hội đen. Đám bọn họ đã thiết lập cạm bẫy vu oan cho nam chính tội giết người. Vì một số lý do khiến nam chính buộc phải chạy trốn, hơn nữa do nam chính còn biết được một nhân chứng rất quan trọng. Cả bộ phim phát triển các tình tiết xoay quanh vụ án này. Cảnh quay hôm nay là cảnh mở đầu, cảnh nữ chính đuổi bắt tội phạm chạy trốn, sau đó tìm được một cái hộp khá quan trọng. Những người khác đều không biết được cái hộp này chứa cái gì, nhưng nam chính lại đem giấu nó rất kỹ, đây là cái hộp rất quan trọng đối với nhân vật phản diện của phim. Từ đây mà phát triển các diễn biến tiếp theo của kịch bản.

Cố vấn võ thuật của bộ phim này rất chuyên nghiệp, còn từng nhận được giải thưởng. Anh ta chỉ cho Tô San một vài cách lăn trên mặt đất và tư thế cầm súng, còn có một vài động tác khi đánh nhau. Có điều mới chỉ được một nửa thì Lý Hách lại đây.

"Tô San, tôi nghe nói cô không định dùng diễn viên đóng thế?"

Sắc mặt hắn khá nghiêm túc, nghĩ đến lời dặn dò của Tạ Duyên, nếu Tô San xảy ra chuyện gì, hắn cũng không biết ăn nói với Tạ Duyên như thế nào.

Cố vấn võ thuật đứng bên cạnh nhìn qua hai người đang nói chuyện, chắc thấy không tiện nên liền rời khỏi.

Tô San một tay cầm súng đạo cụ luyện tập lên đạn cho thuần thục, vừa nói:

“Đúng thế, sao vậy?”

Nhân viên đoàn phim đi qua đi lại, tất cả mọi người đều khá bận rộn, còn có mấy người đóng vai phụ cũng đang luyện tập động tác đánh nhau, diễn viên quần chúng cũng khá nhiều.

Lý Hách nhìn nhìn xung quanh, đánh túm chặt cánh tay của cô, kéo tới một chỗ khá vắng người, là chỗ gửi xe đạp dưới một tòa chung cư. Trên người hắn vẫn đang mặc trang phục diễn là một bộ đồng phục cảnh sát, vô cùng khoa trương chỉ lên sân thượng cao cao trên kia nói:

“Cô không muốn sống nữa sao? Nếu cô bị ngã gãy tay gãy chân, Tạ Duyên chắc chắn sẽ tìm tôi tính sổ!”

Tô San: “……”

Cô cười cười vẻ mặt không để bụng, cắm khẩu súng vào lại bên hông, nói:

“Làm gì mà nghiêm trọng vậy, không phải là sẽ buộc dây thép an toàn rồi sao, thế tại sao anh cũng không dùng diễn viên đóng thế?”

Đoàn phim đã chuẩn bị nhiều tầng bảo hộ như vậy, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện, bộ phim này có nhiều cảnh quay hành động như vậy, nếu lúc nào cũng dùng diễn viên đóng thế thì không tốt lắm,

hơn nữa có khi trong giới điện ảnh này sẽ lan truyền việc cô khó hợp tác, thích làm cao.

"Tụi tôi là đàn ông, da dày thịt béo nên không sao, cô nếu bị ngã rồi xảy ra chuyện gì, tôi sao mà ăn nói với Tạ Duyên đây?"

Biểu tình của Lý Hách nghiêm túc hơn, có vẻ cảm thấy chuyện này vô cùng hệ trọng.

Tô San: "……"

Tô San chớp chớp mắt, im lặng chốc lát, sau đó cười cười:

"Hách đại ca à, anh hơi làm quá rồi. Lúc đóng phim bị va đập gì đó vốn dĩ rất bình thường, không phải là lúc thái rau cũng có thể bị đứt tay hay sao? Anh yên tâm đi, chỉ cần anh không nói chuyện này với Tạ Duyên, anh ấy nhất định sẽ không biết đâu."

Nói xong, thấy đạo diễn đằng kia đang cầm loa gọi, Tô San lập tức chạy qua đó.

Lý Hách đứng đó rất đau đầu không biết làm sao, chỉ có thể gọi điện cho Tạ Duyên, nhưng hình như bên đó không có tín hiệu, gọi mãi mà không thấy kết nối được.

Không còn cách nào khác, Lý Hách chỉ có thể nhắn tin cho Tạ Duyên, nói rằng, bạn gái của cậu ta một hai nhất định đòi nhảy lầu, ngăn cản mãi cũng không được.

Mà hiện tại, Tô San đã lên sân thượng chuẩn bị quay, đang được nhân viên đoàn buộc đai bảo hộ bên hông. Lát nữa cô sẽ phải nhảy qua sân thương bên kia, sân thượng bên kia thấp hơn sân bên này khoảng 5 6 mét gì đó, nhưng đã có đai bảo hộ nên hẳn là sẽ không

sao.

“Tô San, đã được chưa?”

Đạo diễn ở dưới lầu cầm loa hỏi.

Nghe vậy, Tô San lập tức giơ tay ra hiệu OK, sau đó đạo diễn hô “Action!”, một chiếc máy quay phim trên không (flycam) bắt đầu di chuyển tới gần cô. Tô San hít sâu một hơi, lấy đà chạy nhanh nhảy xuống khỏi sân thượng! Lúc nhảy xuống, đai bảo hộ dần dần siết chặt lại để giảm tốc độ rơi của cô, đến khi chuẩn bị đáp xuống sân thượng bên kia, Tô San điều chỉnh tư thế lăn một vòng trên mặt đất, móc súng lục ra, nhắm ngay tên tội phạm đang chạy trốn phía trước:

“Đứng lại!”

Sau đó máy quay tới gần hơn, chiếu tới sườn mặt của cô, đạo diễn lập tức hô: “Cắt!”

Trong chốc lát, Tô San liền xoa xoa cánh tay có hơi đau, nhưng cô cũng không dám nhìn xuống dưới lầu. Thực ra cô cũng rất sợ, nhưng lúc đó chỉ cần dứt khoát đưa chân ra nhảy xuống thì không sao nữa.

Đến lúc từ trên sân thượng đi xuống, đạo diễn đang ngồi sau máy theo dõi lập tức vẫy vẫy tay với cô. Tô San lập tức đi qua, Lý Hách lúc này cũng nhìn chằm chằm màn hình máy theo dõi, có vẻ đang tập trung xem biểu hiện lúc nãy của cô.

Thấy cô tới, đạo diễn hơi cau mày, nghiêm túc nói:

“Tô San, lúc cô nhảy xuống vẫn còn có một chút do dự, hơn nữa động tác lăn khi đáp xuống cũng quá chậm, cô liệu có thể làm lại một lần nữa không?”

Tuy rằng biết là đạo diễn Chu này chỉ muốn có một cảnh quay tốt hơn, nhưng Lý Hách đứng cạnh đó không nhịn được nói xen vào một câu:

“Thôi, hay là cứ dùng diễn viên đóng thế đi, tôi thấy Tô San cũng không quen lắm, cứ để cô ấy làm quen dần dần đã, đột nhiên phải đóng cảnh hành động có độ khó cao thế này, đừng nói là một cô gái, kể cả đàn ông tụi tôi lúc đầu cũng khó tránh khỏi làm không đúng.”

Lý Hách là diễn viên rất chuyên nghiệp, trừ phi có cảnh nào đặc biệt nguy hiểm, nếu không cậu ta cũng sẽ không dùng diễn viên đóng thế, không ngờ cậu ta lại có thể nói ra câu này, đạo diễn quay đầu qua nhìn Lý Hách một cái, sau đó lại nghĩ tới hai người này đã quen nhau từ trước nên cũng không thấy khó hiểu.

“Không cần, tôi nghĩ để tôi thử lại một lần nữa đi.”

Tô San nghiêm túc nói, xoa xoa cánh tay, sau đó lại khởi động phần cổ.

Thấy vậy, Lý Hách lại tính nói gì đó nữa, đạo diễn lại vội vàng nói Tô San đi lên chuẩn bị.

Đến lúc Tô San đang ở trên sân thượng chuẩn bị, thì Tiểu Chu chạy lại đây, đưa điện thoại cho cô:

“Chị Tô, có người gọi điện tới!”

---Hết Chương 52---

Editor: Xin lỗi vì lần trước có chút nhầm lẫn, lần này mình xin đính chính là chính văn của truyện là 111 chương, ngoài ra theo mình biết

thì còn có 1 ngoại truyện nữa.

Chương 53: Gọi điện thoại

Đến lúc Tô San đang ở trên sân thượng chuẩn bị, thì Tiểu Chu chạy lại đây, đưa điện thoại cho cô:

“Chị Tô, có người gọi điện tới!”

Khi nhận lấy di động, Tô San liền thấy là một dãy số xa lạ, mã vùng cũng rất kỳ lạ, mấy kiểu này nhìn đã biết là điện thoại tiếp thị bán hàng, cô không hề nghĩ ngợi gì cúp máy luôn.

Đưa điện thoại lại cho Tiểu Chu nói:

“Sau này mấy cuộc điện thoại có lai lịch không rõ ràng thì khỏi cần bắt máy.”

Nghe vậy, Tiểu Chu gật gật đầu, còn Tô San chuẩn bị quay lại một lần nữa.

Còn chưa bắt đầu quay, cô hướng tới mép sân thượng, nhìn nhìn xuống phía dưới dòng người qua lại. Bóng dáng của những người dưới lầu rất nhỏ, nếu cô mà ngã xuống từ đây, nhẹ nhất là gãy chân, nghiêm trọng thì có thể sẽ mất mạng.

Mấy cảnh quay nguy hiểm trên cao thế này, dây bảo hộ buộc trên người diễn viên đều do máy móc điều chỉnh, để tránh việc người kéo dây không cẩn thận buông lỏng tay dẫn tới chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Trong giới này, những chuyện đen tối mờ ám cũng không ít, có vài người thù hằn lẫn nhau có thể động tay động chân vào những lúc này, nếu như diễn viên mà bị tai nạn gãy tay gãy chân thì chắc chắn

sự nghiệp cũng sẽ đi tong.

Cô ở trên sân thượng ổn định tư tưởng một hồi lâu, đến lúc đạo diễn ở phía dưới cầm loa hô chuẩn bị, Tô san mới giơ tay ra hiệu OK.

Người đóng vai tội phạm bỏ trốn trong cảnh này là một huấn luyện viên võ thuật khá chuyên nghiệp, nên anh ta tất nhiên không sợ. Đến lúc đạo diễn hô “Action!”, anh ta liền ra vẻ hoang mang rối loạn chạy tới mép sân thượng, nhìn thấy đằng trước đã cụt đường, không hề do dự nhảy xuống sân thượng tòa nhà bên cạnh.

Tô San cũng chạy theo ngay đằng sau, nhìn thấy độ cao chệnh lệch hai bên, cô không do dự, trong vòng nửa giây liền nhảy từ trên xuống. Gió lạnh tạt vào mặt cô rất đau, đai bảo hộ bên hông dần siết chặt lại, đến khi chuẩn bị đáp xuống, cô nhanh chóng điều chỉnh tư thế lăn một vòng, sau đó liền móc súng lục ra nhắm vào người đằng trước đang cố gắng chạy trốn:

“Đứng lại!”

“Cắt!”

Sau đó, Tô San xoa xoa bả vai đứng dậy, đi xuống lầu. Mặc dù cũng không có bị thương, nhưng thực ra cứ lăn lộn trên mặt đất như vậy một hồi cánh tay cũng ê ẩm. Cô cho rằng mấy động tác này cũng không nguy hiểm gì, không ngờ là cũng đau như vậy, nếu còn tiếp tục vài lần nữa, chắc cánh tay cô cũng không nâng lên được. Không biết sao mấy người như Tạ Duyên lại thích đóng mấy phim kiểu này nữa. Dù sao chắc chắn về sau cô sẽ không nhận những loại phim thế này, chân tay cô mảnh khảnh chịu không nổi giày vò như vậy.

Đi xuống dưới lầu, đạo diễn thấy cô tới, miệng ngậm điếu thuốc cười cười:

“Không tồi, cảnh này vậy là được rồi, nhưng lát nữa tới lúc hai bên đánh nhau, ánh mắt cô phải lạnh lùng một chút, không thể hiện cảm xúc gì cũng được, nhưng ánh mắt phải gắt gao nhìn về phía tên tội phạm, cô đã hiểu chưa?”

Tô San gật gật đầu. Lát nữa cô còn phải đóng cảnh đánh nhau với tội phạm, cho nên lại phải quay lên sân thượng, có điều cánh tay cô vẫn đang khá đau.

Phim hành động bình thường sẽ không đánh thật, nhưng cố vấn võ thuật đóng vai tội phạm thì nói cô cứ đánh thật, còn anh ta sẽ cố gắng thu bớt sức lực lại tránh đả thương cô. Tô San biết, anh ta thấy được sức lực của cô cũng không lớn, cho dù có đánh thật vào người anh ta thì cũng chẳng có vấn đề gì, cho nên Tô San cũng nghe theo mà đánh thật.

Cảnh này cũng phải bị NG mất mấy lần mới xong, sau đó cũng chỉ quay mấy cảnh khá nhẹ nhàng.

Đến lúc tối khi về lại khách sạn, Tô San chỉ cảm thấy cả người rã rời, quả nhiên phim hành động không hề đơn giản như cô nghĩ.

Tắm rửa xong xuôi, cô liền đi lấy rượu thuốc xoa bóp bả vai, lúc này điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Thấy là điện thoại của Tạ Duyên, cô lập tức bắt máy, mở loa ngoài, mình thì ngồi trên giường xoa bóp bả vai.

“Anh gọi điện thoại sao em lại cúp máy?”

Giọng nói từ đầu dây bên kia truyền tới, còn mang theo tiếng rè rè, có vẻ tín hiệu không tốt lắm.

Tô San sửng sốt, hơi khó hiểu, cẩn thận ngẫm lại, bỗng nhiên nhớ tới dãy số quảng cáo tiếp thị sản phẩm kia. Cũng không thể trách cô được, người bình thường ai mà lại dùng số điện thoại nhìn là biết gọi đến để tiếp thị chứ?

"Số điện thoại kia của anh quá kỳ lạ, cho nên em không có nhận. Vì sao anh không dùng điện thoại của mình để gọi?"

Tô San xoa mạnh phần bả vai, không cẩn thận xuýt xoa một tiếng, nhăn mày.

Có lẽ nghe thấy tiếng của cô, người bên kia trầm giọng nói:

"Em bị sao vậy?"

Tô San cất chai rượu thuốc, thản nhiên nói:

"Gọt táo không cẩn thận bị đứt tay."

Nếu Tạ Duyên mà biết cô đóng mấy cảnh nguy hiểm như vậy, chắc chắn sẽ bắt cô dùng diễn viên đóng thế cho bằng được.

Nói xong, thấy bên kia chỉ truyền đến mấy tiếng rè rè, giống như sắp mất tín hiệu, giọng nói của Tạ Duyên cũng truyền tới đứt quãng. Tô San nghe một hồi cũng không biết hắn nói gì, chỉ có thể cầm điện thoại đi ra ban công.

"Anh nói lại lần nữa đi, em không nghe rõ."

Cô nói.

Ngoài trời rất lạnh, Tô San đi ra quên không mặc thêm áo khoác.

Hiện giờ ở trong điện thoại đã không còn tiếng rè rè nữa, giọng nói của Tạ Duyên rất rõ ràng:

“Lý Hách đã gửi cho anh đoạn video quay em nhảy lầu rồi.”

Tô San: “……”

“Cái gì? Anh nói lại lần nữa đi, em nghe không rõ?”

Cô còn cố ý nói lớn hơn, giả vờ như vẫn không nghe thấy gì.

Người ở đầu dây bên kia im lặng chốc lát, giọng nói trầm trầm ấm áp còn mang theo vẻ nghiêm túc:

“Những cảnh có động tác đơn giản em có thể tự đóng, nhưng nếu như là những cảnh nguy hiểm kiểu như hôm nay thì nhất định em phải để cho diễn viên đóng thế.”

Nghe thấy hắn nói vậy, Tô San còn tính nói gì đó, đối phương lại buồn bã nói:

“Nếu em còn nói một đằng làm một nẻo, anh sẽ nói chuyện với đạo diễn Chu, dù sao tụi anh cũng có chút quen biết.”

Tô San: “…..”

Cô thở dài, tựa người vào lan can ngoài ban công, nhìn xuống bể bơi của khách sạn ở bên dưới, một hồi sau chỉ nhẹ nhàng “Hừ!” một tiếng.

“Không phải anh đang ở bên đó cũng đóng mấy cảnh nguy hiểm sao? Vì sao anh không chịu dùng diễn viên đóng thế?”

Tô San ngẩng đầu nhìn lên trời, giọng nói nhẹ nhàng tinh tế vang lên.

Nghe vậy, Tạ Duyên chỉ thản nhiên nói:

“Hai chúng ta không giống nhau.”

“Có chỗ nào không giống? Em nghe nói mấy ngày nữa Hạ Hoa sẽ qua đó gặp anh, nếu lúc về anh ta nói cho em rằng anh đóng cảnh nào nguy hiểm, em sẽ….”

Tô San nói tới đây hơi dừng lại, cuối cùng nghiêm túc nói:

“Em sẽ không bao giờ nấu cơm cho anh nữa!”

Nói xong, thấy bên kia lại truyền tới tiếng rè rè, Tô San mới vô cùng nghiêm túc nói vào điện thoại:

“Anh cũng không được nói một đằng làm một nẻo, nếu không….”

“Em đang quan tâm anh sao?”

Đột nhiên Tạ Duyên lên tiếng còn mang theo tiếng cười khẽ. Một làn gió lạnh thổi tới, Tô San lập tức đi vào trong mặc thêm áo, vừa đỏ mặt nói vào điện thoại:

“Hừ! Anh có thể quan tâm em, vì sao em lại không thể quan tâm anh?”

Nói xong, Tô San giống như bị điện giật, ném điện thoại lên nệm, giơ tay vỗ vỗ lên khuôn mặt đang nóng ran của mình. Trong lòng tự nhủ mình không cần xấu hổ làm gì, bạn trai bạn gái quan tâm nhau là bình thường.

“Vậy có qua có lại, anh rất nhớ em, có phải em cũng rất nhớ anh không?”

Do điện thoại mở loa ngoài, mặc dù cách khá xa nhưng giọng nói của hắn vẫn rất rõ rang. Tô San ngồi ôm đầu gối, nhìn qua điện thoại đang ở trên nệm giường không nói gì, chỉ cảm thấy mặt cô ngày càng nóng lên. Cả hai người không nói gì, chỉ trầm mặc thật lâu, đến lúc trong điện thoại lại có tiếng rè rè, vừa nghe là biết bên phía Tạ Duyên tín hiệu lại không tốt. Lúc này Tô San lại gần, trùm chăn, bỗng nhiên nhỏ giọng nói vào điện thoại:

“Em đúng là có một chút nhớ anh.”

Nói xong, mặc kệ người bên kia có nghe được hay không, cô lập tức cúp máy. Sau đó đi vào phòng tắm dùng nước lạnh vỗ vỗ lên mặt, sau đó lại chui vào chăn.

Không biết là Tạ Duyên có nghe được hay không, nhưng Tô San vẫn ở trong ổ chăn lăn qua lộn lại mấy vòng hơn nửa tiếng đồng hồ mới ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau vẫn quay rất nhiều cảnh hành động, có điều Tô San vẫn tìm đạo diễn, sắp xếp lại mấy cảnh tương đối nguy hiểm sẽ sử dụng diễn viên đóng thế. Đạo diễn cũng không cảm thấy kỳ lạ, chỉ nghĩ là cô không chịu nổi mấy cảnh diễn có cường độ cao thế này, cho nên cũng nói trợ lý đạo diễn tìm diễn viên đóng thế đã được chuẩn bị từ trước tới đây.

Hôm nay Tạ Duyên cũng không có gọi cho cô nữa. Tô San có hỏi Hạ Hoa khi nào sẽ bay qua Châu Phi, biết được anh ta sẽ đi vào ngày mốt. Lại nói anh ta để ý Tạ Duyên một chút, nhất định không được để hắn đóng mấy cảnh quay nguy hiểm.

Hạ Hoa chính vì lo lắng sợ Tạ Duyên xảy ra chuyện gì nên mới bay qua đó, nên nghe cô nói vậy cũng không có ý kiến gì. Anh ta có vẻ rất mong muốn Tạ Duyên không đóng bộ phim này nữa, điều kiện sinh hoạt ở nơi rừng rậm nguyên thủy rất kém, không biết tại sao Tạ Duyên cứ nhất định phải nhận đóng bộ phim này cho bằng được.

Tô San cũng rất bận rộn, thứ Sáu tuần này phải đi ghi hình kỳ thứ hai của chương trình thực tế. Có lẽ do trong nước hiện giờ quá lạnh, kỳ này ban tổ chức tổ chức ghi hình trên một hòn đảo ngoại quốc khá ấm áp, chỉ cần mặc áo ngắn tay là được.

Có vẻ sợ cô bị người khác đoạt mất sự nổi bật, chị Lưu còn bắt cô đưa theo nhà tạo hình cùng đi, chắc chị ấy không tin tưởng nhà tạo hình của ban tổ chức chương trình.

Khách mời của chương trình kỳ này gồm có Giang Dần, Mục Dao, Dương Chỉ, Mã Lê, Mã Trị Quần. Mã Lê là nghệ sỹ hướng tới hình tượng sexy gợi cảm nên dáng người rất đẹp, rất thu hút sự chú ý. Mã Trị Quần là MC chương trình truyền hình, năng lực điều tiết không khí vô cùng tốt, ban tổ chức có lẽ cảm thấy tổ hợp thành viên và khách quý lần này có thể sẽ rất loạn nên mới cố ý mời anh ta tới để điều tiết không khí.

Tuy rằng những người như Giang Dần, Mục Dao cát xê tham gia chương trình rất cao, nhưng chắc chắn bên ban tổ chức không cần phải trả nhiều tiền như vậy. Chương trình này của đài Tương Nam, là đài truyền hình nằm trong top đầu cả nước, có rất nhiều người nổi tiếng muốn tạo quan hệ tốt với bên nhà đài. Mục Dao hay Dương Chỉ sau này đóng phim cũng sẽ muốn phát sóng trên đài Tương Nam, hiện giờ cũng xem như có qua có lại, sẽ không ai ngu ngốc tới mức đòi cát xê cao ngất ngưởng, đắc tội đài truyền hình thì cũng sẽ không có lợi lộc gì.

Hòn đảo nhỏ này vô cùng ấm áp, Tô San cũng chỉ mặc một cái váy maxi màu trắng. Buổi trưa đã tới khách sạn, cô có thấy trợ lý của Dương Chỉ, hình như đang tính ra ngoài mua đồ. Cô vào quầy lễ tân, nhận phòng sau đó cùng chị Lưu lên lầu.

Trong thang máy cũng không có ai khác, chị Lưu lên tiếng:

"Chương trình kỳ này chắc sẽ được phát sóng lúc ra Tết, lúc đó phim điện ảnh "Loạn thế chi ca" cũng đã công chiếu rồi, cho nên chương trình kỳ này em cố gắng biểu hiện thật tốt, nếu được mọi người chú ý, cộng thêm độ hot của phim điện ảnh, lúc đó sẽ rất thuận lợi nâng cao độ nổi tiếng của em."

Phim điện ảnh cùng với gameshow, chắc chắn sẽ xuất hiện trên truyền thông rất nhiều, hơn nữa chương trình kỳ này có nhiều nghệ sỹ đông fan hâm mộ như vậy, đảm bảo sẽ có rất nhiều đề tài để bàn luận.

"Em biết rồi."

Tô San vừa nói, thì cửa thang máy cũng vừa lúc mở ra.

Cô đi vào phòng mình, còn chị Lưu thì ở phòng bên cạnh. Vương Trừng hiện giờ còn đang có lịch trình khác, rạng sáng hôm sau mới tới đây, nếu không hắn chắc chắn lại rủ rê cô ra ngoài ăn cơm.

Sáng hôm sau, 9 giờ chương trình sẽ bắt đầu ghi hình, thì 7 giờ Tô San đã bắt đầu trang điểm. Chị Lưu nói, khi các nữ diễn viên cùng nhau xuất hiện, cho dù biểu hiện không tốt lắm, nhưng tạo hình đẹp thì cũng coi như đã lấy được một nửa sự nổi bật của người khác rồi.

Chị ấy muốn cô đi theo hình tượng nhẹ nhàng trong sáng, không nên làm màu. Vì vậy chỉ đưa cô mặc một cái váy liền màu xanh da trời

khá đơn giản, tóc búi cao lên, trang điểm nhẹ nhàng.

Đến lúc đi qua tới chỗ ghi hình trên bờ cát, mọi người cũng đều đã tới đông đủ. Mã Lê mặc một chiếc áo thun không tay trễ ngực, nhìn vậy thấy ngực cô ấy càng lớn hơn, cùng với quần short jeans, phô bày dáng người đẹp của cô ấy. Mục Dao thì cũng mặc quần short jeans và áo thun trắng, khoe đôi chân dài trắng nõn, có điều do vóc dáng không đẹp bằng Mã Lê, ngực không lớn bằng, chân cũng không dài bằng, khí chất cũng không bằng, hai người đứng gần thì trông cô ấy như một đứa bé chưa trưởng thành. Mà Dương Chỉ thì mặc một chiếc áo crop-top, phía dưới là váy dài.

Chương trình vẫn chưa bắt đầu, mọi người đều ngồi trên mấy cái ghế ở bờ biển phơi nắng, giống như được du lịch nghỉ phép. Thấy cô tới, Vương Trừng trong tay còn đang ôm một trái bóng lại gần, vô cùng nghiêm túc thấp giọng hỏi cô:

“Vì sao cô với Tạ Duyên ở bên nhau lâu như vậy mà tôi lại không biết?”

Tô San: “……”

Cô ngồi dựa vào ghế xếp, đeo kính râm, cũng không nhúc nhích, giọng nói thản nhiên:

“Rõ ràng như vậy, anh còn không nhận ra được, tôi cũng đâu có cách nào khác.”

Thỉnh thoảng có mấy nhân viên ban tổ chức chương trình đi qua đi lại, Vương Trừng mặc áo thun và quần short ôm một quả bóng ngồi bệt xuống bờ cát, nhìn xung quanh, vẻ mặt bất mãn:

“Hèn chi tôi còn không có số điện thoại của Tạ Duyên mà cô thì lại có

vẻ khá thân với anh ấy như vậy, anh ấy còn vì cô mà đóng phim truyền hình, không thể tin được a!"

Tô San tháo kính râm xuống, liếc hắn một cái:

"Tôi nghe nói ban tổ chức muốn để anh cùng đội với Dương Chỉ?"

Vừa nghe vậy, sắc mặt Vương Trừng lập tức biến đổi, tức giận ném quả bóng xuống mặt đất, trên mặt đầy vẻ châm chọc:

"Đừng nói tới cô ta trước mặt tôi. Cô ta thích Giang Dần, người đại diện của cô ta còn cố tình nói với bên ban tổ chức sắp xếp cô ta với Giang Dần một đội. Tôi vốn dĩ cũng chẳng thích chung đội với cô ta, nhưng trước đây chính cô ta chủ động lợi dụng tôi để lăng xê couple, giờ lại qua cầu rút ván, như vậy thì khác nào vả vào mặt tôi một cái!"

Các nghệ sỹ có đông fan hâm mộ thỉnh thoảng sẽ cùng nhau lăng xê couple là rất bình thường, ai cũng đều có lăng xê với vài người. Có điều kiểu dùng xong rồi bỏ như Dương Chỉ thì khá hiếm thấy, còn cố tình muốn lăng xê couple với đối thủ của Vương Trừng nữa, Vương Trừng không vui thì cũng đúng thôi.

Đạo diễn chương trình đang ở bên kia cầm loa hô mọi người tập hợp. Tô San ngồi dậy, vỗ vỗ vai hắn an ủi, mỉm cười nói:

"Vậy anh cũng có thể vả mặt lại cô ta mà."

"Cô có ý gì?"

Vương Trừng ghé đầu qua hỏi.

Tô San cười cười đứng lên, duỗi duỗi người khởi động:

“Đi thôi, đồng đội Mục Dao của anh còn đang chờ kìa.”

Chương 54: Viết thư pháp

“Đi thôi, đồng đội Mục Dao của anh còn đang chờ kìa.”

Nguyên khu vực bãi cát này đã được ban tổ chức thuê trọn, nên trên bờ biển cũng không có nhiều người lạ qua lại. Đến khi tất cả mọi người đã tập hợp lại, Dương Chỉ, Mục Dao tất nhiên đều không muốn đứng gần Mã Lê, làm vậy sẽ khiến người ta cảm thấy dáng vóc của các cô không đẹp, còn Dương Chỉ và Mục Dao lại không hợp nhau, hai người cũng không thể nào đứng cạnh nhau, nhưng cả hai người đều muốn đứng tại vị trí ở giữa, cho nên Mã Trị Quần phải đứng ngăn giữa hai người.

Chỉ riêng vị trí đứng của mỗi người đã là một màn gió tanh mưa máu, cả mười một người cứ đi tới đi lui mãi mới ổn định vị trí.

Tô San muốn đứng cùng với Trương Tịnh, nhưng Giang Dần không biết từ khi nào đã đi tới gần đây, không còn cách nào khác, cô chỉ có thể đi qua đứng ở ngoài cùng, bên cạnh Tống Nham.

Khó khăn lắm mới ổn định vị trí, đám người đạo diễn và ban tổ chức có vẻ đã quá quen với tâm tư nhỏ nhặt của mấy nghệ sỹ giới giải trí, đến khi mọi người đã ổn định xong, mới bắt đầu điều chỉnh góc quay của camera.

Đạo diễn:

“Được rồi, trước hết là chào mừng các vị khách mời hôm nay đã tới tham gia chương trình.”

Nói xong, Tô San cùng mấy người thành viên cố định đều nhiệt tình vỗ tay, trông có vẻ rất nồng nhiệt chào đón.

Đạo diễn: “Ngày hôm nay, mọi người sẽ thi đấu theo đội hai người, đội nào thắng sẽ giành được gợi ý, vòng cuối cùng sẽ là đi tìm Quả dừa Đại Vương ở trên đảo này, đội nào tìm được sẽ là đội thắng chung cuộc.”

Nghe vậy, mọi người bắt đầu ồn ào lên, đặc biệt là Mục Dao và Dương Chỉ, hai người đều muốn nói chuyện với Mã Trị Quần để muốn máy quay hướng tới mình, còn Mã Trị Quần do ở ngay vị trí chính giữa ai cũng không thể đắc tội nên dứt khoát chỉ tập trung nghe hướng dẫn của đạo diễn.

Đạo diễn: “Hiện tại chúng ta sẽ dựa vào sự lựa chọn của phái nữ để chia đội, mọi người vui lòng đứng tách ra một chút.”

Nghe vậy, mọi người kể cả Tô San cũng không ngờ ban tổ chức sẽ để tụi cô quyết định việc chia tổ, không phải là bên ban tổ chức đã sắp xếp sẵn rồi sao?

Tuy vậy, mọi người cũng rất sôi nổi đứng tách ra thành hai nhóm nam nữ. Dương Chỉ không muốn đứng cạnh Mục Dao, cho nên Trương Tịnh bị kẹp ở giữa, mà Tô San thì đứng cạnh Mã Lê. Cô phải công nhận một điều là vóc dáng của Mã Lê quá đẹp, nhưng Tô San cũng không lo lắng, vì mình là người trắng nhất trong tất cả mọi người.

Đạo diễn: “Xin mời Mã Lê đứng ra phía trước, những ai muốn cùng đội với cô ấy thì vui lòng tiến lên phía trước một bước.”

Nghe vậy, mấy người đàn ông phía bên kia đều tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, nhìn qua nhìn lại một hồi, cuối cùng Kim Khánh Châu, Mã Trị

Quần cùng Vương Trừng mới do dự tiến lên.

“Thực ra tôi cũng tính tiến lên, nhưng Mã Lê cao quá, tôi sẽ bị áp lực!”

Tống Nham vừa nói vừa làm bộ nhón chân lên so chiều cao với Mã Lê.

Những người khác nghe vậy đều không nhịn được mà bật cười, Mã Trị Quần còn cố tình giơ chân ra nói:

“Cho nên hôm nay tôi rất nhanh trí sử dụng miếng đệm giày để cao thêm một chút.”

“Ha ha ha!”

Mắt thấy anh ta còn tự bôi đen bản thân, mọi người không nhịn được cười ha hả.

Đạo diễn: “Lát nữa chơi trò chơi sẽ phải cởi giày.”

Mã Trị Quần: “……”

Những người khác cười càng lớn hơn, Tô San cũng bật cười. Đạo diễn nhắc Mã Lê chọn một người làm đồng đội của mình.

Gió trên bãi biển khá lớn, gió thổi khiến tóc của cô ấy bay tán loạn, Mã Lê lấy tay hất hất tóc ra sau, không hề có chút do dự nào đi về hướng của Vương Trừng.

Tô San biết, Vương Trừng làm vậy là muốn đánh vào mặt Dương Chỉ.

“Vì sao cô lại chọn vương Trừng?”

Mã Trị Quần bỗng nhiên lên tiếng hỏi, đây là thói quen của một người làm MC.

Nghe vậy, Mã Lê có vẻ rất tùy ý nhìn qua Vương Trừng một cái, cười cười trả lời:

“Vì hắn đẹp trai a.”

Dứt lời, Vương Trừng còn tỏ vẻ hơi ngại ngùng, bởi vì vóc dáng của Mã Lê quá tốt, quá nóng bỏng.

“Vậy ý cô là tôi và Khánh Châu rất xấu trai sao?”

Mã Trị Quần tỏ vẻ tức giận lùi lại chỗ của mình.

“Không. Phải nói là các anh vô cùng xấu trai!”

Tống Nham đứng bên kia đột nhiên lên tiếng bổ một nhát!

“Ha ha ha…”

Cả mấy người trong ekip của chương trình cũng bật cười, Mã Trị Quần giả bộ muốn đánh Tống Nham, hai người giỡn nhau một hồi mới về lại vị trí của mình.

Đạo diễn: “Được rồi, giờ xin mời Tô San bước lên trước, những ai muốn cùng đội với cô ấy thì bước ra trước.”

Tô San bước lên một bước. Sau đó bốn nam nghệ sỹ còn lại bên phía đối diện đều không hẹn mà cùng nhau bước ra trước, máy quay cũng tập trung quay bọn họ. Thực ra quan hệ của cô cùng bọn họ

đều khá tốt, Tô San thấy chung đội với ai cũng được.

“Woaa, Tô San, cô chọn ai?”

Trương Tịnh đứng đằng sau bắt đầu ồn ào.

Chỉ có Mục Dao và Dương Chỉ đều đứng đó nhìn một màn này với vẻ mặt không cảm xúc, có vẻ không quan tâm lắm.

Tô San suy nghĩ một lúc, sau đó trong lúc mọi người đều nghĩ cô sẽ chọn Giang Dần thì cô lại đi tới chỗ của Tống Nham.

Vẻ mặt của Tống Nham cũng rất ngơ ngác, dù sao hắn cũng không phải là nghệ sỹ có nhiều fan hâm mộ, nhưng Mã Trị Quần đứng đó ngay lập tức bổ xuống một đao:

“Tôi biết rồi, chắc chắn Tô San nghĩ muốn chọn lấy người xấu nhất, cô ấy đúng là người tốt a!”

“Còn lâu đi, chắc chắn Tô San đã bị đả động bởi vẻ ngoài của tôi.”

Tống Nham hừ một tiếng, sau đó liền cùng Tô San đứng qua một bên.

Mọi người đều vui vẻ cười ha hả, chỉ có Giang Dần như có như không nhìn qua Tô San, có vẻ rất khó hiểu sao cô lại chọn Tống Nham.

Thực ra rất đơn giản, bởi vì Tống Nham đã có bạn gái rồi, cho nên sẽ không có chuyện lăng xê couple, hơn nữa Tô San cũng khá quen thân với anh ta, như vậy khi hai người chơi trò chơi sẽ ăn ý hơn.

Lúc sau chia đội cũng rất ngoài ý muốn, Trịnh Lạc cùng đội với Mục

Dao, Kim Khánh Châu cùng đội với Dương Chỉ, Giang Dần thì cùng đội với Trương Tịnh, còn lại Mã Trị Quần làm trọng tài.

Vậy coi như việc lăng xê couple trong chương trình không thành rồi, chỉ có cặp Mục Dao và Trịnh Lạc coi như tạm được. Hậu kỳ chắc chắn ban tổ chức sẽ biên tập để tạo loveline giữa hai người.

Đạo diễn: “Được rồi, giờ đã chia đội xong. Trò chơi đầu tiên, phái nữ sẽ ở trên bờ, phái nam sẽ ở dưới nước. Phái nữ ở trên bờ sẽ phải trả lời câu hỏi, đội nào trả lời đúng, nam của đội đó sẽ được chạy mười giây, nam của đội nào có thể lấy được cái phao đằng kia trước thì sẽ thắng và giành được gợi ý.”

Nói xong, nhân viên đoàn liền khiêng mấy cái bàn qua, phía trên có mấy cái bảng và bút lông. Tô San cùng những cô gái khác nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống.

Gió biển thổi còn mang tới cảm giác nhột nhột, là do cát bị gió thổi tới cọ vào da thịt. Máy quay khi đã điều chỉnh xong, mấy người đàn ông đều đã đứng ở mép nước, còn có một sợi dây vải đỏ để làm vạch xuất phát.

Mã Trị Quần cầm kịch bản, nhanh chóng hướng về máy quay, lập tức nói:

“Xin hỏi, phụ nữ thời cổ đại có tam tòng tứ đức, đó là gì?”

Cái này cũng coi như trúng tủ rồi, Tô San không cần nghĩ ngợi lập tức viết lên bảng, đến lúc cô giơ bảng lên, mấy cô gái kia vẫn còn chưa biết phải viết thế nào.

“Tô San, rất nhanh a!” Mã Trị Quần tiến lại gần đọc lên:

“Chưa xuất giá thì theo cha, khi xuất giá thì theo chồng, khi chồng mất thì theo con trai; tứ đức là nói tới công, dung, ngôn, hạnh. Xin chúc mừng, hoàn toàn chính xác, Tống Nham, anh có mười giây để chạy!”

Nói xong, Tống Nham lập tức vượt qua sợi dây đỏ chạy ra biển, những người khác đều có vẻ mặt ngơ ngác.

“Tô San, chắc lúc đi học cô là cán bộ môn lịch sử phải không?”

Trương Tịnh bên kia không nhịn được kêu than.

Tô San cười cười:

“Ông ngoại tôi là thầy giáo dạy lịch sử.”

“Hèn chi cô lại biết đánh đàn, rồi thổi sáo, ông ngoại của cô chắc tính bồi dưỡng cô thành tiểu thư khuê các á”

Trương Tịnh hâm mộ nói.

Mục Dao và Dương Chỉ cũng không nói gì, dù sao cũng coi như tụi cô có chút mâu thuẫn. Tô San cũng biết, lúc trước cô bị bôi đen, chắc chắn đều có sự nhúng tay của người đại diện cả hai người họ.

Hết 10 giây, Tống Nham liền dừng lại, nhưng hiện giờ vẫn cách cái phao mục tiêu rất xa.

Thấy vậy, Mã Trị Quần lên tiếng:

“Câu hỏi thứ hai, xin hỏi, người đoạt giải Ảnh hậu tại buổi trao giải thưởng Kim Hoa lần thứ 36 là ai?”

Nghe vậy, Tô San cũng cố gắng cẩn thận nhớ lại, có điều cô thật sự không biết, cô chỉ nhớ được một người, nhưng không đúng. Câu này Trương Tịnh trả lời chính xác. Còn hai người Mục Dao Dương Chỉ thì cũng không trả lời được, Dương Chỉ ít nhất còn đứng đó giữ vững mỉm cười còn khuôn mặt Mục Dao thì hoàn toàn không có cảm xúc gì.

Mấy câu hỏi sau đó, Tô San cũng trả lời đúng được thêm vài câu, nhưng Trương Tịnh cũng vô cùng lợi hại, thế là cuối cùng đội của Trương Tịnh thắng vòng này, cũng giành được gợi ý.

Mấy vòng chơi tiếp theo, đội Tô San giành được một gợi ý, đội Dương Chỉ cũng giành được một gợi ý, đội Mục Dao và Mã Lê thì không có gì.

Mọi người bắt đầu đi tìm Quả dừa Đại Vương, gợi ý mà đội của Tô San giành được là cần tới phòng sách, nhưng Trương Tịnh cứ nhất quyết đòi đi theo cô và Tống Nham, cho nên không còn cách nào khác chỉ có thể kệ cô ấy.

Khi di chuyển thì người quay phim cũng đi theo, còn theo sau là hai cái đuôi Trương Tịnh và Giang Dần, cô và Tống Nham hỏi đường một hồi mới tới được phòng sách.

“Chào mọi người.”

Một ông lão mặc trang phục cổ đại đi ra từ trong phòng sách, nhìn rất hiền từ, trong phòng cũng ngập tràn mùi mực tàu, mấy người Tô San cũng rất lễ phép chào hỏi.

“Woaaa, ông ơi, chữ này là do ông viết sao?”

Trương Tịnh tiến vào gần hơn, khi nhìn thấy trên tường treo mấy bức

tranh chữ theo thể chữ Khải, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Người quay phim cũng quay tới mấy bức tranh chữ trên tường, còn ông lão thì cười lấy ra một mảnh giấy đưa cho Tống Nham:

“Đây là gợi ý.”

Trong phòng này treo rất nhiều tranh chữ, trên bàn còn có một bộ ‘văn phòng tứ bảo’*, khắp nơi đều mang hương vị cổ điển, khó có thể tưởng tượng trên một hòn đảo nhỏ sẽ có một nơi như thế này.

*Chú thích của editor: ‘Văn phòng tứ bảo’ là bốn dụng cụ điển hình trong thư phòng của Trung Hoa cổ đại, gồm 4 thứ là bút lông, thỏi mực tàu, nghiên mực và giấy Tuyên Thành. Ngoài ra, con dấu không nằm trong bộ này nhưng cũng là một đồ vật không thể thiếu.

“Tô San, ông ngoại của cô bồi dưỡng cô như là một tiểu thư khuê các, vậy có bồi dưỡng cô mấy thứ này hay không?”

Trương Tịnh thuận miệng hỏi.

Nghe vậy, Tô San cười cười, sau đó lại gần bàn đọc sách, nhìn ông lão kia nói:

“Tôi có thể mượn mấy đồ này dùng một chút được không?”

Cô vừa nói vừa chỉ tay vào bộ ‘văn phòng tứ bảo’ trên bàn, ông lão tất nhiên gật đầu, chuyện này ban tổ chức chương trình đã sắp xếp từ trước rồi, nếu không Tô San cũng sẽ không lấy được gợi ý như thế này.

Thấy cô còn tính làm thật, những người khác đều lại gần tò mò nhìn, thấy Tô San cầm lấy bút lông, nhúng vào nghiên mực bên cạnh, sau

đó đặt bút lên tờ giấy Tuyên Thành. Từng cử chỉ của cô đều khiến trong mắt ông lão hiện lên vẻ kinh ngạc, không khỏi đánh giá Tô San, vốn ông nghĩ kiểu cô gái trẻ thì chắc cũng chỉ biết sơ sơ thôi, không ngờ rằng cô ấy lại thuần thục như vậy.

Người ngoài nghề tất nhiên nhìn thì cũng không hiểu gì, chỉ cảm thấy chữ Tô San viết thật là đẹp. Cô mặc váy maxi xanh da trời, làn da trắng nõn, người hơi hơi cúi, khuôn mặt mang vẻ thản nhiên, giờ khắc này, cô bỗng nhiên tỏa ra một kiểu khí chất khiến người khác không tả được thành lời. Giang Dần chỉ gắt gao nhìn chằm chằm cô, không màng đến việc máy quay có quay được hay không.

Đặt bút xuống, Tống Nham liền kinh ngạc hô lên một tiếng:

“Trời ạ, Tô San, cô quá trâu bò rồi!”

“Cô thật quá lợi hại”

Trương Tịnh thật sự bội phục, cô cũng biết là kỹ năng như thế này chắc chắn không thể chỉ ở một thời gian ngắn mà đã có thể luyện được.

Chữ mà Tô San viết trên giấy chính là tên của mình, sau đó lại viết thêm tên của Trương Tịnh. Ông lão kia thấy vậy cũng muốn đàm đạo thêm với cô hơn, nhưng do thời gian không có nhiều, các cô đành phải rời khỏi đây, dựa theo gợi ý mà ông lão cung cấp để đi tìm Quả dừa Đại Vương.

Tìm một lúc lâu, cuối cùng lại là đội của Vương Trừng nhanh chân hơn tìm thấy trước, cho nên đội thắng cuộc ngày hôm nay là đội Vương Trừng.

Tuy rằng chỉ là trò chơi nhưng ai cũng muốn mình thắng cuộc, nhưng

mọi người cũng không thể hiện bất mãn. Đến lúc ghi hình kết thúc, thì trời cũng đã tối, Tô San về phòng thu thập hành lý để ngày mai quay lại đoàn phim bên kia.

Nhưng đang lúc đêm khuya, chuông cửa bỗng vang lên.

Cô tưởng là Tiểu Chu, đến khi mở cửa ra, nhìn thấy người tới thì không khỏi nhíu mày:

“Có việc gì sao?”

Giang Dần mặc một bộ đen từ trên xuống dưới đứng ngoài cửa, cũng không đội mũ, thấy cô ra, trên khuôn mặt sạch sẽ ấm áp của anh ta không nhịn được lộ ra ý cười:

“Cô có muốn đi ra ngoài ăn khuya không?”

---Hết Chương 54---

Editor: Hôm nay đăng thêm một chương để cảm ơn mọi người đã chờ đợi và ủng hộ mình!

Chương 55: Phim điện ảnh được công chiếu

“Cô có muốn đi ra ngoài ăn khuya không?”

Nghe thấy anh ta nói vậy, Tô San không hề suy nghĩ gì uyển chuyển từ chối:

“Cám ơn, nhưng giờ tôi không đói bụng.”

“Sao cô lại có vẻ xa cách quá vậy?”

Sắc mặt Giang Dân không đổi, bình tĩnh chăm chú nhìn cô.

Tô San cũng không mời anh ta vào, chỉ siết chặt lại vạt áo khoác trên người, hơi hơi mỉm cười nói:

“Không phải là xa cách, là do tôi nhát gan, cảm giác bị người ta mắng chửi cũng không dễ chịu gì, nếu anh muốn thì để lúc nào ban ngày rồi đi.”

“Hơn nữa….”

Tô San đặt tay lên nắm đấm cửa, ánh mắt thản nhiên nhìn anh ta nói:

“Tôi đã có bạn trai.”

Nghe vậy, sắc mặt của Giang Dần khẽ biến đổi, im lặng trong chốc lát, nghiêm túc nhìn cô hỏi:

“Tạ Duyên?”

Đều là người trong giới, mấy chuyện kiểu thế này chỉ hơi nghe ngóng thì đều biết được, Tô San cũng không thấy kỳ lạ khi anh ta biết được chuyện này. Cô cũng không phủ nhận, hơn nữa còn cười cười không nói gì thêm.

Thấy vậy, Giang Dần thở dài một tiếng:

“Vậy tôi đi rủ Tống Nham đi ăn, cô ngủ sớm đi.”

Tô San cười cười, đến lúc hắn quay người đi thì liền đóng cửa lại.

Quay vào trong phòng, cô muốn gọi điện cho Hạ Hoa, hỏi anh ta đã qua tới Châu Phi hay chưa. Có điều gọi một lúc lâu vẫn không thấy không có tín hiệu, có thể hiểu được anh ta có lẽ đã tới nơi gặp Tạ duyên rồi, bởi vì điện thoại của Tạ Duyên cũng không có tín hiệu.

Ngủ một giấc dậy, tụi cô thu xếp rồi từng nhóm rời khỏi hòn đảo. Vì sao lại là từng nhóm? Bởi vì Dương Chỉ và Mục Dao không thích đối phương, các cô ấy chắc chắn sẽ không đi cùng một chuyến bay, mà cả Dương Chỉ và Mục Dao cũng đều không thích cô, nên cũng sẽ không đi cùng chuyến bay với cô. Nhưng Tô San cũng không để tâm quá nhiều, cô đã đặt chuyến bay sớm nhất, Vương Trừng và Giang Dần cũng bay chuyến này.

Trùng hợp hơn nữa là, vị trí của tụi cô cũng khá gần nhau, nhưng do Vương Trừng và Giang Dần cạnh tranh với nhau về lợi ích, cho nên quan hệ giữa hai người không tốt lắm, vị trí mặc dù gần nhau nhưng cũng không nói với nhau lời nào, còn Tô San thì ngủ từ đầu tới cuối.

Đến lúc hạ cánh, ở sân bay có rất nhiều fan hâm mộ chờ sẵn, phần lớn là fan của Vương Trừng và Giang Dần. Nguồn tin tức của fan

hâm một đúng là vô cùng nhanh nhạy, thần tượng của mình đi chuyến bay nào, lúc mấy giờ đều biết rất rõ. Cho nên mấy nghệ sỹ luôn có kiểu gần tới giờ bay mới mua vé, nhưng đôi khi vẫn không tránh khỏi chuyện như thế này.

“Có muốn cùng đi ăn cơm với tôi không?”

Vương Trừng đi đằng sau chuẩn bị khoác tay lên vai cô.

Tô San giơ tay đang cầm kính râm ngăn lại cánh tay của hắn, cũng không quay đầu chỉ thản nhiên nói:

“Anh kiềm chế lại chút đi.”

Nghe vậy, Vương Trừng chỉ cười hắc hắc đứng ra xa cô một chút. Cửa ra đã có rất đông fan hâm mộ đứng đó, chật như nêm, fan hâm mộ điên cuồng giơ bảng tên, hò hét. Hắn sợ sẽ liên lụy Tô San, chỉ có thể đội mũ đeo kính râm che khuất mặt.

Tô San sau khi ra khỏi sân bay, quay đầu nhìn lại thấy Vương Trừng vẫn đang bị đám người bao vây. May mắn là fan của cô không nhiều như Vương Trừng, sống một cuộc sống mà chuyện gì của mình cũng bị người khác nhìn chằm chằm săm soi không dễ chịu một chút nào.

Cô lên xe quay về phim trường, lúc về tới cũng đã là 6 giờ tối. Còn chưa kịp ăn uống gì, đạo diễn đã nói cô chuẩn bị quay phim, do có một số cảnh quay khá gấp.

Quay phim đến 8 giờ mới xong, cả người Tô San mệt mỏi rã rời. Quay về khách sạn, tắm rửa xong, đang tính đi ngủ thì cô thấy Tạ Duyên có đăng lên Weibo.

Ở một nơi mà ngay cả tín hiệu điện thoại còn không có, sao hắn có

thể tìm đâu ra internet không biết. Tạ Duyên đăng một tấm ảnh lên, chụp hình một hộp cơm, chỉ toàn thấy cải bẹ xanh, còn thịt thì đã bị hắn gắp để qua một bên. Qua hình chụp thì thấy hộp cơm được đặt trên một tảng đá, còn có bàn tay đang cầm đũa của hắn.

Hình ảnh nhìn rất chua xót, fan hâm mộ nhìn thấy đều rất đau lòng, chỉ có duy nhất Lý Hách còn bình luận ở dưới bằng một tấm hình hắn đi ăn đồ nướng BBQ. Có vẻ Lý Hách muốn trả thù chuyện Tạ Duyên khoe bàn ăn hôm Tết mùng tám tháng Chạp lần trước.

Cư dân mạng A: “Ha ha ha! Lý Hách thật là không có đạo đức, thật đau lòng cho Duyên ca nhà tui *hôn hôn*”

Cư dân mạng B: “Đáng đời *mỉm cười*”

Cư dân mạng C: “Hóa ra ông xã không thích ăn thịt *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: “Thật là muốn khóc quá, thức ăn như thế này thì sao mà đóng phim, không có chút dinh dưỡng nào *đáng thương*”

Cư dân mạng E: “Chỉ có một mình tôi nhận ra Tạ Duyên lại đen hơn rồi sao *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng F: “Đau lòng!!! Thật muốn tới đó nấu cơm cho ông xã!!!”

Cư dân mạng G: “Đúng là thời thế thay đổi, ai bảo lúc trước khoe cơm, bây giờ thì lấy đá đập chân mình *vừa cười vừa khóc*”

Tô San nhìn thấy ảnh mà Lý Hách đăng lên cũng thấy rất buồn cười. Không sai, lúc nãy Lý Hách có cùng với mấy người đàn ông trong đoàn phim đi nhậu, anh ta vậy mà còn có thời gian rảnh lên đả kích

Tạ Duyên nữa. Nhưng đúng là thoạt nhìn sinh hoạt của Tạ Duyên ở bên đó thật là thảm.

Hơn nữa, hình như hắn lại đen hơn rồi.

Chui vào trong chăn, Tô San muốn gọi điện thoại cho Tạ Duyên, nhưng bên kia vẫn không có tín hiệu, chỉ có thể gửi tin nhắn cho hắn, nhắc hắn cố gắng ăn uống đàng hoàng.

Nhưng chưa đầy hai ngày sau, Hạ Hoa đã tới cửa tìm cô, hơn nữa còn là đến thẳng phim trường gặp cô.

“Này, cô tự xem đi!”

Anh ta bỗng nhiên ném lên bàn một chiếc USB. Tô San nhìn qua Tiểu Chu, cô ấy lập tức mang máy tính qua đưa cho cô, sau đó lẳng lặng ra khỏi phòng.

Đến lúc trong phòng chỉ còn hai người, Tô San vừa cắm USB vào máy, vừa nhìn nhìn Hạ Hoa:

“Sao anh quay về sớm vậy? Tạ Duyên ở bên đó sao rồi?”

Hạ Hoa ngồi dựa lưng vào sô pha, nhìn rõ ràng là đen hơn so với lúc trước, nghe vậy, chỉ khẽ cười một tiếng:

“Nếu tôi không về sớm, cô gặp phiền phức chắc rồi.”

Nghe anh ta nói vậy, Tô San cũng không hỏi nhiều, chỉ là khi nhìn thấy video trong USB thì sắc mặt của cô lập tức biến đổi.

“Tên paparazzi này bám theo Giang Dần đã được nửa năm rồi, không ngờ là còn theo tới tận cửa phòng của cô? Nếu không phải là

tôi biết tin này vội vàng ngăn chặn lại thì chắc chắn đây sẽ trở thành scandal long trời lở đất!”

Hạ Hoa bật lửa hút một điếu thuốc, hít một hơi sâu, chậm rãi thở ra một làn khói:

“May là tôi cũng có quen biết chút ít với bên phía tòa soạn này, nhưng cũng không phải là miễn phí. Bên đó nói, đến lúc cô và Tạ Duyên chính thức công khai thì bên bọn họ phải được độc quyền đăng tin.”

Xem lại đoạn video, theo góc độ này mà nói, chắc có lẽ quay từ khúc rẽ của hành lang, cách quá xa, cô đứng đó chắc chắn không thể thấy, nhưng từ bên này lại có thể quay lại rõ ràng. Tắt máy, cô dựa vào sô pha uống một ngụm nước ấm, chậm rãi nói:

“Cám ơn anh.”

Hạ Hoa đúng là đã giúp cô rất nhiều.

“Sau này cô chú ý một chút là được, hiện giờ tôi đã bồi dưỡng cô giống như nghệ sỹ của công ty. Cô cũng thấy đấy, nếu như là Ánh Sao, bọn họ chẳng làm được trò trống gì!”

Hạ Hoa ngồi đó, lại bắt đầu dùng lời lẽ để đả động cô.

Tô San chỉ đạm đạm cười, tùy ý nhìn anh ta rồi nói:

“Tạ Duyên sao rồi?”

Thấy cô chuyển sang chủ đề khác, Hạ Hoa cũng không cố nói tiếp, nhăn chặt lông mày hút thuốc:

“Mùng 2 Tết tôi sẽ qua đó một chuyến nữa, cô có thể đi cùng tôi.”

“Hiện giờ cậu ta còn học nhảy dù, nhảy từ độ cao 30 mét xuống. Tôi nói thế nào cũng không nghe, còn thúc giục tôi quay về. Lúc tôi đến cậu ta còn bị trật khớp tay. Lần sau tới có khi gãy chân cũng nên.”

Anh ta vừa nói vừa thở ra một làn khói thuốc, trong giọng nói tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nghe vậy, Tô San lập tức nhíu mày, trở nên nghiêm túc hơn:

“Được, vậy lát nữa tôi sẽ nói với đạo diễn để nghỉ quay vài ngày.”

Tạ Duyên đúng là không chịu để tâm gì, ngoài miệng thì đồng ý với cô là sẽ dùng diễn viên đóng thế, sau lưng thì lại làm chuyện nguy hiểm như vậy, lỡ mà xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây!

Sau đó, Hạ Hoa không nhịn được lại nhìn cô, bỗng nhiên đứng lên, cười gian:

“Được, hiện giờ cô cũng đừng nói trước cho cậu ấy biết, lúc đó chúng ta sẽ cho cậu ấy một niềm kinh ngạc vui mừng.”

Tô San: “……”

Đến lúc Hạ Hoa đi khỏi, cô cất USB đi, tiện thể báo chuyện này với chị Lưu.

Chị Lưu cũng nhắc cô sau này nên chú ý hơn. Còn việc cô sẽ qua Châu Phi thì cũng không để ý nhiều, chỉ nói cô đi thì cố gắng về sớm, đừng để trễ nải việc quay phim quá, vì lúc sau cô còn phải quay một bộ phim khác.

Tô San tất nhiên là cũng biết chừng mực, cô chỉ muốn qua đó nhìn hắn một cái.

Mấy ngày sau quay phim khá thuận lợi. Trong thành phố cũng xảy ra một đợt tuyết rơi rất lớn, phim điện ảnh thì sẽ công chiếu vào đúng ngày 30 Tết.

Hôm nay Tô San xin nghỉ đóng phim để về lại bên nhà ba mẹ cô. Trong nhà chỉ có ba mẹ, cô không thể nào không về. Ngoài trời tuyết rơi rất lớn, trong phòng thì lại ấm áp như mùa xuân. Trên chiếc bàn dài bày ra mười hai món, đầy đủ gà vịt thịt cá, Tô San ngồi vào bàn, cô cũng chỉ dám xới hơn nửa chén cơm.

"Gầy tới như vậy rồi còn muốn giảm cân, con muốn thành cây que luôn hả?"

Mẹ Tô liếc cô một cái, Tô San sợ quá, lại xới thêm một muỗng lớn.

"Haizz, ba nhớ hôm nay là ngày công chiếu phim điện ảnh của con đúng không?"

Ba Tô nhấp một ngụm rượu, nhìn cô với ánh mắt đầy ý vị.

Tô San gắp một miếng rau xanh vào chén, nghe vậy thì gật gật đầu:

"Dạ, cũng không có gì hay ho đâu."

Phim mới chiếu được hơn một tiếng, chắc chắn cũng chưa có động tĩnh gì. Có điều nếu như để ba mẹ xem cảnh hôn của cô và Tạ Duyên thì có khi sẽ bắt cô phải rút lui khỏi giới giải trí.

"Con nhìn xem con suốt ngày cứ bận rộn chuyện gì đâu. Giờ con sắp hai mươi lăm tuổi rồi, vào lúc mẹ bằng con thì đã sinh ra chị của con

rồi!”

Mẹ Tô vừa ăn cơm, vừa bất mãn trừng mắt nhìn cô.

Tô San cúi đầu, không dám hé răng nói gì, chỉ có thể tập trung ăn ăn.

Nói tới đây, ba Tô cũng đặt ly rượu xuống, nghiêm túc nhìn cô:

“Mẹ con nói không sai, ba cũng già rồi, công ty nhà mình sau này cũng phải để lại cho con quản lý. Con có thể tiến vào giới giải trí chơi chơi vài ba năm, nhưng sau này vẫn phải quay về kế thừa công ty.”

“Đúng vậy, công ty này sau này sẽ là của con và chị con. Con tốt nhất là nên sớm rút lui khỏi giới giải trí hỗn loạn kia đi, trở về học tập chị của con cách quản lý công ty.”

Mẹ Tô nghiêm túc nói.

Tô San hít sâu một hơi, đang tính nói gì đó thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Do lúc nãy cô đi qua lấy rượu cho ba cô nên giờ điện thoại còn đang ở bên chỗ quầy rượu. Mẹ Tô thấy vậy cau mày đứng lên lấy điện thoại cho cô.

“Đêm 30 Tết con đừng có nói với mẹ là phải đi tham gia chương trình gì đó, nếu mà vậy thì con cũng đừng có về nhà nữa!”

Mẹ Tô rất không vui nói, sau đó không biết nhìn thấy gì, đưa điện thoại lại gần hơn để nhìn cho rõ:

“Tạ Duyên?”

Dứt lời, lại ngẩng lên nhìn Tô San, giọng nói đầy vẻ hoài nghi:

“Là nam?”

Chương 56: Đi thăm hắn

“Tạ Duyên?”

Dứt lời, mẹ Tô lại ngẩng lên nhìn Tô San, giọng nói đầy vẻ hoài nghi:

“Là nam?”

Cả người Tô San hóa đá, sau đó lập tức tỉnh táo lại, tiếp tục giữ vẻ thản nhiên vừa ăn cơm, vừa nói kiểu rất thoải mái tự nhiên:

“Đúng vậy, tụi con có từng đóng chung hai bộ phim, cũng khá thân.”

Giọng nói của cô rất bình tĩnh, không hề ấp úng. Thấy vậy, mẹ Tô đành đưa điện thoại cho cô:

“Con đừng có quen thân quá mới mấy người đàn ông như vậy, giới giải trí này thực sự rất hỗn loạn.”

Nhận lấy điện thoại, Tô San cũng không lập tức bắt máy, mà nghiêm túc nói với mẹ cô:

“Mẹ không thể vơ đũa cả nắm như vậy, con giờ cũng là người trong giới giải trí đấy thôi, chả lẽ con cũng không phải người tử tế sao?”

Mẹ Tô đặt đũa xuống, nói hăng say:

“Con đang so sánh kiểu gì vậy, mẹ đang nói tới đa số. Con cảm thấy con có thể may mắn vớt được một người tốt trong một biển người sao?”

Nghe vậy, Tô San lập tức thanh minh:

“Sao mẹ lại không tin tưởng con vậy? Biết đâu con thật sự tìm được một người tốt thì sao?”

“Con….”

“Được rồi, được rồi, cả hai đừng cãi cọ nữa, điện thoại còn đang kêu kìa.”

Ba Tô lập tức xua xua tay, ý muốn ngăn cản hai người đừng nói nữa.

Thấy vậy, Tô San đành bắt máy, cố ý điều chỉnh âm lượng đến mức nhỏ nhất. Khi cô vừa bắt máy, liền truyền tới giọng nói trầm ấm của Tạ Duyên từ đầu dây bên kia:

“Em đang ăn cơm sao?”

Tô San gắp một miếng đồ ăn bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói:

“Uhm, chúc mừng năm mới, anh lại già thêm một tuổi rồi.”

Tạ Duyên: “……”

“Làm gì có ai lại nói năng như vậy hả!”

Ba Tô trừng mắt nhìn cô:

“Không có một chút lễ phép nào!”

Tô San: “……”

“Đến lúc anh về, nhất định phải cho em thấy rốt cục là anh có già hay không.”

Giọng nói Tạ Duyên thản nhiên.

Còn Tô San nghe vậy không kiềm chế được lại đỏ mặt. Vì không muốn ba mẹ nhìn thấy sự khác thường của mình, chỉ có thể cúi gằm mặt xuống ăn cơm. Cô cảm thấy Tạ Duyên càng ngày càng hư hỏng.

Có lẽ cũng biết da mặt cô mỏng, Tạ Duyên ho nhẹ một tiếng, thản nhiên nói tiếp:

“Có nhớ anh không?”

Tô San cảm giác mặt mình ngày càng nóng hơn. Cô không dám nói lời nào, đến lúc ba cô nhìn nhìn qua, lúc này mới nói vào điện thoại:

“Giờ em đang ăn cơm, cúp máy trước đây, gặp sau nha.”

Nói xong, cúp máy, cô lại tiếp tục cúi gằm mặt xuống ăn cơm, chỉ có vành tai vẫn hơi hồng hồng, sợ ba mẹ cô lại nhận ra sự khác thường.

Ba Tô nhấp một ngụm rượu, sau đó gắp một miếng thịt bỏ vào chén, không biết nhớ tới cái gì, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi:

“Cậu Tạ Duyên này có phải là người đóng vai thầy giáo trong phim “Năm xưa như nước” không?”

Nghe vậy, Tô San cũng sửng sốt, cầm ly nước lên uống một ngụm, vẻ hiếu kỳ nhìn ba cô:

“Ba từng xem phim đó rồi sao?”

Phim "Năm xưa như nước" chính là bộ phim điện ảnh mà Tạ Duyên hợp tác với đạo diễn Lê, trong phim Tạ Duyên thủ vai một thầy giáo thời đại cũ, yêu học sinh của mình. Thời điểm đó bộ phim này còn đoạt được rất nhiều giải thưởng, chỉ là không ngờ ba cô cũng có xem.

"Con nghĩ rằng mỗi ngày ba chỉ biết đi làm sao? Ba cũng phải cố gắng bắt kịp trào lưu của thời đại chứ."

Ba Tô hừ nhẹ một tiếng, nâng ly rượu lên nhấp một chút, nói với vẻ khen ngợi:

"Ba còn nghe nói, một bộ phim của cậu ấy, cát xê có thể lên tới trăm triệu, còn con thì sao?"

Tô San: "……"

"Không phải là do giờ con còn mới ra mắt sao, chờ đến lúc sau này con thật nổi tiếng, chắc chắn cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền."

Tô San bĩu môi, lại tiếp tục gắp rau bỏ vào chén. Cô cũng không biết cô phải phấn đấu bao lâu mới có thể vươn tới được đẳng cấp của Tạ Duyên, cũng có thể, vĩnh viễn không bao giờ tới được.

Mặc dù ở trong giới giải trí kiếm được tiền nhanh, nhưng nhanh nhất không phải là đóng phim, mà cần tham gia nhiều hoạt động, hoặc nhận đóng quảng cáo. Giống như Vương Trừng, hiện giờ một quảng cáo của anh ta cát xê phải tầm hơn một ngàn vạn. Chỉ cần quay một quảng cáo, lâu lâu tham gia một vài hoạt động, hoặc tham gia mấy gameshow truyền hình cũng kiếm được nhiều tiền. Cát xê chương trình thực tế hiện giờ của Vương Trừng trong một quý là hai ngàn vạn, chỉ cần sau khi ghi hình chương trình 15 ngày thì đã có thể nhận hai ngàn vạn.

Có điều mấy hoạt động này cũng chỉ được nhất thời, một khi không được mọi người chú ý, thì chắc chắn sẽ không có nhiều thương hiệu tìm tới mời đóng quảng cáo. Cho nên nhiều nghệ sỹ đều rút lui về hậu đài trở thành nhà đầu tư, nếu không thì đổi nghề thành đạo diễn hay nhà làm phim.

“Con chỉ cần có thể tự nuôi sống được bản thân đã là tốt lắm rồi.”

Ba Tô có vẻ cũng không để bụng cười cười.

Nghe vậy, Tô San đang tính phản bác, nhưng cuối cùng lại không nói nhiều nữa, miệng nói hay thế nào cũng không bằng hành động thực tế. Cô quyết định, vào sinh nhật năm nay của ba, cô sẽ tặng một chiếc xe Aston Martin!

Ăn cơm rồi rửa chén xong, TV cũng bắt đầu chiếu chương trình chào xuân đêm giao thừa. Tô San cũng không thích xem nên liền quay về phòng của mình lướt lướt mạng.

Lúc này phim điện ảnh đã công chiếu được hai tiếng, đánh giá của cư dân mạng cũng không đồng nhất, nhưng cảnh hôn của cô và Tạ Duyên lại lên top 1 hot search. Có điều hiện giờ fan của Tạ Duyên cũng khá bình tĩnh, do lúc trước đã được tiêm dự phòng, cho nên dân tình cũng không quá mức kích động, hot search số 2 là cô và Phạm Mộng.

Cư dân mạng A: “Wooaa, hóa ra nhân vật quý phi kia là Tô San!!!”

Cư dân mạng B: “Xem phim xong, tôi lại xem lại phim của Tô San đóng lúc trước, kết luận cuối cùng là, đạo diễn Hoàng quả thật là một kỳ tích!!!”

Cư dân mạng C: “ Vốn dĩ lúc trước có hơi ghét Tô San, rõ ràng chẳng có tên tuổi gì mà còn thích đoạt vai của người khác, nhưng khi xem phim này thì quyết định trở thành fan của cô ấy, diễn xuất của tiểu tỷ tỷ tiến bộ vượt bậc a!!!”

Cư dân mạng D: “Tôi đột nhiên muốn ship couple Tạ Duyên – Tô San, trai xinh gái đẹp *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng E: “Xem lúc cuối khi quý phi chết tôi cũng khóc theo, cảm thấy cô ấy thật đáng thương, chắc chắn nam chính vẫn còn thích cô ấy, có điều diễn xuất của Tô San tốt thật, mặt cương thi của Phạm Mộng đúng là không nhìn nổi *mỉm cười*”

Cư dân mạng F: “Xem tới cảnh hôn kia, tôi chỉ muốn nói, buông người đàn ông của tôi ra, để cho tôi!!!”

Cư dân mạng G: “Tô San chính là ‘lượng thay đổi dẫn đến chất tăng vọt’* nha, hy vọng cô ấy tiếp tục duy trì như vậy, hiện giờ tiểu hoa đán vừa có ngoại hình vừa có diễn xuất thật là hiếm *vừa cười vừa khóc*”

*Editor: ‘Lượng thay đổi đến một mức nhất định sẽ dẫn đến chất thay đổi’: mối quan hệ của ‘lượng’ và ‘chất’, bạn nào đã học triết học Mác – Lênin thì cũng hiểu rồi nha.

Phim cũng chỉ mới công chiếu cách đây vài tiếng, lúc sau còn cần bên phía công ty quản lý và đoàn làm phim không chế dư luận. Bởi vì Tô San biết, lúc sau chắc chắn sẽ có người muốn bôi đen cô, Phạm Mộng chắc chắn cũng là một trong số đó, không có ai chấp nhận việc bị một diễn viên phụ cướp mất sự nổi bật.

Ngày hôm sau, cách thời điểm công chiếu phim được mười hai tiếng, doanh thu phòng vé đã đột phá mốc hai trăm triệu. Đương nhiên,

những phim điện ảnh khác công chiếu cùng trong dịp Tết Âm lịch này cũng không thua kém nhiều. Nhưng do đoàn phim này có quan hệ tốt, cho nên mấy rạp phim đều đưa poster phim lên đầu tiên để quảng bá. Mặc dù trên mạng cũng có người mắng chửi rằng như vậy là không công bằng, nhưng thị trường hiện giờ đều là chủ nghĩa tư bản, không có cái gọi là công bằng.

Mùng một cô vẫn phải ở phim trường để quay phim, mấy người đạo diễn và nhà làm phim đều phát bao lì xì cho tụi cô. Tuổi của Tô San khá nhỏ nên thu được rất nhiều bao lì xì, có điều cô cũng nói Tiểu Chu phát một ít bao lì xì cho mấy nhân viên trong đoàn, tạo mối quan hệ là tốt.

Buổi chiều chị Lưu tới đây, Tô San cũng chúc mừng năm mới với chị ấy. Chị ấy cũng cười lấy ra từ trong túi xách hai bao lì xì phát cho cô và Tiểu Chu, dù tiền không nhiều nhưng coi như cho có không khí Tết.

“Mùng 8 Tết sẽ có một lễ trao giải, lúc đó em sẽ tới lễ trao giải với đoàn làm phim. Mặc dù sẽ không có giải gì, nhưng coi như góp mặt, xuất hiện trước mặt công chúng cũng tốt. Hiện giờ có một số đạo diễn cũng đang quan sát em, sau khi phim điện ảnh này công chiếu được khá nhiều người hưởng ứng, nếu biểu hiện xuất sắc thì mới có thể thay đổi cái nhìn của mọi người.”

Chị Lưu ngồi trên sô pha vừa uống trà, nghiêm túc nói:

“Có điều chiếm được sự yêu thích của mọi người mới là quan trọng nhất. Hiện giờ tần suất xuất hiện trên truyền thông của em ngày một tăng lên. Thường ngày em có thể đăng mấy video nấu ăn hoặc đăng trạng thái trên Weibo, như vậy thì sẽ thu hút nhiều fan hơn.”

Biết chị Lưu muốn cô đi theo con đường có nhiều người hâm mộ,

nhưng Tô San thì lại không có nhiều thời gian rảnh rỗi để đăng Weibo. Mỗi ngày cô chỉ ăn cơm hộp, làm sao mà có thời giờ mà nấu ăn rồi quay video.

“Chị gửi lịch trình qua mail cho em đi, em sẽ suy nghĩ thêm.”

Tô San vừa lật lật đọc kịch bản vừa ghi chú vào đó.

Trong phòng trang điểm có máy sưởi, cho nên khá ấm áp, chị Lưu khoác áo khoác, lười biếng ngồi dựa vào ghế sô pha, tay bưng tách trà, ý vị thâm trường liếc mắt về phía cô:’

“Giờ em và Tạ Duyên ở bên nhau, không tính về cùng công ty với cậu ta sao?”

Nghe vậy, Tô San lại cũng không ngẩng đầu, mà vừa tiếp tục ghi chú vào kịch bản, vừa nói:

“Có đi hay không thì cũng như nhau.”

Giọng nói của cô thản nhiên, có vẻ cũng không để tâm lắm. Chị Lưu cứ im lặng ngồi đó chăm chú nhìn cô một hồi, cuối cùng đặt tách trà xuống bàn đứng lên.

“Nói thật nhé, chị không muốn em rời khỏi công ty, dù sao em là do chị đưa tới, có điều đúng là nếu em đi theo Tạ Duyên thì sẽ có nhiều cơ hội hơn, tùy theo em lựa chọn thế nào thôi.”

Nói xong chị Lưu liền cầm lấy túi xách:

“Chị đi trước đây, em đi Châu Phi thì cố gắng sớm quay lại.”

Nghe vậy, Tô San nhẹ nhàng “Uhm” một tiếng. Cô đối với lời của chị

Lưu nói lúc nãy cũng không để trong lòng, cô biết chị Lưu chắc chắn không muốn cô rời khỏi công ty. Nhưng có một số chuyện chỉ cần tới thời điểm thích hợp, đến lúc Ánh Sao không còn thích hợp với cô nữa, Tô San vẫn sẽ đi. Nhưng trước mắt mà nói, cô chắc chắn sẽ không đi.

Buổi tối kết thúc công việc lúc 8 giờ. Ngoài trời tuyết rơi rất nhiều, Tô San có xin nghỉ năm ngày nghỉ, thời gian bay cả đi cả về đã mất 4 ngày, thực chất cô chỉ có thể ở bên Tạ Duyên một ngày mà thôi.

Quay lại khách sạn thu thập hành lý, cô mang theo kem chống nắng, một ít quần áo mùa hè. Đến sáng sớm ngày hôm sau Hạ Hoa tới đón cô. Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt từ lúc sang năm mới, cô lại được nhận thêm một bao lì xì, cầm có vẻ rất dày nặng, cô nghĩ chắc là rất nhiều tiền, nhưng khi mở ra thì là nguyên một xấp tờ 1 đồng…!

“Vì sao anh mang theo nhiều cải bẹ xanh với sốt tương ớt như vậy?”

Tô San ngồi ở ghế sau xe, nhìn thấy sau xe còn để một thùng toàn cải bẹ xanh thì cảm thấy da đầu tê dại, Hạ Hoa là muốn mang qua cho Tạ Duyên ăn sao?

“Bên Châu Phi rất hiếm rau củ, chỗ phim trường của bọn họ càng hẻo lánh hơn, thường là cách 4 5 ngày mới có thể ăn được một bữa có rau, cô cũng biết Tạ Duyên không ăn thịt, nên mỗi ngày phải cần rau mới sống nổi.”

Hạ Hoa nói xong tự bản thân cũng cảm thấy quá chua xót, nhưng có điều đây là do tự bản thân Tạ Duyên tạo ra, cũng không phải do ai bắt ép cậu ta.

Tô San nghe vậy cũng cảm thấy trong lòng khó chịu, mỗi ngày chỉ ăn toàn cải bẹ xanh thì sao mà đủ dinh dưỡng được. Hiện xe đang gần

tới ngã tư, cô đột nhiên nói Hạ Hoa dừng xe sau đó đi vào một siêu thị trên đường gần đó mua thêm một ít rau củ đã được sấy khô, mặc dù không có nhiều dinh dưỡng và tốt bằng rau củ quả tươi nhưng có còn hơn không.

Đến khi hai người tới sân bay, lại ngồi trên máy bay 10 tiếng đồng hồ, còn thêm thời gian quá cảnh nữa, cuối cùng 3 giờ chiều ngày hôm sau mới tới nơi. Vừa ra khỏi sân bay thì đã được chào đón bởi ánh mặt trời chói chang, da thịt lộ ra ngoài bị mặt trời thiêu đốt nóng rát. Lúc ở sân bay do có đông người nên còn bình thường, nhưng khi cùng Hạ Hoa ngồi xe buýt để đến phim trường của Tạ Duyên, thì do trên xe toàn người da đen, tự nhiên xuất hiện Tô San, người nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mại nên đặc biệt nổi bật.

Sau đó, Hạ Hoa lại đưa cô đi tiếp bằng một chiếc xe máy, đến lúc tới địa điểm quay phim, từ xa nhìn qua đó chỉ thấy một mảng lớn rừng rậm. Trên bãi đất ở ngoài bìa rừng có dựng rất nhiều lều trại, do phòng trường hợp có người lạ đi vào nên đoàn phim còn thuê rất nhiều bảo vệ, nhưng mấy người bảo vệ có nhận ra Hạ Hoa nên chỉ hỏi hai câu đã cho tụi cô vào.

Vì quá nóng mà trên trán Tô San đổ rất nhiều mồ hôi, chỉ có thể cầm lấy khăn giấy lau liên tục. Cô vừa xuất hiện, mấy nam diễn viên cùng các nhân viên đoàn đều sôi nổi náo nhiệt nhìn cô, cô thật sự quá trắng, không giống bọn họ do phơi nắng lâu ngày, giờ bọn họ cũng không trắng hơn người bản địa ở đây được bao nhiêu.

“Hạ Hoa, sao cậu lại tới nữa vậy!”

Lúc này một người đàn ông trung niên mặc áo thun ba lỗ màu đen, miệng ngậm một điếu thuốc lá đột nhiên đi tới. Ông ấy rất đen, cũng có lẽ là do gần đây phơi nắng nhiều nên vậy, đường nét gương mặt khá thô, mặc dù còn cách xa một đoạn nhưng vẫn nghe rõ giọng nói

của ông ấy.

Các nhân viên đoàn phim vẫn đang sắp xếp đạo cụ, thấy có người đàn ông kia đang đi tới bên này, Hạ Hoa tức giận hừ lạnh một tiếng:

“Tôi đến xem liệu Tạ Duyên giờ còn mấy tay mấy chân.”

Nghe vậy, mấy nhân viên đoàn phim gần đó không nhịn được bật cười. Đến lúc người đàn ông trung niên kia đi tới đây, hơi nhướng nhướng lông mày, ra vẻ ghét bỏ nói:

“Anh nói gì vậy, chả lẽ tôi lại có thể để cho nam chính của tôi trở thành tàn phế hay sao?”

Nói xong, hắn lại hút một hơi thuốc lá, ánh mắt nhìn nhìn đánh giá Tô San một lượt, không khỏi cười cười nói với Hạ Hoa:

“Đây là con gái của anh sao?”

Tô San: “…..”

“Con gái của tôi mới có mười một tuổi thôi! Người ta là bạn gái của Tạ Duyên!”

Sắc mặt của Hạ Hoa vô cùng không tốt, lại thêm việc trời quá nóng, khiến tính tình thêm táo bạo.

Tô San nhìn qua người đàn ông trung niên đối diện, biết ông ấy là đạo diễn bộ phim này, Phương Không, là đạo diễn hàng đầu cả nước ở thể loại phim hành động.

“Tạ Duyên còn có bạn gái sao?”

Phương Không lập tức hiếu kỳ nhìn Tô San như động vật quý hiếm. Cô ấy mặc một chiếc váy liền màu vàng, người nhỏ nhắn, ngoại hình không tồi, hơn nữa vô cùng trắng, diện mạo thế này cho dù là ở trong giới giải trí thì cũng là top đầu rồi.

“Tạ Duyên vì sao lại không thể có bạn gái?”

Hạ Hoa hừ nhẹ một tiếng, sau đó nhìn nhìn xung quanh khắp nơi:

“Tạ Duyên đâu rồi?”

Nguyên một bãi đất trống rộng lớn chỉ có lác đác vài nhân viên đoàn phim đang thu dọn đạo cụ, còn có một số diễn viên đang uống nước. Mặt trời đúng là chói chang thiêu đốt, mấy người trong đoàn làm phim ai cũng đen thui, Tô San đứng ở đây do da trắng nên rất nổi bật, giống như là phát sáng.

Thấy cô và Hạ Hoa tìm Tạ Duyên, Phương Không cười cười, đột nhiên ném điếu thuốc xuống mặt đất, chân di di mấy cái để dập tắt, sau đó liền xoay người vừa nhìn về hướng rừng rậm, vừa nói với chất giọng trầm thô:

“Hai người vào lều trại nghỉ ngơi trước đi, cậu ta còn đang ở bên kia tập nhảy dù, lát nữa sẽ quay lại.”

---Hết Chương 56---

Chương 57: Không gian riêng tư

“Hai người vào lều trại nghỉ ngơi trước đi, cậu ta còn đang ở bên kia tập nhảy dù, lát nữa sẽ quay lại.”

Nhảy dù?

Sắc mặt Tô San khẽ biến đổi. Tâm tình của Hạ Hoa ở bên cạnh cũng không tốt chút nào, không nói gì, kéo va li hành lý đi tới phía trước.

Tô San đi theo anh ta tới một cái lều trại xanh biếc. Đồ vật trong này cũng rất đầy đủ, sạch sẽ, nhưng do quá bí bách, không khí không lưu thông được.

Hạ Hoa đặt va li qua một góc, sau đó tùy ý nói:

“Đây là chỗ ở của Tạ Duyên, cô cứ ở đây nghỉ ngơi trước đi đã.”

Tô San giơ giơ điện thoại lên cao, hết hướng bên này rồi lại hướng bên kia, nhưng không hề có một chút tín hiệu nào. Thấy cô như vậy, Hạ Hoa khẽ cười một tiếng:

“Chỗ này không có tín hiệu, nếu muốn thì phải vào trong trấn, nếu không thì cô phải chờ đến khoảng tầm 10 giờ tối, lúc đó tín hiệu còn tạm tạm.”

Tô San: “……”

“Tôi biết rồi.”

Cô đặt túi hành lý nhỏ của cô lên bàn gỗ, sau đó mở vali của cô ra, tìm kem chống nắng để bôi, cô thực sự không muốn đen giống như bọn họ.

“Tôi đi tìm Tạ Duyên, cô cũng đừng đi lung tung, xung quanh đây có rất nhiều rắn độc.”

Hạ Hoa nghiêm túc nói.

Tô San nghe vậy hơi dừng động tác, sau đó tất nhiên là gật gật đầu. Đến lúc Hạ Hoa đi khỏi, cô liền tính bôi kem chống nắng lên, nhưng lại nghĩ rằng mình phải đi tắm trước, nhưng trong lều trại này không thấy có giọt nước nào.

Điều kiện sống ở đây đúng là gian khổ, Tô San cảm thấy bản thân mình không chuyên nghiệp được như Tạ Duyên. Nhưng không vì vậy mà có thế làm lý do để hắn không màng nguy hiểm quay phim như vậy, rõ ràng đã đồng ý với cô là sẽ sử dụng diễn viên đóng thế, hiện giờ thì lại ngược lại, hắn mới là người nói một đằng làm một nẻo.

Ngồi trên giường gỗ, lướt lướt điện thoại, hơn mười phút vẫn không có một chút tín hiệu nào. Bởi vì hôm nay là ngày chương trình thực tế hôm trước cô ghi hình sẽ phát sóng. Trong nước chắc đang là nửa đêm, chương trình kia có lẽ đã phát sóng rồi. Hơn nữa cũng không biết tình hình doanh số phòng vé của phim điện ảnh như thế nào, do mấy bộ phim khác ra rạp cùng thời điểm cũng cạnh tranh rất kịch liệt.

…

Mặc dù trời cũng đã bắt đầu tối, nhưng trời vẫn rất nóng khiến mọi người mồ hôi đầm đìa, mấy nhân viên đoàn phim vẫn còn đang bận rộn sắp xếp đạo cụ.

Hạ Hoa đi cạnh Tạ Duyên, vẻ mặt bình tĩnh ngậm bên miệng một điếu thuốc lá, lâu lâu chào hỏi với mấy nhân viên.

“Anh Hạ lại tới sao, năm mới phát tài a!”

Một nhân viên vác theo một cái giá đỡ lớn, vừa nói vừa cười lộ ra hàm răng trắng tinh.

Hạ Hoa cười một tiếng, liền móc ra một bao lì xì trong túi đưa cho cậu ta:

“Tất cả mọi người đều năm mới phát tài, cậu cũng nhanh tìm một cô vợ đi.”

“Cảm ơn lời may mắn của anh, nhất định nhất định!”

Cậu nhân viên lại cười cười vác cái giá đi khỏi.

Tạ Duyên đi đằng trước, trên người mặt một chiếc áo rằn ri, vừa đi vừa xoa nắn nhẹ cánh tay. Nghe thấy Hạ Hoa đi đằng sau rất suôn sẻ phấn khởi, không khỏi quay đầu lại nhìn hắn:

“Tết nhất sao anh không về nhà tìm bà xã của anh đi?”

Hạ Hoa: “……”

Hạ Hoa hút thuốc, chậm rãi phun ra một làn khói trắng, vô cùng bình tĩnh nói:

“Nghĩ tới cậu một mình cô đơn tha hương ở xứ người, cho nên tôi tới mang cho cậu một niềm kinh ngạc vui mừng.”

Tạ Duyên liếc hắn một cái, giọng nói rất bình tĩnh:

"Tôi hy vọng anh sẽ về nhà tìm bà xã thì hơn."

Hạ Hoa nhịn xuống ý muốn chửi tục, nhìn Tạ Duyên vén tấm bạt lều trại đi vào.

Khi ánh sáng từ bên ngoài đột nhiên chiếu rọi vào, Tô San quay đầu lại nhìn theo bản năng, thì thấy có hai người đi vào. Người họ Tạ nào đó chắc do thấy cô ở trong, đột nhiên đứng khựng lại ở đó, có vẻ quá kinh ngạc nên ngốc luôn.

Nửa tháng không gặp nhau, Tô San nghĩ Tạ Duyên chắc sẽ rất đen, nhưng ngoài dự đoán là, hắn không đen hơn bao nhiêu, chỉ đen hơn một chút so với lúc trước thôi. Có điều là trên trán còn dán một miếng băng gạc, hình như là bị thương.

"Tạ Duyên."

Cô chậm rãi từ trên giường đứng dậy.

Giọng nói nhẹ nhàng tinh tế quen thuộc vang lên. Khi hình bóng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, Tạ Duyên chỉ có thể sững sờ tại chỗ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào hình bóng cô gái trắng tới mức muốn phát sáng ở trước mặt.

"Sao, tôi mang tới cho cậu một kinh ngạc vui mừng rồi đúng không?"

Hạ Hoa cười lạnh một tiếng, nhưng sau đó rất thức thời mà rời khỏi lều trại. Anh ta sẽ không thèm chấp nhặt với Tạ Duyên, đồ không lương tâm này.

Thấy hắn cứ nhìn mình chằm chằm, Tô San cũng hơi ngượng

ngùng, chỉ có thể chậm rãi đi qua chỗ hắn. Hai người bốn mắt nhìn nhau, cô bỗng nhiên giơ tay nhẹ nhàng chạm vào miếng băng gạc dán trên trán của hắn:

“Anh bị thương sao?”

Hình bóng cô lại gần trước mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ quan tâm, Tạ Duyên tỉnh táo lại, bỗng nhiên đưa cánh tay ôm chặt cô vào lồng ngực, đầu vùi vào bên cổ của cô hít sâu mấy hơi:

“Không đau, em đến sao không nói trước cho anh biết?”

Hắn còn chưa kịp dứt lời, Tô San nghe vậy lập tức hơi tức giận, dùng sức đẩy hắn ra, vẻ mặt rất bất mãn:

“Rõ ràng anh đã đồng ý với em sẽ không đóng những cảnh nguy hiểm, nhưng rồi sao?”

“Đồ lừa đảo!”

Cô hừ nhẹ một tiếng.

Tạ Duyên: “…….”

Hắn ho nhẹ một tiếng, trên mặt có lộ ra một tia xấu hổ, sau đó chỉ có thể kéo cô lại, ôm chặt cô vào lồng ngực, cúi đầu hôn lên trán cô:

“Sau này anh chắc chắn sẽ tìm người đóng thế.”

“Anh…anh cho rằng em vẫn sẽ tiếp tục tin tưởng anh sao?”

Giọng nói Tô San đã yếu hơn so với lúc nãy, đỏ mặt lấy tay muốn đẩy đẩy hắn.

Nhưng do sức lực của hắn quá lớn, Tô San đẩy một hồi lâu cũng không ăn thua, chỉ có thể bất mãn trừng mắt nhìn hắn.

Cô quá mức nhỏ nhắn mềm mại, đôi mắt to ngập nước long lanh giống như đang mê hoặc hắn. Ánh mắt Tạ Duyên trầm xuống, sau đó liền cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ bừng kia, giống như người đi trên sa mạc gặp được nguồn nước, điên cuồng cắn mút.

“Uhm…”

Mặt Tô San đỏ lên. Cô còn chưa kịp nói xong mà.

Khi đã thích một người, mới hiểu được nhớ nhung là cảm giác gì.

Tay hắn nắm chặt lấy eo mảnh khảnh của cô, không biết từ khi nào đã đè cô lên giường, từng cái hôn nóng rực rơi xuống bên cổ trắng nõn của cô, bàn tay nóng bỏng sờ soạng cẳng chân của cô, còn có xu hướng muốn vuốt ve lên trên.

“Tạ….Tạ Duyên…”

Hơi thở của cô dồn dập, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, hai mắt ngập nước long lanh, giọng nói nhỏ nhẹ tinh tế:

“Em….hôm nay em ra rất nhiều mồ hôi…”

Ngửi thấy trên người cô chỉ có một hương thơm nhàn nhạt, biết cô ấy xấu hổ, Tạ Duyên cũng không tiếp tục nữa, chỉ vùi đầu vào bên cổ cô lẩm bẩm:

“Anh rất nhớ em.”

Hô hấp nóng rực của hắn phả ra ở bên cổ của cô, Tô San đỏ mặt, tim đập với tốc độ cực hạn, trong đầu không suy nghĩ được gì khác.

Cho dù cô không tới đây, thì Tạ Duyên cũng tính mấy ngày nữa sẽ tranh thủ về nước gặp cô, có điều không ngờ cô không nói tiếng nào đột ngột xuất hiện thế này.

Không khí ái muội xung quanh hai người, Tô San bị hắn đè lên cảm thấy quá nặng, chỉ có thể lấy ngón tay chọc chọc vai hắn:

“Anh có thể để em đứng lên hay không?”

Tạ Duyên: “Em hôn anh một cái thì anh sẽ đứng lên.”

Tô San: “……”

Cô chỉ cảm thấy mặt mình ngày càng nóng hơn. Trong nháy mắt, mang theo vẻ nhút nhát sợ sệt hôn một cái lên má hắn, sau đó tim liền đập vô cùng nhanh, cô ngại ngùng quay mặt đi:

“Anh mau đứng lên đi.”

Cảm xúc ấm áp vẫn còn đang đọng lại trên má, nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của cô, Tạ Duyên bất đắc dĩ cười khẽ một tiếng, sau đó liền kề bên tai cô nhẹ giọng nói:

“Em nhớ lần sau phải hôn ở đây.”

Tô San nghe vậy ngay lập tức cứng đờ cả người, chưa kịp phản ứng gì thì trên môi lại có cảm giác ấm áp mềm mại, cô đỏ mặt đập đập lên vai hắn:

“Em…em biết rồi…Anh mau đứng lên…”

Chưa từng thấy cô xấu hổ như vậy bao giờ, Tạ Duyên bật cười, sau đó liền đứng dậy, ngồi qua mép giường.

Tô San lập tức ngồi dậy, đỏ mặt xuống khỏi giường. Sau đó đi ra cửa lều, vén tấm bạt lên, thấy bên ngoài đã tối rồi, Hạ Hoa đang ngồi bên kia nói chuyện phiếm với mấy nhân viên đoàn làm phim, nói chuyện rất vui vẻ.

“Ở đây tụi anh toàn mua cơm bên ngoài sao?”

Cô quay đầu lại hỏi hắn.

Tạ Duyên đang bật máy phát điện, nghe vậy chỉ thản nhiên nói:

“Đến 5 giờ sẽ có người lên thị trấn mua cơm, thực sự rất dở.”

Tô San: “……”

Cô mở va li hành lý, lấy ra mấy bọc rau sấy mình đã mua lúc trước:

“Vậy khi nào anh rảnh thì lên thị trấn mua một bếp điện loại nhỏ về, cái này chỉ cần cho vào nấu vài phút là có thể ăn được rồi, em còn mang thêm mấy bọc gia vị nữa, khi nào bỏ thêm chút gia vị là được.”

Nhìn mấy thứ đồ cô lấy ra, Tạ Duyên sửng sốt, không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên đứng dậy, nói cô ở đây chờ một lát, sau đó đi ra khỏi lều.

Tô San cũng không biết hắn đi làm gì, chỉ ngồi đó lấy hết những đồ đạc mà cô mang cho hắn ra. Trong chốc lát, Tạ Duyên quay lại, trong tay còn ôm một cái bếp điện không lớn lắm.

“Hồi trước bọn họ không sử dụng, toàn nhóm lửa rồi nấu trên bếp củi.”

Tạ Duyên đưa cái bếp cho cô.

Tô San: “……”

Do cũng không còn sớm nữa, giờ cũng nên ăn cơm tối rồi. Tô San nói Tạ Duyên đi lấy một ít nước mang về đây, sau đó nấu nước sôi lên, cho rau củ vào nồi, sau đó thả vào thêm hai vắt mì sợi vào. Trong chốc lát khắp lều trại ngập tràn hương thơm.

Tô San cũng không đói bụng, cô chỉ nghĩ lúc trước Tạ Duyên chỉ ăn toàn cải bẹ xanh thì cảm thấy hơi đau lòng. Mỗi ngày hắn phải vận động nhiều như vậy, cứ ăn vậy sao mà có dinh dưỡng.

“A! Hóa ra là Duyên ca lén sử dụng bếp điện!”

Tấm bạt ở cửa lều đột nhiên bị ai đó vén lên, mấy người đàn ông mặc áo ba lỗ màu đen đột nhiên xông vào. Tô San sửng sốt, quay đầu lại nhìn, thấy bọn họ thực sự rất đen. Nhưng nhìn kỹ thì vẫn có thể nhận ra được, người đi vào đầu tiên là Chung Toàn, cũng giống Lý Hách, đi theo hình tượng rắn rỏi, nam tính. Nhưng anh ta chỉ đóng phim điện ảnh, mặc dù không quá nổi tiếng nhưng trong giới điện ảnh thì danh tiếng khá tốt.

Hai người còn lại thì Tô San cũng không biết rõ, chỉ thấy hơi quen mắt nhưng không nhớ nổi là tên gì.

Nhìn thấy trong nồi có rau củ tươi ngon, mọi người lập tức xúm lại trên bàn, mắt mở thật lớn ghé lại gần:

“Rau xanh! Còn có cả trai nữa!”

Thấy mọi người kích động như vậy, Tạ Duyên lập tức lấy nắp nồi đậy lại:

“Đây là của tôi.”

Vẻ mặt mấy người khác đều ngơ ngác, trong ấn tượng của bọn họ, Duyên ca không phải là người nhỏ mọn như vậy a.

Có lẽ đã chú ý tới Tô San đứng bên cạnh, mấy người này cũng đã nghe những người khác nói, lập tức cười cười chào hỏi:

“Năm mới vui vẻ nha chị dâu!”

Tô San thực sự quá trắng, hơn nữa còn xinh đẹp như vậy, trong lòng mọi người đều thấy hâm mộ Tạ Duyên. Hèn chi nguyên buổi chiều anh ấy cũng không ra khỏi lều, hóa ra là ‘kim ốc tàng kiều’. Lúc trước tất cả bọn họ đều tò mò tại sao Tạ Duyên lại đi đóng phim thần tượng, nhưng giờ nhìn thấy Tô San thì cuối cùng cũng hiểu ra.

Đèn treo trong lều trại hơi lung lay, nhìn thấy mấy người trước mặt khách sáo như vậy, Tô San cười nói:

“Mọi người có muốn ăn không? Tôi còn đem tới mấy bịch nữa, mọi người có thể đem về nấu.”

“Muốn! Muốn! Muốn!”

Mấy người Chung Toàn lập tức vui vẻ ra mặt, phải biết là bọn họ đã lâu lắm rồi không được ăn trai.

Tạ Duyên nhíu nhíu mày. Lúc này lại có hai người từ bên ngoài đi vào, hóa ra là đạo diễn và Hạ Hoa. Hạ Hoa nhìn thấy cô và Tạ Duyên

chuẩn bị ăn thì thấy không vui. Anh ta tốn công đưa Tô San tới đây, vậy mà giờ hai người này ăn cơm cũng không thèm gọi hắn.

“Ây da, hai người còn nấu mì!”

Trong tay Phương Không còn đang cầm hộp cơm, nhìn thấy chỗ cô có rau xanh, lập tức đi tới gần:

“Hèn chi Tạ Duyên lại không ra ăn cơm, hóa ra bạn gái ở trong này nấu cho cậu ta ăn.”

“Đúng vậy, đúng vậy, có đồ ăn ngon mà chỉ để một mình ăn mảnh!”

“Đúng vậy a! Tôi còn đang nghĩ Duyên ca ra lấy bếp điện làm gì, hóa ra ở đây lén nấu ăn!”

Mọi người lập tức chen đầy vào trong lều, mỗi người một câu thế là trở nên náo loạn. Tạ Duyên nhíu mày lại, cầm đũa trong tay gõ gõ vào mặt bàn:

“Đây là không gian riêng tư có biết hay không hả?”

Nghe vậy, mọi người nhìn Tô San và Tạ Duyên với ánh mắt ý vị sâu xa, cuối cùng Phương Không xua xua tay:

“Chúng tôi biết rồi, mọi người đi ra hết đi, đừng quấy rầy không gian riêng tư của người ta!”

Nói xong, mọi người buồn cười đi ra khỏi lều, còn tiện thể lấy đi luôn mấy bịch rau củ sấy.

Chỉ có Hạ Hoa vô cùng không biết khách sáo là gì, ngồi vào bàn, cầm một cái chén nhựa loại dùng một lần, tự mình ngồi đó gắp mì, gắp

gắp hơn nửa số mì trong nồi, cuối cùng mới chịu đứng dậy đi ra ngoài.

Sắc mặt Tạ Duyên có hơi không tốt lắm, Tô San chỉ có thể lẳng lặng thả thêm một vắt mì nữa vào nồi, cũng may là cô mang tới đây một túi rất lớn.

“Ngày mai em phải đi rồi. Về sau tự anh cũng có thể nấu mì ăn, đừng có lúc nào cũng ăn mấy đồ không dinh dưỡng như vậy.”

Cô ngồi vào bàn, lấy đũa đảo đều mì trong nồi lên.

Ánh đèn trong lều trại hơi lung lay, nhưng người trước mặt vẫn mặt mày tinh xảo như vẽ, sắc mặt thản nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại ở dưới ánh đèn vàng trở nên có chút hư ảo. Tạ Duyên nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, sau đó mới thấp giọng nói:

“Có phải là em cũng rất nhớ anh không?”

“Làm gì có!”

Tô San trừng mắt nhìn hắn, môi mím lại cố ý không thèm nhìn hắn.

Nhìn thấy vành tai cô hơi đỏ lên, Tạ Duyên ghé đầu lại gần, hơi cong khóe môi:

“Nếu không tại sao đột nhiên lại tới đây gặp anh?”

---Hết Chương 57---

Chương 58: Ngủ

Tạ Duyên ghé đầu lại gần, hơi cong khóe môi:

“Nếu không tại sao đột nhiên lại tới đây gặp anh?”

“Em…em là do bị Hạ Hoa kéo tới đây, anh ta nói anh cứ nhất định muốn đóng mấy cảnh nguy hiểm, nên nói em tới đây để giám sát anh.”

Tô San nói tới đây, lại vô cùng nghiêm túc nhìn hắn:

“Không phải là anh đã đồng ý với em sẽ để người khác đóng thế sao? Cuối cùng thì sao?”

Tạ Duyên: “……”

Hắn ngồi đó gắp mì bỏ vào chén, nghiêm túc nói:

“Mì này ăn ngon thật.”

Thấy hắn lại bắt đầu giả vờ câm điếc, Tô San không khỏi hừ lạnh một tiếng, đặt đũa xuống, vẻ mặt rất nghiêm túc:

“Em đang nói thật lòng, em không hy vọng anh đóng những cảnh hành động nguy hiểm như vậy.”

Chuyện gì đều cũng có lúc ngoài ý muốn, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ.

Tạ Duyên hơi dừng động tác, thấy ánh mắt cô sáng quắc nhìn chằm chằm mình, trên mặt cô là vẻ nghiêm túc chưa bao giờ có. Lúc đầu cô ấy vẫn còn luôn né tránh hắn, đến bây giờ thì đã chủ động quan tâm đến an nguy của hắn, cảm giác bị trói buộc như thế này, hắn cảm thấy mình rất vui vẻ mà chịu đựng.

"Được."

Hắn nói xong lại cúi đầu ăn mì.

Tô San tất nhiên không tin hắn, quyết định phải nói Hạ Hoa tìm một người làm nội gián, không để cho Tạ Duyên chỉ nháy mắt liền để lời nói của cô từ tai này lọt sang tai kia.

Nghĩ vậy, cô lại nhìn chằm chằm hắn, thấy hắn chỉ gắp ba lần đã ăn hết mì trong nồi, lập tức lại thấy đau lòng thả thêm một vắt mì nữa vào. Trong khoảnh khắc này, cô có một loại kích động muốn Tạ Duyên đừng đóng bộ phim này nữa.

Sau khi ăn xong, trời bên ngoài đã tối hẳn. Tạ Duyên tự cầm nồi đi rửa sạch. Mấy người khác ngồi bên ngoài thấy hắn cầm nồi đi ra khỏi lều trại liền sôi nổi buông lời trêu chọc.

"Duyên ca, mặt mày hồng hào thế! Chắc là ăn no rồi chứ hả?"

Đám người Chung Toàn đang ngồi thành vòng tròn đánh bài, nhìn thấy Tạ Duyên bước đi như bay, cả đám lại cười ha ha.

"Nếu cậu có bản lĩnh thì cũng tìm một cô vợ về đây, cứ ghen ghét người ta thì có tác dụng gì!"

Phương Không lên tiếng cười nhạo, trên môi còn ngậm một điếu thuốc lá, ném xuống mấy quân bài:

"Ba thằng 5!"

"Tôi sao mà so được với anh ấy, người ta còn vì theo đuổi bà xã mà bất chấp mọi thứ, còn đi đóng cả phim thần tượng."

Chung Toàn vừa nói vừa ném xuống ba quân 8.

Nghe vậy, Đinh Nghị ngồi bên cạnh cũng buồn cười:

"Tôi còn tưởng Duyên ca tính chuyển sang con đường đóng phim thần tượng, ai dè hóa ra là như vậy."

Bầu trời tối đen sâu thẳm, trong lều trại rất nóng, nên mọi người liền mang một cái bàn nhỏ để ngoài trời, mắc thêm một bóng đèn, tất cả mọi người ngồi quanh cái bàn đánh bài, có khoảng mấy chục người bu quanh, nói cười sôi nổi, còn có phảng phất mùi khói thuốc lá, muỗi bay tán loạn.

Lúc Tạ Duyên đi qua, Chung Toàn đang cười ha hả khoái chí, đến lúc cảm nhận được mọi người im miệng nhìn ra sau lưng hắn, lúc này hắn mới cứng đờ người quay đầu lại, sắc mặt lập tức biến đổi:

"Duyên ca....em....em là đang khen anh thật là biết cách theo đuổi bạn gái, tuyệt đối không có ý gì khác!"

Là một diễn viên, tất nhiên rất giỏi trong việc điều khiển cảm xúc trên mặt, không có chỗ nào khiến người khác hoài nghi.

Tạ Duyên liếc nhìn hắn một cái:

"Vậy cho nên cậu chỉ có thể độc thân."

Chung Toàn: "......"

Tạ Duyên nói xong liền cầm cái nồi đi mất, để lại mấy chục người ngồi đó với vẻ mặt nín cười.

...

Ở trong lều trại, Tô San đang ngồi lướt di động, nhưng mãi cũng không có chút tín hiệu nào, thấy Tạ Duyên đã quay lại, cô không biết nghĩ tới điều gì, mặt đỏ bừng, ấp a ấp úng nói:

"Đêm...đêm nay, em ngủ ở đâu?"

Giọng nói tinh tế của cô vang lên. Nghe vậy, Tạ Duyên đang đứng chỉnh lại bóng đèn bỗng nhiên cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt rất đứng đắn:

"Đương nhiên là ngủ cùng với anh."

Tô San nghe thấy vậy lại cảm thấy không biết phải làm sao. Thực ra cô hơi sợ, hiện giờ cô còn chưa có chuẩn bị tốt.

Thấy khuôn mặt cô đỏ bừng một mảng, Tạ Duyên không nhịn được khẽ bật cười:

"Anh sẽ không ăn em."

Đối diện với ánh mắt trêu chọc của hắn, gương mặt Tô San càng nóng lên, quay đầu đi không thèm nhìn hắn nữa.

Mặc dù ở đây nguồn nước khan hiếm, nhưng do đoàn phim cũng khá có tiền, chi phí sinh hoạt thường ngày cũng không thiếu thốn. Tô San muốn đi tắm, Tạ Duyên liền đi nấu nước nóng cho cô, còn dọn ra một lều trại độc lập để cô tắm rửa trong đó, còn mình thì canh giữ ở ngoài

lều cũng mặc kệ có bị muỗi cắn hay không.

Nguyên một đám người đánh bài thấy vậy thì cảm thấy như được mở rộng tầm mắt, không ngờ Tạ Duyên thường ngày luôn mang vẻ không màng tới nữ sắc mà giờ lại có thể ân cần săn sóc như vậy, quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

Đến lúc Tô San tắm xong đi ra, cả người đều cảm thấy thoải mái, dễ chịu, cô còn cầm theo ra quần áo cần đi giặt. Thấy Tạ Duyên đang ngồi ngoài lều trại để làm thức ăn cho muỗi thì trái tim vô thức mềm nhũn, đi qua đó vỗ vỗ nhẹ xuống vai hắn:

"Anh cũng mau đi tắm đi, em sẽ đợi lát nữa giặt cả quần áo của anh luôn.”

Tạ Duyên ngẩng đầu, thấy Tô San hiện đang mặc một chiếc áo thun ngắn tay cùng với quần ở nhà đơn giản, cánh tay dưới ánh trăng càng thêm mảnh khảnh, da thịt trắng nõn như phát sáng trong bóng đêm. Hắn muốn đưa tay nắm lấy tay của cô, cuối cùng vẫn nhịn lại, để tắm xong rồi nắm cũng được.

"Được!"

Sau đó hắn không nhiều lời lập tức quay về lều của mình lấy quần áo. Tô San đi theo sau hắn, chỉ cảm thấy xung quanh muỗi bay vo ve.

Quay lại lều trại, trong lúc Tạ Duyên đi tắm rửa, thì Tô San lại ngồi lướt điện thoại. Cuối cùng thì giờ cũng có một chút tín hiệu, cô thấy có rất nhiều người nhắn tin cho cô, chị Lưu còn gọi cho cô mấy lần, cũng có nhắn tin, ý nói cô cố gắng về sớm, bên phía đoàn phim cũng cần quay phim nhanh cho kịp tiến độ, còn có vài kịch bản chờ cô về để quyết định.

Tín hiệu không tốt, Tô San gửi tin nhắn trả lời một hồi lâu mới gửi được, ý nói ngày mai cô sẽ lên máy bay trở về.

Sau đó cô lại lên mạng xem dư luận thế nào, phần lớn đều là tranh cãi của đám fan hâm mộ. Đặc biệt sau khi chương trình thực tế kỳ thứ hai được phát sóng, cư dân mạng liền náo động. Mà chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, Weibo của cô đã có thêm ba trăm vạn người theo dõi, khiến tổng số người theo dõi hiện giờ đã hơn một ngàn vạn. Có vẻ hiện giờ cô cũng khá được nhiều người yêu thích, nhưng đây cũng có thể là do công ty tạo ra.

Nhưng nếu quá mức nổi bật thì cũng không tốt lắm. Xem bảng xếp hạng hot search, thì thấy toàn là #Tô San Giang Dần, #Diễn xuất của Tô San, #Tô San Dương Chỉ Mục Dao, #Tô San chân dài,...

Cư dân mạng A: "Tô tiểu thư đúng là chuyên gia lên hot search, chắc cô ta bỏ tiền ra bao trọn bảng xếp hạng nguyên cả năm rồi phải không? *mỉm cười*

Cư dân mạng B: "Mỗi ngày cứ lăng xê diễn xuất không chán sao? Cứ thổi phồng như vậy còn muốn phồng tới mức nào nữa *nôn mửa*"

Cư dân mạng C: "Mấy con chó của nhà Dao Dao cứ việc sủa đi, diễn xuất của Tô Tô nhà tui có thể bỏ xa Mục Dao nguyên một con phố *mỉm cười*"

Cư dân mạng D: "Xem ba người này cùng xuất hiện trên chương trình kỳ này, không thể không thừa nhận, kể cả là về diện mạo hay khí chất Tô San đều hạ gục hai người kia trong nháy mắt *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng E: "A a a a a! Tô San vậy mà còn biết viết thư pháp, trên thế giới này sao lại có người hoàn mỹ như vậy, tui mặc kệ! Nữ thần là của tui *hôn hôn*"

Cư dân mạng F: "Thủy quân của Tô tiểu thư thật lợi hại, thế này khác nào chân thì giẫm nát Phạm Mộng, hạ gục Dương Chỉ, Mục Dao trong nháy mắt, tiếp theo có phải muốn một bước lên trời luôn hay không *mỉm cười*"

Cư dân mạng G: "Chỉ có một mình tôi chú ý tới sự ám muội giữa Tô San và Giang Dần thôi sao? Ánh mắt Giang Dần nhìn Tô San thật là ôn nhu a, couple này thật là ngọt ngào quá đi!"

Cư dân mạng H: "Không biết có ai chú ý hay không, Vương Trừng và Giang Dần toàn bộ chương trình từ đầu đến cuối đều không nói với nhau câu nào, thực sự hai người bất hòa sao?"

Do tín hiệu kém quá, Tô San cũng không lướt xem tiếp nữa, dù sao cũng chỉ là fan nhà này nhà kia tranh cãi với nhau, nhìn có vẻ chắc còn phải ồn ào mấy ngày nữa. Hiện giờ doanh thu phòng vé của "Loạn thế chi ca" đã đạt mức hơn 600 triệu, gần như là cao nhất trong số các phim ra mắt cùng thời điểm, nhưng có hai bộ phim khác mặc dù xếp hạng thứ hai nhưng cũng rất sát sao, tùy thời đều có thể vượt mặt "Loạn thế chi ca" để đi lên dẫn đầu.

Hiện nay thị trường phim điện ảnh chiếu rạp cạnh tranh rất khốc liệt. Nếu ở góc độ là một phim thương mại, Tô San cảm thấy phim chỉ đạt ở mức 60/100 điểm, bởi vì yếu tố tình cảm trong phim được khắc họa quá thô cứng, hơi đột ngột. Hơn nữa những bộ phim khác còn có một vài cảnh giường chiếu khá nóng mắt để làm chiêu trò marketing, bộ phim này của tụi cô chỉ có một cảnh hôn rất ngắn. Nhưng thôi, cũng không còn cách nào khác, Tạ Duyên không đồng ý đóng thì biết sao, nhưng giờ nghĩ kỹ lại thì thật may là lúc đó hắn

không đồng ý đóng.

Nghĩ có lẽ hắn đã tắm xong rồi, Tô San đặt điện thoại xuống, đi ra khỏi lều, lúc này Tạ Duyên cũng vừa lúc tắm xong. Tô San liền cầm quần áo của hắn thay ra đem đi giặt, Tạ Duyên cũng ngồi yên bên cạnh, lấy một cái quạt nhỏ phe phẩy đuổi muỗi giúp cô.

Có một người trong đám đang đánh bài bên kia không nhịn được gào lên:

"Duyên ca, hôm nay anh không làm vài ván sao?"

Nói xong, cả đám bên đó lại cười ha hả. Bọn họ coi như được mở rộng tầm mắt, không ngờ Tạ Duyên khi yêu đương thì như thế này, hình tượng của anh ấy xây dựng từ trước tới giờ sụp đổ hết rồi.

Tạ Duyên cũng không thèm để ý tới bọn họ, vẫn yên lặng ngồi quạt quạt cho Tô San, trong tầm mắt chỉ dung nạp duy nhất hình bóng của cô.

Đến lúc Tô San giặt giũ xong xuôi, liền để hắn mang đồ qua khu phơi quần áo để treo lên, sau đó quay về lều trại nghỉ ngơi. Lúc đi về thì thấy mọi người vẫn vừa đánh bài, vừa thi thoảng hút thuốc lá, còn Hạ Hoa thì ngồi gần đó ngồi đánh máy, hình như đang làm tài liệu gì đó.

Quay về lều trại, Tô San cảm thấy hơi mệt, giường gỗ trong lều không lớn cũng không nhỏ, ở trên có trải một tấm chiếu. Nghĩ tới việc ngủ chung với Tạ Duyên, cô lại cảm thấy hồi hộp, không được tự nhiên.

Chắc nhận thấy cô chuẩn bị muốn đi ngủ, Tạ Duyên lấy chăn ra giúp cô trải lên giường, dặn dò:

"Buổi tối sẽ lạnh, nhớ rõ đắp chăn."

Nhìn hình bóng cao lớn của hắn, Tô San hơi mím môi, nhẹ giọng hỏi:

"Anh...không phải anh nói sẽ ngủ cùng với em sao?"

Tạ Duyên bật chiếc quạt máy lên, điều chỉnh góc độ giúp cô, sau đó xoay người ôm cô vào trong ngực, vuốt ve đầu cô, thấp giọng nói:

"Em ngủ đi, anh sẽ ngủ chung với Hạ Hoa."

Buổi tối đúng là sẽ hơi lạnh, Tô San ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn, thần sắc hơi phức tạp.

Trên người cô phảng phất hương thơm sau khi tắm gội, xương quai xanh trắng nõn ở dưới ánh đèn mờ mờ trở nên phát sáng, thân thể nhỏ nhắn mềm mại, ánh mắt Tạ Duyên tối sầm lại, sau đó nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, ho nhẹ một tiếng:

"Anh đi đây, nếu có chuyện gì thì cứ qua tìm anh."

Nói xong liền cầm một chiếc ly trên bàn chuẩn bị rời khỏi.

Tô San hơi chớp chớp mắt suy nghĩ chốc lát, bỗng nhiên tiến lên một bước, nhẹ nhàng nắm lấy một góc vạt áo của hắn, khiến người nào đó lập tức dừng bước, quay đầu lại nhìn cô với vẻ khó hiểu.

Mặt đỏ lên, cô cúi đầu, giọng nói nhỏ nhẹ tinh tế:

"Anh....ngủ ở đây đi, em...tin tưởng anh."

---Hết Chương 58---

Chương 59: Giá trị con người được tăng lên

"Anh....ngủ ở đây đi, em...tin tưởng anh."

Thấy cô cúi đầu, mấy ngón tay nhỏ trắng nõn nhẹ nhàng giữ lấy vạt áo của hắn, yết hầu của Tạ Duyên lăn lộn, cuối cùng kéo tay cô ra, giọng nói trầm thấp:

"Nhưng anh không tin tưởng vào bản thân mình."

Tô San: "......"

Trong nháy mắt, mặt cô càng đỏ như tôm luộc:

"Nhưng mà....lúc nãy Hạ Hoa có nói buổi tối ở đây sẽ có rắn."

Trong giọng nói nhỏ nhẹ còn mang theo một tia sợ hãi, Tạ Duyên hít sâu một hơi, bất đắc dĩ đưa tay nhéo nhéo má cô:

"Vậy em đừng có hối hận."

Ánh mắt hắn nhìn cô quá nóng bỏng, trái tim của Tô San đập dồn dập, có điều cô vẫn tin tưởng Tạ Duyên.

Giường gỗ vẫn đủ để hai người nằm, Tô San nằm bên trong, trên người đắp một cái chăn mỏng, lúc Tạ Duyên tắt đèn đi, toàn bộ không gian trong lều trại chìm vào bóng tối.

Đến lúc cảm thấy có người nằm xuống bên cạnh, còn loáng thoáng

nhìn thấy hình bóng hắn động đậy, Tô San nhắm chặt hai mắt lại, cô chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực dập nhanh tới mức muốn vỡ ra. Thỉnh thoảng còn có tiếng mọi người đánh bài từ bên ngoài truyền vào, vô cùng ầm ĩ, Tô San cũng hơi mở mắt ra, nhưng cũng không nhìn thấy gì vì quá tối.

"Bọn họ quá ồn ào rồi."

Đột nhiên giọng nói của hắn vang lên làm Tô San giật cả mình, cảm giác Tạ Duyên ngồi dậy, sải chân nhanh chóng đi ra khỏi lều.

Trong bóng đêm, lều trại không hề có một tia sáng, chốc lát tấm bạt ở cửa lều lại được vén lên, Tạ Duyên quay lại, lúc này tiếng ồn ào bên ngoài đã không còn nữa.

Cảm giác được hắn đã nằm xuống, Tô San không nhịn được tò mò hỏi:

"Anh nói cái gì với bọn họ vậy?"

"Không có gì."

Tạ Duyên lật nghiêng người qua, nằm dịch lại gần hơn, đưa tay ôm lấy eo cô.

Nhận thấy được bàn tay nóng bỏng của hắn ôm lấy, mặt Tô san lại đỏ lên, nhưng cô cũng không nói gì, cứ yên lặng như vậy để hắn nằm nghiêng ôm cô vào lòng.

Vốn dĩ sắp ngủ tới nơi nhưng cô lại có cảm giác người nằm bên cạnh hơi thở gấp gáp không ổn định, không nhịn được lại hơi ngẩng đầu lên nhẹ giọng hỏi:

“Anh không ngủ được sao?”

Trong bóng đêm nhưng thị lực của Tạ Duyên vô cùng tốt. Theo ánh trăng mờ nhạt xuyên vào trong lều, cô nằm nghiêng được hắn ôm vào lồng ngực. Lúc này cổ áo của cô hơi bị lệch ra, lộ ra một phần da thịt trắng nõn khiến hắn càng thêm xao động bất an.

Thế này làm sao mà hắn ngủ được.

Tô San thì chẳng nhìn thấy rõ cái gì, chỉ mò mò điều chỉnh lại chăn đắp trên người hắn, không cẩn thận đụng trúng eo của Tạ Duyên, cô đỏ mặt nhẹ giọng nói:

"Anh ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đóng phim nữa."

Lúc này, Tô San còn hồn nhiên không biết gì cứ nhích tới nhích lui, Tạ Duyên nhắm chặt hai mắt, cố gắng dùng hết sức lực điều chỉnh hô hấp của mình ổn định.

Tô San nhắm mắt, bắt đầu mơ mơ màng màng ngủ mà không hề lo lắng gì. Nhưng không biết từ khi nào, đột nhiên trên môi có cảm giác mềm mại ấm áp, cô mới chợt mở mắt, đột nhiên đối diện với ánh mắt sâu thăm thẳm.

Hắn mang theo hô hấp dồn dập nóng rực cạy mở răng cô, có vẻ gấp gáp tới mức không chờ được muốn đoạt lấy toàn bộ hơi thở ngọt ngào của cô. Hương thơm của cô phảng phất, gần như muốn phá hủy tia lý trí cuối cùng của hắn.

"Tạ Duyên..."

Tô San cố gắng hô hấp, đầu choáng váng, khó hiểu. Rõ ràng lúc nãy đã chuẩn bị ngủ rồi, sao đột nhiên lại kích động thành ra thế này.

Khi những cái hôn nhẹ của hắn chằng chịt rơi xuống bên cổ trắng nõn của cô, giọng nói hắn khàn khàn, cắn nhẹ một ngụm ở cổ cô:

"Em hãy tin tưởng anh, anh sẽ không làm gì hết."

Vừa nói, bàn tay nóng bỏng của hắn luồn vào trong áo cô. Chạm đến làm da mềm mại, mịn màng của cô làm cho tia lý trí cuối cùng của hắn sắp sụp đổ.

Trong bóng đêm, nhiệt độ ngày càng lên cao, Tô San đỏ mặt, bàn tay không có chút sức lực nào chỉ có thể nắm lấy chăn. Đối với lời hắn vừa nói, cô hoàn toàn tin tưởng mà không hề có chút do dự nào.

Thấy cô hình như thật sự tin, Tạ Duyên chỉ muốn cười khổ một tiếng. Cô ấy bị váng đầu sao, vào giờ phút này mà vẫn có thể tin tưởng hắn nhất định sẽ không làm gì.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn ngừng lại, đầu vùi vào bên cổ của cô, hít sâu một hơi, điều chỉnh lại hô hấp:

"Em ngủ đi, anh chỉ ôm em một cái thôi."

Tô San: "......"

Ôm một cái....vậy tại sao tay còn vẫn luồn vào trong áo của cô...

Mặt cô giờ đã đỏ đến mức sắp nhỏ ra máu, nhưng do trong bóng đêm nên cũng không ai nhìn thấy. Cô nghĩ tới nhân phẩm của Tạ Duyên, cô không nhúc nhích cứ thế nhắm hai mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Thấy hô hấp của cô dần dần trở nên đều đều, trong lòng Tạ Duyên

muốn cảm thán, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, vì sao hắn lại tra tấn bản thân mình như vậy...

...

Không biết mình ngủ khi nào, hôm sau Tô San bị nóng quá mà tỉnh dậy. Khi mở mắt ra, ánh mặt trời đã chiếu sáng ngời khắp lều trại. Bên ngoài còn thỉnh thoảng vang lên tiếng nói chuyện, trong lều cũng không còn ai khác.

Cô dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng từ trên giường ngồi dậy. Đến lúc hơi tỉnh táo lại một chút, gấp chăn lại cho gọn, sau đó thay một bộ quần áo khác bước ra ngoài. Lúc này ánh mặt trời chói chang chiếu tới người của cô khiến làn da cũng có chút nóng rát.

"Tô San, cô mau ăn sáng đi, chúng ta sắp phải đi rồi."

Hạ Hoa cầm một bình nước từ bên kia đi tới, có lẽ hắn chịu không nổi thời tiết ở đây nên muốn đi nhanh càng sớm càng tốt.

"Tôi biết rồi."

Tô San nghe vậy liền quay lại lều trại lấy bàn chải đánh răng và khăn mặt.

Đến lúc đánh răng, rửa mặt xong, cô lập tức lấy kem chống nắng để bôi lên, đang lúc đó liền thấy Tạ Duyên xách mấy cái túi đi tới.

Hắn giờ đã thay lại một bộ đồ rằn ri để đóng phim, thân hình cao lớn, bước chân vững chãi ổn định. Khi thấy hắn, Tô San lại nhớ tới chuyện tối hôm qua, mặt không nhịn được đỏ lên. Không phải là cô không hiểu gì, nhịn một đêm như vậy, Tạ Duyên chắc chắn rất khó chịu.

"Em đang bôi cái gì vậy?"

Hắn tùy ý thoáng nhìn qua.

Tô San đem kem chống nắng cất vào va li hành lý, sau đó đi qua ngồi vào bàn, cầm một ly sữa đậu nành uống một ngụm rồi trả lời:

"Kem chống nắng."

Cô giơ bàn tay trắng nõn ra đặt lên bàn kề bên bàn tay của Tạ Duyên:

"Anh nhìn xem, anh đen như vậy."

Nhìn thấy cánh tay của cô, Tạ Duyên thuận theo đó nắm lấy, thấp giọng nói:

"Chỉ cần em trắng là được rồi."

Tô San muốn rút tay về, nhưng đối phương nắm quá chặt, cô đỏ mặt, đành kệ hắn, lấy tay khác bưng ly sữa đậu nành.

Lúc này Hạ Hoa đột nhiên đi vào, thấy hai người đang ăn sáng, không nhịn được thúc giục:

"Tô San, cô nhanh lên, lát nữa còn phải lên thị trấn để chờ xe."

Tô San cũng biết giao thông ở đây không được tiện lợi lắm, nghe vậy liền đứng lên nói với Tạ Duyên:

"Em phải đi đây."

Tạ Duyên chỉ liếc mắt Hạ Hoa một cái, không nói gì.

Thấy vậy, Tô San liển đi qua lấy va li hành lý. Lúc tới đây mang theo rất nhiều đồ, giờ tất cả đã bỏ ra nên va li nhẹ tênh.

Đi ra khỏi lều, Tạ Duyên hiển nhiên cũng đi theo ra, mấy nhân viên đoàn phim còn đang sửa soạn đạo cụ, có vẻ hôm nay sẽ phải quay cảnh nhảy dù.

Thấy Hạ Hoa và Tô San chuẩn bị đi, tất cả mọi người đều lên tiếng chào tạm biệt. Đạo diễn vẫn đứng ở bên kia nói chuyện gì đó với người bên tổ đạo cụ. Dưới ánh mặt trời chói chang, mọi người đều đổ mồ hôi đầm đìa. Xe đưa tụi cô lên thị trấn là xe chuyên chở nước của đoàn làm phim. Đến lúc tài xế xách va li của cô để ra sau thùng xe, Tô San mới quay người lại nhìn Tạ Duyên, vẻ mặt nghiêm túc:

"Anh nhớ rõ những lời mà anh nói, những cảnh nguy hiểm thì phải sử dụng diễn viên đóng thế."

Vẻ mặt của cô rất nghiêm túc. Tạ Duyên tiến gần thêm một bước, đưa tay ôm thân hình nhỏ xinh của cô vào trong lồng ngực, đầu cúi xuống kề bên cô của cô hít mấy hơi thật sâu:

"Em nhớ phải ăn uống đàng hoàng."

Hạ Hoa đã ngồi lên xe từ khi nào, thấy vậy nhịn không được thò đầu ra, hô lớn về phía hai người nào đó còn đang bịn rịn quấn quýt:

"Đi thôi! Đi thôi! Cũng đâu phải là sinh ly tử biệt!"

Tài xế lài xe nghe vậy cũng không nhịn được "Phụt!" một tiếng bật cười. Anh ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của Tạ Duyên khi ở cạnh bạn gái, ngọt ngấy như vậy, hoàn toàn không phù hợp với

tính cách của Tạ Duyên.

Nghe thấy có tiếng thúc giục, Tô San không nhịn được đẩy Tạ Duyên ra:

"Em đi đây, anh quay về đi."

Nói xong, lập tức chạy chạy đi, mở cửa, leo lên xe, cố gắng không để cho mình quay đầu lại nhìn Tạ Duyên lần nào nữa.

Xe lập tức bắt đầu chuyển động, Hạ Hoa thì ở trong xe tức giận nói:

"Cậu ta thích ở đây thì cứ ở đi, dù sao sau này tôi sẽ không tới nữa."

Biết Hạ Hoa vẫn đang tức giận chuyện Tạ Duyên nhận đóng bộ phim này, Tô San cũng không nói gì mà lấy điện thoại ra xem có tín hiệu không.

Đi xe từ thị trấn lên thành phố thì phải chờ. Đến lúc hai người ngồi trên máy bay thì đã là ba giờ chiều, sau đó ngồi mười tiếng máy bay mới về tới Bắc Kinh, sau đó lại chuyển sang máy bay quốc nội, đến khi về tới Thượng Hải thì đã là chiều ngày hôm sau. Tô San hoàn toàn không có thời giờ mà nghỉ ngơi, ở khách sạn tắm rửa xong liền vội vàng đi qua phim trường.

Đạo diễn thấy cô đã quay lại, lập tức nói cô đi thay đồ để quay phim.

Cảnh quay lần này tiếp tục là cảnh đánh nhau. Có lẽ do chênh lệch múi giờ, Tô San mệt mỏi, bị NG vài lần. Đến 9h tối khi đã kết thúc công việc, cả người cô đầu thì váng mắt hoa, bước chân thì như dẫm trên không.

Trên đường quay lại khách sạn, không biết có phải là ảo giác của cô

không, Tô San cứ cảm thấy chiếc xe phía sau cứ bám theo mình. Khi về tới phòng, cô lúc này mới có thời gian mở điện thoại ra.

Chị Lưu có nhắn tin hỏi cô đã trở về hay chưa, Tô San nhắn tin trả lời lại "Em đã về tới rồi". Sau đó lại lên mạng, lông mày cô nhảy dựng lên, cô đột nhiên hoài nghi có phải là công ty bỏ tiền ra để bao cả năm hay không mà giờ tên cô vẫn ở trên bảng xếp hạng hot search.

Hiện giờ doanh thu phòng vé của phim điện ảnh đã đột phá 900 triệu, giờ dần dần có xu thế giảm nhiệt bớt rồi, mà những bộ phim khác công chiếu cùng thời điểm cũng thế. Nhưng lại có một bộ phim nổi bật, là một phim hài kịch vốn đầu tư không nhiều, diễn viên chính cũng không nổi tiếng, nhưng doanh thu phòng vé lại đã đạt ngưỡng 1 tỷ.

Nhưng cho dù bộ điện ảnh “Loạn thế chi ca” này không phải đặc biệt xuất sắc, nhưng cũng không tồi, ở mức độ tạm ổn, nhưng chuyện này thì liên quan gì tới một vai phụ như cô. Không biết có phải do chiêu trò marketing quá mức của công ty hay không mà cô hiện vẫn rất hot. Hôm qua cô có đăng một tấm ảnh selfie ở sân bay lên Weibo, vậy mà giờ đã có 5 vạn bình luận, phải biết là trước kia cao nhất thì cũng chỉ có sáu bảy ngàn bình luận gì đó thôi.

Cư dân mạng A: "Mỗi ngày đều thấy lăng xê, chỉ là một nữ phụ mà cứ làm như mình là nữ chính không bằng *mỉm cười*"

Cư dân mạng B: "Đau lòng thay cho Phạm Mộng, Tô kỹ nữ đúng là khiến người ta ghê tởm, Phạm Mộng dù sao cũng là ảnh hậu, diễn xuất bỏ xa cô ta cả một con phố!"

Cư dân mạng C: "Anti-fan thật buồn cười, nữ phụ thì sao, trong giới này làm gì có ai chưa từng đóng vai phụ, cho dù là vai phụ đi chăng nữa, cũng tốt hơn nữ chính mà mặt như cương thi *mỉm cười*"

Cư dân mạng D: "Xem phim xong, thật sự không thích nhân vật nữ chính, miệng thì nói muốn chia tay, nhưng lại không cho nam chính tiếp xúc với quý phi, haha, đúng là đồ kỹ nữ!"

Cư dân mạng E: "Cực thích Tô San đóng quý phi, lúc trước khi vào cung thì rất ngây thơ đơn thuần, lúc trở thành nhân vật phản diện thì đẹp yêu mị, đặc biệt cảnh tự sát kia, diễn xuất thực sự bộc phát!!!"

Cư dân mạng F: "Fan não tàn của Phạm Mộng thật là ghê tởm, diễn xuất của thần tượng nhà mình thế nào còn không biết đường nhìn lại đi? Hèn chi Tạ Duyên có thể đóng cảnh hôn với Tô San cũng không thèm đóng với nữ chính. Nhìn thấy khuôn mặt như cương thi thế kia ai mà hôn cho nổi? *mỉm cười*"

Giờ mấy mọi người đều náo loạn tranh cãi, càng ngày càng có nhiều người đem cô và Phạm Mộng ra so sánh với nhau. Tô San cũng không biết đây là do thủy quân của công ty thuê hay là người xem thực sự bình luận. Nhưng dù sao cô với Phạm Mộng vốn đã có mâu thuẫn, cho dù fan không đáp trả lại, thì quan hệ của tụi cô cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Có lẽ biết cô đã trở về, chị Lưu liền gọi tới, Tô San mệt mỏi tựa vào đầu giường, ấn loa ngoài:

"Em về khi nào vậy?"

Giọng nói chị Lưu từ bên kia truyền tới, Tô San nhẹ nhàng nói:

"Uhm, về hồi chiều, sau đó lại quay thêm mấy cảnh nữa, mệt quá."

Nghe vậy, người ở đầu dây bên kia dừng một chút, sau đó nói:

"Vậy em nghỉ ngơi nhiều hơn đi. Có điều gần đây em cũng chú ý một chút, có thể sẽ có paparazzi bám theo em đấy."

"Hả?"

Tô San hơi nghi hoặc.

"Hiện giờ em đang hot, cho nên rất nhiều người muốn viết bài về em, còn có khá nhiều nhãn hàng tìm tới mời em đóng quảng cáo. Nhưng hiện giờ chị còn đang thương lượng cát xê, nếu thù lao thấp thì chắc chắn không được rồi. Hiện giờ em đang hot bên mấy paparazzi chắc chắn muốn đi theo em để săn ảnh, xem có cái gì hay ho để viết bài đăng lên không. Vì vậy thời gian này em nhớ chú ý, đừng tùy tiện ra ngoài ăn cơm với ai cả."

Chị Lưu nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Tô San đột nhiên nhớ tới lúc nãy có chiếc xe đi theo sau tụi cô, thoạt nhìn rất giống paparazzi bám đuôi.

"Em biết rồi, nhưng hiện giờ chị cũng đừng để em nhận nhiều bộ phim như vậy, giờ em không có một chút thời gian nào để nghỉ ngơi."

Cô mệt mỏi day day trán, mí mắt nặng tựa ngàn cân.

Nghe vậy, chị Lưu cũng nghiêm túc nói:

"Nghỉ ngơi khoảng 1 tuần thì được, nhưng lâu hơn thì chắc chắn không được. Hiện giờ em vẫn đang trong thời kì đi lên. Đúng rồi, có một bộ phim tình yêu đô thị muốn mời em, hơn nữa thù lao rất cao, thù lao cả bộ phim là hơn một ngàn vạn, nghe nói nam chính đã định là Giang Dần, em tự xem xét quyết định đi. Lát nữa chị sẽ gửi kịch bản qua cho em xem."

---Hết Chương 59---

Chương 60: Bước trên thảm đỏ

“Nghỉ ngơi khoảng 1 tuần thì được, nhưng lâu hơn thì chắc chắn không được. Hiện giờ em vẫn đang trong thời kì đi lên. Đúng rồi, có một bộ phim tình yêu đô thị muốn mời em, hơn nữa thù lao rất cao, thù lao cả bộ phim là hơn một ngàn vạn, nghe nói nam chính đã định là Giang Dần, em tự xem xét quyết định đi. Lát nữa chị sẽ gửi kịch bản qua cho em xem."

"Hiện giờ em không muốn nhận phim thần tượng nữa."

Tô San không cần suy nghĩ gì lập tức từ chối:

"Năm nay đã đóng hai bộ phim thần tượng rồi, giờ em muốn trải nghiệm các thể loại khác."

Nói xong, chị Lưu bên đầu dây kia yên lặng một lúc, cuối cùng thỏa hiệp nói:

"Vậy được, thời gian tới đây chị sẽ tìm giúp em một số phim thuộc thể loại khác."

Nghe vậy, Tô San nhẹ nhàng "Uhm" một tiếng, chị Lưu còn nói mấy ngày nữa sẽ có một buổi lễ trao giải, nói cô hôm đó nhớ tham dự.

Sau khi cúp máy, Tô San nằm trên giường nghỉ ngơi một lúc. Nếu hiện tại cô cùng với Tạ Duyên không ở bên nhau, nếu cô vẫn còn là một diễn viên mới không gì trong tay, chắc chắn chị Lưu sẽ bắt cô phải đóng bộ phim này cho bằng được. Nhưng hiện giờ thấy giá trị

thương mại của cô cao hơn rồi, chị ấy lại sợ cô sẽ bỏ bên này mà đầu quân vào công ty của Tạ Duyên, cho nên giờ mới tôn trọng ý kiến của cô như vậy.

Có điều ai trong giới giải trí này cũng đều như vậy. Thực ra như vậy cũng tốt, hai bên cùng có lợi còn tốt hơn bằng mặt nhưng không bằng lòng, đâm lén sau lưng.

Tắm rửa xong, cô lại nằm lại trên giường lướt mạng. Mấy ngày nay ở bên chỗ Tạ Duyên nên cô gần như mù thông tin, cô cũng muốn xem gần đây trong giới có gì mới không.

Nhìn chung thì, fan của Vương Trừng và Giang Dần càng ngày càng không hợp nhau. Tô San nhìn thấy fan hai nhà cứ chửi qua chửi lại, thực sự rất khó nghe, không chỉ có một ít fan, mà kể cả những người trong ban quản trị câu lạc bộ fan cũng tham gia. Còn đặt một đống biệt danh nào là Vương nương nương, rồi Giang Dâm tùm lum, chuyện này đã không đơn giản chỉ là chế giễu linh tinh. Nhìn thấy vậy, Tô San mới thấy lúc trước mình bị mọi người chỉ trích, chửi rủa thực sự không đáng nhắc tới.

Khi nói một người có được mọi người công nhận hay không thực ra chỉ là tương đối mà thôi, cho dù là nghệ sỹ nào cũng có có người thích, người không thích. Trong giới này, ngay cả Tạ Duyên khiêm tốn tới mức ít khi lộ mặt mà còn có một đống anti-fan, huống chi là những người khác.

Xem qua thêm một ít tin tức giới giải trí, Tô San lại phát hiện thêm một chuyện, có một bộ phim cổ trang mới vừa ra thông báo chính thức, nam diễn viên chính là Lâm Quân, là một trong bốn nghệ sỹ có đông fan hâm mộ nhất hiện nay, hơn nữa anh ta còn là người có diễn xuất tốt nhất trong bốn người. Theo lý thuyết mà nói, nữ chính của bộ phim này chắc hẳn là một tiểu hoa đán có tên tuổi, nhưng Tô

San lại thấy nữ chính vậy mà lại là Đồng Nhạc.

Cô với Đồng Nhạc rất lâu rồi không liên hệ với nhau, cô cứ luôn bận đóng phim. Thế mới nói rất nhiều nghệ sỹ trong giới giải trí mà hẹn hò thì cuối cùng sẽ bởi vì việc cả hai quá bận rộn, gặp mặt thì ít, xa cách thì nhiều mà chia tay nhau. Thời gian yêu đương còn không có thì lấy đâu ra thời gian dành cho bạn bè.

Cô đúng là lâu lắm không nói chuyện với Đồng Nhạc, nhưng không ngờ cô ấy im hơi lặng tiếng như vậy mà lại có được vai nữ chính trong phim này. Phải biết là kiểu phim như thế này cho dù là mời Dương Chỉ đóng nữ chính cũng không quá, danh tiếng của Đồng Nhạc không có, là một diễn viên mới ít ai biết đến, gia đình của cô ấy cũng không có ai ở trong ngành. Tô San thật sự tò mò muốn hỏi cô ấy, nhưng giờ đã muộn thế này, nghĩ nghĩ có lẽ do cô ấy may mắn đúng lúc gặp được cơ hội trời cho, thôi khỏi cần quấy rầy cô ấy làm gì.

Lướt lướt điện thoại xong, cô liền ngủ thiếp đi mất. Mấy ngày nay cô toàn ngồi trên máy bay, không được ngủ ngon, hôm sau chuông báo thức vang lên mấy lượt cô mới nghe thấy.

Đến lúc tới phim trường, chuyên viên trang điểm thấy mắt cô thâm quầng như gấu trúc, liền bôi một lớp kem che khuyết điểm thật dày. Hôm nay lại phải đóng mấy cảnh đánh nhau, Tô San cảm thấy không biết liệu cơ thể của mình có chịu nổi không, cô ngồi trang điểm mà cũng có thể ngủ gật.

Cố gắng vài ngày, chị Lưu tới đón cô đi tham gia buổi lễ trao giải kia. Vừa lên máy bay cô liền ngủ, đến lúc tới nơi chị Lưu phải lay mãi mới dậy.

"Nếu mệt thì nói với chị, chị sẽ nói với đoàn phim cho em nghỉ hai

ngày, đừng để bệnh ra thì chẳng làm được việc gì."

Chị Lưu đi đằng trước nói. Tiêu Chu đi sau xách túi giúp cô, Tô San đeo kính râm đi ở giữa hai người, cô cảm thấy đang đi mà cô cũng có thể ngủ luôn.

"A a a a a! Tô San!"

"Tô Tô, ở đây!!"

Khi đi ra khỏi cổng an ninh, liền có mấy tràng hét chói tai làm Tô San chấn động, tỉnh cả ngủ. Qua kính râm, cô thấy một đám các cô bé kích động giơ giơ mấy tấm bảng ghi tên cô rồi giống như ong vỡ tổ chạy qua phía này.

"Thôi xong rồi, chị quên không đưa vệ sỹ đi theo."

Sắc mặt chị Lưu biến đổi, nói xong lập tức đứng lên che ở trước mặt Tô San.

Chốc lát đám fan hâm mộ đã vây quanh Tô San kín mít, những người bình thường đi qua thấy vậy cũng dừng lại xem, còn lấy điện thoại ra chụp ảnh.

"Xin lỗi, xin lỗi, Tô San còn có việc, cám ơn mọi người đã ủng hộ."

Chị Lưu đi đằng trước rẽ ra đám người hâm mộ để mở đường, vẻ mặt mỉm cười nói.

Nhưng fan ở xung quanh thực sự quá nhiều, chị Lưu mở đường nhưng mãi không thoát khỏi, các cô ấy cứ bu lại, hét chói tai, lấy điện thoại hướng về phía Tô San chụp liên tục. Tô San hiện giờ hoàn toàn tỉnh ngủ rồi, chỉ có thể đi theo sát đằng sau chị Lưu.

"A a a a, Tô San, em rất thích chị!"

"Chị có thể ký tên cho em được không!"

Tô San vẫn luôn mỉm cười, tiếng thét của mấy cô bé khiến cô gần như bị lủng màng nhĩ, một vài người còn xông tới, sổ tay của bọn họ còn chọc tới mặt cô.

Không phải Tô San không muốn ký tên cho các cô ấy, chỉ là nếu mà giờ cô chỉ cần dừng lại một chút để ký tên thì chắc chắn sẽ không thể đi được nữa.

Cũng may là bảo vệ sân bay cũng rất mau tới đây, ngăn cản đám fan hâm mộ, Tô San cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm, đi nhanh theo chị Lưu rời khỏi sân bay.

Đến lúc tụi cô đã lên xe rồi, mấy fan hâm mộ vẫn lưu luyến cầm di động hướng bên này chụp chụp, mặc dù chẳng chụp được gì nhưng vẫn không chịu đi.

Đến lúc xe đã chuyển động, lúc này Tô San mới tháo kính râm xuống, thở mạnh một hơi, cũng may là đã thoát khỏi.

"Đây là chuyện ngoài ý muốn, bình thường những người quản lý fan-club của em chị đều vẫn liên hệ, tuyệt đối không có chuyện đột nhiên tập hợp nhiều người như vậy chờ em ở sân bay."

Chị Lưu ngồi ở ghế đằng trước giải thích.

Tô San biết mình cũng có fan-club, trong đó cũng phân công cấp bậc rõ ràng, sẽ có những người nằm trong bộ phận quản lý. Trong trường hợp thần tượng của mình tham gia gameshow sẽ sắp xếp

thông báo để những người khác biết để tới ủng hộ, còn nếu như trên mạng có những lời đồn đãi tiêu cực thì những người này cũng sẽ chỉ đạo các thành viên trong fan-club để cùng nhau đứng ra đáp trả giúp cô.

Nhưng dù như thế nào, nếu là fan đích thực có lý trí thì tuyệt đối sẽ không dò hỏi nhiều về sinh hoạt cá nhân của thần tượng. Nhưng đúng thực chuyện này là ngoài ý muốn, chắc do gần đây cô xuất hiện nhiều trên truyền thông, cho nên có một số fan cuồng mới vừa biết thông tin chuyến bay của cô liền tập trung tới chờ, điều này thực sự khiến cô bất ngờ.

"Thời gian tới chị đừng nhận hoạt động gì cho em nữa, hiện giờ em tham gia không nổi."

Cô ngồi dựa vào ghế, mệt mỏi nhắm mắt.

"Chỉ có buổi trao giải hôm nay, với ghi hình chương trình vào thứ Bảy tuần này, còn những hoạt động khác chị đều từ chối rồi."

Chị Lưu quay đầu lại, nghiêm túc nhìn cô:

"Có điều bộ phim "Thanh huyết kiếm" em đóng với Giang Dần cũng đã xác định thời gian phát sóng, chắc chắn tới đây sẽ phải tham gia một loạt các hoạt động tuyên truyền."

Tô San nghe vậy không nói gì, cô đột nhiên thấy thật hâm mộ Tạ Duyên, chỉ cần đóng phim, những chuyện khác thì mặc kệ.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, cô không có được địa vị như người ta, cũng không có quyền từ chối các hoạt động tuyên truyền của đoàn làm phim.

Hôm nay ở sân bay chắc chắn có rất nhiều paparazzi chờ ở sân bay. Dù sao lễ trao giải lần này có ít nhất hơn một trăm nghệ sỹ tham gia, hơn nữa còn có rất nhiều sao hạng A. Thể nào lúc sau trên mạng cũng sẽ phát tán mấy tấm ảnh của nghệ sỹ ở sân bay để so sánh, sau đó fan của người này người kia lại vào tranh luận. Đây là chuyện bình thường trong giới giải trí.

Đến lúc Tô San đi tới một studio của một nhà tạo hình nổi tiếng, chị Lưu liền lấy một bộ lễ phục đã chuẩn bị sẵn cho cô đi thay, sau đó để nhà tạo hình làm tóc giúp cô.

Lúc bước trên thảm đỏ cũng là lúc mọi người so sánh các nữ nghệ sỹ, nên lúc này mỗi một nữ nghệ sỹ đều cố gắng để mình thật xinh đẹp, thật nổi bật, tìm mọi cách để mọi người chú ý. Nếu có thể lộ chân thì lộ chân, nếu chân xấu thì lộ ngực, nếu lộ ngực không được thì lộ lưng, sẽ luôn có một chỗ để lộ. Nhưng chị Lưu cũng biết cô sẽ không mặc mấy kiểu quần áo hở hang, cho nên lễ phục chuẩn bị cho cô cũng chỉ là một chiếc váy dạ hội dài cúp ngực đơn giản mà thôi, sẽ lộ ra phần xương quai xanh, nhưng trong giới giải trí, trang phục thế này đã rất kín đáo rồi, Tô San cũng không quá khó để tiếp nhận chuyện này.

Lễ trao giải sẽ bắt đầu lúc 8 giờ tối, nhưng các nghệ sỹ sẽ phải bước trên thảm đỏ trong vòng một tiếng trước khi bắt đầu. Đương nhiên thứ tự xuất hiện trên thảm đỏ cũng rất quan trọng, những người xuất hiện càng về sau thì sẽ càng là người có tên tuổi, người cuối cùng xuất hiện thì tất nhiên khỏi nói rồi. Tô San lần này sẽ đi cùng với các diễn viên trong đoàn phim "Loạn thế chi ca", còn có đạo diễn. Đội hình lần này không tệ, tiếc là Tạ Duyên không tới. Bên phía ban tổ chức đã ra thông báo là tụi cô sẽ xuất hiện vào khoảng 7 giờ 45 phút, như vậy cũng đã thuộc vào nhóm xuất hiện muộn rồi.

Đến lúc tới bên ngoài khu vực thảm đỏ, đã có rất nhiều xe hơi dừng

tại đây, những nghệ sỹ cũng đang lần lượt bước trên thảm đỏ đi vào rồi. Tô San khoác áo bông, Tiểu Chu đi đằng sau giúp cô kéo làn váy, trong chốc lát cô đã tìm thấy xe của đoàn phim.

Trong xe Vương Trừng, Lý Hách cũng đã tới, Phạm Mộng cũng ở trong xe. Đạo diễn ngồi ở hàng ghế trước trao đổi gì đó với Lý Hách. Thấy Tô San đi vào, Vương Trừng lập tức ngồi dịch qua chừa một chỗ cho cô.

"Tô San, không phải hôm nay cô đi chuyến bay sớm hơn tôi sao? Sao giờ mới tới?"

Lý Hách ngồi ở hàng ghế trước quay đầu lại hỏi.

Tô San ngồi dựa vào ghế, siết chặt vạt áo khoác, chưa nói gì thì Vương Trừng ngồi bên cạnh đã giải thích:

"Anh Hách, anh không hiểu rồi, mấy cô gái chả lẽ không cần thời gian để trang điểm, thay đồ linh tinh sao, anh nghĩ xem, phải mất mấy tiếng mới xong?"

Hiển nhiên Vương Trừng rất hiểu mấy chuyện này, Tô San không khỏi cười cười liếc mắt nhìn hắn một cái:

"Còn nói con gái tụi tôi sao, anh thì sao, hôm nay còn tạo kiểu tóc mới nữa? Hôm nay anh lại mất mấy tiếng?"

Xe của đoàn phim rất lớn, chỉ có Phạm Mộng ngồi ở hàng ghế sau cùng không nói tiếng nào ngồi lướt lướt điện thoại. Cô ấy mặc một bộ váy dạ hội cổ khoét sâu chữ V, cổ áo đã xẻ gần tới rốn rồi, chắc chắn cô ấy không muốn bị Tô San đoạt mất nổi bật.

"Mà này, tôi nói cậu biết, tóc mà cứ nhuộm nhiều như vậy sẽ không

mọc nổi nữa đâu."

Lý Hách uyển chuyển nói một câu.

Tô San nghe vậy ho nhẹ một tiếng không nói gì, Vương Trừng bất mãn rướn người lên đấm vào vai Lý Hách ngồi đằng trước mấy cái:

"Nhuộm khúc nào thì tôi cắt đi khúc đó, tại sao tóc tôi lại không mọc được, rõ ràng là do anh ghen tỵ tôi đẹp trai hơn."

Hai người cứ ồn ào nhốn nháo rất vui vẻ, Tô San thì ngồi dựa vào ghế nghỉ ngơi. Cô thật sự rất mệt mỏi, lịch trình thì dày đặc, nếu cho cô ngủ thoải mái thì ít nhất cô có thể ngủ nguyên một ngày một đêm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ trong chốc lát có nhân viên ban tổ chức tới đây nhắc tụi cô xuống xe. Tô San để cho mình tỉnh táo lại, kéo làn váy cẩn thận xuống xe. Phần lớn các nghệ sỹ đều đã vào rồi, chỉ còn một vài người xuất hiện ở khúc cuối. Tô San biết cuối cùng còn có một sao hạng A đặc biệt có tên tuổi, thứ tự của đoàn phim tụi cô như thế này đã là tốt chán.

Thảm đỏ rất dài, gió lạnh thổi phất phơ, nhưng không còn cách nào, Tô San vẫn phải cởi áo bông đưa Tiểu Chu cầm, mình thì đi theo mọi người bước lên thảm đỏ.

Lý Hách và Vương Trừng cũng rất ga lăng, để cô đi ở giữa hai bọn họ, một người đi trước, một người đi sau cô, thỉnh thoảng dừng lại kéo làn váy giúp cô. Dọc hai bên thảm đỏ đều có rất nhiều máy quay, máy chụp hình, ánh đèn flash nhấp nháy không ngừng, rất nhiều người thích cảm giác mọi người đều chú ý nhìn vào mình thế này, giống như kiểu Phạm Mộng, cô ấy vừa đi vừa thỉnh thoảng dừng lại tạo dáng, dáng đi còn cố gắng thể hiện khí chất của bản thân. Còn Tô San cũng không muốn chú ý nhiều, bởi vì trời quá lạnh.

Vất vả lắm mới đi tới khúc giữa, ở đây còn có một chiếc bục nhỏ để các nghệ sỹ dừng lại phỏng vấn một vài câu, nam MC cũng để tụi cô dừng lại, cười nói:

"Woaaa, đạo diễn Hoàng thật hạnh phúc a, cả hai bên đều có mỹ nữ."

Xung quanh có rất nhiều máy quay, đối với lời trêu chọc của MC, đạo diễn Hoàng vẫn rất bình tĩnh, cầm microphone cười nói:

"Sao cậu chỉ thấy mỹ nữ thôi vậy, không thấy đàn ông cũng rất đẹp trai sao?"

Nghe vậy, nữ MC đứng cạnh nam MC cũng lập tức cười nói:

"Chắc chắn là đẹp trai rồi, anh Hách chính là nam thần trong lòng tôi!"

"Vậy cô còn không nhanh qua đó ôm nam thần của cô đi!"

Nam MC cười cười tránh đường cho cô ấy.

Ánh đèn flash xung quanh vẫn nhấp nháy, nữ MC vốn dĩ còn hơi ngượng ngùng, nhưng Lý Hách cũng cười tiến lên trước một bước, cô ấy lập tức liều mình tới ôm một cái. Sau đó nữ MC cười kích động:

"Cuối cùng tôi cũng có thể hoàn thành giấc mộng nhìn thấy nam thần rồi."

Nói xong, mọi người cũng đều phối hợp cười cười. Lúc này nam MC để mọi người cầm microphone giới thiệu bản thân và nhân vật mà mình thủ vai trong phim.

Đến lúc tới lượt Tô San, mặc dù rất lạnh, cô vẫn duy trì vẻ mặt mỉm cười hướng về phía máy quay tự giới thiệu:

"Trong phim "Loạn thế chi ca", tôi thủ vai sủng phi của hoàng đế, là một nhân vật phản diện, cô ấy làm mọi chuyện cũng vì nam chính, tôi càm thấy nhân vật này khá đáng thương."

Mọi người giới thiệu xong, nữ MC lập tức hỏi:

"Nghe nói trong bộ phim này, Tạ Duyên còn dành cho cô nụ hôn màn ảnh đầu tiên, sau đó hai người còn hợp tác với nhau đóng một bộ phim truyền hình, vậy quan hệ của cô và Tạ Duyên có phải là rất thân thiết không?"

---Hết Chương 60---

Chương 61: Trả thù

"Nghe nói trong bộ phim này, Tạ Duyên còn dành cho cô nụ hôn màn ảnh đầu tiên, sau đó hai người còn hợp tác với nhau đóng một bộ phim truyền hình, vậy quan hệ của cô và Tạ Duyên có phải là rất thân thiết không?"

Ánh đèn flash chớp nháy tứ phía, Tô San đã cảm thấy cơ thể của mình đông cứng vì lạnh, nhưng vẫn mỉm cười cầm microphone nói:

"Tạ lão sư là một tiền bối rất tốt, chúng tôi hợp tác với nhau rất vui vẻ."

Đây đều là kiểu trả lời tiêu chuẩn không có kẽ hở, nữ MC cũng không hy vọng cô có thể nói được chuyện gì thú vị, nên cũng buông tha cô, sau đó phỏng vấn Vương Trừng. Khi MC hỏi hắn có quan hệ tốt nhất với ai trong đoàn phim, thì hắn cũng mỉm cười:

"Mọi người đều là tiền bối tốt của tôi, chúng tôi hợp tác rất vui vẻ."

Tô San: "...."

Cô hơi liếc mắt nhìn, Lý Hách ở bên cạnh hắn vẫn duy trì vẻ mặt mỉm cười.

"Mọi người không hổ là cùng một đoàn phim, chỉ có đạo diễn Hoàng là thành thật nhất!"

Nam MC cười cười, sau đó đưa tay hướng về phía thảm đỏ:

"Được rồi, trời lạnh như vậy, mời mọi người đi vào trong, chúc cho bộ phim đột phát phòng vé nhé!"

Tà váy của cô rất dài, Tô San chỉ có thể vừa đi lấy tay kéo kéo, nhưng khi kéo, thì thấy làn váy giống như bị kẹt ở đâu, kéo không được, cô quay đầu lại thì vừa thấy chân đi giày cao gót của Phạm Mộng vừa rời khỏi làn váy của cô.

"Cô cứ đi lên đi, tôi sẽ kéo giúp cô."

Vương Trừng thấy cô vẫn đang kéo tà váy, không nhịn được đi ra đằng sau cô giúp cô nâng làn váy.

Do phía sau vẫn còn người đi tới, cho nên tụi cô không thể dừng lại quá lâu, Tô San nhìn theo Phạm Mộng hiện đã đi lên trước, không nói gì, cũng đi lên.

Bộ lễ phục này của cô là váy cúp ngực, may là lúc nãy cô tiện tay kéo kéo làn váy mới để ý, nếu mà cô cứ như vậy tiến lên phía trước thì váy sẽ tụt xuống. Muốn để cô bị lộ hàng trước bao nhiêu máy quay, máy chụp hình như vậy, không biết là Phạm Mộng đã hận cô tới mức nào rồi a!

Khi vào trong hội trường, vị trí của mọi người trong đoàn phim là gần nhau, một nhân viên lễ tân dẫn đường tụi cô tới ghế ngồi. Lúc này toàn bộ hội trường cũng đã ngồi đầy người, trong này hơi tối, hiện tại trên sân khấu vẫn chưa có động tĩnh gì, do vẫn chưa tới giờ.

Cô ngồi cạnh Vương Trừng, Lý Hách thì ngồi phía bên kia đột nhiên ló đầu ra nhìn cô nói:

"Cô nói xem, Tạ Duyên cũng thật là..., ham quay phim quá giờ cả lễ trao giải cũng không tới, ít nhất thì cũng phải về nhìn bạn gái của cậu

ta một cái a."

Vương Trừng ngồi giữa hai người cũng mỉm cười xen vào:

"Nói không chừng anh ấy ở bên Châu Phi đã tìm được một cô bạn gái da đen nữa rồi."

Tô San: "......"

Cô quét mắt liếc hai người, giọng nói bình thản:

"Tôi nhất định sẽ chuyển lời lại cho anh ấy."

"Khụ khụ, chỉ đùa chút thôi."

Vương Trừng xấu hổ sờ sờ mũi, sau đó lại cười hì hì đưa tay ra so sánh với tay cô:

"Cô xem cô trắng như vậy, lại còn nấu ăn ngon, giống như tiểu tiên nữ thế này thật là hiếm có khó tìm a."

Tô San bất đắc dĩ liếc hắn một cái, siết chặt lại vạt áo choàng, không thèm để ý anh ta.

Lúc này lễ trao giải cũng đã bắt đầu rồi, trên sân khấu đang biểu diễn tiết mục múa mở màn, còn có một ca sĩ đang hát. Trên màn ảnh lớn trên sân khấu thỉnh thoảng sẽ quay tới những nghệ sỹ ngồi dưới khán đài, quay tới ai thì người đó sẽ cười một cái để chào hỏi.

Đến lúc tiết mục mở màn kết thúc, MC mới bước lên sân khấu nói lời mở đầu chương trình. Đây cũng là một giải thưởng khá danh giá trong giới giải trí, nhưng do vào thời điểm đề cử các hạng mục trao giải thì phim điện ảnh "Loạn thế chi ca" còn chưa chính thức công

chiếu nên không có tên trong danh sách đề cử, vì vậy đoàn phim của tụi cô hôm nay cũng chỉ là tới đây góp mặt mà thôi.

Dù sao cũng không liên quan gì tới cô, Tô San liền cúi đầu lướt điện thoại. Lễ trao giải này hiện cũng đang phát sóng trực tiếp trên mạng, kể cả khúc bước trên thảm đỏ lúc nãy cũng vậy. Nhưng không ngờ là đoàn phim của tụi cô cũng lên hot search.

Cư dân mạng A: "Vương Trừng cùng với Lý Hách đúng là kiểu đàn ông ấm áp ga lăng, cả đoạn đường thảm đỏ đều xách tà váy giúp Tô San, đoàn phim này thật là tình thương mến thương nha!"

Cư dân mạng B: "Ha ha ha! Một mình Phạm Mộng xấu hổ!"

Cư dân mạng C: "Có cảm giác cả đoàn phim cô lập một mình Phạm Mộng, là do tôi suy nghĩ quá nhiều sao *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng D: "Tôi cũng có cảm giác này *vừa cười vừa khóc* cả hai đều mặc váy dài, vì sao không xách váy cho Phạm Mộng một chút, có lẽ là do ăn ở..."

Cư dân mạng E: "Tô Tô thật là xinh đẹp! Thật sự là trắng tới mức gần như phát sáng!"

Cư dân mạng F: "Người có gương mặt như cương thi nào đó, cổ chữ V sắp trễ tới rốn rồi *mỉm cười*"

Cư dân mạng G: "Có cảm giác trong đoàn phim còn có rất nhiều chuyện mọi người không biết a *vừa cười vừa khóc*"

Nhớ tới chuyện Phạm Mộng dẫm vào váy của cô lúc nãy, Tô San cũng sẽ không tìm cô ta cãi nhau tranh luận làm gì. Nếu người ta đã ác độc tới mức muốn cô bị lộ hàng, mà cô vẫn ngồi yên không làm gì

thì sẽ khiến cô ta nghĩ là cô rất dễ bắt nạt.

Người đoạt giải ảnh đế hôm nay là một sao hạng A chuyên đóng phim hành động, ảnh hậu cũng là một nữ diễn viên gạo gội. Buổi trao giải lần này cũng không có gì là bất ngờ. Lý Hách cũng có nằm trong danh sách đề cử giải Nam phụ xuất sắc nhất trong vai diễn của một bộ phim đóng trước đây nhưng lại không đoạt giải.

Đến lúc kết thúc, ở bên ngoài đã vây kín paparazzi, ở sân bay chắc chắn cũng có rất nhiều. Vương Trừng còn phải có lịch trình nên vội vã rời khỏi. Tô San thì đi thay đồ, nên cũng không đi cùng chuyến bay với Lý Hách.

Chị Lưu cũng không đi theo cô tới lễ trao giải, chỉ thuê cho cô mấy vệ sỹ đi theo. Đến lúc cô trở lại Thương Hải thì đã qua nửa đêm. Tắm rửa xong xuôi, cô không biết Hạ Hoa đã ngủ hay chưa, vẫn quyết định thử gọi cho anh ta một cuộc.

Điện thoại vang lên ba tiếng thì bên kia bắt máy, sau đó giọng nói nhanh nhẹn của Hạ Hoa vang lên:

"Giờ đã hơn nửa đêm mà gọi điện cho tôi làm gì vậy, không phải là muốn qua đó thăm Tạ Duyên nữa hả? Tôi nói nha, tôi không đi đâu, cô muốn đi thì tự đi một mình đi."

Tô San: "......"

"Không phải chuyện đó, tôi có chuyện muốn nhờ anh giúp."

Cô ngồi đó vừa lau khô tóc, bật loa ngoài rồi nói.

Nghe vậy, bên đầu dây bên kia liền không còn tiếng đánh máy vang lên nữa:

"Sao, cô nhắm được bộ phim nào sao? Đã nói cô đầu quân qua bên này thì cô cứ một mực ở lại Ánh Sao, cô xem Ánh Sao có thể giúp gì cho cô đâu?"

Tô San ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói:

"Có phải anh quen biết rất nhiều phóng viên không? Có thể giúp tôi theo dõi một người được không?"

Nghe vậy, đầu dây bên kia yên lặng, sau đó giọng nói Hạ Hoa nghiêm túc lên:

"Theo dõi ai?"

Tô San ngồi trên sô pha lau khô tóc, giọng nói không nhanh không chậm:

"Phạm Mộng."

Nghe vậy, bên kia cũng chưa phát ra âm thanh gì, có vẻ anh ta không ngờ Tô San lại đề ra một yêu cầu thế này. Đều là người trong giới giải trí, theo dõi một người là có ý gì, Hạ Hoa tất nhiên là hiểu rất rõ, nhưng đúng là không ngờ mâu thuẫn cảu Tô San và Phạm Mộng đã lớn tới mức độ này.

"Cô muốn đề tài ở mức độ nào?"

Tô San không do dự nói:

"Nếu đã muốn theo dõi, thì không thể là đề tài ở mức độ quá bình thường."

Cô không hề cho rằng mình là người thanh cao, người khác đã cố ý hãm hại cô, chắc chắn cô phải đáp trả lại.

"Thật ra tôi có quen một paparazzi, anh ta có khá nhiều tư liệu chuyện riêng tư của Phạm Mộng, cô ta có quan hệ mờ ám với một người ở cấp cao trong công ty. Nếu cô đồng ý thì ít nhất phải tốn một ngàn vạn, cô chắc chắn muốn vạch mặt cô ta sao?"

Ngữ điệu của Hạ Hoa hơi kỳ lạ, có vẻ không ngờ được là cô lại tàn nhẫn như vậy.

"Không cần giáng một đòn quá mạnh, chỉ cần để mọi người hoài nghi là được."

Tô San nói.

Chuyện gì có thể giải quyết bằng tiền thì vĩnh viễn không phải chuyện gì lớn.

Nghe vậy, Hạ Hoa lại có chút băn khoăn, không giới này không có gì là bí mật. Nếu lần này hắn giúp Tô San giật dây, vậy coi như Tô San đã đắc tội Phạm Mộng rồi.

"Được, tôi sẽ nói chuyện thương lượng giá cả với bên kia, chắc chắn sẽ không để cô tốn nhiều tiền như vậy."

Hạ Hoa liền đồng ý.

Ở đời này không có bữa cơm nào là miễn phí, Tô San biết, chuyện này khác hẳn với chuyện đề cử giúp cô thử vai lần trước, nếu Hạ Hoa giúp cô làm chuyện này, thì chắc chắn cô thiếu anh ta một ân tình.

Cúp máy, cô lại tiếp tục lau khô tóc. Nếu Hạ Hoa thực sự tìm ra được một đề tài đủ mạnh, thanh danh của Phạm Mộng chắc chắn sẽ bị phá hủy, chỉ cần là quy tắc ngầm hay là chuyện làm tình nhân của ông lớn nào đó cũng đủ để khiến thanh danh của một nữ nghệ sỹ tụt dốc trong chốc lát. Nhưng cô sẽ không mềm lòng, Phạm Mộng đã nhiều lần muốn cô mất mặt trước giới truyền thông như vậy, cô ta cũng chưa bao giờ suy xét tới thanh danh của cô sẽ bị mất hết.

Ngày hôm sau cô tới phim trường, thấy những tin tức về buổi trao giải ngày hôm qua tràn ngập khắp các trang báo mạng và mạng xã hội, nhưng thực chất thì vẫn là so sánh các nữ nghệ sỹ, rồi fan nhà này tranh luận với fan nhà kia, ai cũng nói thần tượng của mình là xinh đẹp nhất. Nhìn mới thấy, ở khía cạnh này thì giữa các nam nghệ sỹ không kịch liệt như vậy, bởi vì mặc đi mặc lại thì ai cũng chỉ có âu phục mà thôi.

Hôm nay sẽ phải đóng một cảnh vây bắt tội phạm quy mô lớn. Cảnh hành động của cô cũng rất nhiều, còn có một cảnh nhảy ra khỏi một chiếc xe sắp nổ, cảnh này cần phải lộ mặt trước ống kính. Cũng biết là không thể dùng diễn viên đóng thế, Lý Hách cũng không ngăn cản cô nữa.

Nguyên một đoạn đường cái đều bị đoàn phim bao vây lại, lát nữa cảnh làm nổ xe sẽ làm nổ xe thật, nhưng bề ngoài xe thì vẫn mới vậy thực ra xe này đều sắp hết đời rồi. Đạo diễn đang ở bên kia hướng dẫn cảnh quay với Lý Hách, Tô San sờ sờ trang bị bảo hộ đeo trên khuỷu tay, cô thực tế cũng có hơi lo lắng.

"Được, mọi người chuẩn bị!"

Đạo diễn cầm loa hô, Tô San lập tức ngồi vào ghế phụ trên xe, Lý Hách thì ngồi ở ghế lái, công tác hậu kỳ sẽ thêm vào hiệu ứng, hiện giờ khi quay thì hai người chỉ cần ngồi trong xe nói chuyện với nhau

là được, đến lúc đạo diễn ra hiệu có thể nhảy ra thì cô nhảy ra là xong.

"Máy quay bên kia dịch sang một chút, đúng rồi!"

Đạo diễn ngồi ở sau máy theo dõi nhìn chầm chầm màn hình, hô:

"Action!"

Trong xe cũng có lắp máy quay, nghe được tiếng của đạo diễn, Tô San liền quay đầu nhìn ra cửa sổ, khuôn mặt căng thẳng:

"Vì sao anh tạ lại chạy theo con đường ngược hướng chạy trốn như vậy?"

Nói xong, Lý Hách đang lái xe nhíu mày lại, nhanh chóng chuyển động tay lái:

"Cô xem phía sau có ai bám theo không?"

Nghe vậy, Tô San lập tức quay đầu, nhíu mày:

"Không có."

Nói tới đây, Lý Hách không biết nghĩ tới điều gì, Tô San cũng cùng lúc quay đầu lại, hai người nhìn nhau, sắc mặt biến đổi, Tô San lập tức khom người nhảy ra khỏi xe theo ô cửa sổ nhỏ hẹp, cả người lăn mạnh trên mặt đất mấy vòng, ở đằng sau ngay lập tức vang lên một tiếng nổ kịch liệt vang vọng, một luồng khí nóng theo áp lực của vụ nổ đánh tới khiến đầu của Tô San hơi choáng váng.

Cũng không biết đạo diễn hô "Cắt!" từ khi nào. Đến lúc Tô San ngồi dậy, cánh tay và cẳng chân đều bị trầy da, trong tai cũng ù ù. Nhìn

thấy đằng sau chiếc xe đang cháy hừng hực, phim kiểu thế này cần rất nhiều kinh phí cho đạo cụ, cho nên cần cố gắng không bị NG, thành công ngay từ lần quay đầu tiên. Không biết cảnh này có cần làm lại không, Tô San đứng dậy tìm đạo diễn.

Tiểu Chu lập tức chạy qua xem cô có bị thương chỗ nào không. Dù sao quần áo trên người cô cũng bị nhàu nát hết cả, vài chỗ bị rách, còn ôm lấy một bên cánh tay, nhìn là biết có chuyện. Đến khi Tô San nói không sao, cô ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường, toàn bộ nhân viên đoàn đang tập trung dùng bình cứu hỏa để dập lửa. Do chỗ này khá hẻo lánh, cũng ít có xe đi qua, lửa cũng không lan rộng nhiều.

Đạo diễn đang ngồi sau máy theo dõi, còn có vài người đang đứng xung quanh. Ông ấy đang ngẩng đầu nói gì đó với một người đàn ông đội mũ đen đứng bên cạnh, Lý Hách cũng đang ở đó nói chuyện, thấy Tô San qua đây lập tức ngậm miệng không nói gì nữa.

"Đạo diễn, cảnh này còn cần quay lại hay không?"

Cô tới phía máy theo dõi muốn xem lại cảnh lúc nãy mình đóng thế nào.

Thấy cô xuất hiện, đạo diễn sửng sốt, sau đó cười nói:

"Một lần đã thành công rồi."

Nghe vậy, Tô San lập tức thở phào nhẹ nhõm. Cô cũng sợ sẽ phải quay thêm một lần nữa, cảnh nguy hiểm như vậy, nếu không cẩn thận một chút thì sẽ bị thương.

"Tôi có thể xem lại một lần nữa không? Tôi sợ lúc nhảy ra chưa đúng

chỗ."

Tô San nói, tiến lên gần máy theo dõi muốn nhìn.

Nghe vậy, đạo diễn đang tính nói gì, người đàn ông đội một chiếc mũ đen bên cạnh bỗng nhiên trầm giọng nói:

"Vậy là em còn muốn làm thêm một lần nữa?"

---Hết Chương 61---

Chương 62: Lén lút

"Vậy là em còn muốn làm thêm một lần nữa?"

Giọng nói quen thuộc vang lên khiến cả người Tô San cứng đờ. Khi quay đầu lại thì thấy một hình bóng quen thuộc, hắn đội mũ lưỡi trai màu đen, mũ được kéo xuống thấp nên che khuất hơn nửa khuôn mặt, trên người chỉ mặc một chiếc áo gió màu đen đơn giản, thoạt nhìn không khác gì những nhân viên trong đoàn phim.

Nhìn thấy hắn, Tô San rất sửng sốt, hiển nhiên là cô không thể ngờ được hắn đột nhiên xuất hiện ở đây, im hơi lặng tiếng, không hề báo trước!

"Cảnh này vậy là được rồi, nếu quay thêm một lần nữa thì sẽ tốn thêm kinh phí."

Đạo diễn cười hắc hắc nói.

Thực ra mới vừa rồi ông mới biết được Tô San là bạn gái của Tạ Duyên. M* nó, lúc đầu khi thấy Tạ Duyên xuất hiện, ông còn tưởng cậu ta tới để thăm Lý Hách, vốn đang tính mời Tạ Duyên làm cameo đóng một vài cảnh. Nào ngờ người này vừa tới thì câu đầu tiên đã là bắt ông tìm diễn viên đóng thế cho Tô San. Rõ ràng bản thân mình thì chẳng mấy khi dùng người đóng thế vậy mà còn biết bắt bạn gái mình phải dùng người đóng thế!

"Em...em đi thay đồ."

Cô đã ý thức được mình vừa mới làm gì, Tô San lập tức muốn bỏ

của chạy lấy người. Nhưng cô mới xoay người lại thì cánh tay đã bị người ta túm chặt, lại quay lại nhìn Tạ Duyên thì chỉ thấy vẻ mặt của hắn âm trầm, nhìn chằm chằm cô.

Tô San hơi chột dạ, nhưng do cảnh này theo kịch bản thì cô phải lộ mặt, cô cũng không còn cách nào khác mà.

Tròng mắt Tô San chuyển qua bên này rồi lại chuyển qua bên kia suy nghĩ giây lát, sau đó cô đột nhiên tiến gần ôm lấy cánh tay của Tạ Duyên, nhẹ giọng nỉ non:

"Em rất nhớ anh."

Lý Hách: "...."

Ở đây còn đang có rất nhiều người a!

Lý Hách lập tức lánh đi, những người khác xung quanh thấy vậy cũng tản ra, Tiểu Chu yên lặng ngồi gần đó để canh chừng xem có paparazzi tới chụp lén không.

Giọng nói nhẹ nhàng tinh tế của cô vang lên ở bên tai, thành công khiến sắc mặt Tạ Duyên hòa hoãn hơn một chút, đưa tay ôm vai của cô, thấp giọng nói:

"Anh cũng nhớ em."

Tô San đỏ mặt không nói gì nhưng trong lòng thì cảm thán: Người ta nói rằng làm nũng rất có tác dụng, quả nhiên đúng như thế!

"Có điều, ai cho em đóng mấy cảnh nguy hiểm như vậy hả?"

Tạ Duyên nheo mắt lại, gắt gao nhìn chằm chằm cô.

Tô San: "......."

Nội tâm Tô San gào thét: Đồ lừa đảo, hóa ra dù có làm nũng cũng vô dụng!

"Em......em cũng không còn cách nào khác, cảnh này khi đóng cần phải lộ mặt."

Giọng cô càng ngày càng nhỏ xuống.

Nhưng nghĩ tới hai người hiện vẫn đang ở trên đường cái nơi quay phim, cô lập tức nhìn nhìn xung quanh. Mấy ngày nay luôn có paparazzi bám theo cô, không thể để bị chụp được, mấy tấm ảnh thì phải mất mấy trăm vạn, cứ như vậy thì sẽ có ngày tán gia bại sản.

"Bên ngoài có paparazzi, em để Tiểu Chu dụ họ đi chỗ khác, năm phút sau anh hãy đi tới bên chỗ xe bảo mẫu của em đằng kia nha."

Tô San hạ giọng nói.

Nghe vậy, Tạ Duyên cũng không nói gì, Tô San nhìn cái mũ đang đội trên đầu hắn, lập tức nhón chân lên lấy xuống:

"Cái này cho em mượn."

Nói xong, cô đội mũ lên đầu, sau đó cùng Tiểu Chu qua bên đường bên kia, đi vào chỗ để xe bảo mẫu.

Liếc mắt một cái cô liền thấy được một chiếc taxi đang dừng ngay góc rẽ, chiếc xe này đã theo cô được một tuần, đúng là bám riết không tha.

Đến lúc cả cô và Tiểu Chu đã leo lên xe, cô liền cởi áo khoác của mình:

"Em mặc áo của chị vào, sau đó lén lén đi ra khỏi từ đằng kia, bắt đại một chiếc taxi, nói taxi đi vài vòng rồi quay lại là được."

Nghe vậy, Tiểu Chu cũng hiểu ý của cô, lập tức cởi áo khoác của mình ra, mặc chiếc áo khoác vàng nhạt của Tô San vào, cũng lấy chiếc mũ lưỡi trai kia đội lên. Đến lúc Tiểu Chu xuống xe xong, Tô San ngồi trong xe vẫn chú ý quan sát bên ngoài, thấy Tiểu Chu cúi gằm mặt xuống, vội vội vàng vàng đi ra tới lề đường cái, bắt một chiếc taxi, thế là chiếc taxi nãy giờ đỗ ở chỗ rẽ kia cũng bắt đầu chuyển động đi theo, vẫn giữ vững khoảng cách với taxi của Tiểu Chu.

Đến lúc chiếc taxi kia đã đi khỏi, cửa xe bảo mẫu đột nhiên được mở ra, một hình bóng cao lớn màu đen ngồi vào, sau đó cửa xe bị đóng mạnh lại, trong nháy mắt không gian trong xe tối om.

"Sao anh lại tới đây?"

Tô San nhìn hắn, vừa hỏi hắn vừa quay qua lấy hai chai nước trong túi ra.

Cô muốn mở nắp chai nước nhưng tay chỉ cần vừa gồng lên thì nhịn không được xuýt xoa một tiếng ngay lập tức thả tay ra. Thấy lòng bàn tay của cô còn có mấy vết thương nhỏ bị rách ra, vết thương cũng không quá sâu, chỉ là hơi rách da, còn có một chút tơ máu.

Tạ Duyên trầm mặt xuống, bàn tay giơ ra giữ lấy gáy của cô, ghé lại gần nhìn cô với ánh mắt sáng quắc:

"Em thật là to gan."

Hai người nhìn nhau, thấy vẻ mặt hắn âm trầm, hình như đây là lần đầu tiên hắn giận tới mức này. Tô San chớp chớp mắt suy nghĩ, bỗng nhiên tiến lại gần hôn một cái lên môi hắn, giọng nói mềm mại:

"Em bảo đảm đây là lần cuối cùng."

Cảm giác ấm áp mềm mại trên môi vẫn còn đang đọng lại chưa tan đi, nhìn vào khuôn mặt đã đỏ lên của cô, Tạ Duyên hừ nhẹ một tiếng, vẫn không vui, tay xoa xoa đầu cô nói:

"Em lấy cái gì để bảo đảm?"

Thấy ánh mắt hắn lại sáng quắc nhìn mình, Tô San quyết định không nói gì nữa, vì sao cô lại chột dạ vậy nhỉ, rõ ràng lần trước Tạ Duyên cũng như vậy.

Cầm lấy chai nước khoáng, Tạ Duyên vặn mở nắp ra rồi đưa tới miệng của cô, ngữ điệu vẫn không vui vẻ gì:

"Em có biết lúc nãy nguy hiểm như thế nào không, chỉ cần không chú ý một chút rồi bị thương thì làm sao giờ? Tiền quan trọng hay tính mạng quan trọng?"

Tô San ngẩng đầu, bĩu môi:

"Không phải lần trước anh còn đi nhảy dù sao, lỡ như té gãy tay gãy chân thì phải làm sao?"

Tạ Duyên: "......"

"Sao có thể lấy chuyện này làm cái cớ được, anh là anh, em là em, sao em lại học theo anh?"

Vẻ mặt hắn không vui.

"Vì sao em không thể học theo anh? Là do chính anh không chịu làm gương tốt cho em, em thế này là do bị anh dạy hư."

Cô nhận lấy chai nước, ngẩng đầu há miệng hứng lấy nước rót ra từ trong chai.

Một vài giọt nước vương ra cằm của cô, chảy dần xuống tới cổ, thấy vậy ánh mắt Tạ Duyên liền tối sầm lại, bỗng nhiên cúi xuống hôn lên cổ của cô mút sạch giọt nước kia, sau đó còn cắn nhẹ trên cổ của cô một cái.

Cả người Tô San tê dại, rùng mình khiến chai nước trong tay bị đổ ra sàn xe.

"Được rồi, sau này anh sẽ làm gương tốt cho em, em cũng nhất định phải làm một học trò tốt."

Hắn ngẩng đầu, giọng nói trầm thấp.

Vành tai Tô San đỏ lên, nhưng vẫn hừ nhẹ một tiếng:

"Em biết rồi, Tạ lão sư."

Nhìn chằm chằm vào cánh môi đỏ ửng của cô, ánh mắt Tạ Duyên trầm xuống, bỗng ghé qua kề bên tai cô mà nỉ non:

“Nhưng hiện giờ anh vẫn còn đang tức giận, phải làm sao đây?”

Hơi thở nóng rực của hắn phả ra bên tai khiến Tô San rùng mình, không nhịn được rụt cổ:

“Em…em thì có thể làm gì chứ…”

“Thế em vừa mới làm gì?”

Ánh mắt hắn sáng quắc, nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô, hiện giờ vẫn đang nhìn hết bên nọ tới bên kia để né tránh.

Ánh mắt của hắn quá nóng bỏng, Tô San đánh nuốt khan một tiếng, mặt lại bắt đầu nóng lên, do dự không biết nên làm thế nào.

Tạ Duyên vẫn không nói gì mà chỉ yên lặng nhìn chằm chằm cô, không khí trong xe chốc lát trở nên hơi quỷ dị. Có lẽ do bị hắn nhìn lâu quá không chịu nổi, Tô San cuối cùng mới run run rẩy rẩy ghé đầu lại gần hơn, đỏ mặt mổ nhẹ lên môi hắn một cái nhanh như chớp.

Nhưng chỉ trong một tích tắc cô đã bị người nào đó hung hăng đè lên ghế sau xe, một tràng hôn nóng rực quay cuồng ập tới. Tô San không còn tí sức lực nào, chỉ có thể thở hổn hển, phát ra mấy tiếng “uhm…uhm”.

Hắn cứ thế nhẹ nhàng cắn xé hai cánh môi của cô, thô bạo mà đoạt lấy hơi thở của cô. Chỉ đến lúc nhận thấy được cô gần như sắp bị nghẹt thở, mới chậm rãi buông lỏng cô ra, ánh mắt sâu lắng nhìn cô:

“Nhớ kỹ sau này không được làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa.”

Tô San không còn sức lực nào, nhẹ nhàng “uhm” một tiếng, giọng nói vẫn rất yếu ớt:

“Em sẽ nói chuyện với đạo diễn.”

Tạ Duyên: “Anh đã nói chuyện với ông ấy rồi.”

Tô San: “…….”

Cô chỉ yên lặng đỏ mặt, cố gắng bình ổn lại hô hấp của bản thân, đôi mắt to mơ màng ngập nước nhìn chằm chằm hắn:

“Vì sao anh lại ở đây?”

Hơn nữa còn tới bất ngờ như vậy.

“Mấy cảnh ở Nam Phi quay xong rồi, sắp tới đây sẽ qua Ai Cập để lấy cảnh.”

Hắn đưa tay ôm lấy eo cô, đầu vùi vào bên cổ của cô cọ cọ, hít một hơi thật sâu:

“Anh muốn tới nhìn em một chút.”

Tô San nhíu nhíu mày, Ai Cập?

“Vậy khi nào anh đi?”

Cô có hơi không vui, vì sao đạo diễn cứ nhất định phải chọn nơi đóng phim là mấy nơi khỉ ho cò gáy vậy?

Tạ Duyên: “Bây giờ.”

Nói xong, hắn giơ cổ tay lên nhìn vào đồng hồ, sau đó hôn một cái lên má cô nói:

“Anh đi đây, nếu không thì sẽ không kịp giờ bay.”

Mọi người trong đoàn phim đều đang chờ hắn.

Nghe vậy, Tô San đang tính nói gì đó, thì Tạ duyên đã kéo mở cửa xe bảo mẫu đi xuống.

“Anh nhớ cẩn thận.”

Cô thò đầu ra khỏi cửa xe nói với theo, trên mặt còn có một chút lo lắng:

“Anh nhớ rõ những điều mà anh nói, nếu anh mà còn tiếp tục quay những cảnh nguy hiểm, thì em sẽ học theo anh.”

Người nào đó đã xuống khỏi xe nghe vậy không khỏi quay đầu lại, nhìn nhìn cái đầu nhỏ đang thò ra ngoài xe, nhẹ giọng cười nói:

“Anh còn có rất nhiều thứ khác để em học theo.”

Nói xong, liền nhanh chóng đi về hướng khúc rẽ ở đầu đường, Triệu Đồng đã lái xe chờ hắn ở đó.

Tô San nghe vậy thì đỏ mặt, cũng không thèm để ý tới lời đùa giỡn của hắn nữa. Đến lúc hình bóng của hắn đã biến mất khỏi tầm mắt, cô lại ngồi lại vào xe. Giờ cô đã hơi hiểu được suy nghĩ của Hạ Hoa, đang yên lành, tại sao lại đi nhận đóng mấy phim nguy hiểm như vậy, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây.

Cô nghĩ rằng sau này không thể để mặc Tạ Duyên cứng đầu cố chấp như vậy, cho dù là chuyện gì cũng không quan trọng bằng an toàn của bản thân.

Tiểu Chu đi taxi vài vòng khoảng nửa tiếng liền quay lại đây. Có lẽ đã

biết mình bị lừa, lúc quay về thì chiếc taxi kia còn vượt taxi của Tiểu Chu đi về trước, nhưng dù sao giờ Tạ Duyên cũng đã đi mất rồi, bọn họ chắc chắn cũng chẳng chụp được thứ gì.

Buổi chiều có quay vài cảnh, chỉ là đối thoại bình thường. Mặc dù không mệt, nhưng do hôm nay phải quay cảnh xe phát nổ kia nên khiến trên người Tô San có vài vết thương nhẹ và bầm tím. Đến buổi tối, khi đã quay về khách sạn, cô lại một mình ngồi đó bôi thuốc.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, ánh đèn trên trần nhà khá chói mắt, một lúc sau đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ không gian tĩnh lặng trong phòng.

Tô San buông tuýp thuốc mỡ xuống, ngồi dựa lưng vào sô pha bắt máy, đầu dây bên kia lập tức vang lên giọng nói trầm ổn của Hạ Hoa:

“Tôi đã xem video rồi, trong đó quay lại Phạm Mộng nắm tay một người đàn ông đi vào khách sạn. Lúc xuống xe, cô ta còn hôn một cái lên má ông ta. Người đàn ông này chính là Phó Tổng giám đốc của công ty quản lý của Phạm Mộng, năm mươi tuổi, luôn thích cặp kè với mấy cô gái trẻ tuổi. Giá video này là ba trăm vạn, đây là giá thấp nhất! Nếu cô muốn, bọn họ có thể đưa cho cô cả video khúc sau nữa, nhưng còn phải thêm tiền.”

Hôn một cái thì tất nhiên càng có lực hơn là nắm tay rồi, nhưng tất nhiên tay săn ảnh kia không muốn một lần đã dâng tất cả mình có ra, chỉ đưa một nửa. Đến lúc sau, chắc chắn phía Phạm Mộng sẽ phải bỏ tiền ra để mua lại nửa còn lại. Một video có thể lấy tiền hai lần, tất nhiên anh ta sẽ muốn kiếm lời rồi.

“Không sao cả, mặt của người đàn ông kia có cần phải làm mờ đi không?”

Tô San nghiêm túc hỏi.

Cho dù chỉ là nắm tay nhau cũng vậy, đã nắm tay một người đàn ông bốn năm mươi tuổi đi vào khách sạn, chỉ cần là người trưởng thành đều biết là sẽ xảy ra chuyện gì.

“Không cần thiết, ông Phó tổng giám đốc Lưu này cũng không phải là lần đầu tiên bị chụp lại ảnh hẹn hò với mấy nữ diễn viên trẻ. Luôn luôn có paparazzi theo dõi ông ta, cũng do vậy nên lần này mới vô tình quay được ông ta đi cùng với Phạm Mộng.”

Hạ Hoa vừa nói vừa cười một tiếng.

Nghe vậy, Tô San hơi im lặng trong giây lát, mới lên tiếng nói:

“Hiện giờ tôi sẽ chuyển khoản qua cho anh.”

Hạ Hoa ở đầu dây bên kia không nhịn được hỏi lại:

“Cô suy nghĩ kỹ chưa, cô làm vậy coi như hoàn toàn kết thù oán với Phạm Mộng, trong giới này cô ta cũng có mạng lưới quan hệ khá rộng, cô chắc chắn muốn đắc tội cô ta sao?”

---Hết Chương 62----

Chương 63: Ra tay

“Cô suy nghĩ kỹ chưa, cô làm vậy coi như hoàn toàn kết thù oán với Phạm Mộng, trong giới này cô ta cũng có mạng lưới quan hệ khá rộng, cô chắc chắn muốn đắc tội cô ta sao?”

“Mặc dù không nên đắc tội thì cũng đã đắc tội rồi, hay anh cảm thấy tôi không nên làm vậy?”

Tô San hỏi ngược lại.

Nói tới đây, người ở đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó mới lên tiếng:

“Vậy được, cô chuyển tiền qua cho tôi, sau đó tôi sẽ căn cứ tình hình xem lúc nào phù hợp sẽ nói bên kia đăng tin nóng này ra.”

Nghe vậy, Tô San cũng không nói gì thêm, liền cúp máy sau đó liền chuyển ba trăm vạn qua cho Hạ Hoa. Cho dù mất ba trăm vạn đi nữa cũng được, đối với Phạm Mộng, cô thật sự chịu hết nổi rồi.

Có điều mấy ngày sau đó Hạ Hoa cũng chưa để bên kia phát tán video này ra ngay, mà còn chờ một thời gian.

Bởi vì sắp tới, bộ phim tình yêu đô thị của cô và Tạ Duyên sẽ công bố đoạn trailer đầu tiên. Nếu lần này công bố mà có thái độ của cư dân mạng không tốt, hoặc mấy fan Tạ Duyên mà điên cuồng công kích cô, thì vừa lúc có thể để video này của Phạm Mộng phát tán ra để đánh lạc hướng của người, một mũi tên trúng hai con chim.

Hôm nay lúc công bố trailer phim, thì Tô San còn đang đóng một cảnh đánh nhau, bị NG vài lần, đến lúc cuối khi cô đã mệt rã rời thì đạo diễn mới để mọi người đi ăn cơm.

Tô San ngồi trong phòng trang điểm ăn cơm hộp. Weibo của cô hiện giờ đều để chị Lưu quản lý, những chuyện như chia sẻ trailer phim trên Weibo để tuyên truyền, quảng bá thì cô cũng không cần tự mình làm nữa. Đến 12 giờ, cô chuẩn bị lên mạng thì có cuộc gọi tới, là Tạ Duyên.

Đến lúc cô bắt máy, phía bên kia liền truyền tới một giọng nói quen thuộc:

“Ngày hai mươi tháng này em có rảnh không?”

Nghe vậy, Tô San hơi sửng sốt, cầm ly nước uống một ngụm mới nói:

“Sao vậy, không phải bây giờ anh còn đang quay phim sao?”

Trong phòng trang điểm chỉ có cô và Tiểu Chu, những người khác đều ra ngoài ăn cơm rồi.

“Một người bạn kết hôn.”

Tạ Duyên nói.

Nghe vậy, không hiểu sao tim Tô San lại đập nhanh hơn một chút, hơi xấu hổ. Cô họ nhẹ một tiếng, nhìn nhìn qua Tiểu Chu, thấy cô ấy còn đang lướt điện thoại, vừa lướt vừa cười cười không ngừng.

Gắp một miếng đậu hũ bỏ vào miệng, Tô San vừa nhai nhai vừa ấp úng nói:

“Em …chắc là có rảnh.”

Nói xong, người ở đầu dây bên kia hơi im lặng giây lát, rồi nói:

“Vậy ngày mười chín em cùng với Hạ Hoa bay qua đó, chúng ta sẽ gặp nhau tại Paris.”

Có thể khiến một người tư bản chỉ quan tâm lợi ích như Hạ Hoa cũng đi, thân phận của người bạn này chắc chắn không đơn giản. Nhưng gần đây cô cũng không có nghe nói việc ai đó trong giới sắp kết hôn?!

Suy nghĩ một chút, cô mới nói vào điện thoại:

“Em biết rồi.”

Ngày hai mươi lăm tháng này bộ phim này sẽ đóng máy. Nếu giờ đã xác định đi qua đó, thì giờ Tô San cần nói bên đoàn phim tập trung mấy cảnh của cô lại quay một lượt cho xong sớm, chắc nói với đạo diễn cũng không có khó khăn gì lắm.

Nghe vậy, đầu dây bên kia cũng tĩnh lặng một hồi lâu. Đến lúc Tô San chuẩn bị muốn cúp máy, Tạ Duyên cuối cùng không nhịn được lên tiếng hỏi:

“Khi nào em mới đưa anh tới gặp ba mẹ của em?”

Tô San: “…….”

Một tay cô mân mê chiếc đũa, vành tai hơi đỏ lên, Tiểu Chu ở bên kia vẫn đang cười cười, hình như nhìn thấy chuyện gì buồn cười lắm.

“Khi…khi nào có thời gian để em nói chuyện với ba mẹ trước đã.”

Sau đó, cô lập tức nói tiếp:

“Em còn đang ăn cơm, cúp máy trước nha.”

Cũng không chờ bên kia có phản ứng gì liền cúp máy luôn rồi ném điện thoại qua một bên, tim còn đang đập dồn dập.

Cô biết là cô nên nói chuyện của cô và Tạ Duyên với ba mẹ, nhưng vẫn luôn không biết phải mở miệng như thế nào. Hơn nữa mẹ của cô còn rất không thích việc cô quen người trong giới giải trí, đến lúc đó liệu mẹ của cô có phản đối Tạ Duyên hay không.

Thấy cô cứ yên lặng thất thần ngồi trên sô pha, Tiểu Chu tò mò nhìn hộp cơm trên bàn:

“Không ngon sao chị? Nếu không em ra ngoài mua một chút điểm tâm cho chị nha?”

“Không phải.”

Nhớ tới đoạn trailer phim hôm nay công bố, Tô San lại cầm điện thoại lên vào Weibo. Vừa mở ra thấy cô và Tạ Duyên hiện đang ở top 1 hot search, thầm nghĩ chắc mình lại bị mắng. Tô San cũng rất bất đắc dĩ, ham muốn chiếm hữu của những fan hâm mộ nữ rất mạnh, họ chỉ mong sao cho thần tượng nhà mình cả đời không kết hôn.

Nhưng đến lúc khi cô nhìn xuống phần bình luận thì thấy, chuyện cũng không giống như cô tưởng tượng.

Cư dân mạng A: “A a a a a! Trái tim thiếu nữ của bà cô già này chịu không nổi!”

Cư dân mạng B: “Nhiệt huyết sôi trào! Quả thực quá ngọt ngào!!!”

Cư dân mạng C: “Tôi cho phép Tô San trở thành người con gái của Tạ Duyên nhà tôi *mặt cún*”

Cư dân mạng D: “Trailer quá ngọt rồi, nhìn có vẻ phim khá hay, chờ mong lúc phim phát sóng *trái tim*”

Cư dân mạng E: “Ui mẹ ơi! Đặc biệt lúc xem tới đoạn Tô San ngồi trên lưng Duyên ca nhà tui đọc sách, bà cô già này trong lúc vô thức tự nhiên mỉm cười *che mặt*”

Cư dân mạng F: “Đừng mà!!! Ông xã là của tui!!!”

Cư dân mạng G: “Tôi đánh cược, nếu giữa hai người này mà không có gì mờ ám, thì tôi nhất định sẽ livestream ngồi gặm tường xi măng *mỉm cười*”

Cư dân mạng H: “Những ai lúc trước tuyên bố rằng diễn xuất của Tô San sẽ bị Lý Tuyết hạ gục trong nháy mắt, giờ xin hỏi mấy người có cảm thấy mất mặt không? *mỉm cười*”

Cư dân mạng I: “Ha ha ha, kỹ nữ họ Tô có tâm cơ bám lấy Tạ Duyên để lăng xê, chờ mong bên phía Tạ Duyên đứng ra làm sáng tỏ *mỉm cười*”

Tô San hoàn toàn không ngờ số người mắng chửi cô lại ít như vậy. Fan hâm mộ của Tạ Duyên, chỉ trừ một số fan cuồng ra, những người khác cũng chỉ mang theo tâm lý xem phim mà thôi, cũng không công kích gì cô. Còn có một vài người bình thường cũng rất kích động, Tô San không ngờ bọn họ lại kích động như vậy, cho đến lúc xem đoạn trailer cô mới hiểu được, người cắt nối biên tập đoạn

trailer này đúng là có tay nghề tốt, trailer rất phù hợp với khẩu vị giới trẻ.

Tô San cũng khá hiểu tâm lý của fan hâm mộ, bọn họ chỉ thấy những nữ nghệ sỹ nào có nhân cách tốt, lại xinh đẹp, diễn xuất tốt, lại khiêm tốn không hay lăng xê mới xứng đôi với thần tượng của bọn họ. Lúc trước danh tiếng của Tô San không tốt phần lớn là do diễn xuất của cô đã tệ lại hay đoạt vai của người khác. Nhưng từ khi phim điện ảnh được công chiếu, còn thêm công tác marketing của công ty, danh tiếng của cô cũng từng chút một tốt lên.

Nhưng tất nhiên là, chị Lưu hoàn toàn không ngờ rằng phản ứng của cư dân mạng với đoạn trailer là như thế này. Vốn đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đàn áp những bình luận tiêu cực, nhưng xem ra bây giờ cũng không cần nữa. Lúc Tô San gọi điện qua cho chị ấy hỏi thăm tình hình thì thấy bên đó có vẻ bận nên cũng không quấy rầy nữa.

“A a a! Không được rồi! Thật là đẹp trai quá đi!”

Tiểu Chu vừa cầm điện thoại di động ngồi trên ghế sô pha kích động giống như được bơm máu gà.

Tiểu Chu là fan não tàn của Tạ Duyên, gần như là si mê luôn rồi, chuyện này thì Tô San biết. Nhưng là một trợ lý của người nổi tiếng thì không được phép hâm mộ cuồng nhiệt các nghệ sỹ khác, nếu không thì có khả năng sẽ bị truyền thông biết được mà lan ra những tin đồn không hay. Nhưng Tô San cũng sẽ không nói chuyện này cho chị Lưu.

Có lẽ do không kiềm chế được, Tô San đột nhiên lên tiếng:

“Lần sau chị sẽ để em ôm anh ấy một cái.”

Thực ra khi tiếp xúc nhiều thì sẽ nhận ra rằng, thần tượng của mình thực ra cũng chỉ là người bình thường thôi, không có gì đặc biệt.

“Hả?”

Tiểu Chu nghe vậy kích động hét lên một tiếng, sau đó lại cật lực xua tay:

“Không muốn, không muốn! Nếu mà vậy thì em sẽ chịu không nổi!”

Tô San: “……..”

Cô đúng là không hiểu nổi thế giới của fan hâm mộ.

Ăn cơm một lúc, sau đó cô liền khoác áo đi ra khỏi phòng trang điểm đi tìm đạo diễn. Nghe được là cô muốn hoàn thành xong các cảnh quay trước ngày mười chín, đạo diễn cũng không có ý kiến gì. Chỉ nói cô cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì các cảnh hành động, đánh đấm thế này mà tập trung lại để quay gấp như vậy sẽ rất mệt.

Tô San đương nhiên biết đóng những cảnh này rất mệt, nhưng không còn cách nào khác. Cô cũng đã quyết định rồi, sau này không bao giờ nhận đóng mấy thể loại phim hành động thế này nữa. Thân thể mềm yếu của cô chịu không nổi.

Buổi chiều nay lại đóng thêm mấy cảnh bắn súng, đến khi quay về khách sạn thì đã là 9 giờ tối rồi. Hơn nữa Tô San nhận ra rằng, lại có thêm một paparazzi đi theo cô. Hiện giờ phòng khách của cô cũng không dám kéo mở rèm cửa rồi.

Mấy ngày tiếp theo, fan của couple Tô San - Tạ Duyên càng thêm lớn mạnh. Bởi vì nếu như là những lần trước, bên phía Tạ Duyên sẽ đứng ra làm sáng tỏ ngay, nhưng lần này lại không có động tĩnh gì,

tất nhiên kéo theo đó là anti-fan cũng ngày càng nhiều. Nhưng chị Lưu có nói, tỉ lệ cô xuất hiện trên truyền thông trong tháng này là cao nhất. Mặc dù đa phần những kịch bản hiện tại mời cô đóng vẫn là phim thần tượng, nhưng giá trị con người của cô tăng lên không ít, hiện giờ thù lao của cô đã lên tới mức ba mươi lăm vạn một tập phim. Mà bộ phim tình yêu đô thị của Giang Dần sắp đóng, hình như rất quyết tâm mời cô cho bằng được, hiện đã nâng mức thù lao trọn bộ phim là ba ngàn vạn. Nhưng cho dù cao hay thấp cô cũng sẽ không nhận.

Đến ngày mười lăm, có một nhà truyền thông đăng lên một đoạn video, trong nháy mắt lập tức khiến cư dân mạng bùng nổ. Đề tài #Phạm Mộng đêm khuya cùng đàn ông đi vào khách sạn# cũng trở thành đề tài nóng nhất. Đối với những scandal như thế này, cư dân mạng rất thích thú, đua nhau vào xem. Phần bình luận phía dưới cũng mắng chửi thậm tệ.

Cư dân mạng A: “Thật sự là quá mức ghê tởm, một lão già như vậy mà Phạm Mộng vẫn có thể xuống tay được *nôn mửa*”

Cư dân mạng B: “Đám fan não tàn cũng đừng cố mà đi thanh minh làm gì, cho dù hai người có quan hệ tốt thế nào cũng không thể nắm tay nhau như vậy. Cho dù là cha con thì cũng không được như thế *mỉm cười*”

Cư dân mạng C: “Đúng là không nhìn nổi, giới giải trí thật là hỗn loạn!”

Cư dân mạng D: “Uổng cho tôi trước đây cũng khá thích cô ta, không ngờ là lại ghê tởm như vậy *nôn mửa*”

Phản ứng của cư dân mạng vô cùng cực đoan. Một nữ diễn viên mà dính phải chuyện như thế này thì coi như là vết đen trong cả sự

nghiệp của mình. Nhưng Tô San cũng không thấy Phạm Mộng đáng thương. Lúc trước khi cô ta muốn Tô San bị lộ hàng trong buổi trao giải kia cũng không hề chịu suy nghĩ tới cảm nhận của cô.

Mấy chuyên viên trang điểm trong phòng đều đang bàn luận chuyện trên mạng. Dù sao cũng là người trong giới, chắc chắn biết đây là do có người cố tình gây ra chuyện này, nhưng Tô San cũng không nói xen vào làm gì.

“Chị Tô, điện thoại của chị.”

Tiểu Chu đột nhiên mang điện thoại của cô qua đây.

Tô San hiện đang ngồi trước bàn trang điểm để làm tóc. Thấy có cuộc gọi tới, thì nhà tạo hình cũng dừng tay lại.

Nhìn thấy là chị Lưu gọi, đến lúc Tô San bắt máy, trong điện thoại lập tức vang lên một giọng nói gấp gáp:

“Chuyện của Phạm Mộng có phải là do em làm không?”

---Hết Chương 63---

Chương 64: Đây là duyên phận

“Chuyện của Phạm Mộng có phải là do em làm không?”

“Uhm.”

Tô San sảng khoái thừa nhận.

Nghe thấy vậy, đầu dây bên kia im lặng trong chốc lát, có vẻ không ngờ thật sự là cô, một lúc lâu sau chị Lưu mới lên tiếng:

“Vì sao em không nói trước với chị?”

“Nếu em nói thì chị sẽ đồng ý sao?”

Tô San đè giọng hơi nhỏ xuống, lại nói tiếp:

“Hay là chị cảm thấy là em làm vậy là sai sao?”

Ở trong giới này, nếu như có thể không đắc tội thì cũng đừng đắc tội người ta, đặc biệt là những người có bối cảnh, có người chống lưng, không có người đại diện nào lại đi chủ động làm chuyện này. Cho nên lúc nghe thấy đề nghị của cô thì ngay cả Hạ Hoa cũng cảm thấy hơi do dự, huống hồ là chị Lưu.

Nghe thấy giọng nói của cô đã có vẻ không vui, chị Lưu cố gắng bình tĩnh lại, nghiêm túc nói:

“Nhưng em cũng nên nói trước với chị một tiếng, để chị có sự chuẩn

bị. Để đến lúc có người hỏi tới thì còn có cách trả lời thỏa đáng, lỡ như bên phía họ phản kích lại thì làm sao đây?”

“Có một số chuyện đã xảy ra em cũng không muốn nhắc tới, nhưng chị nghĩ em là một người vì những chuyện không đâu mà tùy hứng sinh sự sao?”

Giọng điệu của Tô San đã mang theo chút lạnh lùng.

Suy nghĩ của chị Lưu cũng không sai, nhưng nếu cô mà nói trước chuyện này với chị ấy thì không thể nào chị ấy sẽ đồng ý để cô làm.

Lần đầu tiên thấy chị Tô thể hiện rõ sự không vui, Tiểu Chu đứng đằng sau không biết phải làm sao, liền cùng với hai chuyên viên trang điểm đi ra khỏi phòng, dành không gian cho chị Tô nghe điện thoại.

“Chị không biết vì lý do gì mà em đột nhiên làm vậy, nhưng nếu em nói trước với chị, sao em biết là chị chắc chắn sẽ ngăn cản em chứ? Không lẽ là trong lòng em cũng không thật sự tin tưởng chị?”

Nghe thấy giọng chị Lưu còn mang theo sự tức giận, Tô San hít sâu một hơi, cúi đầu không nói gì.

Cả hai người đều im lặng giằng co như vậy, thật lâu sau, Tô San mới nhẹ giọng nói:

“Thật xin lỗi, đáng lẽ em nên nói chị biết.”

Không cần biết khi cô nói ra chị Lưu ngăn cản hay đồng ý, nhưng đúng là cô cũng không nên gạt chị ấy. Nếu trong một mối quan hệ mà có sự lừa dối tức là giữa hai bên không đủ sự tin tưởng.

Nghe thấy vậy, người ở đầu dây bên kia hơi trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn nói với giọng điệu hòa hoãn:

“Chị biết Hạ Hoa vẫn luôn muốn mời em đầu quân qua bên đó. Thực ra em có tố chất không tồi, nhưng do chị của em đã giao em cho chị, giây phút nào em vẫn còn đang ở bên cạnh chị thì chắc chắn chị sẽ không bỏ mặc em.”

Tô San nhẹ nhàng “uhm” một tiếng, cũng không nói chuyện gì khác nữa. Hiện tại cô đang bị áp lực rất lớn, mỗi ngày đều bận rộn quay phim, thần kinh căng thẳng. Căn bản hoàn toàn không có thời gian suy xét cho tương lai sau này. Tất cả mọi người đều nghĩ cô sẽ rời bỏi công ty này, nhưng thực ra cô hoàn toàn không có suy nghĩ tới chuyện đó.

“Tháng sau em sẽ có lịch tham gia vài hoạt động, chị sẽ gửi lịch trình qua cho em. Hơn nữa, em được đề cử hạng mục Diễn viên mới xuất sắc nhất của Giải Bạc Hùng lần thứ 52. Mùng 9 tháng sau em sẽ tham dự lễ trao giải cùng với đoàn làm phim, Phạm Mộng cũng sẽ tới!”

Câu sau cùng của chị Lưu mới là điều quan trọng nhất. Biết chị ấy đang lo lắng chuyện gì, nếu cô đã dám làm thì sẽ không sợ bị người ta biết được.

“Em rõ rồi, em sẽ chú ý.”

Cô chỉ thản nhiên nói.

Nghe vậy, chị Lưu ở đầu dây bên kia cũng không nói gì nữa, chốc lát sau liền cúp máy.

Ngồi đó một hồi, cô mới gọi Tiểu Chu tới, sau đó nhà tạo hình tiếp tục

làm tóc cho cô xong liền ra ngoài tiếp tục quay phim.

Những cảnh diễn trong mấy ngày cuối cùng này đều khá nặng. Hơn nữa do muốn quay cho kịp thời gian nên mỗi ngày đều phải quay phim tới nửa đêm mới xong. Do cơ thể chịu cường độ làm việc cao, rất nhiều lúc Tô San suýt nữa thì ngất xỉu, nhưng cuối cùng vẫn phải cố gắng chống đỡ.

Chuyện trên mạng vẫn còn ồn ào, nhưng may là hiện tại phim "Loạn thế chi ca" cũng đã kết thúc chiếu rạp nên không ảnh hưởng tới doanh thu phòng vé. Bên phía công ty quản lý của Phạm Mộng cũng có lên tiếng giải thích, nói rằng đây là do bị người khác hãm hại, tính chân thật của video cần được xem xét lại.

Không tới hai ngày sau, Phạm Mộng cũng chính thức lên tiếng.

#Weibo Phạm Mộng: "Hai ngày nay tôi cũng không được nghỉ ngơi đàng hoàng, chỉ luôn bận rộn quay phim. Đạo diễn cũng nói với tôi rằng cứ như vậy sẽ không tốt cho cơ thể, nhưng tôi biết rằng chỉ có bận rộn như vậy tôi mới có được những khoảnh khắc quên đi những phiền não. Nói thật là, tôi cảm thấy rất bất đắc dĩ, tất cả mọi người đều nói rằng tôi phẫu thuật thẩm mỹ. Đúng, tôi thừa nhận tôi có chỉnh lại một chút. Trong lòng mỗi người đều có niềm yêu thích đối với cái đẹp, tôi chỉ muốn làm cho bản thân ngày càng tốt đẹp hơn mà thôi. Nhưng có 'một vài người nào đó' bàn luận, chỉ trích tới cả người nhà của tôi, tôi cũng không muốn nói nhiều, chỉ vẫn luôn cố gắng đóng phim. Tôi biết rằng sự tồn tại của tôi ảnh hưởng tới rất nhiều người, tôi cũng không muốn so đo với 'người nào đó', nếu đã không chịu nổi thì đừng cố gắng đi so với người khác, bản thân mình tại sao chỉ vì háo thắng mà còn chỉ trích tới người nhà của người khác? Hiện giờ có rất nhiều người mắng chửi tôi, nói tôi hạ tiện, không biết xấu hổ, thậm chí còn có những lời tệ hại hơn. Tôi biết làm một người của công chúng thì phải có tố chất tâm lý mạnh mẽ, chịu đựng được áp

lực, có thể nói do nội tâm của tôi còn chưa đủ mạnh mẽ. Tôi cũng không dám mơ ước xa vời, chỉ hy vọng mọi người đừng lôi người nhà của tôi vào đây, bọn họ hoàn toàn vô tội. Còn về đoạn video kia, tôi biết cho dù mình có giải thích như thế nào cũng không ai tin tưởng. Phó tổng giám đốc Lưu là một người bạn rất tốt của tôi, tụi tôi rất hay đùa giỡn với nhau, đôi khia cách nói chuyện và hành vi cũng không cố kỵ quá nhiều. Tôi thừa nhận rằng đã là một người của công chúng thì không được tạo ra những ảnh hưởng không tốt cho mọi người. Tôi cũng không hy vọng xa vời rằng mọi người sẽ tin lời tôi nói, tôi chỉ biết một điều, người nào tin tưởng tôi thì vẫn sẽ tin tưởng tôi, còn những người nào không tin tôi, thì tôi cũng rất mong rằng bản thân mình sẽ có được những tác phẩm tốt hơn nữa để mọi người hiểu được một Phạm Mộng chân thực."

Cư dân mạng A: "Là do tôi suy nghĩ quá nhiều sao? Có cảm giác Phạm Mộng bị 'người nào đó' hãm hại a?"

Cư dân mạng B: "Không có lửa làm sao có khói, kiểu giải thích thế này chỉ dành cho trẻ con ba tuổi, thôi để mấy dòng này cho bọn fan não tàn xem đi *mỉm cười*"

Cư dân mạng C: "Phạm kỹ nữ à, rõ là kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trinh tiết! Không nói tới những chuyện khác, khuôn mặt như vậy mà nói chỉ chỉnh một chút? Rõ ràng là đổi sang một khuôn mặt khác luôn rồi!"

Cư dân mạng D: "Tin tưởng Phạm Mộng nhà tui, bọn anti-fan đi chết hết đi!"

Cư dân mạng E: "Nói thật là, tôi cũng không cảm thấy Phạm Mộng có gì sai. Mấy chuyện này trong giới giải trí cũng quá nhiều, chỉ là vẫn chưa bị vạch trần mà thôi. Cũng chỉ có thể trách người mà Phạm Mộng đắc tội, có thể bôi đen một ảnh hậu như vậy, bối cảnh chắc

chắn rất trâu bò."

Cư dân mạng F: "Không hiểu vì sao vẫn có fan não tàn vào để thanh minh cho cô ta, loại người thế này tốt nhất là cút khỏi giới giải trí đi, đừng nói với tôi diễn xuất thế này thế nọ, giải Ảnh hậu của cô ta có xứng đáng hay không còn không biết tự mình hiểu lấy sao?"

Cư dân mạng G: "Nghe nói đoạn tiếp theo của video này đã bị công ty quản lý của Phạm Mộng mua lại với giá một ngàn vạn, quả nhiên có tiền có khác, thích làm gì cũng được!"

Bài diễn văn dài của Phạm Mộng trên Weibo thực ra cũng có một chút hiệu quả, ít nhất cũng coi như là an ủi tâm lý cho những fan trung thành, chắc chắn họ sẽ tiếp tục ủng hộ cô ấy. Nhưng fan hâm mộ là một thứ rất khó mà nắm bắt, mấu chốt là những người khác có còn giữ chút yêu thích nào với cô ấy không. Hiển nhiên là với tình hình hiện giờ thì mức độ được khán giá yêu thích đã bị tụt dốc không phanh.

Tô San cũng không cảm thấy Phạm Mộng đáng thương, cô mà đồng cảm với người ta, người ta cũng sẽ không đồng cảm với cô.

Ngày đóng máy, mọi người trong đoàn phim cùng nhau ra ngoài ăn cơm. Tay paparazzi kia vẫn luôn đi theo cô, suốt đêm Tô San thu thập hành lý ở khách sạn rồi gọi tài xế tới chở cô về chung cư, paparazzi vẫn đậu xe chầu trực dưới lầu nhà cô.

Vì vậy, Tô San cũng không dám kéo mở rèm cửa, tắm rửa xong liền lên giường nằm. Mai cô sẽ phải bay qua Paris với Hạ Hoa, lịch trình mấy ngày tiếp theo cũng rất dày đặc, giữa tháng sau sẽ khởi quay bộ phim nghệ thuật kia của đạo diễn Lê, cuối tháng sau cũng là thời điểm bộ phim võ hiệp của cô và Giang Dần bắt đầu phát sóng trên truyền hình, lúc đó chắc chắn lại phải tham gia mấy hoạt động để

tuyên truyền phim.

Nằm trên giường chưa tới 10 giây Tô San đã ngủ mất tiêu, bởi vì cô thật sự quá mệt mỏi, mệt tới mức mong sao có thể ngủ nguyên một ngày một đêm, nhưng mà 8 giờ sáng ngày hôm sau thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Không biết đã vang lên bao lâu, đến lúc Tô San mơ mơ màng màng mò thấy điện thoại rồi bắt máy, thì đầu dây bên kia lập tức vang lên một giọng nói gấp gáp:

“Nhanh lên, tôi vừa mới thấy hai tay paparazzi kia đi ăn sáng!”

Nghe vậy, Tô San xoa xoa thái dương để mình tỉnh táo lại:

“Biết rồi, tôi sẽ xuống ngay.”

Nói xong cô liền cúp máy, Hạ Hoa còn chưa kịp nói gì.

Anh ta quá hiểu phụ nữ, lần nào cũng nói sẽ xuống ngay, nhưng ít nhất phải dành ra nửa tiếng để lấy đà, lại thêm nửa tiếng sửa soạn, gộp lại phải mất một tiếng là bình thường, chắc chắn phải lục tung cả tủ quần áo lên mới chịu xuất hiện.

Nhưng ngoài dự kiến của anh ta, chỉ mới hút xong một điếu thuốc thì thấy một bóng dáng đeo khẩu trang màu hồng nhạt xuống tới đây, thân hình nhỏ nhắn, khoác một chiếc áo màu đen vô cùng bình thường, kéo theo một cái vali nhỏ vội vội vàng vàng chạy tới phía bên này.

Kéo mở cửa xe ngồi vào hàng ghế sau, rồi quẳng chiếc vali ra qua bên cạnh, mình thì dựa vào ghế muốn tiếp tục ngủ bù.

“Tốc độ của cô thật nhanh.”

Hạ Hoa nhìn cô với ánh mắt như phát hiện ra điều gì rất mới lạ, thấy cô còn chẳng trang điểm gì, thực sự là một người khác biệt trong giới giải trí thế này.

Tranh thủ lúc hai tay paparazzi kia còn chưa quay lại, Hạ Hoa lập tức khởi động xe nhanh chóng rời khỏi, nếu mà để bọn họ đuổi kịp thì chắc chắn cắt đuôi không được.

Khi xe đã đi được một lúc, Tô San mới đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Ai kết hôn vậy?”

Đến giờ cô vẫn chưa biết là ai kết hôn.

Nghe thấy giọng nói vang lên từ hàng ghế đằng sau, Hạ Hoa vừa lái xe, vừa bình thản nói:

“Tưởng Liên Khải.”

Nghe vậy, Tô San hơi tỉnh táo lại một chút. Tưởng Liên Khải, cũng coi như là một trong những diễn viên hàng đầu trong giới hiện nay, đã từng đạt danh hiệu Ảnh đế ba lần, chuyên đóng phim hành động, còn có mấy lần từng đoạt giải trong những liên hoan phim lớn ở nước ngoài, trong số những sao hạng A đã ẩn lui về phía hậu đài thì anh ta là người có địa vị cao nhất. Hiện giờ cũng ít đóng phim hơn trước, có vẻ muốn tập trung vào những hoạt động phía sau màn ảnh. Mặc dù hiện tại đã 42 tuổi, nhưng vẫn không có nhiều scandal, càng không nói tới chuyện bạn gái. Anh ta thì khác Tạ Duyên, tính tình khá vui vẻ hòa đồng, cũng rất biết cách làm không khí trở nên sôi nổi, mỗi khi tiếp nhận phỏng vấn cũng sẽ để lộ một chút chuyện để phóng viên viết bài, nhưng rất ít khi phơi bày sinh hoạt cá nhân của mình.

Hiện giờ lại đột nhiên kết hôn, thật là khiến người ta kinh ngạc.

“Vợ của anh ấy cũng là người trong giới sao?”

Tô San hỏi.

Nghe vậy, Hạ Hoa tùy ý trả lời:

“Không phải người trong giới, là cô ấy chủ động theo đuổi trước.”

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ cười cười không hỏi thêm nữa. Đến lúc tới sân bay, cô lại đeo khẩu trang lên hòa vào dòng người. Nhưng đến lúc tới cổng kiểm tra an ninh thì vẫn bị vài người nhận ra, nhưng họ cũng chỉ hô lên một tiếng nên cũng không khiến quá nhiều người chú ý.

Đến lúc đã yên vị trên máy bay, Tô San lại mệt mỏi dựa vào ghế tiếp tục ngủ, vì do chuyến đi lần này là đi lén, nên để tránh cho người khác nhận ra, toàn bộ hành trình Tô San đều đeo khẩu trang.

Đến lúc xuống khỏi máy bay, Hạ Hoa liền đưa cô tới khách sạn Tạ Duyên đang ở, nghe nói tất cả khách mời đến tham dự hôn lễ đều ở tại đó. Thực ra Tô San cũng không biết trong hôn lễ này sẽ có phóng viên tới hay không, nhưng nghĩ vậy rồi cũng kệ, cứ để thuận theo tự nhiên đi, nếu họ muốn chụp lén thì cứ chụp đi.

Đi vào khách sạn, Tô San liền nhìn thấy có hai bóng dáng quen thuộc ở đại sảnh, không nhịn được quay qua hỏi Hạ Hoa:

“Hai người kia nhìn rất quen.”

Hạ Hoa đi đằng trước nghe vậy cũng thoáng nhìn qua, sau đó nhấn nút chờ thang máy:

“Là Ngô Cẩm và Hà Liễu.”

Ngô Cẩm chính là một ca sĩ cũng khá nổi tiếng trong những năm gần đây, cô ấy cũng rất có thực lực, Tô San vô cùng thích giọng hát của cô ấy, hèn chi lại thấy quen như vậy; mà Hà Liễu thì là con gái của một ca sĩ siêu cấp nổi tiếng trước đây, cũng có thể xem là xuất thân từ gia đình làm nghệ thuật, giờ bước vào giới giải trí cũng coi như là điều tất yếu.

Nhìn thấy hai người này, Tô San cũng đã ý thức được rằng, hôn lễ này chắc chắn sẽ xuất hiện rất nhiều người tai to mặt lớn.

Khi thang máy đã xuống tới nơi, Hạ Hoa đưa cô lên thẳng lầu 9. Vừa ra khỏi thang máy liền thấy có vài người đang đi dọc theo hành lang trải thảm lông dê đi tới phía bên này, mọi người nói nói cười cười, mà Tạ Duyên cũng ở trong đó. Hắn mặc một chiếc áo khoác đen, đi ở giữa đám người, thỉnh thoảng lại nói hai câu. Khi nhìn thấy Hạ Hoa, mọi người cũng rất sôi nổi tới chào hỏi.

“Tổng giám đốc Hạ a, trông anh mặt mày hồng hào như vậy, chắc gần đây phát tài rồi phải không!”

Người đàn ông mặc một chiếc áo khoác màu xám đi đầu tiên nhanh chóng hướng bên này.

Nhìn thấy thế, Hạ Hoa cười cười vỗ vai anh ta:

“Gần đây việc kinh doanh trong giới cũng không tốt lắm, đừng có đề cập tới chuyện tiền bạc với tôi, so ra thì chắc chắn là kém hơn anh rồi, có việc vui nên tinh thần sảng khoái, mấy nếp nhăn trên mặt cũng biến mất không ít.”

“Ha ha ha!”

Mấy người khác cũng cười to.

“Đi thôi, đi thôi, mà sao, con gái anh đã lớn thế này rồi cơ à? Gen của anh mà cũng có thể sinh ra một cô con gái xinh đẹp thế này?”

Tưởng Liên Khải nhìn thoáng qua Tô San cười cười nói đùa.

Nhưng Hạ Hoa cũng không tức giận, lập tức quay đầu qua nói với Tô San:

“Mau, gọi chú đi!”

“Ha ha ha, Tạ Duyên, sao, không giới thiệu sao?”

Những người này chắc cũng đã nghe phong phanh đâu đó, lập tức nhìn về phía Tạ Duyên với vẻ mờ ám.

Tô San đứng đó vẫn giữ nguyên vẻ mỉm cười, bởi vì cô nhận ra rằng những người này đều là bậc tiền bối lão làng trong nghề, có thể trong một lần nhìn thấy những người này tụ tập lại với nhau thì cũng coi như quá may mắn.

Nhìn thấy Tô San, Tạ Duyên tất nhiên cất bước qua đứng bên cạnh cô, cầm lấy vali của cô, một tay quàng qua ôm lấy vai cô, vẻ mặt vô cùng tự nhiên:

“Tô San, bạn gái của tôi.”

“Chậc chậc chậc!”

Tưởng Liên Khải dùng ánh mắt có vẻ không tưởng tượng được nhìn

thẳng qua Tạ Duyên:

“Năng lực của cậu tốt thật đấy, không một tiếng động gì đã lừa được một cô gái nhỏ tới đây.”

Mặt Tô San hơi hồng lên, đối với mấy lời trêu ghẹo thế này, cô cảm thấy rất ngượng ngùng.

Sắc mặt của Tạ Duyên thì vẫn như thường, giọng nói bình thản:

“Đây là duyên phận.”

Hạ Hoa cũng sắp ói ra tới nơi, còn cái gì mà ‘duyên phận’, anh ta chưa từng thấy Tạ Duyên sến sẩm tới mức này, không lẽ do cậu ta đóng phim thần tượng nhiều quá nên bị nhiễm?

Những người khác nghe vậy cũng cảm thấy chịu không nổi. Cuối cùng Tưởng Liên Khải cùng những người khác đi uống rượu, Hạ Hoa cũng đi cùng bọn họ, Tạ Duyên thì ở lại đây.

Đi vào phòng khách sạn, Tô San cởi chiếc áo khoác dày nặng ra, vẻ mặt hiếm lạ nhìn ra hướng ngoài cửa, nhẹ giọng hỏi:

“Ba của em rất thích phim của Cát Lạc lão sư lúc nãy, anh có thể giúp em xin chữ ký hay không?”

Nghe vậy, Tạ Duyên chỉ yên lặng bước tới gần, từ phía sau ôm lấy eo của cô, đầu vùi vào bên cổ của cô hít một hơi thật sâu:

“Chờ đến lúc chúng ta kết hôn, ba của em còn có thể nói chuyện hàn huyên với Cát lão sư.”

---Hết Chương 64---

Chương 65: Nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng

“Chờ đến lúc chúng ta kết hôn, ba của em còn có thể nói chuyện hàn huyên với Cát lão sư.”

Cả người Tô San cứng đờ không nhúc nhích, đối với đề tài này không hiểu sao cô luôn cảm thấy hơi ngại ngùng, chỉ có thể cố gắng gỡ tay của hắn đang ở bên hông cô ra, cầm theo một cái túi đựng đồ trang điểm chạy vào phòng tắm.

Thấy dáng vẻ gấp gáp của cô, Tạ Duyên cười khẽ một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Tô San trang điểm nhẹ, để mình trông tươi tỉnh một chút. Ngày mai là hôn lễ, nghe nói tối nay Tưởng Liên Khải tổ chức một bữa tiệc độc thân, tất cả mọi người đều tới. Tô San cũng không thể nào bắt một mình Tạ Duyên ở lại phòng khách sạn với cô.

Ra khỏi phòng tắm, cô thấy Tạ Duyên đang đứng trước cửa sổ lớn nghe điện thoại. Giọng nói trong điện thoại truyền tới khá lớn, đứng cách một khoảng mà Tô San cũng có thể nghe thấy.

Có lẽ là thấy cô đã ra, Tạ Duyên mới thản nhiên nói:

“Sẽ tới ngay.”

Nghe đã biết mọi người đang thúc giục. Sau khi Tạ Duyên cúp máy, Tô San liền cầm hai thỏi son môi tới, hơi phiền não mở nắp cả hai ra rồi hỏi:

“Anh thấy hai màu này, màu nào đẹp hơn?”

Thấy cô có đánh một lớp phấn nhẹ, còn mặc vào một chiếc áo khoác vàng nhạt, bên trong mặc một chiếc váy đuôi cá màu củ sen, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mang theo vẻ phiền não, giống như đang gặp phải một vấn đề vô cùng nan giải.

Tạ Duyên: “……..”

Hắn liếc nhìn qua cả hai thỏi son đó, một cái thì đỏ cũng không phải là đỏ, vàng cũng không phải vàng, còn một cái thì hồng cũng không phải hồng, mà tím cũng không phải tím, màu sắc trông rất kỳ lạ, hắn cũng không biết hai thỏi son này thì có gì khác nhau.

“Vì sao nhất định phải bôi cái này?”

Hắn hơi nhíu mày, hắn không thích ăn son môi một chút nào.

“Anh hỏi kiểu gì kì vậy.”

Tô San chớp chớp mắt, liếc hắn một cái có vẻ kỳ lạ:

“Hay là anh thấy cả hai màu này đều xấu?”

“Không sao, em có mang theo cả thảy sáu thỏi, để em đi lấy!”

Tô San nói xong lập tức xoay người định đi lấy đồ, nhưng đột nhiên cánh tay bị hắn túm lại, Tạ Duyên cười cười:

“Vậy chọn thỏi màu đỏ…vàng này đi.”

Tô San: “….Đây là màu cam san hô.”

Nói xong, cô lập tức chạy vào phòng tắm, Tạ Duyên cười cười bất đắc dĩ, ngồi đợi ở sô pha, rốt cục thì năm phút sau Tô San cũng đi ra.

“Chúng ta đi thôi.”

Tô San cầm chiếc túi xách đặt trên giường đeo lên vai, còn đội lên chiếc mũ beret màu trắng, dù sao bên ngoài gió cũng khá lớn.

Thấy cô cuối cùng cũng sửa soạn xong, Tạ Duyên cùng cô ra khỏi phòng. Lúc nãy không phát hiện ra, giờ nắm chặt cánh tay cô mới thấy hình như lại gầy hơn rồi.

“Em lại không chịu ăn cơm phải không?”

Hắn quay đầu qua, nắm cánh tay cô chặt hơn một chút.

Tô San rút tay mãi không ra, chỉ có thể kéo thấp mũ trên đầu xuống không nhìn hắn nữa, rất đường hoàng nói:

“Gần đây em bận quay phim quá, cho nên tiêu hao nhiều mỡ.”

Tạ Duyên không nói gì chỉ nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu của cô, Tô San thì vẫn đi về phía trước. Trong đại sảnh có rất nhiều người nhìn lại hai người, nhưng dù sao đây cũng là ở nước ngoài, Tô San cũng không sợ có người nhận ra tụi cô.

Tô San cũng không biết tiệc độc thân của Tưởng Liên Khải được tổ chức ở đâu, Tạ Duyên đưa cô tới một phòng karaoke ánh đèn lập lòe đủ màu sắc. Khi cửa vừa mở ra, liền nghe thấy một tiếng hát cực kỳ hay từ bên trong truyền ra. Nhìn vào thì thấy trong đám người, Ngô Cẩm ngồi đó cầm một cái microphone đang hát, mấy người đàn ông

thì uống rượu chơi trò chơi. Trong phòng khá lộn xộn, mặc dù mùi rượu nồng nặc, nhưng lại không có mùi thuốc lá, chắc là trong này có người nghiêm cấm hút thuốc.

“Tới rồi, tới rồi, Tạ Duyên tới, vừa lúc đủ người chơi rồi!”

Mới vừa bước vào cửa thì giọng nói oang oang của Tưởng Liên Khải ở chiếc bàn dài bên kia vang lên khiến người ta không thể bỏ qua. Đến lúc Tạ Duyên cùng Tô San đi qua, lại thấy ở dãy ghế sô pha có mấy người nữa cũng rất quen mặt. Còn có vài diễn viên nước ngoài khá nổi tiếng, còn có một nữ ca sĩ nước ngoài có mức độ nổi tiếng toàn cầu, mọi người đều đang uống rượu trò chuyện với nhau, mạch ai người nấy chơi.

Mà ở bên chiếc bàn dài chỗ Tưởng Liên Khải cũng ngồi đầy toàn mấy người tai to mặt lớn. Hạ Hoa không chơi, cho nên ở trên bàn này chỉ có sáu người, Tưởng Liên Khải, Cát Lạc, Tôn Thực, Tào Yên Nhi, còn có một nam diễn viên cũng xuất thân trong gia đình nghệ sỹ khá nổi tiếng, người cuối cùng là Trịnh Đồng. Tô San đã nghe nói rằng bộ phim nghệ thuật kia của đạo diễn Lê đã xác định đóng vai nam chính là Trịnh Đồng.

Nguyên cả căn phòng này đúng là thiên đường của paparazzi.

“Tới đây, tới đây, tiểu mỹ nữ qua đây ngồi với chú, tôi có một thằng cháu trai vừa dịu dàng, lại còn rất biết cách dỗ dành con gái hơn Tạ Duyên nhiều, cô trắng trẻo thanh thuần thế này, có muốn xem xét lại hay không?”

Tưởng Liên Khải nói xong, Tôn Thực ở bên cạnh lập tức không kiềm chế được đặt ly rượu xuống cười ha hả nói:

“Tạ Duyên người ta nghe xong sắp sửa muốn đánh nhau rồi!”

“Ha ha ha!”

Những người khác cũng bật cười, Tô San thì hơi ngượng ngùng. Cuối cùng Tạ Duyên kéo tay cô ngồi xuống dãy ghế sô pha, không thèm để ý tới bọn họ.

Trên dãy ghế rất ồn ào náo nhiệt, trên chiếc bàn dài này thì rải đầy lá bài, còn có vài chai bia, trên mặt đất cũng ngổn ngang hơn hai chục chai rượu, có mấy chai còn lăn tới bên chân của Tô San. Thực ra mấy người trong giới đều khá phóng túng, ở đây như thế này cũng đã tốt lắm rồi, Tô San còn từng thấy mấy buổi họp mặt còn có thuê thêm mấy cô chân dài tới để tiếp rượu nữa.

“Vừa lúc thiếu hai chân, hai người tới rất đúng lúc, tôi sẽ xào bài!”

Tưởng Liên Khải vừa nói vừa gom lại mấy lá bài trên bàn, xào xào mấy cái, trừng mắt cảnh cáo nói:

“Đã nói rồi nha, nếu ai chơi ăn gian thì bị phạt uống rượu, nếu không uống được một tá thì đừng hòng ra khỏi cửa!”

“Được rồi, được rồi, chúng tôi chỉ sợ cậu say ngày mai không kết hôn nổi thôi!”

Tôn Thực cười một tiếng, sau đó là người đầu tiên đưa tay rút ra một thẻ bài.

Tô San đoán rằng có lẽ bọn họ đang chơi trò ‘Quan binh bắt trộm’.

(*Editor: Mình xin tóm gọn lại về trò chơi này để các bạn đọc phần dưới sẽ dễ hiểu hơn nhé!

Trò chơi “Quan binh bắt trộm” có nhiều điểm tương tự với trò “Ma sói” của Việt Nam, chỉ có một vài điểm khác biệt. Bộ thẻ bài của trò chơi này là bội số của bốn (tức là ít nhất phải có 4 thẻ, hoặc 8, hoặc 12, hoặc 16…) tương ứng với số người tham gia trò chơi. Trong một bộ sẽ có 4 loại thẻ với số lượng mỗi loại là như nhau, gồm có thẻ “Quan”, thẻ “Binh, thẻ “Bắt” và thẻ “Trộm”. Mỗi người giữ một thẻ và có một nhiệm vụ khác nhau, việc quyết định ai giữ thẻ nào sẽ được lựa chọn ngẫu nhiên.

Thẻ “Quan”: người nắm giữ thẻ này sẽ có quyền định đoạt hình phạt dành cho người thua lúc kết thúc một ván chơi.

Thẻ “Binh”: người nắm giữ thẻ này sẽ phải chịu trách nhiệm thi hành theo hình phạt mà “Quan” đã đặt ra dành cho người thua cuộc.

Thẻ “Bắt”: Người nắm giữ thẻ này có nhiệm vụ phải quan sát những người còn lại và tìm được người nắm giữ thẻ “Trộm”. Nếu chỉ định sai “Trộm” thì sẽ chịu hình phạt của “Quan” đề ra.

Thẻ “Trộm”: Người nắm giữ thẻ này không được để cho người giữ thẻ “Bắt” phát hiện ra, nếu bị phát hiện thì sẽ thua và phải bị phạt.

Trong bốn nhóm thẻ nói trên, suốt ván chơi chỉ có những người giữ thẻ “Bắt” là bắt buộc lộ diện ngay từ đầu để làm nhiệm vụ, còn những người còn lại không được tiết lộ thẻ bài của mình cho tới khi kết thúc một ván.)

Ở đây có tám người chơi thì chắc chắn sẽ có hai người là trộm.

Có điều ở đây có ba người từng đoạt giải ảnh đế, còn có một người từng đoạt giải diễn viên xuất sắc nhất ở mảng phim truyền hình, còn có một người từng đoạt giải ảnh hậu, thế thì những người còn lại phải chơi thế nào đây…

Những người khác cũng lần lượt nhanh chóng rút mỗi người một thẻ, Tô San là người lấy tấm thẻ cuối cùng còn sót lại. May là cô lấy được thẻ “Quan”, mà người có thẻ “Bắt” là Tào Yên Nhi và nam diễn viên xuất thân gia đình nghệ sỹ kia.

Người nào có thẻ “Bắt” phải căn cứ vào biểu cảm và hành động của những người còn lại để tìm ra được người nắm giữ thẻ “Trộm”. Nhưng nghĩ mà xem, mấy người còn lại làm gì có ai dễ dàng để người khác nhìn thấu như vậy chứ.

Tào Yên Nhi ngồi bắt chéo chân, đưa tay khẩy khẩy mái tóc xoăn của mình, đôi mắt được trang điểm kiểu mắt khói, nhìn nhìn sáu người còn lại. Mọi người đều có vẻ mặt không cảm xúc, chỉ có mình Tôn Thực có vẻ rất tùy ý ngồi uống rượu. Đột nhiên, Tào Yên Nhi giơ ngón trỏ ra chậm rãi chỉ về hướng Tưởng Liên Khải

“Mau lật mở thẻ bài ra!”

Tôn Thực hô lớn.

Tưởng Liên Khải vẫn nhíu mày, giọng nói trầm trầm:

“Tiểu Tào, cô đoán sai rồi, tôi có thể cho cô thêm một cơ hội nữa để đoán lại.”

“Thôi đừng có khoác lác nữa, mau lật bài!”

Tôn Thực ghé qua cướp lấy thẻ bài trong tay anh ta quăng lên bàn.

Tuy trong phòng ánh đèn khá tối, nhưng chữ “Trộm” vẫn hiện rõ rành rành. Ngay lập tức Tôn Thực không hề kiêng nể gì điên cuồng cười nhạo:

“Ha ha ha, lão Tưởng, cậu còn nói diễn xuất của mình tốt, mấy cái cúp ảnh đế của cậu chắc là cậu mua được phải không!”

“Được rồi, được rồi!”

Tưởng Liên Khải không vui lót một ít rượu ra, liếc mắt nhìn Tôn Thực một cái:

“Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, mười ba cái cúp trong nhà ông đây đều là đồ thật 100%!”

Mà nam diễn viên còn lại giữ thẻ “Bắt” thì chọn Cát Lạc, nhưng rất đáng tiếc là thẻ “Trộm” ở trong tay Tạ Duyên.

Trong tay Tô San là thẻ “Quan”, có thể quyết định hình phạt đối với người có thẻ “Trộm” mà bị bắt được. Cô còn chưa suy nghĩ ra cái gì, Tưởng Liên Khải cứ ngồi đó nói cô thật xinh đẹp, tính tình tốt bụng, chắc chắn rằng cô không phải là cùng một giuộc với bọn họ.

Lúc này, Tạ Duyên lại đột nhiên lên tiếng:

“Em bắt anh ta đăng lên Weibo nói “Tôi là yêu quái.”

Tô San: “……”

“Ha ha ha!!! Được! Được! Được!”

Cát Lạc ở bên cạnh cũng cười tủm tỉm:

“Uhm, được đó.”

Tô San: “…….”

Hóa ra Cát lão sư cũng thích trêu chọc người khác như vậy.

Nghe vậy, Tưởng Liên Khải liền không vui:

“Tạ Duyên, cậu đừng có xen vào, cậu dựa vào đâu mà can thiệp vào quyết định của Tô San!”

“Dựa vào việc bọn họ là bạn trai bạn gái! Mau giao nộp điện thoại ra, nếu không cậu phải uống hết đống rượu này!”

Tôn Thực giữ thẻ “Binh”, chịu trách nhiệm thi hành hình phạt do “Quan” đặt ra.

Tưởng Liên Khải đen mặt, vô cùng không tình nguyện lấy điện thoại ra. Tô San nói khỏi cần làm vậy, nhưng Tôn Thực vẫn đoạt lấy điện thoại, nhấn nhấn, một lát sau liền cười ha hả trả lại điện thoại cho anh ta.

Tô San cũng mở điện thoại mình ra, tìm kiếm Weibo của Tưởng Liên Khải. Mặc dù chỉ mới đăng một phút trước, nhưng cũng đã có mấy trăm bình luận, rất sôi nổi, mọi người đều có vẻ ngơ ngác khi thấy dòng này.

Cư dân mạng A: “Tưởng đại ca, tài khoản của anh bị người ta hack sao *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng B: “Ha ha ha ha..vì sao tôi lại cảm thấy buồn cười thế này!”

Cư dân mạng C: “Anh Tưởng bị chuyện gì kích thích mà lại có suy nghĩ này *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: “Chắc chắn lúc sau dòng trạng thái này sẽ bị xóa, phải chụp lại màn hình để lưu lại mới được *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng E: “Không….anh không hề xấu trai mà, đại ca à, vì sao lại có thể hoài nghi nhan sắc của mình *giật mình*”

Địa vị của Tưởng Liên Khải mặc dù rất cao, nhưng dù sao fan hâm mộ cũng không bằng mấy nam diễn viên thần tượng trẻ tuổi. Nếu như mấy người đó mà đăng lên thế này thì chắc chắn chỉ vài giây sau sẽ lên bảng xếp hạng hot search.

Nam diễn viên giữ thẻ “Bắt” nhưng lại chọn sai người kia, do Trịnh Đồng cũng giữ thẻ “Quan” nên chỉ phạt anh ta uống một ly rượu thôi.

Chỉ có Tưởng Liên Khải bị xấu mặt, có vẻ rất quyết tâm muốn trả thù Tạ Duyên và Tôn Thực.

Ngay ở lúc anh ta đang đảo bài thì Tào Yên Nhi bỗng nhiên vẫy vẫy tay hướng về phìa ngoài cửa:

“Thanh Thanh, ở đây!”

Tô San theo tiếng nói đó quay đầu lại nhìn, thấy một cô gái dáng vóc cao gầy từ phía cửa đi tới đây. Mái tóc cô ấy màu nâu, được uốn nhẹ, mặc một chiếc áo khoác màu cam.

Tô San nhận ra cô ấy, đó là Sầm Thanh, là một nữ diễn viên có tiếng trong nước. Mặc dù chưa từng đạt được giải Ảnh hậu, nhưng fan hâm mộ cùng với diễn xuất cũng không hề kém cạnh ai, thậm chí mức độ được yêu thích còn cao hơn Dương Chỉ.

Khi cô ấy tới gần, Tưởng Liên Khải lập tức lên tiếng chào hỏi:

“Đại mỹ nữ tới, mau qua đây ngồi!”

“Ai thèm ngồi với một yêu quái chứ, Thanh Thanh, cô ngồi đây đi, tôi đi toilet một chút.”

Tào Yên Nhi bỗng đứng lên, ánh mắt nhìn thoáng qua Sầm Thanh rồi lại nhìn qua Tạ Duyên, sau đó cầm áo khoác của mình đi ra khỏi phòng.

Sau khi ngồi xuống, có lẽ đã thấy Tạ Duyên, Sầm Thanh hơi hơi mỉm cười, giọng nói thanh thúy:

“Đã lâu không gặp.”

Vẻ mặt Tạ Duyên không chút thay đổi, nhẹ nhàng “uhm” một tiếng.

Có lẽ cảm thấy không khí bắt đầu trở nên lúng túng, Tưởng Liên Khải lập tức đánh động bảo mọi người mau tiến liên rút thẻ bài. Tô San không nhịn được nhìn qua Tạ Duyên một cái, ánh mắt hơi quái dị.

Có vẻ cảm nhận được ánh mắt của cô, Tạ Duyên cũng cảm thấy thật bất đắc dĩ. Nhìn là biết Tô San lại suy nghĩ nhiều quá rồi, hắn và Sầm Thanh vốn dĩ cũng không thân.

Trong lúc những người khác đang rút thẻ bài, hắn đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, dùng ngón trỏ cọ cọ vào lòng bàn tay của cô mấy cái.

Lòng bàn tay nhột nhột, Tô San muốn rút tay ra nhưng rút mãi không được, chỉ có thể nhăn mặt trừng Tạ Duyên.

Thấy động tác mờ ám của hai người, Sầm Thanh đưa tay vuốt vuốt tóc, vẻ mặt lạnh tanh.

Đến lúc Tô San đưa tay ra rút thẻ bài, lại thấy mình rút trúng thẻ "Bắt". Sau khi cô nhìn qua biểu cảm của từng người thì thấy cả đám đều rất tùy ý, trên mặt cũng không để lộ chút sơ hở nào.

Người đầu tiên rút thẻ "Bắt" là Cát Lạc. Ông ấy nhanh chóng chọn Tôn Thực, Tôn Thực cũng ngại ngùng lật thẻ bài của mình ra, quả nhiên là thẻ "Trộm".

Giờ tới lượt Tưởng Liên Khải điên cuồng cười nhạo anh ta. Lúc này, cả mấy người đang ngồi ở dãy ghé bên kia cũng tò mò qua xem đám bên này chơi trò chơi. Tô San quan sát những người còn lại, Tưởng Liên Khải cười rất tùy ý, vẻ mặt thả lỏng, cũng không thấy nếp nhăn trên trán, có thể thấy được anh ta không hề hồi hộp, lo lắng gì.

Tô San tiếp tục nhìn qua nam diễn viên xuất thân gia đình nghệ sỹ kia, thấy anh ta nãy giờ vẫn chỉ uống rượu, tốc độ uống rượu cứ đều đều, trong lòng chắc chắn cũng không có gì thấp thỏm. Lại nhìn qua Sầm Thanh, hai người nhìn nhau, Sầm Thanh có vẻ cũng đang quan sát cô.

Sầm Thanh tất nhiên đã nghe nói tới Tô San, dù sao bộ phim truyền hình đầu tiên của Tạ Duyên là đóng cùng với Tô San. Trong lòng Sầm Thanh thầm đánh giá, khác với khi lên hình, Tô San ngoài đời trông rất gầy, da rất trắng, còn trông rất trẻ, nhan sắc cũng rất nổi bật trong giới, hơn nữa khi tiếp xúc với nhiều người tai to mặt lớn nhưng cô ấy không hề có vẻ nịnh nọt, cũng không hề lúng túng, nếu không phải là một người nhẫn nại thì cũng là một người rất có gia giáo.

Sầm Thanh quan sát Tô San, Tô San cũng quan sát cô ấy, ánh mắt thản nhiên nhìn thẳng, Sầm Thanh rất đẹp, nhưng hình như có gọt mũi thì phải, hiện giờ trong giới giải trí đúng là không còn mấy người không dụng dao kéo.

Tô San lại nhìn qua Trịnh Đồng, anh ta cũng giống Tạ Duyên, là kiểu người rất ít nói, có lẽ cũng bất đắc dĩ bị lôi kéo tham gia trò chơi này. Trên mặt anh ta cũng không có cảm xúc gì đặc biệt, vô cùng bình tĩnh. Có lẽ cảm nhận được Tô San đang đánh giá mình, anh ta còn ngẩng lên nhìn lại cô. Tô San không nói gì, lại nhìn qua Tạ Duyên, hắn cũng đang nhìn mình, cái nhìn cũng giống như lúc bình thường.

Tô San không do dự nữa, chỉ tay vào người bên cạnh:

“Tạ Duyên.”

“Mau lật mở thẻ bài!”

Tưởng Liên Khải lập tức đập bàn.

Tạ Duyên hơi đơ ra, cuối cùng vẫn lật mở thẻ bài trong tay.

“Ha ha ha! Tạ Duyên, chắc chắn cậu không ngờ rằng mình lại thua trên tay bà xã có phải hay không!”

Tôn Thực cũng không nhịn được bật cười.

Mọi người xung quanh thấy vậy cũng cười. Người nắm giữ thẻ “Quan” là Tưởng Liên Khải cùng nam diễn viên kia.

Trong phòng rất ồn ào, ánh đèn lập lòe, người thì uống rượu, người đang hát karaoke, người thì ngồi đánh bài. Khi thoát khỏi phạm vi của máy quay cùng ánh đèn sân khấu, bọn họ cũng không khác gì những người bình thường khác, có vẻ còn ham vui hơn so với người bình thường nữa.

Thực ra Tô San chọn Tạ Duyên là chọn đại, cô cũng thực sự không

biết Tạ Duyên và Trịnh Đồng, ai mới là “Trộm”, không ngờ lại chọn trúng.

Thời thế thay đổi, Tưởng Liên Khải nghiêm trang trừng mắt với Tôn Thực nãy giờ cứ ồn ào:

“Đừng nói hươu nói vượn, đăng Weibo gì chứ, mặc dù Tạ Duyên đối với tôi bất nhân, tôi không thể đối với cậu ta bất nghĩa a!”

Không chờ Tôn Thực có phản ứng gì, Tưởng Liên Khải lập tức dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tạ Duyên, giọng nói rất thản nhiên:

“Tôi rất nhân từ, cũng sẽ không làm khó cậu, thế này đi, cậu với Tô San hôn kiểu Pháp trong vòng năm phút trước mặt mọi người, thế nào?!”

---Hết Chương 65---

Chương 66: Ghen

“Tôi rất nhân từ, cũng sẽ không làm khó cậu, thế này đi, cậu với Tô San hôn kiểu Pháp trong vòng năm phút trước mặt mọi người, thế nào?!”

“Woaaaaa, woaaaa!”

Mọi người nghe vậy đều sôi nổi la ó, những người khác đang ngồi trên dãy ghế cũng đi qua xem trò vui. Tim Tô San đập dồn dập, vẫn cố gắng khống chế biểu cảm trên mặt, nhưng nhiều ánh mắt trêu chọc nhìn cô như vậy, không nhịn được mặt lại đỏ lên.

“Đúng vậy, đúng vậy, nhanh, nhanh, nhanh, đàn ông trưởng thành như cậu còn xấu hổ gì nữa!”

Tôn Thực là người ồn ào nhất.

Có người thậm chí còn lấy điện thoại ra định quay lại, nhưng Tưởng Liên Khải liền lập tức xua xua tay ngăn cản:

“Thôi, cất điện thoại đi, đừng giống như paparazzi như vậy, cặp đôi này rất dễ xấu hổ…”

Cả phòng tràn ngập tiếng hét, tiếng cười. Quá nhiều người nhìn, Tô San không khỏi nhìn qua Tạ Duyên, Tạ Duyên lại nhìn qua cô, cuối cùng ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía Tưởng Liên Khải:

“Nhiều nhất là một phút.”

Tô San: "……"

"Một phút thì một phút, cậu còn thích cò kè mặc cả nữa, chả lẽ như vậy sẽ làm cậu bị ấm ức sao?"

Tưởng Liên Khải cười nhạt, sau đó lấy điện thoại ra để bấm giây, không biết nghĩ tới điều gì, lại hô với Ngô Cẩm đang đứng trong đám đông bên kia:

"Ngô Cẩm, cô giúp tôi hát một khúc nhạc lãng mạn một chút."

"Ok!"

Ngô Cẩm tất nhiên cũng rất thích xem trò vui, lập tức qua máy karaoke chọn một bài hát tiếng Anh rất lãng mạn duyên dáng.

"Được rồi nha, người anh em, cậu thấy tôi đối xử với cậu có tốt không, mau ngồi xuống, tôi chuẩn bị bấm giờ, cho dù một giây cũng không được thiếu!"

Tưởng Liên Khải đứng lên, nhìn chằm chằm điện thoại.

Tô San: "……"

Cô đúng là không nên tới đây mà!

"Woaaa, woaaa"

Mọi người ồn ào cổ vũ, bu thành vòng tròn quanh chiếc bàn dài. Tô San gắng hết sức giữ vững biểu cảm trên mặt, đến lúc Tạ Duyên ngồi xuống, ghé lại gần, theo bản năng cô lại muốn dịch ra xa một chút.

“Được rồi, chuẩn bị! Ba! Hai! Một! Bắt đầu!”

Tưởng Liên Khải vừa dứt lời, Tô San lập tức cảm nhận được cánh tay của mình bị giữ chặt, khuôn mặt quen thuộc ghé lại gần trước mắt cô, cùng với tiếng ồn ào kịch liệt xung quanh, cô chỉ có thể nhắm mắt lại, để Tạ Duyên tùy ý phủ lên môi cô.

“Này này này, nhớ là hôn kiểu Pháp nóng bỏng nha, phải đưa lưỡi ra! Nếu không đưa lưỡi thì không được tính!”

Tưởng Liên Khải cười gian hô lớn.

Tất cả đều đang rất phấn khích nhìn chằm chằm vào đôi nam nữ trang ngồi trên ghế hôn nhau nồng nhiệt. Mọi người đều là người trong giới giải trí, những người hơi quen thuộc thì đều biết rằng Tạ Duyên không phải là một người ham vui, một màn này thật là khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Chỉ có Sầm Thanh ngồi đó với vẻ mặt phức tạp, nhìn hai người ngồi trên sô pha đang hôn nhau nồng nhiệt, người đàn ông nắm chặt lấy vai của cô gái, từng động tác đều không có vẻ gì là bị bắt ép, ngược lại còn vô cùng chủ động.

Tiếng ca của Ngô Cẩm rất truyền cảm, nhưng Tô San hoàn toàn không có tâm trạng cảm nhận sự lãng mạn này. Tiếng ồn ào xung quanh ngày càng lớn hơn, cô chỉ cảm thấy tim đập nhanh tới mức muốn nhảy ra ngoài, bàn tay nhỏ trắng nõn chỉ có thể túm chặt lấy bờ vai của Tạ Duyên, nhắt chặt mắt, cố gắng xem nhẹ tất cả những tiếng ồn ào đó.

“Được, mười….mười một…..chín….mười hai…”

Tưởng Liên Khải còn cố ý đếm ăn gian, những người khác cũng

cười nhạo anh ta quá xấu tính, cuối cùng Cát Lạc ngăn lại không cho anh ta đùa giỡn nữa, lúc này anh ta mới đếm đàng hoàng.

“Năm…bốn….ba…hai…một….Này này này, người anh em!”

Tưởng Liên Khải trợn mắt há hốc mồm nhìn Tạ Duyên, mặc dù đã hết giờ nhưng vẫn chưa buông con gái nhà người ta ra.

Nghe thấy đã hết giờ, Tạ Duyên lúc này mới chậm rãi buông lỏng Tô San ra, biết cô rất dễ xấu hổ, lập tức ôm lấy vai cô, để cô vùi vào trong lồng ngực của mình.

Tô San thực sự không dám ló mặt ra nhìn mọi người, mặt cô lúc này đã đỏ tới mức xuất huyết, chỉ có thể vùi mặt vào trong ngực Tạ Duyên, cố gắng bỏ ngoài tai những tiếng ồn ào của mọi người.

“Chậc, chậc, chậc, người anh em à, thật không ngờ nha, nhìn bộ dáng ngày thường của cậu có vẻ trầm tĩnh lịch sự nho nhã, không ngờ lại có lúc khiến người khác bất ngờ vậy. Đây rõ ràng đâu phải là hình phạt, tôi đang tạo điều kiện cho cậu thì có!”

Tưởng Liên Khải cũng có chút buồn bực, đây rõ ràng không giống với Tạ Duyên mà anh ta từng quen biết.

“Đúng vậy, đúng vậy, không được, cái này không tính!”

Tôn Thực càng buồn bực hơn. Anh ta không ngờ là Tạ Duyên, người mà bình thường ngay cả cảnh hôn cũng không chịu đóng, lại đột nhiên trở nên phóng khoáng cởi mở như vậy.

Đối với lời nói của mọi người, Tạ Duyên nhướng mày, giọng nói đều đều thản nhiên:

“Sao đây không phải là hình phạt được, các anh không nhìn thấy rằng tôi rất không tình nguyện sao?”

Tô San: “……”

Những người khác: “……”

Bọn họ quả thật không nhận ra!

Chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ thế này, Tưởng Liên Khải quyết định không muốn chơi trò chơi với Tạ Duyên nữa, tìm hai người khác thế vào vị trí của hai người rồi chơi tiếp.

Tô San và Tạ Duyên ngồi trong một góc. Đến lúc không còn ai để ý tới tụi cô nữa, Tô San mới lén ngẩng đầu lên, nhưng khuôn mặt nhỏ vẫn còn đỏ ửng, cánh môi càng đỏ hồng. Tạ Duyên ngồi bên cạnh không nhịn được lại gắt gao nhìn chằm chằm cô.

Trong góc này ánh sáng không tốt lắm, Tô San không nhịn được trừng mắt với Tạ Duyên, vô cùng không vui nói:

“Bọn họ nói anh hôn thì anh liền hôn thật, anh không biết đường giả bộ sao?”

Còn hôn kiểu Pháp nóng bỏng nữa chứ…..Ngại quá đi mất!

“Anh như vậy mà còn chưa phải là giả bộ sao?”

Tạ Duyên nghiêng đầu ghé lại gần, đè cô ngả ra sô pha, ánh mắt sáng quắc:

“Có phải em chưa từng thấy nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng thực sự là như thế nào?”

Hắn dựa vào quá gần, bốn mắt nhìn nhau, Tô San lập tức quay mặt đi, lấy tay đẩy hắn:

“Anh mau tránh ra, có người nhìn thấy bây giờ.”

Mấy người đang chơi trò chơi đằng kia cũng không nhịn được lén liếc nhìn về phía hai người nào đó ở trong góc, chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ Tạ Duyên sến sẩm như vậy!

Biết cô rất dễ xấu hổ, Tạ Duyên cuối cùng vẫn ngồi thẳng dậy nghiêm chỉnh, trở lại hình tượng nghiêm túc đứng đắn, hoàn toàn không còn vẻ nhiệt tình lúc nãy.

Tô San ngồi dựa vào ghế, hoàn toàn không có ý định để ý tới hắn, tiếp tục lướt lướt điện thoại, nhưng tim cô hiện giờ vẫn đập vô cùng nhanh, chỉ cần nghĩ tới bản thân mình cùng Tạ Duyên hôn nhau trước ánh mắt của nhiều người như vậy, cô chỉ cảm thấy thẹn tới mức mạch máu muốn nổ tung.

Cô cảm thấy lá gan của mình càng lúc càng lớn, nếu như là lúc trước, cô nghĩ cũng không dám nghĩ tới mình sẽ làm những chuyện thế này.

“Em đang xem cái gì vậy?”

Tô San hừ một tiếng, không thèm để ý tới hắn, ngồi xem bình luận trên mạng. Lúc này cũng đã có khá nhiều bài viết trên mạng nói về dòng trạng thái trên Weibo của Tưởng Liên Khải lúc nãy, mọi người đều đang suy ngẫm liệu do anh ta nói đùa hay là bị người ta hack tài khoản.

Đến lúc tan cuộc thì đã gần rạng sáng rồi. Tô San đi vào toilet một

chút, lúc ra thì thấy Tạ Duyên và Sầm Thanh đang đứng ngoài cửa phòng nói chuyện gì đó. Đến lúc cô tới lại gần, Sầm Thanh cũng nhìn qua cô một cái, sau đó lại cười cười với Tạ Duyên, giọng nói rất mềm mại nhẹ nhàng:

“Hôm nào nói chuyện sau.”

Nói xong cô ấy liền bước trên một đôi bốt cao 8 phân rời khỏi. Lúc này cũng có vài người thỉnh thoảng từ trong phòng đi ra, Tô San cũng không muốn khiến Tạ Duyên mất mặt, vẫn đi theo hắn ra khỏi quán karaoke sau đó mới cau mày nhìn hắn.

Gió đêm thổi tới khiến cả người nổi da gà. Đến lúc lên xe, Tạ Duyên phát hiện nãy giờ Tô san vẫn đang nhìn chằm chằm mình, không thể không đứng đắn nghiêm túc giải thích:

“Anh không hề thân với cô ấy.”

“Không thân, vậy hai người lúc nãy nói chuyện gì?”

Tô San hừ nhẹ một tiếng, quay mặt đi không thèm nhìn hắn.

Tài xế taxi ngồi ghế trước không hiểu tiếng Trung, chỉ yên lặng lái xe, Tạ Duyên khẽ cười một tiếng:

“Cô ấy hỏi anh vì sao lại đi đóng phim truyền hình. Anh nói là vì muốn trải nghiệm những điều mới, sau đó thì em xuất hiện.”

Tô San: “……”

Cô đương nhiên biết Tạ Duyên và Sầm Thanh không có gì, nhưng thỉnh thoảng mặc dù biết rõ rằng không có gì, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác bực bội, không thoải mái, đây là cảm giác mà trước đây

cô chưa từng trải qua.

Đến lúc về tới phòng khách sạn, Tô San không ngờ là Tạ Duyên cũng theo cô đi vào, lập tức chỉ ra ngoài cửa, vẻ mặt bất mãn:

“Anh mau đi ra.”

Tạ Duyên bật cười:

“Đây là phòng của anh.”

Tô San: “…….”

Tô San đột nhiên quên mất là phòng ở của khách mời tham dự hôn lễ là do Tưởng Liên Khải đặt và chi trả. Anh ta chắc chắn cho rằng tụi cô sẽ ở cùng một phòng nên chắc chắn không thể nào đặt thêm một phòng nữa cho cô.

“Vậy em tự đi thuê một phòng.”

Cô nói xong lập tức quay người muốn lấy vali, nhưng vừa xoay người thì đã bị người nào đó ôm chặt vào lòng, bên tai cô vang lên một giọng nói trầm ấm:

“Em đang ghen sao?”

Nghe vậy, Tô San lại vô thức đỏ mặt, cố gắng gỡ tay hắn ra:

“Em đâu có!”

“Nếu không như vậy thì sao lại muốn đi? Chúng ta cũng không phải chưa từng ngủ chung bao giờ?”

Hắn vẫn ôm chặt cả người cô vào lòng, dù cô giãy giụa thế nào cũng không ăn thua.

Cái gì mà từng ngủ chung chứ!

Tô San cắn cắn môi, cuối cùng vẫn thở dài thỏa hiệp:

“Được, em không đi nữa, em đi tắm đây.”

Giờ mà lại xuống đó đặt thêm một phòng nữa thì những người khác sẽ nghĩ tụi cô cãi nhau.

Nghe vậy, quả nhiên Tạ Duyên buông lỏng vòng tay ra, sau đó đi ra khóa cửa phòng lại.

Tô San: “……”

Tô San hơi hoảng hốt đi lấy quần áo trong vali ra. Đến lúc vào phòng tắm rồi mới nhớ ra một chuyện, tụi cô đến tham dự hôn lễ thì tất nhiên phải đưa tiền mừng, nếu cô đưa tiền mừng mà ít quá thì không được.

Đến lúc cô tắm rửa xong, cô mặc một chiếc váy ngủ màu xanh da trời, vừa đi vừa cầm khăn lông lau khô tóc. Ra tới phòng khách rộng rãi, chỉ thấy Tạ Duyên đang ngồi ở sô pha nói chuyện điện thoại với ai đó, nghe sơ sơ thì có vẻ người đầu dây bên kia là Hạ Hoa.

Chờ tới lúc hắn nói chuyện điện thoại xong, Tô San ngồi vừa sấy tóc, vừa hỏi:

“Theo anh thì em nên mừng đám cưới bao nhiêu tiền?”

Nhìn cô ngồi trước bàn trang điểm, mái tóc dài ướt át bị máy sấy thổi

tung, dưới làn váy là cẳng chân thon dài trắng nõn, mặc dù váy rộng thùng thình nhưng đường cong bên trong có bao nhiêu quyến rũ thì chỉ có mình Tạ Duyên biết rõ.

Ánh hắn tối sầm lại, đứng lên đi lấy quần áo của mình hướng về phía phòng tắm, vừa đi vừa thản nhiên nói:

“Em không cần đưa, anh đưa là được rồi.”

“Thế anh tính đưa bao nhiêu?”

Tô San tắt máy sấy, nói với người đang đi vào phòng tắm.

“Năm trăm vạn.”

Nghe vậy, Tô San cũng không thể không cảm thán rằng quan hệ của Tạ Duyên và Tưởng Liên Khải thật là tốt. Bình thường những hôn lễ thế này, nhiều lắm thì chỉ mừng 88 vạn. Đương nhiên nếu như đặc biệt thân thiết và là người có điều kiện thì sẽ mừng nhiều hơn, cô cũng từng nghe có người mừng đám cưới cả ngàn vạn, nhưng dù sao cũng phải là dân có tiền và quan hệ thực sự thân thiết mới đưa tiền mừng nhiều như vậy.

Nghe nói ngày mai Tạ Duyên còn làm phù rể, có thể thấy bọn họ thân thuộc như thế nào.

Đến lúc sấy khô tóc xong, Tô San lại chui vào ổ chăn, lấy điện thoại tìm kiếm thông tin về Sầm Thanh.

Giờ cô mới biết trước đây Tạ Duyên và Sầm Thanh cũng từng hợp tác với nhau đóng phim, còn từng có scandal tình cảm, nhưng sau đó công ty quản lý của Tạ Duyên đã nhanh chóng đứng ra làm sáng tỏ.

Hơn nữa hai người còn từng đóng một cảnh giường chiếu với nhau. Tô San xem lại đoạn phim này thì thấy nội dung thực chất cũng chẳng có gì, nhưng Tạ Duyên lúc đó còn sờ eo người ta!

Năng lực diễn xuất của Sầm Thanh là kiểu phong độ lên xuống thất thường, cho nên chưa từng đạt được giải Ảnh hậu. Nhưng do ngoại hình xinh đẹp, lại mang theo hình tượng mỹ nữ đầy khí chất, cho nên cũng có rất nhiều người yêu thích. Nhưng fan của Tạ Duyên có vẻ không thích cô ấy lắm, nói bề ngoài của cô ấy trông quá kiêu ngạo, vừa nhìn là biết không phải người tốt.

Nhớ lại những gì diễn ra ngày hôm nay, theo trực giác của phụ nữ, Tô San nhận ra rằng cô Sầm Thanh này chắc chắn có ý với Tạ Duyên, nếu không cô ấy sẽ không nhìn cô với ánh mắt mang theo sự thù địch như vậy.

Lúc này đột nhiên vang lên tiếng bước chân tới gần, Tô San vừa ngẩng đầu liền thấy Tạ Duyên chỉ mặc một chiếc quần mặc trong nhà đi ra. Nửa người trên lõa lồ để trần, thân hình cường tráng không khỏi khiến Tô San lập tức đưa tay lên che lại hai mắt.

“Sao anh không mặc áo vào!”

Cô cảm thấy Tạ Duyên đúng là càng ngày càng hư hỏng.

Nhìn thấy người nào đó nằm trên giường đầu cũng không dám ngẩng lên, Tạ Duyên cười vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn lấy trong ngăn tủ ra một chiếc áo thun mặc vào.

“Mặc rồi.”

Nghe vậy, Tô San mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Thấy Tạ Duyên đã mặc áo rồi đi tới chuẩn bị nằm lên giường, Tô San tức giận giơ chân

ra ngăn hắn lại:

“Anh mau đi xuống, em không muốn ngủ cùng với anh!”

Dáng vẻ tức giận phẫn nộ của cô giống như sắp sửa đá bay hắn ra khỏi giường.

Tạ Duyên hơi mím mím môi, định lại gần cô, nhưng bàn chân nhỏ nhắn tinh xảo của cô giơ ra đạp đạp ngay hông hắn, nếu không phải do cô quá yếu, chắc chắn hắn đã bị đá bay khỏi giường rồi.

Tạ Duyên phát hiện ra rằng Tô San bây giờ càng ngày càng to gan rồi.

“Vậy mà anh còn nói hai người không có gì, hai người còn từng đóng cảnh giường chiếu, anh còn sờ eo của cô ấy nữa!”

Tô San trừng mắt, tức giận muốn rút chân lại.

Tạ Duyên lập tức cầm lấy cổ chân của cô, ánh mắt kỳ lạ nhìn vào cô chằm chằm:

“Đó là diễn viên đóng thế.”

Tô San bị hắn nhìn chằm chằm như vậy cảm thấy nổi da gà, muốn rút chân ra nhưng rút mãi không được, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện lên ửng hồng, chỉ có thể kéo chăn trùm kín mặt không nói gì.

“Đó chỉ là giả.”

Hắn nói, đột nhiên chuyển mình đè cô ở phía dưới, giọng nói khàn khàn:

“Nhưng hiện giờ chúng ta có thể làm thật.”

Chương 67: Kết hôn thật không dễ dàng

“Đó chỉ là giả.”

Hắn nói, đột nhiên chuyển mình đè cô ở phía dưới, giọng nói khàn khàn:

“Nhưng hiện giờ chúng ta có thể làm thật.”

“Ai ….ai muốn làm thật với anh.”

Tô San vùi đầu sâu vào chăn, giọng nói hờn dỗi.

“Em không muốn làm thật với anh còn muốn làm thật với ai?”

Tạ Duyên giữ lấy chặt lấy chăn, tay khẽ dùng lực kéo ra chăn khỏi người cô.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tô San chỉ có thể đỏ mặt quay đầu đi không nhìn hắn, giọng nói nhỏ nhẹ giống muỗi kêu:

“Anh….anh đừng như vậy….Ngày…ngày mai còn phải tham dự hôn lễ.”

Nhìn thấy màu đỏ ửng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Tạ Duyên vùi đầu vào bên cổ đầy hương thơm nói:

“Anh đừng như thế nào?”

Trên cổ bị nhột, khiến mặt Tô San càng đỏ hơn. Có vẻ chưa bao giờ gặp người nào nham hiểm như vậy, chỉ có thể trừng mắt thật lớn, lấy tay đẩy đẩy vai hắn.

“Vậy anh cách xa em ra một chút!”

Thân thể cô mềm mại, còn mang theo mùi hương nhàn nhạt sau khi tắm gội xong, phần eo thon cùng với làn da mịn màng đều tập trung kích thích thần kinh của hắn.

“Nhưng anh rất khó chịu, phải làm sao bây giờ?”

Giọng nói hắn khàn khàn. Bàn tay nóng bỏng của hắn đã sờ soạng tới trước ngực cô, thần kinh Tô San căng thẳng, cô cảm thấy tin mình đập nhanh tới mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tay cô không biết để đâu chỉ có thể nhẹ nhàng đặt trên vai hắn, mặt đã đỏ tới mức sắp xuất huyết:

“Em…em ….cũng không có cách nào.”

Giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại lại đánh vào lý trí của hắn, Tạ Duyên ôm cô một hồi lâu, cho đến khi Tô San đang định nói gì đó thì hắn đột nhiên lật người xuống khỏi giường sải bước thật dài đi nhanh vào phòng tắm.

Nghe thấy âm thanh nước chảy trong phòng tắm, Tô San không nhịn được túm lấy chăn che mặt lại. Cô nghe nói, làm chuyện vợ chồng sẽ rất đau, không biết là đau tới mức nào.

Đến lúc Tạ Duyên từ trong phòng tắm đi ra, Tô San mới hơi ló mặt ra khỏi chăn, nhìn thấy Tạ Duyên cầm một tấm chăn mỏng đi ra sô pha ngoài phòng khách.

Không nhịn được, cô vẫn ngẩng đầu nhẹ giọng nói:

“Vì sao anh không ngủ trên giường?”

Nghe thấy giọng nói của cô vang lên, người nào đó đang ở phòng khách chỉ ‘bình tĩnh’ nói:

“Em cứ lo việc ngủ của em đi.”

Tô San: “……”

Cô một mình nằm trên một chiếc giường lớn như vậy không khỏi có cảm giác tội lỗi. Thực ra Tạ Duyên rất tôn trọng cô, cô cũng không nên quá cứng nhắc như vậy, nghe nói chuyện này mà nhịn nhiều quá sẽ không tốt cho cơ thể.

Cứ suy nghĩ vẩn vơ như vậy một hồi cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, sáng hôm sau vì nghe thấy tiếng chuông báo thức mà tỉnh dậy.

Hôm nay sẽ đi đón dâu. Tụi cô là người bên nhà trai, chắc chắn phải đi để cổ vũ. Đến lúc cô trang điểm xong xuôi thì trời cũng đã sáng hẳn. Tô San tất nhiên không dám làm màu quá mứ, đoạt cả sự nổi bật của cô dâu, nên trang điểm cũng khá nhạt, mặc một chiếc váy ren màu trắng chiết eo đơn giản. Ngoài trời khá lạnh nên cô lại cầm theo chiếc áo khoác nỉ màu vàng nhạt. Mà Tạ Duyên cũng đã thay xong bộ lễ phục của phù rể, là một bộ âu phục màu đen, còn đeo một cái nơ màu xám trên cổ. Đây là lần đầu tiên Tô San thấy hắn ăn mặc nghiêm chỉnh, trang trọng như vậy, thoạt nhìn rất lịch sự nho nhã, không hề có vẻ tùy ý như ngày thường.

Nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, Tô San cũng không dám nhìn

hắn, cầm theo túi xách liền theo hắn ra khỏi phòng.

“Sau này em muốn tổ chức hôn lễ ở đâu?”

Hắn đột nhiên quay đầu lại, Tô San hoảng sợ, cuối cùng chỉ ngại ngùng nhìn về hướng khác ấp úng nói:

“Em…thì thế nào cũng được.”

Cô khá thích hôn lễ theo phong cách truyền thống kết hợp với phong cách phương Tây, thế là mãn nguyện rồi.

Thấy cô đang suy nghĩ gì đó mặt còn ửng hồng, Tạ Duyên bật cười sau đó lại tiếp tục đi về phía đại sảnh.

Tới khi đến đại sảnh khách sạn, ở đây đã có rất nhiều người tập trung rồi, chỉ còn một vài người chưa tới. Phù rể có cả thảy sáu người, đều đã có mặt ở đây, trái lại chú rể thì chưa thấy đâu.

“Lão Tưởng thật là không đàng hoàng, hôm qua đã bảo cậu ta đừng uống nhiều quá thì không chịu nghe, bây giờ kết hôn còn tới trễ, nếu tôi mà là bà xã của cậu ta thì chắc chắn đã giơ chân đạp bay rồi!”

Tôn Thực vừa cúi nhìn đồng hồ trên tay, vừa đứng đó chế nhạo.

Những người khác nghe vậy cũng cười cười trêu chọc vài tiếng. Lúc này một người đàn ông mặc âu phục, đi một đôi giày da được đánh bóng loáng, cổ đeo một chiếc nơ có hoa văn, vội vội vàng vàng từ trên lầu đi xuống. Thấy mọi người đều đang đứng đây chờ mình thì ngại ngùng xua tay, vẻ mặt xin lỗi:

“Ngại quá, làm kiểu tóc nên bị trễ một chút!”

Nhìn thấy kiểu tóc bóng loáng của hắn, những người khác cũng không nhịn được cười ra tiếng. Tôn Thực cũng lập tức phụ họa:

“Được rồi, được rồi, hôm nay anh là người đẹp trai nhất!”

Mọi người đều cười nói ra khỏi khách sạn. Bên ngoài đã có nguyên một đoàn xe hơi rước dâu đậu ở ven đường, tất cả đều là Ferrari. Tô San được phân ngồi cùng một xe với Sầm Thanh, lúc này cũng không phải lúc kén chọn, hơn nữa cô cũng cảm thấy không sao cả.

Ghế phụ đằng trước thì là Tào Yên Nhi ngồi. Cô ấy cũng không vì không quen thân với Tô San mà mặc kệ cô, trái lại còn rất nhiệt tình nói chuyện:

“Tô San, cô tốt nghiệp trường nào á?”

“Bắc Vũ.”

Cô thản nhiên nói.

“À, tôi còn tưởng cô tốt nghiệp trường đào tạo diễn xuất chuyên nghiệp chứ, thấy diễn xuất của cô không tệ.”

Tào Yên Nhi nói với vẻ có thâm ý.

Sầm Thanh ngồi cạnh Tô San. Cô ấy hôm nay cũng mặc một chiếc váy màu trắng trễ vai, trang điểm cũng khá nhạt, rất khéo léo. Không thể không nói rằng khí chất của cô ấy rất đặc biệt, lại mang cho người ta cảm giác cao ngạo. Tào Yên Nhi thân với Sầm Thanh, hai người chỉ muốn chèn ép người mới như cô một chút mà thôi. Tô San cũng không để bụng, chỉ muốn mặc kệ bọn họ.

“Tôi thì cũng chỉ tạm được thôi, còn kém hơn nhiều so với hai vị tiền

bối."

Tô San khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn cảnh sắc ở bên ngoài cửa sổ.

Bên cạnh là Sầm Thanh cũng không nhịn được quay qua nhìn cô một cái, chỉ thấy sườn mặt của cô gái tinh xảo, khí chất điềm đạm thản nhiên, nhưng lại mang theo tinh thần phơi phới của tuổi trẻ, đúng là rất thu hút sự chú ý của người khác.

Hóa ra, Tạ Duyên thích kiểu này sao?

"Tiền bối tụi tôi đều già cả rồi, tất nhiên thua kém người mới như các cô, giới giải trí cần nhất là làn gió mới như thế này, cho nên cô nhất định phải nỗ lực, nếu có việc gì cần giúp đỡ thì có thể tìm tôi, dù sao tôi cũng khá thân với Tạ Duyên."

Sầm Thanh cười cười nói với Tô San.

Nghe vậy, Tô San cũng hơi nghiêng mặt sang, hai người nhìn nhau, cô mang theo ý cười bình thản nói:

"Cảm ơn Sầm lão sư, có điều nếu tôi thật sự đi làm phiền cô thì sợ là Tạ Duyên chắc chắn sẽ mắng tôi mất."

Ánh mắt Sầm Thanh hơi lóe lên, khóe môi hơi mím lại, vẻ mặt không đổi nói:

"Cũng đúng, anh ấy đúng là không thích làm phiền người khác."

"Anh ấy luôn đối xử rất khách sáo với mọi người."

Giọng nói Tô San thản nhiên, quay đầu qua tiếp tục nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Nhìn một màn diễn ra ở hàng ghế sau, Tào Yên Nhi ngồi đằng trước không nhịn được nhìn qua Tô San một cái. Không ngờ Tô San trẻ tuổi như vậy mà đã là người có miệng lưỡi sắc bén như thế, nhưng ngẫm lại thì cũng phải thôi, nếu như là người không có chút tâm cơ thì không thể nào tóm lấy được Tạ Duyên.

Không khí trong xe bắt đầu trở nên kỳ quái, Tô San chỉ có thể ngồi đó lướt lướt mạng. Lúc này cũng có một vài thông tin rò rỉ liên quan tới việc Tưởng Liên Khải kết hôn. Nhưng cũng vô dụng thôi, địa điểm tổ chức hôn lễ chắc chắn cấm paparazzi. Cho nên mấy người ở trong nước cũng chỉ điên cuồng suy đoán không biết cô dâu là ai.

Không biết là ai để lộ ra danh sách phù rể trong hôn lễ này, đám fan hâm mộ hoàn toàn dậy sóng.

Trong sáu phù rể của Tưởng Liên Khải thì có một người tân binh do anh ta dẫn dắt, cũng là một nghệ sỹ trẻ tuổi đẹp trai, danh tiếng của anh ta cũng không tệ, từ trước tới giờ chuyên đóng các siêu phẩm điện ảnh. Mà đội hình của năm người còn lại thì cũng vô cùng trâu bò, hầu như quy tụ tất cả nam nghệ sỹ có tên tuổi lớn trong nước. Kết hôn mà có thể kêu gọi nhiều người danh tiếng như vậy đúng là khiến giới truyền thông điên cuồng. Nhưng tiếc là không có cách nào vào nơi cử hành hôn lễ để đưa tin, trừ phi lén trà trộn vào thì may ra.

Tô San cũng có nói trước với chị Lưu chuyện cô đi tham dự hôn lễ này, chị Lưu cũng không có ý kiến gì, chỉ nói cô chú ý đừng để bị người ta chụp được cô và Tạ Duyên là được. Dù sao có thể tham dự những dịp thế này thì cũng giúp cô làm quen thêm được nhiều người có danh tiếng trong giới.

Đến lúc đoàn xe rước dâu dừng lại trước cổng một khách sạn, chú rể cùng các phù rể đều vào khách sạn để đón cô dâu. Hiện giờ một vài

khách mời tham dự hôn lễ đã đi tới nơi cử hành hôn lễ chờ ở đó rồi, mà tụi cô thì đi theo đoàn đón dâu.

Sau khi xuống xe, cô cùng mấy người Sầm Thanh, Tào Yên Nhi đi theo chú rể lên lầu. Khi tới phòng của cô dâu thì thấy trên hành lang cũng có rất đông người, mà cửa phòng của cô dâu thì bị đóng chặt, mấy phù dâu ở trong phòng đều kêu lớn đòi bao lì xì.

Không còn cách nào, Tưởng Liên Khải chỉ có thể đưa ra một túi lớn toàn bao lì xì ra, lúc này cửa phòng mới mở hé ra một chút. Mấy phù rể đứng ngoài cửa thấy vậy lập tức xông tới đẩy mở cửa ra.

Tô San cảm thấy rất thú vị, cho nên cũng cùng vài người nữa tiến lên xem trò vui. Cô dâu mặc một chiếc áo cưới màu trắng, trên đầu còn đội một chiếc khăn voan và vương miện lấp lánh, vẻ mặt hạnh phúc ngồi trên giường. Cô dâu không phải là người trong giới giải trí, nhưng diện mạo cũng vô cùng xinh đẹp, trong ánh mắt đều ngập tràn hương vị hạnh phúc.

“Tôi nói cho các anh biết, nếu không tìm được giày của cô dâu, thì các anh không thể đưa cô ấy ra ngoài.”

Một cô phù dâu đi đầu tiên nói với vẻ rất khí thế.

Hóa ra giày cao gót của cô dâu đã bị giấu đi rồi, cả đám Tưởng Liên Khải đi qua đi lại tìm kiếm khắp phòng vẫn không tìm được, chỉ có thể tiếp tục đưa bao lì xì cho mấy cô phù dâu.

Cô dâu cũng là con nhà giàu, phù dâu cũng không kém, cho nên lá gan cũng rất lớn, mặc kệ bên nhà trai đưa bao nhiêu bao lì xì thì vẫn nhất định không mở miệng cho gợi ý.

“Tụi cô không thể như thế được, không thể trì hoãn làm chậm trễ

chuyện vui của người ta a!"

Tôn Thực cũng nóng nảy thay Tưởng Liên Khải. Đến lúc này, một phù rể liền nói lớn với cô dâu ngồi trên giường:

"Chị dâu, giày của chị ở đâu vậy? Có thể cho gợi ý hay không!"

Cô dâu có vẻ mềm lòng, chuẩn bị nói ra thì một cô phù dâu có làn da hơi ngăm ngăm đứng ra ngăn lại:

"Quyên Quyên, cậu không được như vậy, phải để cho họ gặp khó khăn một chút chứ!"

"Vậy đã đủ khó rồi, nếu còn khó hơn nữa thì anh Khải chắc không thể ôm bà xã về nhà được rồi!"

Tôn Thực không nhịn được bật cười nói.

Tức khắc mọi người trong phòng cũng cười ra tiếng. Nhưng mọi ngóc ngách trong phòng đều đã tìm nhưng đúng là không thấy đôi giày cao gót kia đâu.

Thấy vậy, một cô phù dâu đứng ra quét mắt nhìn một lượt mọi người, sau đó nhìn về phía Tạ Duyên trong đám phù rể, làm bộ rất tốt bụng nói:

"Thế này đi, các anh để Tạ Duyên lại đây cho tôi hôn một cái, tôi sẽ nói cho các anh giày ở đâu."

---Hết Chương 67---

Chương 68: Ảnh chụp

“Thế này đi, các anh để Tạ Duyên lại đây cho tôi hôn một cái, tôi sẽ nói cho các anh giày ở đâu.”

“Ha ha ha ha!”

Mọi người nghe vậy đều điên cuồng cười to. Mấy phù dâu khác nghe vậy khuôn mặt cũng mang theo vẻ ngại ngùng, có vẻ không ngờ rằng cô gái kia lại to gan như vậy.

“Người anh em à, hôm nay anh đây có thể ôm bà xã về nhà hay không đều tùy thuộc vào cậu!”

Tưởng Liên Khải vừa nói vừa xắn tay áo, mấy phù rể khác cũng đi tới vây quanh Tạ Duyên, có vẻ thật sự muốn áp giải hắn ra.

Cô phù dâu nói muốn hôn Tạ Duyên kia cũng kích động lấy tay che mặt, thực ra cô cũng rất thẹn thùng.

Tô San ở đằng sau hơi đảo mắt, chuẩn bị muốn tiến lên trước nói gì đó.

“Chờ một chút.”

Tạ Duyên đột nhiên lên tiếng, tay giơ ra chặn lại cánh tay của Tưởng Liên Khải, ánh mắt nhìn về phía sau lưng của cô dâu:

“Giày của cô ấy ở đằng sau lưng.”

Nghe vậy, mấy phù dâu cũng quay qua nhìn nhau, ngay cả Tưởng Liên Khải cũng sửng sốt, không nói nhiều lập tức đi qua đó tìm.

“Được rồi được rồi, tụi tôi lấy ra là được.”

Cô phù dâu kia chỉ có thể xua xua tay bất đắc dĩ nói, sau đó đi qua lật lên làn váy cưới to rộng đằng sau cô dâu lấy ra một đôi giày cao gót màu bạc.

Không ngờ giày đúng là được giấu ở đó, Tưởng Liên Khải không nhịn được đấm vào vai Tạ Duyên:

“Được nha, sao cậu biết hay vậy?”

Tạ Duyên không nói gì, chỉ cười cười nhìn anh ta.

Nghĩ lại lúc nãy mình còn chuẩn bị đẩy cậu ấy ra làm vật hy sinh, Tưởng Liên Khải lập tức cảm thấy hơi chột dạ. Tưởng Liên Khải tiến lên bế cô dâu theo kiểu công chúa, trong tiếng vỗ tay của mọi người xung quanh, nhanh chóng bế cô dâu ra khỏi phòng.

Thấy cô dâu đã được bế ra, mấy người bên ngoài cũng hô hào sôi nổi, tránh ra nhường đường. Đến lúc Tạ Duyên cũng ra tới, Tô San chậm rãi đi tới gần, liếc nhìn hắn một cái:

“Sao anh biết được giày cao gót của cô dâu ở đằng sau?”

Thực ra Tô San cũng đã phát hiện ra. Mọi chỗ trong phòng, chỗ nào có thể giấu đồ thì đều đã tìm hết, mà áo cưới của cô dâu thì đáng lẽ tà váy phía sau không cần phải trải rộng ra như vậy, cô ấy lại cố tình trải rộng làn váy ra, có lẽ phía dưới có giấu đồ.

Khi tất cả mọi người lục tục đi ra, Tạ Duyên vòng tay ôm vai Tô San,

cúi đầu nhỏ giọng nói với cô:

“Sau này em không được học theo mấy cô ấy.”

Tô San: “…….”

Xem ra Tạ Duyên đã có ám ảnh tâm lý với việc tìm giày rồi.

Nhưng nếu quả thật tới lúc đó, cô chắc chắn sẽ giấu thật kỹ. Dù sao cả đời chỉ có một lần, nếu dễ dàng tìm ra được như vậy thì cũng quá có lợi cho hắn rồi.

“Anh cũng mau đi lên đi, Tưởng lão sư hôm nay còn phải động phòng, anh nhất định không thể để anh ấy uống quá nhiều rượu được.”

Tô San tốt bụng dặn dò một câu.

Nghe vậy, Tạ Duyên chỉ “uhm” một tiếng rồi đi nhanh theo mấy người phù rể khác.

Thấy hắn đi tới phía trước, Tô San cũng bước nhanh theo mọi người. May là Tưởng Liên Khải cũng rất khỏe mạnh cường tráng, nếu không bế cô dâu từ trên phòng khách sạn xuống tới dưới lầu chắc chắn mất rất nhiều sức lực, còn thêm chiếc váy cưới ít nhất nặng hai mươi cân. Khi anh ta lên xe mọi người cũng sôi nổi nhanh chóng lên xe theo sau.

Tô San vẫn ngồi cùng xe với Sầm Thanh. Lần này cô ấy và Tào Yên Nhi cũng không nói chuyện gì với cô cả. Xe chạy khoảng mười mấy phút, cuối cùng dừng trước cửa một khách sạn khác.

Nguyên phòng hội trường rộng lớn của khách sạn đều được thuê, đã

bày sẵn các bàn tiệc rượu dành cho khách. Ở đường đi ngay chính giữa trải thảm đỏ. Ở đầu bên kia của thảm đỏ còn có một trái tim lớn kết bằng hoa tươi, bốn phía xung quanh cũng ngập tràn hình trái tim. Còn để một tấm ảnh cưới của hai người, thoạt nhìn vô cùng lãng mạn.

Khi đã ngồi vào vị trí của mình, Tô San ngồi yên ở đó chờ hôn lễ bắt đầu. Ngồi chung bàn với cô có Cát Lạc, Trịnh Đồng, Sầm Thanh, Tào Yên Nhi. Trên mặt mọi người đều mang theo ý cười lây nhiễm từ không khí vui mừng của hôn lễ.

Khoảng nửa tiếng sau, mọi ánh đèn trong đại sảnh đều tắt, nhưng cũng không có ai sợ hãi hoảng hốt, chỉ thấy một ánh đèn chiếu hướng tới đầu kia thảm đỏ. Cô dâu cầm tay cha mình, từng bước đi dọc tới đầu bên này.

Người chủ trì hôn lễ là một vị MC tiền bối khá lão làng trong giới MC chương trình truyền hình. Mặc dù không phải chủ trì hôn lễ chuyên nghiệp, nhưng dù sao do đặc thù nghề nghiệp, nên năng lực phản ứng trước đám đông cùng với kỹ năng điều khiển không khí của ông ấy thì không chê vào đâu được.

“Tưởng Liên Khải tiên sinh, anh có đồng ý cưới Trương Ngâm Quyên nữ sĩ đứng bên cạnh làm vợ? Cho dù trải qua thuận lợi hay khó khăn, giàu có hay bần hàn, khỏe mạnh hay lúc ốm đau, lúc vui sướng hay lúc ưu sầu, anh sẽ luôn hết mình yêu cô ấy, vĩnh viễn chung thủy với cô ấy không?”

Toàn bộ mọi người ngồi ở dưới đều im phăng phắc, chỉ còn giọng nói của người chủ trì. Mà ngay khi người chủ trì dứt lời, Tưởng Liên Khải không hề do dự, cầm microphone nói:

“Tôi đồng ý.”

Nói xong, người chủ trì lại nhìn qua cô dâu:

“Trương Ngâm Quyên nữ sĩ, cô có đồng ý gả cho Tưởng Liên Khải tiên sinh bên cạnh? Cho dù trải qua thuận lợi, hay khó khăn, giàu có hay bần hàn, khỏe mạnh hay lúc ốm đau, lúc vui sướng hay lúc ưu sầu, cô sẽ luôn hết mình yêu anh ấy, vĩnh viễn chung thủy với anh ấy không?”

Giọng nói của cô dâu có hơi nghẹn ngào, vẫn gật đầu đáp:

“Tôi đồng ý.”

Sau đó trong đại sảnh vang lên một khúc nhạc dành cho hôn lễ, tất cả mọi người kịch liệt vỗ tay chúc phúc, Tô San cũng kịch liệt vỗ tay. Nghe nói hai người này đã quen nhau rất lâu, thực ra tình cảm mưa dầm thấm lâu cũng là một loại tình yêu rất đẹp.

Lúc này, Tưởng Liên Khải trong lúc rất vui sướng kích động cầm microphone nói với cô dâu:

“Anh rất may mắn, ông trời đã ban cho anh một người vợ là em. Anh không biết nói lời ngon tiếng ngọt, cũng không có được sự lãng mạn của những người trẻ tuổi, thậm chí những lúc đóng phim rất bận rộn, quanh năm suốt tháng không gặp nhau. Nhưng trước giờ em đều không hề có một chút oán giận, lúc trẻ tuổi thì do anh không hiểu chuyện, luôn bỏ qua không quan tâm tới cảm giác của em, nhưng em chưa bao giờ tranh cãi với anh, thậm chí một câu oán giận cũng không có. Chúng ta có thể đi được tới bây giờ đều là em luôn đứng phía sau chờ anh. Anh sẽ không nói những lời nói cảm động kinh thiên động địa, anh chỉ muốn nói với em rằng, bà xã, từ nay về sau mỗi ngày của em đều sẽ có anh.”

Mọi người ở dưới đều nhiệt liệt vỗ tay. Hội trường này rất lớn, cũng có rất nhiều khách mời là người trong thương giới, một số người từng hợp tác với Tưởng Liên Khải cũng tới. Nói thật, mặc dù không phải là một nửa giới giải trí trong nước đều tới, nhưng ít nhất cũng phải là một nửa người trong giới điện ảnh đều có mặt ở đây.

Cô dâu đã xúc động khóc không thành tiếng, cuối cùng Tưởng Liên Khải ôm cô ấy vào lòng, cô ấy mới nghẹn ngào nói một câu:

“Em yêu anh.”

Rất nhiều người trong giới giải trí mặc dù yêu đương nhưng lại quá bận rộn, gặp mặt thì ít, xa cách thì nhiều cuối cùng dẫn tới chia tay. Đặc biệt là bên đằng gái lại không phải người trong giới, thì áp lực còn lớn hơn nữa. Dù sao Tưởng Liên Khải cũng không phải kiểu cố chấp như Tạ Duyên, chỉ cần gặp được kịch bản hay, trong đó có cảnh diễn thân mật mờ ám thì vẫn đóng. Thấy anh ta đóng cùng với mấy nữ diễn viên xinh đẹp như vậy, nhà gái tất nhiên sẽ cảm thấy áp lực và khó chịu trong lòng, vậy mà vẫn có thể cam chịu kiên trì cho tới giờ, phải nói rằng mức độ tin tưởng của hai người không phải những người bình thường có thể có được. Còn Tưởng Liên Khải giờ cũng dần dần lui về hậu đài chắc cũng muốn dành thời gian để ở bên cạnh gia đình. Thật may là bọn họ cuối cùng cũng tu thành chính quả.

Cảm xúc của Tô San cũng rất phức tạp, cô đột nhiên nhận ra rằng kết hôn là một chuyện tốt đẹp đến nhường nào.

“Tiểu Tô, khi nào mới đến lượt cô với Tạ Duyên đây?”

Cát Lạc đứng bên cạnh bỗng nhiên cười tủm tỉm nói.

Nghe vậy, Tô San lập tức khách khí trả lời:

“Chúng tôi chỉ muốn tùy duyên, cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Cô vừa nói mặt vừa đỏ lên, Sầm Thanh ngồi bên kia lại không khỏi nhìn Tô San một cái, trong mắt có một cảm xúc khác thường.

…

Chú rể và cô dâu đi từng bàn để mời rượu. Trong hội trường có khoảng trên dưới 100 bàn tiệc, trong tình huống này lập tức thể hiện được tác dụng của phù rể, đó là đỡ rượu thay cho chú rể.

Mặc dù có sáu phù rể, nhưng cũng không ăn thua gì đối với 100 bàn tiệc thế này. May là cả 6 phù rể cũng đều là những người tai to mặt lớn, cho nên những khách mời không quen thuộc với họ lắm thì cũng không dám làm khó dễ bọn họ. Không nói tới những cái khác, chỉ riêng địa vị của chú rể Tưởng Liên Khải ở trong giới như vậy, trừ những người đặc biệt thân thuộc, còn không thì cũng không có ai dám ép rượu anh ta.

Tiệc cưới tới chiều vẫn chưa xong. Tô San ngồi đó cảm giác lưng đã cứng đờ, đau nhức, chỉ có thể lướt di động.

Sáng hôm nay Tưởng Liên Khải có đăng ảnh chụp của mình và cô dâu lên Weibo, cũng đăng cả ảnh chụp dàn phù rể lên. Vì vậy bảng xếp hạng hot search lập tức bị những từ khóa liên quan tới hôn lễ hôm nay chiếm cứ hết. Trong đó, top 1 là #Dàn phù rể mạnh nhất trong lịch sử#

Cư dân mạng A: “A a a a! Cuộc đời của tôi!”

Cư dân mạng B: “Bảy người này mà cùng nhau đi đóng phim điện ảnh chắc chắn doanh thu phòng vé sẽ đột phá 5 tỷ *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Dàn phù rể thế này thì quá trâu bò rồi, mối quan hệ của Tưởng đại ca thật là rộng *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: “A a a a a Tạ Duyên! Đẹp trai muốn khóc!”

Cư dân mạng E: “Thế này thì coi như cả nửa giới giải trí rồi nha. Tưởng đại ca cũng không dễ dàng gì, cuối cùng cũng lấy được vợ rồi, chúc hai người hạnh phúc *trái tim*”

Một vài nghệ sỹ không tham dự hôn lễ thì cũng đăng Weibo chúc phúc. Đương nhiên cũng có người đăng lên chỉ muốn để người khác cũng chú ý tới mình. Nhưng tóm lại là toàn bộ tin tức giải trí trong nước ngày hôm nay đều liên quan tới hôn lễ của Tưởng Liên Khải. Còn có một vài hình ảnh chụp én bị rò rỉ ra, ảnh khá mờ, chỉ thấy quang cảnh lúc chú rể và cô dâu đứng tuyên thệ. Mọi người cũng đều vào bình luận chúc phúc cho cặp đôi này.

Bữa tiệc kéo dài tới tận 8 giờ tối. Một số khách mời đã rời khỏi. Dù sao mọi người ai cũng bận rộn. Một vài hoạt động lịch trình quan trọng thì còn phải đi xuyên đêm để về nước cho kịp. Tô San ngồi đó thật lâu, cuối cùng nghe Cát Lạc nói mấy người kia đi náo động phòng, thế là tụi cô cũng đi về phía đó.

Nhà Tưởng Liên Khải ở trong nước, cho nên phòng tân hôn được đặt tại phòng tổng thống trên lầu 9 của khách sạn. Đến lúc Tô San theo Cát Lạc tới lầu 9 thì thấy hành lang vô cùng náo nhiệt, trên sàn nhà còn đầy vụn hoa kim tuyến.

Đến cửa phòng nhìn vào thì thấy trong phòng khách đầy người, Tưởng Liên Khải ngồi trên sô pha bị nguyên đám người vây quanh. Trên bàn để đầy chai rượu, chắc chắn mọi người không muốn cho anh ta dễ dàng đi vào động phòng.

“Tôi nói cho các cậu nhé, nếu các cậu ai dám quấy rầy tôi làm nhiệm vụ nối dõi tông đường cho nhà họ Tưởng thì đừng trách tôi không khách khí!”

Giọng nói của Tưởng Liên Khải rất tự tin và khí thế, nhưng mọi người vậy quanh anh ta cũng không kém, đều sôi nổi cười nhạo:

“Chẳng lẽ trừ hôm nay ra, về sau anh không thể làm nhiệm vụ nối dõi tông đường hay sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay nếu cậu không uống đủ để chúng tôi hài lòng thì cũng đừng mong có thể bước vào phòng ngủ!”

Tôn Thực mở hai bình rượu rất nóng lòng muốn chuốc say anh ta.

Phía trước thì có sói, phía sau thì có hổ, Tưởng Liên Khải chỉ có thể cầu xin mấy người này tha mạng. Tô San đứng ở cửa thấy màn này thì chỉ cảm thấy rất buồn cười.

Trong phòng khách vô cùng lộn xộn, cà mấy phù dâu cũng đứng xem trò vui, chắc chắn mấy cô ấy cũng không muốn chú rể dễ dàng đi vào động phòng.

“Mấy người nghĩ mà xem, tôi đã tới tuổi này mới được kết hôn có dễ dàng không hả? Ba mẹ tôi giờ cũng đều hơn 60 tuổi rồi, chỉ luôn chờ mong bế cháu nội. Mấy người làm như vậy không cảm thấy lương tâm cắn rứt sao?”

Vì động phòng, Tưởng Liên Khải còn muốn ca bài ca tình cảm để đả động bọn họ.

Những người khác chỉ cười không nói, Tạ Duyên ngồi bên cạnh

Tưởng Liên Khải, hơi liếc mắt nói:

“Lương tâm là cái gì?”

“Ha ha ha!”

Tất cả mọi người không nhịn được cười lớn.

Thấy cậu ta như vậy, Tưởng Liên Khải cũng rất tức giận. Anh ta biết Tạ Duyên là người đầu sỏ xúi giục mấy người này ngăn cản hắn. Còn không phải là muốn trả thù chuyện lúc sáng mình bắt cậu ta phải hôn phù dâu sao, là một người đàn ông trưởng thành mà còn nhỏ mọn như vậy!

“Tô San!”

Tưởng Liên Khải đột nhiên nhìn qua, lập tức hướng về phía cửa hô lớn:

“Mau lôi Tạ Duyên đi, về sau chú sẽ mời cháu ăn cơm!”

Tô San đứng ngoài cửa cũng sửng sốt, rồi cảm thấy Tưởng Liên Khải cũng không dễ dàng gì, thực ra chỉ cần đùa một lúc là được rồi, cũng nên để cho người ta động phòng thôi.

Nghĩ vậy, cô cuối cùng vẫn đi qua đó, đến cạnh Tạ Duyên kéo tay hắn:

“Chúng ta đi thôi, hôm nay Tưởng lão sư cũng rất mệt rồi.”

“Đúng đúng đúng!”

Tưởng Liên Khải lập tức gật đầu phụ họa, giờ trong mắt anh ta thì Tô

San chính là thiên sứ.

Tạ Duyên liếc nhìn anh ta một cái, chỉ đứng lên chỉ vào bình rượu trên bàn:

“Uống xong chỗ này thì sẽ để anh vào.”

Mọi người cũng chỉ muốn đùa một chút, cũng không phải thật tình không cho anh ta động phòng, cho nên giờ Tạ Duyên nói ra cũng không ai phản đối gì. Tưởng Liên Khải tất nhiên là nhanh chóng uống cạn bình rượu, sau đó lập tức chạy nhanh vào phòng ngủ.

Mấy người khác thấy vậy không nhịn được cười ra tiếng. Hôm nay mọi người cũng đã uống rất nhiều, nhưng vẫn muốn tụ tập chỗ khác làm tăng hai. Tạ Duyên không đi theo bọn họ mà theo Tô San trở về.

Gió đêm hơi lạnh, hai người vừa ra tới cửa khách sạn thì gặp Hạ Hoa. Sau khi nhìn thấy hai người, Hạ Hoa lập tức nói:

“Tạ Duyên, tối nay không phải là cậu cần lên máy bay trở về phim trường sao? Giờ đã mấy giờ rồi, còn không mau về phòng thu thập hành lý đi?”

Tô San không ngờ tối nay hắn đã đi rồi, nghe vậy cũng nghiêm túc nhìn hắn nói:

“Vậy chúng ta mau quay về khách sạn thôi, đừng để trễ giờ.”

Bản thân Tô San thì không vội. Hiện giờ phim kia đã đóng máy rồi. Lúc sau chỉ cần tham gia một vài hoạt động nho nhỏ. Phim của đạo diễn Lê thì giữa tháng sau mới khởi quay, cũng không quá gấp gáp.

Tạ Duyên “Uhm” nhẹ một tiếng, ba người bắt taxi quay về khách sạn.

Tạ Duyên cũng không có nhiều đồ đạc để thu thập lắm. Tô San thì cầm giúp hắn bộ trang phục phù rể về nước, dù sao hắn đóng phim cũng không dùng tới làm gì.

“Anh đi đây.”

Hắn dùng một tay kéo vali, đứng ở cửa phòng lẳng lặng nhìn cô.

Biết hắn chỉ còn hơn mười ngày nữa phim sẽ đóng máy, Tô San chỉ dặn dò ở trên đường nhớ chú ý cẩn thận. Thấy hắn vẫn chưa chịu đi, đứng đó lẳng lặng nhìn cô, cuối cùng Tô San chỉ có thể đỏ mặt, nhón chân hôn một cái lên má hắn.

Lúc này Tạ Duyên mới vừa lòng kéo vali rời khỏi. Tô San cũng quay vào thu thập hành lý của mình.

Ngày hôm sau, cô bay chuyến lúc 10 giờ sáng. Nhưng mới sáng sớm khi cô đang ngồi chờ ở sân bay thì lại phát hiện ra một chuyện. Hôm qua không biết là ai chụp được cô cùng Tạ Duyên và Hạ Hoa đứng ở cửa khách sạn nói chuyện. Mặc dù mặt cô bị khuất không thấy rõ, nhưng hình ảnh Tạ Duyên đứng nắm tay cô thì rõ rành rành.

Bức ảnh này khiến cho cư dân mạng nổi sóng to gió lớn. Tất cả mọi người đều đã biết chuyện Tạ Duyên có bạn gái, vốn ban đầu cũng chỉ kêu rên thôi. Cũng không biết báo lá cải nào đưa tin rằng cô gái trong ảnh là Sầm Thanh, quan trọng là hôm qua đúng là Sầm Thanh và Tô San cùng mặc váy màu trắng, cô ấy còn đăng hình lên Weibo. Vì vậy càng nhiều người suy đoán rằng có khi nào bạn gái của Tạ Duyên là Sầm Thanh hay không, dù sao trước đây hai người này cũng từng đóng phim với nhau.

Tuy nhiên cũng có nhiều bình luận tiêu cực, chửi rủa, fan Tạ Duyên

tuyệt đối không tin người trong hình là Sầm Thanh.

Cư dân mạng A: “Liên quan tới quan hệ của hai người, công ty quản lý của Tạ Duyên đã làm sáng tỏ một lần rồi, cho nên xin đừng tiếp tục bịa đặt, cảm ơn * mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng B: “Tôi có cảm giác chuyện này là do Sầm nữ sĩ muốn lăng xê. Trước đây cũng từng ồn ào như vậy, cuối cùng là công ty quản lý của Tạ Duyên làm sáng tỏ. Sao? Cô vẫn ngại chưa đủ xấu mặt sao *mỉm cười*’

Cư dân mạng C: “Tôi có cảm giác đây là sự thật, nếu không thì sao lại là váy trắng, như thế thì cũng quá trùng hợp rồi.”

Cư dân mạng D: “Sầm nữ sĩ không chịu tập trung cải thiện diễn xuất đi, trái lại mỗi ngày chỉ biết thể hiện hình tượng thục nữ có khí chất, giờ lại muốn lăng xê. Tôi quên mất là sắp tới có một phim điện ảnh của cô ta sắp công chiếu *mỉm cười*”

Cư dân mạng E: “Tôi tình nguyện người trong hình là Phạm Mộng có mặt cương thi còn hơn là kỹ nữ họ Sầm nào đó *nôn mửa*”

Cư dân mạng F: “Ha ha ha, lỡ đâu hai người này thật sự đang ở bên nhau thì sao? Tụi fan não tàn thật là nực cười, cho dù thế nào đi chăng nữa thì Tạ Duyên cũng không phải là của mấy người *mỉm cười*”

Ngồi trong phòng chờ người người qua lại, Tô San lướt lướt mạng, thấy có rất nhiều trang báo mạng đều đăng lại bức ảnh này, thậm chí còn có người chắc chắn rằng Tạ Duyên và Sầm Thanh đã ở bên nhau, dư luận ngày càng nghiêm trọng hơn.

Hạ Hoa ngồi bên cạnh cũng đã biết chuyện này, sau khi nhắn tin cho

ai đó, lại quay sang an ủi cô:

“Bên phía công ty sẽ đứng ra làm sáng tỏ.”

“Sầm Thanh rất quen thân với Tạ Duyên sao?”

Tô San quay sang hỏi anh ta.

Mọi người trong phòng chờ đã bắt đầu di chuyển lên máy bay, Hạ Hoa nghe vậy cũng không để tâm nhiều, chỉ bất đắc dĩ cười nói:

“Thực ra, trước đây cô ấy từng tìm tôi để xin số điện thoại của Tạ Duyên, tôi cũng cho, nhưng Tạ Duyên thì trước giờ đều không thèm để ý tới.”

---Hết Chương 68---

Chương 69: Tham gia gameshow

“Thực ra, trước đây cô ấy từng tìm tôi muốn xin số điện thoại của Tạ Duyên, tôi cũng cho, nhưng Tạ Duyên thì trước giờ đều không thèm để ý tới.”

Nghe vậy, Tô San cũng không nói gì thêm, chờ một lúc bắt đầu check-in rồi lên máy bay. Đến lúc trở lại chung cư của mình đã là 9 giờ tối. Còn nửa tháng nữa mới bắt đầu quay phim tiếp. Nhưng trong khoảng thời gian này, lịch trình của cô cũng có khá nhiều hoạt động.

Cô ngồi trên giường, mở laptop xem lại lịch trình mấy ngày tới của mình. Tiện thể lên mạng thì thấy chuyện liên quan tới bạn gái của Tạ Duyên vẫn ngày càng nghiêm trọng hơn. Nhưng may là Sầm Thanh đã bị loại khỏi diện tình nghi bởi vì công ty quản lý của Tạ Duyên đã đứng ra làm sáng tỏ.

Weibo Công ty quản lý của Tạ Duyên: Những chuyện đồn đãi trên mạng không phải là thật. Giữa Tạ Duyên và Sầm Thanh tiểu thư chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường. Hy vọng mọi người đừng nghe lung tung những lời đồn bậy, tránh việc giữa hai người có những hiểu lầm không cần thiết.

Cư dân mạng A: “Mmmmmmm quan hệ đồng nghiệp bình thường ha ha ha”

Cư dân mạng B: “Kỹ nữ họ Sầm đã bị xấu mặt chưa?”

Cư dân mạng C: “Trong giới này tôi thích nhất là người đại diện như

Hạ Hoa, mỗi lần làm sáng tỏ thì đều vô cùng dứt khoát, không mập mờ *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: “Đột nhiên nhớ tới Tô San, vì sao đợt trước công ty quản lý không làm sáng tỏ quan hệ của bọn họ? Chẳng lẽ…”

Cư dân mạng E: “Vào thời điểm quay “Loạn thế chi ca” Tạ Duyên đã làm sáng tỏ quan hệ với Tô San một lần rồi, hiện giờ công ty quản lý không cần phải ra mặt thêm lần nữa”

Cư dân mạng F: “Cho nên, rốt cuộc cô gái trong bức ảnh kia là ai *khóc lớn*”

Cư dân mạng G: “Sau khi phóng to ảnh lên, tôi phát hiện ra rằng ông xã chủ động nắm tay người ta, mà tay của người ta cũng không thèm nắm lại *vừa cười vừa khóc*”

Tô San không thể không bội phục con mắt siêu phàm của fan hâm mộ, chính cô còn chẳng nhớ rõ lúc đó Tạ Duyên có nắm tay cô hay không, họ nói như vậy giống như cô đối xử rất lạnh lùng với Tạ Duyên không bằng.

Nhưng dù sao do hôm qua cũng có rất nhiều người thấy cô mặc chiếc váy kia, cho nên cũng không trách được sẽ có người loan tin như vậy. Nhưng chỉ cần những nhà truyền thông lớn không lên tiếng thì một vài trang báo lá cải đưa tin sẽ không đủ để fan hâm mộ tin tưởng chuyện này. Hơn nữa hết thảy mọi chuyện đều do Hạ Hoa khống chế, nên cô cũng không cần thiết phải để tâm quá nhiều.

Xem lịch trình chị Lưu gửi tới. Thời gian tới cô phải chạy show khá nhiều, bộ phim đóng với Giang Dần cũng sắp sửa lên sóng truyền hình. Ngày mai phải tham gia một chương trình gameshow để tuyên truyền phim, lúc sau cũng có một vài sự kiện nhỏ, còn chụp ảnh bìa

tạp chí. Mùng 9 còn phải tham gia lễ trao giải. Gần như cô phải chạy tán loạn hết bên này tới bên kia.

Xem tiếp một vài kịch bản mà chị Lưu mới gửi, chị ấy cũng đã lọc ra một lần rồi. Ngoài nội dung kịch bản còn có thông tin về đoàn làm phim cũng như cát xê. Xem tổng thể thì thấy chất lượng của những phim này so với những bộ phim mời cô trước đây thì tốt hơn nhiều.

Hiện giờ thù lao của cô đã ở mức ba mươi lăm vạn một tập, một bộ phim cũng khoảng một ngàn vạn. Cũng có một số bộ phim đề ra mức thù lao cao hơn, nhưng toàn là phim thần tượng, mấy kiểu kịch bản cẩu huyết các loại.

Tô San xem một hồi, cuối cùng nhìn thấy một phim có hơi khác biệt. Đây là một phim cổ trang liên quan tới tranh giành quyền lực, chủ đạo xoay quanh vai nữ chính. Khác với hình tượng nữ chính ngây thơ, trong sáng, thiện lương. Vai nữ chính này rất có chính kiến, nàng ấy là hậu duệ của một gia tộc danh giá, đáng tiếc phụ thân nàng vì quốc gia và hy sinh tính mạng nơi chiến trường, mẫu thân vì quá đau lòng mà cũng đi theo phụ thân, lúc đó nữ chính chỉ mới mười hai tuổi. Bởi vì những người thân thích trong gia tộc cũng không yêu quý gì nàng cả, cảm thấy nàng là sao chổi, cho nên nữ chính được một nữ quan trong cung đưa vào cung để nuôi dưỡng.

Từ một thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều trở thành một đứa trẻ mồ côi bị mọi người coi khinh. Tâm lý của nữ chính dần thay đổi, nàng dần hiểu được quyền thế quan trọng như thế nào, cũng hận những người thân thích đã chiếm lấy nhà của nàng, nhưng do nàng quá yếu đuối không làm được gì.

Tuy chỉ mới mười hai tuổi, nhưng nàng đã vô cùng xinh đẹp. Những công chúa trong hoàng cung đều không thích nàng, lúc nào gặp cũng bắt nạt nàng. Nhưng nữ chính khá thông minh, biết ưu thế của bản

thân, mỗi lần Hoàng đế tới gặp vị nữ quan nuôi dưỡng mình, thì nàng sẽ làm bộ vô tình cho ông ta thấy vết thương trên người mình. Phụ thân của nàng là anh hùng có công, hoàng đế tất nhiên cũng sẽ có một chút áy náy với nàng, cho nên thường xuyên ban thưởng. Những người khác thấy vậy càng thêm ghen tỵ, nhưng lần nào nữ chính cũng có thể gặp dữ hóa lành.

Nàng biết rằng mình chỉ là nữ nhân không làm được gì, muốn nắm lấy quyền thế thì phải lợi dụng nam nhân. Cho nên nàng thường hay tiếp cận người được hoàng đế sủng ái nhất là Tam Hoàng tử. Tam Hoàng tử cũng vô cùng thích nàng, nên thường xuyên chơi với nàng, điều này càng khiến cho mấy cô công chúa kia càng ghen ghét hơn. Trong một lần bị hãm hại, nữ chính gặp được Đại hoàng tử. Đại Hoàng tử cứu giúp nàng, hơn nữa hắn đối xử với nàng cũng có chút khác biệt, nhưng nàng lại cảm thấy Đại Hoàng tử quá nguy hiểm, nên hay tránh mặt hắn, ngược lại Đại hoàng tử càng thêm hiếu kỳ về nàng hơn.

Dần dần lớn lên, nữ chính ngày càng trở nên xinh đẹp, thu hút sự chú ý của mọi người. Ngũ Hoàng tử, Lục hoàng tử cũng thích nàng. Nữ chính thì vẫn lập lờ nước đôi với bọn họ. Đến lúc phát hiện rằng hoàng đế chuẩn bị lập Tam Hoàng tử làm Thái tử, thì lúc sau hoàng đế tứ hôn nàng cho Tam hoàng tử nàng cũng không từ chối, bởi vì nàng thật sự cũng thích Tam hoàng tử, nhưng trong lòng thì cũng luôn có một cảm xúc khác lạ đối với Đại Hoàng tử luôn trợ giúp nàng.

Nàng gả cho Tam hoàng tử. Trong lúc Tam hoàng tử gặp nguy hiểm thì chạy tới cầu cứu Đại Hoàng tử, lừa hắn rằng mình sau này sẽ ở bên hắn. Đến lúc Tam hoàng tử đã hóa giải nguy hiểm thì nàng lại không biết làm cách nào đối mặt với Đại Hoàng tử.

Sau một phen tranh giành quyền lực giữa những người trong hoàng tộc, nữ chính vì cứu Đại Hoàng tử mà trúng một mũi tên. Vì nàng,

Đại hoàng tử tình nguyện mang binh lính đi tới vùng biên quan để trấn giữ, vĩnh viễn không bao giờ quay lại kinh thành. Tam hoàng tử đăng cơ xưng đế, lại vì tuổi trẻ bị thương nặng nên luôn bị bệnh tật liên miên, qua đời rất sớm, nữ chính mang theo con trai một tuổi buông rèm chấp chính. Cảnh kết cuối cùng là nữ chính ngồi ở trên xích đu ở Ngự Hoa Viên nhìn bầu trời tuyết rơi, còn ở nơi biên quan xa xôi thì Đại Hoàng tử cũng đứng trên một chiếc tháp canh nhìn về hướng kinh thành.

Đọc xong phần cốt truyện này thì đã là hai giờ đêm. Tâm tình của Tô San khá phức tạp, tuy rằng vai nữ chính này khiến khán giả cảm thấy cô ấy cũng quá làm bộ làm tịch. Rõ ràng lợi dụng tình cảm của một người, còn muốn ở bên cạnh một người khác. Nhưng thực ra ở thời đó mà nói, chỉ có trải qua những ức hiếp, những khuất nhục thì con người ta mới hiểu ràng quyền thế có ý nghĩa như thế nào. Có đôi khi, tồn tại không phải là vì vui vẻ, mà còn vì khát vọng, lý tưởng của bản thân. Hơn nữa nữ chính cũng không phân biệt được thế nào là yêu, nàng ấy cho rằng nàng yêu Tam Hoàng tử, nhưng đến cuối cùng mới nhận ra đó không phải là yêu.

Tô San biết tính cách của những biên kịch của phim trong nước, chắc chắn lúc triển khai kịch bản sẽ phóng đại những uất ức, khổ cực mà nữ chính phải chịu, sau đó vì bất đắc dĩ phải thay đổi bản thân trở nên có mưu mô, thủ đoạn như vậy. Bởi vì phim truyền hình chú trọng nhất là tính đại chúng, đề cao cái tốt đẹp mà mọi người yêu thích.

Kịch bản này rất có tính thử thách, diễn viên chỉ cần một chút sơ sót sẽ diễn thành một kỹ nữ có tâm cơ còn thích làm ra vẻ. Nhưng thực ra Tô San lại rất thích kiểu tính cách như nữ chính, nàng ấy không phải là người tốt, thậm chí còn rất ích kỷ, thực chất đây cũng là bản tính của những người bình thường, mang theo cảm giác rất thật. Hơn nữa hiện giờ phim truyền hình đều chủ yếu mang đề tài tình yêu

nam nữ, vì tình yêu có thể từ bỏ hết thảy, nhưng tại sao lại không thể vì quyền thế mà từ bỏ những thứ khác, thực ra ở đời này nếu chỉ có tình yêu thì không thể tạo ra được những điều vĩ đại.

Vốn dĩ Tô San định là sau khi đóng xong bộ phim nghệ thuật “Lạc đường” của đạo diễn Lê thì sẽ nghỉ ngơi một thời gian, nhưng hiện giờ xem ra, cô vẫn muốn nắm lấy kịch bản đầy tính thử thách này. Mặc dù thù lao cũng không cao lắm, nhưng điều đó không quan trọng, chỉ cần đội ngũ làm phim tốt là được.

Ngủ dậy, 10 giờ sáng chị Lưu qua đây, đưa theo một nhà tạo hình vì hôm nay phải tham gia một chương trình gameshow.

“Em với Tạ Duyên sao lại không cẩn thận như vậy, còn bị người ta chụp được nữa.”

Chị Lưu đứng ở cạnh cửa phòng, nói với vẻ khó hiểu.

Tô San ngồi trước bàn trang điểm để nhà tạo hình làm tóc cho cô, mình thì ngồi đọc tạp chí:

“Luôn luôn có những lúc sơ suất mà, em cũng không còn cách nào khác.”

“Được rồi, may mắn người bị mắng là Sầm Thanh. Nhưng nếu nói thế thì coi như em đắc tội với cô ấy rồi.”

Chị Lưu thở dài, rút một điếu thuốc ra, bật lửa.

Có nhiều người trong giới thích hút thuốc, phải nói là có rất ít người không hút mới đúng. Mấy người Vương Trừng, Lý Hách đều hút, chỉ là chưa từng hút trước mặt cô mà thôi. Nữ nghệ sỹ hút thuốc cũng có một đống, bởi vì áp lực quá lớn, hút thuốc có thể giúp cho tinh thần

người ta thả lỏng trong giây lát.

“Em có thể nói với chị rằng, em đã sớm đắc tội với cô ấy rồi.”

Tô San khẽ cười một tiếng, trong lòng cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Chị Lưu nghe thấy vậy thì thở ra một làn khói, nhíu mày hỏi:

“Ý em là sao?”

Tô San thản nhiên nói:

“Em cũng có cách nào đâu, chả lẽ chị không biết?”

Nghe vậy, chị Lưu chỉ nhíu nhíu mày không nói gì. Trong giới này vốn chẳng có cái gì là bí mật, một truyền mười, mười truyền một trăm. Lúc trước chuyện Sầm Thanh từng theo đuổi Tạ Duyên, rất nhiều người trong giới cũng biết. Hiện giờ nếu mà cô ấy muốn trút hết những oán giận lên người Tô San thì cũng không phải là không thể.

Chị Lưu đột nhiên phát hiện rằng Tô San đắc tội với nhiều người quá.

“Đúng rồi, em có đọc mấy kịch bản chị gửi em, em muốn đóng bộ ‘Li Cung’.”

Tô San bỗng nhiên nói.

Nghe vậy, chị Lưu suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cầm điều thuốc tới dần bàn trang điểm nhìn cô nói:

“Đội chế tác của bộ phim này là một trong những đội ngũ tốt nhất

trong cả nước. Mặc dù chị có hơi không thích kịch bản này, nhưng đạo diễn thì đúng là không tệ, phim của ông ta trước giờ luôn có được đánh giá rất tốt. Theo lý thuyết thì những sản phẩm thế này sẽ không thể nào mời em, nếu mời đáng lẽ phải mời những nữ diễn viên có nhiều kinh nghiệm. Nhưng hình như phía nhà sản xuất lại có ý muốn mời em đóng. Nếu em thấy được thì chị nghĩ có thể thương lượng với bên đó điều chỉnh lại kịch bản một chút, chứ nhân vật nữ chính kia quá ác liệt, chắc chắn đến lúc phát sóng em sẽ bị người ta mắng chửi thậm tệ.”

Chị Lưu là kiểu người điển hình luôn đặt lợi ích lên hàng đầu. Nhân vật nữ chính đúng là không có chút xíu vẻ ngốc-bạch-ngọt nào, thậm chí có tính cách để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Nhưng cũng phải nghĩ tới rằng, làm gì có bộ phim nào giành được giải thưởng mà nữ chính lại là kiểu ngốc-bạch-ngọt chứ?

“Đợi đến khi nào có được kịch bản hoàn chỉnh của từng tuyến nhân vật, có vấn đề gì thì em sẽ nói với chị biết. Nếu ngay bây giờ chị lập tức nói mấy chuyện này thì bên đó sẽ cho rằng em không có tinh thần hợp tác.”

Tô San nhìn qua chị Lưu một cái rồi nói.

Chị Lưu nghe vậy cũng không nói gì nữa, trong lòng cảm thấy cô nói cũng có lý.

Đến lúc làm tóc xong, Tô San theo chị Lưu tới trường quay để ghi hình. Đây là gameshow quay trong nhà, cũng không phải chương trình thực tế ngoài trời. Là một chương trình truyền hình khá lâu năm, rất có danh tiếng. Khi tham gia mấy chương trình thế này, hầu như các nghệ sỹ sẽ không có thù lao, cùng lắm thì ban tổ chức chỉ hỗ trợ chi phí trang điểm mà thôi.

Đến khi tới trường quay, Chu Cầm Cầm, Giang Dần đều đã tới. Nhìn thấy Tô San, Chu Cầm Cầm thể hiện vẻ không vui ra mặt, thậm chí có vẻ ghen ghét. Cùng debut một thời điểm, cũng đều xuất thân từ những phim phát sóng trên mạng (web drama), mà hiện giờ Tô San cũng được xem như một tiểu hoa đán được nhiều người yêu thích, mà mình thì vẫn dậm chân tại chỗ, như vậy làm sao mà cô có thể cam tâm.

Không quan tâm tới ánh mắt kỳ quái của Chu Cầm Cầm, sau khi vào tới phòng nghỉ mà ban tổ chức chuẩn bị cho cô, một người biên kịch chương trình lập tức cầm kịch bản đi tới, có vẻ muốn trao đổi thương lượng kịch bản chương trình với cô.

“Tô San, nghe nói cô gảy đàn tranh rất hay, lát nữa cô có thể cho mọi người nghe một chút không?”

Cô biên kịch xinh đẹp ngồi trên sô pha cười hỏi.

Tô San ngồi đó nhìn lướt qua kịch bản, nghe vậy thì hơi do dự.

Mắt thấy cô đang do dự, biên kịch chương trình cho rằng cô đang lo lắng sợ đàn không hay, lại tiếp tục nói:

“Thực ra chỉ cần đàn một khúc nào đó là được rồi, khoảng hai phút thôi.”

---Hết Chương 69---

Chương 70: Ăn ké

“Thực ra chỉ cần đàn một khúc nào đó là được rồi, khoảng hai phút thôi.”

Tô San yên lặng suy nghĩ một hồi, sau đó gật đầu.

Thấy cô đồng ý, biên kịch lập tức tiếp tục nói:

“Không sao đâu, nếu có gì thì đến công đoạn hậu kỳ chúng tôi sẽ tu chỉnh lại phần âm thanh.”

Các chương trình truyền hình hiện giờ đều như vậy, sẽ phóng đại vô hạn tài năng của những người tham gia, thực ra tất thảy mọi chuyện đều là do hậu kỳ chỉnh sửa.

“Vậy các cô mang đàn tới để tôi thử trước một chút nhé.”

Tô San nghiêm túc nói, cô chỉ đang đắn đo rằng liệu âm thanh của cây đàn có chuẩn không.

Nghe vậy, biên kịch tất nhiên lập tức đồng ý, trao đổi với cô thêm một vài vấn đề khác, sau đó cho người lấy đàn tới đây cho cô.

Buổi chiều mọi người sẽ diễn tập trước, buổi tối chương trình mới chính thức ghi hình, Tô San cũng quen việc các chương trình toàn dựa vào việc cắt nối biên tập vào giai đoạn hậu kỳ.

Đến lúc chính thức ghi hình vào buổi tối, khán giả lúc này cũng đã vào hội trường. Fan của Tô San cũng có đến, phía dưới khán đài có

một khu giơ bảng tên của cô, thỉnh thoảng còn hô tên cô nữa.

Chương trình bắt đầu, cô cùng với những diễn viên chủ chốt trong đoàn phim “Thanh huyết kiếm” tiến lên sân khấu. Phía dưới lập tức sôi nổi nhiệt liệt vỗ tay. Tất cả máy quay trong trường quay đều hướng về phía tụi cô, Tô San luôn luôn giữ vẻ mặt mỉm cười.

“Được rồi, chúng ta hãy chào đón dàn diễn viên chính trong phim ‘Thanh huyết kiếm’!”

Nam MC cầm microphone nói.

Mọi người ở dưới lại vỗ tay ầm ĩ. Sau đó nữ MC mời tụi cô giới thiệu bản thân. Tô San đứng ở giữa, sau khi microphone truyền tới, thì nhìn về phía máy quay cười nói:

“Xin chào mọi người, tôi là Tô San, trong phim đóng vai Hiên Viên Tĩnh.”

“Tô San, đây là lần đầu tiên cô hợp tác với Giang Dần đúng không? Cô cảm thấy hai người có phối hợp ăn ý với nhau không?”

Nữ MC hỏi.

Những vấn đề này lúc chiều cũng đã diễn tập trước rồi, Tô San cũng mỉm cười trả lời giống lúc nãy:

“Lúc đầu tụi tôi cũng không thân lắm, dần dần sau này thì tốt hơn rồi.”

Nghe vậy, nữ MC cũng không nói thêm gì, mà để Giang Dần tiếp tục tự giới thiệu.

Xong phần giới thiệu mở đầu, một nam MC mời cả dàn diễn viên

ngồi xuống cùng trò chuyện, sau đó liếc nhìn kịch bản nói:

“Chủ đề của chương trình hôm nay là ‘chia tay’, trong bộ phim lần này của mọi người, hai vai nam nữ chính có từng chia tay nhau không?”

Nghe vậy, Tô San cầm microphone trả lời:

“Nữ chính có từng đơn phương chia tay.”

“Nhưng nam chính không đồng ý.”

Giang Dần lại bổ sung thêm một câu.

Hai MC ngồi đối diện đều bật cười một tiếng, sau đó nữ MC cười hỏi:

“Vừa nghe vậy đã thấy phim của mọi người cũng rất ngược tâm nha. Vậy rốt cục là có chia tay hay không?”

Nhớ tới kịch bản của phim bị cắt cảnh, thêm cảnh tùm lum tùm la, Tô San chỉ bất đắc dĩ cười cười, cuối cùng Giang Dần trả lời:

“Chuyện này thì khi mọi người xem phim sẽ biết.”

Nghe vậy, cả hai MC đều gật gù, sau đó nữ MC lại nhìn về phía Giang Dần nói:

“Vậy Giang Dần, lúc anh và bạn gái cũ chia tay, có phải là vẫn không quên được cô ấy không?”

Máy quay hiện giờ đã hướng về phía Giang Dần. Giang Dần im lặng suy nghĩ một lát, sau đó theo bản năng nhìn qua Tô San. Tô San thì chỉ ngồi đó mặt không thể hiện chút cảm xúc nào, không hiểu là sao

anh ta lại nhìn mình làm gì, tụi cô đã bao giờ ở bên nhau đâu.

“Tôi là kiểu người luôn nhìn về phía trước. Nếu đã quyết định chia tay, thì chắc chắn không còn gì lưu luyến nữa, trừ phi là yêu thầm mới có thể nhớ mãi không quên.”

Giang Dần vừa dứt lời thì dưới khán đài lập tức ồn ào, rất nhiều fan hâm mộ ngồi ở dưới hò hét.

Cả hai MC cũng mang theo vẻ kinh ngạc “Woaaa!” một tiếng, nam MC gật gật đầu:

“Anh đẹp trai như vậy, sao lại không bày tỏ với cô ấy?”

Tô San hơi đổi lại dáng ngồi của mình, trên mặt vẫn không có cảm xúc.

Đối với câu hỏi của nam MC, Giang Dần chỉ cười cười:

“Đôi khi, không phải cứ đẹp trai là có tác dụng.”

“A a a a a!”

Fan ở phía dưới điên cuồng gào thét.

“Vừa nghe là biết có ẩn tình gì đó nha!”

Nam MC cười cười, nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, lại nhìn sang Chu Cầm Cầm:

“Vậy Cầm Cầm, khi chia tay với người yêu thì cô có đau lòng không?”

Thấy máy quay cuối cùng cũng quay tới mình, Chu Cầm Cầm lại điều chỉnh dáng ngồi tương đối thục nữ, vẻ mặt thẹn thùng nói:

“Tôi còn chưa có bạn trai.”

Tô San: “……”

Tô San cũng đưa tay che miệng, suýt bật cười ra tiếng.

“Vậy lúc còn ở trường học cũng không có ai theo đuổi cô sao?”

Nam MC tiếp tục hỏi.

Nghe vậy, Chu Cầm Cầm lại vô cùng ngây thơ chớp chớp mắt, cầm microphone nói:

“Lúc đó ba mẹ tôi không cho phép, tôi là kiểu người khá nghe lời, cho nên cũng chưa từng quen bạn trai.”

Tô San mím môi ngăn mình bật cười ra tiếng.

Do Chu Cầm Cầm trước giờ xây dựng hình tượng hoa hậu giảng đường, cho nên trả lời như vậy mới phù hợp với hình tượng của cô ấy.

Nam MC cũng không quan tâm lắm về tính chân thật trong câu trả lời ấy, lại hướng ánh mắt về phía Tô San:

“Vậy Tô San, lúc cô chia tay người yêu thì có cảm thấy đau lòng không?”

Máy quay hướng về phia cô, Tô San suy nghĩ trong chốc lát, cầm microphone nói:

“Tôi sẽ không dễ dàng chia tay, một khi đã quyết định ở bên nhau thì cả hai đều phải nghiêm túc trân trọng tình cảm này và khiến nó đơm hoa kết quả. Trừ phi xảy ra chuyện bản thân mình không thể nào chấp nhận được, và nếu đã đi tới kết cục như vậy thì có lẽ tôi cũng đã hoàn toàn hết hy vọng với đối phương rồi, vì vậy cũng sẽ không đau lòng hay tiếc nuối gì nữa.”

“Vậy khi yêu đương thì cô là bên chủ động sao?”

Nam MC cười cười hỏi cô với vẻ có thâm ý.

Chuyện cô và Tạ Duyên ở bên nhau cũng không phải bí mật to lớn gì, Tô San cũng biết nam MC đang muốn ám chỉ cái gì, chỉ có thể cười cười thành thật trả lời:

“Tôi là kiểu người khá bị động, từ trước tới giờ hầu như chưa từng chủ động.”

Có lẽ là do tính cách của Tạ Duyên nên trước giờ trong mối quan hệ của hai người hắn đều luôn là người nắm giữ quyền chủ động.

“Nếu vậy thì có khả năng là do đàng trai quá mức mạnh mẽ, thích kiểm soát, hai người có thường xuyên cãi nhau không?”

Nam MC tiếp tục tò mò hỏi.

Cãi nhau?

Tô San suy nghĩ, có vẻ hơi ngại ngùng, nhẹ giọng nói vào microphone:

“Hình như chúng tôi cũng chưa từng cãi nhau, anh ấy cũng chưa bao

giờ nổi giận với tôi, cũng không hay ép buộc tôi điều gì, trái lại rất tôn trọng tôi, chỉ cần hai người có sự bất đồng ý kiến thì anh ấy luôn nghe theo tôi. Nhưng thật ra chúng tôi cũng rất lâu rồi chưa liên lạc với nhau."

Nghe thấy câu cô bổ sung lúc cuối cùng, cả hai MC đều mang theo vẻ mặt sâu xa cười cười:

"Tiếc thật đấy, đây chính là bạn trai tốt nhất thế kỷ a."

Giang Dần ngồi bên cạnh không nhịn được quay qua nhìn cô một cái. Tô San cười cười không nói gì nữa, giờ ngẫm lại, Tạ Duyên thực sự đối xử với cô tốt vô cùng, mà cô trước giờ vẫn quá bị động.

"Chúng tôi có biết rằng cô có thể gảy đàn tranh, vậy ngay tại đây cô có thể gảy một đoạn cho mọi người cùng thưởng thức không?"

Nam MC hỏi.

Nghe vậy, Tô San gật gật đầu, nhẹ nhàng nói một tiếng: "Được."

Sau đó nhân viên của chương trình lập tức bố trí mang đàn tranh lên sân khấu. Tô San ngồi vào, chậm rãi đeo móng tay giả, đến khi máy quay đã điều chỉnh góc độ xong, liền bắt đầu.

Nữ MC cầm microphone nhắm về phía cây đàn để tiếng đàn phát ra được to hơn. Theo sự chuyển động của từng ngón tay cua Tô San, mọi người mới thấy đây là một khúc nhạc chưa từng nghe bao giờ, lại không hiểu sao còn mang theo âm hưởng cổ đại, chậm rãi thẩm thấu trong tâm hồn, dư âm đọng lại thật lâu.

Đây là một khúc nhạc mà thầy dạy đàn tranh của cô đã dạy cho Tô San ở đời trước. Nghe nói khúc này do một vị sủng phi của tiền triều

sáng tác. Lúc đó vị sủng phi này rất được Hoàng đế sủng ái, còn mọi người thì đều nói nàng ấy là yêu tinh hại nước, hại dân, hồng nhan họa thủy. Lúc sau sủng phi này bị mất tích, cũng có người nói rằng nàng ấy bị ngã xuống giếng ở lãnh cung mà chết, mà vị Hoàng đế tiền triều đó cũng là hôn quân không có năng lực mà hủy hoại cả triều đại. Khúc nhạc này chỉ còn lưu giữ lại được phần đầu, còn phần sau thì đã bị thất lạc, không ai biết tới.

Không có nhạc đệm gì, cả trường quay chỉ có âm thanh đàn tranh êm ái trong trẻo, rất rung động lòng người, nhưng lại mang theo một vẻ vừa đẹp đẽ vừa thê lương. Cô gái hơi cúi đầu, sườn mặt xinh đẹp, yên tĩnh ngồi đó, mắt hơi rũ xuống, năm ngón tay trắng nõn chậm rãi chuyển động trên dây đàn, tập trung tới mức ngoài cây đàn tranh ra hoàn toàn không để ý tới những thứ xung quanh.

Sau khi đàn xong, Tô San ngẩng đầu nhìn về phía nữ MC cười nói:

“Khúc sau của bài này thì tôi không nhớ rõ lắm.”

“Không đâu, rất êm tai.”

Nữ MC lập tức khách khí lắc đầu:

“Tôi ít đọc sách nên chỉ biết mỗi từ êm tai mà thôi.”

Những người khác cũng bật cười, khán giả ở dưới khán đài thì nhiệt liệt vỗ tay. Nam MC cũng rất kinh ngạc mà cảm thán:

“Lúc trước, biên kịch còn nói với tôi là cô không có tự tin lắm, chúng tôi còn tính là tới công đoạn hậu kỳ sẽ chỉnh lại cho thật hay, thế này thì khác gì cô vả một cái vào mặt của ban tổ chức nha!”

Tuy rằng không có mấy ai hiểu được sâu sắc về kỹ năng đàn tranh

và sự thâm thúy trong khúc nhạc, nhưng tiết tấu như thế nào thì vẫn nghe được. Trong khúc nhạc này tiết tấu và âm thanh hài hòa lại với nhau thành một thể, khiến mọi người cảm thấy rất dễ chịu.

"Không phải vậy, lúc trước khi biên kịch hỏi tôi, tôi cũng có chút do dự, bởi vì tôi cũng không nhớ được nhiều bài nhạc lắm, chỉ có thể nước tới chân mới nhảy."

Tô San cười cười giải thích.

Thực ra vốn dĩ cô không có ý định đàn, sợ bị mọi người hoài nghi. Nhưng ngẫm lại thì thấy, việc gì mà cô phải trốn tránh, cho dù người ta hoài nghi thì sao, cô cũng có thể nói rằng mình có năng khiếu ah.

Kết thúc phần này, chương trình có tổ chức cho mọi người chơi vài trò chơi nho nhỏ. Đến lúc ghi hình xong thì đã là 10 giờ tối. Giang Dần nói muốn đưa cô về nhưng Tô San từ chối, nói rằng tài xế của cô đang chờ ở ngoài rồi.

Đến lúc quay về chung cư, cô lại nói với chị Lưu chú ý đừng để hậu kỳ ban biên tập chương trình cắt ghép lung tung, đừng lại gây ra tai tiếng về couple của cô và Giang Dần nữa.

Những ngày sau đó thì cũng có một vài hoạt động linh tinh, Tô San thừa dịp mình còn khá rảnh rỗi mà nghiên cứu kịch bản của bộ phim nghệ thuật thời dân quốc "Lạc đường" của đạo diễn Lê. Đây là một cơ hội lớn của cô, là mốc quyết địnhh cô có thể thuận lợi đặt chân vào giới điện ảnh hay không. Tạ Duyên chỉ có thể giúp cô bước đầu nắm giữ được cơ hội này, còn tiếp sau đó sự đánh giá của đạo diễn và những nhà chuyên môn như thế nào thì cô phải dựa vào bản thân mình.

Tạ Duyên kết thúc đóng phim và về nước vào mùng tám. Tô San

cũng không tìm gặp hắn, bởi vì mùng 9 sẽ có lễ trao giải. Lần này Lý Hách được đề cử giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, Tạ Duyên thì được đề cử hạng mục nam diễn viên xuất sắc nhất, cô thì nằm trong đề cử hạng mục diễn viên mới xuất sắc nhất. Nói thật là cô cảm thấy lần này Tạ Duyên sẽ không thể đạt được chiếc cúp ảnh đế, bởi vì kịch bản còn nhiều chỗ chưa được hoàn hảo, còn những nam diễn viên khác cùng cạnh tranh hạng mục này thì đều là nam chính của mấy phim nghệ thuật hoặc phim hành động, hoặc là những phim về đề tài cạnh tranh trên thương trường. Kiểu phim cổ trang nói về chiến tranh như "Loạn thế chi ca" rất ít khi đạt được giải thưởng.

Đến ngày mùng 9, chị Lưu mang tới cho cô một chiếc váy xòe kiểu công chúa màu xanh pastel đang rất thịnh hành trong thời gian gần đây, làn váy xõa tung rất dài, cần phải có người đi đằng sau kéo thì mới đi được. Loại lễ phục kiểu này tuy đi lại rất bất tiện, nhưng tốt hơn nhiều so với mấy kiểu lộ ngực, lộ lưng gì đó.

"Ngày 12 tháng này em sẽ bắt đầu đi đóng phim, cho nên những ngày tới đây chị sẽ từ chối hết các hoạt động giúp em, không quấy rầy em với Tạ Duyên quấn quýt lấy nhau."

Chị Lưu ngồi ở ghế trước nói.

Tô San ngồi ghế sau nghe vậy cũng chỉ chớp chớp mắt, ho nhẹ một tiếng rồi lại quay mặt qua nhìn ra cửa sổ không nói gì.

"À đúng rồi, bộ phim thần tượng tình yêu đô thị mà em với Tạ Duyên đóng, phía nhà sản xuất có nói rằng muốn để tụi em hát song ca nam nữ ca khúc chủ đề của phim, em thấy sao?"

Chị Lưu đột nhiên hỏi.

Tô San: "……"

Song ca?

Cô nghe xong cảm thấy rất buồn cười, cho dù đánh chết thì cô cũng không tin Tạ Duyên sẽ ca hát gì đó.

“Em cũng chưa nghe anh ấy hát bao giờ, hơn nữa cũng không cần thiết phải vậy, anh ấy chỉ cần hát cho mình em nghe là được rồi.”

Tô San thản nhiên nói.

Chị Lưu: “……”

Lưu Mẫn quay đầu lại đằng sau liếc nhìn Tô San một cái. Đột nhiên phát hiện ra rằng hai người này ngày càng ngọt ngấy hết chỗ nói, rõ ràng thời gian gần đây cũng đâu có gặp nhau được mấy lần đâu cơ chứ.

Đến lúc xe dừng lại trước cổng nơi thảm đỏ, bên ngoài cũng đã có rất nhiều xe đang đậu. Một vài nghệ sỹ đang xếp hàng trước thảm đỏ chuẩn bị đi vào. Lần này vẫn là mọi người trong đoàn phim sẽ đi cùng nhau, thứ tự đi vào cũng khá trễ.

Thời tiết hiện giờ cũng không còn quá lạnh nữa, Tô San chỉ khoác một chiếc áo khoác mỏng cùng Tiểu Chu tìm tới xe riêng của đoàn phim. Kéo mở cửa ra, bên trong cũng đã có nhiều người rồi. Lý Hách, Vương Trừng đều đã có mặt. Thấy cô tới, Lý Hách lập tức lách người ngồi lên hàng ghế trước, cười nói:

“Tôi sẽ không làm bóng đèn.”

Nghe vậy, Vương Trừng không nhịn được bật cười. Tô San đỏ mặt, chuẩn bị bước lên xe thì Tạ Duyên lập tức đưa tay ra nắm tay cô đỡ

cô vào trong.

Phạm Mộng ngồi hàng ghế sau cùng vẫn mang theo vẻ mặt không biến hóa gì, nhưng khi nhìn thấy Tô San thì trong mắt lóe lên một tia cảm xúc khác thường.

Sau khi ngồi xuống, Tô San lại cởi phăng giày cao gót ra. Giày này đi lâu rất dễ bị trầy da, nhưng nếu dán băng cá nhân vào thì sẽ bị người ta chụp được.

“Không lạnh sao?”

Tạ Duyên nhìn xuống bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn của cô.

Tô San siết chặt lại vạt áo khoác trên người, sau đó lại nhấc làn váy lên, lộ ra một chiếc quần giữ ấm rất dày màu đen ở bên trong:

“Anh xem xem, em còn mặc thêm ở bên trong nữa.”

Thấy mấy người ngồi hàng ghế trước cũng quay đầu lại nhìn, Tạ Duyên lập tức kéo làn váy của cô xuống, cầm lấy phần cánh tay mảnh khảnh của cô, sờ sờ nắn nắn, mày nhíu lại:

“Em lại không ăn uống đàng hoàng sao?”

Mấy người ngồi đằng trước nghe vậy thì trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Ngày nào cũng khoe khoang ân ái, chẳng lẽ hai người này không suy xét đến cảm giác của bọn họ sao?

“Em…đâu có gầy, đây là ảo giác của anh thì có, rõ ràng em còn béo thêm một cân.”

Tô San hơi liếc mắt nhìn hắn, bĩu bĩu môi.

Tạ Duyên nhìn cô một lúc, sau đó lại cởi chiếc áo vest trên người xuống đắp lên chân của cô, đưa tay xoa xoa đầu cô nói:

“Nhưng anh thì gầy đi rồi, em phải bồi bổ lại cho anh biết không?”

Tô San: “……”

Cô đỏ mặt không nói gì.

Mắt thấy hai người này cứ không coi ai ra gì mà khoe ân ái, Vương Trừng ngồi đằng trước không nhịn được phán một câu:

“Đúng đúng đúng, Tô San, nếu hôm nay cô nấu cơm, cô không ngại để tôi với Lý Hách tới ăn ké một bữa chứ hả?”

Cậu ta vừa dứt lời, Tạ Duyên thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt không đổi nói:

“Không được.”

---Hết Chương 70---

Editor: Cảm ơn mọi người rất nhiều! Hôm nay đăng hai chương để cảm ơn mọi người đã chờ đợi và ủng hộ mình.

Chương 71: Giải diễn viên mới xuất sắc nhất

"Đúng đúng đúng, Tô San, nếu hôm nay cô nấu cơm, cô không ngại để tôi với Lý Hách tới ăn ké một bữa chứ hả?"

Cậu ta vừa dứt lời, Tạ Duyên thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt không đổi nói:

"Không được."

"Ăn gì mà ăn, lát nữa chúng ta đi uống rượu đi!"

Lý Hách đưa tay quàng qua vai Vương Trừng, liếc nhìn Tạ Duyên một cái, có vẻ chưa bao giờ gặp người nào nhỏ mọn như vậy.

Tô San đẩy đẩy cánh tay của Tạ Duyên, sau đó nói với hai người ở đằng trước:

"Không sao đâu, một bữa cơm cũng đâu có gì, hai người tới nhà anh ấy uống rượu hay uống ở bên ngoài thì cũng vậy mà."

Tạ Duyên nhắm hờ hai mắt không nói lời nào, hai người ở đằng trước nhìn nhau, sau đó còn giả bộ khách sáo:

"Vậy không tốt lắm thì phải? Tự nhiên lại quấy rầy thế giới của hai người, Duyên ca chắc chắn sẽ không vui."

"Nhưng cô cũng đã nói vậy rồi, nếu chúng tôi không đồng ý thì khác nào không nể mặt cô."

Lý Hách nghiêm trang nói.

Tô San nhìn hai bọn họ kẻ tung người hứng mà bị chọc cười. Dù sao ngày nào cũng bận rộn đóng phim, cả năm hiếm lắm mới có dịp cùng nhau ăn một bữa cơm, thực ra cũng không sao cả.

Cô quay đầu sang, thấy Tạ Duyên chỉ dựa lưng vào ghế, mắt nhắm hờ, không nói lời nào, chỉ có thể ghé lại gần hắn nhỏ giọng nói:

“Mấy ngày tới em có thời gian rảnh.”

Nghe vậy, Tạ Duyên lập tức mở mắt, thấy đôi mắt to tròn của cô đang nhìn mình chằm chằm, không nhịn được hơi cúi đầu hôn lên trán cô một cái, giọng nói trầm thấp:

“Mấy ngày sau anh cũng có thời gian.”

Hai người ngồi đằng trước đã quen việc hai người này suốt ngày ngọt ngào anh anh em em. Có điều Lý Hách cũng thực sự bội phục Tô San, cô ấy vậy mà có thể thu phục Tạ Duyên, khiến cậu ta trở nên nghe lời như vậy. Hai người suốt ngày dính lấy nhau như sam, cũng không cảm thấy buồn nôn sao?

Một lúc sau có một nhân viên tới báo đã tới lượt bọn họ đi vào. Lúc này Tô San mới kéo mở cửa xe ra, cẩn thận kéo làn váy đi xuống.

Phần lớn các nghệ sỹ lúc nãy ở bên ngoài thì đều đã đi vào trong rồi. Đoạn đường trải thảm đỏ thật dài, dọc hai bên đều có máy quay phim và máy chụp hình dày đặc. Có một đoàn phim cũng đang đi vào ở phía trước tụi cô. Tô San thì đi bên cạnh Vương Trừng, nếu cô mà đứng ở vị trí trung tâm sẽ bị người ta mắng chửi là không hiểu lễ độ.

Nhưng Tạ Duyên cũng không đi ở phía trung tâm mà đi gần bên cạnh Tô San. Vậy rốt cục vị trí trung tâm lại thành Phạm Mộng.

Bốn phía dọc theo thảm đỏ ánh đèn flash nhấp nháy không ngừng. Tô San cũng không túm làn váy lại mà để làn váy tự do trải ra trên mặt đất, duy trì vẻ mỉm cười, vất vả lắm mới tới được chiếc bục dừng chân ở giữa. MC lại mời tụi cô dừng lại trò chuyện chốc lát.

Phạm Mộng hôm nay mặc một bộ âu phục nữ màu đen, có vẻ muốn thể hiện hình tượng người phụ nữ hiện đại thông minh giỏi giang. Đây cũng là lần đầu tiên cô ấy chính thức xuất hiện trước truyền thông sau vụ lùm xùm đi vào khách sạn với đàn ông. Tô San thấy khí sắc của cô ấy hôm nay cũng không tệ, giống như chưa từng trải qua áp lực dư luận.

“Woaaa, cuối cùng tôi có thể nhìn thấy thần tượng của tôi rồi!”

Sau khi nhìn thấy Tạ Duyên, nữ MC có vẻ vô cùng kích động vui vẻ mà lên tiếng, vẻ mặt vừa khách sáo lại vẫn mang theo nụ cười nồng nhiệt.

Tạ Duyên hôm nay mặc một bộ âu phục màu đen, đứng cạnh Tô San, nghe MC nói cũng chỉ cười cười. Còn nam MC đứng một bên thì đẩy đẩy nữ MC một cái, nói giỡn:

“Cô thử qua hỏi xem có thể ôm Tạ Duyên một cái hay không!”

Nghe vậy, Lý Hách đang cầm microphone chủ động lên tiếng:

“Tất nhiên là có thể!”

Vương Trừng không nhịn được quay qua nhìn Lý Hách, cảm thấy hơi buồn cười, không ngờ Lý Hách dám làm vậy.

Trước mặt nhiều người như vậy, Tô San chỉ có thể lặng lẽ kéo kéo vạt áo của Tạ Duyên, ý bảo dù gì thì hắn cũng phải giả bộ thân thiện một chút.

Tạ Duyên hơi đơ ra trong giây lát, sau đó tiến lên một bước. Nữ MC đứng đó nhìn với vẻ được sủng ái mà lo sợ cũng tiến tới nhẹ nhàng ôm Tạ Duyên một cái sau đó nhanh chóng buông ra lui về chỗ, có vẻ rất kinh ngạc nói:

“Không ngờ rằng tôi có thể ôm nam thần của tôi!”

Tạ Duyên rất ít khi tham gia mấy chương trình truyền hình thông thường, nữ MC này cũng không phải là MC quá nổi tiếng cho nên đúng là có rất ít cơ hội có thể gặp được Tạ Duyên.

“Vậy hôm nay cô đúng là rất may mắn. Theo tôi biết thì Tạ Duyên, anh rất ít khi tham gia các hoạt động thì phải?”

Nam MC rất điêu luyện chuyển đổi chủ đề.

Ánh đèn flash bốn phía vẫn chớp nháy, Tô San thì vẫn giữ vững vẻ mỉm cười, đầu hơi nghiêng nghiêng nhìn về phía Tạ Duyên, thấy Tạ Duyên chỉ khẽ gật đầu cũng không nói gì cả.

Biết rõ hắn không phải là người sẽ nói đùa để làm không khí thêm phần vui vẻ, nhưng nam MC vẫn không từ bỏ ý định tiếp tục hỏi:

“Nghe nói hôm nay anh được đề cử trong hạng mục giải thưởng dành cho nam diễn viên xuất sắc nhất, anh có tự tin không?”

Đứng trước nhiều máy quay như vậy, Tạ Duyên lại đột nhiên quay đầu qua nhìn Tô San một cái, giơ một ngón tay chỉ về phía cô nói:

“Cô ấy nói là tôi sẽ không đoạt được giải.”

Tô San: “……”

Vương Trừng suýt chút nữa thì phì cười, nhưng vẫn cố gắng duy trì vẻ mỉm cười khách sáo lễ độ.

Lúc này ánh đèn flash càng chớp nháy nhanh hơn. Tô San chỉ có thể cố gắng giữ vững mỉm cười, cầm microphone nói với nam MC:

“Tôi chỉ nói đùa một chút thôi, anh ấy thật là nhỏ mọn, thù dai.”

Lúc nãy, khi còn ở trên xe cô có nói một câu, ý là cô cảm thấy hôm nay Tạ Duyên chắc không được giải, không ngờ hắn lại nói thẳng ra trước mặt mọi người thế này. Đám fan hâm mộ chắc chắn sẽ cho rằng quan hệ của hai người rất tốt mới có thể nói giỡn với nhau như vậy.

Cả hai MC tất nhiên là cũng không ngờ quan hệ của hai người tốt đến mức này. Nam MC có vẻ như đã phát hiện ra chuyện rất thú vị, lập tức hướng ánh mắt về phía Tô San:

“Nghe nói hai người còn cùng hợp tác đóng một bộ phim truyền hình, vậy quan hệ của hai người rất thân thiết sao?”

Kiểu câu hỏi thế này, Tô San đã trả lời quá nhiều lần rồi, không hề do dự chút nào, mỉm cười trả lời:

“Tạ lão sư là một tiền bối rất tốt của tôi, tôi đã học được rất nhiều điều từ anh ấy. Chúng tôi hợp tác với nhau rất vui vẻ.”

Tạ Duyên thì không nói gì, chỉ đứng đó lẳng lặng nhìn cô.

Nghe vậy, nam MC gật gật đầu, sau đó lại hướng tầm mắt về phía Phạm Mộng. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô ấy xuất hiện trước truyền thông sau scandal.

“Phạm Mộng, lần trước cô được đề cử ở Giải Bạc Sư, lần này không được đề cử, cô có cảm thấy tiếc nuối không?”

Nghe vậy, Phạm Mộng chỉ cười cười, cầm microphone nghiêm túc trả lời:

“Lần này tôi cũng thực sự không hài lòng lắm với biểu hiện của bản thân, tôi cảm thấy có cạnh tranh thì mới có áp lực, có áp lực thì mới mau tiến bộ, tôi sẽ tiếp tục nỗ lực để mang đến cho mọi người những tác phẩm hay hơn nữa.”

MC tất nhiên không thể nào hỏi thẳng chuyện scandal vào khách sạn mấy hôm trước, cho nên cũng hỏi han thêm một vài câu rồi thôi.

Phỏng vấn mọi người xong, MC mời mọi người đi vào trong. Khi vào tới hội trường, cả đoàn phim được sắp xếp ngồi gần nhau. Tô San ngồi cạnh Vương Trừng. Hiện giờ buổi trao giải chưa bắt đầu, xung quanh khá tối, chỉ có ánh đèn thỉnh thoảng lóe lên mờ nhạt.

Tô San ngồi lướt mạng, vào phần phát sóng trực tiếp của chương trình. Thấy phần bình luận vô cùng náo nhiệt. Chắc do lần đầu tiên thấy Tạ Duyên nói đùa, đám fan hâm mộ giống như phát hiện một vùng đất mới.

Cư dân mạng A: “Chồng tui thật là đáng yêu, vậy mà lại ném củ khoai lang phỏng tay cho Tô San *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng B: “Tôi đột nhiên muốn thành fan couple Tô – Tạ này

rồi *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng C: "Phạm Mộng thật không biết xấu hổ, mọi người đều đứng ra hai bên, cô ta một mình thích đứng ngay chính giữa, nhìn xem Tô San còn biết đường đi ở bên cạnh, đúng là giả tạo *nôn mửa*"

Cư dân mạng D: "Kỹ nữ họ Phạm muốn tới đây để tìm khách sao, da mặt còn dày hơn cả tường thành *nôn mửa*"

Cư dân mạng E: "Tôi có cảm giác quan hệ của Tô San và Tạ Duyên thật là tốt, đoàn làm phim này thật là tình thương mến thương, chỉ có một mình Phạm Mộng-phân-chuột lạc loài *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng F: "Không biết có ai để ý tới không, lúc Tô San nói Tạ lão sư là một tiền bối rất tốt, thì Duyên ca nhà tui cứ nhìn chằm chằm cô ấy *vừa cười vừa khóc*"

Phần bình luận náo nhiệt thế này, Tô San cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ. Mấy cư dân mạng có thể chuyển nghề thành thám tử được rồi. Cô nghĩ sau này nên giảm bớt việc cùng Tạ Duyên tham gia các hoạt động đi thôi, nếu không cứ ở tình trạng này, mọi người nếu không suy đoán lung tung thì cũng vào mắng chửi cô bám lấy hắn để lăng xê.

Đến lúc lễ trao giải chính thức bắt đầu, Vương Trừng lại ngồi đó chơi game, còn rủ cô cùng chơi. Tô San cảm thấy bất đắc dĩ, mặc kệ anh ta. Máy quay thỉnh thoảng sẽ quay mọi người ngồi phía dưới khán đài, đặc biệt là chỗ Tạ Duyên, nhưng Tạ Duyên cũng không có phản ứng gì.

Đến lúc trao giải hạng mục Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, trong lúc còn đang công bố danh sách những người được đề cử, thì máy

quay cũng sẽ quay tới Lý Hách một lát. Theo Tô San nhìn thì cảm thấy Lý Hách cũng có chút lo lắng hồi hộp. Dù sao anh ấy gần hai năm mới quay trở lại màn ảnh rộng, nếu như có thêm một giải thưởng thì sẽ là một động lực rất lớn, không những vậy đây còn là một sự công nhận của giới chuyên môn đối với năng lực diễn xuất của bản thân.

Vị khách được mời để lên trao giải là một diễn viên gạo cội của mảng phim truyền hình cùng với một nữ nghệ sỹ thế hệ 8x không nổi tiếng lắm, khi nhìn lên danh sách các ứng cử viên cho hạng mục này trên màn hình thì cũng suy đoán:

“Từ trước tới nay, mọi người đều nói vai phụ chỉ là lá xanh để làm nổi bật vai chính. Nhưng nếu hoa mà không có lá thì cũng không thể phô bày ra tất cả vẻ đẹp của mình. Mà một bộ phim hay thì nhất định không thể thiếu những người được ví như lá cây này. Tôi cảm thấy tất cả các ứng viên đều rất có thực lực nha, tin rằng sự cạnh tranh cũng rất kịch liệt.”

Nữ diễn viên 8x vừa nói vừa nhìn về phía diễn viên gạo cội đứng bên cạnh.

Diễn viên gạo cội kia cũng gật gù:

“Không sai, phải có cạnh tranh thì mới có tiến bộ. Vậy Phan Chỉ, cô cảm thấy ai sẽ đoạt giải đây?”

“Chuyện này thì tôi không chắc, Vu lão sư, theo ngài thì sao?”

Nữ diễn viên cười hỏi ngược lại.

Nghe vậy, vị diễn viên gạo cội chỉ cười cười:

“Vậy chúng ta không đoán mà hãy xem đáp án là gì đi.”

Ánh đèn bên dưới sân khấu lập lòa, Tô San hơi thoáng nhìn qua Lý Hách ngồi bên kia. Lúc này nữ diễn viên đã mở ra tờ giấy ghi người đoạt giải, nhìn vào đó một lúc, sau đó cười nói vào microphone:

“Woaaa, diễn viên này là diễn viên tôi rất yêu thích, anh ấy vô cùng đẹp trai, lại rất nam tính!”

“Tất cả ứng cử viên đều rất đẹp trai cả.”

Diễn viên gạo cội cũng cười đáp.

Nữ diễn viên cũng không khiến mọi người tò mò thêm nữa, mà vừa nhìn xuống dưới khán đài vừa nói vào microphone:

“Được rồi, Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của Lễ trao giải Bạc Sư lần thứ 50 ….là ….”

“Tôi đoán là anh Hách.”

Tô San bỗng nghiêng đầu nói nhỏ với Vương Trừng ở bên cạnh.

Vương Trừng quay qua nhìn cô, cũng ghé đầu qua, nhỏ giọng nói:

“Vậy nếu không phải anh ấy thì sao?”

Tô San cười cười lại quay mặt nhìn lên sân khấu.

“Lý Hách!”

Khi nữ diễn viên vừa dứt lời, dưới khán đài liền vang lên một tràng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt. Lúc này ánh đèn chiếu tới chỗ ngồi của Lý

Hách. Anh ấy rõ ràng sửng sốt một lúc, sau đó đứng lên, Vương Trừng cũng cười cười vỗ vai chúc mừng, anh ấy còn kích động quay sang ôm chặt Tạ Duyên một cái.

Bị cưỡng ôm, Tạ Duyên vẫn giữ vẻ mặt mỉm cười, mà Lý Hách cũng rất vui vẻ bước lên sân khấu.

Đối với một diễn viên mà nói, giải thưởng chính là một sự vinh quang. Giải Bạc Sư cũng là một trong ba Giải thưởng cao quý nhất trong nước, mặc dù chỉ là nam phụ, nhưng nhận được giải này cũng là một vinh dự không nhỏ, có người đóng phim cả đời cũng không thể có được.

Sau đó giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất thuộc về một nữ nghệ sỹ 9x cũng mới debut cách đây không lâu. Diễn xuất của cô ấy rất vững vàng và rất truyền cảm, có thể lấy được giải này mặc dù cảm thấy hơi ngoài ý muốn nhưng hoàn toàn xứng đáng.

Đến lúc đã trao cúp giải thưởng cho cả hai, ánh đèn liền chiếu tới hai người vừa nhận giải trên sân khấu. Sau khi nữ diễn viên kia phát biểu lời cảm ơn sau khi nhận giải thì tới lượt Lý Hách cầm chiếc cúp tiến lên phía trước, nói vào microphone:

“Bản thân tôi cũng không ngờ rằng tôi sẽ nhận được giải thưởng này, rất ngoài dự liệu của tôi. Rất cảm ơn các vị giám khảo giới chuyên môn đã đánh giá cao tôi, tôi cũng cảm ơn đạo diễn Hoàng đã cho tôi được đóng nhân vật này. Lúc nãy, Vu lão sư nói rất đúng, phải có cạnh tranh mới mau tiến bộ, tôi vẫn sẽ luôn duy trì tinh thần nỗ lực như vậy để bản thân ngày một tốt hơn, cũng mong có thể mang tới cho khán giả những sản phẩm tốt hơn nữa. Xin cảm ơn!!”

Lý Hách dứt lời, dưới khán đài lại vang lên một tràng vỗ tay thật lớn. Những người ngồi dưới khán đài gần như là một nửa người của giới

giải trí, tất cả đều hướng mắt nhìn người đứng trên sân khấu. Đại khái đây là cảm giác đứng trên cao được vạn người chú ý.

Đến lúc đã nói xong, Lý Hách cầm cúp bước về chỗ ngồi. Trên sân khấu lại tiếp tục tiến hành trao giải các hạng mục khác.

Khi anh ta đã ngồi xuống, Vương Trừng cầm chiếc cúp ước lượng:

“Chiếc cúp này độ tinh khiết không cao lắm a, giải Nam diễn viên xuất sắc nhất chắc chắn có độ tinh khiết cao hơn.”

“Được được, một ngày nào đó tôi cũng sẽ lấy được cái cúp có độ tinh khiết cao nhất!”

Lý Hách cầm lại chiếc cúp của mình, tâm trạng có vẻ rất vui.

Tô San cũng cười cười. Chuyện nhận được giải thưởng hay không thì không chỉ dựa vào năng lực mà còn có sự may mắn. Nếu cùng thời điểm đó mà có nhiều ứng cử viên cùng cạnh tranh kịch liệt thì cũng khá xui xẻo. Lần này Lý Hách cũng phải cạnh tranh kịch liệt nhưng may là đủ năng lực xứng đáng để đoạt được giải này.

Tiếp theo còn trao khá nhiều hạng mục giải thưởng khác, rốt cục cũng tới lúc trao giải hạng mục “Diễn viên mới xuất sắc nhất”. Người được mời đến để trao giải là Đường Toàn và một nam diễn viên tuổi trung niên. Những ứng cử viên lần này cũng có thực lực rất mạnh. Trong đó còn có một nữ nghệ sỹ xuất thân từ diễn viên nhí, diễn xuất vô cùng tốt, nhưng mới đây bắt đầu bước chân vào giới điện ảnh, lúc trước vẫn đi học ở trường đào tạo diễn xuất chuyên nghiệp.

“Cô không hồi hộp lo lắng sao?”

Vương Trừng quay qua nhìn cô.

Tô San nhìn thoáng qua anh ta một cái, bất đắc dĩ cười cười:

“Vậy anh thấy tôi phải như thế nào mới giống như đang hồi hộp đây?”

Do thấy cô quá mức bình tĩnh, hoàn toàn không giống một người mới debut hai ba năm, Vương Trừng lại nhìn cô một cái, sau đó cũng không nói gì nữa.

Lúc này hai người trên sân khấu cũng đã kết thúc phần trò chuyện mở đầu, sau khi nhìn vào tờ giấy ghi tên người đoạt giải trong tay, Đường Toàn cười cười vừa nhìn xuống dưới khán đài vừa nói vào microphone:

“Cô bé đoạt giải thưởng này tôi đã từng gặp mặt. Lá gan của cô ấy rất lớn, biết mạnh dạn làm những điều mà nhiều người không dám làm. Tôi cảm thấy cô ấy diễn rất truyền cảm, còn là một cô bé vô cùng xinh đẹp nữa.”

Không biết có phải do không khí của hội trường hay không, Tô San cũng cảm thấy hơi hồi hộp lo lắng. Giải thưởng này không chỉ là giải thưởng đầu tiên trong sự nghiệp diễn viên của cô mà còn là một sự công nhận của mọi người dành cho những nỗ lực của cô.

“Người đoạt được giải Diễn viên mới xuất sắc nhất của Lễ trao giải Bạc sư lần thứ 50 là…”

Tô San theo bản năng nghiêng đầu qua nhìn Tạ Duyên ngồi bên kia, Tạ Duyên cũng đang nhìn qua cô. Thấy hắn, Tô San không hiểu sao lập tức bình tĩnh trở lại.

Gập lại tờ giấy ghi tên người đoạt giải, Đường Toàn nói vào

microphone:

“Tô San!”

---Hết Chương 71---

Chương 72: Kịch bản

"Tô San!"

Khi ánh đèn chiếu lên người cô, Tô San hít một hơi thật sâu, Vương Trừng ngồi bên cạnh cũng ôm nhẹ một cái chúc mừng. Sau đó Tô San đứng dậy bước lên sân khấu.

Khi cô từng bước từng bước lên tới trên bục, ở phía dưới có nhiều ánh đèn đủ màu sắc chiếu rọi lên đây, tập trung trên người của cô. Lúc này trên màn hình lớn đằng sau cũng phát lại một trích đoạn trong phim "Loạn thế chi ca" vào lúc nhân vật quý phi chết.

Sau khi nhận chiếc cúp nặng trĩu từ trên tay Đường Toàn, Đường Toàn lại ôm cô một cái để chúc mừng, Tô San nhỏ giọng nói một tiếng cám ơn.

Khi không khí đã ổn định trở lại, trước nhiều ánh mắt của mọi người ở dưới, tâm tình của Tô San rất phức tạp. Cô cảm thấy có lẽ mọi người đều luôn cố gắng là để có được cảm giác được mọi người đều chú ý mình như thế này. Nhưng so ra thì cô càng thích cảm giác được mọi người ở bên cạnh ủng hộ cô hơn.

Đứng trước microphone, cô hơi dừng một lát, một tay cầm cúp, một tay giữ lấy microphone, nhìn xuống phía dưới khán đài nói:

"Vô cùng cảm ơn các vị giám khảo đã công nhận tôi. Tôi cảm thấy mình rất may mắn, trên con đường làm một diễn viên tôi đã gặp được rất nhiều người giúp đỡ tôi. Tôi không phải là diễn viên xuất thân chính quy, được đào tạo bài bản. Ngay từ ban đầu biểu hiện

của tôi cũng không tốt, một vài cư dân mạng còn nói diễn xuất của tôi siêu dở tệ không nỡ nhìn.”

Nói tới đây, mọi người phía dưới cũng phát ra một tràng cười, có vẻ không ngờ cô dám nói thẳng ra như vậy.

“Trong quá trình tôi học tập, rèn luyện bản thân, khi có người nói rằng tôi tiến bộ thì tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ. Rất cảm ơn những người vẫn luôn yên lặng ở sau lưng để cổ vũ động viên tôi, cám ơn tất cả mọi người!”

Nói xong, Tô San lại cúi người 90 độ một cái.

Phía dưới lại phát ra một tràng vỗ tay thật lớn. Mặc dù lời này không phải là lời chân thực dưới đáy lòng của cô, dù sao ở trước màn ảnh chẳng có ai sẽ nói ra lời tự đáy lòng mình, nhưng lời này của cô là muốn để mọi người cũng như fan hâm mộ của cô thấy được rằng cô tiến bộ lớn so với trước kia như vậy là do nỗ lực học tập và rèn luyện mà thành.

Đến lúc cô đã cầm cúp bước xuống, Vương Trừng lập tức nhìn cô cười nói:

“Hôm nay cô còn nhận được giải thưởng, nhất định phải làm thứ gì ngon ngon nha.”

Sau khi ngồi xuống, Tô San lại cúi người điều chỉnh lại làn váy, sau đó liếc anh ta một cái nói:

“Đến lúc anh tìm được bạn gái, thì hai người có thể ngày ngày cùng nhau ăn cơm.”

Vương Trừng: “……”

Lý Hách ngồi cạnh Vương Trừng phía bên kia nghe vậy cũng không nhịn được suýt nữa phì cười, Tạ Duyên cũng hơi cong khóe môi.

“Tô San, tôi cảm thấy cô ngày càng trở nên xấu tính rồi, trước kia cô đâu phải là người như vậy, cô đang khinh thường tụi tôi là dân FA sao?”

Vương Trừng vừa nói vừa đưa tay quàng vai Lý Hách.

Lý Hách giơ tay ngăn lại anh ta, vẻ mặt mỉm cười:

“Ngại quá, tôi có bạn gái.”

Vương Trừng: “……”

“Ai mà không có bạn gái chứ! Tôi có cả hơn năm ngàn vạn fan hâm mộ, người theo đuổi tôi có thể xếp hàng dài từ đây tới sân bay. Tôi sẽ tìm được bạn gái trong nháy mắt cho mấy người xem!”

Vương Trừng cảm thấy mình phải chịu tổn thương tột cùng, hừ lạnh một tiếng, không thèm nói chuyện nữa.

Tô San cũng cười cười.

Lúc này trên sân khấu đang tiến hành trao giải dành cho Đạo diễn xuất sắc nhất. Chắc sau đó sẽ là hạng mục Nam diễn viên xuất sắc nhất rồi.

Theo suy nghĩ của cô thì chắc Tạ Duyên khó mà đạt giải lần này, bởi vì kịch bản phim quá cứng nhắc, hơn nữa trong dánh sách để cử còn có một diễn viên hạng A cũng khá lâu năm trong nghề, lần này là tác phẩm đánh dấu sự trở lại của ông ấy, nói thế thì chắc người đoạt giải

sẽ là ông ấy rồi.

“Được rồi, giờ khắc được mọi người mong chờ nhất đã tới, rốt cục thì vòng nguyệt quế của Ảnh đế, Ảnh hậu lần này sẽ thuộc về ai?”

Vị khách được mời lên trao giải nhìn thoáng qua tờ giấy trong tay, sau đó “Woaa” một tiếng nhìn qua nữ diễn viên cùng tham gia trao giải đứng bên cạnh:

“Đây là một vị tiền bối mà tôi rất yêu mến, nên…”

Nói tới đây, mọi người phía dưới cũng đã nhiệt liệt vô tay, không nghi ngờ gì nữa, tất cả đều biết đó là ai rồi.

“Đúng vậy, người đoạt giải Nam diễn viên xuất sắc nhất của lễ trao giải Bạc Sư lần thứ 50 là….tiền bối Mang Trị Quân!”

Dứt lời, dưới khán đài cũng bùng nổ vỗ tay. Một nam diễn viên ở tuổi trung niên đứng dậy dưới khán đài khom lưng chào mọi người một cái rồi mới bước lên sân khấu.

Mang Trị Quân trước đây cũng từng đạt được mấy lần danh hiệu Ảnh đế, lúc đó cũng là thời kỳ đỉnh cao vô cùng nổi tiếng. Sau này cùng với gia đình dần dần ẩn lui, ít khi xuất hiện. Một thời gian ngắn trước đây lại quay lại làng giải trí, hiện giờ lấy được giải thưởng này cũng không phải là điều ngoài dự đoán của mọi người.

“Haizzz, cô nói xem liệu Duyên ca có buồn không?”

Vương Trừng lại ghé đầu qua nói nhỏ.

Tô San đưa tay đẩy đầu anh ta ra, cũng không quay sang nhìn, chỉ nói:

“Tất cả còn phải phụ thuộc vào sự may mắn.”

Tạ Duyên đã lấy được hai lần danh hiệu Ảnh đế rồi, nếu muốn được lần thứ ba thì cần phải nỗ lực rất nhiều cộng thêm sự may mắn nữa. Trong lịch sử của giới giải trí, những người có thể lấy được danh hiệu Ảnh đế ba lần trở lên thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng có điều Tạ Duyên giờ vẫn còn rất trẻ, còn rất nhiều thời gian để có thể tiếp tục tiến xa hơn nữa. Tô San vẫn cảm thấy hắn còn rất nhiều cơ hội sau này.

Đến lúc lễ trao giải đã bế mạc. Bên ngoài cũng tụ tập rất nhiều phóng viên, không hề nghi ngờ gì nữa, tụi cô vừa ra khỏi cửa đã bị chặn đứng lại.

Mười mấy cái microphone đều hướng tới, Tô San duy trì vẻ mặt mỉm cười. Một phóng viên đặt câu hỏi mở đầu cho Tạ Duyên:

“Hôm nay không nhận được giải thưởng, Tạ Duyên, anh có cảm thấy tiếc nuối không?”

Trước mặt đều là phóng viên của mấy trang báo mạng chuyên đăng tin tức giải trí, ánh đèn flash cũng nhấp nháy không ngừng, trước rất nhiều máy quay phim, máy chụp hình, vẻ mặt Tạ Duyên không hề thay đổi nói:

“Mang Trị Quân lão sư là một vị tiền bối tôi rất kính trọng, ông ấy hoàn toàn xứng đáng.”

Thấy Tạ Duyên cũng chỉ trả lời kiểu khách sáo không có sơ hở, mấy phóng viên bắt đầu hỏi những vấn đề lắt léo hơn, một nữ phóng viên lập tức đưa micrphone tới gần hỏi:

“Lúc trước trên mạng có phát tán một bức ảnh anh nắm tay một cô gái tham gia hôn lễ của Tưởng Liên Khải, đó là bạn gái của anh sao?”

Mấy phóng viên này không giống như MC truyền hình, bọn họ chỉ muốn hỏi đi sâu vào những vấn đề được nhiều người chú ý mà không hề quan tâm tới những thứ râu ria khác.

Nghe vậy, Tạ Duyên hơi dừng một chút, sau đó cười cười nói:

“Đúng.”

Tô San đứng bên cạnh lập tức nhảy dựng lông mày, sợ hắn sơ suất mà nói ra hết.

Thấy Tạ Duyên lần đầu tiên công khai thừa nhận chuyện có bạn gái, mấy phóng viên càng thêm nóng lòng, chớp lấy cơ hội hỏi tiếp:

“Vậy cô ấy là người trong giới giải trí hay là người ngoài giới?”

Bọn họ vừa hỏi thì Hạ Hoa xông tới, cùng với mấy người vệ sĩ vây quanh Tạ Duyên ngăn lại mấy người phóng viên:

“Khi nào có chuyện vui thì chúng tôi sẽ công bố, phiền mọi người hãy tránh ra!”

“Cô ấy là người trong giới sao? Xin hỏi hai người đã từng hợp tác với nhau lần nào chưa?”

“Hai người đã có tính toán tới việc kết hôn chưa?”

“Khi nào hai người có ý định sẽ công khai?”

Mấy phóng viên vẫn kiên trì bám dính như keo, nhất định không chịu buông ta, cuối cùng bị mấy người vệ sỹ chặn lại. Tô San cũng lập tức đi theo Vương Trừng đi tới phía sau hậu trường, rất sợ bị đám phóng viên quay lại tấn công.

Sau khi lên xe bảo mẫu, thay lại một bộ quần áo đơn giản gọn gàng, Tô San liền để chị Lưu về trước, mình thì lặng lẽ lên xe của Lý Hách đi về hướng biệt thự của Tạ Duyên.

Phần phát sóng trực tiếp của lễ trao giải ở trên mạng cũng đã kết thúc, fan của Tạ Duyên cũng khá lý trí, cũng không vì thần tượng của mình không đoạt giải mà oán hận không công bằng gì, mà vẫn luôn chúc mừng cho Lý Hách và cô nhận được giải thưởng. Cô cùng Lý Hách cũng lên bảng xếp hạng hot search.

Cư dân mạng A: “Tô Tô thật là lợi hại quá đi. Đám anti-fan nói diễn xuất của Tô Tô nhà tui kém mau ra đây, mấy người bị xấu mặt chưa hả? *mỉm cười*”

Cư dân mạng B: “Mặc dù hình tượng nhận vật thì không được mọi người yêu thích lắm, nhưng Tô San đúng là đã đóng vai quý phi rất có thần thái, mà không phải là kiểu nữ phụ chỉ vì yêu mà tự sát, cô ấy đã trả giá rất nhiều vì nam chính, ngược lại nữ chính thì chẳng làm được gì. Tô San diễn rất tốt, ủng hộ tiểu tỷ tỷ gảy đàn!!!”

Cư dân mạng C: “Mục Dao, Dương Chỉ hãy coi chừng, đã ba mươi tới nơi còn suốt ngày đóng phim thần tượng. Người ta là tân binh còn biết đường đi trước, làm mới bản thân. Nếu không chịu thay đổi con đường đi của mình thì chỉ còn nước thối lui khỏi giới giải trí đi thôi *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: “Tô San thật là có khí chất, hôm nay mặc váy siêu đẹp, hơn nữa thoạt nhìn rất bình tĩnh điềm đạm, không hề hồi hộp

lúng túng. Ha ha ha, hóa ra Tô tỷ tỷ cũng biết diễn xuất của mình siêu dở tệ ah *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng E: “Tô San chắc chắn là nghệ sỹ có sự tiến bộ nhanh nhất về diễn xuất mà tôi từng biết, tiểu tỷ tỷ cố lên, giờ quyết định trở thành fan của chị!”

Cư dân mạng F: “Chỉ mới đạt giải Diễn viên mới xuất sắc nhất mà đám fan não tàn đã thổi phồng cô ta tới mức này, nếu chẳng may cô ta mà vớ được giải Ảnh hậu thì chắc phải thổi bay ra tới ngoài vũ trụ luôn quá *mỉm cười*”

Cư dân mạng G: “Bọn anti-fan dù có nói thế nào cũng vô dụng. Tô Tô nhà tôi là tiểu hoa đán 9x đầu tiên nhận được giải thưởng của giới điện ảnh *mỉm cười*”

Công ty chắc cũng sẽ có bộ phận để khống chế dư luận, chị Lưu hiện giờ đang cố gắng để ngày càng cải thiện danh tiếng cho cô, để làm mọi người quên đi đoạn lịch sử đen tối trước đây, nhưng còn phải tùy thuộc vào những tác phẩm sau này. Hiện giờ bản thảo của những cuộc phỏng vấn cũng chưa có, phải tới ngày mai họ mới gửi cho cô, còn công ty cũng sẽ thương lượng với một số nhà truyền thông để tận dụng mọi khả năng tuyên truyền về việc cô nhận giải hôm nay.

Đến lúc xe đã dừng lại trước cổng nhà Tạ Duyên, Vương Trừng cũng đã tới nơi. Mặc dù đã hơn 10 giờ rồi, nhưng phần lớn mấy người đàn ông đều thích tầm giờ này uống rượu.

Trong khu biệt thự luôn có bảo vệ canh gác, chắc không có paparazzi có thể lẻn vào được, nếu không Hạ Hoa sẽ nhắc nhở tụi cô trước. Đến lúc Tô San bước vào biệt thự thì thấy Hạ Hoa cùng Vương Trừng đang ngồi ở sô pha nói chuyện, đèn trong bếp cũng đang sáng, chắc là dì Chu đang nấu ăn trong đó.

Cởi giày ra, đi dép trong nhà vào, Tô San nhìn nhìn không thấy Tạ Duyên đâu. Cô lại đi một vòng quanh biệt thự, cuối cùng thấy hắn đang ở trong phòng, nhìn vào thì thấy hắn đang thay quần áo!

“Anh….Anh sao không chốt cửa lại!”

Cô lập tức xoay lưng lại, mặt đỏ bừng!

Mặc áo thun vào người, Tạ Duyên tiến lên từ phía sau ôm lấy eo của cô, cằm gác lên vai cô nhỏ giọng nói:

“Những người khác đều sẽ gõ cửa, chỉ có mình em không gõ cửa.”

Tô San: “……”

Cô đâu có suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ tùy ý mở cửa ra, ai dè lại thấy hắn đang thay đồ.

“Anh...hôm nay không lấy được giải, có cảm thấy không vui hay không?”

Cô gỡ tay hắn ra, xoay người lại.

Nói thế nào đi nữa, cô cảm thấy ít nhiều gì cũng sẽ có một chút tiếc nuối, dù sao đây cũng là cơ hội khó có được.

Nhìn thấy vẻ mặt an ủi của cô, lông mày Tạ Duyên hơi động, bỗng nhiên đẩy cô dựa lưng vào cửa, cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn trong veo của cô, thấp giọng nói:

“Cho nên em chuẩn bị an ủi anh như thế nào đây?”

Hai người nhìn vào mắt nhau, ánh mắt hắn mang theo vẻ xâm lược mạnh mẽ, Tô San cảm thấy tim mình đang đập dồn dập, chỉ có thể quay mặt đi tránh né, vành tai đỏ ửng lên:

“Sao em…em không nhận thấy anh cần được an ủi vậy?”

Hắn trông có vẻ rất vui nữa chứ, còn gọi Hạ Hoa tới cùng ăn cơm.

“Ở chỗ này của anh đang cần được em an ủi.”

Hắn nắm lấy tay cô đặt trên lồng ngực nơi trái tim mình.

Giống như bị điện giật, Tô San đỏ mặt rút tay mình đẩy hắn ra, điên cuồng chạy xuống lầu.

Thấy bóng dáng vội vàng chạy trốn của cô, Tạ Duyên khẽ bật cười. Cô nhóc này thật là, da mặt mỏng tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Thấy cô vội vã chạy xuống, Hạ Hoa ngồi ở trên sô pha không nhịn được hô lên:

“Tô San, hôm nay cô nhận giải thưởng nha, không vui sao? Sao lại giống như vừa mới gặp quỷ vậy!”

“Ha ha ha! Vừa nhìn đã biết cô ấy vừa bị tên Tạ Duyên kia bắt nạt, hai người này suốt ngày khoe ân ái, không chừng năm sau tôi sẽ phải tham dự hôn lễ của bọn họ rồi cũng nên.”

Lý Hách ngồi trên ghế, bật lửa hút một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

Nghe được lời trêu chọc của bọn họ, Tô San chạy luôn vào bếp. Dì

Chu ở trong thấy cô vào thì vội vàng ngăn lại nói không cần cô nhúng tay vào làm, nhưng Tô San cứ kiên quyết nên cuối cùng chỉ có thể tùy theo ý cô.

Giờ này đã muộn nên chỉ làm một chút đồ nhắm rượu đơn giản. Hai người rất nhanh chóng chuẩn bị xong mọi thứ. Không ngờ rằng cô gái trẻ này lại có tay nghề nấu nướng tốt đến thế, dì Chu cũng giật mình ngạc nhiên. Khi sáu bảy món ăn được đặt trên bàn, Hạ Hoa còn tưởng đây là do dì Chu làm, nhưng sau khi biết là Tô San nấu thì lại nhìn cô với vẻ khác lạ.

“Không tệ a, hèn chi Tạ Duyên ăn không quen đồ ăn người khác nấu, Tô San, không ngờ là cô còn có tài nấu nướng tốt thế.”

Hạ Hoa nhấp một ngụm rượu, bắt đầu nhìn Tô San với một ánh mắt khác trước.

Tô San nghe vậy thì cười cười. Cô không đói bụng nên đi qua sô pha ngồi lướt di động, để mấy người đàn ông ngồi bên kia uống rượu trò chuyện với nhau.

Mấy nghệ sỹ trước đây đã từng hợp tác với cô có tag Weibo của cô để nói lời chúc mừng. Kể cả Chu Cầm Cầm cũng vậy, có điều Tô San biết là cô ấy chỉ muốn làm bộ cho người khác chú ý tới mà thôi.

Hôm nay, người đạt Ảnh đế và Ảnh hậu cũng không phải là người nào quá mức bất ngờ, cho nên cũng không nhiều người chú ý lắm. Nhưng khi trên mạng phát tán đoạn video Tạ Duyên thừa nhận mình có bạn gái thì fan hâm mộ lại tiếp tục vào để kêu than. Lúc trước bọn họ có thể lừa mình dối người, nhưng giờ chính chủ đã thừa nhận rồi, hiện giờ mấy bài viết đưa tin còn chưa kịp đăng. Chờ đến ngày mai các tin tức được đăng lên, mấy fan hâm mộ thể nào cũng vào náo loạn ầm ĩ.

Cư dân mạng A: “Tui lại thất tình rùi!!!”

Cư dân mạng B: “Lúc Tạ Duyên thừa nhận chuyện mình có bạn gái còn hơi cười lên một chút. Phải thích tới mức nào mới có thể vô thức cười lên như vậy a *khóc lớn*”

Cư dân mạng C: “Chắc chắn đêm nay mọi người sẽ lại chen chúc ở trên sân thượng ngắm sao mà bi thương. Giờ tôi chỉ muốn hút một điếu thuốc, sau đó nói với bọn họ, làm phiền hãy chừa một chỗ cho tôi *vẻ mặt tang thương*”

Cư dân mạng D: “Mỗi lần Duyên ca nhận phỏng vấn thì chắc chắn sẽ có tin nóng. Cầu xin anh đừng trả lời phỏng vấn nữa, tâm lý của chúng em không chịu nổi *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng E: “Tôi không cần biết, ông xã là của tôi, mấy người khác chỉ là râu ria *dao phay sáng choang*”

Cư dân mạng F: “Lúc nãy, Lý Hách trước khi lên bục để nhận giải còn cưỡng ôm Duyên ca nhà tui, thực ra bọn họ là một đôi có phải không? *vừa cười vừa khóc*”

Tô San cảm thấy năng lực tưởng tượng và suy diễn của fan hâm mộ thật là vô địch, không nhịn được mà bật cười. Nhưng như vậy cũng coi như tiêm dự phòng trước, nếu không bất ngờ thông báo Tạ Duyên có bạn gái, mấy fan hâm một chắc chắn không thể chấp nhận được, coi như bây giờ cho họ có sự chuẩn bị tâm lý trước cũng được.

Chùm đèn trên trần phòng khách rất chói mắt, Tô San ngồi ở đó rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đến lúc tỉnh lại thì phòng khách trở nên vô cùng yên tĩnh, bên chỗ bàn ăn đằng kia đã chẳng còn ai, chắc

đám người Lý Hách đã ra về hết.

Mở điện thoại ra nhìn thì đã là 12 giờ đêm rồi, đúng lúc này cô nhìn thấy Tạ Duyên cùng với một cái đầu ướt sũng nước đi từ trên lầu xuống, chắc là vừa mới tắm xong.

"Anh….anh có thể đưa em về nhà không?"

Cô không hiểu sao lại vô thức nhỏ giọng xuống.

Tới gần cô, Tạ Duyên đứng đó, khom lưng nhìn thẳng vào mắt cô nói:

"Không thể."

Hắn cúi người, cổ áo rũ xuống, Tô San có thể nhìn xuyên từ cổ áo xuống tới phần cơ bụng của hắn, trong chốc lát mặt lại đỏ bừng lên quay mặt sang chỗ khác.

"Nhưng em…em không mang quần áo để thay."

Tô San rụt người vào một góc sô pha, ánh mắt nhìn hết chỗ này lại lại nhìn chỗ kia, vành tai cũng theo gương mặt mà dần đỏ lên.

Tạ Duyên ngồi xuống bên cạnh cô, nghiêm túc nói:

"Anh đã mua quần áo cho em rồi."

Tô San: "……"

"Trong gian phòng phía bên phải ở trên lầu, trong tủ có rất nhiều quần áo, em có thể lên đó xem, nếu không thích thì ngày mai anh sẽ nói Triệu Đồng để bên cửa hàng mang tới."

Vẻ mặt hắn vẫn nghiêm túc như cũ.

Tô San nghe vậy chỉ muốn ngừng hô hấp, không biết giờ nên nói gì. Thôi, dù sao cũng không phải chưa từng cùng nhau ngủ bao giờ, cô tin tưởng Tạ Duyên.

Với suy nghĩ như thế, cô đứng dậy, chân xỏ vào đôi dép đi trong nhà màu hồng nhạt do dự đi lên lầu.

Rẽ vào gian phòng Tạ Duyên nói, bên trong đã được dọn dẹp rất gọn gàng sạch sẽ, Tô San nghĩ rằng tối nay mình có thể ngủ ở đây. Nhưng vừa mở tủ quần áo ra thì thấy bên trong đã treo đầy các loại váy ngủ đủ màu sắc, còn có váy liền thân, ngay cả nội y cũng có, hơn nữa còn là đúng size của cô!

Tô San lập tức đóng cửa tủ lại, dựa lưng vào đó hít sâu mấy hơi, nhưng gương mặt vẫn nóng rực.

Cô hít hít thật sâu, cuối cùng vẫn tự nhủ rằng mình phải tin tưởng vào nhân phẩm của Tạ Duyên. Sau đó lại mở cửa tủ, lấy ra một chiếc váy ngủ màu xanh da trời. Cô không hiểu là tại sao Tạ Duyên không mua quần áo ngủ mà lại là váy. Cô thực sự không thích mặc váy ngủ cho lắm.

Sau khi vào phòng tắm, Tô San liền xả nước vào chiếc bồn tắm siêu lớn. Bận rộn cả ngày trời, cô cũng rất mệt mỏi, liền ngồi vào bồn tắm ngâm một lúc. Cô nghĩ ở nhà mình cũng nên mua một cái bồn tắm lớn mới được, bồn tắm hiện giờ hơi nhỏ.

Đến lúc nước đã lạnh, cô mới đứng lên tính mặc quần áo. Nhưng lúc này lại phát hiện ra rằng trong phòng tắm không có khăn. Cả người của cô sũng nước, cô đứng đó suy nghĩ một hồi, cuối cùng đánh bạo

tới gần cửa, nói vọng ra ngoài:

“Tạ Duyên!”

Tạ Duyên cũng đang ở trên lầu, nghe thấy tiếng cô gọi liền đi vào phòng, tới gần cửa phòng tắm của cô. Nhìn qua cửa kính mờ mờ hơi nước, ánh mắt không kiềm chế được hơi tối lại:

“Sao vậy?”

Nghe được là hắn đang đứng ngay ngoài cửa, Tô San không hiểu sao lại đỏ mặt, cuối cùng vẫn ấp a ấp úng nói:

“Em … em không tìm thấy khăn lông ở trong này.”

Cách một cánh cửa phòng tắm, hắn có thể nghe rõ ràng sự bất an trong giọng nói của cô. Tạ Duyên hơi dừng một chút, sau đó lên tiếng:

“Để anh đi lấy cho em.”

Không biết là do mới tắm xong hay sao, mà khuôn mặt cô đỏ bừng một mảnh, vài giọt nước từ trên trán chảy dọc theo má xuống tới cằm. Đôi tay cô nắm chặt lấy nắm đấm cửa, giống như rất sợ sẽ có người đột ngột xông vào.

Một lát sau, xuyên qua cửa phòng tắm nhìn thấy một bóng dáng mờ mờ đang tới gần, Tô San lập tức đứng sát vào cửa nói:

“Anh…anh cứ đưa cho em là được.”

Nhìn thấy cánh cửa phòng tắm bị đóng chặt, Tạ Duyên không khỏi khẽ cười một tiếng:

“Em không mở cửa ra thì sao anh đưa cho em được?”

---Hết Chương 72---

Chương 73: Thỏa mãn tâm nguyện

“Em không mở cửa ra thì sao anh đưa cho em được?”

“Em….”

Tay Tô San nắm chặt nắm đấm cửa, mày nhăn lại khó xử, cuối cùng chậm rì rì hé ra một khe cực nhỏ, bàn tay nhanh chóng thò ra ngoài:

“Anh đưa cho em!”

Qua khe cửa nhỏ hẹp, chỉ mơ hồ nhìn thấy trong phòng tắm tràn đầy hơi nước lượn lờ, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn thò ra ngoài, trên làn da còn đọng mấy giọt nước, dần dần chảy dọc xuống cánh tay.

“Có cần anh giúp gì không?”

Giọng hắn bắt đầu trở nên trầm khàn.

Người nào đó mang theo tâm trạng đề phòng đứng nép sát vào cửa, khuôn mặt đỏ như quả táo, cánh tay thò ra ngoài quơ quơ:

“Anh chỉ cần đưa khăn lông cho em là được rồi!”

Nhìn chiếc khăn trong tay, cuối cùng Tạ Duyên vẫn đưa tới trong tầm tay của cô, Tô San lập tức bắt lấy chiếc khăn tay rồi rút tay về, đóng chặt cửa phòng tắm lại một cái “rầm”.

Nhìn cửa phòng tắm được đóng chặt lại, Tạ Duyên cười cười trở về

phòng mình.

Đến lúc Tô San tắm rửa xong đi ra thì đã quá nửa đêm. Trong phòng này có đầy đủ chăn gối, nhưng hiếm khi Tạ Duyên rảnh rỗi nên cô muốn tìm hắn hỏi về chuyện kịch bản kia một chút. Có điều nhớ tới chuyện xảy ra lúc nãy, cô cũng hơi ngại ngùng, do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn đi tới phòng của hắn.

Đến lúc tới phòng của hắn, thì thấy hắn đang ngồi trên bàn xem gì đó trên máy tính. Tô San đi qua ngồi xuống một chiếc ghế nhỏ cạnh bàn làm việc:

"Lúc trước em có nhận được một kịch bản phim, em cảm thấy khá tốt, nhưng về mặt hình tượng của nhân vật có vẻ hơi mạo hiểm, anh có thể xem dùm em một chút không?"

Mắt Tạ Duyên vừa ngước lên thì thấy người đối diện, da thịt trắng nõn, ngón tay trắng nõn nhấn nhấn trên máy tính bảng. Cô để mặt mộc, trên khuôn mặt gần như không có chút tì vết nào, nhưng do không được nghỉ ngơi đầy đủ nên nhìn sắc mặt không tốt lắm.

"Anh xem đi, hình tượng của nhân vật nữ chính có phải hơi đáng ghét không?"

Tô San đưa máy tính bảng qua.

Tạ Duyên đưa tay đón lấy, vẻ mặt Tạ Duyên không chút thay đổi nhìn cốt truyện, sau đó ngồi chậm rãi lướt lướt đọc từ đầu đến cuối. Tô San cảm thấy hơi buồn ngủ nhưng vẫn cố gắng giữ mình tỉnh táo ngồi chờ hắn xem xong.

Không biết đã trôi qua bao lâu, đến lúc Tô San sắp ghé vào cạnh bàn ngủ tới nơi thì người ở đối diện mới trả lại máy tính bảng cho cô.

“Chung quy thì phim truyền hình quan trọng nhất là cho khán giả xem. Cho dù nội dung phim rất sát với hiện thực nhưng nếu khán giả không thích thì cũng không thể trở thành một tác phẩm danh tiếng được.”

Tạ Duyên cầm bút máy, gõ gõ nhẹ đầu bút xuống mặt bàn, nhẹ giọng nói:

“Hình tượng nhân vật thì không cần sửa, nhưng cốt truyện thì có một số chỗ cần sửa. Cái kết phim có thể đổi lại thành Đại Hoàng tử vào cung yết kiến, cùng với nữ chính ở Ngự Hoa Viên đứng nhìn nhau từ xa. Như vậy sẽ đọng lại cho khán giả xem phim một ảo giác rằng hai người họ có thể lại một lần nữa ở bên nhau.”

Nghe vậy, Tô San cũng nghiêm túc gật đầu:

“Em sẽ trao đổi lại với chị Lưu, để xem có thể thương lượng với phía đoàn làm phim hay không.”

Nói xong, cô tắt máy tính bảng đi, vừa cười nói:

“Việc trong kịch bản có quá nhiều nhân vật nam thích nữ chính, cái này có cần sửa lại không?”

“Vì thấy người ta xinh đẹp mà thích là chuyện thường tình, chi tiết này là phản ánh hiện thực.”

Tạ Duyên vừa nói vừa ghé đầu lại gần, gắt gao nhìn chằm chằm cô nói:

“Hơn nữa, vốn dĩ em rất xinh đẹp.”

Hai người nhìn nhau, tim Tô San lại bắt đầu đập nhanh hơn, lập tức cất máy tính bảng đi. Cô không ngờ là Tạ Duyên cũng sẽ nói mấy lời âu yếm sến sẩm như vậy.

“Em về phòng ngủ đây, anh cũng nhớ ngủ sớm đi.”

Cô đứng dậy, nhìn qua Tạ Duyên một cái, sau đó quay người đi ra hướng ngoài cửa.

Thân ảnh cô lướt qua mình, Tạ Duyên bỗng vươn tay bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô lại, khiến Tô San bị giật mình thảng thốt.

Hắn đứng dậy, ôm lấy eo cô, nhìn với ánh mắt sáng quắc:

“Anh muốn cùng ngủ chung với em.”

Chính là kiểu ánh mắt này, Tô San vô thức dừng lại hô hấp, mắt to chớp chớp nhìn đi chỗ khác tránh né:

“Lần … lần trước không phải là anh … anh cố tình không ngủ chung với em sao?”

Lần trước ở khách sạn tham dự hôn lễ của Tưởng Liên Khải, hắn còn một mình đi ngủ trên sô pha.

“Đó là lần trước.”

Hắn cúi đầu, hơi thở nóng rực, lập tức hôn lấy bờ môi đỏ bừng của cô, gấp gáp đoạt lấy hô hấp của cô. Dục vọng nhẫn nại quá lâu giờ không kiềm chế được muốn bộc phát.

“Uhm…”

Tô San trừng mắt thật lớn, bàn tay nhỏ nhắn không có chút sức lực nào bám lên vai hắn. Có lẽ là do tin tưởng Tạ Duyên, cô vẫn nhắm mắt lại cố gắng để bản thân tiếp nhận bão táp ập tới.

Eo của cô mảnh khảnh như vậy, giống như chỉ cần mạnh tay hơn một chút là có thể bẻ gãy. Không biết bắt đầu từ khi nào, hắn đã đẩy cô nằm ra trên bàn đọc sách, mấy thứ sách vở, kịch bản, bút máy linh tinh đều rơi ào ào xuống đất.

Hôn nhẹ lên phần cô trắng nõn của cô, nhẹ nhàng cắn mấy cái, sau đó giống như bị nghiện cứ cắn cắn xuống dưới. Khi tới xương quai xanh của cô, có lẽ cảm thấy cơ thể cô ngày càng cứng đờ, hắn hơi nhấc mắt lên nhìn, thấy cô đang nhắm chặt hai mắt, lông mi còn hơi rung động.

Ánh đèn từ trần nhà chiếu xuống có vẻ mờ mờ ảo ảo, bên ngoài là bóng đêm sâu thẳm, Tạ Duyên hít một hơi thật sâu, đầu vùi vào một bên cổ của cô, thấp giọng nói:

"Anh chỉ muốn cùng em ngủ mà thôi, nhất định sẽ không làm gì khác."

Nếu như lời này là người khác nói, thì chắc chắn đây là lời nói xạo để lừa đứa trẻ ba tuổi mà thôi. Nhưng nếu người nói là Tạ Duyên thì Tô San có thể khẳng định chắc chắn hắn sẽ không làm gì khác.

Mắt hơi mở ra, nhìn thấy hắn vì cố gắng kiềm chế mà trên trán toát mồ hôi. Tô San chớp chớp mắt suy nghĩ trong giây lát, bỗng nhiên đưa cánh tay ra nhẹ nhàng vòng qua ôm lấy cổ hắn, khuôn mặt đã đỏ tới mức sắp xuất huyết:

"Cho…cho dù anh có làm gì khác…em cũng sẽ không trách anh."

Giọng nói cô nhỏ tới mức giống như tiếng muỗi kêu, nhưng khi truyền tới tai của Tạ Duyên thì chẳng khác nào sấm sét đùng đùng, mặt hắn ghé sát vào cô của cô, yết hầu lăn lộn:

“Em chắc chắn sao?”

Hắn không thể tin được đây là lời mà Tô San có thể nói ra.

Tô San nhắm mắt lại không nói gì, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng. Trong thời khắc như thế này, đối với Tạ Duyên mà nói, sự cam chịu của cô chính là liều thuốc kích thích mạnh nhất.

Hắn bế cô lên, vài ba bước đã đặt cô trên giường lớn mềm mại. Nhìn thấy cô vì quá hồi hộp lo lắng mà khuôn mặt căng thẳng, Tạ Duyên cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi cô, giọng nói trầm khàn:

“Anh sẽ thật nhẹ nhàng.”

Nói xong, liền lập tức phủ lên bờ môi đỏ bừng của cô, cạy mở hàm răng cô, mạnh mẽ xông vào, thần kinh cảm thấy vô cùng kích động, bàn tay nóng bỏng của hắn vuốt ve từ trên đùi của cô dần dần hướng lên trên. Ánh đèn trên trần nhà mờ mờ ảo ảo chiếu rọi xuống bóng dáng của hai người.

Tô San cảm thấy đây là quyết định to gan nhất trong suốt cuộc đời này của cô, cô không muốn để Tạ Duyên cứ phải cố gắng tiếp tục nhẫn nhịn nữa.

Vào thời khắc sự đau đớn thấu xương ập tới đánh thẳng vào hệ thần kinh của cô, cô không khống chế được cắn một ngụm vào bờ vai hắn, năm ngón tay gắt gao nắm chặt cánh tay hắn tới khi móng tay gần như muốn đâm xuyên vào da thịt, nhưng đối phương hoàn toàn không có chút cảm giác gì, chỉ tùy ý mê muội, ánh đèn mờ ảo bao

phủ toàn bộ không gian…

…

Khi ánh mặt trời chói chang len lỏi qua khe hở rèm cửa sổ chiếu vào phòng, Tô San theo bản năng giơ tay ra phía đầu giường mò mò tìm điện thoại. Nhưng khi đưa tay ra thì chỉ va vào một mảng da thịt ấm áp.

Cảm thấy tay bị va vào hơi đau, cô không thể không mở mắt ra, bình tĩnh nhìn ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu rọi vào, sau đó lại nhìn sang bên cạnh thì thấy một khuôn mặt quen thuộc, còn thấy nửa người trên của hắn hoàn toàn bại lộ ngoài không khí, phần cơ bụng gần như làm mù mắt người ta.

Tô San chớp chớp mắt suy nghĩ một lúc, phần ký ức tối qua mãnh liệt tua nhanh trong đầu. Cô cũng không hoảng hốt hét lên, chỉ cắn môi dưới, yên lặng kéo chăn trùm kín khuôn mặt mình.

“Sáng sớm đã động tay động chân với anh, em nói xem anh nên làm gì đây?”

Hắn giơ tay ôm lấy cả cô cả tấm chăn phủ trên người cô vào lòng, vẻ mặt mỉm cười kéo lớp chăn đang che kín khuôn mặt của cô ra.

Tô San lại nhanh chóng lấy bàn tay che mặt mình lại, khuôn mặt hiện giờ đỏ bừng nóng lên:

“Em….em đâu có động tay động chân với anh, anh đừng có vu oan cho người tốt.”

Giọng nói của cô khàn khàn, ánh nắng mặt trời nhàn nhạt chiếu tới da thịt toàn dấu hôn của cô, lại khiến cho yết hầu của Tạ Duyên

không nhịn được lại lăn lộn, bàn tay to lại thò vào trong chăn, vuốt ve phần da thịt mềm mại nhẵn nhụi của cô.

“Lúc nãy em rõ ràng sờ soạng anh, sao giờ lại không chịu thừa nhận?”

Hắn khàn giọng nói, sau đó lại cúi xuống ngậm lấy bờ môi cô, những cái hôn nóng bỏng lại dọc theo phần xương quai xanh dần dần đi xuống dưới.

Vào lúc Tô San đỏ mặt đang định nói gì đó thì chuông điện thoại trên mặt bàn đột ngột vang lên phá vỡ không khí.

Là điện thoại của Tạ Duyên, vừa mới ý thức điều này, Tô San lập tức vỗ vỗ nhẹ lên đỉnh đầu của hắn:

“Anh mau nhận điện thoại đi.”

Điện thoại vẫn ở trên bàn kêu lên từng hồi không ngừng, Tạ Duyên đen mặt ngẩng đầu lên, sau đó xuống giường cầm điện thoại trên bàn lên, bắt máy, lập tức giọng nói của Hạ Hoa từ đầu dây bên kia truyền tới:

“Tạ Duyên, sao mãi cậu không bắt máy, nếu tôi có chuyện gì gấp cần tìm cậu thì không phải là sẽ gấp gáp muốn chết rồi sao!”

“Chuyện gì?”

Giọng điệu của Tạ Duyên hoàn toàn không tốt một chút nào.

Người ở đầu dây bên kia hơi dừng một chút, giọng nói đầy vẻ hoài nghi:

“Cậu sao vậy, ai chọc giận cậu sao?”

Bình thường Tạ Duyên không bao giờ thể hiện sự vui mừng hay tức giận ra ngoài như vậy.

“Có chuyện thì mau nói.”

Tạ Duyên mở loa ngoài rồi quăng điện thoại lên giường, mình thì đi qua lấy một cái áo thun mặc vào người.

Tô San rúc vào trong chăn, ngây ngốc nhìn vào chiếc điện thoại bên cạnh đang không ngừng phát ra tiếng nói.

“Cậu còn hỏi chuyện gì sao? Trong lòng cậu biết rõ ràng, cậu bớt đăng mấy thứ linh tinh lang tang đi có được không hả? Hơn nữa thời gian sắp tới đừng ra khỏi cửa, giờ bên ngoài có paparazzi theo dõi cậu. Cậu cũng nói Tô San chú ý một chút. Còn nữa, hiện giờ cô ấy đang ở nhà cậu sao? Vậy hai người nhớ đừng kéo rèm cửa ra, đừng để cho tôi lại phải chạy theo sau hai người để thu dọn hậu quả!”

Nghe thấy giọng nói từ trong điện thoại truyền ra, Tô San không khỏi ngại ngùng rúc đầu sâu hơn vào trong chăn, cảm thấy mọi thứ xảy ra cứ như trong mơ, không chân thật, không ngờ là cô lại có thể thật sự cùng Tạ Duyên……

Cầm điện thoại lên, Tạ Duyên nghiêm túc nói vào điện thoại:

“Sau này buổi sáng và buổi tối đừng có gọi điện thoại cho tôi.”

Nói xong liền cúp máy, nhìn qua người nào đó vẫn còn đang ở trên giường rúc mình vào ổ chăn, không khỏi cúi người kéo chăn ra, hôn lên má cô một cái:

“Em cứ nghỉ ngơi đi, anh đi xuống nói dì nấu canh cho em.”

Tô San không nói gì, cứ như vậy nhìn Tạ Duyên đi ra khỏi phòng, sau đó lại ngồi dậy tìm điện thoại của mình. Nhưng chỉ vừa động đậy thì cảm thấy xương cốt toàn thân rã rời vang lên răng rắc.

Một tay thì xoa xoa eo, một tay thì mở điện thoại ra xem, thấy trên mạng đã đưa rất nhiều tin tức về việc cô đoạt giải ngày hôm qua, đương nhiên đây cũng có một phần là do phía công ty.

Có điều cô phát hiện ra vào khoảng một tiếng trước, Tạ Duyên có đăng trên Weibo một dòng trạng thái kèm với một tấm ảnh chụp hình ánh nắng chiếu từ ngoài cửa sổ vào!

Weibo Tạ Duyên: Thời tiết hôm nay thật đẹp [hình ảnh]

Cư dân mạng A: “Tôi có thể nhìn ra tấm ảnh này là ngồi từ trên giường chụp *mắt liếc liếc*”

Cư dân mạng B: “Đừng mà, không hiểu sao tôi cảm thấy hơi bất an *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Không biết có phải tôi suy diễn quá mức không… Hãy nói cho tôi biết, bên cạnh Duyên ca không có cô gái nào khác phải không? *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: “Ông xã của tui bị sao thế? Trước đây anh đâu có như thế này *vẻ mặt tang thương*”

Cư dân mạng E: “Vì sao trong đầu tôi lại tưởng tượng ra bên cạnh còn có một cô gái *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng F: “Xin hãy đồng ý với em, sau này đừng bao giờ đăng

Weibo nữa, em sẽ không bao giờ cầu xin anh đăng ảnh selfie nữa *vừa cười vừa khóc*”

Tô San cũng cảm thấy Tạ Duyên ngày càng đổi khác, trước đây rất lịch sự nho nhã, còn bây giờ thì…

Cô ngồi thẳng dậy, nhìn thấy toàn thân đều có dấu hôn đỏ ửng, không khỏi lấy bàn tay che mặt, không dám nhìn nữa. Cuối cùng mặc quần áo chỉnh tề lại, đi vào phòng tắm với một tư thế kỳ lạ.

Đến lúc đánh răng rửa mặt xong xuôi, đi xuống lầu, dì Chu đã nấu xong bữa sáng. Thấy cô đi xuống, dì ấy lập tức cười cười từ phòng bếp đi ra:

“San San đã dậy rồi sao? Không biết là cháu thích ăn cái gì nên dì nấu hơi nhiều món.”

Trên bàn bày ra bữa sáng đủ kiểu, Tô San định tới gần để xem thì đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, cơ thể bị nâng lên trên không, theo bản năng cô đưa tay bám chặt lấy cánh tay của hắn, chỉ thấy Tạ Duyên bế cô nhanh chóng đi qua chỗ bàn ăn.

“Sao anh không có chút kiêng nể nào…”

Tô San ngồi trên ghế, đỏ mặt nhìn về hướng dì Chu ở trong bếp.

Tạ Duyên ngồi cạnh Tô San, nghe vậy chỉ quay mặt sang, giơ tay xoa xoa đầu cô, vẻ mặt rất tự nhiên:

“Không sao cả, dì ấy hiểu mà.”

---Hết Chương 73---

Chương 74: Việc ưu tiên hàng đầu

“Không sao cả, dì ấy hiểu mà.”

Hắn không nói ra thì thôi, nói ra xong thì Tô San lại cảm thấy càng thêm lúng túng, ngại ngùng, đều cô hiện giờ vẫn trống rỗng không suy nghĩ được gì khác.

“Tới đây, tới rồi đây, canh gà ác bổ máu.”

Dì Chu cười tủm tỉm bưng một chén canh nóng hầm hập từ phòng bếp đi ra. Tô San gần như không dám ngẩng mặt nhìn dì ấy, máu cũng dần dần dồn hết lên mặt, chỉ có thể cúi gằm mặt gặm miếng sandwich trong tay.

“Đầu tháng sau em có rảnh không?”

Tạ Duyên bỗng lên tiếng.

Tô San hơi dừng lại một chút, sau đó quay mặt sang bình tĩnh nhìn hắn:

“Sao vậy?”

Mỗi lần Tạ Duyên hỏi cô có rảnh hay không, thì chắc chắn sắp sửa xảy ra chuyện gì đó.

“Không có gì, chỉ là lúc đó ba mẹ anh sẽ về nước, nên muốn đưa em đi gặp mặt bọn họ mà thôi.”

Tạ Duyên vô cùng thản nhiên lưu loát vừa uống sữa vừa nói.

Tô San vừa nghe vậy thì cả người lập tức đơ ra, cô còn chưa kịp chuẩn bị gì thì đã phải đi ra mắt bề trên rồi sao?

Thấy vẻ mặt cô đầy kinh ngạc, Tạ Duyên chỉ cười cười xoa đầu cô:

“Không sao đâu, chỉ là có một số việc nên ưu tiên hàng đầu.”

Tô San: “……”

Vẻ mặt cô ngơ ngác, không hiểu ý hắn là gì.

Tạ Duyên nhìn lướt về phía bụng cô một cái, nghiêm túc nói:

“Trong đó có thể đã có con gái của anh rồi, chúng ta phải vì đứa bé mà chịu trách nhiệm, cho nên nhanh nhanh kết hôn thì tốt hơn.”

Tô San: “……”

Cô há hốc mồm, tỉnh táo lại, vẻ mặt kỳ lạ, liếc hắn một cái nói:

“Anh cho rằng mình rất lợi hại sao? Chỉ mới một đêm mà có thể có con gái?”

Tô San đúng là cũng không nghĩ tới chuyện tránh thai gì cả, nếu như thực sự có thai thì chắc chắn sẽ sinh ra, sự nghiệp dù thế nào cũng không quan trọng bằng con cái.

Nghe vậy, Tạ Duyên không khỏi ghé đầu qua, mắt nheo lại nguy hiểm:

"Em biết mình đang nói gì không?"

Tô San sửng sốt, đối diện với ánh mắt nguy hiểm của hắn, mặt lại đỏ lên, vội vàng lên tiếng giải thích:

"Em…em không có ý đó, em chỉ cảm thấy chuyện này có xác suất quá thấp!"

"Em cứ chờ đó."

Hắm cầm tờ báo trên bàn lên, mặt âm trầm mở tờ báo ra, cả người đều tỏa ra sát khí vô cùng đáng sợ.

Tô San vô thức đưa tay xoa xoa phần eo. Tối hôm qua thực ra Tạ Duyên cũng rất kiềm chế rồi, cô không dám tưởng tượng nếu hắn mà tức giận thì…

"Em không có ý đó mà. Anh nói như vậy sao em dám ở lại nhà anh nữa."

Cô chớp chớp mắt, không hiểu sao cảm thấy hơi sợ hãi.

Mắt thoáng nhìn sang cô một cái, Tạ Duyên bỗng đặt tờ báo xuống, một bàn tay để trên mặt bàn, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cô:

"Rõ ràng là em nói anh không lợi hại, chẳng lẽ anh không nên chứng minh thực lực của mình sao?"

Lời nói của hắn quá mức lộ liễu, Tô San thực sự không chịu nổi, chỉ có thể cúi đầu không dám nhìn hắn:

"Em nào có nói anh không lợi hại…."

“Nhưng anh thấy ý của em chính là như vậy. Anh rất tức giận, em nói xem giờ nên làm gì đây?”

Hắn nhướng mày, giọng nói trầm thấp.

Thật sự không thể chịu đựng được ánh mắt này của hắn, Tô San đành phải đứng lên, nhanh chóng đi qua ngồi xuống sô pha, không thèm để ý tới hắn nữa.

Thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô, Tạ Duyên bắt đắc dĩ mím môi, sau đó lại tiếp tục đọc báo.

Nằm bò ra sô pha, Tô San xoa xoa phần eo của mình, trong lòng thì thầm nghĩ lúc nào nên nói chuyện của cô và Tạ Duyên cho ba mẹ biết, nếu cứ kéo dài như thế này cũng không phải là cách.

Ngày hai mươi lăm tháng này là sinh nhật của ba cô. Thực ra cũng có thể báo cáo chuyện này trước lúc đó, sau đó đến hôm sinh nhật sẽ tiện thể đưa hắn tới gặp ba mẹ luôn. Chị của cô chắc chắn cũng sẽ nói giúp cô, Tạ Duyên có nhân phẩm tốt như vậy, mẹ của cô chắc sẽ đồng ý phải không?

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng cô vẫn nhắn tin cho Tiểu Chu nói cô ấy qua căn hộ của cô lấy tập kịch bản mang tới đây. Ngày mai cô sẽ khởi quay rồi, hiện giờ cô phải chuẩn bị tâm lý thật tốt mới được. Đúng lúc Tạ Duyên ở đây cũng có thể cho cô một số lời khuyên.

…

Lần đầu tiên tới nhà thần tượng, cả người Tiểu Chu cứ giống như đang ở trong mơ. Nhưng điều khiến cô càng cảm thấy khó tin hơn là cô đã phát hiện một chuyện bí mật không thể nói ra.

Ngày hôm qua, chị Tô nhà mình hình như ngủ cùng với nam thần!

Cô nhấn chuông cửa, mười giây sau, cửa được mở ra. Người ra mở cửa là một dì trông rất hiền lành dễ mến, Tiểu Chu lại cảm thấy ngơ ngác, lập tức cười cười chào hỏi:

“Chào dì, cháu tới đưa đồ.”

“Vậy mau vào đi, San San đang ở bên trong.”

Dì Chu cười cười lấy cho cô một đôi dép trong nhà.

Tiểu Chu còn tính từ chối, nói mình sẽ không vào, nhưng trong lòng lại có một suy nghĩ nảy ra, cô vẫn muốn vào nhìn xem nhà của nam thần như thế nào. Nghĩ vậy liền cởi giày ra xỏ dép, cầm tập kịch bản đi vào trong nhà.

Phòng khách rất rộng, trên trần nhà là chùm đèn lấp lánh mang theo phong cách giả cổ, khiến toàn bộ phòng khách sáng lên. Mà phía trên chiếc sô pha màu xanh da trời kiểu Tây thì có một cô gái mặc váy ngủ dài tới đầu gối, nằm trên sô pha, đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn thì kê lên đùi của người đàn ông. Có vẻ sợ cô bị lạnh, trên chân còn đắp một tấm chăn mỏng. Người đàn ông thì đang đọc sách, hình như đang nói với cô ấy cái gì đó. Cô gái có vẻ hơi tức giận giơ chân đá hắn một cái. Còn người đàn ông thấy vậy thì chỉ cười cười vẻ bất đắc dĩ, vẻ mặt tràn đầy vẻ dung túng.

Tiểu Chu hít một hơi thật sâu, đè xuống tâm hồn bị đả kích mạnh mẽ, run rẩy cầm kịch bản đi qua đó:

“Chị Tô, kịch bản của chị nè.”

Nhìn thấy Tiểu Chu tới, Tô San lập tức đưa tay nhận lấy chiếc túi, mở ra lấy tập kịch bản trong đó ra, rồi nói:

“Lúc em tới có thấy paparazzi ở bên ngoài không?”

Nghe vậy, Tiểu Chu ngơ ngác lắc lắc đầu, thật sự cô không để ý lắm.

“Thôi kệ, chụp được thì cứ chụp đi.”

Tô San nói xong lại tiếp tục cúi đầu đọc kịch bản.

Thường paparazzi sẽ không biết mặt trợ lý của cô, chỉ trừ người nào chuyên theo dõi cô mới biết được mà thôi.

Hơi dừng lại giây lát, Tiểu Chu lại nhìn thoáng qua Tạ Duyên đang ngồi bên kia. Nam thần của cô đúng là đẹp trai, 360 độ không có góc chết. Cô nuốt khan một cái, cô nhìn lại sang Tô San nói:

“Vậy chị Tô, nếu không còn việc gì nữa thì em về trước đây.”

Tô San nhẹ nhàng “uhm” một tiếng, lật lật kịch bản, nhưng mãi cũng không tìm được cảm giác hòa vào với nhân vật, chắc là do thiếu một điếu thuốc.

“Tạ Duyên, theo anh thì em có nên biểu hiện ra một chút về việc cô ấy thích nam chính không?”

Tô San cầm kịch bản nhích lại tới bên cạnh hắn, đưa tập kịch bản cho hắn xem.

Trong kịch bản thực ra không có cảnh nào diễn rằng nhân vật này thích nam chính cả, nhưng từ những tình tiết thì có thể dần suy ngẫm ra rằng, cô ấy thích nam chính, ít nhất là Tô San cảm thấy như thế.

Nhận lấy tập kịch bản, Tạ Duyên lật lật xem sơ qua. Ánh mắt dừng lại tại cảnh kết:

“Em cảm thấy, cô ấy là người tính cách như thế nào?”

Nghe hắn hỏi vậy, Tô San suy nghĩ một lúc, sau đó khoanh chân lại nghiêm túc nói:

“Em cảm thấy trong thâm tâm của cô ấy có chút tự ti, nhưng lại quen dùng vẻ lạnh nhạt để giấu kín nội tâm của mình. Kể cả lúc đối mặt với nam chính, cô ấy cũng không thể hiện nhiều cảm xúc đặc biệt. Nhưng đến lúc cuối cùng, cô ấy mới nói ra rằng không biết có ai nhớ tới mình không, đây chính là sự bi kịch của nhân vật này. Nam chính vì chính nghĩa mà bôn ba, mà cô ấy thì cảm thấy mình là một người tầm thường ngã vào một vũng bùn không thể thoát ra. Cô ấy giúp ích nhiều cho nam chính như vậy, một mặt là vì muốn chứng minh giá trị của bản thân, một mặt khác chắc chắc có nguyên nhân từ phía nam chính.”

“Vậy em cảm thấy, kiểu người thế này sẽ dùng cách gì để biểu đạt cõi lòng của bản thân?”

Tạ Duyên nhìn vào mắt cô.

Tô San nhíu nhíu mày, nghiêm túc suy nghĩ:

“Em cũng biết rằng nữ thứ sẽ không dễ dàng gì mà biểu lộ suy nghĩ trong đáy lòng mình ra cho người khác biết, nhưng em đang suy nghĩ, lúc đối mặt với nam chính thì cô ấy nên mang một tư thái như thế nào?”

Chắc chắn không thể biểu hiện sự yêu thích rõ ràng, nhưng thỉnh

thoảng lại biểu hiện một chút thích cũng không đúng lắm, cô muốn một kiểu trạng thái vô cùng tự nhiên nhưng vẫn biểu đạt ra cảm giác này.

“Vậy nếu bỏ qua việc nữ thứ thích nam chính, thì em cảm thấy cô ấy sẽ biểu hiện như thế nào?”

Tạ Duyên nghiêm túc nhìn cô.

Nghe vậy, Tô San giống như đã hiểu ra điều gì, không khỏi gật gù:

“Đúng vậy, là thưởng thức, nếu biểu hiện trên mức thưởng thức một chút, thì khán giả sẽ có thể nhận ra cảm tình của cô ấy đối với nam chính.”

Chuyện biểu cảm trên mức thưởng thức như thế nào thì hoàn toàn không có một khuôn mẫu nào, có thể thể hiện ở ánh mắt, như thế sẽ không khiến người khác cảm thấy quá mức bất ngờ, gượng ép, hơn nữa người xem có thể từ những chi tiết nhỏ đó mà phát hiện ra.

“Chỉ là một bộ phim mà thôi, em đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân.”

Tạ Duyên đưa tay quàng qua vai cô, ôm cô vào trong lồng ngực, cúi đầu hôn nhẹ một cái.

Tô San chớp chớp mắt, lại quay mặt đi chỗ khác không nhìn hắn:

“Em đâu có áp lực gì, anh chú ý hình tượng một chút đi, dì Chu còn đang ở bên kia nhìn kìa.”

Tô San hoàn toàn không dám ngẩng mặt nhìn dì ấy, dù vậy cô vẫn cảm thấy ngại, nhưng Tạ Duyên lại là người rất thích động tay động

chân.

“Sợ gì, dì Chu biết hết mà.”

Tạ Duyên ôm eo cô, cúi đầu muốn tiếp tục hôn cô.

Đầu Tô San nghiêng qua một bên, quệt miệng né tránh, nhất định không cho hắn hôn mình.

Biết lúc sáng mình lỡ lời, buổi tối Tô San rất gian manh. Sau khi dì Chu đưa chìa khóa phòng cho cô, liền lập tức vào phòng khóa trái cửa lại từ sớm, sau đó còn bê ghế ra chặn cửa lại, lúc này mới an tâm đi ngủ.

Mặc dù cô không hiểu quá rõ chuyện nam nữ, nhưng cũng biết rằng Tạ Duyên sẽ không bỏ qua cho cô. Tốt nhất là cứ chờ tới lúc hắn hoàn toàn quên đi câu nói kia của cô đã rồi tính tiếp.

Đến ngày hôm sau, ra sân bay, vốn dĩ cô tính gọi tài xế chở cô, nhưng Tạ Duyên thì cứ nhất định đòi đưa cô đi, không còn cách nào khác, tụi cô chỉ có thể ra khỏi biệt thự bằng cửa sau để tránh cho paparazzi chụp được.

Lần này địa điểm quay phim là ở Giang Thị, mặc dù không quá xa nhưng cũng phải ngồi máy bay hai tiếng đồng hồ. Khi tới sân bay, chị Lưu gọi điện cho cô, nói chị ấy đang ở phòng chờ ở sân bay rồi.

Xe đậu lại trước cổng sân bay, từ trong xe nhìn ra dòng người qua lại ở bên ngoài, Tô San quay sang nhìn người đàn ông ở bên cạnh, nhẹ giọng nói:

“Em đi đây.”

Thấy cô chuẩn bị đẩy mở của xe, Tạ Duyên bỗng nhiên rướn người qua đè cô lại để cô dựa vào ghế, ánh mắt sáng quắc:

“Tối hôm qua vì sao em lại khóa cửa.”

Tô San: “……”

“Em…”

“Đừng tưởng rằng anh đã quên mất câu nói kia.”

Hắn nheo mắt nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc:

“Anh sẽ luôn nhớ kỹ.”

Tô San: “……”

Lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Nhìn thấy chị Lưu gọi, Tô San giống như là tìm được vị cứu tinh, vôi vội vàng vàng đẩy mở cửa, xuống khỏi xe, sau đó vẫy vậy tay chào người đang ở trong xe, sau đó liền đeo khẩu trang lên, không lưu luyến gì quay người đi vào trong sân bay.

Quá nhỏ mọn! Trước kia Tô San không ngờ rằng Tạ Duyên là người nhỏ mọn như vậy. Quả nhiên suy nghĩ của đàn ông giống như mò kim đáy biển.

Đến lúc đi vào phòng chờ, Tô San nhanh chóng nhìn thấy chị Lưu và Tiểu Chu. Thấy cô tới, chị Lưu không nhịn được nhìn ra hướng ngoài sân bay:

“Đi rồi sao?”

Biết chị ấy đang hỏi tới ai, Tô San khẽ gật đầu, sau đó ngồi xuống tháo khẩu trang và kính râm xuống.

Chờ tới lúc xung quanh không còn nhiều người lắm, chị Lưu ngồi bên cạnh cô, nhìn nhìn bốn phía xung quanh, nghiêm túc nói:

"Chị cũng không tính xen vào chuyện riêng của em, chỉ cần tụi em chú ý đừng để bị người ta chụp lại là được. Bộ phim này chính là một lợi thế rất lớn cho em có thể tiến sâu vào giới điện ảnh, cho nên nhất định em không được để xảy ra sự cố gì. Nữ chính phim này là Đinh Nghiên, cô ta có tiếng là thích chèn ép những nữ diễn viên khác trong đoàn, thêm nữa là cô ta có quan hệ không tồi với Sầm Thanh, em nhất định phải cẩn thận."

---Hết Chương 74---

Chương 75: Khởi quay

“Chị cũng không tính xen vào chuyện riêng của em, chỉ cần tụi em chú ý đừng để bị người ta chụp lại là được. Bộ phim này chính là một lợi thế rất lớn cho em có thể tiến sâu vào giới điện ảnh, cho nên nhất định em không được để xảy ra sự cố gì. Nữ chính phim này là Đinh Nghiên, cô ta có tiếng là thích chèn ép những nữ diễn viên khác trong đoàn, thêm nữa là cô ta có quan hệ không tồi với Sầm Thanh, em nhất định phải cẩn thận.”

Đinh Nghiên cũng là một nghệ sỹ khá có tên tuổi trong giới, danh tiếng của cô ấy thăng tiến rất nhanh. Mặc dù chỉ mới hơn ba mươi nhưng cũng đã một lần đạt giải Ảnh hậu. Phong cách diễn xuất có thể biến hóa đa dạng nhiều thể loại, là một nữ diễn viên rất được các đạo diễn nổi tiếng ưu ái. Mặc dù không quá xinh đẹp, nhưng ngoại hình trông rất được, hơn nữa còn có vẻ trẻ hơn nhiều so với tuổi thật. Việc cô ấy thủ vai nữ chính trong bộ phim này cũng không phải là việc ngòai dự đoán của mọi người. Trong mắt của khán giả xem phim thì cô ấy là người rất tốt, nhưng những lời đồn về cô ấy truyền tai những người trong giới thì không ra gì. Cô ấy là người có tiếng nào là hay bắt bẻ, nào là rất khó hợp tác. Nhưng có điều là chỉ có một mình nữ diễn viên có tên tuổi lại có diễn xuất như cô ấy mới phù hợp với hình tượng nữ chính của phim này, cho nên cũng không còn cách nào khác.

“Em biết phải làm thế nào. Đúng rồi, mấy hôm trước em có nói về bộ phim cổ trang “Li Cung” kia, chị có thể trao đổi thêm với phía nhà sản xuất xem liệu có thể thay đổi một vài chi tiết trong kịch bản được không.”

Tô San bỗng nhiên nhớ tới chuyện này.

Nghe vậy, chị Lưu khẽ gật đầu:

“Chị sẽ hỏi họ xem sao. Có điều những người cạnh tranh với em để đóng phim này cũng không phải ít, chị nghe nói bên phía nhà sản xuất cũng khá thích mấy ngôi sao có tên tuổi lớn như Đường Toàn, nhưng hình như đạo diễn thì lại ủng hộ em, cho nên bên phía nhà sản xuất mới mời em đóng phim này. Nhưng dù sao thì 30 cũng chưa phải là Tết, chưa đến lúc cuối cùng cũng không biết liệu có xảy ra chuyện gì không, chị sẽ thương lượng kỹ càng với bên đó chi tiết các hạng mục công việc.”

Nghe vậy Tô San nhẹ nhàng “uhm” một tiếng rồi cũng không nói gì nữa.

Đến lúc gần tới giờ bay rồi bắt đầu tiến hành làm thủ tục. Thời gian này hay có paparazzi canh giữ ở đây để săn ảnh, còn có một vài fan hâm mộ chuyên chụp lén, Tô San cũng không biết mình có bị chụp hay không, suốt chuyến đi cô đều đeo khẩu trang rồi đội mũ.

Đến lúc đặt chân tới Giang Thị đã là 12 giờ trưa, buổi chiều sẽ cử hành nghi thức khởi quay nên Tô San lập tức đi xe tới phim trường luôn. Phim trường lần này là một khu vực biệt lập, được tạo dựng theo phong cách của thời kỳ dân quốc, rất nhiều bộ phim liên quan tới thời kỳ kháng chiến đều quay ở đây. Bắt đầu từ vài năm trở lại đây, lại càng có thêm nhiều người tới đây để tranh thủ cơ hội làm diễn viên quần chúng, mỗi ngày thù lao khoảng mấy chục đồng, còn có người mang theo hy vọng trông chờ vào vận may có thể có được cơ hội đặt chân vào giới giải trí. Dù sao họ đều cho rằng nghề này vừa kiếm được nhiều tiền lại còn có được danh tiếng, ai chả muốn làm vai chính được mọi người cung phụng. Chỉ tiếc là tất cả những người này đều không có chỗ chống lưng thì mãi mãi chỉ vẫn là tép riu

mà thôi. Nếu Tô San mà không có sự giúp đỡ của chị cô thì cũng không khá hơn mấy người này là bao.

Phim trường là khu biệt lập, không cho phép người không liên quan ra vào, vì vậy phóng viên cũng không được vào. Hôm nay trời có mưa nhỏ, trong con hẻm lát đá xanh ẩm ướt, toàn bộ phim trường đều được phủ lên một màn mưa trắng xóa, nếu không phải dành để quay phim thì nơi này cũng là một địa điểm rất lý tưởng để du lịch.

Đoàn làm phim lần này còn hơi mê tín. Mỗi lần đi lên trước bục đều phải cúi chào thần linh giống như mấy gánh hát tuồng thời cổ đại vậy. Thời gian khởi máy cũng đã mời người bấm quẻ tính toán kỹ lưỡng, cho nên không được tới trễ. Nhưng có điều đến 12 giờ 55 phút mà Đinh Nghiên vẫn chưa thấy tới, sắc mặt của cả đạo diễn và nhà sản xuất phim đều không tốt cho lắm, mọi người cũng đều nghe nói việc Đinh Nghiên thích chèn ép, làm cao, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến thì lại là chuyện khác.

Cho tới 12 giờ 59 phút thì một cô gái mặc một bộ đồ thể thao màu đỏ mới vội vàng đi tới, phía sau còn có vài trợ lý đi theo. Có lẽ cũng biết là mình tới trễ, cô ấy cũng cười cười nói xin lỗi với nhà sản xuất phim. Mặc dù trong lòng không vui nhưng cô ấy cũng mở miệng xin lỗi rồi nên nhà sản xuất cũng không nói gì nữa, nói mọi người nhanh chóng tập trung để thắp hương.

Chắc chắn là Đinh Nghiên sẽ được sử dụng một phòng trang điểm riêng. Tô San thì dùng chung phòng trang điểm với một nữ diễn viên khác, hơn nữa trong phòng chỉ có một chuyên viên trang điểm. Vốn dĩ bình thường là sẽ có hai chuyên viên trang điểm, nhưng bên chỗ Đinh Nghiên nói bên đó không đủ người cho nên lại gọi thêm một người qua. Dù sao đây cũng là mấy chuyện nhỏ nhặt, Tô San cũng không nhiều lời làm gì, chẳng qua tính tình của nữ diễn viên còn lại chung phòng với cô thì không tốt được như vậy.

“Cho rằng mình to lắm sao, còn bắt cả ba chuyên viên trang điểm phải vây quanh cô ta. Mỗi ngày đều suốt ngày nói mình là vẻ đẹp tự nhiên, làm như không có ai biết cô ta từng động dao kéo vậy á.”

Tiết Chỉ Ngưng còn đang ngậm một điếu thuốc lá, ngồi bắt chéo chân, mắt liếc một cái, sau đó lại nhìn sang Tô San còn đang ngồi đó đọc kịch bản:

“Tô San, tôi nói cho cô biết cái này, kiểu người như cô ta rất thích được nước lấn tới, hôm nay thì cướp chuyên viên trang điểm của cô, ngày mai có thể cắt bớt đất diễn của cô!”

Tô San đang ngồi đọc kịch bản cũng chỉ cười cười, ngẩng đầu nhìn cô ấy nói:

“Cô nghĩ nhiều quá rồi, cô ấy còn chưa tới mức có thể cắt đất diễn của người khác.”

Những kiểu phim nghệ thuật như thế này đều do đạo diễn quyết định, rất ít khi phía nhà sản xuất phim can thiệp vào việc quay phim. Không nói tới việc liệu Đinh Nghiên có đủ khả năng để can thiệp vào nội dung kịch bản hay không, cho dù có đi chăng nữa, cô cũng là do Hạ Hoa đề cử, chỉ cần với quan hệ của đạo diễn và Hạ Hoa, đạo diễn sẽ không dễ gì mà thay đổi đất diễn của cô.

“Vậy cũng khó nói lắm. Cô ta có tiếng trong việc thích chèn ép những nữ diễn viên cùng đóng phim với mình, lại còn rất thích cặp kè với mấy cậu trai trẻ cùng hợp tác, nghe nói cũng thường xuyên bí mật hẹn hò với mấy người mẫu nam. Cô ta còn ở trong một hội chơi bời rất phóng túng. Tháng trước cô có biết vụ bức ảnh của Lý Cẩn bơi lội cùng với một người mẫu nam ở nước ngoài bị phát tán trên mạng không? Tôi nói cho cô biết, cậu người mẫu kia là do Đinh Nghiên giới

thiệu. Bọn họ rất thích làm mấy chuyện dẫn mối để tạo mối quan hệ. Nếu không cô cho rằng tại sao cô ta lại có nhiều tiềm lực như vậy, được tham gia đóng toàn siêu phẩm!"

Tiết Chỉ Ngưng hít một hơi thuốc, chậm rãi thở ra một làn khói, nhìn là biết một người nghiện thuốc lá.

Chuyên viên trang điểm còn đang làm tóc cho Tô San, Tô San nghe lời nói của Tiết Chỉ Ngưng thì cũng chỉ cười cười không nói gì. Trong giới này trước giờ đã rất hỗn loạn, đàn ông có nhu cầu, phụ nữ cũng có nhu cầu. Mấy nữ nghệ sỹ lớn tuổi ai mà không thích trai tân trẻ tuổi đẹp trai, chẳng qua là giấu diếm quá tốt mà thôi. Càng những nghệ sỹ bề ngoài trông rất nghiêm chỉnh, mẫu mực thì bản chất lại càng đen tối.

Tiết Chỉ Ngưng cũng là một nữ diễn viên có chút tên tuổi ở mảng phim truyền hình. Năng lực diễn xuất của cô ấy không tồi, nhưng từ trước tới giờ không quá hot mà cũng không phải chìm nghỉm, điều này có lẽ liên quan tới tính cách nghĩ sao nói vậy của cô ấy. Dù sao thì điều vô cùng quan trọng trong giới này là phải biết khống chế cảm xúc và lời nói của bản thân.

Chiều nay chủ yếu là cảnh quay của hai nhân vật nam nữ chính. Cho đến tối mới có cảnh của Tô San đóng, là một cảnh trong đoạn giữa của bộ phim. Đạo diễn Lê khá nghiêm khắc, giảng giải rất tỉ mỉ từng chi tiết sẽ quay như thế nào.

"Vị của loại thuốc là này khá nhẹ, cô nhớ sau khi nam chính nói xong câu đầu tiên thì cô liền thở ra một làn khói thuốc, đến lúc điếu thuốc đã cháy hết một nửa, cô mới nói tiếp lời thoại."

Đạo diễn Lê ngồi đằng sau máy theo dõi đưa cho cô một bao thuốc trong đó còn vài điếu. Lúc Tô San cầm lấy mới thấy hình như là một

nhãn hiệu thuốc lá được sản xuất vào thời kỳ dân quốc, đoàn phim này đúng là làm rất tỉ mỉ, kể cả những chi tiết cực kì nhỏ.

"Trịnh Đồng, lát nữa khi cậu tiến vào thì trước hết sẽ phủi phủi những giọt nước mưa đọng trên người, phủi xong mới nhìn qua Tô San, đừng có nhìn cô ấy trước rồi mới phủi nước mưa."

Đạo diễn Lê nghiêm túc nhìn qua Trịnh Đồng.

Trong tòa nhà nhỏ được xây dựng theo phong cách cổ xưa, người người qua lại, tổ ánh sáng còn đang điều chỉnh đèn điện, trong không gian nhỏ hẹp hơi chật chội, chen chúc, mà Định Nghiên hiện giờ đang mặc trang phục đóng phim thì ngồi trên một chiếc ghế bành ở trong góc thảnh thơi uống cà phê, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn qua hướng đạo diễn.

Trịnh Đồng thì đang được nhà tạo hình sửa sang quần áo trên người, anh ta nghe đạo diễn nói thì chỉ gật đầu vẫn tiếp tục cúi đầu đọc kịch bản.

Tô San cầm bao thuốc lá kia tới ngồi trên bệ cửa sổ để tìm cảm hứng diễn. Cửa sổ đang được mở, ngoài trời đang mưa phùn không dứt. Hôm nay ở phim trường không yên tĩnh lắm, thỉnh thoảng còn truyền tới âm thanh lửa đạn ầm ĩ của một bộ phim đề tài kháng chiến khác cũng đang quay ở đây.

Cô mặc một chiếc sườn xám đỏ thẫm, xẻ tới đùi, nhưng do có áo choàng bên ngoài nên chỉ loáng thoáng thấy phần đầu gối trắng nõn lâu lâu lộ ra, ánh đèn trong này mờ ảo, sườn mặt xinh đẹp tinh xảo trang điểm rất đậm, môi đỏ rực hơi mím lại, ngón tay thanh tú thong thả mở bao thuốc ra.

Sau khi đạo diễn đã hài lòng với khung cảnh này, sau đó cầm loa lên

hô lớn:

“Tất cả mọi người mau tránh khỏi phạm vi của máy quay, nhân viên ánh sáng dịch sang bên cạnh một tí, đúng, được rồi, chuẩn bị, action!”

Một nhân viên quay phim cầm máy quay đảo qua từ cô gái đang ngồi trên bệ cửa sổ, dần dần dừng lại quay tới cửa. Lúc này cánh cửa cỗ bị đẩy mở ra, một người đàn ông cao lớn vội vàng từ bên ngoài đi vào trong. Anh ta đi vào rồi đóng cửa lại, sau đó vỗ vỗ mấy giọt nước mưa đọng trên vai, sau đó ánh mắt chậm rãi nhìn về phía cô gái bên cửa sổ.

Khi máy quay tới gần một lần nữa, Tô San rút một điếu thuốc ra từ trong bao thuốc, bật lửa lên, chậm rãi đưa điếu thuốc kề bên môi hít một hơi thật sâu, làn mi dày cong của cô khẽ nhúc nhích, trông có vẻ rất hưởng thụ.

Trịnh Đồng tiến lên vài bước, tới một chỗ cách cô khoảng 2 mét, hơi dừng lại, sau đó nghiêm túc nói:

“Vì sao không giết anh ta? Cô có biết là cơ hội như thế này khó khăn lắm mới có được hay không?”

Khi hắn dứt lời, Tô San hơi hé mở đôi môi đỏ mọng, chậm rãi thở ra một làn khói thuốc, mi mắt hơi rũ xuống:

“Đôi lúc tôi có suy nghĩ rằng, tôi giúp anh nhiều như vậy, còn anh thì hình như chẳng cho tôi được cái gì.”

Giọng nói của cô vừa mang theo vẻ lười biếng lại mang theo một sự thờ ơ, Trịnh Đồng bình tĩnh nhìn cô gái bên cửa sổ kia, đôi môi mỏng hơi mím lại, bỗng nhiên tiến lên một bước:

“Nếu cô thực sự muốn có thứ gì, thì sẽ không để tới tận hôm nay mới nói với tôi.”

“Cho nên là, anh chắc chắn rằng tôi sẽ để mặc cho anh tùy ý bài bố sao?”

Tô San hơi thoáng nhìn anh ta, hai ngón tay vẫn kẹp lấy điếu thuốc, ở khóe miệng hiện ra một nụ cười đầy sự châm chọc:

“Anh có biết là mỗi ngày ở Bến Thượng Hải này có bao nhiêu người chết không? Tôi đang nghĩ liệu một ngày nào đó có phải tôi cũng sẽ trở thành một trong số đó hay không.”

Ánh đèn trong căn phòng này không sáng lắm, nhưng vẻ đẹp tinh xảo của cô gái vẫn không hề bị giảm bớt, trên mặt không có cảm xúc gì đặc biệt, nhưng cùng với đôi mắt hơi nheo lại nhìn xa xăm thì lại khiến người ta cảm thấy được sự tang thương.

Đạo diễn ngồi đằng sau máy theo dõi cũng cau mày thật chặt, nhìn chằm chằm vào màn hình. Ngay cả Đinh Nghiên đang ngồi trong góc uống cà phê cũng cười như có như không mà nhìn hai người đang diễn. Thật thú vị! Còn trẻ tuổi mà linh hoạt như vậy, xem ra là người không đơn giản, nếu không cũng không dễ gì có thể tóm được Tạ Duyên.

“Cô không phải là người tham sống sợ chết như vậy.”

Trịnh Đồng bình tĩnh nhìn cô, sau đó lại đội mũ lên, quay người chuẩn bị rời khỏi đây.

Tô San lại cười nhạo một tiếng, hít sâu một hơi thuốc:

“Sao anh lại biết tôi không phải là người tham sống sợ chết?”

Thấy anh ta hơi dừng bước, Tô San lại đi giày cao gót bước tới hai bước, một tay cầm điếu thuốc nhìn anh ta:

“Tôi nói cho anh biết, không phải tất cả mọi người đều hiên ngang lẫm liệt giống như anh, anh muốn tôi giúp thì tôi phải giúp anh sao? Anh cho tôi được thứ gì?”

“Cô……”

“Anh có phải lại tính nói vì dân chúng vô tội, tôi phải hy sinh mới là điều đúng đắn?”

Tô San cười lạnh, sau đó lại hút một hơi thuốc thật sâu, chậm rãi đi tới bên cửa sổ:

“Tôi giúp những người dân vô tội phải chịu khốn khổ đó, còn tôi chịu khổ thì có ai giúp tôi không?”

“Tôi lúc mười hai tuổi thì ba mẹ đã trúng bom nổ mà chết, tôi may mắn chạy thoát, theo một đám ăn mày lưu lạc đầu đường xó chợ, lúc đó có ai giúp tôi không?”

Tô San kích động trừng mắt thật lớn, lại hít một hơi thật sậu, giọng nói lại lạnh nhạt trở lại:

“Mùa đông ở Bến Thượng Hải lạnh như vậy, nhớ rõ năm đó suýt nữa thì tôi bị chết cóng, cuối cùng lại có một người phụ nữ ném cho tôi một đồng tiền, ánh mắt cô ta nhìn tôi tràn đầy vẻ khinh thường, nhưng tôi vẫn vô cùng vui mừng, nhưng mà…”

Cô đặt tay lên bệ cửa sổ, móng tay hồng hồng nắm chặt lại:

“Đồng tiền đó lại bị cướp mất rồi, bọn họ lấy đi rồi còn ở đó cười nhạo tôi, anh có biết lúc đó tôi tuyệt vọng thế nào không, lúc ấy thì ai giúp tôi?”

Trịnh Đồng không nói gì, dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía cô gái trước mặt hiện đã lâm vào hồi ức.

“Cho đến một ngày, có một người chuyên buôn lậu đưa tôi về nhà, cho tôi tắm rửa sạch sẽ, cho tôi được ăn ngon. Lúc đó tôi nghĩ rằng hóa ra trên đời này còn có người tốt như vây, cho tới khi lão ta bán tôi vào……”

Giọng nói Tô San đột nhiên dừng lại, quay đầu sang, nhìn chằm chằm anh ta với ánh mắt sáng quắc:

“Lúc đó, có ai tới cứu tôi?”

“Cắt!”

Đến lúc tiếng đạo diện vang lên, Tô San hình như vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi được tâm trạng của nhân vật, vẫn chỉ đứng bên cửa sổ hít sâu mấy hơi, sau đó mới cười cười đi tới phía máy theo dõi.

“Trạng thái cảm xúc của cô không tồi, nhưng Tô San, lúc nói chuyện thì cô nên nói chậm lại hơn, cái này không phải là hồi ức, mà chỉ là tường thuật lại. Nhân vật này giờ đã hết hy vọng rồi, nên giờ cô ấy chỉ giống như đang kể lại quá khứ của người khác thôi.”

Đạo diễn nghiêm túc nhìn cô. Nghe vậy, Tô San gật gật đầu, lại mở kịch bản ra suy ngẫm lại.

Mặc dù lúc ở hôn lễ của Tưởng Liên Khải cô cũng đã từng gặp mặt

Trịnh Đồng, nhưng Tô San cũng không có thân quen gì với anh ta lắm. Ngược lại, anh ta với Tạ Duyên ở một mặt nào đó cũng được xem là đối thủ cạnh tranh, bởi vì hai người tuổi tác xấp xỉ nhau, fan hâm mộ rất thích mang hai người ra để so sánh, sau đó lại tranh cãi náo loạn, so sánh từ ngoại hình, sau đó lại tới năng lực diễn xuất. Vị thế của hai người như nước với lửa, nhưng thực chất quan hệ của Tạ Duyên và Trịnh Đồng cũng không tệ đến vậy, nhưng cũng chẳng quen thân là bao.

Lúc sau lại NG vài lần mới xong. Đến lúc quay về tới khách sạn thì đã hơn 10 giờ rồi. Cô vừa vào phòng thì chuông điện thoại liền vang lên.

Nhìn thấy là Tạ Duyên gọi, Tô San không hiểu sao lại có một chút sợ không dám bắt máy, nhưng ngẫm lại giờ cô cũng đâu có đứng ở trước mặt hắn, sợ cái gì.

Sau khi điện thoại được thông, phía đầu dây bên kia liền truyền tới một giọng nói trầm thấp điềm tĩnh:

“Đã kết thúc công việc chưa?”

Tô San đi qua rót một ly nước, sau đó bưng ly nước đi qua sô pha ngồi xuống:

“Vừa về tới khách sạn, sao vậy?”

Tạ Duyên bình thường không phải là người thích nấu cháo điện thoại, đột nhiên gọi tới chắc chắn có chuyện gì đó.

“Có cần anh qua đó thăm em không?”

Giọng điệu của hắn rất bình tĩnh.

Nghe vậy, Tô San lại cảm thấy hơi ngại ngùng, tui cô chỉ mới tách nhau ra sáng hôm nay mà thôi…

Uống một ngụm nước lọc, cô ngồi xếp bằng trên sô pha, nhẹ giọng nói vào điện thoại:

“Không phải là anh đang bị paparazzi theo dõi gắt gao sao? Nếu phiền phức quá thì thôi đi, em ở đây cũng tạm ổn.”

Nghe vậy, đầu dây bên kia yên lặng trong chốc lát, sau đó lại vang lên một giọng nói trầm thấp:

“Uhm, bộ phim này của em có cảnh hôn không?”

Thực ra phim nghệ thuật thường sẽ có mức độ táo bạo hơn rất nhiều so với phim thương mại thông thường. Khi nghe Tạ Duyên hỏi điều này, không hiểu sao Tô San lại hơi chột dạ, nghĩ một hồi lâu mới chậm rì rì nói:

“Hình….hình như….em có một cảnh hôn má.”

---Hết Chương 75---

Chương 76: Bôi nhọ

“Hình….hình như….em có một cảnh hôn má.”

“Hôn má?”

Giọng điệu của Tạ Duyên hơi kì lạ.

“Anh yên tâm đi, em chỉ cần giả bộ một chút, chạm nhẹ một cái là được.”

Tô San sợ hắn không yên tâm lại giải thích một câu.

Nghe vậy, người bên kia không nhịn được hỏi ngược lại:

“Em hôn anh ta?”

Tô San sửng sốt, dừng một chút, giọng nói không hiểu sao càng nhỏ hơn:

“Chỉ giả bộ một chút thôi.”

Ở đời trước của cô, chỉ cần nhìn người đàn ông khác thôi đã bị mọi người chỉ trích rồi. Nhưng trong giới giải trí mà nói, đừng nói là hôn má, đóng cảnh giường chiếu bị sờ ngực còn có nữa là. Nếu là những cảnh diễn thân mật với mức độ quá lớn thì chắc chắn Tô San đã không nhận đóng bộ phim này, dù cô rất mong mình có thể đóng phim thật tốt nhưng cô cũng có giới hạn của mình. Có điều đây chỉ là hôn má một chút mà thôi, cũng không phải quá mức khó tiếp nhận, dù sao cũng chẳng còn bộ phim nào mà có mức độ thân mật còn

thấp hơn cả hôn má.

“Khi nào em sẽ quay cảnh đó?”

Mãi lúc sau đột nhiên bên kia lên tiếng.

Nghe vậy, Tô San suy nghĩ một lát, rồi nói:

“Em cũng không rõ lịch quay lắm, đại khái là đầu tháng sau thì phải.”

Việc quay phim thường là do đoàn làm phim tùy vào từng tình huống rồi mới ấn định lịch quay, mà không theo trình tự diễn biến của kịch bản, nên Tô San cũng không rõ lắm.

Người ở đầu dây bên kia nghe vậy thì yên lặng, mãi một lúc lâu sau, mới lên tiếng:

“Anh biết rồi.”

Không hiểu sao cảm thấy hơi chột dạ, Tô San nói là mình cần phải đi tắm sau đó liền cúp máy.

Ngoài trời vẫn đang mưa, Tô San kéo mở rèm cửa sổ ra sau đó cầm quần áo đi vào phòng tắm. Ngày mai cô còn phải dậy sớm, mặc dù cô không có nhiều cảnh quay lắm, nhưng cô cũng nên đi xem những người khác diễn thế nào. Không nói tới nhân phẩm của Đinh Nghiên, diễn xuất của cô ấy thực sự không thể chê, danh hiệu Ảnh hậu của cô ấy so với Dương Chỉ thì vững chắc hơn nhiều.

Ngày hôm sau bắt đầu quay phim lúc 9 giờ sáng, 7 giờ Tô san đã tới phim trường để sửa soạn trang điểm. Thời tiết hiện giờ cũng không lạnh lắm nên mặc sườn xám cũng không tới nỗi nào. Mấy nhân viên trong đoàn vẫn đang ở ngoài để dựng cảnh, còn có một vài người

diễn viên quần chúng đi đi lại lại. Bọn họ chỉ đóng người qua đường, cứ đi tới đi lui là được. Đóng vai người bán hàng rong cần lộ mặt trên màn ảnh thì thù lao là 100 đồng một ngày, nếu không lộ mặt thì khoảng 60 đồng đến 80 đồng, cũng không được bao cơm. Mặc dù vậy vẫn không ngăn cảm được giấc mơ muốn thành danh của bọn họ.

Tô San vào tới phòng trang điểm thì thấy Tiết Chỉ Ngưng đang ăn mì chua cay. Mới sáng sớm đã ăn mì chua cay thế này, cô ấy đúng là một người hiếm có trong giới nữ nghệ sỹ. Có điều giờ cả căn phòng đều có mùi măng.

Thấy Tô San nhìn chằm chằm mình, Tiết Chỉ Ngưng lập tức dừng đũa giải thích:

"Tôi nói cho cô nhé, cô phải biết tận hưởng những niềm vui trước mắt, mập lên thì sao, con người ta nỗ lực kiếm tiền thật nhiều còn không phải vì để được ăn ngon sao? Hiện giờ thấy ai cũng giảm cân chết đi sống lại, cả một cái bánh bao nhân thịt cũng không dám ăn. Cuộc đời như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa."

Tô San: "……."

Tiểu Chu đứng đằng sau đang uống sữa đậu nành, nghe vậy lại nhìn xuống phần eo đầy mỡ thừa của mình. Cô cảm thấy vì sắc đẹp của bản thân, tốt hơn là cô nên làm chuyện không có ý nghĩa của cuộc đời đi thôi.

"Giống cô thế này thật là tốt. Thực ra tôi cũng không cố gắng ăn kiêng gì đó, chỉ ăn ít đi một chút mà thôi. Nhưng nếu có đồ ăn ngon thì chắc chắn vẫn sẽ ăn."

Tô San cười cười, sau đó qua ngồi xuống bên ghế sô pha uống sữa

đậu nành.

Thực ra Tô San cũng không quan trọng chuyện ăn uống lắm, nếu muốn ăn thì có thể ăn một chút để không phải thèm, nhưng giống như kiểu Tiết Chỉ Ngưng thì đúng là hiếm có. Không còn cách nào khác, do áp lực của nghề nghiệp đặc thù, nếu quá béo thì sẽ đánh mất rất nhiều cơ hội, cũng không thể trách được những nữ nghệ sỹ khác suốt ngày chỉ ăn củ cải hay khoai lang.

“Đúng là cô vẫn còn quá trẻ.”

Tiết Chỉ Hân xì xụp hút một miếng mì, vừa nhai vừa nói:

“Nhìn cô mà xem, trẻ tuổi, xinh đẹp, vóc dáng tốt, còn có một người bạn trai tốt như vậy. Cuộc đời giống như cô chính là hạnh phúc nhất rồi.”

Không ngờ cô ấy cũng biết chuyện của mình và Tạ Duyên, Tô San cảm thấy hơi ngượng ngùng, đành cúi đầu đọc kịch bản không nói gì nữa.

Mà Tiết Chỉ Ngưng là kiểu người càng nói càng hăng, miệng đầy dầu mỡ nhìn cô nói với vẻ rất hóng chuyện:

“Haizzz, trước giờ tôi có nghe nói Tạ Duyên hoàn toàn không chơi bời lung tung, cho dù là nữ diễn viên tới gõ cửa tìm gặp lúc nửa đêm cũng nhất định không mở cửa. Sao cô có thể tóm được anh ta vậy? Không lẽ cô theo đuổi anh ta sao?”

Trong giới này cũng có quá nhiều người không thể nói trên ra vì muốn đi lên mà quấn lấy những nghệ sỹ nổi tiếng khác. Tiết Chỉ Ngưng cảm thấy Tô San thoạt nhìn không phải là người nịnh nọt như vậy. Việc đánh giá một người là người như thế nào có thể quan sát

từ những chi tiết rất nhỏ nhặt. Nhưng nếu nói thế thì hơi kỳ lạ, Tạ Duyên từ trước tới giờ gặp rất nhiều cô gái vô cùng xinh đẹp sao lại đột nhiên khăng khăng một mực với một cô bé thế này?

Nếu là người khác hỏi thì chắc chắn Tô San sẽ làm ngơ như không nghe thấy gì, nhưng Tiết Chỉ Ngưng thì cô biết do cô ấy là người thẳng tính nên mới hỏi, thực ra chuyện này cũng không phải là không thể nói ra.

Suy nghĩ một lúc, cô ho nhẹ một tiếng nói:

“Là anh ấy chủ động.”

Giờ ngẫm lại mới thấy, Tạ Duyên đúng là vì theo đuổi cô mà phải hao tổn tâm tư, không ngờ là hắn còn chạy tới đóng phim thần tượng với cô.

“Hả? Anh ta theo đuổi cô như thế nào?”

Tiết Chỉ Ngưng giờ đã hóng chuyện tới mức mì cũng không thèm ăn nữa, đây là tin tức độc nhất vô nhị nha, là một câu hỏi lớn trong giới giải trí chưa có đáp án.

“Tôi….thực ra cũng chỉ bình thường thôi, không có gì đặc biệt, cô đừng suy nghĩ nhiều.”

Tô San xấu hổ cười cười. Không suy nghĩ thì không biết, nghĩ rồi cô mới nhận ra rằng hình như Tạ Duyên đã ám chỉ với cô từ rất sớm, chẳng qua là lúc đó cô hoàn toàn không nghĩ tới phương diện đó mà thôi.

“A. chị Tô, chị mau xem nè!”

Tiểu Chu bỗng nhiên lại gần đưa điện thoại ra.

Tô San đặt tập kịch bản xuống, nhận lấy điện thoại, lập tức nhìn thấy nội dung trên đó thì không khỏi nhíu mày lại.

#Chuyên mục Dì Ngu Bái hỏi đáp:

Dì ơi dì, tôi muốn hỏi là Tô San, với địa vị của cô ta như vậy làm sao mà đủ trình để đóng phim của đạo diễn Lê? Vì sao cô ta có thể có được cơ hội tốt như vậy? Lúc trước nghe nói là cô ta đoạt vai của Đường Toàn, có đúng vậy không?

Đáp: "Chị của Tô San là Phó chủ tịch của Orange Video, cho nên vừa debut đã được làm nữ chính. Nhưng chị của cô ta cũng không thể mang lại được nhiều cơ hội tốt cho cô ta. Dã tâm của cô ta rất lớn, lúc trước lợi dụng Giang Dần, sau đó còn theo đuổi Tạ Duyên. Cô ta có thể tham gia bộ phim của đạo diễn Lê là vì giữa cô ta và nhà sản xuất phim có một mối quan hệ không thể cho người khác biết, cô đã hiểu chưa? Vốn dĩ vai diễn này đã được định cho Đường Toàn, nhưng bởi vì nguyên nhân từ phía trên mà thay đổi, đạo diễn Lê cũng không hài lòng với cô ta lắm nhưng cũng không còn cách nào khác."

Đây là một trang fanpage tin tức có số người theo dõi khoảng năm trăm vạn người. Trang này thường xuyên đăng một vài tin nóng, có chuyện thật, có chuyện giả, Chuyện thật thì tốt, đăng chuyện giả lên thì mọi người cũng không biết đấy là đâu. Trang báo này cũng có chút tiếng tăm trong giới tin tức online. Đột nhiên lại đăng một topic như vậy. Những trang tin tức khác cũng bắt đầu chia sẻ lại bài này trên trang của mình. Chuyện này đã phát sinh từ đêm hôm qua, lúc đó vẫn chưa ồn ào lên, nhưng sau một đêm, giờ cô vẫn đang ở trên bảng xếp hạng hot search, cư dân mạng lại bắt đầu mắng chửi cô.

Cư dân mạng A: “Kiểu con gái chuyên bồi ngủ thế này, tôi nghi ngờ

rằng Giải nữ diễn viên xuất sắc nhất của cô ta cũng là do bồi ngủ mới có được. *nôn mửa*”

Cư dân mạng B: “Đau lòng thay cho Đường Toàn, kiểu nữ diễn viên không có năng lực diễn xuất chỉ biết bồi ngủ là khối u ác tính của giới giải trí. *nôn mửa*”

Cư dân mạng C: “Tin tưởng Tô Tô, kiểu tin tức của báo lá cải thế này mà cũng tin? Những ai nói năng lực diễn xuất của Tô Tô nhà tui không tốt thì tốt nhất nên đi khám mắt đi *mỉm cười*”

Cư dân mạng D: “Quá ghê tởm, trước đây tôi còn cảm thấy cô ta cũng khá xinh đẹp, không ngờ lại ăn chơi sa đọa như vậy *nôn mửa*”

Cư dân mạng E: “Hiện giờ nói chuyện bịa đặt không tốn tiền sao? Trên lễ trao giải chính miệng Đường Toàn còn nói rất thưởng thức Tô Tô. Nếu là Tô Tô đoạt vai của cô ấy, làm gì có ai còn nói như vậy, đồ báo lá cải, ai bịa đặt thì chết cả nhà!”

Cư dân mạng F: “Sợ quá, xin Tô tiểu thư sau này cách xa Tạ Duyên nhà tui một chút, có lẽ hiện giờ anh ấy còn chưa thấy rõ được bộ mặt thật của cô *mỉm cười*”

Cư dân mạng G: “Tôi cảm thấy quan hệ của Tạ Duyên và Tô San khá tốt a, lúc trước còn nói giỡn với nhau nữa mà? Hơn nữa, nếu quan hệ của hai người không tốt, Tạ Duyên sao có thể đóng phim cùng với cô ấy?”

Cư dân mạng H: “Cái này không phải là chiêu trò lăng xê đấy chứ? Dù sao sắp tới đây, bộ phim của Tô tiểu thư sắp lên sóng mmmmm…”

Cư dân mạng I: “Người phía trên bị ngu ngốc hả? Nếu nhà anh muốn lăng xê sẽ lăng xê như thế này sao?”

Tô San cũng không biết đây là thủ đoạn của ai muốn bôi nhọ cô. Nhưng vừa nhìn là biết là họ cũng mất không ít tiền, có thể thuê nhiều thủy quân như vậy, hơn nữa còn là đăng tin trên một trang báo cũng khá có tên tuổi. Bình thường tụi cô đăng tin để tuyên truyền cho phim cũng chỉ có thể ở mức độ này, mà tiền chi ra cũng không phải ít, ít nhất là từ hai trăm vạn đổ lên. Người đứng sau lưng của màn này thật là chịu đầu tư.

“Chị Tô, chị nghĩ là có nên gọi điện cho chị Lưu không?”

Tiểu Chu lo lắng sốt ruột hỏi.

Kiểu tin tức thế này mà làm sáng tỏ quá muộn thì rất dễ dàng mất điểm trong lòng khán giả, cho dù sau này có làm sáng tỏ thì vẫn lưu cho người ta một ấn tượng không tốt lắm.

Tô San đưa điện thoại lại cho Tiểu Chu, nhưng chưa kịp gọi cho chị Lưu thì chị của cô, Tô Nguyễn lại gọi tới.

Nhìn thoáng qua Tiết Chỉ Ngưng, Tô San quyết định ra hành lang bên ngoài để nghe điện thoại. Mọi người trên phim trường còn đang rất bận rộn, cũng ít khi có thời gian quan tâm mấy tin tức trên mạng. Điện thoại vừa thông, giọng nói nghiêm túc của Tô Nguyễn từ đầu dây bên kia truyền tới:

“San San, chuyện này rốt cục là sao?”

Nếu như chỉ là vụ ồn ào nho nhỏ thì không nói làm gì, nhưng giờ đã liên quan đến danh dự, chuyện này chị của cô còn coi trọng hơn cả cô nữa. Đặc biệt nếu ba mẹ cô mà nhìn thấy mấy bài báo này thì hậu

quả như thế nào Tô San cũng không dám tưởng tượng tới.

Ngưng một lúc, sau đó Tô San mới nhẹ giọng nói vào điện thoại:

“Đây là chuyện ngoài ý muốn, em sẽ nhanh chóng giải quyết thật tốt.”

“Chị biết giới giải trí rất hỗn loạn, nhưng em cũng biết là ba mẹ trước giờ vẫn phản đối chuyện em bước chân vào giới giải trí. Nếu mấy thứ này mà để ba mẹ nhìn thấy thì chắc chắn sẽ vô cùng tức giận. Chuyện này vừa nhìn là biết có người cố ý muốn hại em, em cho rằng có thể dễ dàng giải quyết sao?”

Tô Nguyễn nghiêm túc phân tích.

Nghe vậy, Tô San cũng cảm thấy khá đau đầu. Cô cũng có thể chờ để bên phía công ty Ánh Sao giải quyết, nhưng ba mẹ thì sẽ không cho cô có thời gian chờ đợi.

“Không phải là chị muốn tạo áp lực cho em. Chị biết là em muốn độc lập, nhưng lúc này chị không thể không nhúng tay vào được. Chị sẽ liên hệ với Lưu Mẫn, thừa lúc sự việc còn chưa quá náo động trước hết cứ xóa hot search trên bảng xếp hạng đã. Còn trang báo đã đăng tin kia, nếu bọn họ không chịu xóa bài đăng thì chị sẽ để phòng pháp chế của công ty khởi kiện bọn họ luôn. Nhưng chắc chắn người đứng sau thao túng muốn hãm hại em sẽ không dễ dàng dừng tay như vậy đâu. Tốt nhất là em phải giải quyết chuyện này từ phần gốc, ví dụ như nói phía đoàn làm phim đứng ra làm sáng tỏ, hoặc là Đường Toàn đứng ra giải thích giúp em, em có hiểu không?”

Nghe giọng nói của chị cô truyền tới, Tô San cũng biết sự việc hiện giờ vô cùng nghiêm trọng. Nhưng bây giờ đoàn làm phim mà ra mặt làm sáng tỏ chưa chắc cư dân mạng đã tin tưởng, biết đâu bọn họ sẽ lại tiếp tục suy đoán là cô mua chuộc đoàn làm phim để nói dối.

“Em sẽ suy nghĩ kỹ. Chị, cảm ơn chị nha.”

Tô San nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, giọng điệu của Tô Nguyễn cũng hòa hoãn hơn:

“Chị biết em giờ đã trưởng thành, nhưng em cũng phải biết chăm sóc bản thân mình cho tốt, đừng để ba mẹ lo lắng. Còn chuyện này nữa, việc của em với Tạ Duyên cũng không thể cứ giấu diếm ba mẹ như vậy, em tính khi nào mới nói?”

---Hết Chương 76---

Chương 77: Hủy hợp đồng

“Chị biết em giờ đã trưởng thành, nhưng em cũng phải biết chăm sóc bản thân mình cho tốt, đừng để ba mẹ lo lắng. Còn chuyện này nữa, việc của em với Tạ Duyên cũng không thể cứ giấu diếm ba mẹ như vậy, em tính khi nào mới nói?”

Chuyện với Tạ Duyên thì Tô San cũng có tính toán rồi, ngày hai mươi lăm tháng này là sinh nhật của ba cô. Nhưng nếu chuyện trước mắt này mà không giải quyết xong thì có khả năng ba mẹ cô sẽ bắt cô phải rời khỏi giới giải trí.

“Để tới hôm sinh nhật của ba đi, lúc đó chị cũng giúp em nha, chị biết đấy, mẹ…”

Còn chưa nói xong thì đầu dây bên kia liền truyền tới một tiếng cười khẽ:

“Chuyện này thì em yên tâm. Mẹ là kiểu người mạnh miệng nhưng mềm lòng. Chỉ cần là người em thích thật lòng, lại không phải là dạng người có nhân cách bại hoại thì chắc chắn mẹ sẽ không áp đặt chia rẽ đâu. Thực ra đối với chuyện em tự có sự nghiệp của riêng mình chị cũng rất ủng hộ. Cho dù là tiền của người khác hay tiền của người trong nhà, tóm lại cũng không thể nào ung dung tự tại bằng xài tiền do chính mình kiếm được. Dù thế nào đi nữa chị cũng sẽ luôn ủng hộ em.”

Tô San cảm thấy trong lòng rất ấm áp. Ở kiếp này, thu hoạch lớn nhất của cô đó là những người nhà luôn yêu thương cô, đây là điều mà không có bất cứ thứ gì có thể đánh đổi được.

“Em biết rồi, chuyện này em cũng sẽ nghĩ cách giải quyết.”

Tô San nghiêm túc nói.

Biết Tô San cũng có suy nghĩ của riêng mình, Tô Nguyễn cũng không nói nhiều nữa, chỉ dặn dò thêm vài ba câu rồi cúp máy.

Giờ vẫn đang sáng sớm, chân trời sáng lấp lánh ánh bạc, mặt trời đang dần nhô lên cao, ánh nắng mặt trời lấp lánh chiếu rọi khắp mặt đất, hình như muốn xua đi tất cả sự ẩm ướt màn sương đêm qua. Các nhân viên đoàn làm phim đang bận rộn qua lại. Đinh Nghiên vẫn chưa tới, không cần nghĩ cũng biết chắc cô ấy còn chưa dậy. Nhưng giờ mà thay đổi diễn viên thì vô cùng phiền phức, hơn nữa làm vậy sẽ đắc tội Đinh Nghiên. Nhà sản xuất ngoài việc phải cắn răng chịu đựng thì hoàn toàn không còn cách nào khác.

Tô San đứng ngoài hành lang tựa người vào ban công nhìn vào điện thoại hơi thẫn thờ. Thực ra cô đã nghĩ ra một cách có thể giải thích được mọi chuyện, hơn nữa sau này dù cô có được những cơ hội tốt như thế nào cũng sẽ không có ai nghi ngờ cô không đàng hoàng. Nhưng nếu làm thế thì sẽ rất có lỗi với chị Lưu.

Suy ngẫm một hồi, cuối cùng cô vẫn gọi cho chị Lưu. Chuông vang lên rất lâu mới có người bắt máy, sau đó liền truyền tới giọng nói gấp gáp của chị Lưu:

“Chuyện trên mạng công ty đang nghĩ cách giải quyết. Nhưng phiền phức nhất không phải là chuyện đó, mà do trước đây em đã đặc tội quá nhiều người, hiện giờ bọn họ ai cũng muốn nhúng tay thêm dầu vào lửa, đây chính là điều khiến chúng ta trở tay không kịp.”

Ở đầu dây bên kia, ngoài giọng nói của chị Lưu cô còn nghe thấy

tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên. Chắc hiện giờ chị ấy đang ở công ty.

“Em hiểu rồi, em sẽ chờ.”

Tô San cảm thấy, hay là cô nên tin tưởng chị Lưu thêm một lần nữa.

Nghe vậy, phía bên kia cũng chỉ vang lên một tiếng “uhm” rồi cúp máy.

Tô San cũng không vì chuyện trên mạng mà buồn bã gì. Mấy cảnh quay hôm nay của cô cũng khá thuận lợi. Nhưng do trải qua thêm một ngày, dư luận trên mạng ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn. Mặc dù hot search đã bị xóa đi rồi, nhưng bài báo # Tô San đoạt vai đã có lượt xem lên tới hơn tám ngàn vạn. Một số group trên diễn đàn còn đua nhau phân tích con đường sự nghiệp từ khi debut của cô tới nay, cuối cùng kết luận rằng nhất định có một đại gia chống lưng cho cô.

Cư dân mạng A: “Vừa debut đã là nữ chính của phim trên mạng, sau đó làm nữ thứ của một siêu phẩm đình đám, đè bẹp Phạm Mộng, thổi phồng rằng diễn xuất của mình tốt như thế nào. Ngay cả Mục Dao, Dương Chỉ cũng bị cô ta đoạt vai, là một người mới không có chống lưng thì sao có thể trâu bò như vậy!”

Cư dân mạng B: “Đau lòng cho Đường Toàn, đường đường là một Ảnh hậu mà bị một diễn viên hạng ba đoạt vai, giới giải trí thật sự quá hiểm ác.”

Cư dân mạng C: “Vốn tưởng rằng nhân phẩm của Phạm Mộng rất ghê tởm rồi, không ngờ kỹ nữ họ Tô còn ghê tởm hơn, cả hai người có thể cùng nhau lập thành một câu lạc bộ chị em kỹ nữ *mỉm cười*”

Cư dân mạng D: “Gia cảnh của Tô Tô nhà tui tốt như vậy, cần gì còn chỗ chống lưng nào khác chứ, cái này là do Tô Tô nhà tui là viên đá cản đường của người nào đó mà thôi. Sớm muộn gì thì chân tướng cũng sẽ được phơi bày!”

Cư dân mạng E: “Tô San đúng là kỹ nữ giả dạng thành bông sen trắng. Thoạt nhìn thì thanh thuần ngây thơ, lúc trước còn lợi dụng Giang Dần, nhìn thấy Tạ Duyên phù hợp hơn thì lại đá văng Giang Dần. Bây giờ tôi cứ nhìn thấy hình của cô ta là lại muốn ói *nôn mửa*”

Cư dân mạng F: “Hiện giờ bịa đặt bôi nhọ người khác chỉ cần nói miệng là được sao? Có bản lĩnh thì hãy đưa chứng cứ ra đây, cứ ngồi đó nói mát!”

Cư dân mạng G: “Tô tiểu thư thật là trâu bò, chỉ chốc lát đã xóa luôn hot search, đúng ra không thể trêu vào cô ta nha!”

Hiện giờ trong Weibo của cô có rất nhiều anti-fan vào spam, kể cả một vài người bình thường cũng bắt đầu anti cô. Cứ kéo dài như thế này, không chỉ khiến danh tiếng của cô bị tụt dốc mà còn ảnh hưởng tới những cơ hội và các hoạt động của cô trong tương lai nữa.

Hồi chiều Tạ Duyên có gọi điện cho cô nhưng lúc đó cô đang đóng phim nên không nghe điện thoại được. Đến tối, cô do dự một lúc lâu, cuối cùng gọi điện thoại cho Hạ Hoa.

Điện thoại vang lên ba tiếng thì đối phương bắt máy, lập tức truyền tới một giọng nói không nhanh không chậm của Hạ Hoa:

“Tôi còn tưởng là cô chỉ tin tưởng công ty Ánh Sao của cô thôi chứ.”

Đứng bên cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, thấy khung cảnh đô thị phồn

hoa, đường phố nhộn nhịp, xe cộ qua lại tấp nập, Tô San yên lặng trong chốc lát, sau đó thản nhiên nói:

“Vậy anh cảm thấy là tôi nên làm như thế nào?”

Hạ Hoa hiện tại chỉ chờ cô mở miệng mà thôi, hơn nữa, chuyện đã tới mức này thì chỉ còn cách này mới giải quyết được, còn chị Lưu…

“Cô muốn làm thế nào thì làm thế đó. Nhưng cô cũng cần suy nghĩ thật kỹ, đây không phải là tôi ép buộc cô. Thực ra cô nên làm vậy từ sớm rồi, nếu không cũng sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay. Ở trong giới này, tình người cũng quan trọng, nhưng điều quan trọng vẫn là lợi ích của bản thân.”

Nghe thấy âm thanh vang lên trong điện thoại, Tô San yên lặng một chút, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên nói:

“Vậy anh sắp xếp đi, tôi không muốn chuyện này kéo dài thêm nữa.”

Nghe vậy, người ở đầu dây bên kia liền cười khẽ một tiếng:

“Chẳng lẽ cô nghĩ rằng tôi hoàn toàn chưa làm gì sao?”

Tô San không nói gì, người bên kia lại tiếp tục nhẹ nhàng nói:

“Tôi biết là đoàn làm phim của cô ngày mai sẽ mở cửa phim trường cho giới truyền thông được tiến vào để phỏng vấn. Tôi đã nói chuyện với đoàn làm phim rồi, đạo diễn sẽ đứng ra nói giúp cho cô. Chuyện hợp đồng của cô và Ánh Sao tôi cũng sẽ đứng ra giải quyết. Chuyện này cô chỉ cần giao cho tôi là được, trước hết cô không cần làm gì cả.”

Hiển nhiên là Hạ Hoa dự tính từ rất lâu rồi. Nhưng giờ cũng không

còn cách nào khác, bộ phận quan hệ xã hội của Ánh Sao đúng là quá tệ, Tô San đã cho họ thời gian nhưng đến giờ vẫn hoàn toàn chưa có động thái gì có hiệu quả để phản kích. Cô thì có thể chờ nhưng cứ như vậy thì không biết ba mẹ của cô sẽ như thế nào.

Cúp máy, Tô San đi tắm rửa rồi đi ngủ. Ngày hôm sau đoàn làm phim sẽ cho phóng viên được vào phim trường để đưa tin, nhưng theo lịch thì là buổi chiều, buổi sáng vẫn quay phim như bình thường. Nhưng ngay lúc sáng sớm khi cô đang được trang điểm thì chị Lưu vội vã tới đây.

Thấy không khí có vẻ hơi kỳ lạ, Tiểu Chu, chuyên viên trang điểm và cả Tiết Chỉ Ngưng đều đi ra ngoài. Đến lúc trong phòng trang điểm chỉ còn hai người, chị Lưu mới bật lửa đốt lên một điếu thuốc, ngồi xuống chiếc ghế sô pha đối diện cô:

“Chuyện này bên phía công ty đã đề ra phương án giải quyết rồi, chị nghĩ em vẫn nên cho công ty thêm một cơ hội nữa, chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ, chị hy vọng em sẽ suy nghĩ thật cẩn thận.”

Chỉ cần cô và Ánh Sao hủy bỏ hợp đồng, mà Hạ Hoa tuyên bố cô đã đầu quân cho công ty giải trí Hoa Nham từ sớm. Với địa vị của Hạ Hoa ở trong giới mà nói, giúp cô lấy được vai diễn nữ thứ của một bộ phim đình đám cũng không phải là chuyện gì ghê gớm lắm. Hơn nữa chuyện này cũng sẽ giải thích được chuyện trước giờ cô luôn có được những cơ hội tốt, mấy lời đồn đãi linh tinh cũng sẽ tự sụp đổ, còn những người nào cố tình bôi nhọ, nói cô đoạt vai của người khác cũng vô dụng.

“Em biết mình đang làm gì. Cho dù hiện giờ không hủy hợp đồng thì sau này lúc em với Tạ Duyên kết hôn cũng sẽ phải hủy hợp đồng. Nếu hiện giờ hủy hợp đồng còn giúp em giải quyết được chuyện ồn ào này, thì em cũng chỉ còn cách phải làm vậy. Em biết công ty đối

xử với em rất tốt, nhưng lúc này em không thể lấy thanh danh của mình ra để đùa giỡn được, em thì có thể chịu đựng được, nhưng Tạ Duyên sẽ không chịu đựng, mà người nhà của em thì lại càng không bao giờ chịu đựng chuyện thế này, hy vọng chị có thể hiểu cho em.”

Tô San ngồi trên ghế nghiêm túc nói.

Hai người nhìn nhau, chị Lưu không nói gì, cô gái đối diện mặc một chiếc sườn xám màu xanh nước biển, phô bày vóc dáng đẹp đẽ. Khuôn mặt đẹp đẽ tinh tế cho dù có đặt trong một đám toàn mỹ nữ cũng chắc chắn là người nổi bật nhất. Nhớ khi hai người gặp nhau lần đầu, cô ấy chỉ là một cô tiểu thư nhà giàu tính tình tùy hứng, hay gây chuyện. Chị Lưu lúc đó cũng không hy vọng gì nhiều rằng cô bé này sẽ đi được bao xa, bởi vì chỉ có khuôn mặt đẹp thì làm được gì chứ, trong giới giải trí cũng không thiếu người đẹp, quan trọng là phải biết cách điều khiển cảm xúc và hành động của bản thân.

Không biết bắt đầu từ khi nào, một cô tiểu thư tính tình tùy tiện dần dần trở nên càng ngày càng điềm đạm, có chủ kiến hơn trước, ngay cả kỹ năng diễn xuất cũng tốt lên. Chị Lưu nghĩ mình sẽ dẫn dắt cô ấy thành một ngôi sao có tiếng tăm. Nhưng theo tình hình trước mắt thì mọi chuyện có vẻ không còn nằm trong sự khống chế của mình nữa rồi.

Chậm rãi thở ra một làn khói thuốc, khi làn khói chậm rãi yên lặng tản ra trong không khí, thì chị Lưu bỗng nhiên lên tiếng:

“Chị vẫn giữ nguyên câu nói kia, hy vọng em suy nghĩ thật kỹ. Chuyện này không phải chỉ mình chị có thể quyết định, mấy người bên ban giám đốc, tổng giám đốc Tần nữa chưa chắc bọn họ sẽ đồng ý. Em như thế này là vi phạm hợp đồng, bọn họ có khi sẽ đòi khởi kiện.”

“Nếu chuyện này mà Hạ Hoa còn giải quyết không được thì em nghĩ anh ta sẽ không cố gắng lôi kéo em qua đó rồi.”

Nhìn thấy sắc mặt thản nhiên của cô gái trước mặt, chị Lưu hít một hơi thuốc thật dài, ánh mắt mang theo cảm xúc phức tạp đứng lên, tầm mắt nhìn qua Tô San một cái:

“Để chị về công ty xem ý họ như thế nào.”

Nghe vậy, chị Lưu liền phóng khoáng mang theo đôi cao gót rời khỏi. Đến lúc cửa phòng trang điểm đã đóng lại, Tô San phiền não thở dài một tiếng. Thực ra cô cũng không muốn đi tới nước này, con người ai cũng có tình cảm, cô và chị Lưu cũng vậy. Nhưng lời nói của Hạ Hoa cũng đúng, tình cảm giữa người với người rốt cục cũng không thắng được lợi ích của bản thân. Chung quy thì cô vẫn chỉ là một con người phàm tục.

Trong giới giải trí cũng xảy ra khá nhiều chuyện liên quan tới nghệ sỹ hủy bỏ hợp đồng với công ty quản lý rồi phát sinh tranh chấp, nhưng Tô San nghĩ rằng Hạ Hoa có thể hoàn toàn xử lý tốt chuyện này.

Hiện giờ dư luận trên mạng vẫn chĩa mũi nhọn về phía cô, không giảm nhiệt chút nào. Tới buổi chiều, các nhà truyền thông vào tới phim trường, lúc đó Tô San cũng vừa lúc kết thúc một cảnh quay. Lúc này đạo diễn cùng dàn diễn viên chính ngồi lại với nhau để phóng viên phỏng vấn.

Đạo diễn đứng ở vị trí chính giữa, Trịnh Đồng và Đinh Nghiên mỗi người đứng một bên, Tô San mặc dù đứng ngoài cùng nhưng không hiểu sao cô lại cảm giác ánh đèn flash toàn hướng về phía cô mà nhấp nháy. Dù sao từ lúc phát sinh ra đồn thổi trên mạng thì đây là lần đầu tiên cô xuất hiện trước truyền thông. Mấy nhà truyền thông chắc chắn là muốn nhìn thấy bộ dáng tiều tụy của cô, như vậy thì tin

tức mới thú vị.

“Nghe nói bộ phim này sẽ rất ngược tâm, đạo diễn Lê, ông có chắc chắn mình sẽ tạo cho người xem cảm giác giống như nguyên tác hay không?”

Một nữ phóng viên lên tiếng hỏi.

Đối mặt mười mấy chiếc microphone, đạo diễn cười một tiếng, sau đó hoàn toàn không có một chút hoang mang trả lời:

“Do là tác phẩm cải biên nên chắc chắn sẽ có một chút chênh lệch so với nguyên tác, tôi lại muốn tạo cho khán giả một cảm giác hơi khác biệt một chút so với nguyên tác.”

Những nhân viên đoàn vẫn đang bận rộn làm việc của mình, do quá trình truyền thông vào đây lấy tin cũng chỉ khoảng nửa tiếng đồng hồ, sau khi kết thúc sẽ tiếp tục quay phim.

Nghe vậy, một nam phóng viên lại đưa microphone ra tiếp tục hỏi:

“Đối với chuyện đồn đãi trên mạng về Tô San liên quan tới vai diễn trong bộ phim này thì ông cảm thấy thế nào?”

---Hết Chương 77—-

Chương 78: Giải thích

“Đối với chuyện đồn đãi trên mạng về Tô San liên quan tới vai diễn trong bộ phim này thì ông cảm thấy thế nào?”

Phóng viên vừa dứt lời, vẻ mặt của đạo diễn trở nên nghiêm túc hơn, ông ấy cũng không nhìn qua Tô San, vừa nhìn nam phóng viên đã đặt câu hỏi vừa nói:

“Tôi không biết vì sao lại có những tin đồn thế này. Đối với phim của tôi, thì tôi luôn chú trọng nhất là sự phù hợp của diễn viên và nhân vật trong phim. Mỗi một vai diễn trong phim đều là do tôi suy nghĩ kỹ lưỡng rồi quyết định, không có một ai có thể can thiệp chuyện này. Ban đầu tôi cảm thấy hình tượng của Tô San khá phù hợp với nhân vật nữ chính, cho nên đã có ý định cho cô ấy thử vai nữ chính, là chính cô ấy chủ động muốn thử vai nữ thứ.”

Nói tới đây, Đinh Nghiên ngồi bên cạnh cười cười vẻ rất có thâm ý. Lời này của đạo diễn ý đang nói là mình nhặt lấy vai diễn mà người khác không cần sao!

“Ngay từ ban đầu tôi cũng không để ý nhiều, chỉ để cô ấy thử một chút mà thôi. Có điều biểu hiện của cô ấy đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người. Ít nhất trong những nữ diễn viên đến thử vai hoàn toàn không có ai có thể thích hợp với nhân vật này hơn cô ấy, hơn nữa cô ấy còn vì đóng vai này mà tập hút thuốc lá. Khi có người nói giỡn với tôi rằng diễn xuất của cô ấy cực kỳ kém cỏi, lúc đó tôi còn bị giật mình. Mặc dù không bằng những diễn viên lão làng kinh nghiệm lâu năm, nhưng ở tuổi này mà nói chắc chắn không thể tìm ra được một tân binh mà có tố chất hơn cô ấy.”

Nghe đạo diễn đánh giá quá cao mình như vậy, Tô San cảm thấy hơi giật mình. Nếu những lời này mà đặt trong hoàn cảnh trong hậu cung thời cổ đại thì khác nào khiến cho cô bị đám phi tần ghen ghét mà giết chết nha. Nhưng với địa vị của đạo diễn Lê, lời đã nói ra nặng tựa ngàn cân, nếu nói bậy thì khác nào tự lấy tay vả mặt mình. Cho nên đám phóng viên nghe vậy càng cảm thấy hưng phấn, mặc kệ diễn xuất của Tô San có tốt thật hay không, dù sao khiến đạo diễn Lê nói ra những lời này thì nhất định trở thành chuyện lớn.

"Đúng vậy, thường ngày Tô San cũng rất chăm chỉ, chỉ cần có điều gì không rõ liền tìm tôi với Trịnh Đồng để trao đổi, tôi cảm thấy cô ấy là một nữ diễn viên rất nghiêm túc và chuyên nghiệp."

Đinh Nghiên đột nhiên phán một câu.

Lời này nói ra khiến cho những người hay săm soi sẽ nghĩ rằng cô cố tình thích nịnh nọt người khác. Trong đoàn làm phim có nhiều người như thế tại sao lại tìm cô ấy và Trịnh Đồng để trao đổi làm gì, đám anti-fan chắc chắn sẽ lại chửi mắng cô là muốn dính lấy Trịnh Đồng.

Đang lúc Tô San tính lên tiếng nói gì đó thì Trịnh Đồng nhìn về phía máy quay, từ tốn nói:

"Tôi với Tô San đã quen nhau khá lâu rồi, cô ấy là kiểu người chỉ biết bù đầu vào việc đóng phim. Nhiều lúc bởi vì bị NG mà phải hút thuốc rất nhiều lần, quay xong thì chỉ ho khan liên tục."

Nghe vậy, Tô San không thể không nhìn Trịnh Đồng thêm một cái. Cô và anh ta cũng chẳng phải thân thiết gì, không ngờ lại có thể đứng ra nói tốt giúp cô.

Ngay cả Đinh Nghiên cũng nhìn qua Trịnh Đồng khó hiểu. Chính mình cũng nhận thấy hai người này không hề thân thuộc gì, cô Tô San này đúng là lợi hại thật, không ngờ là có nhiều người đứng ra nói giúp cô ta như vậy.

Trịnh Đồng không phải là kiểu người thích nhúng tay vào mấy chuyện lung tung trong giới giải trí, vậy mà lại nói giúp Tô San, mấy phóng viên cảm thấy lại có thêm chuyện để viết bài rồi.

“Vậy Tô San, trên mạng còn có lời đồn rằng trước đây cô còn từng theo đuổi Tạ Duyên, cô suy nghĩ thế nào về chuyện này?”

Một nữ phóng viên giơ microphone về phía cô hỏi.

Tô San nhìn về phía máy quay, vẻ mặt không có chút thay đổi nào, bình tĩnh trả lời:

“Chúng tôi là bạn tốt của nhau, đây là chuyện không thể nào xảy ra.”

“Đúng vậy, tôi còn nhớ rõ là bạn gái của Tạ Duyên là do Tô San giới thiệu đấy!”

Đạo diễn bật cười phán một câu. Đinh Nghiên ngồi cạnh đạo diễn cố gắng để mình vẫn luôn mỉm cười, nếu đối diện không phải là máy quay thì cô nhất định sẽ trợn trắng hai con mắt.

Tô San nghe vậy cũng cười cười không nói gì. Đúng rồi, là cô đã giới thiệu bản thân mình cho hắn.

Mấy phóng viên cảm thấy mình cũng đã có được những thông tin cần thiết nên bắt đầu hỏi các vấn đề liên quan đến việc quay chụp bộ phim này. Đến lúc hết nửa tiếng, đám phóng viên lại chụp một tấm ảnh chung của mọi người trong đoàn sau đó liền rời khỏi.

Đến lúc bọn họ đã đi khỏi, Tô San không thể không qua gặp đạo diễn nói một tiếng cảm ơn.

Đạo diễn ngồi sau máy theo dõi nhìn cô cười:

“Khi nào cô và Tạ Duyên kết hôn thì mời tôi một ly rượu mừng là được!”

Tô San nghe vậy không kiềm chế được mặt lại đỏ lên, sau đó lấy cớ chuồn mất.

Tiếp tục quay phim, đến 10 giờ tối mới kết thúc. Đến lúc này thì đoạn phỏng vấn của đám phóng viên hồi chiều cũng đã được đăng lên mạng. Chỉ trong chốc lát tên của cô lại lên top 1 của bảng xếp hạng hot search.

Cư dân mạng A: “Mấy người nói Tô Tô nhà tui dựa vào quan hệ mới có được vai diễn có cảm thấy bị ê mặt không? Làm gì có ai dựa vào quan hệ mà nữ chính không muốn đóng lại thích đóng nữ phụ không hả?”

Cư dân mạng B: “Không rõ năng lực diễn xuất của Tô San như thế nào nhưng xem “Loạn thế chi ca” thì cảm thấy đúng là không tồi. Tôi nghĩ, với địa vị như đạo diễn Lê thì không thèm nói xạo làm gì, có lẽ Tô San đúng là lấy được vai diễn này dựa vào thực lực.”

Cư dân mạng C: “Cảm ơn đạo diễn Lê đã làm sáng tỏ. Được đánh giá quá cao thế này, Tô Tô nhà tui trước giờ luôn chỉ phấn đấu để trở thành một diễn viên thật giỏi, lát nữa đám anti-fan thể nào cũng nhào vào để chỉ trích cho mà xem. Nhưng cũng thể trách được, ai bảo Tô Tô lại có được một miếng bánh ngon như thế, thể nào chả có mấy người ghen ghét *mỉm cười*”

Cư dân mạng D: “Cảm thấy năng lực diễn xuất của Tô San đúng là không tệ, nhưng nếu mà nói là người giỏi nhất trong tất cả đám tân binh debut cùng thời điểm thì hình như hơi quá phải không?”

Cư dân mạng E: “Giới thiệu bạn gái cho Tạ Duyên *vừa cười vừa khóc* Tại sao không để cho anh ấy FA đi a!”

Cư dân mạng F: “Tôi trước đây còn ship couple Tô – Tạ thế là kết thúc rùi *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng G: “Một câu hỏi lớn của giới giải trí chưa có đáp án: Rốt cục bạn gái của Tạ Duyên là ai? *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng H: “Chậc chậc chậc, Tô tiểu thư thật là trâu bò. Là người giỏi nhất trong các tân binh, ngay cả đạo diễn Lê còn thổi phồng cô ta, chỗ chống lưng thật là lớn a. Còn có thể thử vai nữ chính, xin lỗi cho tôi nói thẳng, nếu không có chỗ chống lưng thì với địa vị của cô ta sao có thể thử vai nữ chính?”

Bình luận ở trên mạng cũng có nhiều ý kiến trái chiều. Anti-fan tất nhiên vẫn chỉ trích không ngừng nghỉ. Có lẽ phải chờ tới lúc hủy hợp đồng với bên Ánh Sao, để Hạ Hoa tuyên bố cô đã đầu quân sang Công ty giải trí Hoa Nham, mới có thể giải thích rõ ràng mọi chuyện, vì sao cô lại có nhiều cơ hội tốt như vậy.

Buổi tối nay trời có mưa nhỏ, Tô San ngồi trong xe nhìn màn mưa qua cửa sổ, hơi thất thần, đến lúc xe đã dừng lại, cô mới đội mũ lên đi vào khách sạn.

Lúc này chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên, là Hạ Hoa. Tô San ấn nút chờ thang máy sau đó thì bắt máy.

“Hôm nay tôi đã tới nói chuyện với Tổng giám đốc Tần của Ánh Sao, vi phạm hợp đồng thì chắc chắn phải bồi thường tiền rồi, nhưng bọn họ cũng đồng ý không làm quá căng chuyện này, muốn hai bên ngầm giải quyết êm thấm. Một ngàn vạn, tôi sẽ trừ vào khoản lợi nhuận chia cho Tạ Duyên.”

Nghe giọng nói từ đầu dây bên kia truyền tới, cửa thang máy cũng vừa lúc mở ra, Tô San đi vào, cau mày nói:

“Lúc trước anh đâu có nói như vậy. Anh nói tiền bồi thường do hủy hợp đồng sẽ do công ty bỏ tiền ra, là công ty chứ đâu phải Tạ Duyên. Trong công ty còn có cổ phần của những người khác mà, vì sao giờ lại bắt một mình Tạ Duyên bỏ ra?”

Nghe vậy, Hạ Hoa đầu dây bên kia yên lặng chốc lát, hiển nhiên là anh ta không ngờ cô còn nắm được chỗ sơ hở này để tiết kiệm tiền thay cho Tạ Duyên nữa chứ.

“Chuyện này….là Tạ Duyên tự nguyện đồng ý bỏ ra giúp cô, tôi cũng đâu còn cách nào khác?”

Hạ Hoa bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, Tô San lập tức nói vào điện thoại:

“Không thể nào, cho dù đây đúng là ý của anh ấy thì tôi cũng không đồng ý. Dù thế nào đi nữa cũng không thể để một mình Tạ Duyên bỏ ra, phải là do công ty bỏ ra. Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại nói chuyện với anh ấy.”

Một ngàn vạn cũng là tiền mà, hơn nữa thoạt nhìn thì Tạ Duyên cũng không phải kiểu người coi tiền như rác, nhìn là biết Hạ Hoa cố tình giở trò. Cái người này đúng là tư bản chuyên hút máu, mưu mô, xảo

quyệt!

“Được rồi, được rồi, công ty bỏ thì công ty bỏ. Có điều Tạ Duyên thật xui xẻo, sau này là cưới cô thì chắc chắn không thể giấu diếm để dành tiền riêng được rồi.”

Hạ Hoa bất đắc dĩ cảm thán.

Tô San hừ lạnh một tiếng:

“Đó là chuyện riêng của tụi tôi, công là công, tư là tư. Tôi ký hợp đồng với Hoa Nham chứ có phải ký hợp đồng với một mình Tạ Duyên đâu.”

Chắc tên Hạ Hoa này cảm thấy cô còn nhỏ tuổi nên rất dễ lừa gạt, sau này ký hợp đồng cô cũng phải xem xét thật cẩn thận kỹ càng mới được.

“Được rồi, được rồi. Khi nào các thỏa thuận thanh lý hợp đồng với Ánh Sao đã chuẩn bị xong thì tôi sẽ mang qua cho cô ký tên. Chuyện này chắc mất khoảng hai ngày. Hiện giờ cô không cần đứng ra thanh minh gì cả. Mấy đám báo lá cải thích đăng linh tinh tôi sẽ để bên phòng pháp chế của công ty cảnh cáo bọn họ. Còn đối với người thực sự đứng đằng sau thao túng chuyện này, thì để đến lúc chuyện này đã qua đi, cô cũng khôi phục lại danh tiếng rồi tính.”

Hạ Hoa nghiêm túc nói.

Nghe vậy Tô San cũng không nhiều lời nữa, chỉ trong chốc lát liền cúp máy.

Hạ Hoa mặc dù là người khá xảo quyệt, lại thích đào hố cho người khác nhảy vào nhưng phải công nhận là năng lực làm việc của anh ta

không có gì để chê. Anh ta là kiểu người rất linh hoạt, quan hệ trong giới cũng vô cùng rộng rãi, vậy mà lại làm người đại diện cho Tạ Duyên, một người cho dù người khác có ba hoa, nói này nói kia đi nữa thì vẫn hoàn toàn không bị đả động, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Đến khi thang máy đã lên đến tầng mười, Tô San lấy chìa khóa phòng từ trong túi xách ra để mở cửa, nhưng khi vừa mở cửa ra thì thấy trong phòng đèn đang được bật sáng choang.

Tô San bắt đầu đề cao cảnh giác, cầm chặt chiếc điện thoại trong tay, sau đó đứng ở cửa phòng, thò đầu nhìn vào trong phòng một lượt từ trái sang phải, không thấy gì, sau đó lại nghe thấy tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền ra, giống như có ai đó đang ở trong đó tắm rửa.

Tô San lại lui lại đi ra ngoài nhìn số phòng khách sạn, sau khi đã chắc chắn mình không đi nhầm phòng lại cảnh giác bước vài bước vào phòng, sau đó hô lớn về phía phòng tắm:

“Là ai?”

Cô vừa dứt lời, tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại, Tô San đề cao cảnh giác lui lại phía sau hai bước, lưng dán lên tường, không nhịn được lại hô lên một lần nữa:

“Nếu không ra đây thì tôi sẽ báo cảnh sát!”

Cô vừa nói xong thì cửa phòng tắm đột nhiên bị kéo mở, một người đàn ông cao lớn bước ra. Trên người chỉ mặc mỗi một chiếc quần dài mặc ở nhà, nửa người trên hoàn toàn không có gì che đây, trên phần cơ bụng hoàn mỹ còn đọng lại mấy giọt nước. Nhìn thấy hắn, Tô San lập tức đỏ mặt xoay người đi ra đóng cửa phòng khách sạn

lại.

“Sao anh lại tới đây? Quần áo lại không mặc đàng hoàng!”

Tô San đỏ mặt quay lưng về phía hắn, hừ nhẹ một tiếng. Cô không phải là Tiểu Chu, sẽ không dễ dàng bị Tạ Duyên dụ dỗ mê hoặc đâu.

Ném chiếc khăn lông lên sô pha, Tạ Duyên sải bước tới phía sau cô, khom người ôm lấy eo cô, cằm gác lên vai cô hít sâu một hơi:

“Cũng đâu phải em chưa thấy bao giờ đâu, dần dần cũng quen thôi.”

Lời nói này sao lại khiến người khác ngượng ngùng như vậy, Tô San tức giận, mặt đỏ bừng. Mỗi lần hắn nói mấy lời nói không đứng đắn thì cô chỉ toàn bị nghẹn lời.

“Hừ, lần….lần trước vốn dĩ em cũng không có nhìn thấy, cũng không có ý định nhìn anh….anh cởi quần áo!”

Tô San đỏ mặt, ấp a ấp úng, một hồi lâu mới nói được một câu.

Nghe vậy, Tạ Duyên đang áp mặt vào bên cổ của cô lại khẽ bật cười một tiếng:

“Nhưng trên vai anh hiện giờ vẫn còn dấu vết bị em cào, em có muốn nhìn thử không?”

Giọng điệu trêu chọc của hắn khiến Tô San không biết phải làm sao. Không ngờ hắn lại có thể nói trắng ra như vậy, Tô San cảm thấy thẹn tới mức chỉ muốn dộng đầu vào tường.

Thấy người nào đó đã tức giận tới mức cả người đang run lên, Tạ Duyên cũng không chọc cô nữa, là nghiêm trang đưa tay lên bẹo má

cô:

“Là Tiểu Chu đưa chìa khóa cho anh.”

Tiểu Chu lúc chiều về khá sớm, không ngờ là về mở cửa cho Tạ Duyên. Tô San trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó đi qua chỗ sô pha ngồi.

Bỏ mũ ra, Tô San vừa cởi áo khoác vừa nhìn qua Tạ Duyên:

“Hạ Hoa nói anh muốn bỏ tiền bồi thường hủy hợp đồng thay cho em? Vì sao tiền này không phải do công ty bỏ ra?”

Biết cô dễ xấu hổ, Tạ Duyên quay vào phóng lấy một cái áo thun mặc vào, lúc đi ra mới thản nhiên nói:

“Em cứ mặc kệ anh ta đi.”

Nghe vậy, Tô San lại đi qua rót một ly nước:

“Em cũng nghĩ sao anh có thể ngốc vậy, đột nhiên lại để anh ta lừa gạt, con người này thật là không buông tha bất cứ một cơ hội có thể kiếm chác nào.”

“Em là đang muốn thay anh tiết kiệm tiền sao?”

Tạ Duyên ngồi trên sô pha, mở laptop ra, ung dung nhìn cô nói.

Trong phòng khách chỉ bật hai bóng đèn nên cũng không quá sáng, vành tai Tô San đã đỏ bừng nhưng không có ai nhìn ra. Cô uống một miếng nước, sau đó đặt ly lên bàn rồi đi vào phòng.

“Em đi tắm đây, anh cứ ngồi đó chơi đi.”

Cô đang chuẩn bị vào phòng lấy quần áo để đi tắm thì Tạ Duyên nãy giờ đang nhìn chăm chú trong máy tính lại đột nhiên nghiêm túc lên tiếng:

“Em và Trịnh Đồng rất thân sao?”

---Hết Chương 78---

Chương 79: Bắt quả tang

“Em và Trịnh Đồng rất thân sao?”

Tô San dừng bước, hơi khó hiểu nhìn người đang ngồi trên sô pha:

“Không thân, sao vậy?”

Nghe vậy, Tạ Duyên vẫn không nói gì, chỉ tăng âm lượng của máy tính lên, trong máy tính vang lên một giọng nói:

“Tôi với Tô San đã quen nhau khá lâu rồi, cô ấy là kiểu người chỉ biết bù đầu vào việc đóng phim…”

Giọng nói của Trịnh Đồng vẫn đang phát ra từ chiếc máy tính, Tô San cũng rất bất đắc dĩ. Ngoài việc nói lời thoại khi đóng phim ra, cô nói chuyện với Trịnh Đồng còn không quá năm câu.

“Đó là do người ta tốt bụng nên nói tốt giúp em mà thôi, em và anh ta thật sự không thân một chút nào.”

Cô vẫn phải lên tiếng giải thích.

Tạ Duyên vẫn đang xem video, nghe vậy cũng chỉ nói lại một câu với giọng điệu kì lạ:

“Anh hiểu rồi, người ta tốt bụng.”

Tô San: “……”

Không thèm để ý tới hắn nữa, Tô San lấy quần áo đi vào phòng tắm. Tháng sau Tạ Duyên mới đi ra nước ngoài để đóng phim, khoảng thời gian này hắn cũng chỉ ở nhà, cũng không có lịch trình hay phải tham gia hoạt động gì cả, Tô San cũng hơi sợ hắn sẽ ở đây với mình luôn. Hiện giờ đám phóng viên vẫn còn đang nhìn chằm chằm cô, rất dễ bị chụp được. Điều mấu chốt là, nếu xảy ra chuyện thì chắc chắn cô lại là người bị mắng.

Tắm xong, lúc ra tới phòng khách thì Tạ Duyên vẫn đang ngồi đó xem kịch bản. chắc là kịch bản của bộ phim sắp tới. Tô San lau khô tóc, sau đó lại đi uống miếng nước, cầm ly nước qua ngồi bên sô pha:

“Ngày hai mươi lăm là sinh nhật của ba em, hôm đó anh có rảnh không?”

Nghe vậy, Tạ Duyên hơi đơ ra, sau đó chậm rãi quay sang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ của cô, lông mày hơi động:

“Em muốn đưa anh về nhà ra mắt?”

Bị ánh mắt của hắn nhìn tới làm cô cảm thấy lúng túng, không biết phải làm sao, Tô San đặt ly nước xuống, quay mặt sang chỗ khác không nhìn hắn:

“Em….em chỉ hỏi vậy thôi, cũng không chắc chắn là sẽ đưa anh đi.”

Cô mặc một bộ pijama vàng nhạt, cẳng chân trắng nõn rơi vào trong tầm mắt, vành tai thì đỏ ửng, hai cánh tay thì ôm lấy chiếc gối ôm trên sô pha. Tạ Duyên đặt máy tính bảng qua một bên, ghé người lại gần ôm lấy eo của cô, sau đó liền dần dần đè cô nằm lên sô pha.

“Sinh nhật của ba vợ, tất nhiên là anh phải đi rồi.”

Vừa nói vừa vùi đầu vào bên cổ thơm ngát mùi sữa tắm của cô mà nhẹ nhàng hôn lên.

Tô San đỏ mặt, một tay đưa ra giữ lại cái đầu của hắn đang cọ tới cọ lui:

“Ai là ba vợ của anh, thật là không biết xấu hổ.”

Sao lúc trước cô không phát hiện ra Tạ Duyên là người như thế này nhỉ? Hay là đúng như lời người ta hay nói, đàn ông sau khi khai trai sẽ bắt đầu buông thả bản thân?

“Tạ Duyên.”

Cô bỗng nhiên nhìn hắn với một vẻ mặt rất hiếu kỳ.

Tạ Duyên nghe cô gọi thì hơi ngẩng đầu, nhưng bàn tay to của hắn thì đã lần mò vào trong áo của cô, trên mặt vẫn mang theo vẻ nghiêm trang.

“Hửm?”

Tô San vừa đưa tay để giữ lại bàn tay đang sờ soạng của hắn, vừa trừng mắt nói:

“Có phải…..anh thích em từ rất sớm hay không?”

Trước kia cô không dám nghĩ tới chuyện này, nhưng tới giờ nghĩ lại thì cô mới phát hiện ra, bắt đầu từ rất sớm thì Tạ Duyên đã đối xử với cô khác với những người khác, nhưng, vì sao anh ấy lại thích một người mới như cô nhỉ?

Đối với ánh mắt tò mò của cô, Tạ Duyên chỉ nhướng mày, giọng nói trầm thấp:

“Em thấy sao?”

Tô San: “…….”

“Em…..uhm…”

Cô trừng mắt thật lớn, bàn tay nhỏ nhắn đặt lên bả vai của hắn, không chống đỡ được, chỉ có thể thừa nhận sự tấn công dồn dập của hắn.

Nhẹ nhàng cắn mút bờ môi mềm mại của cô, bàn tay to lại dần dần vuốt ve da thịt bên trong áo ngủ của cô.

“Tạ Duyên….”

Tô San ngẩng đầu lên cố gắng không để mình vì hôn mà bị ngộp thở, tay giữ lấy đầu của hắn hình như muốn nói gì đó.

Ánh đèn trên trần nhà phủ xuống hình bóng hai người trên sô pha làm không khí càng trở nên mờ ám, Tạ Duyên bắt đầu chuyển xuống cắn xé phần cổ của cô, mãi mới lên tiếng:

“Anh biết là em hiểu hết mà.”

Giọng nói khàn khàn của hắn vang lên ở bên tai, trái tim Tô San đập nhanh điên cuồng, cảm giác nhột nhột ở bên cổ. Cô không kiềm chế được lại đỏ mặt lên, đẩy hắn ra:

“Hôm nay không được, em…em… không tiện…”

Bàn tay của hắn đang đặt trên móc áo nội y sau lưng cô nghe vậy thì đột nhiên cứng đờ, đầu ngẩng lên nhíu mày nhìn cô.

Đối với vẻ mặt phức tạp của hắn, mặt Tô San đỏ đến mức sắp xuất huyết tới nơi. Mặc dù biết đến lúc này đột nhiên bắt hắn phải dừng lại thì sẽ vô cùng khó chịu, nhưng thực sự không còn cách nào khác, hôm nay cô thật sự không tiện. Chỉ có thể nhấc đầu lên hôn một cái lên má hắn, giọng nói mềm mại:

"Em…em thật sự không tiện, vậy hôm nay anh ngủ sô pha đi nhé?"

Không phải là cô không muốn cho Tạ Duyên ngủ trên giường, nhưng nếu hai người nằm cạnh nhau thì hắn sẽ càng khó chịu hơn.

Cau mày một lúc, cuối cùng Tạ Duyên chỉ có thể vùi đầu vào bên cổ của cô hít một hơi thật sâu, giọng nói vẫn trầm khàn:

"Vậy lần sau nhất định em phải bồi thường cho anh."

Tô San: "……"

Cô có thể bồi thường thế nào chứ? Lúc nào chuyện này cũng đều do hắn định đoạt còn gì!

Cô đỏ mặt, cuối cùng gật gật đầu nhẹ tới mức nhìn thật kỹ mới thấy. Thấy vậy Tạ Duyên lại hôn nhẹ lên môi cô một cái, sau đó xuống khỏi sô pha đi nhanh về phía phòng tắm.

Nghe tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền ra, Tô San chỉ có thể đỏ mặt đi lên giường nằm. Thực ra cô cũng thấy mình hơi may mắn, may là hôm nay cô không tiện, nếu chẳng may mà Tạ Duyên vẫn còn nhớ câu nói mấy hôm trước của cô thì ngày mai chắc chắn cô không lết dậy để đi quay phim được mất.

Một lát sau, cô cảm thấy phần nệm bên cạnh bị lún xuống, một bàn tay nóng bỏng lại đặt lên hông của cô, đầu của Tô San vừa quay qua đã bị tay của Tạ Duyên ấn lại vào lồng ngực của hắn, giọng nói khàn khàn vang lên:

“Ngủ yên không được lộn xộn.”

Thấy hắn cũng đã nhắm mắt lại, Tô San cũng nhắm mắt lại luôn, rúc vào trong ngực của hắn chậm rãi ngủ thiếp đi.

Ngoài trời mưa vẫn rả rích, cho đến tận sáng hôm sau ánh nắng mặt trời buổi sớm mai chiếu tới mới xua đi sự ẩm ướt của một đêm mưa. Bảy giờ sáng Tô San thức dậy. Do mỗi ngày đoàn làm phim bắt đầu công việc khá sớm nên cô cần dậy sớm để tới phim trường để hóa trang, tạo hình, nhưng thấy Tạ Duyên vẫn đang say giấc, cô không đánh thức hắn mà cẩn thận nhẹ nhàng đi đánh răng rửa mặt.

Đến lúc cô ra khỏi cửa khách sạn thì tài xế đã đánh xe tới trước cửa chờ cô, Tiểu Chu ở trong xe cũng đã mua đồ ăn sáng cho cô luôn rồi. Nhìn thấy cô xuống thì không hiểu sao Tiểu Chu cảm thấy hơi chột dạ.

Tô San nhận lấy ly sữa đậu nành, hút hút không nói gì. Khi xe đã bắt đầu chuyển động, Tiểu Chu mới đánh bạo giơ phần tay áo ra, hưng phấn nói:

“Chị Tô, chị xem nè, đây là chữ ký của nam thần a!”

Tô San nhìn thoáng qua một cái, đúng là có thấy một chữ ký của Tạ Duyên trên ống tay áo. Cô thực sự không hiểu nổi tâm lý của mấy fan hâm mộ, theo lý thuyết thì Tiểu Chu mỗi ngày đều đi cùng cô tới phim trường, gặp gỡ nhiều người nổi tiếng như vậy, thì chắc cô ấy phải

hiểu rằng thực ra mấy người nổi tiếng thì cũng chẳng khác người thường là bao, nhưng vì sao cô ấy vẫn cứ điên cuồng si mê Tạ Duyên vậy nhỉ?

"Chỉ có một chữ ký mà em đã đưa luôn chìa khóa phòng của chị cho anh ấy?"

Tô San nhìn cô ấy với vẻ hơi buồn bực.

Nghe vậy, Tiểu Chu lập tức xua xua tay giải thích:

"Không phải, không phải, lúc đó em cũng muốn gọi điện thoại để báo chị biết nhưng điện thoại của chị lại tắt máy."

Tô San: "……"

Thôi được rồi, đúng là chiều hôm qua điện thoại của cô có một lúc bị hết pin tắt nguồn.

Vào trong phim trường, tất cả mọi người đang bận rộn để dựng cảnh. Tô San thấy đạo diễn đang ngồi bên kia ăn sáng liền qua đó nói với ông ấy cho một ngày nghỉ. Dù sao thì ngày hai mươi lăm cô phải về nhà tham dự sinh nhật của ba, hơn nữa cô cũng đang trong khoảng thời gian thương lượng thanh lý hợp đồng với Ánh Sao, nên không thể để chị Lưu nói chuyện với đạo diễn, chỉ có thể tự làm.

Đạo diễn cũng không khó chịu gì, chỉ nói tối hôm đó cô nhớ về sớm để quay mấy cảnh quay đêm. Tô San tất nhiên là gật đầu đồng ý.

Quay lại phòng trang điểm, cô để cho nhà tạo hình làm tóc cho cô. Không biết là Hạ Hoa sử dụng chiêu gì mà toàn bộ những trang tin tức đã đăng tin ý nói cô dựa vào quy tắc ngầm đã xóa hết các bài viết rồi. Nhưng dư luận trên mạng vẫn có nhiều ý kiến trái chiều. Hạ Hoa

nói, mấy ngày nữa bộ phim của cô và Giang Dần sẽ bắt đầu phát sóng trên truyền hình, cho nên tiện thể sẽ công bố chuyện cô đã rời khỏi Ánh Sao vào ngay hôm trước khi phát sóng, như thế sẽ vừa giúp loại trừ những đồn đãi mà vừa giúp cho việc tuyên truyền phim truyền hình. Anh ta đúng là luôn biết nắm bắt thời cơ, tận dụng tất cả mọi cơ hội.

Hôm nay sẽ đóng mấy cảnh quay thuộc đoạn đầu của bộ phim, cả cảnh hôn má kia cũng có. Có điều, thường lệ thì 9 giờ rưỡi là sẽ bắt đầu quay, nhưng bởi vì Đinh Nghiên tới trễ nên phải chờ tới 10 giờ.

Cảnh được quay trong một cái hẻm nhỏ, Tô San và Trịnh Đồng đã vào vị trí, chờ các bộ phận khác chuẩn bị xong xuôi thì đạo diễn hô một tiếng:

“Action!”

Khi máy quay từ hướng chín giờ quay tới hai người, tay Tô San cầm một chiếc quạt đã gấp lại, một đầu quạt di chuyển nhẹ nhàng từ trán của Trịnh Đồng dần xuống tới cằm của anh ta, mắt Tô San hơi nheo lại:

“Vị tiên sinh này, ngài lo lắng kéo tiểu nữ tới đây là có ý gì?”

Ngoài hẻm hiện đang có người của chính quyền đang đi lùng bắt, thỉnh thoảng Trịnh Đồng lại hướng ánh mắt ra phía đầu hẻm, hoàn toàn không thèm để ý gì tới cô.

Bờ môi đỏ mọng của Tô San hơi hé mở, chậm rãi ghé mặt lại gần, hờn dỗi nói:

“Kéo người ta tới đây rồi lại không nói lời nào, đám đàn ông thúi các anh đều toàn như vậy.”

“Mau, thử qua bên kia tìm xem!”

Vào lúc này, mấy binh lính tuần tra cầm súng chạy ngang qua đầu hẻm, Trịnh Đồng thấy vậy lập tức nghiêng người ôm eo của Tô San quay lưng về phía đầu hẻm.

Tô San chớp chớp mắt, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu lên nhẹ nhàng chạm môi lên má phải của anh ta một cái. Ánh mắt của đối phương mang theo vẻ kinh ngạc nhìn cô, cô lại khanh khách cười không ngừng:

“Tôi vừa nhìn là biết vị tiên sinh này là một tay mơ, không có nhiều kinh nghiệm. Không sao, tôi sẽ chỉ cho ngài.”

Ngón tay trắng nõn như ngọc của cô nhẹ nhàng đặt lên ngực Trịnh Đồng, chậm rãi trượt dần xuống…

“Cắt!”

Nghe tiếng hô của đạo diễn, Trịnh Đồng lập tức buông eo của Tô San ra. Tô San cũng hơi gật dầu, xấu hổ đi ra khỏi con hẻm. Bên ngoài các nhân viên đoàn vẫn bận rộn qua lại. Đạo diễn thì ngồi đằng sau máy theo dõi, đứng bên cạnh ông ấy còn có một bóng dáng quen thuộc.

Tim Tô San đập lệch một nhịp, người nào đó có vẻ cảm nhận được ánh mắt của cô nhìn mình nên cũng hướng tầm mắt nhìn qua. Hai người nhìn nhau, Tô San không hiểu sao lại cảm thấy hơi chột dạ, lúng túng. Không ngờ hắn lại quang minh chính đại tới phim trường thế này, cuối cùng cô vẫn mang theo vẻ thấy chết không sờn đi qua đó.

Thấy cô tới đây, đạo diễn chậm rãi nói:

“Tô San, ánh mắt của cô không đúng lắm, không đủ quyến rũ mê hoặc, lát nữa phải làm lại thêm một lần nữa.”

Nói xong, lại thấy Tô San vẫn chưa đáp lại, đạo diễn lại cười nhìn Tạ Duyên đứng phía sau:

“Chỉ hôn một chút chắc không sao chứ hả?”

Tạ Duyên đội một chiếc mũ lưỡi trai che khuất hơn nửa gương mặt, nghe vậy thì mắt lại quét về màn hình máy theo dõi, thản nhiên nói:

“Hôn nhiều thì chắc chắn có chuyện.”

Nghe vậy, mặt Tô San lập tức đỏ lên, lại thêm ánh mắt trêu chọc của mấy nhân viên của đoàn làm phim ở xung quanh khiến cô chỉ muốn tìm một khe hở nào đó để chui xuống.

“Nếu cậu vẫn cứ đứng ở đây để xem thì chắc chắn Tô San càng không thể tập trung đóng thành công trong một lần được.”

Đạo diễn cười cười nói với Tạ Duyên với vẻ ý vị sâu xa.

Chỉ là đóng phim mà thôi, Tô San lập tức ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói với đạo diễn:

“Lại làm một lần nữa đi, tôi sẽ chú ý ánh mắt của mình.”

Trên nền lát đá xanh của con hẻm cổ kính hiện vẫn còn những dấu vết của trận mưa đêm hôm qua, ánh nắng ấm áp chiếu rọi, cô mặc một chiếc sườn xám đỏ rực, phác họa vóc dáng quyến rũ hoàn mỹ của cô. Tạ Duyên nhìn cô, hơi nhíu mày không nói gì.

Còn đạo diễn thì lại không nhịn được nhìn về phía người họ Tạ nào đó đứng bên cạnh hỏi:

“Cậu xác định là muốn tiếp tục đứng đây xem sao?”

---Hết Chương 79---

Chương 80: Đầu quân sang công ty khác

“Cậu xác định là muốn tiếp tục đứng đây xem sao?”

Tạ Duyên giơ tay lên nhìn đồng hồ, sau đó đến bên cạnh Tô San, nhỏ giọng nói:

“Anh đi đây.”

Nghe thấy hắn sắp phải đi, Tô San nhẹ nhàng thở phào. Nhưng người nào đó lại quét ánh mắt một lượt khắp phim trường, sau đó dừng lại trên người Trịnh Đồng một lát, lúc này mới cụp mũ xuống thấp:

“Anh đi qua Châu Âu một chuyến, chuyện hợp đồng thì Hạ Hoa sẽ giúp em, có việc gì thì nhớ gọi cho anh.”

Tô San gật gật đầu, cũng không biết là xung quanh có paparazzi hay không, nhưng vẫn tiến lên nắm lấy tay hắn, ôn nhu nói:

“Em chỉ đóng phim vậy thôi, anh nhất định không được suy nghĩ nhiều.”

Thấy cô còn nghiêm túc giải thích như vậy, Tạ Duyên khẽ bật cười một tiếng, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô:

“Em hôn anh ta bao nhiêu cái, anh nhất định sẽ nhớ kỹ.”

Tô San: “……”

Không chờ cô nói gì, Tạ Duyên liền cụp mũ xuống đi ra khỏi phim trường. Tô San đứng đó nhìn chằm chằm theo bóng dáng của hắn một hồi lâu.

Đến lúc đạo diễn hô chuẩn bị quay, mới chạy qua đứng vào vị trí trong con hẻm nhỏ.

Cô cũng không muốn phải quay thêm một lần nữa, cho nên lần này cố gắng điều chỉnh cảm xúc rất lâu mới bắt đầu. Cũng may là quay khá thuận lợi, đạo diễn cũng chấp nhận thông qua.

Tạ Duyên đi Châu Âu chắc là liên quan tới kịch bản bộ phim Hollywood kia, có lẽ do chuyện của cô nên Hạ Hoa không thể đi cùng. Mà đến tối, Hạ Hoa mới gọi điện thông báo cho cô ngày mai đi tới Ánh Sao để ký thỏa thuận thanh lý hợp đồng.

Không còn cách nào, cô lại phải tạm thời xin với bên đoàn làm phim cho nghỉ nửa ngày, sau đó sáng sớm bay về Thượng Hải. Hạ Hoa đang ở trụ sở của công ty chờ cô. Đây là lần thứ ba Tô San tới trụ sở của công ty. Nhân viên lễ tân ở đại sảnh nhìn thấy cô thì hơi sửng sốt, nhưng cũng không cản trở gì.

Trong Ánh Sao có rất nhiều tân binh, mỗi năm đều tuyển thêm người mới. Tô San cũng ở trong trường hợp như vậy mà vào đây. Lúc mới ký hợp đồng xong còn phải tập luyện thần thái, vóc dáng cơ thể cùng với biểu hiện khi đứng trước máy quay. Trong khoảng thời gian đó, thì những thực tập sinh cũng không có được nhiều cơ hội gì lắm, nhiều lắm thì công ty cho bọn họ đóng mấy vai quần chúng nho nhỏ trong mấy bộ phim của công ty sản xuất, trừ phi có được sự đề bạt của người có địa vị trong ngành hoặc là tìm được một vị đại gia để chống lưng thì mới có sự khác biệt. Chính vì thế mà trong giới giải trí thì chuyện quy tắc ngầm mới tràn lan như vậy. Dù sao cơ hội tốt thì

chỉ có thể dành cho một số rất ít những người có tên tuổi, trong khi đó ở giới giải trí những người không có tiếng tăm gì mới là chiếm đa số.

Nếu không có chị của cô, có lẽ Tô San cũng sẽ chỉ được đóng mấy vai nhỏ lẻ không được nhắc tới trong một vài bộ phim. Thật ra cho tới giờ, thứ mà Ánh Sao thực sự cho cô chỉ có vai diễn trong bộ phim cảnh sát tội phạm đóng cùng với Lý Hách mà thôi.

Đi thẳng lên lầu 5, trên đường đi thỉnh thoảng cũng có người dừng lại chào hỏi cô, Tô San đều hòa nhã đáp lại. Nhớ lúc trước đây, khi cô mới ký hợp đồng thì căn bản là chẳng ai thèm quan tâm. Đúng là thực tế xã hội phũ phàng.

Đến lúc tới phòng Tổng giám đốc, gõ cửa một tiếng, đến lúc từ bên trong truyền tới tiếng "mời vào" cô mới đẩy mở cửa ra.

Trong căn phòng rộng rãi sạch sẽ, có một vài giọng nói không đồng nhất vang lên. Trên chiếc ghế sô pha bằng da có bốn người đang ngồi, trên bàn thủy tinh còn đang đặt mấy tập văn kiện. Vẻ mặt Hạ Hoa vẫn như thường ngồi xuống sô pha nói chuyện với một người đàn ông trung niên mặc âu phục màu đen ngồi đối diện. Có một người đàn ông khá trẻ tuổi thì ngồi bên cạnh lật xem tập văn kiện, nhìn nhìn thì có vẻ anh ta là luật sư.

"Chào Tổng giám đốc Tần."

Tô San đi qua chào một tiếng với người đàn ông trung niên kia.

Nghe vậy, vị Tổng giám đốc Tần này cũng cười cười nhìn cô:

"Tuy rằng đến tận thời điểm bây giờ, mọi chuyện cũng gần như đã định, nhưng tôi vẫn muốn giữ cô lại. Thực ra vụ việc lần này phía

công ty đã đưa ra phương án để giải quyết rồi, hơn nữa, chỉ cần cô đồng ý ở lại công ty, thì chúng tôi sẽ cấp cho cô một căn biệt thự ở gần bờ biển, còn ở phương diện công việc, có cơ hội nào tốt hay vai diễn gì cũng sẽ ưu tiên để cho cô lựa chọn, cô thấy sao?”

Hiện giờ cô vẫn đi theo con đường nhắm vào việc lôi kéo thật nhiều người hâm một, đây chính là ở trong giai đoạn kiếm được nhiều tiền nhất, Ánh Sao đương nhiên không muốn cô rời khỏi ngay lúc mấu chốt thế này. Nhưng chuyện đã tới nước này, cô chắc chắn sẽ không quay đầu lại.

Ngồi xuống bên cạnh Hạ Hoa, Tô San nhìn thoáng qua chị Lưu đang ngồi bên kia, sau đó nói với tổng giám đốc Tần:

“Tôi biết công ty đối xử với tôi rất tốt, có điều mọi người cũng đã biết là tôi và Tạ Duyên đang ở bên nhau, nếu như hai người về cùng một công ty thì mọi chuyện cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều.”

Thấy cô mang Tạ Duyên ra làm lá chắn, tổng giám đốc Tần ngồi ở phia đối diện hơi cúi đầu không nói gì, còn Hạ Hoa thì đột nhiên cười nói:

“Đó là điều chắc chắn, hiện giờ không đi thì sau này cũng phải đi, chuyện này dù sao cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

“Không có vấn đề gì.”

Vị luật sư kia cũng đã xem xong hợp đồng thanh lý, đặt nó lại trên mặt bàn.

Thấy vậy, Hạ Hoa cũng không nhiều lời nữa, tay chỉ về hợp đồng trên bàn nhìn Tô San nói:

“Cô ký đi.”

Trên Hợp đồng đã có con dấu của Ánh Sao, Tô San cũng không chần chờ, cầm lấy bút trên bàn ký tên của mình lên cả hai bản Hợp đồng thanh lý.

Đã đến lúc này, vị Tổng giám đốc Tần kia cũng sẽ không thể hiện sắc mặt không tốt rồi đắc tội Hạ Hoa, cười cười nhìn về phía Tô San:

“Mặc dù rất đáng tiếc, nhưng cô cũng từng là người của công ty, sau này công ty có bộ phim gì tốt thì chúng ta biết đâu sẽ lại có cơ hội hợp tác.”

Đây cũng chỉ là lời khách sáo, Hạ Hoa am hiểu nhất là những chuyện thế này, lập tức cười ha ha:

“Tất nhiên rồi, sau này còn rất nhiều cơ hội hợp tác.”

Nghe vậy, Tô San cũng cười cười không nói gì, không lâu sau liền cùng Hạ Hoa đi ra khỏi phòng. Cả quá trình chị Lưu đều không nói với cô câu nào, Tô San nhìn chị ấy thật lâu, cuối cùng vẫn đi ra ngoài.

Tiểu Chu là trợ lý mà công ty phân công cho cô, cô ấy ký hợp đồng với bên Ánh Sao. Nhưng trước giờ Tô San cũng đã quen có cô ấy làm trợ lý của mình, nên vẫn muốn đưa cô ấy cùng đi. Tiền lương của trợ lý khá thấp, thường thường khoảng ba đến bốn ngàn tệ một tháng, sau ngàn tệ đã là rất cao, vậy mà phải mệt đến chết đi sống lại. Tô San đề ra khoản lương cho cô ấy là 1 vạn tệ một tháng, Tiểu Chu tất nhiên là đồng ý đi theo cô luôn.

Ra khỏi trụ sở của Ánh Sao, sau khi lên xe, Hạ Hoa tất nhiên là đưa cô ra thẳng sân bay để quay về Giang Thị tiếp tục đóng phim, tiện thể

đưa cho cô một bản Hợp đồng:

“Cô xem đi.”

Ngồi trên ghế phụ, Tô San nhận lấy bản Hợp đồng, lật lật xem qua, thấy nội dung cũng không khác biệt gì lắm với những điều mà Hạ Hoa đã nói lúc trước.

“Đây là vì thân tình nên mới phân chia thù lao theo tỉ lệ 3:7, bình thường những tân binh ở công ty chúng tôi đều là 50:50. Có điều tôi cũng không quá chuyên trong việc dẫn dắt nữ diễn viên có nhiều fan hâm mộ giống như cô. Cho nên chắc trong thời gian tới, tôi sẽ tìm cho cô một người đại diện mới. Nhưng trước hết thì tôi sẽ tạm thời tiếp nhận xử lý các công việc của cô đã, phim của cô và Giang Dần sẽ lên sóng vào ngày hai mươi ba. Ngày mốt tôi sẽ đứng ra làm sáng tỏ chuyện cô đầu quân sang chỗ khác. Hai ngày này cô chỉ cần tập trung đóng phim là được.”

Nghe anh ta nói xong. Tô San cũng đóng lại bản Hợp đồng, quyết định sẽ về nhà xem kỹ lại:

“Nếu anh bận thì cứ đi qua bên kia với Tạ Duyên đi.”

Chuyện kịch bản bộ phim Hollywood kia của Tạ Duyên chắc chắn là quan trọng hơn nhiều so với chuyện của cô.

“Tôi cũng muốn đi cùng cậu ta, nhưng cô cảm thấy cậu ta sẽ yên tâm để cô một mình sao?”

Hạ Hoa quay đầu sang nhìn cô, vô cùng bất đắc dĩ nói:

“Trên tay của tôi có nhiều bộ phim như vậy, cậu ta nhất định không chịu nhận đóng bộ phim nào, cô đã từng gặp người nào như thế

chưa?”

Nghe vậy, Tô San cũng cảm thấy hơi buồn cười, có lẽ đây là ‘vỏ quýt dày có móng tay nhọn’, người như Hạ Hoa lại gặp phải một người nói nặng hay nói nhẹ đều không ăn thua như Tạ Duyên đúng là rất bất lực.

“Đóng phim vất vả như vậy, anh để anh ấy nghỉ ngơi một thời gian cũng tốt.”

Cô thản nhiên nói.

Nhìn thấy hai người như vậy, Hạ Hoa cũng nghẹn lời. Người ta thì tranh nhau cơ hội tới mức sứt đầu mẻ trán. Còn hai người này thì ngược lại, một người thì lười không muốn đóng phim, còn một người thì nhất định đòi đóng vai nữ phụ cho bằng được, đúng là duyên trời tác hợp.

Đến lúc về đến phim trường đã quá trưa một chút. Tô San không kịp ăn cơm vội vội vàng vàng đi trang điểm để quay phim tiếp. Đến tối thì chị của cô gọi điện thoại tới, đối với việc cô kết thúc hợp đồng với bên Ánh Sao thì chị ấy cũng không nói gì nhiều, chỉ nói cô tự suy nghĩ rồi quyết định là được.

Trước một ngày phát sóng phim “Thanh huyết kiếm”, Công ty giải trí Hoa Nham đăng một thông báo trên trang Weibo chính thức của công ty, nói rằng Tô San đã kết thúc hợp đồng với bên Ánh Sao từ sớm nên những lời đồn đãi trên mạng không phải là sự thật.

Chính Hạ Hoa cũng chia sẻ bài đăng này trên Weibo của mình, hơn nữa còn lên tiếng giải thích cho cô.

Weibo Hạ Hoa: Tô San là do tôi đề cử với đạo diễn Lê, tuy nhiên quá

trình thử vai được thông qua là do thực lực của chính cô ấy. Với những lời đồn đãi không có căn cứ, chúng tôi đã dùng pháp luật để giải quyết, còn người đã đứng ra bôi nhọ nghệ sỹ của công ty giải trí Hoa Nham thì tuyệt đối sẽ không buông tha cho bất kỳ một ai. *mặt mỉm cười*"

Cư dân mạng A: "Hèn chi cô ấy lãi nắm được nhiều cơ hội tốt như vậy, hóa ra là Tô San đã thay đổi người đại diện *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng B: "Cách giải thích vô cùng trực tiếp, không vòng vèo. Trước giờ tôi rất phục năng lực của Hạ Hoa, dù sao là một trong ba người đại diện có tên tuổi nhất trong giới cũng không phải là giỡn chơi *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng C: "Thế này thì đúng là sói mắt trắng, Ánh Sao đã mở đường cho cô ta nhiều như vậy, chớp mắt một cái, hiện giờ gặp được công ty tốt thì đảo mắt một cái liền chạy vào vòng tay của chủ nhân mới, thật là cảm thấy uổng phí cho Ánh Sao."

Cư dân mạng D: "Bọn anti-fan không còn lời gì khác để nói nữa phải không? Chim khôn thì phải biết lựa cành mà đậu, không biết sao? Nếu mấy người gặp được một công ty tốt hơn, trả lương cao hơn không lẽ vẫn cứ ở lại công ty cũ trả lương thấp, đãi ngộ không ra gì sao?"

Cư dân mạng E: "Lúc trước không phải bọn anti-fan căm phẫn chỉ trích Tô Tô nhà tui bồi ngủ với mấy ông lớn để lấy được vai diễn sao? Bây giờ đã bị xấu mặt chưa *mặt mỉm cười*"

Cư dân mạng F: "Chỉ có một mình tôi chú ý tới hiện giờ Tạ Duyên và Tô San có cùng một người đại diện sao? *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng G: “Đau lòng cho Tô San, bị người ta hắt nước bẩn vào người lâu như vậy, trong khoảng thời gian này cô ấy đã phải chịu áp lực lớn đến mức nào a *trái tim*”

Cư dân mạng H: “Mọi người hãy giải tán đi, ngày mai sẽ có một bộ phim của Tô tiểu thư được lên sóng, người ta làm thế này chỉ là muốn lăng xê mà thôi.”

Do mới chỉ mới bác bỏ tin đồn nên chưa có được hiệu quả rõ ràng gì. Hạ Hoa nói tiếp theo sẽ thuê thủy quân tiếp tục vào bình luận giải thích. Như thế vừa có thể giữ vững độ hot lại còn giữ được hình ảnh tốt trong lòng khán giả.

Ngày mai phim sẽ phát sóng, cho nên càng hot càng tốt, không lâu sau Hạ Hoa lại lên Weibo tag tên người đã bình luận nói cô lăng xê lúc nãy.

Weibo Hạ Hoa: “@chanhnuoc Chúng tôi cũng không phải là công ty lớn gì nhưng mấy trăm vạn đồng để làm phí quảng bá tuyên truyền thì không phải không có, người nào không có chứng cứ gì rõ ràng mà đã nói chắc như đinh đóng cột đây là chiêu trò lăng xê mới là người luôn có suy nghĩ đen tối *mặt mỉm cười*”

Chỉ một lát sau, topic về việc Hạ Hoa ra tay trấn áp cư dân mạng đã lên bảng xếp hạng hot search. Phần lớn cư dân mạng đều đứng về phía Hạ Hoa, ai cũng biết là dù có muốn lăng xê cũng sẽ không mang danh dự ra để đùa, cho nên chỉ còn một số ít anti-fan ở đó ngoi ngóp phản kích mà thôi.

Buổi tối trước hôm phát sóng, Hạ Hoa nói cô cũng nên đăng vài dòng lên Weibo để làm sáng tỏ. Tô San suy nghĩ một lúc lâu mới đăng lên.

Weibo Tô San: “Chỉ là do bị bôi nhọ, xin cảm ơn *mặt mỉm cười*”

---Hết Chương 80---

Chương 81: Gặp mặt ba mẹ

#Weibo Tô San: “Chỉ là do bị bôi nhọ, xin cảm ơn *mặt mỉm cười*”

Mặc kệ đám anti-fan vào công kích, ngày đầu tiên phim phát sóng đã dẫn đầu về tỉ suất người xem so với những phim phát sóng cùng thời điểm. Cả bộ phim tiên hiệp “Tiên lộ” của Vương Trừng cũng đang phát sóng trong khoảng thời gian này. Có lẽ do mấy ngày trước quá hot, nên bộ phim võ hiệp này của tụi cô lại đột phát rating, còn cao hơn bộ phim của Vương Trừng một chút, nhưng tất nhiên vẫn cần xem xem liệu mấy ngày sau có bị rớt hạng hay không.

Cư dân mạng A: “Ai dám nói diễn xuất của Tô Tô nhà tôi kém mau ra đây, Khoa mắt của Bệnh viện Nhân dân Số 1 rất hoan nghênh *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng B: “Ha ha, không so thì không thấy, so là thấy diễn xuất của Chu Cầm Cầm thực sự là nát như cặn bã *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Quyết định thành fan của Tô San, đạo diễn Lê nói Tô San là tiểu hoa đán có tài năng nhất trong những tân binh debut cùng thời điểm, bây giờ thì tôi tin rồi *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: “Diễn xuất của Dương Chỉ trong phim “Tiên Lộ” cũng không có gì đột phá hơn so với phong cách của cô ấy từ trước tới giờ, nhưng Tô San thì thật là ngoài dự kiến, trong “Loạn thế chi ca” thì nhìn vô cùng ác độc, hiện giờ thủ vai ngây thơ hồn nhiên vẫn không làm cho khán giả cảm thấy ngán ngẩm *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng E: “Mấy hôm trước tôi cảm thấy đạo diễn Lê nói lời trái lương tâm để thổi phồng Tô San, bây giờ lại lấy tay vả mặt mình, diễn xuất của Tô San đúng là vượt mặt cả mấy tiểu hoa đán có tên tuổi hiện nay rồi *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng F: “Kỹ nữ họ Tô lại thuê thủy quân tới đây chiếm đóng sao? Vậy mà còn nói mình không có chỗ chống lưng, Công ty Giải trí Hoa Nham nhiều người như thế, vì sao cô lại được Hạ Hoa tự mình dẫn dắt chứ?”

Cư dân mạng G: “Bọn anti-fan cứ anti đi, để xem ai thắng ai thua *mặt mỉm cười*”

Hai ngày nay Tô San vẫn chỉ tập trung đóng phim, cô chỉ biết chuyện của cô vẫn đang trong quá trình thương lượng, còn những thứ khác thì cô cũng hoàn toàn không rõ lắm. Có điều vẫn thấy có mấy paparazzi thủ sẵn ở bên ngoài phim trường đi theo cô. Còn Hạ Hoa thì có vẻ nghiện việc lên Weibo tranh cãi với đám anti-fan rồi thì phải, cũng có thể là anh ta muốn giúp bộ phim của cô được hot hơn, hôm nay lại tag người hôm qua bình luận hỏi vì sao Hạ Hoa lại là người đại diện cho cô mà không phải ai khác trong công ty.

Weibo Hạ Hoa: @con_sau_nho Tô San là một nghệ sỹ vô cùng có tiềm lực của công ty chúng tôi hiện nay, tôi không nâng đỡ cô ấy chẳng lẽ lại đi nâng đỡ bạn sao? *mặt mỉm cười*

Cư dân mạng A: “Ha ha ha ha, Hạ đại ca trước giờ vẫn thẳng tính như vậy *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng B: “Bởi vì Duyên ca nhà tui không chăm chỉ hoạt động, nên Hạ Hoa cuối cùng phải tìm một nghệ sỹ cần cù chăm chỉ để san sẻ bớt những cơ hội mà anh ta đang nắm trong tay *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng C: “Những người khác đều lo lắng thần tượng nhà mình không có cơ hội để phát triển, còn tôi thì lo lắng Duyên ca nhà tôi có quá nhiều cơ hội nên không biết chọn cái nào *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: “Nếu mà đi theo Hạ đại ca thì cho dù Tô San có thể lấy được vai nữ chính của một siêu phẩm đình đám đi chăng nữa tôi cũng không thấy ngạc nhiên *vừa cười vừa khóc*”

Hạ Hoa cũng là một người có tay nghề lăng xê tài tình. Công ty hoàn toàn không cần bỏ tiền mua hot search mà Tô San ngày nào cũng có tên trên bảng xếp hạng. Có người được có người mất, cư dân mạng liên tục so sánh cô và Chu Cầm Cầm, mặc dù cũng là do diễn xuất của cô ấy quá kém. Nhìn bình luận thì Tô San cảm thấy nhiều lời bình luận khen cô quá mức, bởi vì thực ra Tô San biết trong giới này có nhiều tiểu hoa đán năng lực diễn xuất vô cùng tốt, chẳng qua là họ không nổi tiếng mà thôi.

Ngày hai mươi lăm, ngay từ sáng sớm Tô San đã lên máy bay về Thượng Hải. Có điều do gần đây cô quá hot nên vẫn có paparazzi bám theo. Lúc ra khỏi sân bay cô phải vòng vào một cửa hàng nhỏ sau đó lại từ cửa sau đi ra nhanh chóng bắt taxi. Vất vả lắm mới thoát khỏi paparazzi, cô liền lập tức đi thẳng về nhà. Bởi vì sinh nhật ba năm nay không phải là đại thọ nên cũng không làm quá long trọng. Tô San có mua tặng ba cô một chiếc xe hơi, tốn hơn hai ngàn vạn, có điều là chiều nay họ mới đưa tới kịp.

Đến lúc cô vào cửa thì lập tức nhìn thấy một hình bóng nhỏ nhắn ở trong phòng khách chạy tới chạy lui. Sau khi thằng bé nhìn thấy cô liền sải bước chân nhỏ nhắn chạy tới đây:

“Dì út!”

Tô San dùng một tay bế cháu trai của mình lên, cười cười đi vào trong:

“A, Hy Hy lại mập lên nữa, có phải gần đây mẹ con toàn cho con ăn đồ ăn ngon hay không?”

Trong phòng khách có một vài người họ hàng đang ngồi trò chuyện, đều là những người khá thân thiết, Tô San cũng cười cười chào hỏi từng người.

“Không phải đâu, mẹ không cho con ăn sô cô la, con không thích mẹ một tí nào!”

Thằng bé ôm cổ cô thật chặt, trên khuôn mặt bánh bao tràn đầy vẻ không vui.

Lúc này Tô Nguyễn đang ngồi trên ghế sô pha lập tức đứng dậy đi tới gần cô, phát một cái vào mông thằng nhóc:

“Con không chịu xuống hả, thế thì hôm nay thạch trái cây cũng không được ăn luôn!”

Có vẻ rất sợ mẹ, thằng bé bĩu môi, rất ấm ức ôm lấy cổ của Tô San, nhìn có vẻ sắp òa khóc tới nơi.

“Hy Hy ngoan nào, ăn nhiều đồ ngọt sẽ bị sâu răng, lần sau dì út sẽ làm bánh thịt cho con ăn được không?”

Tô San đưa tay nhéo nhéo má thằng bé, thấy bộ dạng ấm ức của cháu trai chỉ cảm thấy trong lòng mềm nhũn.

Thấy vậy, Tô Nguyễn ở bên cạnh lại không nhịn được khẽ bật cười:

“Em thích trẻ con như vậy, mấy năm nữa cũng có thể tự sinh một đứa a.”

Nghe vậy, mặt Tô San như được bật công tắc nhanh chóng đỏ lên. Lúc này mấy người họ hàng ngồi bên sô pha cũng sôi nổi nói:

“Gần đây Tô San nổi tiếng ghê á, Tiểu Hinh nhà cô rất thích xem phim truyền hình của cháu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, gần đây cô cũng đang theo dõi bộ phim truyền hình của cháu trên đài Tương Nam. Tô San à, cuối cùng cháu và nam chính có ở bên nhau không?”

Nhìn thấy các cô các bác lại bắt đầu hỏi han, Tô San chỉ cười cười không nói gì. Mặc dù ba cô mở công ty riêng nhưng không niêm yết chứng khoán, nhà cô cũng được xem là gia đình giàu có bậc trung. Nhưng tất nhiên là so với những đại gia tộc danh giá thì họ hàng thân thích nhà cô cũng không phải là dân có tiền gì, nhưng họ cũng không giống kiểu mấy gia đình họ hàng cực phẩm khiến người ta tức hộc máu như trong phim truyền hình.

“Khúc sau phim có chút ngược, kết cục mà cháu nói ra thì không còn thú vị nữa rồi.”

Tô San vừa nói vừa đặt Hy Hy xuống. Cô nói vậy thì khác gì chưa nói đâu. Bọn họ còn nhiệt tình hỏi han đủ chuyện phim này phim kia, còn hỏi một vài tin tức trong giới giải trí, dù sao mấy chuyện này mọi người đều hiếu kì. Ngoài ra, Tô San còn ký tên mấy tấm hình cho một vài đứa nhóc, mấy đứa nói là muốn tặng cho bạn học.

Cuối cùng do quá ồn ào, không còn cách nào cô chỉ có thể trốn vào phòng. Lát sau Tô Nguyễn cũng theo vào, còn ra vẻ thần bí đóng cửa lại, như kiểu sợ bị ai nghe lén.

“Em nói hôm nay Tạ Duyên sẽ tới đây, vậy sao em không nói cho mẹ biết trước? Hay là em muốn cho ba mẹ một kinh ngạc vui mừng?”

Tô Nguyễn cười cười đi qua đứng bên cửa sổ, vừa nhìn mấy tin tức giải trí trong điện thoại vừa nói:

“Chị nghe nói hiện giờ cát xê quảng cáo của em đã lên tới năm trăm vạn, vậy bên công ty Hoa Nham chia thù lao cho em có được nhiều không?”

Chuyện này cũng không nhất thiết phải dấu giếm, Tô San cười trả lời:

“Bọn họ chia cho em bảy phần. Nhưng hiện giờ mặc dù cát xê quảng cáo của em được ra giá là năm trăm vạn nhưng Hạ Hoa vẫn còn đang trao đổi lại với chị Lưu, cũng không nhận cho em nhiều quảng cáo lắm, bởi vì hiện giờ mà nhận quá nhiều lại thành ra có hại. Anh ta nói muốn chờ phim chiếu xong, em được khán giả yêu thích nhiều hơn, lúc đó thù lao đóng quảng cáo sẽ cao hơn bây giờ.”

Nghe vậy, Tô Nguyễn cũng không nhịn được bật cười:

“Anh ta đúng là một người biết tính toán.”

Đi theo Hạ Hoa thì Tô San chắc chắn sẽ không thiếu những cơ hội tốt để phát triển. Điều mà Tô Nguyễn lo lắng là vì kiếm tiền mà sau này Hạ Hoa có thể sẽ bắt Tô San phải hoạt động quá nhiều.

“Đúng rồi, à ừm…em định lát nữa sẽ nói chuyện của Tạ Duyên với ba, sau đó để ba nói cho mẹ, chị thấy như vậy có được không?”

Tô San mang theo tâm trạng bất an nhìn Tô Nguyễn.

Tô Nguyễn suy nghĩ một lát, còn chưa kịp nói gì thì đột nhiên trong phòng vang lên chuông báo tin nhắn điện thoại. Tô San giật mình, vội vàng tìm di động, mở ra thì thấy là tin nhắn của Tạ Duyên. Hắn nói, hắn tới đây rồi!

Không biết tại sao tim Tô San bắt đầu đập nhanh hơn, hơi hồi hộp lo lắng đi tới cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Quả đúng là trước chỗ bãi đỗ xe có hai chiếc xe đang dừng ở đó, một trong hai chiếc là xe của Tạ Duyên!

"Sao vậy? Tới rồi?"

Tô Nguyễn nhạy cảm phát hiện cảm xúc của Tô San thay đổi, cũng nhìn theo ra phía ngoài cửa sổ.

Lần đầu tiên đưa người tới ra mắt ba mẹ, Tô San vừa cảm thấy vô cùng hồi hộp, lo lắng lại càng thêm ngại ngùng. Cô hơi lo lắng, sợ rằng ba mẹ sẽ không đồng ý, dù thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn mong sẽ có được sự chúc phúc từ phía người thân của mình.

Hít một hơi thật sâu, cô cố gắng để mình trong thật điềm tĩnh đi xuống lầu. Ở phòng khách dưới lầu vẫn vang lên âm thanh của phim hoạt hình mấy đứa nhóc đang xem, còn mấy người họ hàng thì ngồi trên sô pha tán ngẫu mấy chuyện mỹ phẩm, dưỡng da linh tinh.

Ba của cô cũng đang ngồi nói chuyện với một người họ hàng về tình hình thương trường. Tô San lập tức lẻn ra ngoài cửa lớn, một vài người thấy vậy không khỏi tò mò nhìn cô.

Ra khỏi biệt thự, Tô San vừa lúc nhìn thấy Tạ Duyên bước xuống xe. Hôm nay có vẻ hắn rất chú ý chuyện ăn mặc, một bộ âu phục màu đen đơn giản, bên trong là áo sơ mi trắng, còn được ủi phẳng lì. Bên

cạnh ngoài chiếc xe của hắn thì còn có một chiếc Aston Martin mới tinh. Cô cũng muốn tặng cho ba của cô chiếc này nhưng mắc quá. Phiên bản giới hạn thế này thì phải mất tới hơn bốn ngàn vạn.

"Anh…anh sao lại tới nhanh vậy…"

Tô San đi tới, vừa đi vừa nhìn nhìn xung quanh, sau đó đưa tay lên sờ sờ chiếc xe mới tinh.

"Cái này là…"

"Không biết ba của em thích cái gì."

Tô San: "……"

Ba của cô thích nhất là xe, sao có thể không thích cái này chứ.

"Em cũng mua một chiếc xe để tặng ba, anh làm thế này thì làm sao em dám mang chiếc xe kia ra tặng nữa!"

Tô San tựa lưng vào chiếc xe, hừ nhẹ một tiếng rồi nói:

"Hơn nữa từ trước tới giờ anh còn chưa tặng quà gì cho em."

Thấy bờ môi đỏ bừng của cô hơi dẩu lên, mấy ngày không gặp, Tạ Duyên không kiềm chế được tới gần ôm lấy eo của cô, cúi đầu hôn nhẹ lên môi của cô một cái, ánh mắt trầm trầm sâu thẳm:

"Cả anh cũng là của em rồi, em còn muốn quà gì nữa?"

Giờ vẫn đang ở ngay trước cửa nhà cô, Tô San đỏ mặt đấm vào vai hắn một cái, nhìn hắn với vẻ mặt kiểu bất mãn lên án.

“San San, ai vậy?”

Ngay lập tức Tô San đứng nghiêm lại, cơ thể thẳng tắp như trong quân đội, trên trán bắt đầu toát mồ hôi nhìn ba cô từ trong nhà đi ra, tay vẫn còn đang cầm theo tờ báo.

Sau khi nhìn thấy Tạ Duyên đứng ở ngoài, ba Tô không thể không nhìn nhìn đánh giá hắn từ trên xuống dưới, cuối cùng vẫn chỉ cảm thấy trông hơi quen quen:

“Đây là bạn của con hả?”

Sau lưng của Tô San đang toát ra một đợt mồ hôi lạnh, đây là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy bất an như vậy.

“Chào chú, cháu là Tạ Duyên.”

Tạ Duyên cười cười gật đầu với ba Tô.

Tạ Duyên vừa dứt lời, ba Tô đột nhiên nhớ ra cái tên này, lập tức mang theo vẻ mặt ‘hóa ra là vậy’ nhìn về phía Tạ Duyên:

“Đúng rồi, đúng rồi, cái trí nhớ này của chú thật là. Mà con bé này cũng thật kỳ cục, có khách tới mà nãy giờ không mời người ta vào uống tách trà.”

Nhìn thấy vẻ mặt nhiệt tình của ba cô, Tô San nuốt khan một cái, sau đó có gắng ra vẻ bình tĩnh tự nhiên nhìn Tạ Duyên đứng bên cạnh, nhẹ giọng nói:

“Ba, con….và Tạ Duyên hiện đang quen nhau.”

Vừa nghe thấy vậy, ba Tô cả người lập tức hóa đá. Nhưng mặc dù

kinh ngạc nhưng do kinh nghiệm lâu năm trên thương trường, ấn tượng đầu tiên của ông đối với Tạ Duyên cũng không tệ, cho nên chỉ chốc lát đã tỉnh táo lại, lại mang theo ý trách cứ trừng mắt với Tô San:

"Sao giờ con mới nói, đúng là nha đầu không hiểu chuyện một tí nào!"

Ba của cô là kiểu người ngoài mặt thì cười cười nhưng không dễ đối phó tí nào. Tô San cũng không biết rốt cục suy nghĩ trong lòng của ông là gì, chỉ có thể ngại ngùng cúi đầu:

"Không phải … là do gần đây con bận rộn quá mà."

"Bận, bận, bận. Mỗi ngày chỉ biết bận rộn, con còn bận rộn hơn cả chị của con nữa!"

Ba Tô không vui nhìn cô.

Thấy vậy, Tạ Duyên đứng một bên lập tức lên tiếng:

"Là do cháu không đúng, tới tận bây giờ mới đến gặp chú dì, hy vọng chú dì thứ lỗi."

Nghe vậy, vẻ mặt ba Tô lập tức hiền hòa xua xua tay:

"Làm gì có, làm gì có. Chú vừa nhìn là biết do con bé này không hiểu chuyện. Cháu bình thường bận rộn như vậy, hôm nay có thể dành ra chút thời gian mừng sinh nhật chú cũng không phải là điều dễ dàng gì."

Tô San: "……"

Tạ Duyên thì bận rộn, chả lẽ còn cô từ trước tới giờ toàn ăn không ngồi rồi hay sao?

“Ba, đây là quà sinh nhật Tạ Duyên tặng ba, con cũng mua tặng ba một chiếc xe nhưng chiều nay họ mới đưa tới.”

Tô San lập tức đi tới cạnh chiếc xe mới tinh vỗ vỗ vài cái.

Tô San không nói thì ba Tô còn chưa có chú ý tới chiếc Aston Martin này. Giờ để ý thì mới thấy, đây không phải là kiểu dáng phiên bản giới hạn mà ông vẫn ao ước bấy lâu hay sao!

“Không được, không được, cái này quá quý giá, hôm nay cũng không phải là đại thọ lại nhận lấy quà cáp thì không tốt.”

Ba Tô vội vàng xua tay, vẻ mặt nghiêm túc. Chiếc xe này có giá trị tới mức nào ông biết rất rõ.

Nghe vậy, Tô San đang tính nói gì đó thì Tạ Duyên lại khách khí đưa chìa khóa xe cho Tô San, dáng vẻ tuấn tú lịch sự tràn đầy khách sáo:

“Vậy thì chú cứ coi như đây là quà Tô San tặng chú. Đây là do cháu cũng không biết chú thích gì nên cũng không để ý nhiều.”

Nghe vậy, Tô San cũng lập tức nhét chìa khóa vào tay ba cô:

“Ba thật là may mắn a, Tạ Duyên còn chưa bao giờ tặng quà gì cho con đâu.”

Nói tới đây, ba Tô không nhịn được gõ đầu cô một cái, tức giận nói:

“Con nhìn xem, dáng vẻ của con hiện giờ giống cái gì, không có một chút lễ phép nào.”

Nói xong cuối cùng vẫn nhận lấy chiếc chìa khóa, ánh mắt nhìn Tạ Duyên càng thêm hòa ái. Ba Tô đã lăn lộn ở trên thương trường nhiều năm như vậy, cũng có kinh nghiệm nhìn người. Mặc dù nghe nói giới giải trí khá hỗn loạn, nhưng cậu Tạ Duyên này thoạt nhìn có vẻ cũng rất quan tâm chăm sóc con gái của mình, là thật tình hay giả dối thì nhìn ánh mắt sẽ biết.

Đến lúc vào đến cửa, mọi người trong nhà nhìn thấy có người tới liền đồng loạt nhìn qua. Mấy đứa nhóc chuyên đọc tin tức giải trí vừa nhìn đã nhận ra Tạ Duyên, nhưng vẫn đứng đó che miệng há hốc mồm kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin được.

Ba Tô thì từ đầu tới cuối đều mang vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với Tạ Duyên. Sau khi vào cửa lại không vui nhìn qua Tô San:

“Con còn không nhanh đi pha trà.”

Tô San bất mãn quét mắt nhìn Tạ Duyên một cái, sau đó đi một quầy nhỏ bên cạnh pha trà, nhìn thấy Tạ Duyên ngồi trên sô pha cạnh ba cô, nói chuyện với mấy chú mấy bác họ hàng nhà cô.

“Đó là bạn của con sao?”

Lúc này mẹ Tô cũng vừa từ trong bếp đi ra.

Tô San giật mình, trong tay còn bưng ấm trà nóng, thấy mẹ cô cũng đang bê trong tay một đĩa đồ ăn. Do dự một lúc, lại nhìn thoáng qua hướng của Tạ Duyên, thấy người nào đó có vẻ nói chuyện rất vui vẻ, mấy đứa nhóc cũng chỉ yên lặng ngoan ngoãn ngồi xem phim hoạt hình, nhưng thỉnh thoảng lại lén nhìn Tạ Duyên.

“Con…”

Tô San cảm thấy hơi ngại ngùng khi nói ra thế này.

“Sao vậy?”

Mẹ Tô quay sang nhìn cô, một tay thì lau lên tạp dề trên người, sau đó nghiêm túc nhìn qua Tạ Duyên ngồi bên kia:

“Sao hôm nay con lại đột nhiên đưa bạn về nhà?”

---Hết Chương 81---

Chương 82: Chơi mạt chược

“Sao hôm nay con lại đột nhiên đưa bạn về nhà?”

Thấy vẻ mặt hoài nghi của mẹ cô, Tô San chớp chớp mắt, lấy hết dũng khí góp nhặt bấy lâu ra nói:

“Anh ấy….anh ấy là bạn trai của con.”

Vừa nghe vậy, mẹ Tô lập tức kinh ngạc trừng mắt thật lớn, sau đó lập tức quay ra nhìn lại người đang ngồi trên sô pha bên kia, nhưng chỉ mới nhìn thấy một bên mặt, có điều thoạt nhìn thì có vẻ dáng vóc không tệ. Mẹ Tô đang định tiến lên xem cho rõ, không biết nghĩ tới điều gì, lại lui lại vài bước, trừng mắt tức giận túm Tô San đi vào trong bếp!

Sau khi đóng cửa bếp lại, bà liền cau mày nhìn ra hướng phòng khách nói:

“Sao con đột nhiên lại có bạn trai từ đâu chui ra? Con đang lừa ba mẹ có phải không?”

Trong TV không phải hay có mấy cảnh nữ chính đi ra ngoài tìm đại một người nào đó tới đóng giả bạn trai để lừa ba mẹ hay sao.

Tô San bị trí tưởng tượng phong phú của mẹ cô làm cho giật mình kinh ngạc, chỉ có thể thành thật ngoan ngoãn trả lời:

“Anh ấy tên là Tạ Duyên, cũng là người trong giới giải trí. Nhưng anh ấy không giống những người khác, từ trước tới giờ ngay cả cảnh

hôn anh ấy cũng không đóng, tuyệt đối không giống những người của giới giải trí trong tưởng tượng của mẹ đâu.”

Tạ Duyên?

Cái tên này nghe quen quen. Mẹ Tô cau mày nhìn chằm chằm cô, đột nhiên nhớ ra. Tối hôm giao thừa, chính là người này là gọi điện thoại cho Tô San. Hay quá nhỉ, hóa ra hai người này đã lén lút qua lại, vậy mà còn giấu tới tận bây giờ!

“Hừ! Con nói cậu ta tốt thì cậu ta chắc chắn tốt sao? Chính kiểu nha đầu ngốc ngếch như con là dễ bị lừa nhất!”

Mẹ Tô hừ lạnh một tiếng, nhớ ra mình còn đang dở tay nấu mấy món, liền quét mắt nhìn Tô San một cái nữa:

“Con mau đi ra đi, lát nữa mẹ phải xem xét thật kỹ cậu bạn trai-không-dưng-từ-đâu-chui-ra của con!”

Điệu bộ hùng hổ của mẹ cô làm Tô San cảm thấy hơi sợ hãi, sau đó chậm rãi mở cửa phòng bếp đi ra ngoài. Đến lúc cô bưng trà nóng qua bên chỗ sô pha, thì thấy Tạ Duyên cùng ba cô và mấy người họ hàng đang chơi mạt chược.

Nhìn nhìn trên bàn thì thấy giá trị tiền chơi rất lớn, cậu của cô nãy giờ vẫn cau mày, thoạt nhìn có vẻ thua không ít, còn ba cô thì chỉ cười tủm tỉm không để ai nhìn thấu.

Tô San đi qua đặt ấm trà xuống một bên, sau đó kéo một chiếc ghế nhỏ ngồi cạnh Tạ Duyên. Nhìn thì thấy hắn đang chờ ‘hồ’*, hiện tại trên bàn đã có hai “thùng”, không biết còn quân ‘thùng’ nào nữa trên bàn hay không.

(*Hồ: là thuật ngữ của mạt chược, đại khái có ý là “thắng”)

“Ui, bài thế này mà đánh ra thể nào cũng giúp mấy người hồ.”

Cô thấy cậu của cô còn cố ý hơi nghiêng bài để mọi người thấy, sau đó lơ đãng quan sát vẻ mặt của những người còn lại, nhìn xem ba người có biểu hiện gì hay không.

Bài dư một quân ‘Văn’, trên bàn còn chưa thấy xuất hiện, hèn chi cậu của cô không dám đánh ra. Nhưng ba người còn lại cũng hoàn toàn không thay đổi cảm xúc, ngồi đó không nói gì. Thấy vậy, cậu của cô cuối cùng mạnh dạn đánh ra quân ‘Văn’!

“Ăn!”

Anh rể của cô lập tức mở ra hai quân ‘Văn’ của mình. Cậu của cô nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không ai ‘hồ’ là tốt rồi.

Có điều khi đến lượt đánh của anh rể cô thì thấy anh ấy có hơi do dự, không đến ba giây lại đánh ra thêm một quân ‘thùng’.

Tô San vừa định lên tiếng thì thấy ba của cô đột nhiên lật bài:

“Hồ!”

Theo thứ tự thì đáng lẽ Tạ Duyên hồ trước, ba của cô không thể nào hồ được, nhưng Tô San cũng không nói gì, Tạ Duyên rất bình tĩnh úp bài mình xuống xào lẫn đi với các quân bài khác trên bàn, giả vờ như hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra.

Anh rể của cô cũng chỉ muốn ba cô được vui vẻ, không nói nhiều lập tức chung tiền.

Tô San cảm thấy diễn xuất của Tạ Duyên thật là xuất quỷ nhập thần, nhìn thấy mình đã hồ mà hoàn toàn không thèm chớp mắt một cái, vô cùng thong dong. Thật vất vả cho hắn rồi!

"Anh có muốn uống chút trà không?"

Tô San nhẹ giọng hỏi.

Đây là một cái bàn mạt chược chuyên dụng, mọi người cũng đang bắt đầu lấy bài, Tạ Duyên quay sang nhìn cô, khẽ gật đầu một cái. Tô San lập tức qua bưng một tách trà tới đưa cho hắn, lúc này không còn quá nóng nữa rồi.

Thấy một màn của hai người như vậy, Lâm Viễn Kim ngồi bên cạnh vừa lấy bài vừa cười nói:

"San San a, khi nào cháu mới mời cậu uống rượu mừng của cháu đây?"

Tay của Tô San run lên, suýt chút nữa làm đổ tách trà. Cô đỏ mặt đặt tách trà xuống, đang tính nói gì đó thì ba của cô lại bắt đầu lải nhải quở trách:

"Cậu xem con bé này tuổi vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, hiếm lắm mới có người chịu thích nó."

"Vì sao con lại không có ai thích?"

Tô San không nhịn được lên tiếng phản bác.

Tạ Duyên ở bên cạnh lại cười cười nhìn cô với ánh mắt ôn nhu:

"Có người thích."

Hai người nhìn nhau, Tô San không kiểm soát được lại đỏ mặt, lập tức đứng dậy, không thèm xem bọn họ đánh bài nữa. Kiểu đánh bài bịp bợm thế này chỉ có ba cô là được lợi mà thôi, Tạ Duyên và anh rể của cô chỉ có mỗi cách là nộp tiền.

Đi khỏi khu vực đánh mạt chược, Tô San ngồi trên sô pha cùng với mấy đứa nhóc xem phim hoạt hình, thằng cháu trai nghịch ngợm của cô lại muốn cô bế.

Mãi mới chờ tới lúc ăn cơm, mấy người đang đánh bài cũng tản ra, đi qua ngồi vào bàn ăn. Sau khi Tô San ngồi xuống, Tạ Duyên cũng không bất ngờ ngồi xuống bên cạnh cô. Đối diện với bao nhiêu cặp mắt quan sát đánh giá, Tô San chỉ cảm thấy lưng như bị kim châm.

Cuối cùng mẹ cô ngồi vào bàn, cười tủm tỉm nhìn Tạ Duyên:

“Cháu là Tiểu Tạ sao? Hôm nay dì cũng không làm được nhiều món lắm, cháu cố gắng dùng tạm nhé!”

Trên bàn ít nhất có khoảng mười món, nhưng Tô San cũng biết mẹ cô là người ngoài mặt thì cười cười khách sáo, nhưng trong lòng thì suy tính sâu xa không biết đâu mà lần.

“Dì khách sáo quá rồi, cái này mà còn là tạm thì ngày thường mấy thứ cháu ăn không biết phải gọi là gì.”

Tạ Duyên khách khí nói.

Nghe vậy, mẹ Tô cười tủm tỉm xua xua tay:

“Đâu có, đâu có.”

Những dịp như thế này thì uống rượu là điều không thể tránh khỏi. Tô San không uống nhưng mấy người đàn ông thì chắc chắn phải uống. Tạ Duyên do còn phải lái xe nên không thể uống rượu, nhưng ba cô chỉ cần vừa uống rượu vào là lại bắt đầu dò xét.

“Tiểu Tạ à, cháu với Tô San đã tính toán sau này thế nào chưa?”

Ba Tô nhấp một ngụm rượu, không nhanh không chậm nói.

Tô San thì ngồi đó giống như ngồi trên đống lửa, chỉ có thể cứ cắm mặt ăn cơm. Nói thật, cô chưa bao giờ suy nghĩ hay tính toán gì tới mấy chuyện này, chỉ muốn để mọi chuyện thuận theo tự nhiên.

“Tô San hiện vẫn đang trong thời kỳ sự nghiệp đi lên, việc tính toán như thế nào sau khi kết hôn thì tùy cô ấy. Có điều sau khi kết hôn thì cháu cũng sẽ ẩn lui về hậu đài, sẽ không đóng phim nhiều nữa. Như vậy thì hai người cũng sẽ không xa cách nhau nhiều.”

Giọng nói Tạ Duyên trầm thấp, vẻ mặt nghiêm túc.

Nghe vậy, ba Tô cảm thấy rất vừa lòng gật gật đầu. Mặc dù ông không biết sau này Tạ Duyên còn có thể luôn đối tốt với Tô San như thế này hay không, nhưng với ấn tượng ban đầu thế này, có thể tiếp tục quan sát.

“Việc kết hôn cũng không cần gấp gáp làm gì. Cháu xem đấy, Tô San vẫn đang trong thời kỳ phát triển sự nghiệp, cả hai cháu vẫn còn trẻ nên dành nhiều thời gian để tìm hiểu nhau cũng tốt. Mất công sau này con bé này lại lộ ra mấy tật xấu khiến cháu không chịu nổi.”

Ba Tô cười cười nói với vẻ sâu xa.

Tô San đương nhiên biết ba đang khảo sát Tạ Duyên. Mặc dù ba mẹ

cô thường xuyên hối thúc cô tìm bạn trai, nhưng khi đã thực sự tìm một người tới đây, bọn họ nhất định sẽ rất nghiêm khắc mà xem xét đánh giá.

Nghe vậy, Tạ Duyên cũng khẽ gật đầu:

“Chú nói rất đúng, những việc thế này nên phải từ từ lên kế hoạch, tính toán cho thỏa đáng.”

Nghe vậy, ba Tô cũng không nói gì nữa chỉ cười cười, sau đó lại tiếp tục uống rượu. Tô San ăn một chút liền bế Hy Hy ra chỗ khác chơi.

Thực ra trong lòng cô cũng hơi cảm động. Đây là lần đầu tiên cô thấy Tạ Duyên cư xử khách khí, kính trọng với người khác như vậy. Hồi trước, lúc hai người mới gặp mặt, hắn là người tích chữ như vàng, không giống bây giờ, hoàn toàn không thấy vẻ lạnh lùng cao ngạo như hồi đó nữa.

Đến lúc rửa chén, ba của cô cùng anh rể và mấy người họ hàng lại qua sô pha ngồi uống trà trò chuyện. Tô San thì cùng với mẹ cô rửa chén trong bếp. Giờ thì mẹ cô không kích động hùng hổ như lúc nãy nữa rồi.

“Cậu Tạ Duyên này thoạt nhìn cũng không tệ, cũng không phải là người thích ba hoa, trông rất khách khí, hiểu lý lẽ, hơn nữa đối xử với con cũng không tồi. Không giống anh rể của con, thoạt nhìn là thấy tính cách khôn khéo của người chuyên làm ăn, nếu không phải đối xử đủ tốt với chị của con, thì lúc trước mẹ đã không đồng ý chuyện của chúng nó rồi!”

Mẹ Tô đứng đó vừa lau dọn bàn bếp vừa nhíu mày nói.

Tô San rửa chén, nghe vậy thì cười cười không nói gì. Tạ Duyên chỉ

là có diễn xuất quá tốt thôi, thực chất thì hắn cũng không phải là người dễ tính như vậy, nếu không thì mấy năm nay đã bị Hạ Hoa áp bức tới mức nào rồi.

“Có điều nếu muốn kết hôn thì còn phải cần thời gian quan sát thêm. Lâu ngày mới biết được lòng người, cậu ta có thể luôn đối tốt với con như vậy hay không thì còn phải xem xét, biết đâu một thời gian sau lại lộ ra dấu vết.”

Mẹ Tô nghiêm túc nói.

Nghe vậy Tô San cũng gật đầu không nói gì, cô cũng không ngờ mẹ cô lại dễ dàng buông tha cho cô như vậy.

Đến lúc ra khỏi phòng bếp, mấy người họ hàng nhà cô cũng đã ra về gần hết. Anh rể của cô thì đang nói gì đó với Tạ Duyên, trên mặt toàn ý cười giảo hoạt của người làm ăn. Lúc Tô San tới thì hai người bắt tay một cái, sau đó anh ấy liền cùng chị của cô đi về phía cửa chuẩn bị ra về.

Ba của cô thì không biết đi đâu, Tô San qua ngồi bên cạnh Tạ Duyên, nhìn nhìn xung quanh, sau đó nói nhỏ với hắn:

“Anh nói chuyện gì với anh rể của em vậy?”

Thấy cô đi tới, Tạ Duyên không nhịn được vòng tay qua ôm vai cô, cúi đầu nhẹ giọng nói:

“Hai ngày nay có nhớ anh không?”

Tô San: “……”

Cô đỏ mặt không nói gì. Thực ra không hỏi thì cô cũng đoán được sơ

sơ, cả hai đều liên quan tới giới giải trí, cơ hội hợp tác của hai bên cũng có rất nhiều. Mà anh rể của cô là kiểu người làm ăn, chắc chắn không bao giờ bỏ qua bất kỳ một cơ hội hợp tác nào.

“Đúng là không ngờ tới mà, anh mang quà tới cho ba em nhưng lại chẳng có gì tặng em hết. Lúc anh rể theo đuổi chị của em, mỗi ngày đều mua bữa sáng, rồi đưa đón chị ấy đi đi về về, em thì chẳng có cái gì.”

Tô San nhíu nhíu mày, đột nhiên lại có cảm giác rằng hình như mình quá dễ theo đuổi thì phải?

Thấy cô nói vậy, Tạ Duyên cảm thấy mình rất uất ức, chỉ có thể vỗ nhẹ đầu cô, bất đắc dĩ nói:

“Em là người vô lương tâm nhất mà anh từng thấy. Em thực sự nghĩ rằng anh thiếu tiền tới mức nào mà phải đi đóng phim thần tượng hả?”

Tô San: “……”

Nghĩ trong đầu là một chuyện, nhưng hắn nói trắng ra thì lại khác, Tô San vô thức đỏ mặt cúi đầu, ho nhẹ một tiếng:

“Em…em nào biết anh cố tình làm thế.”

Hiện giờ ngẫm lại, cô lại cảm thấy Tạ Duyên cũng có hơi điên cuồng. Chỉ vì theo đuổi cô mà đi đóng phim thần tượng. Lúc đó chắc chắn mọi người trong giới đều nghĩ hoài không ra là vì sao, quá lắm thì chỉ suy đoán có lẽ hắn thiếu tiền mà thôi.

“Khụ khụ!”

Tô San run cả người lên, lập tức lui ra sau hai bước, lập tức nhìn thấy ba cô đeo kính, tay thì bưng một ấm trà đi tới. Nhìn thấy hai người thì ông cũng cười cười ngồi xuống sô pha:

“Người trẻ tuổi thì tình cảm khăng khít là chuyện tốt, không cần cảm thấy ngại ngùng.”

Đối với ánh mắt trêu chọc của ba cô, Tô San ho nhẹ một tiếng, lập tức nghiêm mặt nói:

“Ba, giờ cũng không còn sớm nữa, lát nữa con còn có lịch đi đóng phim, con phải đi đây.”

Nghe vậy, ba Tô cũng gật gật đầu:

“Vậy thì đi đi, đi trên đường nhớ cẩn thận, sau này thỉnh thoảng nhớ đưa Tiểu Tạ về chơi.”

Tô San chỉ có thể đỏ mặt gật đầu, sau đó lập tức về phòng mình lấy túi xách. Lúc ra thì mẹ cô lại dặn dò mấy câu nhớ ăn uống đàng hoàng, cuối cùng Tô San mới cùng Tạ Duyên rời khỏi biệt thự.

Vừa ra khỏi cổng biệt thự cô liền lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nguyên buổi hôm nay cô đều ở trong trạng thái tâm trạng phập phồng lo lắng, cứ lên lên xuống xuống, may là cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Sau khi lên xe, Tô San lại nhìn sang Tạ Duyên ở bên cạnh:

“Bộ phim kia của anh sao rồi?”

Kịch bản phim Hollywood kia Hạ Hoa vẫn cứ nhắc tới mãi từ đó tới giờ.

“Cũng tạm.”

Tạ Duyên khởi động xe, bắt đầu chuyển tay lái.

Đến lúc xe ngày càng xa biệt thự, Tô San mệt mỏi ngồi ở ghế phụ nhắm mắt nghỉ ngơi. Không biết nghĩ tới điều gì, lại không nhịn được hỏi hắn:

“Hôm nay anh đánh bài thua nhiều tiền không?”

Nói tới đây, Tạ Duyên không thể không quay sang nhìn cô một cái, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên sự ôn nhu:

“Em đang đau lòng cho tiền của anh sao?”

---Hết chương 82---

*Editor: Trong chương này có một đoạn mô tả việc mọi người chơi mạt chược. Chỉ vì để edit đoạn này mà mình cũng đã tìm rất nhiều tài liệu về mạt chược nhưng đọc mãi mà cũng không hiểu lắm. Đối với mình thì trò này quá khó, cách chơi rất đa dạng phức tạp, do những tư liệu về mạt chược bằng tiếng Việt thì toàn nói về cách chơi mạt chược của người Việt, còn những tài liệu cách chơi mạt chược kiểu của người Hoa thì toàn tiếng Trung. Vì vậy trong đoạn này sẽ có những chỗ mình dùng sai từ hoặc chuyển ngữ không đúng, nếu ai phát hiện ra thì mong mọi người thông cảm cho mình nhé. Mặc dù mình không thể đảm bảo dịch đúng 100% nhưng đại ý của cả đoạn này cũng không khác lắm so với bản tiếng Trung, nên mọi người cứ yên tâm.

Chương 83: Lại bị chụp được

“Em đang đau lòng cho tiền của anh sao?”

Tô San nhắm hờ mắt lại, bất mãn khẽ hừ một tiếng:

“Em đang lo là anh thua ít tiền quá thì ba của em sẽ không vui mà thôi.”

Nghe vậy, Tạ Duyên cũng cười cười không nói gì, tiếp tục nhìn về phía trước, tập trung lái xe.

Lúc này đột nhiên Tô San nhớ tới lúc nãy chuyện hai người còn đang nói dở, không nhịn được lại mở mắt ra nhìn hắn nói:

“Vậy lúc nãy anh nói chuyện gì với anh rể của em vậy?”

Hai người cũng không thân thiết gì vậy mà nói chuyện vui vẻ như vậy.

“Trước đây có từng gặp nhau, hai bên cũng có hợp tác đầu tư một vài lần, cũng không có gì đặc biệt.”

Tạ Duyên tiếp tục chuyển tay lái, bỗng nhiên hơi nghiêng mặt sang nhìn cô:

“Mùng hai anh qua đón em.”

Nghe hắn nói vậy, Tô San mới đột nhiên nhớ tới chuyện hắn muốn đưa cô tới gặp ba mẹ của hắn. Hiện giờ nghĩ tới chuyện này, cô lại

cảm thấy hơi lúng túng không biết làm sao.

“Ba mẹ của anh….thích con gái như thế nào?”

Tô San cảm thấy rất thấp thỏm, không nhịn được lại hỏi một câu.

Bình thường cô cũng không phải là người không tự tin như vậy, nhưng khi gặp phải những chuyện liên quan tới mặt tình cảm như thế này, trong lòng cô cũng không tự tin chút nào.

Hơi thoáng nhìn sang cô một cái, thấy vẻ mặt thấp thỏm bất an của cô, Tạ Duyên hơi cong khóe môi lên nói:

“Chỉ cần anh thích thì bọn họ sẽ thích.”

Nghe vậy, gương mặt của Tô San không khống chế được lại nóng lên, bàn tay nắm chặt vạt áo, quay đầu ra nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không nói lời nào.

Lúc tới sân bay, xe dừng lại bên vệ đường, bên ngoài cũng có nhiều người đi qua đi lại. Hôm nay trời nắng, có hơi oi bức. Tô San đặt một tay lên chốt cửa xe, quay đầu nhìn Tạ Duyên nói:

“Em đi đây.”

Hôm nay cô mặc một chiếc váy liền kẻ ca rô màu xanh da trời, phần tay áo được xắn lên khuỷu tay, làm lộ ra phần cánh tay mảnh khảnh, mái tóc màu cà phê xõa tung trên vai, khiến khuôn mặt càng thêm nhỏ nhắn xinh đẹp. Tạ Duyên quay sang, sau đó rướn người qua nắm lấy hai vai của cô, nhìn với ánh mắt sáng quắc:

“Chỉ vậy thôi sao? Em không muốn biểu đạt gì sao?”

Hắn ghé lại quá gần, bên ngoài thỉnh thoảng vẫn có người đi ngang qua. Tô San rất sợ bị người khác nhìn thấy, chỉ có thể hôn lên má hắn một cái nhanh như chớp, khuôn mặt đỏ hồng.

“Em thật sự phải đi đây.”

“Thế này thì ăn thua gì?”

Tạ Duyên cúi đầu phủ lên môi của cô, cảm nhận được cô đang cứng đờ cả người, liền chậm rãi cạy mở hàm răng của cô, bàn tay to đã lần tới bên hông của cô bắt đầu sờ soạng, vuốt ve.

Bên hông cảm thấy hơi nhột, Tô San lập tức quay đầu để né tránh. Những cái hôn của hắn rơi xuống phần cổ mẫn cảm của cô, cô mang theo hơi thở dồn dập nói:

“Tạ…Tạ Duyên…anh đừng như vậy…”

Cô khóc không ra nước mắt, muốn đưa tay để ngăn lại bàn tay của hắn. Từ lần trước hắn biết cô rất sợ nhột liền trở nên thích làm chuyện tra tấn người ta thế này đây.

Tiếng thở dốc nhẹ nhàng của cô vang lên bên tai, ánh mắt Tạ Duyên không khỏi tối sầm lại. Cuối cùng hắn cũng dừng lại động tác của mình, cắn nhẹ vào bên cổ của cô một cái, nghe thấy cô rít lên một tiếng, lúc này mới ngẩng đầu chăm chú nhìn cô:

“Mùng hai anh sẽ tới đón em.”

Tô San làm sao dám nói không, chỉ vội vàng gật đầu, sau đó cửa xe được hắn mở ra. Khi ánh mặt trời chiếu rọi tới đây, Tô San lập tức đội mũ, đeo khẩu trang, sau đó xoay người vẫy vậy tay với người trong xe, rồi nhanh chóng cất bước đi vào sân bay.

Trong sân bay có rất nhiều người, lúc đi qua cổng an ninh, không có gì bất ngờ cô lại bị người ta nhận ra, cũng may cô được thông qua rất nhanh. Đến lúc về tới phim trường đã là 5 giờ chiều, ở ngoài cổng vẫn có rất nhiều paparazzi chầu trực, Tô San làm như hoàn toàn không thấy bọn họ, tự nhiên đi vào.

Tối nay cô có vài cảnh quay. Phim điện ảnh hầu như đều như vậy, quay chụp thì rất nhiều, nhưng cuối cùng cắt ghép vào thành bộ phim hoàn chỉnh thì lại chẳng còn được bao nhiêu, dù sao thì độ dài phim chiếu rạp lúc nào cũng chỉ có như vậy, không thể làm khác được.

Phim truyền hình của cô lên sóng được mấy ngày thì tỉ lệ người xem cũng càng tăng lên, độ hot vẫn đang được duy trì. Weibo của Tô San cũng có thêm rất nhiều người theo dõi, tất nhiên fan couple của cô và Giang Dần cũng ngày càng nhiều, cho dù dùng cách nào để làm sáng tỏ cũng vô dụng.

Khi cô ngày càng được nhiều người yêu thích hơn, Hạ Hoa cũng vẫn không vội vàng nhận các loại hoạt động vô nghĩa cho cô. Theo lời anh ta thì, thời gian phải dành cho những việc thực sự có giá trị, mấy hoạt động vừa không nhiều tiền vừa không có ích lợi thì không cần thiết phải tham gia.

Có điều, tới tối thì Vương Trừng lại tìm cô than thở, nói cô đoạt mất tỉ lệ người xem của anh ta. Nếu không có phim của cô thì bộ phim tiên hiệp của anh ta nhất định là sẽ một mình tung hoành trong nguyên cả quý này rồi.

Thế mới nói trong giới này vì liên quan tới ích lợi mà rất khó để tìm được bạn bè thực sự. Tuy nhiên Vương Trừng thực ra là một người rất rộng rãi hào phóng, nếu đổi lại là những người khác có khi còn ghi thù chuyện này cũng nên.

Đến ngày hai mươi tám, một đoạn video bất ngờ được phát tán trên mạng. Hôm đó, Tô San vừa mới thức dậy rời khỏi giường, liền lập tức thấy từ khóa #Tạ Duyên và người bạn gái thần bí ở trong xe hôn nhau kịch liệt # trở thành top 1 của bảng xếp hạng hot search.

Vừa nhìn thấy, Tô San đúng là vô cùng hoảng sợ, khi mở video ra xem thì thấy hình ảnh cũng khá mờ, có lẽ là quay từ phía sau xe. Do cách cả mấy tầng kính nên chỉ mờ mờ nhìn thấy mặt Tạ Duyên, lại không nhìn rõ mặt cô lắm.

Cư dân mạng A: “Không thể nào! Đây không phải là ông xã nhà tôi!!!”

Cư dân mạng B: “Tôi chỉ muốn biết rốt cục thì nữ chính là ai *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Sáng sớm đã nhìn thấy hot search này, tôi sợ tới mức lập tức đi tìm thuốc trợ tim rồi mới dám xem, đến lúc xem thì lại không rõ mặt, tụt cả mood!”

Cư dân mạng D: “Nếu có bản lĩnh quay lén thì hãy trưng khuôn mặt của nữ chính ra đây nha *vẻ mặt xem thường*”

Lúc Tô San đi vào phim trường thì thấy mọi người cứ nhìn nhìn mình với vẻ tò mò kỳ lạ, cô chỉ có thể mặc kệ đi vào phong trang điểm. Trong phòng, Tiết Chỉ Ngưng nhìn thấy cô vào thì cũng không có phản ứng gì, vẫn ung dung thong thả ăn mì ốc*, không cần nhiều lời vì ánh mắt hiểu rõ hết thảy của cô ấy đã thể hiện tất cả.

“Tôi vẫn băn khoăn không biết vì sao hôm đó cô lại xin nghỉ a, hóa ra là đi hẹn hò.”

Cô ấy vừa xì xụp húp mì, vừa lắc đầu có vẻ cảm thán.

Tô San ho nhẹ một tiếng, sau đó cầm theo hộp sữa đậu nành đi qua ngồi bên sô pha, vừa vuốt vuốt tóc vừa nhìn cô ấy nói:

“Không phải đâu, hôm đó là sinh nhật của ba tôi.”

“Hiểu rồi, tiện thể đi hẹn hò luôn chứ gì.”

Nói tới đây, Tiết Chỉ Ngưng đột nhiên đặt đũa xuống, miệng vẫn còn đầy dầu mỡ, tò mò ghé lại gần tò mò hỏi:

“Hai người đã gặp mặt ba mẹ hai bên rồi sao? Vậy tính khi nào thì kết hôn?”

Tô San: “……”

Cô cảm thấy hơi ngại ngùng cúi đầu, sau đó lại cầm hộp sữa đậu nành lên hút hút. Hiện giờ vẫn còn quá sớm để nói tới mấy chuyện này, thôi cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên đi.

“À ừm, thật ra tụi tôi cũng chưa có kế hoạch gì cả, cứ từ từ, cũng đâu cần gấp gáp làm gì.”

Tô San nói xong, lại đột nhiên nhớ tới vụ video trên mạng, không biết tay paparazzi đó có quay được mặt của cô không, biết đâu anh ta quay được nhưng chưa công khai thì sao. Nghĩ vậy cô chỉ có thể lập tức gọi điện thoại cho Hạ Hoa.

Nếu là chị Lưu, khi gặp chuyện thế này, chị ấy nhất định sẽ tìm gặp cô. Nhưng là Hạ Hoa, chắc chắn anh ta sẽ tìm gặp Tạ Duyên trước, để hắn chú ý cẩn thận hơn.

Điện thoại vang lên vài hồi chuông thì thông, người ở đầu dây bên

kia cũng không nhiều lời, lập tức nói lớn:

“Đoạn video phần sau đã ở trong tay tôi rồi, cô không cần phải lo lắng sẽ bị lộ ra nữa. Nhưng sao ngay cả cô cũng thế, sao lại mặc kệ để Tạ Duyên tùy ý làm bậy vậy hả, vẫn còn đang ban ngày ban mặt, ở sân bay thì có biết bao nhiêu người qua lại, cô không biết sao?”

Nghe hắn nói vậy, Tô San cũng cảm thấy rất ngại. Việc này đúng là cả cô và Tạ Duyên đều sai, sân bay đúng là nơi rất đông người qua lại, rất dễ bị chụp lén.

Nhưng cũng không đợi cô trả lời, Hạ Hoa lại nói tiếp:

“Có điều chuyện của hai người sớm muộn cũng phải công khai, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách.”

Nghe giọng nói truyền tới từ đầu dây bên kia, Tô San ngồi hút sữa đậu nành không nói thì. Còn Tiết Chỉ Ngưng thì vẫn ngồi kia xì xụp ăn mì ốc, cả căn phòng ngập tràn mùi măng.

Chuyện anh ta nói thì Tô San cũng hiểu từ lâu rồi, nhưng đột nhiên anh ta lại đề cập tới, chắc là có ý gì đó, cô chỉ có thể lên tiếng hỏi thử:

“Vậy anh tính thế nào?”

“Cũng không có gì.”

Hạ Hoa hơi dừng lại giây lát, sau đó lại nói:

“Tôi nghĩ thế này, bộ phim truyền hình tình yêu đô thị “Chút ánh sáng rực rỡ” của hai người sẽ phát sóng vào đầu tháng sáu. Đến lúc chiếu xong hoàn toàn thì chắc khoảng giữa tháng, tôi định để hai người

công khai vào dịp Tết Đoan Ngọ, cô thấy sao?”

---Hết Chương 83---

Editor: ‘Mì ốc’: Thực ra món mà Tiết Chỉ Ngưng ăn có tên là Luosifen (螺狮粉 – Loa sư phấn, chữ ‘loa’nghĩa là ốc), là một món ăn của thành phố Liễu Châu (TQ), sợi mì làm từ bột gạo (giống sợi bún bò của Việt Nam), nước dùng nấu từ ốc (loại ốc sống trong vùng nước ngọt) và xương heo, cùng các loại gia vị. Ốc chỉ được dùng để nấu lấy phần nước dùng, còn khi ăn thì trong tô mỳ sẽ có măng ngâm chua, đậu cô ve, nấm mèo, váng đậu (tàu hũ ky), đậu phộng và một số loại rau sống.

Vì hôm nay là chủ nhật nên lát nữa mình sẽ đăng thêm một chương. Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!

Chương 84: Thật giả lẫn lộn

“Tôi nghĩ thế này, bộ phim truyền hình tình yêu đô thị “Chút ánh sáng rực rỡ” của hai người sẽ phát sóng vào đầu tháng sáu. Đến lúc chiếu xong hoàn toàn thì chắc khoảng giữa tháng, tôi định để hai người công khai vào dịp Tết Đoan Ngọ, cô thấy sao?”

Tô San không nói gì mà yên lặng suy nghĩ, một lát sau mới nói vào điện thoại:

“Chuyện này tôi phải thương lượng với Tạ Duyên xem sao đã.”

“Cô không cần phải thương lượng gì với cậu ta hết, chỉ cần cô tự quyết định là được.”

Hạ Hoa nói với vẻ vô cùng chắc chắn.

Tô San lại hút thêm một ngụm sữa đậu nành, nhìn thoáng qua Tiết Chỉ Ngưng vẫn đang ngồi đó ăn mì ốc, cuối cùng cô chỉ thản nhiên nói:

“Tôi vẫn cảm thấy nên thương lượng lại với anh ấy thì tốt hơn.”

Chuyện này là chuyện của cả hai người, Tô San tất nhiên sẽ không tự mình quyết định. Mặc dù Tạ Duyên cũng không phải là kiểu nghệ sỹ thần tượng gì, nhưng fan nữ của hắn rất nhiều, nếu giờ đột nhiên công khai chuyện này sẽ mất đi rất nhiều fan hâm mộ. Mặc dù cô thấy Tạ Duyên cũng không phải người sẽ lợi dụng fan để kiếm tiền nhưng chuyện này vẫn phải trao đổi kỹ càng lại mới thỏa đáng.

“Được rồi, được rồi, vậy hai người cứ từ từ suy nghĩ đi, nhưng cô nhớ mùng một phải tham gia một chương trình gameshow tuyên truyền phim ‘Thanh huyết kiếm’. Chuyện này không biết lúc trước Lưu Mẫn có nói với bên đoàn làm phim chưa?”

Hạ Hoa hỏi.

Chương trình này đã được quyết định từ sớm rồi, đây cũng là hoạt động trọng yếu phục vụ cho việc tuyên truyền phim. Lúc ký hợp đồng hai bên cũng có đề cập tới, cho nên cô chỉ cần nói một tiếng với đạo diễn là được.

“Có nói rồi.”

Nhớ tới chị Lưu, Tô San vẫn cảm thấy hơi trùng xuống. Cuộc đời này không có buổi tiệc nào không tàn, đây là chuyện không ai có thể kiểm soát được.

Sau khi cúp máy, Tô San lại ngồi đó yên lặng uống sữa đậu nành, vừa uống vừa gặm bánh bao, lại thấy Tiết Chỉ Ngưng đang xem một đoạn video tin tức giải trí.

“Sau khi vụ việc liên quan đến video nụ hôn kịch liệt của Tạ Duyên ở trong xe, phóng viên có liên hệ với một số nhân viên thuộc công ty quản lý của Tạ Duyên. Các nhân viên trong công ty đều nói rằng tính chân thật của video vẫn còn cần được xác nhận lại, nhưng chắc chắn công ty sẽ ngăn chặn lại những lời đồn đãi không có căn cứ trên mạng.”

Đây là giọng nói của một nữ biên tập viên. Tô San ngồi đó quét mắt nhìn Tiết Chỉ Ngưng đang chăm chú xem video:

“Tôi cũng đã ở đây mà cô còn xem mấy video đó làm gì?”

Tiết Chỉ Ngưng nghe vậy thì giảm âm lượng của điện thoại xuống, vẻ mặt thản nhiên, dựa vào ghế sô pha nói:

“Bình thường mấy nữ nghệ sỹ đều gả cho mấy đại gia vừa già vừa xấu. Cô may mắn thật đấy, Tạ Duyên không chỉ đẹp trai, lại còn có thể hỗ trợ cho con đường sự nghiệp của cô, anh ta cũng không hay tới mấy chỗ không lành mạnh, hái hoa bắt bướm. Nếu như cuộc đời mà được như cô thì chẳng còn gì phải mong ước nữa rồi!”

Nữ nghệ sỹ trong giới giải trí thường thì chỉ có hai kết cục. Một là vì tiền mà gả cho người giàu có, sau đó ẩn lui khỏi giới giải trí, nếu như trong hôn nhân mà không hạnh phúc thì có thể sẽ ly hôn sau đó lại quay trở lại hoạt động trong giới giải trí. Kết cục còn lại là gả cho người trong giới. Bởi vì chỉ có người trong giới mới có thể hiểu và thông cảm cho nghề nghiệp đặc thù của bản thân, nhưng phần lớn những người trong giới đều khá phóng túng, ở trong một môi trường có quá nhiều sự cám dỗ, có rất ít đàn ông có thể một lòng một dạ, chung thủy tới già, vì vậy những đôi vợ chồng kiểu thế này thường hay là bằng mặt mà không bằng lòng. Đây chính là nguyên nhân khiến Tô San ban đầu cũng không có ý định sẽ hẹn hò với người trong giới.

“Có lẽ là do tôi may mắn.”

Tô San cười cười, sau đó lại lấy tập kịch bản ra đọc.

Vốn dĩ cô cũng không tin vào tình yêu, nhưng có thể gặp được Tạ Duyên, đúng là may mắn của cô.

…

Tới buổi tối, Hạ Hoa hình như đã cho người xóa hot search về vụ lùm

xùm này. Tạ Duyên không phải là người kinh doanh fan hâm mộ, nhưng Hạ Hoa thì hành động rất nhanh gọn lưu loát, nhanh chóng liên hệ với những fan hâm mộ cấp cao trong fan-club của Tạ Duyên, để bọn họ thông báo với những fan khác vào khống chế dư luận, cố gắng không để đám anti-fan thừa cơ nước đục thả câu.

Thực ra lợi dụng fan hâm mộ thì hiệu quả hơn thuê thủy quân nhiều, loại chuyện thế này Hạ Hoa đã làm đến mức vô cùng thành thạo. Vốn dĩ anh ta là người toàn quyền phụ trách mọi vấn đề liên quan tới Tạ Duyên cho nên rất nhanh chóng giải quyết xong chuyện này.

Đến lúc Tô San quay lại khách sạn vào buổi tối, cô tắm rửa xong liền nhắn tin cho Tạ Duyên.

Tô San: Hạ Hoa nói cứ như vậy cũng không phải là cách tốt, anh ta muốn để chúng ta công khai vào dịp Tết Đoan Ngọ, anh thấy sao?

Không biết Tạ Duyên đã ngủ hay chưa, Tô San nhắn xong lại chuẩn bị chụp một tấm selfie để đăng lên Weibo của mình thì lại nghe tiếng chuông báo tin nhắn của điện thoại.

Tạ Duyên: Uhm, anh không có ý kiến.

Mắt thấy hắn đồng ý nhanh gọn như vậy, Tô San cảm thấy rất bất đắc dĩ. Tạ Duyên, anh thật sự không sợ sẽ bị fan hâm mộ ruồng bỏ sao!

Tô San: Vậy được. Chuyện là mùng một em sẽ phải tham gia một chương trình gameshow, Hạ Hoa nói lúc đó sẽ có fan tụ tập ở sân bay chờ, vì vậy hôm đó anh đừng tới đón em. Tối hôm đó em sẽ tới gặp anh.

Nhắn xong, cô lại cảm thấy không ổn lắm, lại nhắn thêm một tin.

Tô San: Nếu không thì sáng mùng hai anh qua nhà em để đón em cũng được.

Cô cảm thấy tối hôm đó mình nên về nhà của mình thì tốt hơn, dù sao quần áo này nọ của cô cũng ở đó. Nhưng Tạ Duyên hình như hiểu được ý nghĩ của cô, Tạ Duyên nhanh chóng trả lời lại.

Tạ Duyên: Quần áo của em vẫn còn để ở đây.

Nhìn thấy mấy dòng này, Tô San tự nhiên lại nhớ tới buổi tối hôm đó, lập tức tắt máy, cảm thấy ngại ngùng chỉ có thể rúc cả người vào ổ chăn.

Tô San vừa nghĩ tới tối hôm đó, tim lại đập nhanh dồn dập. Không biết cô thiếp đi khi nào, sáng tỉnh lại thì thấy đêm hôm qua Tạ Duyên có nhắn lại một tin, nói cô hôm đó nhớ về sớm một chút, dì Chu xin nghỉ nên hai ngày nay hắn chỉ toàn ăn cơm hộp.

Tô San thấy vậy cũng không biết phải nói gì, cô đã sớm nhìn thấu quỷ kế nham hiểm của Tạ Duyên rồi. Vào lần đầu tiên tới nhà của hắn, hắn nói là dì Chu tự xin nghỉ. Lúc sau cô hỏi dì ấy thì sự thật là Tạ Duyên cho dì ấy nghỉ làm hai ngày, rồi cố ý lừa cô tới để nấu cơm cho hắn. Lần này chắc chắn cũng như vậy, cô sẽ không mắc mưu.

Cô cũng không nhắn tin trả lời Tạ Duyên nữa. Hai ngày sau đó vẫn bận rộn đóng phim, vụ việc về nụ hôn kịch liệt của Tạ Duyên ở trên xe cũng dần dần nhờ Hạ Hoa mà cũng trở nên yên ắng trở lại. Đến sáng mùng một, Hạ Hoa tới đón cô ra sân bay.

Hôm nay sẽ có fan tụ tập đón cô ở sân bay, Hạ Hoa cũng đưa theo vài vệ sỹ. Do phim đang trong thời gian phát sóng, nếu có hình ảnh fan hâm mộ chờ đón cô ở sân bay được phát tán ra cũng sẽ giúp cô

trở nên hot hơn, tạo cho người ta cảm giác cô rất nổi tiếng, hiện giờ đang là thời điểm cạnh tranh nhau về lượng fan hâm mộ. Hạ Hoa mặc dù là người đại diện rất tốt, trợ giúp rất nhiều cho danh tiếng của cô, nhưng có nhược điểm là, anh ta là nam giới. Khi cô tham gia một vài hoạt động thì anh ta không thể giúp cô trong việc lựa chọn trang phục, chỉ có thể nhờ tới nhà tạo hình. Nhưng Tô San cũng có nghe nói, Hạ Hoa đang liên hệ tìm cho cô một đội ngũ chuyên gia tạo hình hàng đầu, vẫn đang trong quá trình thương thảo.

"Cô xem xem, lúc trước Lưu Mẫn đều nhận cho cô mấy hoạt động gì đâu, cứ đóng mấy bộ phim thương mại không có giá trị thế này, thù lao thì chẳng được bao nhiêu, giờ còn phải tham gia một loạt hoạt động tuyên truyền, giờ cô đã thấy mệt mỏi chưa?"

Xuống khỏi máy bay, Hạ Hoa không nhịn được lại lải nhải với vẻ bất mãn. Mặc dù anh ta cũng không cần thiết phải đi cùng Tô San tham gia hoạt động này, nhưng hiện giờ nếu như xuất hiện ở bên cạnh Tô San thì sẽ khiến mọi người hoàn toàn tin tưởng việc Tô San hiện giờ đã là nghệ sỹ dưới trướng của anh ta rồi.

"Lúc đó ai mà biết được, khoảng thời gian đó lịch trình của tôi khá trống, nên chị Lưu liền nhận luôn thôi."

Tô San không thể không lên tiếng giải thích một câu.

Nhìn thấy bên ngoài sân bay đã có một đám đông fan hâm mộ giơ cao bảng tên của Tô San, Hạ Hoa chỉ có thể hạ thấp giọng nói:

"Được rồi, hiện giờ hoạt động gì có thể từ chối thì tôi sẽ đều từ chối giúp cô, nếu không thể từ chối thì phải cố mà chịu thôi. Hiện giờ mức độ được yêu thích của cô vẫn còn đang trong thời kỳ đi lên, thời gian tới giá trị con người của cô cũng sẽ tăng lên nhiều, đến lúc mọi chuyện đã ổn định rồi thì tôi sẽ nhận cho cô đóng mấy bộ phim và

quảng cáo sau.”

Nghe anh ta nói vậy, Tô San gần như có thể nghe thấy tiếng bàn tính trong đầu của Hạ Hoa đang vang lên leng keng. Có điều đây là chuyện cô đang mong còn không được, như vậy thì khoảng thời gian này cô có thể tập trung đóng phim, còn mấy chuyện khác thì cứ để cho Hạ Hoa tự giải quyết.

“A a a! Tô San!”

“Tô San, ở đây, ở đây!!!”

“A a a a! Tô San, em yêu chị!”

Vừa ra khỏi cửa Bắc của sân bay, đám fan hâm mộ lập tức điên cuồng xông tới, Tô San cúi đầu, kéo thấp mũ xuống, mấy người vệ sỹ đi đằng trước để mở đường, Hạ Hoa cũng đứng cạnh để che chắn cho cô. Mấy fan hâm mộ ùa tới, trong tay còn cầm theo điện thoại chụp chụp liên tục.

Những fan này đều là thành viên trong fan-club của cô, là những fan trung thành có sự tổ chức nghiêm chỉnh, ảnh họ chụp sẽ không tùy tiện đăng lên mạng. Trừ phi Hạ Hoa đã làm việc xong xuôi hết với những phóng viên viết bài về cô, lúc này mới để cho họ đăng một vài tấm lên. Trong này cũng có một vài fan chuyên chức để quản lý những chuyện lặt vặt, giúp việc khống chế dư luận hay tuyên truyền cho thần tượng của mình, đây là điều cơ bản mà bất cứ fan-club nào cũng có.

Vất vả lắm mới lên xe, đám fan hâm mộ vẫn vây xung quanh xe chưa chịu đi, nói với cô chú ý giữ gìn sức khỏe gì đó, cô nghe vậy cũng cảm thấy rất ấm lòng.

“Công việc của cô và Tạ Duyên gần đây đều ập tới rất dồn dập. Bộ phim Hollywood kia của cậu ấy còn đang trong quá trình thương lượng hợp đồng, cho nên tôi sẽ cố gắng nhanh chóng tìm cho cô một người đại diện mới, là người bên phía đối tác của công ty. Đại khái là khoảng giữa tháng này sẽ để hai người gặp mặt. Trước đây cô ấy đã từng dẫn dắt rất nhiều minh tinh, có lẽ khá thích hợp với cô.”

Hạ Hoa ngồi ở ghế phụ đằng trước đột nhiên nói.

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ nhẹ nhàng “uhm” một tiếng rồi không nói gì nữa. Dù sao thì Hạ Hoa cũng là nam giới, đôi lúc cũng hơi bất tiện, người đại diện là nữ thì lúc cô tham gia hoạt động còn có thể hỗ trợ cô trong vấn đề quần áo, rồi trang điểm này nọ.

“Đúng rồi, tôi có nghe nói ngày mai cô phải gặp mặt ba mẹ Tạ Duyên phải không?”

Hạ Hoa bỗng nhiên quay đầu lại cười nói.

Nghe vậy, Tô San lại đỏ mặt, chỉ ho nhẹ rồi “uhm” một tiếng.

Trong giới giải trí này, Tô San là nữ nghệ sỹ có da mặt mỏng nhất mà Hạ Hoa từng gặp. Có điều chắc là Tạ Duyên thích con gái như thế này, anh ta cũng chỉ cười cười không nói gì thêm.

Đến lúc tới trường quay, Giang Dần và Chu Cầm Cầm cũng đã tới. Nhìn thấy Tô San được mọi người vây quanh giống như ‘chúng tinh phủng nguyệt’, sắc mặt của Chu Cầm Cầm liền trở nên không tốt lắm, chỉ ngồi một chỗ lướt lướt điện thoại, giả vờ như không nhìn thấy Tô San.

Chương trình này buổi chiều mọi người sẽ diễn tập trước một lần, đến tối mới chính thức ghi hình. Trước khi diễn tập, Tô San đi vào

phòng trang điểm để trang điểm một chút, còn Hạ Hoa thì đi nói chuyện với trưởng ban biên tập chương trình.

Kiểu chương trình ghi hình trong trường quay như thế này thì phần lớn đều làm theo kịch bản. Trong chốc lát đã có nhân viên ban tổ chức tới trao đổi kịch bản với cô, nhìn thấy cô còn khách khí chào hỏi. Tô San còn nhớ, lần đầu tiên tham gia chương trình truyền hình, gần như chẳng ai quan tâm tới cô là ai, càng không có chuyện trao đổi kịch bản trước khi ghi hình thế này.

“Lúc đó có thể là MC sẽ tổng hợp lại một vài điều mà cư dân mạng quan tâm để hỏi.”

Nhân viên ban tổ chức ngồi trên sô pha vừa nhìn nhìn vào tập kịch bản vừa nói:

“Đại khái là mấy câu kiểu thế này, ‘Lúc trước có nghe đồn bạn gái của Tạ Duyên là do cô giới thiệu, có thật là như vậy không?”

---Hết Chương 84---

Chương 85: Anh đói bụng

“Đại khái là mấy câu kiểu thế này, ‘Lúc trước có nghe đồn bạn gái của Tạ Duyên là do cô giới thiệu, có thật là như vậy không?”

Tô San nghe vậy thì cũng chỉ hút một ngụm cà phê, khẽ gật gật đầu.

Trong giới giải trí, có rất nhiều người bởi vì không muốn nhắc tới những đề tài nhạy cảm mà mâu thuẫn với ban tổ chức chương trình. Vì vậy cho dù là chương trình nào, nhân viên ban tổ chức cũng sẽ báo trước về mức độ của các câu hỏi. Tô San cảm thấy cũng không có vấn đề gì, dù sớm hay muộn thì chuyện này cũng phải công khai.

“Vậy tới lúc đó có khả năng sẽ có phần nối máy để trò chuyện, chuyện này không sao chứ?”

Người của ban tổ chức hỏi.

Tô San cũng suy nghĩ trong giây lát, cuối cùng gật đầu.

Thấy cô dễ chịu như vậy, nhân viên ban tổ chức nhanh chóng trao đổi thêm mấy vấn đề nữa liền rời khỏi. Trong phòng trang điểm lúc này chỉ còn Tô San và Tiểu Chu.

Tô San định báo trước với Tạ Duyên một tiếng, tránh việc lát nữa khi nối máy trò chuyện hắn lại để lộ sơ hở. Sau khi cô nhắn tin cho hắn, lại mãi vẫn không thấy trả lời, không biết là hắn đang bận làm gì.

Đến lúc một nhân viên tới nói là chuẩn bị diễn tập, cô mới đi ra ngoài trường quay.

Diễn tập thì không cần phải trang điểm quá đẹp làm gì, nhưng lát nữa đến lúc chính thức ghi hình vào buổi tối thì khác.

Ban tổ chức còn bố trí một tiết mục mở màn rất hoành tráng để mời tụi cô bước lên sân khấu. Lên sân khấu sẽ theo từng nhóm, Tô San và Giang Dần đi cùng nhau, Chu Cầm Cầm thì sẽ lên cùng với diễn viên thủ vai nam thứ. Ở dưới khán đài hiện giờ chỉ có vài người trợ lý đạo diễn cùng nhân viên ban tổ chức, khán giá hiện vẫn chưa vào đây.

“Woaaa, Giang Dần, anh lại tới nữa!”

Nữ MC mang theo vẻ mặt trêu chọc nói.

Giang Dần cũng đã từng một lần tham gia chương trình này để quảng bá album, hơn nữa cách đây cũng không lâu. Lần này lại tới đây, nữ MC không nhịn được lại trêu chọc một phen.

“Cô không chào đón tôi thì tôi về đây.”

Giang Dần giả vờ tức giận đứng lên tính bỏ về, mấy MC lập tức cười lớn giữ anh ta lại. Chu Cầm Cầm đứng gần anh ta nhất cũng vờ đưa tay nắm lấy cánh tay anh ta kéo lại, nhưng Giang Dần lại lơ đãng rút cánh tay ra.

“Sao lại không chào đón chứ, bộ phim của anh gần đây vô cùng hot nha. Mẹ tôi cũng theo dõi hàng ngày, anh có thể tiết lộ sơ sơ cho tôi biết về kết cục phim hay không?”

Nam MC bắt đầu hàn huyên.

Giang Dần ngồi đó cũng chỉ cười cười tỏ vẻ thần bí:

“Kết cục là tất cả nhân vật chính đều chết.”

“Này, anh thật là xấu tính, nếu mà thật như vậy thì chắc chắn khán giả sẽ ném đá biên kịch chết mất.”

Nữ MC cười cười tiếp tục nhìn về phía Tô San:

“Tô San, hình như đây là lần đầu tiên cô hợp tác với Giang Dần đúng không? Cô cảm thấy anh ấy là người như thế nào?”

Ở dưới hiện giờ vẫn chưa sắp xếp máy quay, chỉ có vài người biên kịch chương trình và nhân viên trường quay xem mọi người diễn tập, Hạ Hoa cũng ngồi ở đó.

Tô San đứng bên cạnh Giang Dần, nghe MC hỏi vậy thì cười cười trả lời:

“Anh ấy hát rất hay, tính tình đôi lúc khá hài hước, bình thường cũng rất bình dị gần gũi, không có bệnh ngôi sao gì cả, là người rất tốt.”

Đây là kiểu trả lời nghiêm chỉnh không tìm ra chút sơ hở nào, Giang Dần ở bên cạnh không nhịn được quay qua nhìn cô một cái, không biết là cô nói thật lòng hay giả vờ nữa.

“Nghe nói Giang Dần có hát ca khúc chủ đề của phim, vậy anh có thể cho chúng tôi nghe một đoạn ngắn hay không?”

Nữ MC cầm microphone nói.

Hình như phần này bên phía ban tổ chức đã trao đổi trước với Giang Dần rồi, nên anh ta cũng nhanh chóng gật đầu đồng ý. Trong trường quay bắt đầu vang lên nhạc dạo của ca khúc chủ đề phim.

Giang Dần cầm microphone, nhìn sang Tô San rồi chậm rãi cất tiếng hát.

“Ánh nắng ban mai vương trên đầu ngón tay của nàng, nhớ tới nụ cười trong trẻo kia của nàng, nhớ tới cái nhìn đầu tiên đầy bất ngờ, chỉ mong thời gian ngừng lại tại khoảnh khắc ấy…”*

Ca khúc chủ đề phim vốn dĩ là Giang Dần hát, không khí trong trường quay lúc này cũng vô cùng tốt, cả hai MC chương trình thấy một màn Giang Dần nhìn qua Tô San rồi hát thì vẻ mặt đều trở nên ý vị sâu xa. Ngay cả Hạ Hoa ngồi phía dưới kia cũng mang theo dáng vẻ xem kịch vui, thầm nghĩ đáng lẽ mình nên đưa theo cả Tạ Duyên tới đây.

Ánh mắt Giang Dần vô cùng chăm chú, khiến Tô San cảm thấy hơi lúng túng không biết phải làm sao, cô chỉ tập trung nhìn xuống dưới khán đài với vẻ mặt không cảm xúc.

Khi ca khúc đã kết thúc, mấy MC đều lớn tiếng nói:

“Giang Dần, anh có ý định mời Tô San làm khách mời trong buổi biểu diễn sắp tới của anh không?”

Nghe vậy, Giang Dần còn chưa kịp lên tiếng thì Tô San lại đột nhiên lên tiếng cười nói:

“Ngũ âm của tôi không được đầy đủ, nếu mà mời tôi thì chắc chắn fan của anh ấy sẽ trả vé.”

“Cô có thể ngồi nghe tôi hát.”

Giang Dần bỗng nhiên quay sang nhìn cô nói.

Lập tức không khí trong trường quay trở nên kỳ lạ, cuối cùng nam MC nhanh trí lập tức tiếp lời:

“Tất cả chúng tôi đều muốn đi, anh có thể tặng vé không?”

Tô San vẫn chỉ mỉm cười không nói gì, còn Giang Dần cũng cười cười nói:

“Tất nhiên là có thể.”

Kết thúc đề tài này, nữ MC nhìn nhìn kịch bản chương trình trong tay, sau đó chuyển sang phần trò chuyện tiếp theo, quay sang hỏi Tô San:

“Cô đã hợp tác với nhiều nam nghệ sỹ như vậy, vậy cô cảm thấy trong số đó ai là người phù hợp với tiêu chuẩn chọn chồng của cô nhất?”

Đây là câu hỏi đã trao đổi trước với nhân viên ban tổ chức, Tô San nhanh chóng cầm microphone trả lời:

“Tôi không có tiêu chuẩn chọn chồng nào cả, tôi chỉ dựa vào cảm giác của bản thân mà thôi.”

“Tôi nghe nói trước đây cô có giới thiệu bạn gái cho Tạ Duyên, điều này có thật không?”

Nữ MC mang theo vẻ tò mò hỏi.

Do chỉ là diễn tập, cũng không có máy quay ở trước mặt, Tô San không khỏi cúi đầu cười.

“Nhưng sao trước đây có tin đồn về việc quan hệ của hai người không được tốt lắm, còn lan truyền rằng bởi vì năng lực diễn xuất của cô kém nên suýt nữa thì Tạ Duyên từ chối vai trong phim ‘Chút ánh sáng rực rỡ’, cô suy nghĩ thế nào về chuyện này?”

Nữ MC nhìn nhìn kịch bản trong tay hỏi.

Nghe vậy, Tô San cầm microphone trả lời với vẻ nghiêm túc:

“Thực ra đây chỉ là mọi người suy đoán không có căn cứ. Tạ lão sư là một tiền bối tốt của tôi, anh ấy đã chỉ dạy tôi rất nhiều thứ, chúng tôi không có không hợp nhau.”

Nói tới đây, nữ MC lập tức lên tiếng:

“Nếu quan hệ của hai người tốt như vậy, thì cô có muốn làm sáng tỏ chuyện này ngay tại đây luôn không?”

“Chuyện này… hình như không tốt lắm? Chúng tôi cũng rất lâu rồi không có liên lạc với nhau.”

Tô San còn chưa nói hết lời thì một nhân viên ban tổ chức đã nhận lấy di động của cô từ trong tay Tiểu Chu mang lên sân khấu.

Cũng không chắc là có thể gọi được cho Tạ Duyên hay không, nếu Tạ Duyên mà không nhấc máy thì cũng không còn cách nào khác. Dù sao cũng chỉ là đang diễn tập, Tô San cầm điện thoại lên lướt lướt trong danh bạ tìm tên Tạ Duyên.

Cũng rất may là trong điện thoại cô chỉ lưu hai chữ ‘Tạ Duyên’ nên dù có bị người ta nhìn thấy cũng không sao.

“Thật ra thì tôi cũng đang ế đây, Tô San, nếu được thì cô cũng giới

thiệu một người bạn gái cho tôi được không?"

Nam MC bỗng nhiên trêu chọc một câu.

Nghe vậy, Tô San không nhịn được bật cười một tiếng, hiện giờ đã nhấn nút gọi rồi, nữ MC còn nói cô bật loa ngoài lên.

Chu Cầm Cầm ngồi một bên cạnh đó nhìn một màn này với vẻ mặt thờ ơ, trong lòng thì cảm thấy khinh thường. Nói cho cùng thì cái cô Tô San này không phải là muốn lợi dụng Tạ Duyên để tăng độ chú ý hay sao, thường ngày thì cứ mang theo điệu bộ giả vờ ta đây rất thanh cao, thực chất bên trong chẳng khác nào kỹ nữ!

Điện thoại vang lên vài lần chuông nhưng vẫn không có người bắt máy. Tô San cũng không biết là Tạ Duyên đang làm gì, chỉ có thể cười cười nói với MC:

"Chắc anh ấy đang bận gì đó."

Cô vừa dứt lời thì điện thoại đột nhiên lại thông, trong điện thoại lập tức truyền tới một giọng nam trầm thấp, mang theo vẻ lười biếng:

"Khi nào em mới về, anh đói bụng."

Tô San: "……"

Vì mở loa ngoài, tất cả mọi người trong trường quay đều nghe thấy, tất cả mọi người đều mang theo vẻ mặt ngơ ngác, Hạ Hoa đang ngồi dưới khán đài cũng cau mày sải bước chạy thật nhanh lên sân khấu.

Không ngờ là hắn đang ngủ, Tô San vẫn còn chưa hoàn hồn, Hạ Hoa chạy tới đoạt lấy điện thoại trong tay cô lập tức cúp máy, sau đó quay xuống dưới vẫy vẫy tay với tổng biên tập chương trình đang ngồi bên

dưới khán đài:

“Chuyện ngoài ý muốn, xin mọi người cứ tiếp tục!”

Dù sao cũng là MC có kinh nghiệm, mọi người đều có năng lực ứng biến rất tốt. Thực ra bọn họ cũng đã nghe phong phanh chuyện này rồi, nhưng tất nhiên là tận mắt chứng kiến thì kinh ngạc hơn nhiều. Mọi người giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, đạo diễn chương trình lại bắt đầu để mọi người diễn tập mấy trò chơi nhỏ nữa.

Còn Chu Cầm Cầm thì lại luôn nhìn chằm chằm Tô San. Hoàn toàn không ngờ được tiện nhân này lại âm thầm qua lại với Tạ Duyên, hèn chi gần đây lại lấy được nhiều cơ hội tốt như vậy, còn trở thành nghệ sỹ dưới trướng của Hạ Hoa, không cần nghĩ nhiều cũng hiểu!

Mặc dù sau đó không khí diễn tập trong trường quay có hơi kì lạ nhưng mọi người đều cố gắng giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ có Tô San vẫn còn hơi xấu hổ, cô hoàn toàn không ngờ được Tạ Duyên lại đang ngủ vào giờ này, trước kia hắn chưa bao giờ ngủ vào ban ngày hết!

Diễn tập xong, Hạ Hoa ngồi trong phòng nghỉ chờ cô, vẻ mặt vô cùng âm trầm, không cần hỏi cũng biết chắc vừa mới lớn tiếng tranh cãi với Tạ Duyên một trận. Nhưng thoạt nhìn thì có vẻ anh ta cãi cũng không lại, cho nên sắc mặt mới khó coi như vậy.

“Hai người nhanh nhanh công khai đi, để đỡ mất công tôi suốt ngày thấp thỏm lo lắng đề phòng dùm cho hai người. Tạ Duyên như vậy chắc chắn là cậu ta cố ý, ban ngày ban mặt mà ngủ gì chứ, cho rằng mình là lão già bảy tám mươi tuổi hay sao mà còn đòi ngủ trưa!”

Hạ Hoa càng nói thì càng cảm thấy tức giận, nếu giờ chuyện này mà bị rò rỉ ra bên ngoài chắc chắn mọi người sẽ quay sang chỉ trích Tô

San lợi dụng Tạ Duyên để lăng xê, thế này thì khác nào không dưng lại đi mua việc hay sao!

“Thực ra cũng không thể trách anh ấy, tối nay tôi mới chính thức ghi hình, cho nên chắc anh ấy cũng không ngờ tới. Anh cũng biết mà, anh ấy không phải là người rành việc tham gia mấy gameshow thế này.”

Tô San nhịn không được lên tiếng giải thích thay cho hắn.

Nghe vậy, Hạ Hoa hít một hơi thuốc thật dài. Thôi được rồi, anh ta cũng đã quen tính cách tùy hứng của vị đại ca này rồi, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên gây chuyện.

“Trong đài truyền hình có nhiều người như vậy, một truyền mười, mười truyền thành một trăm, chắc chắn rất khó mà khống chế được, đây coi như là liều dự phòng trước khi hai người chính thức công khai đi.”

Hạ Hoa thở ra một làn khói thuốc, bất đắc dĩ nói.

Thực ra bình thường những nhân viên của đài truyền hình cũng sẽ không nhiều chuyện mà lan truyền lung tung, bởi vì cho dù biết phong phanh là thế nhưng không có chứng cứ rõ ràng thì cũng vô dụng. Mấy kiểu scandal như thế này giống như chuyện thường ngày ở huyện, mọi người nghe riết cũng quen rồi.

Một lát sau lại diễn tập thêm một lần nữa. Đến tối khi ghi hình, đoạn nối máy nói chuyện qua điện thoại kia bị hủy bỏ. Cho dù Tạ Duyên đã biết là đang ghi hình đi chăng nữa thì Hạ Hoa vẫn quyết không để cậu ta nối máy với chương trình nữa.

Tô San cũng rất hiểu tâm trạng của Hạ Hoa. Đến 10 giờ tối, chương

trình kết thúc ghi hình, cô cầm điện thoại định gọi cho Tạ Duyên thì hắn lại vừa lúc gọi tới.

Điện thoại vừa thông, Tô San đeo kính râm đi ra khỏi đài truyền hình, vừa đi vừa nói:

“A lô, em kết thúc công việc rồi.”

Nghe vậy, đầu dây bên kia lập tức vang lên một giọng nói trầm ấm:

“Em đang ở đâu?”

“Em ở…”

Đang nói dở thì Tô San đột nhiên nhìn thấy chiếc Bentley quen thuộc vừa dừng lại ở ven đường, Hạ Hoa ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng nói:

“Lá gan thật là lớn, chỗ này mà cũng dám dừng xe, cậu ta đang e ngại là ở đài truyền hình không có nhiều phóng viên hay sao?”

Gió đêm thổi tới, bên ngoài tòa nhà ánh đèn chiếu rọi nhấp nháy rất bắt mắt. Thỉnh thoảng có một vài nhân viên đài truyền hình đi ra đi vào, làm nghề này phải tăng ca là chuyện rất đỗi bình thường.

Tô San cúp máy, quay ra sau nhìn Tiểu Chu nói:

“Em gọi taxi về trước đi, ngày mai chị có việc bận.”

“Em hiểu rồi!”

Tiểu Chu gật gật đầu với vẻ ngầm hiểu.

Nhìn chiếc xe đang dừng bên vệ đường, Tô San lập tức đeo khẩu trang lên, chậm rãi đi qua đó, nhìn nhìn xung quanh sau đó kéo mở cửa xe ra ngồi vào trong.

Tạ Duyên mặc một bộ quần áo đen từ trên xuống dưới, gần như cả người hòa vào làm một với màn đêm bên ngoài. Sau khi thấy cô đã ngồi vào xe, lại nhìn qua Hạ Hoa đang đứng ở ngoài. Hạ Hoa đứng ở ven đường hình như đang chờ tài xế đánh xe tới, tiện thể nhìn nhìn xung quanh xem có paparazzi hay không.

Dưới sự coi chừng của Hạ Hoa, Tạ Duyên lại quay sang nhìn Tô San vẫn còn đang đeo khẩu trang, giọng nói ôn nhu:

“Em đã ăn cơm chưa?”

Hắn còn chưa hoàn toàn dứt lời, Tô San đột nhiên nhớ tới chuyện hồi chiều, không khỏi nhíu mày, nhìn hắn với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc:

“Hôm nay có phải là anh cố ý không?”

Hạ Hoa vì chuyện này mà tức giận tới mức suýt thì ói máu.

Nghe vậy, vẻ mặt Tạ Duyên cũng không thay đổi, nghiêm túc nói:

“Không phải.”

---Hết Chương 85---

Chương 86: Ấm áp ngọt ngào

“Hôm nay có phải là anh cố ý không?”

“Không phải.”

“Hừ, anh cho rằng em sẽ tin sao?”

Tô San quay mặt sang chỗ khác không thèm nhìn hắn.

Tạ Duyên nhìn nhìn tứ phía, sau đó đột nhiên ghé người qua mổ lên bờ môi đỏ mọng đang hơi dẩu lên của cô một cái, giọng nói trầm thấp:

“Em phải tin tưởng anh.”

Tô San hoảng hốt, theo bản năng đưa tay lên che miệng nhìn nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, nhìn thấy Hạ Hoa đang nhìn chằm chằm bên này, khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi đưa tay ra đẩy đẩy hắn:

“Anh mau lái xe đi!”

Thấy dáng vẻ hoảng hốt sợ hãi của cô, Tạ Duyên không nhịn được khẽ bật cười, sau đó nhấn chân ga, chậm rãi chuyển động tay lái.

Đến lúc xe đã đi được một quãng xa, Tô San quay đầu lại nhìn tòa nhà đài truyền hình đang khuất dần về phía sau, cuối cùng không kiềm chế được lại trừng mắt nhìn hắn nói:

“Anh còn nói là anh không cố ý, anh rõ ràng biết Hạ Hoa đang ở

ngoài nhìn mà anh còn…”

Nói tới đây, cô lại đỏ mặt quay đi không nhìn hắn nữa. Hiện giờ cô mới phát hiện ra Tạ Duyên càng ngày càng xấu tính.

“Anh ta không nhìn thấy được đâu.”

Tạ Duyên hơi mím môi lại, trong ánh mắt còn chứa đầy ý cười.

“Sao lại không thấy, theo em thấy thì chắc chắn là anh cố ý, cuộc điện thoại hôm nay cũng là cố ý, ban ngày ban mặt mà ngủ gì chứ. Tạ lão sư à, diễn xuất của anh thật là xuất quỷ nhập thần!”

Tô San cau mày vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, đánh chết cô cũng không tin Tạ Duyên lại ngủ vào ban ngày.

Tay lái chậm rãi chuyển động, Tạ Duyên nhìn thẳng con đường trước mặt, vừa thản nhiên giải thích:

“Anh đau đầu, cho nên lúc chiều mới nằm nghỉ một lúc.”

Vừa nghe thấy thế, Tô San lập tức quay sang, nghiêm túc nhìn chằm chằm hắn:

“Anh bị sao vậy?”

Hơi thoáng nhìn qua cô một cái, thấy vẻ mặt đầy quan tâm của cô, Tạ Duyên khẽ cười một cái rồi nói:

“Không có gì, là bệnh cũ mà thôi.”

Tạ Duyên chắc chắn sẽ không đem mấy chuyện kiểu này ra để lừa gạt cô, hóa ra đúng là hắn không khỏe. Tô San chớp chớp mắt, yên

lặng nhìn hắn.

Có lẽ bị cái nhìn của cô làm cho lúng túng, Tạ Duyên bỗng đưa một tay ra xoa xoa đầu cô nói:

“Em cứ nhìn anh như vậy thì chắc chắn sẽ xảy ra tai nạn xe cộ đó.”

Phong cảnh bên ngoài lướt về phía sau rất nhanh, Tô San bất đắc dĩ nhìn hắn, sau đó lại tiếp tục nhìn thẳng về phía trước. Lúc này trên đường cũng không có quá nhiều xe cộ qua lại vì giờ đã khá trễ rồi, nếu như là ban ngày thì chắc chắn là sẽ bị kẹt cứng.

“Thực ra anh không cần phải tới đón em thế này đâu, tài xế có thể tới đưa em về được mà.”

Tô San bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Hơi liếc nhìn cô một cái, hắn thấp giọng nói:

“Về đâu?”

Tô San: “……”

Cô đỏ mặt quay đầu mặc kệ hắn. Tạ Duyên càng ngày càng nham hiểm, hèn chi ngay cả Hạ Hoa cũng không có cách nào đối phó.

Cả quãng đường hai người không nói gì nữa, tới lúc đến biệt thự của Tạ Duyên thì Tô San cởi dây an toàn đi xuống xe, chờ hắn đỗ xe xong thì cả hai cùng nhau đi vào.

Vào nhà bật đèn lên, lập tức phòng khách rộng lớn nhờ ánh đèn mà trở nên sáng choang. Tô San đổi giày thành dép trong nhà, đi qua mở tủ lạnh ra. Nếu như Tạ Duyên đang bị đau đầu thì nên ăn gì đó

thanh đạm một chút, cho nên Tô San quyết định nấu mì kèm với một chút rau xanh.

Có điều cô còn chưa kịp lấy cải thìa ra thì đột nhiên bên hông xuất hiện một bàn tay to áp vào, bờ vai bị cằm của hắn đè nặng, một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai:

“Hôm nay anh còn chưa ăn gì hết.”

Cổ bị nhột, Tô San đỏ mặt đóng cửa tủ lạnh lại, sau đó quay người lại giơ cây cải thìa trong tay lên nói:

“Nên giờ em sẽ nấu cho anh ăn đây.”

Cô còn chưa kịp tẩy trang, điều đầu tiên đã nghĩ tới nấu cơm cho hắn, trong đôi mắt trong veo sáng ngời của cô phản chiếu hình ảnh của mình. Ngay trong giây phút này, hắn cảm thấy trong mắt cô chỉ còn một mình mình. Bỗng nhiên hắn đưa tay ôm cô vào trong lồng ngực, đầu vùi vào bên cổ của cô, thấp giọng nói:

“Anh muốn em nấu cơm cho anh cả đời.”

Ánh đèn trên trần nhà vô cùng chói mắt, chiếu rọi khiến không gian trở nên mờ ảo, không chân thật, nghe lời này, chỗ nào đó trong lòng cô rung động, Tô San đỏ mặt, có vẻ bị hắn ôm chặt nên không thoải mái lắm:

“Vậy sao mà được chứ, nếu như đến lúc em già rồi, phải ngồi xe lăn, không lẽ anh còn bắt em phải hầu hạ anh sao?”

Nghe vậy, Tạ Duyen cười khẽ một tiếng, giọng điệu mang theo vẻ sung sướng:

“Vậy lúc đó để anh hầu hạ em.”

Nói xong hắn buông cô ra, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu của cô:

“Anh đi tắm đây.”

Tô San: “……”

Nhìn hình bóng của hắn thong thả đi lên lầu hai, Tô San không hiểu sao cảm thấy người này thật là xấu tính, đi tắm thì đi tắm, vì sao còn thông báo với cô làm cái gì!

Cầm cải thìa, cô vào trong bếp tìm mì sợi. Bởi vì lúc nãy khi ở đài truyền hình cô đã ăn rồi, nên giờ chỉ cần nấu một phần cho Tạ Duyên là được.

Bởi vì sợ mì sẽ trương lên nên Tô San cũng không chế nước dùng vào ngay mà đợi Tạ Duyên đã đi xuống mới đổ nước vào, rắc thêm một chút hành lá, sau đó để hắn bưng tô mì ra ngoài bàn ăn.

“Anh cứ ăn từ từ, nếu không đủ thì nói em xuống nấu thêm cho anh.”

Tô San nói xong liền cất bước đi lên lầu. Cả ngày mệt mỏi, giờ phút này cô cần nhất là ngâm mình vào bồn tắm để thư giãn.

Nhìn hình bóng của cô dần khuất khỏi tầm mắt, Tạ Duyên lại chuyển ánh mắt nhìn xuống tô mì sợi thơm phức, hình như cho dù cô làm cái gì đi nữa thì chỉ cần nhìn thôi cũng đã kích thích vị giác rồi.

Đi lên lầu, Tô San mở tủ quần áo ra tìm quần áo của mình, trước khi bước vào phòng tắm còn kiểm tra kỹ lưỡng xem trong này đã có khăn lông hay chưa, may là lần này mọi thứ đều có đầy đủ.

Gội đầu xong, cô liền xả nước ấm vào bồn rồi ngâm mình trong đó. Khi dòng nước ấm áp bao phủ toàn bộ thân thể thì dường như sự mệt mỏi nguyên một ngày hôm nay hoàn toàn tan theo mây khói.

Ngâm mình khoảng hơn mười phút, Tô San mới đứng lên mặc quần áo. Đến lúc cô đã lau khô tóc đi xuống, thì Tạ Duyên vẫn đang ở phòng khách xem gì đó trên máy tính. Cô đi xuống, nhìn tô mì trên bàn đã được chén sạch, không thể không hỏi lại:

“Anh còn muốn ăn thêm không?”

Mặc dù buổi tối mà ăn nhiều quá cũng không tốt, nhưng Tô San vẫn mong hắn sẽ ăn nhiều một chút.

Mới vừa tắm xong, làm da cô vẫn còn hơi hồng hồng, chiếc váy ngủ rộng thùng thình dài tới đầu gối lộ ra cẳng chân thon dài tinh tế trắng nõn, ở dưới ánh đèn dường như sáng lấp lánh. Tạ Duyên bỏ laptop qua một bên, đưa tay ra nắm lấy cánh tay của cô, kéo cô xuống ngồi lên đùi mình. Không để cho cô kịp giãy giụa, đầu vùi vào bên cổ tràn đầy hương thơm của cô, lẩm bẩm:

“Anh đau đầu.”

Tô San đang tính giãy giụa, thấy hắn đang cau mày lại, không nhịn được đưa tay nhấn nhấn vào giữa trán của hắn, cảm thấy hơi đau lòng:

“Đau thì đi bệnh viện khám thử xem.”

Có khi uống thuốc giảm đau vào sẽ đỡ hơn một chút.

“Không cần đâu.”

Tạ Duyên lấy tay ôm lấy vòng eo mềm mại của cô, mắt nhắm hờ, dựa đầu vào cổ của cô, giọng nói khàn khán:

“Đây là do di truyền, cố gắng chịu một lúc là không sao nữa.”

Nghe vậy Tô San càng đau lòng hơn, chỉ có thể đưa tay ôm lấy bờ vai của hắn, cứ yên lặng như vậy một lúc lâu.

Cô vốn tưởng đau đầu này là do lúc trước Tạ Duyên đóng phim bị ngã từ trên cao xuống mà thành, không ngờ là do di truyền. Có điều bệnh đau đầu di truyền rất khó trị tận gốc, hơn nữa đau không có quy luật. Có vẻ Hạ Hoa cũng không biết chuyện này, hoặc là do Tạ Duyên chưa bao giờ nói với anh ta.

Thật lâu sau Tạ Duyên mới ngẩng đầu lên, tay day day trán:

“Anh không sao, em đi ngủ trước đi.”

Hiện giờ Tô San vẫn đang ngồi trên đùi hắn, nhìn nhìn vào ánh mắt thả lỏng của hắn, cô hơi dừng lại suy nghĩ giây lát, đột nhiên mạnh dạn đưa tay ôm lấy eo hắn, cảm thấy cơ thể của hắn cứng đờ ra, cô chỉ có thể đỏ mặt nhỏ giọng nói:

“Em…em rất sợ anh xảy ra chuyện.”

Cảm thấy thân hình nhỏ nhắn mềm mại trong lòng hơi run rẩy, đột nhiên Tạ Duyên cảm thấy hơi bất đắc dĩ, đưa tay nắm lấy vai của cô, ánh mắt sáng quắc nói:

“Sẽ không có chuyện gì đâu, nhưng nếu mà em cùng ngủ với anh, thì chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra đó.”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, nghe vậy ánh mắt của Tô San

lập tức trở nên hoảng loạn, cô nhẹ giọng nói:

“Em…em tin tưởng anh.”

Nghe vậy, Tạ Duyên chỉ có thể cười khổ một tiếng, hắn không có được sự tự chủ như Liễu Hạ Huệ.

“Em phải nhớ kỹ rằng, sự tự chủ của anh không tốt được như vậy.”

Hắn nhìn chằm chằm cô nói. Vừa nói xong lập tức lật người đè cô nằm ra sô pha, gấp gáp không chờ nổi hôn lên bờ môi đỏ bừng nhỏ nhắn kia, từng dây thần kinh đều gần như ở trong trạng thái kích động, không biết đây là do đang bị đau đầu hay đang hưng phấn. Bàn tay hắn bắt đầu lần mò từ bên trên sờ soạng xuống phần đùi của cô mà vuốt ve.

Đầu của Tô San bị hắn ép buộc ngẩng lên, cô chỉ có thể gắng sức hô hấp. Nhìn thấy chùm đèn lấp lánh chói mắt trên trần nhà, không nhịn được vừa thở dồn dập vừa nói:

“Không phải là…là anh đang đau đầu sao?”

“Vì vậy anh đang cần làm chuyện khác để dời đi lực chú ý.”

Giọng nói của hắn khàn khàn, từng cái hôn nóng bỏng bắt đầu hôn xuống dưới, lại thêm hương thơm nhàn nhạt từ trên người cô tỏa ra giống như đang muốn phá vỡ lý trí của hắn, không cho phép bỏ qua.

Hắn đã cho cô cơ hội nhưng là do cô không chịu nắm bắt, vì vậy không thể trách hắn được.

…

Từ phòng khách, tới phòng ngủ, rồi lại qua phòng tắm, Tô San thực sự không nhớ nổi là mình ngủ khi nào. Cô chỉ thầm hận sao mình lại mềm lòng như vậy!

Khi tiếng chuông báo thức vang lên bên tai, Tô San vẫn còn đang rất mệt, chỉ muốn ngủ tiếp. Có điều cô vẫn nhớ rõ hôm nay cô phải gặp mặt ba mẹ của Tạ Duyên, cho nên nhất định phải rời giường.

Khẽ mở mắt ra, vài tia nắng đã lọt qua khe hở của rèm cửa sổ chiếu vào phòng. Tô San đưa tay ra mò mò điện thoại, lại chỉ cảm thấy cả người rã rời, hơi động một chút là đau đớn. Ngay lúc này đây, cô thật sự là rất mệt, mệt tới mức chỉ mong sao có thể ngủ liên tục một ngày một đêm.

Lúc mở điện thoại ra, thấy đã là tám giờ rưỡi rồi, Tô San lập tức ngồi dậy, ngay lúc này một thân hình cao lớn đi từ ngoài vào. Nhìn thấy hắn, sắc mặt của Tô San lập tức trở nên không tốt. Đàn ông đều là kẻ lừa đảo, mà Tạ Duyên thì chính là kẻ lừa đảo gian xảo nhất trong số đó!

“Nếu mệt thì chờ tới buổi chiều rồi tụi mình hãy qua đó, để anh gọi điện báo cho ba mẹ.”

Có vẻ hiện giờ tâm tình của Tạ Duyên không tồi, trong ánh mắt đều tràn đầy sự phấn chấn, đi tới bên cạnh giường, đúng là chuẩn bị gọi điện thật.

Tô San chỉ có thể hừ nhẹ một tiếng, giọng nói vẫn khàn khàn:

“Em mệt như vậy là lỗi của ai hả? Rõ ràng đã hẹn là buổi sáng, giờ đột nhiên lại dời sang buổi chiều, vậy thì ba mẹ của anh sẽ nghĩ về em như thế nào?”

Giọng của cô mặc dù khàn khàn nhưng vẫn vô cùng dễ nghe. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ vẫn còn mơ màng mang theo vẻ buồn ngủ, mắt vẫn còn không mở ra nổi, Tạ Duyên không nhịn được cúi đầu, đưa tay xoa xoa đầu cô, thấp giọng nói:

“Thật xin lỗi, là do anh không chịu kiềm chế lại.”

Tự chủ của hắn vốn dĩ đã không tốt, hơn nữa hôm qua như vậy đã là cật lực khống chế bản thân rồi.

Cô liếc hắn một cái, tuyệt đối không muốn quan tâm tới hắn nữa. Người này chính là một kẻ lừa đảo vô cùng nham hiểm, rõ ràng đã nói là một lần cuối cùng…

“Anh tránh ra, em phải đi đánh răng!”

Tô San đỏ mặt tức giận nói, cố gắng để mình không nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Có lẽ do cô kích động khiến chăn bị lỏng ra, lộ ra phần xương quai xanh trắng nõn của cô vẫn còn có một vài vết đỏ đỏ. Ánh mắt của Tạ Duyên lập tức tối sầm lại, ho nhẹ một tiếng, lập tức nhìn qua chỗ khác:

“Anh đã mua bánh quẩy và sữa đậu nành, lát nữa em ra thì ăn tạm đi nhé.”

Hắn nói xong lập tức xoay người đi ra khỏi phòng. Khi hắn đã rời khỏi phòng, Tô San lại lăn lộn vài vòng trong ổ chăn, sau đó không thể không cố gắng lết dậy mặc quần áo.

Đến khi vào phòng tắm, nhìn thấy phần cổ của cô hoàn toàn không có chút dấu vết gì nhưng những chỗ khác thì hồng hồng tím tím

chằng chịt. Cô lập tức cảm thấy Tạ Duyên thật là quá mưu mô, biết rõ hôm nay cô phải đi gặp ba mẹ hắn, hèn chi không cắn lên cổ của cô.

Sau khi đánh răng, rửa mặt xong, Tô San đi xuống lầu, thấy Tạ Duyên đã sửa soạn quần áo tươm tất ngồi đó đọc báo. Tô San lập tức trầm mặt, ngồi vào bàn ăn, sau đó bưng ly sữa đậu nành lên uống một miếng.

Thấy sắc mặt của cô không tốt, Tạ Duyên cảm thấy hơi có lỗi, đặt tờ báo xuống, giọng nói ấm áp:

“Thật xin lỗi, là tại anh không chịu suy xét đến việc em bận rộn đóng phim.”

Mắt nhìn thoáng qua phía đó, mắt thấy trên mặt hắn còn mang theo sự quan tâm lo lắng, Tô San bĩu mỗi, trong lòng thì đã mềm nhũn:

“Thôi được rồi, lần sau chỉ cần anh chú ý một chút là được.”

Vừa dứt lời, mặt cô lại đỏ bừng lên, muốn tự vả miệng mình một cái. Vì sao cô lại nói ‘lần sau’ làm cái gì!

Thấy cô ngại ngùng cúi đầu không dám nhìn mình, Tạ Duyên không thể không ghé đầu lại gần chăm chú nhìn cô, trong ánh mắt ngập tràn ý cười vui vẻ:

“Em yên tâm, lần sau anh nhất định sẽ chú ý.”

---Hết Chương 86---

Chương 87: Ra mắt ba mẹ của hắn

“Em yên tâm, lần sau nhất định anh sẽ chú ý.”

Tô San hiện giờ hoàn toàn không muốn nói bất kỳ câu nào với hắn nữa. Người này tâm cơ quá thâm trầm, bề ngoài thì trông rất nghiêm túc thật thà, hèn chi ngay cả Hạ Hoa cũng không thể chiếm được một chút lợi ích nào từ hắn.

Ăn sáng xong, Tô San liền đi thay đồ, là một chiếc váy liền màu xanh da trời kiểu dáng khá đơn giản. Cô cảm thấy không nên trang điểm quá đẹp, sẽ khiến người ta cảm thấy hơi xa cách, chỉ cần trang điểm nhẹ là được.

Sau khi lên xe, Tô San đột nhiên mới nhớ ra mình còn không biết ba mẹ Tạ Duyên là làm nghề gì, nhưng giờ cô lại không muốn nói chuyện với hắn, cho nên chỉ có thể nghẹn trong họng, ngồi đó lướt lướt mạng.

Bộ phim của cô và Giang Dần không phải phát sóng theo tuần mà phát sóng hàng ngày, vì vậy tới cuối tuần này là kết thúc phim rồi. Tỉ suất người xem tổng thể thì đứng vị trí thứ hai. Phim “Tiên lộ” của Vương Trừng cũng chiếu vào thời gian này nhưng do mỗi tuần chỉ chiếu vào ngày cuối tuần nên độ hot cũng không bằng bên này.

Hạ Hoa còn nói cô nằm trong danh sách đề cử của một giải thưởng lĩnh vực phim truyền hình, hạng mục ‘Diễn viên được yêu thích nhất’. Lễ trao giải sẽ được cử hành vào giữa tháng này, ngoài cô thì còn có một vài tiểu hoa đán như Dương Chỉ, Lý Tuyết, Mục Dao, Trương

Thiên Thiên cũng nằm trong danh sách đề cử. Giải thưởng này cũng xem như là một kiểu khẳng định mức độ yêu thích của khán giả đối với mình, thực ra có đạt giải hay không là dựa vào tỉ suất xuất hiện trên truyền thông mà thôi. Bộ phim này của cô và Giang Dần mặc dù không phải quá mức rầm rộ nhưng vẫn có chút tiếng tăm, chỉ là phần sau của bộ phim do kịch bản bị sửa tăng đất diễn của Chu Cầm Cầm lên quá nhiều làm tổng thể bộ phim khiến cho người ta có cảm giác không hài hòa lắm.

Cư dân mạng A: “Đau lòng thay cho Tô Tô, ba tập phim mới xuất hiện được năm phút đồng hồ, cô nữ thứ này chắc chắn vào đây nhờ cửa sau phải không? *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng B: “Diễn xuất nát như phân của Chu Cầm Cầm đúng là vạn năm không đổi, chỉ cần nhìn thấy cô ta là đã cảm thấy ngán ngẩm muốn tắt TV *nôn mửa*”

Cư dân mạng C: “Bộ phim này chắc dành để lăng xê nữ thứ phải không, đau lòng cho Tô Tô nhà tui *đáng thương*”

Cư dân mạng D: “Nhân vật nữ chính mà sắp thành diễn viên quần chúng rồi, có khi nào kết cục là nam chính và nữ phụ ở bên nhau hay không?”

Cư dân mạng E: “Mọi người ai cũng nói là Tô San có chỗ chống lưng. M* nó, người ta mà có chỗ chống lưng thì sao đất diễn lại bị xóa hết như thế này chứ?”

Cư dân mạng F: “Vốn dĩ tôi cũng khá thích Giang Dần, nhưng sau khi xem phim này thì đột nhiên lại thấy ghét anh ta, sao lại đi đóng nam cặn bã thế này *nôn mửa*”

Hiện giờ phần lớn dư luận liên quan đến bộ phim là chê bai nội dung

phần sau của kịch bản. Chắc chắn Hạ Hoa cũng có nhúng tay trong này để phóng đại việc cô bị xóa đất diễn để chiếm được sự đồng cảm của khán giả, đây chính là thời cơ vô cùng tốt, con người bình thường đều có tâm lý bênh vực kẻ yếu.

Weibo của Tô San hiện giờ đã có khoảng 1500 vạn người theo dõi, chỉ đơn giản đăng một tấm hình selfie lên cũng đã có mấy vạn bình luận. Cô đã từng trải qua thời kỳ bị toàn bộ cư dân mạng chỉ trích, cho nên cái cảm giác bỗng nhiên nổi tiếng sau một đêm thế này cũng không thể làm cho cô quá đỗi vui mừng. Trong giới giải trí, thời thế thay đổi liên tục, ai mà biết liệu ngày mai có từ trên đỉnh cao mà ngã xuống hay không, cứ dùng tâm lý bình thản mà đón nhận mọi chuyện là tốt nhất.

“Hôm qua hình như chúng ta không có dùng biện pháp…”

Tô San: “……”

Hắn đột nhiên lên tiếng khiến cô còn chưa kịp định hình, chỉ ngơ ngác ngẩng đầu nhìn qua người đán ông đang lái xe ở bên cạnh, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần đỏ lên.

Hắn hơi nghiêng mặt sang, nghiêm túc nhìn cô nói:

“Nhưng cũng không sao cả, tuổi của anh cũng không còn nhỏ nữa, ba mẹ anh giờ cũng muốn bế cháu nội rồi.”

Hai người nhìn nhau, Tô San không nhịn được mặt lại đỏ bừng, mắt chỉ mở thật to, không biết phải nói gì. Trong giới giải trí thì việc trên dưới bốn mươi tuổi mới kết hôn có cả đống. Khoảng chừng ba mươi tuổi mà kết hôn đã là sớm rồi. Ở tuổi như Tạ Duyên thì người bình thường là nên kết hôn rồi, nhưng ở trong giới giải trí thì có rất nhiều người tầm tuổi của hắn vẫn chưa kết hôn.

“Nhưng…nếu không có thì sao?”

Tô San không nhịn được khẽ nhìn qua hắn, cảm thấy mình nói vậy đã là uyển chuyển lắm rồi.

Nghe vậy, sắc mặt của Tạ Duyên cũng không có chút thay đổi nào, giọng nói trầm thấp:

“Vậy thì chúng ta có thể kết hôn trước rồi sinh con sau.”

Tô San: “……”

Cô cúi đầu không nói nữa, chỉ có gương mặt vẫn nóng lên. Chuyện kết hôn gì đó cô cảm thấy cứ nên thuận theo tự nhiên là tốt nhất. Hơn nữa cô còn chưa gặp mặt ba mẹ của Tạ Duyên, không biết liệu họ có thích cô hay không.

Có lẽ là hiểu được suy nghĩ của cô, Tạ Duyên quay sang nhìn cô, khẽ cười một tiếng:

“Hồi trước khi em từ chối anh thì đâu có thấy em thiếu tự tin như vậy đâu.”

Nghe vậy, Tô San lại lập tức ngẩng đầu lên, cau mày nói:

“Em từ chối anh hồi nào?”

Rõ ràng là cô nhận lời rất nhanh mà, làm gì có từ chối.

“Anh đã ngầm ám chỉ với em nhiều lần như vậy, mà em thì cứ ngơ đi, giả vờ như không thấy, vậy mà còn không phải là từ chối sao?”

Tạ Duyên vừa lái xe vừa nói với giọng điệu thăm dò.

Nghe vậy, Tô San đỏ mặt ho nhẹ một tiếng không nói gì. Thực ra lúc đó cô cũng đã nhận ra một chút xíu, nhưng do cô vẫn cảm thấy không nên yêu đương quá sớm nên mới như thế. Có điều Tạ Duyên lại là người cố chấp kiên trì, cho dù cô là cục đá thì cũng sẽ bị đả động.

Cả quãng đường còn lại không khí trong xe vẫn luôn kỳ quái, cuối cùng xe dừng lại trước cửa một căn biệt thự nhỏ.

Tô San bắt đầu cảm thấy hơi hồi hộp lo lắng. Nói thế nào đi nữa thì cô vẫn mong có được sự chúc phúc của gia đình cả hai bên.

Sau khi xuống xe, đập vào mắt là một vườn hoa đầy màu sắc, vào mùa này nên hoa nở rất nhiều, cành lá của cây cối trong vườn trông cũng rất chỉnh tề, nhìn là biết thường ngày đều có người chăm sóc vô cùng kỹ lưỡng.

Tô San cũng không phải là không có chuẩn bị gì. Cô nghe Tạ Duyên nói mẹ hắn thích gấm Tô Châu cho nên cô có cầm theo một bức tranh thêu trăm hoa đua nở tới đây. Bức tranh thêu này là do hồi trước cô nổi hứng muốn thêu, có điều lúc đó chỉ thêu một nửa rồi bỏ dở. Gần đây cô lại tranh thủ thời gian rảnh lấy ra thêu tiếp phần còn lại cho xong. Kiểu gấm Tô Châu này thêu rất mất thời gian, nêu không phải do lúc trước cô có thêu được phân nửa rồi thì chắc chắn cô không thể nào hoàn thành được trước ngày hôm nay. Còn với ba của Tạ Duyên thì cô có chuẩn bị một ít trà khô. Bởi vì Tạ Duyên nói ba của hắn cũng không đặc biệt thích thứ gì, cho nên khiến Tô San cảm thấy hơi bối rối.

“Làm sao bây giờ, em cảm thấy hơi lo lắng.”

Cô đã đứng trước cửa đột nhiên lại không có dũng khí bước vào.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô biểu lộ rõ vẻ lo lắng ra mặt, ngay cả lễ trao giải lần trước cô cũng không như vậy, Tạ Duyên không thể không cúi đầu lặng lẽ hôn một cái lên má của cô:

“Còn lo lắng nữa không?”

Tô San trừng mắt nhìn hắn, cảm thấy hơi tức giận. Tạ Duyên thì nhanh chóng kéo tay dắt cô đi vào trong nhà.

Trong phòng khách còn vang lên tiếng kinh kịch, toàn bộ không gian được trang trí theo phong cách của thời đại cũ, ngay cả sô pha cũng bằng da. Trên tường có treo một bức tranh sơn thủy, nhìn là biết tranh của một họa sỹ nổi tiếng. Tô San đánh giá một hồi cảm thấy nếu mình mà cũng cố gắng tập trung để vẽ thì cũng sẽ không kém bức này lắm.

Lúc này một người phụ nữ mặc một bộ đồ thể thao màu tím đột nhiên từ trong phòng bếp đi ra. Dì ấy thoạt nhìn rất trẻ, rất có khí chất, trong tay còn cầm một bình nước trái cây. Sau khi nhìn thấy hai người tụi cô, sắc mặt khẽ thay đổi, cười cười đi tới:

“Thằng nhóc này, con thật là không có lương tâm, có bạn gái mà tới tận bây giờ mới chịu đưa về nhà.”

Sau khi tới gần, mẹ Tạ hơi thoáng nhìn đánh giá Tô San một cái, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trẻ trung, lập tức vui mừng cười nói:

“Con là Tô San phải không? Đúng là rất xinh đẹp. Do gần đây dì không có ở trong nước, nếu sớm biết chuyện này thì chắc chắn sẽ nhanh chóng về nước để gặp con rồi.”

Nghe vậy, người đang ngồi trên sô pha xem kinh kịch cũng quay đầu lại, vừa nhìn thấy Tạ Duyên đã lập tức hừ lạnh một tiếng. Nhưng sau khi ông ấy nhìn thấy Tô San thì sắc mặt lại hòa hoãn, cầm lấy cặp kính trên bàn đeo lên rồi cũng đi qua đằng này.

“Bác cứ ngồi đi ạ.”

Tô San vội vàng nói, nhưng khi nhìn rõ người đàn ông khoảng 60 mươi tuổi này thì trong lòng lại không thể không kinh ngạc hoảng hốt.

Tạ Thuyên, là đạo diễn phim truyền hình rất nổi tiếng trong nước, chuyên làm phim về thời kỳ dân quốc và thời kháng chiến, đã từng ba lần đoạt giải đạo diễn xuất sắc nhất. Có điều là do chỉ làm phim chính kịch nên từ trước tới giờ vẫn khá khiêm tốn, ít khi xuất hiện trước truyền thông. Tô San biết tới ông ấy là vì ba của cô rất hay xem thể loại phim như thế này, vì vậy cô cũng hay quan tâm đến mấy đạo diễn trong lĩnh vực này. Có điều những năm gần đây Tạ Thuyên cũng không quay bộ phim nào nữa. Tô San hoàn toàn không ngờ được ông ấy lại là ba của Tạ Duyên!

“Không sao, không sao, cháu cũng ngồi đi, cứ tự nhiên như ở nhà, không cần phải khách sáo.”

Tạ Thuyên đẩy đẩy mắt kính, ngồi trên sô pha đối diện, hòa ái nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, cứ tự nhiên như ở nhà là được. Tiểu Tô, cháu thích ăn trái cây gì không, để dì vào trong bếp lấy cho cháu nhé.”

Mẹ Tạ cười cười nhìn cô.

Tô San lập tức đứng lên khách khí nói:

“Dì đừng khách khí như vậy, cháu cũng không thấy đói bụng lắm.”

TV hiện vẫn đang truyền tới âm thanh kinh kịch, mẹ Tạ thì cứ cười cười nhìn chằm chằm Tô San, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng. Cô bé này khi cười lên thì rất xinh đẹp, cũng rất có khí chất, nghe nói còn tinh thông cầm kỳ thi họa. Hóa ra con trai của bà cũng thích kiểu con gái có khí chất cổ điển thế này.

Lúc này Tạ Thuyên ngồi trên sô pha nhìn sang Tạ Duyên, người nãy giờ vẫn chỉ nhìn Tô San, không khỏi liếc hắn một cái, mày hơi nhíu lại:

“Con cũng biết đường tìm bạn gái cơ đấy, ba còn tưởng con sẽ bị ế tới già.”

---Hết Chương 87---

Chương 88: Vừa lòng

“Con cũng biết đường tìm bạn gái cơ đấy, ba còn tưởng con sẽ bị ế tới già.”

Tô San cảm thấy hơi xấu hổ nhìn qua Tạ Duyên ngồi bên cạnh. Tạ Duyên thì vẫn duy trì vẻ mặt như cũ, giọng nói thản nhiên vang lên:

“Muốn có được thứ tốt thì phải biết kiên nhẫn chờ đợi.”

Tô San: “……”

Cô đỏ mặt hóa đá ngồi ở một góc trên sô pha. Âm thanh kinh kịch vẫn từ TV vang lên, mẹ Tô nhìn Tạ Duyên với vẻ mặt rất kinh ngạc, không ngờ rằng mới có mấy tháng không gặp, con trai của mình còn biết nói mấy lời buồn nôn như thế này nữa.

Tạ Thuyên cũng mang theo ánh mắt khác thường nhìn con trai, sau đó lại quay sang nhìn Tô San cười cười nói:

“Gần đây Tiểu Tô đang đóng phim của đạo diễn Lê phải không?”

“Dạ thưa bác, đúng vậy.”

Tô San khẽ gật đầu trả lời.

Tạ Thuyên ở ngoài đời trông già hơn một chút so với mấy tấm hình trên mạng, mái tóc hoa tiêu, trán cũng đã đầy nếp nhăn. Lúc bước vào nhà khi ông ấy nhìn Tạ Duyên thì phong thái rất giống với đạo diễn đang ở trường quay, vừa nghiêm túc, vừa khí thế khiến người

khác kính sợ. Tuy nhiên đến lúc đứng lên nói chuyện với cô thì lại rất hòa ái dễ gần.

“Không tồi, nếu cháu có thể được ông ấy chọn thì có thể nói rằng thực lực của bản thân cháu chắc chắn cũng không tồi.”

Tạ Thuyên cười cười, bưng tách trà nóng trên bàn lên nhấp một ngụm, sau đó lại chậm rãi nói:

“Có điều, khi bác xem những cảnh của cháu đóng, thì có đôi khi mang theo sự cố ý diễn quá nhiều, đây chính là khuyết điểm lớn nhất của cháu.”

Nghe vậy, mẹ Tạ ngồi bên cạnh không nhịn được trừng mắt nhìn ông ấy:

“Làm gì có ai lại nói như vậy chứ, ông cho rằng bây giờ đang đóng phim hả?”

“Không sao đâu ạ, có thể có được cơ hội nghe ý kiến góp ý của bác trai, đây là điều mà cháu mong còn không được.”

Tô San vội vàng nói.

Hiếm lắm mới có một đạo diễn kinh nghiệm lâu năm chỉ dạy cho cô, đây chính là một cơ hội hiếm có khó tìm, đương nhiên là Tô San sẽ không từ chối.

Nghe vậy, Tạ Thuyên cũng liếc mắt nhìn qua mẹ Tạ:

“Bà thì biết nghệ thuật là cái gì đâu.”

Mẹ Tạ hừ lạnh một tiếng:

“Tôi không hiểu, phải rồi, chỉ có ông là lợi hại!”

Nói xong mẹ Tạ lập tức đứng dậy đi ra vườn tưới hoa, còn Tô San thì cảm thấy dở khóc dở cười. Đúng là những người làm nghệ thuật lâu năm thì luôn luôn có một sự cố chấp nhất định đối với một số khía cạnh mà mình thích.

Thấy bà ấy đi khỏi, Tạ Thuyên đột nhiên cầm lấy remote, chuyển sang kênh của đài Tương Nam, lúc này cũng đang phát lại phim của cô và Giang Dần. Trong TV đang chiếu tới cảnh cô bị người ta đuổi giết, hiện đã chạy tới bờ vực sâu thăm thẳm trên núi. Phần bờ vực thẳm này không có thật mà được tạo ra nhờ hiệu ứng, cho nên khi đóng cảnh này Tô San phải dựa vào sự tưởng tượng của bản thân mới có thể đóng được.

“Theo góc độ chuyên nghiệp mà nói, đoạn này cháu đóng cũng không có sơ hở gì, trong mắt khán giả sẽ chỉ cảm nhận được rằng diễn xuất của cháu rất tốt, nhưng nếu nghiên cứu sâu hơn mà nói, cách diễn của cháu vẫn chỉ nằm trong phạm vi là đang đóng phim.”

Tạ Thuyên vừa nói vừa chuyển sang kênh phim điện ảnh, hiện giờ trong TV đang chiếu tới một bộ phim điện ảnh nước ngoài. Diễn viên đóng vai nữ chính của phim này đã từng đạt giải Oscar, bộ phim này cũng là bộ phim nổi tiếng trên toàn thế giới.

“Cháu xem đoạn này, cháu cảm thấy sự khác biệt là ở chỗ nào?”

Tạ Thuyên mang theo vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô.

Thấy ông ấy khi nói chuyện về việc đóng phim thì sẽ trở nên vô cùng nghiêm túc, Tô San cũng chăm chú xem đoạn phim đang chiếu trên TV. Đây là đoạn nhân vật nam chính bị thương, nhưng nữ chính lại

không thể tới cứu anh ta, nữ chính khóc vô cùng cảm động. Tô San suy nghĩ, nếu là cô đóng cảnh này, thì phản ứng đầu tiên của cô sẽ là cô gắng khóc mãnh liệt hơn một chút nữa. Có điều suy nghĩ đến câu hỏi của Tạ Thuyên, cô đột nhiên mới nhận ra mình phạm phải một sai lầm, từ trước đến giờ, khi đóng phim cô vẫn luôn dùng đầu để suy nghĩ mình phải diễn như thế nào, nhưng cô lại không hòa mình vào hoàn cảnh của nhân vật để nhìn trên một góc độ hiện thực hơn. Nếu cô đóng vai này thì cô sẽ khóc thật đau lòng, nhưng thực tế thì nữ chính lại không khóc quá mức đau lòng, cô ấy chỉ che miệng cố gắng không để mình lên tiếng gọi tên nam chính, trong hốc mắt thì đã đầy nước mắt. Mặc dù cô ấy khóc trông không quá đau lòng, nhưng nhìn tổng thể thì việc cô ấy khóc như vậy càng khiến cho không khí có vẻ bi thương hơn.

“Nhưng nếu quá nhập vai thì sau đó sẽ rất khó có thể thoát ra khỏi vai diễn.”

Vẻ mặt của Tô San cũng rất nghiêm túc, hiện giờ khi nói tới việc đóng phim thì quan hệ của cô và ông ấy chỉ đơn giản là tiền bối và hậu bối.

Cả trong nước hay nước ngoài đều có rất nhiều bộ phim điện ảnh kinh điển. Nhưng mỗi một bộ phim kinh điển đều là kết quả của sự trả giá vô cùng lớn mà mọi người không thể tưởng tượng được. Cứ suốt ngày đóng phim, đến lúc bản thân diễn viên đã hoàn toàn nhập vai thì để thoát khỏi nó không phải là điều dễ dàng.

Có rất nhiều diễn viên hài rất kinh điển rất nổi tiếng, thì thực tế họ lại mắc bệnh trầm cảm. Trong giới giải trí cũng từng có một diễn viên chỉ nhờ đóng một bộ phim mà thành danh, chỉ đóng một bộ phim này nhưng anh ta lại lấy được danh hiệu Ảnh đế của cả ba giải thưởng. Có điều do anh ta nhập vai quá sâu, nên trong cuộc sống bình thường anh ta cũng cứ suốt ngày lầm lũi, sau đó phải trị liệu tâm lý

rất lâu mới khỏi, hiện giờ cũng đã lui về hậu đài rồi. Những người có tố chất tâm lý tốt thì sẽ biết làm như thế nào để điều chỉnh trạng thái của bản thân cho phù hợp, còn nếu người nào có tố chất tâm lý không tốt lắm thì nếu nhập vai quá sâu sẽ dẫn đến sự tổn thương rất lớn về mặt tâm lý.

Giống như bộ phim thời dân quốc mà Tô San hiện đang đóng, mỗi lần đóng phim thì cô đều nhớ tới đời trước của mình, sau đó cảm xúc bắt đầu dâng trào lên, những lúc như vậy cô cảm thấy mình cũng giống như nhân vật nữ thứ trong phim, rất muốn hút thuốc. Có điều mỗi lần như vậy thì cô chỉ một mình ngồi một chỗ để điều chỉnh lại trạng thái cảm xúc của bản thân, thực sự loại cảm giác đó không dễ chịu chút nào. Có một câu nói rất đúng, nếu bản thân mình mà cứ sắm vai thành cuộc đời của người khác quá nhiều, sẽ có một ngày bản thân mình cũng không rõ mình là ai nữa.

“Muốn đạt được một chiếc cúp, thì phải có tố chất tâm lý đủ mạnh mẽ để gánh được chiếc cúp đó. Có điều như cháu hiện giờ đã rất tốt rồi, nhưng người tầm tuổi như cháu bây giờ rất ít người có được cái nhìn sâu sắc như vậy.”

Nói xong, Tạ Thuyên lại đưa tay đẩy đẩy chiếc kính lão trên sống mũi:

“Nhưng đây cũng chỉ là do bệnh nghề nghiệp của bác, hiện giờ cũng không quay phim gì được nữa, nhưng có điều đến lúc đám cưới của hai đứa thì bác vẫn hoàn toàn dư sức quay phim phóng sự.”

Nghe vậy, Tô San lập tức ngượng ngùng cúi đầu, vành tai đỏ ửng.

Những người khác thì không biết da mặt của cô rất mỏng nhưng Tạ Duyên thì biết, còn cố ý nhích lại gần, tay vòng qua ôm lấy vai của cô, nhẹ giọng nói:

“Em đừng để ý tới ông ấy, tụi mình sẽ thuê người khác tới quay.”

Hắn vừa nói xong, Tô San không khỏi trừng mắt nhìn hắn, cảm thấy Tạ Duyên hoàn toàn không phải là con ruột của đạo diễn Tạ mà.

Nhìn thấy hai người cứ anh anh em em, quấn quít lấy nhau, Tạ Thuyên rất vui mừng đứng dậy đi vào phòng đọc sách. Ông cảm thấy con trai của mình chỉ một thời gian ngắn nữa thôi là lấy được vợ rồi.

Nhìn thấy ông ấy rời khỏi, Tô San còn đang định nói gì đó, thì Tạ Duyên bên cạnh đột nhiên siết chặt lấy vai cô, nghiêm túc nói:

“Em đừng nghe ông ấy nói bừa, chuyện đóng phim có thể là chuyện mà em yêu thích nhất, nhưng không thể coi nó là tất cả.”

Hai người nhìn vào mắt nhau, đột nhiên Tô San cảm thấy những lời này của Tạ Duyên rất có thâm ý. Có điều cô cũng không suy nghĩ nhiều, qua loa gật đầu. Cô đương nhiên sẽ không dồn hết tâm trí của cô vào việc đóng phim, dù sao cô còn rất nhiều việc khác mà cô muốn làm trong đời.

Tạ Duyên bước chân vào giới giải trí có lẽ cũng do một phần ảnh hưởng từ ba của hắn. Có điều hắn cũng không đi theo ba mình đóng phim truyền hình mà lại lựa chọn đóng phim điện ảnh, hai mảng này gần như tách biệt nhau. Nếu hắn dựa vào mối quan hệ của ba thì chắc chắn cơ hội để đóng các siêu phẩm truyền hình hoàn toàn không khó, nhưng hắn lại cố ý chọn con đường đi vào giới điện ảnh.

Vì vậy bộ phim điện ảnh đầu tiên của Tạ Duyên cũng là một bộ phim vốn đầu tư cũng không lớn. Lúc ấy hắn đã là nghệ sỹ dưới trướng của Hạ Hoa cho nên loại cơ hội này cũng rất bình thường. Ai ngờ đâu bộ phim này lại rất hot, ngoài dự đoán của mọi người, có lẽ là do

đề tài phim mới mẻ độc đáo, lúc đó doanh số phòng bán vé cũng không tệ. Dần dần về sau Tạ Duyên càng có nhiều cơ hội hơn, con đường đóng phim cũng ngày càng thuận lợi. Có điều Tạ Duyên quá lười, một năm nhiều lắm là đóng hai bộ phim, năm ngoái đóng thêm một bộ phim truyền hình thần tượng kia với cô là chuyện ngoài ý muốn.

Đến buổi trưa, Tô San vào bếp giúp làm cơm. Mặc dù mẹ của Tạ Duyên nhất định không để cô nhúng tay, nhưng Tô San vẫn kiên trì, cuối cùng dần dần cô lại thành đầu bếp chính. Sau khi làm xong một bàn đồ ăn, cô lại đi ra phòng khách gọi hai cha con đang ngồi nói chuyện vào ăn cơm.

“San San đúng là cô gái vừa đẹp người vừa đẹp nết nhất mà tôi từng biết, không chỉ nấu ăn ngon, ngày cả bức gấm Tô Châu kia cũng là do con bé thêu. Trời ạ, tôi mời thợ thêu chuyên nghiệp ở ngoài thêu cũng không đẹp được như vậy, tôi thật sự không thể tin nổi.”

Mẹ Tạ mang theo vẻ mặt không dám tin mà nhìn qua Tô San, mặc dù không còn khiếp sợ như lúc nãy nhưng vẻ mặt thanh tú vẫn đầy vẻ kinh ngạc. Tỉnh táo lại, bà lại không thể tin nổi một cô bé hoàn hảo như vậy lại là bạn gái của con trai mình.

Bị bác gái khen khiến cô cảm thấy hơi xấu hổ, Tô San chậm rãi ăn một miếng cơm, cúi đầu cười cười:

“Bác gái khách sáo quá rồi ạ, thực ra bình thường cháu cũng không thêu đẹp lắm đâu, lần này là do ăn may nên mới phát huy vượt xa ngày thường.”

Trên bàn có năm món ăn cả màu sắc và hương vị đều trọn vẹn, Tạ Thuyên cũng rất hài lòng nhấp một ngụm rượu, nhìn qua Tô San với ánh mắt thưởng thức:

“Khi nào có thời gian bác muốn cùng với ba mẹ cháu ăn một bữa cơm.”

Nghe vậy, Tô San suýt nữa bị sặc cơm ở cổ họng, lập tức có một ly nước được đưa qua, cô không nói nhiều lập tức cầm lên uống một miếng nước, sau đó mang theo vẻ ngượng ngùng nhìn Tạ Thuyên:

“Chuyện này… cháu sẽ về nói với ba mẹ cháu.”

Giọng nói của cô tinh tế, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vì xấu hổ mà hơi đỏ lên, nhìn là biết một cô bé đơn thuần. Mẹ Tô đúng là càng nhìn thì càng thấy hài lòng, bà thật sự không ngờ con trai mình có thể tìm cho mình một cô con dâu tốt thế này, may là lúc trước bà không ép buộc thằng bé đi xem mắt, nếu không thì coi như bỏ lỡ một cô gái tốt rồi.

“Có muốn uống gì đó không?”

Tạ Duyên ngồi bên cạnh đột nhiên ghé đầu qua hỏi cô.

Nghe vậy, Tô San chỉ nhẹ nhàng lắc đầu:

“Không cần, em uống nước là được rồi.”

Cô nói xong lại bưng ly nước lên uống một miếng nữa, Tạ Duyên lại gắp cho cô thêm mấy miếng đồ ăn vào chén, hình như sợ cô ăn ít.

Nhìn một màn này, Tạ Thuyên chỉ khẽ lắc đầu, trong lòng cảm thán. Thằng con trai này của mình khi nói chuyện yêu đương thì giống như biến thành một người hoàn toàn khác. Trước đây thì như hũ nút, một câu nói chuyện phiếm bình thường với ba mẹ cũng không thèm nói, hiện giờ không ngờ lại còn biết ân cần hỏi han bạn gái.

Tô San bị bắt ăn một chén cơm thật lớn. Do chiều nay phải về phim trường cho nên phải ra sân bay sớm. Lúc cô chuẩn bị rời khỏi Tạ Thuyên còn đưa số điện thoại của ông ấy cho cô, nói cô sau này nếu có chuyện gì thì có thể tìm ông, dù sao trong giới này ông cũng có mối quan hệ khá rộng.

Làm đạo diễn mấy chục năm ròng, tất nhiên là có quan hệ rộng, có điều Tô San cũng chỉ cười cười nói một tiếng cám ơn. Đương nhiên cô sẽ không thật sự nhờ vả ông ấy, nhưng lời khách sáo thì vẫn phải nói.

Đến lúc lên xe, cô vẫn cảm thấy mình chưa tỉnh táo lại hoàn toàn, cô cảm thấy mình vừa biết được một bí mật thật lớn, không biết Hạ Hoa có biết chuyện này hay không.

“Mối quan hệ của anh và ba anh, Hạ Hoa có biết không?”

Tô San cuối cùng không nhịn được quay sang hỏi.

Xe băng băng chạy dọc đường cao tốc, Tạ Duyên chuyển động tay lái, nghe cô hỏi thì vẻ mặt cũng không thay đổi đáp lại:

“Không biết.”

Nghe vậy, Tô San vẫn cảm thấy không thể tin nổi, dù thế nào cũng phải để lộ ra dấu vết gì đó, trừ phi Tạ Duyên hoàn toàn không liên hệ với ba của hắn. Nhưng cũng có khả năng hắn giấu quá tốt, lúc hắn còn nhỏ không công khai, giờ hắn đã trưởng thành rồi, nếu không nói ra thì thoạt nhìn không ai nhận ra được hai người là cha con.

“Giữa tháng này anh sẽ phải ra nước ngoài đóng phim phải không?”

Tô San quay mặt sang, lẳng lặng nhìn sườn mặt của hắn.

Tạ Duyên nghe cô hỏi thì chỉ nhẹ nhàng “uhm” một tiếng, ánh sáng từ cửa sổ hắt vào mặt hắn, khiến cho khuôn mặt tuấn tú càng thêm góc cạnh.

Tô San cứ như vậy, lẳng lặng nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, cuối cùng lại nhắm hờ mắt dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Đến lúc xe chậm rãi dừng lại, cô mới khẽ mở mắt ra, thấy xe đang dừng đèn đỏ. Tạ Duyên bất ngờ rướn người sang bên này, hai tay nắm lấy vai cô, ánh mắt sâu thăm thẳm:

“Cả ba và mẹ anh đều rất thích em, giờ phải làm sao đây?”

---Hết Chương 88---

Chương 89: Kịch bản mới

“Cả ba và mẹ anh đều rất thích em, giờ phải làm sao đây?”

Hai người nhìn vào mắt nhau, Tô San hơi mím môi, trừng mắt, lấy tay đẩy đẩy bờ vai của hắn:

“Anh…anh đừng tưởng rằng em không biết anh đang tính nói gì.”

Tạ Duyên rất thích nói mấy câu mờ ám kiểu như vậy, trước kia cô không hiểu lắm, giờ thì chắc chắn hiểu rồi.

“Vậy em cảm thấy anh đang tính nói gì?”

Tạ Duyên hơi nhướng mày, chỉ bình tĩnh chăm chú nhìn cô.

Tô San mím môi không nói. Hiện giờ cô phát hiện ra rằng Tạ Duyên càng ngày càng xấu tính, còn biết cách đùa giỡn chọc ghẹo cô nữa.

“Lái xe.”

Nhìn thấy đã chuyển sang đèn xanh, cô lập tức đẩy vai hắn nhắc nhở.

Lúc này mấy chiếc xe đằng sau cũng bắt đầu bấm còi, Tạ Duyên cười cười hôn lên má cô một cái, sau đó mới ngồi lại ghế lái dẫm chân ga.

Tô San liếc nhìn hắn, sau đó lại nhắm mắt dựa vào ghế tiếp tục nghỉ ngơi. Hôm qua cô quá mệt mỏi, hiện giờ cô chỉ mong sao mình có

thể ngủ liền một mạch một ngày một đêm.

Đến lúc tới sân bay cô mới hơi tỉnh táo lại. Hiện giờ dòng người qua lại trước sân bay cũng rất nhiều. Tô San day day trán, sau đó ngồi thẳng dậy chuẩn bị đẩy mở cửa xe để đi xuống, không biết nghĩ tới điều gì, lại quay đầu lại nhìn người nào đó ngồi bên cạnh.

“Lần tới đây anh sẽ phải ra nước ngoài.”

Hắn đặt một tay trên tay lái, lẳng lặng quay mặt sang nhìn cô nói:

“Phải một tháng sau em mới có thể gặp lại anh.”

Một tháng sau chính là buổi họp báo ra mắt bộ phim tình yêu đô thị của tụi cô, lúc đó chắc chắn là Tạ Duyên sẽ trở về tham gia. Có điều tưởng tượng tới việc một tháng sau hai người mới có thể gặp nhau, trong lòng Tô San có cảm giác là lạ.

“Vậy…trong một tháng đó anh sẽ không về nước gặp em lần nào sao?”

Giọng nói của cô nhỏ nhẹ tinh tế, mắt chớp chớp, một tay cô vẫn đang đặt trên chốt mở cửa xe.

Đối diện với ánh mắt trong veo phản chiếu hình ảnh của mình, mắt Tạ Duyên hơi tối lại, cuối cùng chỉ có thể cố gắng kiềm chế lại sự kích động của mình, quay đầu đi không nhìn cô nữa, chỉ lên tiếng:

“Em cũng có nhớ anh đâu, vì sao anh lại phải về gặp em.”

Ngoài trời ánh nắng chói chang, người đến người đi tấp nập, không biết hiện giờ có paparazzi theo dõi hay không, nhưng Tô San cũng không suy xét quá nhiều, bĩu môi, lẩm bẩm nói:

"Tất nhiên là em sẽ không thèm nhớ anh."

Thấy cô rất dứt khoát đẩy mở cửa xe ra, bước xuống, Tạ Duyên ngồi ở ghế lái cứ như vậy nhìn chằm chằm vào hình bóng của cô dần dần biến mất trong dòng người qua lại. Thật lâu sau, hắn mới bất đắc dĩ khẽ cười một tiếng. Vì sao mình lại đi so đo cùng với một người có da mặt mỏng như vậy làm gì.

Đang chuẩn bị quay đầu xe để trở về thì đột nhiên điện thoại lại vang lên "tinh, tinh". Tạ Duyên nhìn lướt qua thì thấy là Tô San, lập tức mở điện thoại ra đọc tin nhắn cô vừa gửi tới.

Tô San: "Chắc là em sẽ nhớ anh."

Nhìn thấy tin nhắn trên màn hình điện thoại, trong ánh mắt của Tạ Duyên bắt đầu tràn ra ý cười vui sướng mãi không tiêu tan. Có điều chỉ một lát sau tin nhắn này lại bị người nào đó xóa mất tiêu.

Hắn ho nhẹ một tiếng, lập tức nhấn nhấn vào màn hình, gửi qua một tin nhắn.

Tô San đang đứng xếp hàng để qua cổng an ninh, cô cố tình kéo thấp mũ che khuất mặt mình, đột nhiên nghe tiếng vang của điện thoại, lập tức mở ra xem tin nhắn.

Tạ Duyên: "Em vừa mới xóa cái gì vậy?"

Thấy hắn vẫn chưa nhìn thấy tin nhắn đó, trong lòng của Tô San không biết là cảm thấy may mắn hay là mất mát nữa, nhưng cô vẫn trả lời lại một tin:

"Không có gì."

Thôi kệ đi, nếu mà có lần sau thì mình sẽ chờ thêm một lúc rồi hãy xóa là được.

Lúc check-in cũng khá thuận lợi, nhưng đến lúc lên máy bay thì cô lại bị tiếp viên hàng không nhận ra. Tô San lại ký tên, chụp với các cô ấy mấy tấm ảnh sau đó liền dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

Đến lúc về tới phim trường thì đã là 6 giờ tối. Mọi người trong đoàn phim đang ăn cơm, Tô San tranh thủ lúc này để chuyên viên trang điểm hóa trang cho cô.

Có lẽ gần đây cô xuất hiện ở truyền thông khá nhiều, có vài nhân viên đoàn làm phim còn xin chữ ký của cô, mấy thứ này Tiểu Chu luôn để sẵn trong túi. Đây đều là do công ty thuê người ký thay. dù sao nếu như vào dịp gặp fan hâm mộ, mấy trăm chữ ký như vậy cô không thể nào một mình mà ký hết được, cho nên trong giới sẽ có những người chuyên làm nghề ký thay như vậy, bắt chước cũng rất giống. Tuy nhiên trong trường hợp bất ngờ, chỉ cần một vài chữ ký thì Tô San vẫn sẽ tự mình ký.

Kết thúc công việc xong là vào khoảng 11 giờ đêm. Tô San quá mệt, tắm rửa xong lập tức lên giường nằm. Có điều Hạ Hoa có gửi mail cho cô mấy kịch bản, nói cô xem rồi chọn.

Tô San chỉ có thể ngồi dựa lưng vào đầu giường, mở laptop vào kiểm tra hộp thư. Mấy kịch bản này đều là phim điện ảnh, có lẽ Hạ Hoa định hướng để cô tiến vào giới điện ảnh luôn, dù sao thì cô cũng có hai bộ phim truyền hình rồi, hơn nữa điện ảnh mới là con đường thăng tiến tốt nhất.

Trong số các kịch bản này thì có hai bộ phim thương mại, đều mời cô làm nữ chính. Đội sản xuất phim cũng ở tầm trung, nhưng đối với

một người mới như cô mà nói, có thể có được cơ hội này đã là vô cùng khó khăn rồi, đây là do Hạ Hoa có năng lực, nên cũng không phải điều bất ngờ nữa.

Nhưng cả hai bộ phim thương mại đều quá mức đại chúng, kịch bản cũng không có nhiều đột phá đặc sắc gì. Tô San lại thích một kịch bản có đề tài đô thị hiện thực hơn.

Phim nói về câu chuyện một cô gái báo thù. Ba của cô ấy là quản lý cao cấp trong một công ty sản xuất, không hiểu sao bị người ta tố cáo tham ô công quỹ, cuối cùng ông ấy bị chết ở trong ngục tù.

Mà người tố cáo ba của cô thì được thăng chức thay thế vị trí của ba cô, sau đó dần dần thăng tiến rất nhanh. Mà nữ chính thì do ba bị đi tù mà gia đình tan tác. Mẹ bị bệnh dạ dày rất nặng, cần phải nhập viện để điều trị nhưng do không có tiền, con gái thì còn quá nhỏ, cho nên phải ra ngoài rửa chén thuê cho người ta. Mỗi buổi tối bị đau dạ dày tới mức chết đi sống lại, nữ chính nhìn thấy vậy chỉ biết đứng nhìn yên lặng rơi nước mắt. Những người họ hàng thì bởi vì ba cô bị đi tù mà bắt đầu kỳ thị xa lánh, mẹ của cô cũng không muốn nhờ sự giúp đỡ của họ, vô cùng cực khổ mà nuôi lớn nữ chính. Bà luôn nói với cô, ba của cô bị oan, là do bị người ta hãm hại.

Vì vậy, trong lòng của nữ chính ngay từ bé đã được gieo rắc hạt giống của sự thù hận. Cô lên đại học thì bắt đầu vừa học vừa làm thêm, sau đó gặp được nam chính. Nữ chính phát hiện ra rằng ba của nam chính là người đã tố cáo ba mình năm xưa, thế là cô ấy bắt đầu lên kế hoạch báo thù.

Ban đầu cô ấy tiếp cận nam chính. Vốn dĩ nam chính cũng có cảm tình với cô, cho nên hai người dần quen thuộc rồi ở bên nhau. Nam chính đối với cô ấy vô cùng tốt, vì vậy cũng đôi khi nữ chính sẽ dao động, nhưng đến khi nhìn thấy đầu tóc mẹ mình bạc trắng vì quá vất

vả thì nỗi thù hận trong lòng lại dâng lên xóa bỏ hết mọi dao động của cô. Một lần, nam chính đưa cô về nhà ra mắt bố mẹ, nữ chính kiềm chế cảm xúc bản thân vô cùng tốt, mọi người trong nhà nam chính cũng rất yêu thích cô. Nhưng vì báo thù, cô tranh thủ lúc ba của nam chính không ở trong phòng đọc sách mà lẻn vào, sau đó trộm lấy tài liệu bí mật của công ty ông ấy bán cho đối thủ cạnh tranh. Còn có một lần khi cô ngủ lại nhà của nam chính, ngay lúc ba của nam chính vì xã giao công việc mà say rượu, cô cố tình tạo hiện trường giả khiến nam chính hiểu lầm rằng ba của nam chính muốn cưỡng gian cô. Thấy một màn như vậy, anh ta vô cùng hận ba mình liền đưa nữ chính bỏ đi khỏi nhà.

Nam chính quyết định cắt đứt với người trong nhà, anh ta không ngờ ba mình lại là người như vậy. Lúc này nữ chính bắt đầu mềm lòng, cô ấy không ngờ rằng nam chính lại vì cô mà làm đến mức này. Cho đến khi ba của nam chính vì do bí mật công ty bị lộ ra mà bị tạm giam để điều tra, mẹ của nam chính vì chuyện này mà chạy vạy khắp nơi cuối cùng bị tai nạn giao thông, nữ chính lúc này hoàn toàn không có một chút cảm giác vui sướng gì.

Tới lúc này thì nam chính đã biết được tất cả là âm mưu của nữ chính, anh tìm cô ấy để chất vấn, nữ chính cũng thừa nhận hết thảy là do cô ấy làm. Cô cũng nói ra tất cả các chuyện trước kia của ba cô, nói rằng ba của nam chính bị như bây giờ là quả báo, trừng phạt thích đáng. Nếu không phải tại ông ấy thì gia đình của cô cũng không tan tác như bây giờ.

Có điều nam chính cũng không hận cô, mà anh ta về tìm lại đoạn ghi âm do ba mình ghi lại lúc trước, hóa ra năm đó ba của nữ chính đúng là có tham ô, ba của nam chính cũng vì muốn được thăng tiến nên mới đi tố cáo, anh ta không trách nữ chính, chỉ hy vọng nữ chính có thể buông bỏ hết thù hận.

Nhưng nữ chính vẫn không thể buông tha được. Cô hoàn toàn không tiếp nhận nổi chuyện ba của cô thật sự tham ô. Mặc dù nam chính cố gắng níu kéo nhưng cô vẫn kiên quyết đưa mẹ của cô chuyển đi nơi khác sinh sống. Mẹ của nam chính mặc dù bị tai nạn nhưng sau khi phẫu thuật thì cũng dần bình phục, ba của nam chính cũng được trả lại trong sạch. Rất nhiều năm sau, nam chính và nữ chính gặp lại nhau, lúc đó nam chính đã lập gia đình rồi, còn nữ chính thì vẫn cô độc một mình.

Đây là một câu chuyện khá nặng nề. Sự thù hận có thể phá hủy rất nhiều thứ. Nam chính là người lâm vào bể tình trước lại là người dễ dàng buông bỏ mọi chuyện, còn nữ chính là người luôn miệng nói không yêu thì lại là người đến cuối cùng vẫn nhớ mãi không quên.

Đạo diễn của bộ phim này cũng là một đạo diễn rất có tiếng tăm, không biết Hạ Hoa bằng cách nào mà có được kịch bản phim này, nhớ tới cô cũng có một số việc khác muốn hỏi nên quyết định gọi điện thoại cho Hạ Hoa.

Điện thoại vang lên vài hồi thì thông, có lẽ người ở đầu dây bên kia vẫn chưa ngủ, bắt máy xong ngay lập tức lên tiếng:

“Sao, hôm nay gặp ba mẹ của Tạ Duyên phải không?”

Tô San ngồi tựa lưng vào đầu giường, một tay day day trán, do nhìn vào máy tính quá lâu nên hơi hoa mắt:

“Cũng tạm ổn. Đúng rồi, tôi có đọc qua mấy kịch bản mà anh gửi cho tôi, tôi cảm thấy bộ phim báo thù “Tội đồ” kia không tệ, nhưng kiểu phim như thế này sao anh tìm được hay vậy?”

Đây cũng là điều Tô San cảm thấy khó hiểu nhất, kiểu phim của đạo diễn nổi tiếng như vậy chắc chắn là phải tìm diễn viên tầm cỡ ảnh

hậu mới phải, không lẽ Hạ Hoa cũng quen thân với đạo diễn?

Nghe cô hỏi vậy, Hạ Hoa ở đầu dây bên kia cũng chậm rãi trả lời:

“Vị đạo diễn Từ này tự tìm tới cửa. Bởi vì bộ phim này, ông ấy dự tính toàn bộ diễn viên sẽ chỉ chọn người mới mà thôi, hơn nữa hình như do đạo diễn Lê cũng có đề cử cô, vì vậy mới gửi kịch bản mời cô đóng. Mặc dù vậy thì vẫn phải tới thử vai, chỉ cần biểu hiện của cô không quá tệ thì chắc chắn được.”

Chương 90: Để lộ manh mối

“Vị đạo diễn Từ này tự tìm tới cửa. Bởi vì bộ phim này, ông ấy dự tính toàn bộ diễn viên sẽ chỉ chọn người mới mà thôi, hơn nữa hình như do đạo diễn Lê cũng có đề cử cô, vì vậy mới gửi kịch bản mời cô đóng. Mặc dù vậy thì vẫn phải tới thử vai, chỉ cần biểu hiện của cô không quá tệ thì chắc chắn được.”

Mảng điện ảnh thật ra rất nhỏ hẹp. Nếu bạn mà đắc tội với một đạo diễn tên tuổi trong đó, nếu không có bất kỳ một chỗ chống lưng nào, thì chắc chắn sẽ bị toàn bộ người trong lĩnh vực này tẩy chay, chắc chắn bất kì một siêu phẩm nào hay đạo diễn nổi tiếng nào cũng sẽ không bao giờ chọn bạn. Nhưng nếu có người quen biết dẫn dắt đưa bạn đặt chân vào đây, vậy chắc chắn sẽ rất thuận lợi để tiến thân về sau. Bởi vì những đạo diễn trong mảng điện ảnh thường thích dùng người quen, hoặc là người do người quen giới thiệu, hiếm lắm mới dùng tới những diễn viên không thân thiết. Bởi vì đối với bọn họ mà nói, phim của mình không cần phải siêu sao nào đó đóng mà họ muốn phim của họ là thứ có thể nâng diễn viên lên, cho nên ở khía cạnh tuyển vai luôn dựa theo ý thích của bản thân đạo diễn mà không quan trọng danh tiếng của diễn viên đó.

Đạo diễn Lê đã đề cử cô đi thử vai, vậy tức là ông ấy dần dần đưa cô vào thế giới của những đạo diễn nổi tiếng, đây chính là một cơ hội mà nhiều người mong cũng không được.

Nghe Hạ Hoa nói, Tô San khẽ “uhm” một tiếng.

“Đúng rồi, bộ phim tình yêu đô thị kia của hai người sẽ được phát sóng vào đầu tháng sau, tôi nghĩ hiện giờ nên làm vài hành động coi

như để lộ một chút manh mối, để mọi người có sự chuẩn bị tâm lý. Như vậy thì đến lúc chuyện hai người được công bố sẽ không khiến mọi người quá kinh ngạc và khó tiếp nhận, lại còn có thể tuyên truyền cho bộ phim, cô thấy sao?”

Nghe vậy Tô San cũng không biết phải nói gì nữa. Con người này thật là biết tính toán, còn muốn tiết kiệm cả chi phí tuyên truyền nữa. Có điều cô cũng không có ý kiến gì, Hạ Hoa là người có nhiều kinh nghiệm trong mấy chuyện này, chắc chắn anh ta cũng sẽ làm việc có chừng mực.

“Vậy anh cảm thấy nên lăng xê như thế nào?”

Tô San vừa hỏi vừa tắt máy tính rồi rúc vào ổ chăn.

Nghe vậy, người ở đầu dây bên kia tập tức nói với giọng nghiêm túc:

“Cái gì mà lăng xê chứ, hai người có phải đang lăng xê couple một thời gian rồi thôi đâu, cái này gọi là ‘tận dụng những gì sẵn có’. Lúc đó hai người chỉ cần tương tác với nhau trên Weibo nhiều một chút, mờ ám một chút, ví dụ như mặc đồ đôi, hoặc vỏ điện thoại đôi gì đó là được, cứ để cho mọi người tự suy đoán. Hai người đều là người trẻ tuổi, không lẽ còn phải để tôi dạy mấy chuyện này hay sao?”

Giọng điệu Hạ Hoa còn mang theo vẻ hoài nghi. Hai người này mấy trò mờ ám thì không biết làm, nhưng lại toàn để paparazzi chụp được, không có chút lãng mạn nào của giới trẻ bây giờ gì hết.

Nghe anh ta nói thế, Tô San cũng không biết phải nói sao, cô với Tạ Duyên lấy đâu ra đồ đôi với vỏ điện thoại đôi chứ, nghe đã thấy buồn nôn.

“Tôi…tôi sẽ trao đổi chuyện này với Tạ Duyên xem sao. Được rồi, tôi

phải đi ngủ đây."

Nói xong, đầu dây bên kia cũng không có động tĩnh gì khác nên cô liền cúp máy.

Cô nằm trong ổ chăn, vươn tay ra điều chỉnh lại nhiệt độ của máy điều hòa. Suy nghĩ chốc lát, cô nghĩ chắc giờ này Tạ Duyên vẫn chưa ngủ, vì thế liền gửi một tin nhắn qua, đại khái là truyền đạt lại ý của Hạ Hoa.

Tô San: "Anh thấy chúng ta có nên dùng vỏ điện thoại đôi hay không?"

Một lát sau, bên kia trả lời lại.

Tạ Duyên: "Anh thích nhẫn đôi hơn."

Tắt máy, Tô San đỏ mặt vờ như chưa thấy gì, quyết định đi ngủ. Con người này đúng là không buông tha bất kỳ một cơ hội nào để trêu chọc cô.

Mấy ngày sau Hạ Hoa có báo với cô rằng Tạ Duyên bay ra nước ngoài để đóng phim. Tô San cũng không gọi điện cho hắn, trong lòng thì lại chờ mong hắn sẽ về nước để gặp mình. Cô nghĩ chắc đây là cảm giác khi yêu đương phải không?

Đến buổi lễ trao giải được tổ chức vào giữa tháng, Hạ Hoa cũng cùng đi với Tô San tham dự. Những lần trước cô luôn bước lên thảm đỏ cùng với đoàn làm phim, lần này cô chỉ đi một mình, vì vậy thứ tự xuất hiện của cô cũng không phải là trễ lắm, thứ tự của cô ở sau Lý Tuyết nhưng sau cô còn có Dương Chỉ. Nói cho cùng do gần đây cô xuất hiện trên truyền thông khá nhiều, độ nổi tiếng và mức độ được yêu thích cũng không tệ, nhưng chưa ổn định lắm. Nếu bộ phim tiếp

theo của cô mà vẫn được đánh giá cao thì cô mới được xem như nằm trong hàng ngũ tiểu hoa đán trong giới giải trí.

Trong lúc ngồi trong xe bảo mẫu chờ tới lượt bước ra, Hạ Hoa ngồi trên ghế phụ không nhịn được quay đầu ra sau hỏi cô:

“Không phải là tôi nói hai người chơi trò mập mờ để lộ một ít manh mối sao? Sao tới giờ vẫn không có động tĩnh gì hết vậy, không lẽ mấy chuyện này còn phải để tôi chỉ cô sao?”

Hai người nhìn nhau, Tô San cảm thấy hơi xấu hổ cúi đầu. Cô có thể làm được gì đây, gần đây Tạ Duyên toàn thích trêu chọc cô, chỉ cần vừa bắt đầu nhắn tin nói chuyện phiếm thì hắn cứ thích hỏi cô có nhớ hắn hay không, cô cũng không dám nói chuyện gì với hắn nữa.

“Chuyện này…không cần gấp gáp làm gì, tôi biết rõ mà.”

Tô San bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Hạ Hoa chỉ có thể bất đắc dĩ liếc cô một cái rồi không nói gì nữa. Trong lòng thì than thở, hai người này đúng là khiến cho người khác không còn gì để nói. Lúc cần khoe ân ái thì không khoe, những lúc không cần khoe ân ái thì cứ nhất định khoe ra cho bằng được, cuối cùng vất vả thì chỉ có một mình mình.

Rảnh rỗi không biết làm gì, Tô San định chụp một tấm selfie đăng lên mạng. Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục màu trắng, tuy rằng kiểu dáng khá đơn giản nhưng rất tôn dáng. Đây là trang phục do đội tạo hình hàng đầu mà Hạ Hoa tìm cho cô, họ cũng căn cứ vào ý thích của cô để chọn chiếc váy này, Tô San cảm thấy rất hài lòng. Chụp một tấm, chỉnh sửa lại ánh sáng của bức ảnh một chút, sau đó cô đăng lên Weibo.

Weibo Tô San: Chuẩn bị vào hội trường [hình ảnh]

Đăng lên xong, vừa lúc một nhân viên tới báo đã đến lượt cô, Tô San đành cất điện thoại đi, bước xuống xe.

Lần đầu tiên bước trên thảm đỏ một mình, cô có thể cảm giác được rõ ràng ánh mắt của các phóng viên đang nhìn cô, Tô San vẫn giữ vững vẻ mỉm cười trên mặt, khi tới chiếc bục dừng chân, nữ MC giữ cô lại trò chuyện một lúc.

“Tô San, gần đây bộ phim “Thanh huyết kiếm” cũng vừa kết thúc phát sóng rất thành công, nghe nói năm nay cô còn có hai bộ phim nữa cũng sẽ ra mắt, thế này thì năm nay đúng là năm của cô rồi.”

Đối diện với rất nhiều máy ảnh nhấp nháy, Tô San cười cười, sau đó cầm microphone nói với nữ MC:

“Vậy nên đôi lúc tôi cũng cảm thấy sức lực của mình không kham nổi.”

Nghe vậy, nữ MC lại cười nói:

“Tất cả mọi người đều nói năng lực diễn xuất của cô tiến bộ rất nhanh, bản thân cô nghe vậy có cảm thấy vui không?”

Bốn phía vẫn vang lên tiếng chụp ảnh “tách, tách”, thỉnh thoảng còn có người cầm máy quay ra hiệu cô nhìn qua, nhưng do xung quanh có quá nhiều máy quay, cô chỉ có thể trước hết trả lời câu hỏi của nữ MC:

“Tôi cảm thấy năng lực diễn xuất không có cái gọi là tốt nhất mà chỉ có tốt hơn, tôi vẫn sẽ tiếp tục nỗ lực, nỗ lực để bản thân mình sẽ không dậm chân tại chỗ.”

Tiếp theo, nữ MC cũng hỏi cô một vài câu nữa sau đó tránh sang một bên để cô đứng trên bục cho mọi người chụp ảnh, chụp một hồi rồi Tô San mới đi vào hội trường.

Cô và Lý Tuyết và Trương Thiên Thiên ngồi sát nhau, ngồi cạnh Lý Tuyết phía bên kia thì là Dương Chỉ, người ngồi cạnh phía bên kia của Trương Thiên Thiên là Mục Dao. Bởi vì Mục Dao và Dương Chỉ không hợp nhau cho nên không thể ngồi cạnh, Lý Tuyết và Mục Dao cũng không hợp nhau nên chắc chắn sẽ không ngồi cạnh được, Trương Thiên Thiên cũng không hợp với Dương Chỉ nên cũng thế, Tô San và Dương Chỉ thì lại có xung đột về lợi ích, nên bên ban tổ chức cũng sắp xếp hai người ngồi cách nhau ra. Chỉ đơn giản là vị trí ngồi cũng đã nói lên mối quan hệ lục đục phức tạp. Có điều, nếu ngồi gần nhau thì khó tránh khỏi sẽ bị người ta đem ra so sánh, ai đẹp hơn này kia, sau đó fan hâm mộ các nhà lại vào ầm ĩ tranh cãi với nhau.

Tạo hình hôm nay của Lý Tuyết cũng không quá đẹp, cũng chẳng xấu, còn Dương Chỉ hôm nay lại mang theo phong cách chững chạc, mặc một chiếc váy kiểu Âu phục, trông rất tri thức. Còn Trương Thiên Thiên thì theo phong cách thiếu nữ, một chiếc váy xòe công chúa màu hồng nhạt nhìn trông khá đẹp. Còn tạo hình của Mục Dao hôm nay thì có hơi thất bại, trang phục còn khoe ra phần cẳng chân thô của cô ấy, chiếc váy ren màu đen đó cũng khiến cô ấy trở nên già hơn. Tuy nhiên khi lên hình thì tất nhiên sẽ được photoshop, mỗi công ty giải trí đều có người chuyên trách chỉnh sửa hình ảnh, những người này còn có mức lương khá cao.

Sau khi Tô San đi tới chỗ ngồi của mình, Lý Tuyết đã ngồi đó rồi, chỉ một lát sau Trương Thiên Thiên cũng tới. Tô San và Trương Thiên Thiên đã từng gặp nhau một lần khi quay chương trình thực tế, không thân lắm nhưng vẫn có cái để nói chuyện.

“Tô San, cô dùng mặt nạ gì vậy? Nhìn da cô trắng thật đấy.”

Trương Thiên Thiên rảnh rỗi nên quay sang hỏi chuyện râu ria với cô.

Con gái với nhau phần lớn đều nói mấy chuyện này, hơn nữa đây còn là trong giới giải trí dùng khuôn mặt để kiếm cơm. Tô San nghe vậy thì cười cười, nhỏ giọng nói:

“Tôi không dùng mặt nạ, mà chú trọng việc sử dụng kem chống nắng nhiều hơn. Những kem chống nắng thông thường thì hiệu nào cũng như nhau, nhưng tôi có biết một loại kem chống nắng của Úc xài rất tốt, lát nữa tôi sẽ gửi hình cho cô.”

“Vậy được, tôi còn tưởng cô có phương pháp đặc biệt gì để dưỡng trắng da, cô xem xem tôi đen tới mức có lẽ phải đi tắm trắng rồi.”

Trương Thiên Thiên nói giỡn tự chê bai làn da của mình. Cô thật sự hâm mộ những người có da trắng, đặc biệt là Tô San vừa trắng vừa thon thả, đúng là khiến người ta ghen tỵ.

Tô San nghe vậy cũng chỉ cười cười. Hiện giờ Mục Dao, Dương Chỉ cũng đã tiến vào. Sau khi mọi người đã ngồi vào vị trí, Dương Chỉ và Lý Tuyết cũng bắt đầu hàn huyên với nhau, chỉ có mình Mục Dao có vẻ lẻ loi một mình ngồi kia. Có điều cô ấy cũng không phải là người rảnh rỗi, rất nhanh chóng quay xuống trò chuyện với một nữ diễn viên ngồi ở hàng ghế sau.

Giữa con gái với nhau kể cả không nói lời nào cũng đã là một vở kịch thu hút người xem. Một vài người xung quanh nhìn thấy bên này như vậy cũng cảm giác được mùi thuốc súng giữa các nữ nghệ sỹ.

Đến lúc lễ trao giải được khai mạc, Tô San cũng không nói chuyện gì với Trương Thiên Thiên nữa mà ngồi lướt lướt di động. Lên mạng thì phát hiện ra một chuyện, Tạ Duyên có bình luận bên dưới dòng trạng thái Weibo mà cô đăng lúc nãy.

Cô còn tưởng là nick mạo danh, cố ý nhấn vào tài khoản đó để xem, thấy số người theo dõi bảy ngàn vạn rõ rành rành thể hiện đây chính là tài khoản Weibo của hắn. Trong chốc lát Tô San lại cảm thấy hoài nghi liệu có phải là Hạ Hoa dùng tài khoản của hắn để đăng hay không, nhưng vừa nhìn giọng điệu của bình luận này thì Tô San biết chắc là Tạ Duyên tự đăng rồi.

#Weibo Tạ Duyên: Biết rồi <@Tô San: Chuẩn bị vào hội trường [hình ảnh]>

Cư dân mạng A: “Ôi….tôi hết hồn, tưởng là nick mạo danh *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng B: “Này bạn gì phía trên ơi, không chỉ có mình bạn đâu, có điều giọng điệu nói chuyện như thế này thì chắc chắn là Duyên ca thật rồi, không còn nghi ngờ gì nữa *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Hai người này không ngờ lại…tương tác với nhau???”

Cư dân mạng D: “Tạ Duyên và Tô San đã từng hợp tác với nhau đóng hai bộ phim rồi, bọn họ là bạn tốt của nhau, xin cảm ơn *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng E: “Ha ha ha, giọng điệu nói chuyện như thế này, Duyên ca, coi chừng sẽ không có ai thèm làm bạn với anh nữa *vừa cười vừa khóc*”

Tô San cũng cảm thấy thật bất đắc dĩ, giọng điệu này chắc chắn là của Tạ Duyên. Không ngờ hắn còn có thời gian rảnh rỗi vào bình luận Weibo của cô, có lẽ là làm theo ý Hạ Hoa nói tụi cô nên để lộ manh mối về quan hệ hai người. Có điều cô cảm thấy vô cùng lo lắng, cô có một chút không tin tưởng lắm vào Tạ Duyên, không hiểu sao cứ có cảm giác rằng hắn nhất định sẽ làm ra chuyện gì đó ngoài dự đoán của mọi người, dù sao lúc trước hắn đã có tiền án tiền sự rồi.

Hiện giờ trên sân khấu đang tiến hành trao giải, lúc này thỉnh thoảng sẽ có máy quay lướt xuống phía dưới khán đài, vì vậy Tô San chỉ có thể cất điện thoại đi, nhìn lên sân khấu.

Hôm nay Vương Trừng cũng đến, nhưng anh ta ngồi ở một chỗ khác, lúc nãy anh ta có lên nhận giải “Diễn viên được giới truyền thông yêu thích của năm”. Đến khi trao giải “Diễn viên được khán giả yêu thích nhất của năm”, máy quay cũng có lướt qua khu vực chỗ ngồi của tụi cô.

Vị khách được mời lên để trao giải còn đang ở trên sân khấu để làm nóng không khí, Trương Thiên Thiên mang theo tâm tình rất vui vẻ quay sang nói giỡn với cô:

“Nếu cô mà là người nhận được giải này, chắc chắn sẽ có khối người tức hộc máu.”

Cũng biết là cô ấy đang ám chỉ ai, Tô San chỉ cười cười không nói gì. Lý Tuyết ngồi bên cạnh cũng không có vẻ mặt gì đặc biệt, gần đây tỉ lệ xuất hiện trên truyền thông của cô ấy không cao, cho nên chắc chắn không thể nào là cô ấy. Còn Dương Chỉ, Mục Dao thì ngồi ở hai đầu cũng mang theo vẻ mặt không cảm xúc. Thực ra giải thưởng này chỉ để cho fan hâm mộ xem mà thôi, thần tượng của mình đoạt được giải thì đến lúc tranh cãi với nhau ở trên mạng sẽ càng tự tin hơn.

“Diễn viên được khán giả yêu thích của năm trong buổi lễ trao giải phim truyền hình lần thứ 28 là…”

Vị nữ khách quý được mời lên trao giải nhìn nhìn qua tờ giấy trong tay, sau đó nhìn xuống khu vực diễn viên ngồi phía dưới khán đài, dõng dạc nói vào microphone:

“Tô San!”

Chương 91: Đột kích

“Diễn viên được khán giả yêu thích của năm trong buổi lễ trao giải phim truyền hình lần thứ 28 là…”

“Tô San!”

Khi ánh đèn tập trung chiếu lên người cô, Tô San hơi sửng sốt giây lát, sau đó mỉm cười đứng dậy bước lên bục. Hôm nay váy của cô không dài nên rất nhanh chóng đi lên, vị nữ khách mời trao chiếc cúp cho cô.

Một MC đứng bên kia vẫn đang nói:

“Năm nay Tô San đã mang đến cho khán giả hai tác phẩm rất hay, rất chờ mong cô ấy sẽ tiếp tục mang đến cho mọi người những tác phẩm tốt hơn nữa.”

Nhạc nền mang theo giai điệu vui vẻ, rất phù hợp hoàn cảnh. Tô San cầm chiếc cúp trong tay, đứng sau microphone. Nhìn xuống đám đông ngồi dưới khán đài cùng với những ánh đèn sân khấu đủ màu sắc, Tô San nghiêm túc nói:

“Vô cùng cảm ơn những người bạn vẫn luôn đồng hành và ủng hộ tôi, cũng rất cảm ơn ban tổ chức lễ trao giải đã công nhận tôi, tôi sẽ tiếp tục đổi mới bản thân để có thể mang đến cho mọi người những tác phẩm tốt hơn nữa.”

Ở dưới vang lên từng tràng vỗ tay thật lớn, Tô San cười cười cầm lấy cúp trở về chỗ ngồi của mình ở dưới khán đài.

Trên sân khấu tiếp tục trao các hạng mục giải thưởng khác. Trương Thiên Thiên ở bên cạnh lại buôn thêm mấy chuyện khá thú vị, cố tình làm lơ Mục Dao ngồi phía bên kia. Tô San cũng biết tâm tư của cô ấy, nên cũng cùng cô ấy trò chuyện. Giữa các nữ nghệ sỹ với nhau, mặc dù cũng chưa từng cãi vã hay mâu thuẫn gì, chỉ cần hai người có sự cạnh tranh về mặt lợi ích thì đã có thể trở thành kẻ thù rồi.

Sau khi kết thúc lễ trao giải, Tô San lên xe vừa ngồi chờ Hạ Hoa, vừa lướt mạng. Đối với chuyện cô đoạt giải, fan hai nhà Dương Chỉ và Mục Dao đều nói có chuyện mờ ám, sau đó các nhóm fan hâm mộ lại vào tranh cãi kịch liệt.

Cư dân mạng A: “Kỹ nữ họ Tô đúng là thuê thủy quân để vào bình chọn, có tiền thật là ghê gớm *nguy hiểm*”

Cư dân mạng B: “Mấy con cún nhà Mục Dao không cần tới đây sủa bậy *nôn mửa*, ba mươi tuổi còn đóng phim thần tượng. Đúng, đúng, đúng, Tô Tô nhà tui đúng là nên kính lão đắc thọ nhường giải thưởng này cho cô ta *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng C: “Nếu không có Hạ Hoa thì kỹ nữ họ Tô làm sao mà có được nhiều cơ hội tốt như vậy? Có khi bây giờ còn đang lưu lạc ở bộ phim trên mạng nào đó không biết chừng *mặt mỉm cười*

Cư dân mạng D: “Bọn anti-fan cứ việc hâm mộ ghen tỵ đi, Tô Tô nhà tui có tố chất, chỉ cần nỗ lực phấn đấu thì sẽ được đền đáp xứng đáng *mỉm cười*”

Nhìn lướt qua phần bình luận, Tô San cảm thấy khá bình tĩnh. Bởi vì độ hot của bộ phim nên cô mới có thể đạt được giải thưởng này, chứ bình thường mức độ được khán giả yêu thích của cô không cao như vậy. Nhưng may mắn là năm nay cô vẫn còn hai bộ phim nữa để tiếp

tục củng cố địa vị của mình.

Đến lúc cửa sổ xe bị gõ hai cái, Tô San kéo mở cửa xe ra bước xuống, lập tức nhìn thấy Hạ Hoa đưa một người phụ nữ mặc âu phục màu đen đang đứng đó. Chị ấy trông khoảng hơn ba mươi tuổi, vẻ ngoài không quá xuất sắc nhưng rất có khí chất, nhìn trông rất tri thức.

“Để tôi giới thiệu, Diêu Nhân, là đối tác của công ty chúng ta. Trước đây cô ấy cũng đã dẫn dắt khá nhiều nghệ sỹ mới của công ty, sau này cô ấy sẽ là người đại diện của cô. Mấy ngày sắp tới tôi sẽ bàn giao hết các hạng mục công việc liên quan cho cô ấy. Sau này có chuyện gì khi cô cứ tìm gặp cô ấy nhé.”

Hạ Hoa nghiêm túc giới thiệu.

Trong bãi đỗ xe khá vắng vẻ, nhìn người đại diện đứng trước mặt, Tô San cười vươn bàn tay ra:

“Chào chị Diêu.”

“Không cần khách khí.”

Diêu Nhân cười cười cũng vươn tay ra bắt tay với cô:

“Sau này chuyện của em sẽ do chị phụ trách, khi về chị sẽ gửi lịch trình mấy ngày tới cho em.”

“Được, cảm ơn chị.”

Tô San khách khí cười cười.

Thấy cô vẫn cư xử khách sáo như vậy, Diêu Nhân lại mang theo vẻ

trêu chọc nhìn cô nói:

"Hiếm lắm mới thấy Tạ Duyên quen bạn gái, hai ngày trước còn mang theo điệu bộ hùng hổ không cho chị nhận giúp em mấy bộ phim có cảnh hôn. Chị không ngờ được anh ta lại là một vại giấm lớn như vậy."

Nghe xong, Tô San cảm thấy hơi lúng túng không biết làm sao, ho nhẹ một tiếng. Hèn chi lúc trước mấy kịch bản mà Hạ Hoa gửi cho cô đều không có cảnh hôn, hóa ra là bởi vì Tạ Duyên.

Hạ Hoa ở bên cạnh thấy nhiều lần nên cũng quen rồi, giơ tay lên nhìn đồng hồ, sau đó nói với Tô San:

"Khoảng lát nữa tôi sẽ lên máy bay qua Châu Âu gặp Tạ Duyên, sau này có việc gì thì cô cứ tìm Diêu Nhân là được."

Nghe vậy, Tô San gật gật đầu, sau đó bước lên xe, suốt đêm chạy về phim trường.

Cô ngồi trong xe lên mạng tìm kiếm thông tin về Diêu Nhân, thấy đúng là chị ấy đã dẫn dắt khá nhiều nữ nghệ sỹ tên tuổi, còn có một người từng đạt giải Ảnh hậu của một Liên hoan phim quốc tế, nhưng hiện giờ cũng dần thối lui về hậu đài. Trước đây, chị ấy là người đại diện của một công ty giải trí khác, sau đó cùng với Hạ Hoa ra ngoài tự mở công ty. Đúng là công ty do mình tự mở sẽ tránh được rất nhiều điều.

Sau khi về tới khách sạn, cô tắm rửa, sau đó lại ngồi trên giường, mở laptop ra. Thấy Diêu Nhân đã gửi lịch trình sắp tới cho cô. Tô San nhìn qua một lượt, thấy gần đây hoạt động của cô cũng không nhiều lắm, chỉ có mấy ngày cuối tháng thì lịch trình hơi dày đặc, bởi vì lúc đó là thời điểm tuyên truyền cho bộ phim tình yêu đô thị của cô

và Tạ Duyên. Đáng chú ý là vài ngày nữa sẽ phải đi thử vai bộ phim điện ảnh “Tội đồ” kia, ngày mai và ngày mốt cô phải tập trung nghiên cứu lại kịch bản mới được.

Đang chuẩn bị ngủ, điện thoại lại đột nhiên vang lên. Nhìn thấy Tạ Duyên gọi tới, cô còn cố ý chờ một lúc mới bắt máy, sau đó rúc cả người vào ổ chăn, giọng nói có chút vẻ hờn dỗi:

“Có chuyện gì?”

Đầu dây bên kia yên tĩnh trong giây lát, sau đó mới vang lên một giọng nói trầm ấm:

“Nhớ em.”

Trong nháy mắt, mặt Tô San lại đỏ lên, có vẻ không ngờ được là hắn lại nói trắng ra như vậy, trước kia còn biết vòng vèo, uyển chuyển, giờ thì lại thành ra thế này.

“Em không thèm tin, lần trước anh còn về nước để gặp em, hiện giờ thì một chút bóng dáng cũng không thấy đâu.”

Tô San giận dỗi lăn qua lăn lại trong ổ chăn, đặt điện thoại bên cạnh gối.

Nghe vậy, phía bên kia liền truyền tới vài tiếng cười khẽ không rõ lắm, sau đó đối phương lại nghiêm trang nói:

“Vậy là em nhớ anh sao?”

“Em mới không thèm nhớ anh.”

Tô San lập tức phản bác, hai cánh tay đặt lên mặt chăn, mắt nhắm

hờ, nhỏ giọng nói:

“Không muốn nói chuyện với anh nữa, em phải đi ngủ đây.”

Lần nào cũng ép cô nói nhớ hắn, cô cố tình không nói đấy!

“Tô San.”

Đột nhiên, giọng nói trầm thấp của hắn vang lên:

“Em có biết bây giờ em giống gì không?”

Vừa nghe là biết hắn sẽ không nói được lời gì hay ho, Tô San quay mặt sang nói vào điện thoại:

“Em không muốn nghe.”

Nghe vậy, Tạ Duyên khẽ bật cười một tiếng, rồi nói:

“Hiện giờ em rất giống một đứa trẻ con, miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo.”

Chưa bao giờ có người nào nói cô như vậy. Bản thân Tô San cũng ý thức được rằng gần đây hình như mình có hơi ngây thơ, ấu trĩ thì phải. Không đúng, không phải là gần đây mà bắt đầu từ lúc nói chuyện yêu đương với Tạ Duyên thì cô liền bắt đầu trở nên ngây thơ, ấu trĩ.

“Anh mới là trẻ con thì có, em không muốn nói chuyện với anh nữa.”

Tô San nói xong lập tức cúp máy luôn, sau đó túm chăn trùm kín cả đầu.

Cô cũng không biết vì sao mình lại trở nên thế này, giống như lời của Tạ Duyên nói, hiện giờ cô thật giống trẻ con, còn cần có người dỗ dành. Đây là loại trạng thái mà trước đây cô không dám nghĩ tới.

Có điều tất cả là tại Tạ Duyên không đàng hoàng, biết rõ là da mặt cô mỏng mà còn thích nói mấy câu mờ ám chọc ghẹo cô. Quả nhiên bản chất của đàn ông đều không đứng đắn, Tạ Duyên lại là người vừa không đứng đắn lại vừa gian xảo.

…

Đến ngày thử vai, Tô San xin với đoàn làm phim nghỉ quay một ngày. Đạo diễn Lê biết cô đi thử vai còn cổ vũ cô mấy câu. Tô San cũng rất biết ơn ông ấy, trong lòng nghĩ nếu lần này biểu hiện của cô mà không tốt thì sẽ phụ lòng sự đề cử của đạo diễn dành cho mình.

Cho tới khi cô đặt chân đến Chiết Thị thì đã là buổi chiều rồi, Tô San lập tức đi đến khách sạn địa điểm thử vai, Diêu Nhân hôm nay cũng đi cùng, chị ấy còn phân tích một vài điều cho cô.

“Những người thử vai cho bộ phim này phần lớn là người mới, bọn họ sẽ không có quá nhiều kinh nghiệm trong việc diễn xuất. Vì vậy em không cần quá áp lực, có điều đạo diễn Từ muốn dùng người mới là vì muốn có được tinh thần sáng tạo đột phá của giới trẻ. Vào lúc thử vai, em diễn đừng mang theo vẻ cố ý nhiều quá là được, chỉ cần biểu hiện khá thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.”

Tô San ngồi ở ghế sau xe nhìn ra ngoài trời, thời tiết âm u, chắc hôm nay sẽ mưa lớn. Đối với những điều dặn dò của Diêu Nhân, cô cũng ghi tạc trong lòng, có đôi khi chỉ một chi tiết rất nhỏ cũng có thể thay đổi rất nhiều điều.

Sau khi tới khách sạn, Tô San liền đội mũ, đeo khẩu trang đi lên lầu

tám, lúc đó cũng có hai nhân viên lễ tân chú ý tới cô nhưng Tô San đi rất nhanh nên bọn họ cũng chỉ tò mò nhìn theo cô mà thôi. Mức độ nổi tiếng tăng lên, hạn chế lớn nhất là đi ra ngoài rất bất tiện, có điều cái gì cũng vậy, có được thì sẽ có mất, đây là chuyện hiển nhiên.

Đến lầu tám, trên hành lang cũng thấy có vài người trẻ tuổi đi qua đi lại, mọi người đang đứng đó thảo luận gì đó, chắc là họ đến thử vai. Sau khi nhìn thấy Tô San, có hai người trong đó liền trở nên hơi kích động, nhưng lại thêm kiêng kị hơn. Dù sao tụi cô là người mới nên nếu so với Tô San thì đúng là chẳng có ưu thế gì nhiều.

Diêu Nhân đi đằng trước mở đường, Tô San đi theo chị ấy tới phòng trang điểm. Có mấy cô gái cũng tới thử vai nữ chính đang ngồi trong phòng, nhìn thấy cô mọi người đều bắt đầu nhỏ giọng trao đổi. Có điều Tô San đột nhiên thấy được một người quen đã lâu không gặp.

“Đồng Nhạc?”

Cô gái mặc một chiếc váy liền màu lam ngồi trước bàn trang điểm kia không phải là Đồng Nhạc thì là ai. Tô San không ngờ là có thể gặp được cô ấy ở đây, lập tức đi qua đó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô ấy:

“Tôi quên mất là năm nay cô tốt nghiệp.”

Nhìn thấy cô đi qua nói chuyện phiếm với người quen, Diêu Nhân cũng nhìn qua Đồng Nhạc một cái, sau đó đi ra ngoài.

Đồng Nhạc cũng không ngờ có thể gặp Tô San. Cô gái trước mặt vẫn xinh đẹp thanh lệ như trước, chỉ là người bình thường cũng đều biết đến Tô San gần đây rất hot, huống hồ là người trong giới. Cuộc đời của cô ấy giống như được trải hoa vậy, có nhiều cơ hội tốt, lại có một người bạn trai tuyệt vời, đúng là khiến cho người người hâm mộ.

“Cô bận như vậy, tôi sợ nên cũng không dám tìm cô để ăn ké.”

Đồng Nhạc cười cười, có điều vẻ mặt không còn sự phóng khoáng thoải mái như ngày nào.

Tô San có cảm giác cô ấy có chỉnh mũi thì phải, nhưng trong phòng còn có người khác nên cô cũng không tiện hỏi gì, chỉ nói với nhau vài chuyện lặt vặt.

“Vậy khi nào có thời gian tôi sẽ mời cô ăn cơm.”

Tô San cười cười, ngồi đó nhìn cô gái bình tĩnh ở bên cạnh.

Do đây là phim thời hiện đại nên thử vai cũng không cần tạo hình hay trang phục phức tạp gì. Các cô chỉ cần ngồi chờ nhân viên đoàn phim đến gọi tới lượt là được.

Có điều Tô San biết ngồi trong phòng này thì đều đến để thử vai nữ chính. Cô cũng nhận ra rằng, Đồng Nhạc hình như không còn giống như lúc trước nữa.

“Được a, nếu cô thử vai thành công thì chắc chắn phải mời tôi ăn cơm đấy.”

Cô ấy hơi nhoẻn miệng cười, nhìn Tô San với vẻ không mặn cũng không nhạt.

Tô San cũng cười một cái:

“Biết đâu cô sẽ được chọn thì sao, dù sao thì đạo diễn Từ thích dùng người mới mà.”

Nghe vậy, Đồng Nhạc cũng chỉ lấy tay khẽ vuốt vuốt tóc, trên mặt không có cảm xúc gì nói:

“Năng lực diễn xuất của tôi không tốt bằng cô, sao có thể so với cô được chứ.”

Nhìn cô ấy, Tô San hơi dừng một lát, sau đó lại nhoẻn miệng cười:

“Cô nói vậy giống như diễn xuất lúc ban đầu của tôi đã vô cùng tốt rồi không bằng.”

Biết Tô San đang nói tới khoảng thời gian còn đóng phim trên mạng, Đồng Nhạc cũng cười cười phụ họa. Hai người cũng chỉ nói với nhau được vài câu thì có nhân viên đoàn phim đến thông báo thứ tự vào thử vai, người đầu tiên là Tô San.

Đi ra khỏi phòng trang điểm, Tô San quay đầu lại nhìn Đồng Nhạc một cái, sau đó vừa nhớ lại phần kịch bản sơ bộ mà mình đã đọc vừa đi vào phòng thử vai. Trong phòng có bốn người đang ngồi, người đàn ông trung niên có làn da khá đen ngồi ở giữa là đạo diễn, ba người còn lại là nhà sản xuất phim, biên kịch và một trợ lý đạo diễn.

Nhìn thấy cô, đạo diễn ngồi ở giữa cười cười đưa ra vài tờ giấy:

“Ở đây có ba cảnh khác nhau, cô xem xem muốn thử đoạn nào.”

Có vẻ muốn mọi người phát huy hết khả năng, cả ba cảnh này đều là cảnh diễn nội tâm, không có lời thoại. Tô San nhìn qua một lúc, sau đó nói với đạo diễn:

“Tôi sẽ thử đoạn số 1.”

Đây là đoạn nữ chính bị tấm lòng của nam chính đả động. Cô ấy đột nhiên do dự liệu mình có nên lợi dụng nam chính để báo thù hay không. Nhưng về đến nhà thì cô lại thấy mẹ mình đang nằm trên giường vì đau dạ dày mà giống như chết đi sống lại. Cô ấy đứng ở cửa nhìn chằm chằm vào mẹ mình ở trong phòng, ngay lập tức ý chí quyết tâm báo thù được củng cố.

Không có lời thoại gì, hoàn toàn chỉ dựa vào biểu hiện cảm xúc trên khuôn mặt và ánh mắt để diễn. Mấy người đạo diễn ngồi dưới cũng có vẻ không ngờ cô sẽ chọn đoạn này, nhưng bọn họ cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô chuẩn bị diễn.

Phòng này rất rộng, đạo cụ hoàn toàn không có, không có bất cứ thứ gì để phối hợp hỗ trợ biểu diễn. Tô San hít sâu một hơi, đi về phía bên phải căn phòng, sau đó biểu cảm gương mặt bắt đầu biến đổi. Đầu hơi cúi thấp, cứ đi về phía trước một cách lơ đãng, không có mục tiêu dì, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, khóe môi hơi mím lại, vẻ mặt phức tạp tiếp tục đi về phía trước, sau đó không biết nghe được âm thanh gì, cô đột nhiên mở mắt thật lớn, nhanh chóng tiến lên thêm vài bước đi tới cạnh tường, một tay đặt lên tường nhìn về phía cửa.

Từ chỗ ngồi của đạo diễn Từ nhìn qua chỉ thấy bàn tay đang đặt trên tường của cô bắt đầu gồng lên, sau đó năm ngón tay dần dần nắm chặt lại, môi mím lại thật chặt. Trên mặt cô vẫn không có cảm xúc gì, nhưng hốc mắt thì dần dần đỏ lên, khi năm ngón tay nắm chặt thành nắm đấm thì nước mắt cũng chảy xuống từng giọt lăn trên má, cô thì vẫn tập trung nhìn chằm chằm về phía cửa. Một lúc lâu sau mới bình tĩnh đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, sau đó dứt khoát xoay người rời khỏi.

Diễn xong đoạn này, vị nữ biên kịch bộ phim lập tức đưa một chiếc khăn giấy cho cô, Tô San đi qua nhận lấy rồi nói một tiếng cám ơn.

“Cô có suy nghĩ thế nào đối với kết cục của bộ phim.”

Đạo diễn đột nhiên hỏi cô.

Không ngờ ông ấy lại đột nhiên hỏi về kết cục, Tô San đứng trước mặt mọi người, trong tay cầm khăn giấy, thong thả nói:

“Tôi cảm thấy nữ chính là một người rất trọng tình nghĩa, người đối xử tốt với cô ấy từ nhỏ đến lớn chỉ có một mình mẹ cô, cho nên cô ấy cũng rất khát vọng có được sự yêu thương. Nam chính đối xử tốt với cô ấy như vậy, cho nên cô ấy bắt đầu dao động, có suy nghĩ muốn từ bỏ việc lợi dụng nam chính để trả thù. Nhưng do hạt giống thù hận đã được gieo rắc trong lòng cô ấy từ khi còn nhỏ, cho nên sẽ không dễ dàng bị phá hủy như vậy. Tuy nhiên cô vẫn hiểu được nam chính là thật lòng tốt với cô ấy, cô ấy cũng yêu nam chính, cho dù cho đến lúc cuối cùng cô ấy vẫn không thừa nhận rằng mình lại yêu con trai của kẻ thù. Đến khi mọi hiểu lầm đã được làm sáng tỏ, cô lại chưa loại bỏ được hết mọi khúc mắc trong lòng, nhưng sâu kín trong lòng cô ấy vẫn khát vọng, khát vọng rằng nam chính vẫn chờ đợi cô ấy. Nhưng sự thật thì nam chính lại không làm vậy, cũng có thể là vì một nguyên nhân nào đó mà bắt buộc phải lập gia đình.”

Cô nói xong, nữ biên kịch lại khẽ cười một tiếng:

“Sự lý giải của cô rất giống ý mà tôi muốn biểu đạt, nhưng tôi muốn phim có một cái kết mở, nam chính vì sao phải lập gia đình thì tùy thuộc vào suy nghĩ của mỗi người, theo cô thì vì sao nam chính lại không đợi nữ chính?”

Nghe vậy, dưới ánh mắt sắc bén của mọi người, Tô San suy nghĩ giây lát, sau đó nghiêm túc nói:

“Bởi vì đây là thực tế của con người, chỉ cần nam chính không đặt tình yêu đối với nữ chính lên hàng đầu thì chắc chắn anh ta sẽ không chờ cô ấy cả đời, thực tế cuộc sống cũng sẽ không để anh ta chờ đợi cả đời.”

Đạo diễn đã từng nghe nói về việc Tô San không xuất thân từ đào tạo chính quy, ông cũng vì điểm này nên mới mời cô ấy. Bởi vì người được đào tạo bài bản thì khi đóng phim sẽ mang theo sự rập khuôn, vì vậy ông mới muốn dùng người mới, suy nghĩ của người mới luôn có sự khác lạ, không cố định, vì vậy có rất nhiều không gian để khai thác sâu hơn. Nhưng đoạn lúc nãy Tô San diễn mặc dù hoàn toàn không có lời thoại, cũng không có bất cứ thứ gì phối hợp nhưng lại khiến ông rất rung động. Lúc trước đạo diễn Lê nói rằng Tô San là người xuất sắc nhất trong số những nữ nghệ sỹ cùng độ tuổi, ông còn cảm thấy ông ấy nói hơi quá, nhưng hiện giờ tận mắt chứng kiến, ông mới cảm thấy rằng khả năng của Tô San còn không giới hạn ở mức này, cô ấy còn có thể tiến xa hơn nữa.

“Được rồi, cô đi ra ngoài đi.”

Đạo diễn đột nhiên lên tiếng.

Ông cũng không thể hiện cảm xúc thích thú gì trên mặt, Tô San cũng không chần chờ, hơi khom lưng chào sau đó xoay người đi ra khỏi phòng thử vai. Không biết có phải là do vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cảm xúc của nhân vật hay không, nước mắt cô vẫn thỉnh thoảng chảy ra, Diêu Nhân lại gần rồi ôm cô một cái, cả hai cùng đi ra xe.

Sau khi xuống lầu, lên xe, Tô San mới chậm rãi khôi phục cảm xúc. Có điều giờ cô mới nhớ ra cô còn chưa chào tạm biệt với Đồng Nhạc. Không biết nghĩ tới điều gì, cô lại nhìn lên Diêu Nhân đang ngồi ở ghế lái phía trước:

“Chị biết Đồng Nhạc sao?”

Bởi vì lúc nãy cô phát hiện Diêu Nhân nhìn Đồng Nhạc với ánh mắt khá kỳ lạ, mặc dù chỉ trong một khoảnh khắc thôi nhưng cô vẫn nhận ra.

“Đồng Nhạc? Cô gái lúc nãy nói chuyện với em trong phòng trang điểm?”

Diêu Nhân vẫn tập trung lái xe, nghe cô hỏi thì cảm xúc cũng không có gì thay đổi, bình tĩnh nói:

“Cô ấy là người của Tổng giám đốc Phương của Công ty giải trí Vận Tinh. Lão Phương Khôn đó rất thích mấy cô gái trẻ tuổi, mặc dù đã có vợ rồi, nhưng vợ ông ta cũng chỉ làm lơ, đây cũng là thái độ bình thường của mấy vị phu nhân trong làng giải trí. Có điều Phương Khôn cũng rất hào phóng đối với những người phụ nữ của ông ta, lúc trước còn giúp cô ấy có được vai chính trong một bộ phim khá nổi. Phải biết rằng bộ phim đó cho dù là mời những tiểu hoa đán có fan hâm mộ hùng hậu như Dương Chỉ cũng không quá.”

Đối với mấy chuyện quy tắc ngầm thế này Diêu Nhân đã gặp quá nhiều, đây là chuyện vô cùng bình thường trong giới giải trí, nhưng Tô San nghe xong vẫn cảm thấy không thoải mái lắm. Có rất nhiều người vì muốn có được địa vị cao hơn mà lựa chọn đi đường tắt, cô lại không ngờ rằng chỉ mới ngắn ngủi một năm mà Đồng Nhạc cũng lựa chọn đi trên con đường như vậy.

Nhưng có điều đây là sự lựa chọn của mỗi người, vì vậy từ trước tới giờ Tô San đều cảm thấy mình rất may mắn, cô có chị cô giúp đỡ, sau đó lại có Tạ Duyên, nếu không thì có lẽ tận bây giờ cô vẫn còn đang đóng mấy vai phụ linh tinh không ai biết tới. Tô San cũng sẽ không vì vậy mà ghét Đồng Nhạc, đúng là nếu đặt cô vào vị trí của

Đồng Nhạc thì cô cũng sẽ không lựa chọn cách làm này, nhưng Tô San cũng không có tư cách gì mà phán xét người khác đúng hay sai. Bởi vì Tô San ở kiếp trước cũng đã trải qua tình huống cô độc, chỉ có thể dựa vào bản thân mình, không còn con đường nào khác. Vì vậy kiếp trước cô mới quyết tâm leo lên vị trí cao hơn, chỉ là kiếp này thật may mắn vì cô có được một gia đình tuyệt vời như vậy.

Mặc dù đã thông suốt nhưng lòng cô vẫn cảm thấy hơi phiền muộn. Sau khi về tới Giang Thị thì đã là 7 giờ tối, tối nay cũng không có cảnh quay đêm, nên cô không cần quay lại phim trường mà từ sân bay về thẳng khách sạn luôn. Diêu Nhân nói cô cứ yên tâm chờ tin, nói vậy tức là chỉ cần trong số những người khác thử vai không có ai đặc biệt xuất sắc thì vai này chắc chắn là của cô rồi.

Hiện giờ ngoài trời mưa rào sấm chớp rất lớn, Tô San thì không mang dù, cô xuống xe rồi chạy vọt vào khách sạn. Trên người đã bị ngấm không ít nước mưa, có điều cũng về tới nơi rồi, chỉ cần về phòng tắm rửa ngay là được.

Đi thẳng lên phòng khách sạn, quẹt thẻ mở cửa, vừa đẩy cửa ra thấy trong phòng sáng đèn, Tô San sửng sốt, chỉ thấy trên sô pha có một hình bóng quen thuộc. Người nào đó nhìn thấy cô trở về, quay đầu qua nhìn, giọng nói trầm thấp vang lên:

“Không mang dù?”

Nhìn thấy hắn, Tô San cũng quay lại đóng cửa, Tạ Duyên cũng đứng lên cất bước đi tới phía cô. Tô San còn chưa kịp phản ứng gì đã bị hắn ôm chặt lấy eo đè cô dán lưng lên tường:

“Đi ra khỏi cửa không mang theo dù, vậy mà còn không biết nhờ người khác đưa dù?”

Hắn quá cao, Tô San ngại ngửa đầu nhìn hắn làm mình mỏi cổ, cúi đầu hừ nhẹ một tiếng:

“Anh cứ mặc kệ em đi.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vẫn còn dính mấy giọt nước mưa, bờ môi đỏ ửng hơi dẩu lên, giống một đứa bé đang giận dỗi. Tạ Duyên hơi mím môi, không nhịn được cúi đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô với ánh mắt sáng quắc:

“Loại chuyện này không thể kệ em được.”

“Vậy anh đã biết rõ ngoài trời đang mưa, lại không gọi điện thoại cho em hỏi em có mang dù hay không, chỉ biết lén lút tới đây như đánh đột kích. Không phải là anh không chịu về nước gặp em sao?”

Tô San ngẩng đầu lên, vừa trừng mắt nhìn hắn vừa cãi lại.

Trên cánh tay của Tô San cũng ướt nước mưa, Tạ Duyên đưa tay ôm lấy bờ vai của cô, khẽ cười xoa xoa đầu cô:

“Được, được, anh sai rồi, sau này chắc chắn anh sẽ quang minh chính đại tới gặp em.”

---Hết Chương 91---

Chương 92: Bôi nhọ kỹ thuật cao

“Được, được, anh sai rồi, sau này chắc chắn anh sẽ quang minh chính đại tới gặp em.”

“Em có bảo là anh phải quang minh chính đại đâu…”

Tô San lẩm bà lẩm bẩm, gỡ bàn tay đang ôm eo cô ra, muốn đi vào phòng.

Tạ Duyên lại kéo cô ấn lên tường, nhìn chằm chằm cô với ánh mắt sáng quắc:

“Anh không thích lén lút.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt hắn vô cùng nghiêm túc, không giống đang nói giỡn. Tô San chớp chớp mắt, trong khoảnh khắc này cũng không biết phải nói gì.

Thường thì các nghệ sỹ nam trong giới giải trí vì duy trì lượng fan hâm mộ của mình mà không thích công khai tình yêu, thậm chí ngay cả kết hôn cũng bí mật. Đây là lần đầu tiên Tô San thấy kiểu nghệ sỹ không sợ bị fan rời bỏ như Tạ Duyên. Rõ ràng bình thường hắn không phải là kiểu người thích khoe khoang, hơn nữa còn vô cùng khiêm tốn, vì sao trong chuyện tình cảm lại cứ thích khoe khoang như vậy?

“Hạ Hoa….không phải đã nói là sẽ công khai vào dịp Tết Đoan Ngọ rồi sao?”

Giọng nói của Tô San mang theo sự không tự tin, cô đưa tay vòng lấy eo của hắn, nhẹ giọng nói:

“Chỉ còn một tháng nữa thôi, sau này anh sẽ không phải lén lút nữa.”

Giọng nói của cô vô cùng mềm mại như thấm vào lòng, trên trán vẫn còn vương nước mưa, Tạ Duyên đưa tay sờ sờ đầu cô, nói với giọng điệu ấm áp:

“Đi tắm rửa đi, coi chừng bị cảm lạnh.”

Tô Sang ngẩng đầu lên:

“Anh…”

“Em yên tâm.”

Tạ Duyên cúi đầu hôn một cái lên trán cô, khóe miệng hơi cong lên mang theo ý cười nói:

“Một tháng anh vẫn có thể nhịn được.”

Từ đó tới giờ đã là nửa năm mà hắn còn nhẫn nhịn được, huống chi là một tháng này.

Tô San nhìn hắn với vẻ hơi nghi ngờ, cho đến lúc đi vào phòng lấy quần áo đi tắm rửa cô vẫn mang theo tâm trạng hoài nghi. Cô vẫn có cảm giác rằng Tạ Duyên sẽ không hành động theo kế hoạch đã định sẵn.

Tắm rửa, gội đầu, Tô San sấy khô tóc, đi ra khỏi phòng thì thấy Tạ Duyên vẫn còn dang ngồi đó đọc kịch bản, cô nghĩ chắc lần này là do

hắn lén xin nghỉ một ngày để trở về.

Không biết trên máy bay hắn đã ngủ chút nào hay chưa, Tô San đành đi qua ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn lướt qua tập kịch bản trong tay hắn, thấy toàn cảnh hành động:

"Lúc đóng phim anh có dùng diễn viên đóng thế không?"

Nghe vậy, Tạ Duyên chậm rãi nghiêng đầu qua nhìn. Cô đã tẩy trang, sắc môi hồng nhạt, một bên má còn dính vài sợi tóc ướt. Ánh mắt Tạ Duyên hơi lóe sáng, nhẹ nhàng "uhm" một tiếng.

Mặc dù hắn nói như vậy, nhưng Tô San biết chắc chắn hắn không dùng diễn viên đóng thế. Những bộ phim bom tấn tầm quốc tế thường có khuynh hướng diễn viên sẽ tự đóng, trừ phi là cảnh nào đặc biệt nguy hiểm mới dùng người đóng thế mà thôi.

"Hôm nay chị Diêu đưa em đi thử vai, cũng không biết liệu có được chọn không."

Tô San nói sau đó lập tức chạy vào phòng lấy tập kịch bản ra đưa hắn xem.

Nhận lấy kịch bản, Tạ Duyên lật lật vài trang, vẻ mặt cũng không có gì biến hóa:

"Sẽ không có vấn đề gì."

Tô San ngồi xếp bằng trên sô pha, thấy hắn đang xem kịch bản nghiêm túc, cô hơi nhíu mày nói:

"Hôm nay em có gặp Đồng Nhạc, cô ấy……"

Giọng điệu của cô mang theo cảm xúc là lạ, Tạ Duyên ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt cô cũng rất phức tạp, không phải là tức giận, không phải than thở, cũng không phải tiếc nuối, chỉ là mang theo cảm xúc khiến người ta không hiểu được.

Bỏ tập kịch bản xuống, Tạ Duyên ôm eo cô đè cô nằm ra sô pha, ánh mắt sâu thăm thẳm:

“Không cần thiết phải nghĩ tới những chuyện không vui, thực ra trong lòng anh luôn có một điều tiếc nuối.”

Nghe vậy, Tô San lập tức mở to mắt nhìn hắn:

“Là điều gì?”

Bàn tay ôm eo cô siết chặt lại, Tạ Duyên hơi cúi đầu, kề bên tai cô khẽ nói:

“Cảnh hôn của chúng ta trong bộ phim điện ảnh kia, anh luôn cảm thấy mình diễn không tốt lắm.”

Tô San: “……”

Nhớ tới cảnh hôn xấu hổ kia, Tô San lập tức đỏ mặt, quay mặt đi tránh né, đẩy đẩy vai hắn:

“Đã ….đã qua hết rồi, chỉ là một cảnh hôn thôi mà, diễn tốt hay không cũng không ảnh hưởng gì lắm.”

Thực ra hiện giờ ngẫm lại thì chính Tô San cũng cảm thấy lúc đó Tạ Duyên đúng là có một chút lúng túng. Có điều phim điện ảnh cũng đã công chiếu từ đời nào, sao hắn lại đột nhiên nhớ tới cảnh hôn kia chứ?

“Là diễn viên, chúng ta không nên để mình có bất kỳ sự tiếc nuối nào.”

Tạ Duyên nhìn chằm chằm cô, vừa dứt lời thì lập tức cúi đầu lấp kín môi của cô, kịch liệt tấn công, khiến Tô San không kịp phản ứng gì.

Hơi thở nam tính của hắn đánh tới, Tô San biết cho dù mình có phản kháng thì cũng vô dụng, vì vậy quyết định nhắm mắt lại, để hắn tùy ý làm càn.

Ánh đèn trên trần nhà sáng mờ ảo, không khí mờ ám tràn ngập toàn bộ căn phòng, Tạ Duyên bỗng nhiên hơi ngẩng đầu lên nhìn cô với ánh mắt sâu lắng:

“Tô San, mở miệng.”

Giọng nói của hắn khàn khàn, mang theo dục vọng mãnh liệt. Tô San hơi hé mắt, nhìn thấy đôi con ngươi đen nhánh ở đối diện, bờ môi hồng phấn của cô lại bị lấp kín một lần nữa. Tô San còn đang tính nói gì đó thì một thứ xông thẳng vào cuốn lấy đầu lưỡi của cô.

Hắn vừa hôn vừa cắn mút bờ môi dưới của cô, bàn tay to chậm rãi vuốt ve làn da mềm mại, những cái hôn nóng bỏng bắt đầu dần dần chuyển xuống cổ của cô, rồi lại xuống sâu hơn…

Tô San thở dồn dập, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, đến lúc bàn tay nhỏ nhắn của cô bị kéo lên đặt trên nút áo sơ mi của hắn, giọng nói trầm khàn vang lên:

“Giúp anh cởi ra.”

Ngay lập tức cô rụt tay lại, nghĩ tới ngày mai mình còn có lịch đóng

phim, cô chỉ có thể nhỏ giọng nói:

“Em….”

“Anh sẽ thật nhẹ nhàng.”

Hắn vùi đầu vào bên cổ của cô nói.

Nghĩ đến việc hai người đã nửa tháng không gặp, tim Tô San lại bắt đầu mềm nhũn, cuối cùng mạnh dạn đưa tay ra run rẩy cởi nút áo sơ mi của hắn…

Không biết đèn được tắt đi từ khi nào, trong bóng đêm, âm thanh mưa rơi tí tách hòa vào cùng với tiếng thở gấp dồn dập ở trong phòng…

…

Mặt trời ló rạng, ánh nắng sớm chiếu rọi khắp mặt đất ẩm ướt. Tô San bị âm thanh của đồng hồ báo thức làm cho tỉnh giấc, mở mắt ra thì thấy mặt trời đã lên cao, trong phòng bật máy điều hòa, cô lăn lộn vài vòng trên giường rồi mới xuống giường đi rửa mặt.

Ra khỏi phòng thì thấy người nào đó quần áo chỉnh tề ngồi ở phòng khách đọc kịch bản, thoạt nhìn tinh thần của hắn rất phấn chấn giống như mới vừa được lột xác. Tô San mang theo một bụng đầy tức giận yên lặng đi qua ăn bữa sáng, cũng không thèm hỏi hắn làm thế nào mà mua được.

“Hôm họp báo khi phim chính thức lên sóng có lẽ anh sẽ không về được.”

Tạ Duyên bỗng nhiên chuyển ánh mắt sang nhìn cô nói.

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ nhẹ nhàng “À” một tiếng, dù sao thì từ trước tới giờ Tạ Duyên cũng không tham gia mấy hoạt động kiểu này.

“Có điều anh sẽ về để tham gia chương trình gameshow tuyên truyền phim.”

Tạ Duyên nhìn cô với ánh mắt rất ôn nhu, sau khi nhìn tới dấu hôn đỏ hồng trên cổ cô thì lập tức ghé đầu lại gần, thấp giọng nói:

“Lại thêm một lần đầu tiên của anh dành cho em.”

Nghe hắn nói thế, Tô San liếc nhìn người đàn ông không biết xấu hổ ngồi bên cạnh, đỏ mặt bỏ cái bánh bao trong tay xuống, tức giận hừ một tiếng:

“Đây là anh tuyên truyền cho bộ phim, phải là anh dành lần đầu tiên này cho chương trình đó mới đúng, sao lại dành cho em, em có phải là người của đài truyền hình đâu!”

Thấy Tạ Duyên càng ngày càng không đàng hoàng nghiêm chỉnh. Tô San tiện tay lấy ly sữa đậu nành sau đó đứng lên.

Thấy vậy, Tạ Duyên ở đằng sau khẽ bật cười rồi cũng nhanh chóng đi theo cô ra khỏi phòng.

Sau khi lên xe bảo mẫu, thấy Tạ Duyên muốn đưa cô đi, Tô San cũng không nói gì, cứ lẳng lặng ngồi uống sữa đậu nành. Tiểu Chu ngồi ở ghế đằng trước rõ ràng nhận thấy không khí giữa hai người này có vẻ hơi quái dị, nhưng cũng không dám nói lời nào. Trong xe ngay lập tức trở nên vô cùng yên tĩnh.

Đến phim trường, Tô San xuống xe xong thì thấy Tạ Duyên cũng xuống xe theo, không thể không đề phòng nhìn nhìn chung quanh:

“Ở đây rất đông người, anh đừng có mà giở trò.”

Cô đeo một cái khẩu trang màu hồng nhạt, chỉ lộ ra một đôi mắt trong veo sáng ngời. Tạ Duyên tiến lên một bước xoa đầu cô, giọng điệu ấm áp:

“Lát nữa anh phải đi ngay, em nhớ chú ý một chút, nếu có chuyện gì thì đừng giữ trong lòng, chuyện của anh chính là chuyện của em.”

Thỉnh thoảng hai người lại phải tách ra như vậy thật khiến người ta không thoải mái, lập tức Tô San không còn chút nào giận dỗi hắn nữa, nhẹ nhàng gật đầu, chằm chú nhìn hắn nói:

“Vậy anh cũng phải cẩn thận, nhất định phải nhớ dùng diễn viên đóng thế.”

Tạ Duyên cười gật đầu, nhìn thoáng về phía cổng phim trường lâu lâu lại có vài nhân viên đi ra đi vào, cuối cùng xoay người bước lên xe. Cho đến lúc xe chuyển bánh rời khỏi, Tô San mới chậm rãi đi vào trong phim trường.

Cô biết chắc chắn là do Tạ Duyên không xin được ngày nghỉ nên mới không tới cuộc họp báo khi phim phát sóng. Có điều hắn có thể tham gia gameshow tuyên truyền phim cũng được xem là một điểm nóng thu hút chú ý rồi, Hạ Hoa chắc chắn sẽ rất vui mừng. Anh ta chỉ ước gì Tạ Duyên đi tham gia chương trình truyền hình để hốt bạc, dù sao thì công việc như vậy khá nhẹ nhàng lại lấy được tiền nhanh. Nhưng nhìn có vẻ Tạ Duyên chỉ định tham gia duy nhất một lần này mà thôi.

Đi vào phòng trang điểm, hôm nay cô đến hơi trễ vì vậy phải nhanh

chóng đi trang điểm và tạo hình. Tiểu Chu thì đứng ở một bên với vẻ mặt muốn nói lại thôi, Tô San đang được làm tóc thấy vậy thì lên tiếng hỏi:

“Sao vậy?”

Nghe vậy, Tiểu Chu cũng không biết phải nói sao, chỉ đưa chiếc điện thoại qua cho cô xem, Tô San vừa nhận lấy điện thoại nhìn vào, lông mày không nhịn được nhíu lại.

Ngày hôm qua có một buổi khai mạc liên hoan phim, Tô San vì có lịch thử vai nên không đi, nhưng Đinh Nghiên thì chắc chắn có đi. Cô ấy không chỉ tới đó, còn phát ngôn một vài chuyện khiến người khác phải suy ngẫm.

Cô cũng không băn khoăn gì, lập tức click xem video phỏng vấn ở hậu trường. Mở đầu video là ánh đèn flash chớp nháy lách tách liên tục, Đinh Nghiên mặc một chiếc váy cúp ngực đuôi cá màu đen mỉm cười nhìn về phía máy quay. Lúc này một nữ phóng viên đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Nghe nói gần đây cô có đóng một bộ phim cùng với Tô San, về chuyện mọi người đồn đãi rằng cô ấy có chỗ chống lưng, cô suy nghĩ như thế nào?”

Đối mặt với câu hỏi của phóng viên, Đinh Nghiên vẫn mỉm cười, sau đó nói vào microphone:

“Tôi nghĩ rằng lời đồn đãi vốn dĩ không thể tin, có điều tôi và Tô San cũng không tiếp xúc nhiều, bởi vì cô ấy thường xuyên không có mặt ở phim trường, vì vậy chúng tôi rất ít khi gặp nhau. Nhưng tôi cảm thấy diễn viên thì quan trọng nhất là thực lực, dù sao cơ hội là dành cho những người có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, đạo diễn cũng thường

xuyên khen cô ấy rất có tố chất.”

Đoạn video được chia sẻ rất nhiều. Tuy rằng lời nói của Đinh Nghiên cũng chẳng có gì, nhưng trong đó có quá nhiều hàm ý. Gần đây fan của Tô San tăng lên rất nhanh, chắc chắn theo đó anti-fan cũng tăng lên, đặc biệt còn có fan của những tiểu hoa đán khác lập tức vào bình luận chế giễu cô. Sau một đêm thức dậy không ngờ lại cô lại lập tức lên bảng xếp hạng hot search.

Cư dân mạng A: “Tố chất? Ha ha ha chắc đạo diễn Lê còn chưa xem mấy tác phẩm khi mới debut của Tô tiểu thư phải không *mặt mỉm cười*

Cư dân mạng B: “Đừng nói với tôi là cái diễn xuất lúc mới debut nát như phân kia của cô ta là tố chất?”

Cư dân mạng C: “Thường xuyên không có mặt ở phim trường, vậy là đi tiếp khách phải không *nôn mửa*”

Cư dân mạng D: “Có ai mà ngay từ đầu đã thành ảnh hậu được ngay? Ít nhất Tô Tô nhà tui càng ngày càng tiến bộ, không giống người nào đó vĩnh viễn chỉ biết dậm chân tại chỗ sống bằng tiền tiết kiệm *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng E: “Ha ha ha, không tới phim trường cũng có thể là do có lịch trình tham gia hoạt động ở bên ngoài chứ bộ! Không lẽ Mục Dao đóng một bộ phim cũng chỉ đóng đô ở phim trường thôi sao?”

Cư dân mạng F: “Cảm thấy Đinh Nghiên đang bôi nhọ một cách thâm thúy nha, người trong giới giải trí đúng là thâm *vừa cười vừa khóc*”

Tô San lướt xem bình luận của cộng đồng mạng, thấy có rất nhiều trang báo mạng cũng đăng lại đoạn video đó lên trang của mình.

Cũng không thể trách được, hiện giờ cô chính là cái đích để mọi người chỉ trích, giới giải trí lớn như vậy, những người nào có xung đột lợi ích với cô chắc chắn sẽ ngầm bỏ đá xuống giếng. Có điều Đinh Nghiên cũng thật biết chọn thời điểm, ngay ở lúc phim của cô chuẩn bị phát sóng lại ra mặt bôi nhọ cô.

Cô nhắn một tin cho Diêu Nhân hỏi han tình hình, chị ấy chỉ nói rằng sẽ nhanh chóng xóa bỏ hot search về cô ở trên mạng, còn những anti-fan nào quá ác liệt thì công ty cũng sẽ để luật sư cảnh cáo. Còn đối với tin đồn về việc cô có đại gia chống lưng thì chỉ cần sau khi chuyện của cô và Tạ Duyên công khai cũng sẽ tự động tiêu tan.

Dù sao bây giờ dù có giải thích thế nào thì bọn anti-fan cũng sẽ tìm ra lỗ hổng để công kích. Đương nhiên Tô San biết chuyện này không dễ dàng giải quyết được, cô cũng không để bụng mấy chuyện trên mạng nữa, cất điện thoại đi tập trung chuẩn bị lát quay phim. Vừa hay hôm nay quay cảnh của cô và Đinh Nghiên, cô ấy mặc một bộ đồng phục học sinh thời dân quốc cười cười nghe đạo diễn hướng dẫn, những người đã xem tin tức trên mạng thì đều nhìn hai người với vẻ sâu xa.

Tô San sau khi được tạo hình xong cũng cầm kịch bản qua chỗ đạo diễn. Đạo diễn có vẻ không biết chuyện trên mạng, vô cùng nghiêm túc nhìn hai người nói:

“Lát nữa Đinh Nghiên, cô cần đứng lại một chỗ cách Tô San khoảng hai mét rồi mới bắt đầu nói lời thoại. Tô San, cô chờ cô ấy nói xong, ba giây sau mới quay đầu lại, hiểu rõ chưa?”

“Uhm.”

Tô San nghiêm túc gật đầu, trên mặt cũng không mang theo cảm xúc khác biệt gì ngày thường.

Còn Đinh Nghiên ở bên cạnh thì không khỏi nhìn sang cô thêm một lần, vẻ mặt vẫn mỉm cười:

“Tô San có năng lực diễn xuất tốt như vậy, làm tôi cảm thấy hơi áp lực.”

---Hết Chương 92---

Chương 93: Bạn trai tôi rất trẻ

"Tô San có năng lực diễn xuất tốt như vậy, làm tôi cảm thấy hơi áp lực."

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ mỉm cười nhìn cô ấy:

"Đinh lão sư còn có rất nhiều chỗ mà tôi cần phải học tập."

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Đinh Nghiên cũng chỉ nhìn cô với ánh mắt có hơi khác thường, không nói gì, sau đó cầm kịch bản đi ra chỗ khác.

Đây là cảnh nói về việc nữ chính bởi vì thấy nam chính suốt ngày chạy tới gặp mặt nữ thứ, cô ấy cho là nam chính thích nữ thứ nên cố tình tìm tới đây. Cô ấy không tin nam chính lại đi thích một cô vũ nữ.

Trong lúc chuẩn bị quay, Tô San đã ngồi vào vị trí của mình, ngồi trên ghế trước một cái bàn trang điểm của thời đại cũ để hút thuốc. Lúc này nam chính vừa mới đi khỏi, nữ chính vì tò mò nên đến gặp nữ thứ, lại bị nữ thứ châm chọc mỉa mai một hồi.

"Được rồi, mọi người chuẩn bị, action!"

Đạo diễn vừa dứt lời máy quay lập tức tiến lại gần, Tô San kẹp điếu thuốc trong tay ngồi trước bàn trang điểm chậm rãi hút. Trong gương phản chiếu hình ảnh người phụ nữ vô cùng quyến rũ mê hoặc. Đúng lúc này ở đằng sau xuất hiện một hình bóng.

"Cô… cô chính là người phụ nữ mà Hồ đại ca thích sao?"

Cô gái mặc đồng phục học sinh thời dân quốc mắt nhìn chằm chằm vào cô gái phong tình vạn chủng ở trong gương.

Tô San nghe thấy cũng không quay đầu lại, chỉ hơi liếc mắt một cái, giọng nói rất thờ ơ:

“Sao, cô bé không lẽ cũng muốn đến Bách Nhạc Môn của chúng tôi để ca hát sao?”

“Cô!”

Nữ sinh trừng mắt thật lớn, trên mặt vừa có vẻ xấu hổ vừa có vẻ giận dữ, sau đó lại mang theo khí thể cùng sự nghiêm nghị nói với cô:

“Cô không xứng với Hồ Đại ca!”

Đinh Nghiên dứt lời, màn ảnh chuyển sang Tô San. Lông mày cô nhướng lên, khóe miệng hơi cong, bỗng nhiên đứng dậy, hai ngón tay vẫn đang kẹp điếu thuốc, thong thả đi tới trước mặt Đinh Nghiên, còn nhìn nhìn Đinh Nghiên kiểu đánh giá một lượt từ trên xuống dưới. Ngay lúc đối phương bắt đầu hiện lên vẻ bất an, Tô San lại cười với vẻ khinh thường miệt thị nói:

“Tôi không xứng? Vậy cô xứng sao?”

Có vẻ bị ánh mắt khinh thường của Tô San làm tổn thương, Đinh Nghiên nhìn cô, nghiến răng nói:

“Tóm lại là, tôi hy vọng cô đừng có tiếp tục lôi kéo mồi chài Hồ đại ca nữa!”

"Lôi kéo?"

Tô San có vẻ bị từ này làm cho buồn cười, móng tay được sơn màu hồng bỗng nhiên đặt lên má phấn của Đinh Nghiên trượt dần xuống, trượt tới phần ngực phập phồng của cô ấy rồi mới dừng lại:

"Chúng tôi làm nghề này, từ trước tới giờ đều không lôi kéo khách hàng."

Cô ghé mặt lại gần, thở ra một làn khói thuốc lên mặt Đinh Nghiên, môi đỏ mọng hé mở nói tiếp:

"Chỉ có khách hàng lôi kéo chúng tôi mà thôi."

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, nhìn gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Tô San, Đinh Nghiên hơi hoảng hốt, đang tính nói gì thì đạo diễn ngồi đằng kia hô lên một tiếng:

"Cắt!"

"Đinh Nghiên, cô sao vậy, quên lời thoại sao?"

Đạo diễn Lê ngồi sau máy theo dõi lớn giọng hỏi với vẻ bất mãn, ông ấy đúng là hoàn toàn không thèm nể mặt ai.

Thấy mấy nhân viên đoàn làm phim ở xung quanh cũng thỉnh thoảng lại nhìn mình với vẻ mặt khác thường, Đinh Nghiên hít sâu một hơi, sau đó mang theo vẻ mặt xin lỗi nói với đạo diễn:

"Ngại quá, làm lại một lần nữa đi."

Phong thái là một thứ vô cùng quan trọng quyết định việc quay có đạt hay không. Vì vậy có rất nhiều diễn viên trẻ khi diễn phối hợp với

những diễn viên gạo cội thì sẽ luôn khiến người ta có cảm giác không tinh tế mà còn có vẻ hơi lố, không có được sự điềm đạm và bình tĩnh như diễn viên lão làng giàu kinh nghiệm. Cảnh đầu tiên Tô San và Đinh Nghiên diễn cùng nhau đúng là khiến người ta quá mức nhập tâm. Đặc biệt ai mà đã xem video trả lời phỏng vấn của Đinh Nghiên ở trên mạng, chỉ cần có chút thông minh đều biết được rằng hai người không hợp. Có điều khi hai người cùng diễn với nhau, Tô San cũng không bởi vì nhỏ tuổi hơn mà kém về phong thái, ngược lại vì chính tính cách của nhân vật mà khi nhìn vào còn có cảm giác cao hơn người khác một bậc. Khó tưởng tượng ra được là lúc trước diễn xuất của cô ấy lại dở tệ tới mức ấy.

Sau đó lại quay lại thêm một lần nữa thì xong, Tô San lập tức trở về phòng trang điểm nghỉ ngơi. Xem ra Đinh Nghiên đúng là nhắm vào mình, cô nghĩ rằng cô ta sẽ ngày càng cao tay hơn. Một khi đã như vậy rồi, cô nghĩ tốt nhất là mình nên ra tay trước để chiếm ưu thế.

Khi gọi điện thoại cho Diêu Nhân, cô đề cập tới chuyện liên quan tới Đinh Nghiên, chị ấy hiển nhiên là biết ý tứ của cô là gì, chỉ nói cô đừng lo lắng. Chị ấy cũng đã nói chuyện với người đại diện của Đinh Nghiên, người ta cũng đã đảm bảo sau này sẽ không có chuyện “lỡ lời” như vậy nữa.

Dù sao nếu giờ mà trực diện đối đầu với nhau thì chỉ làm trò vui cho người ta xem, huống hồ mạng lưới quan hệ của Đinh Nghiên không hề tầm thường, nếu quá gay gắt thì chỉ khiến cho cả hai bên đều bị tổn thất rồi làm lợi cho người khác. Đối với cách làm của Diêu Nhân, Tô San cũng không có ý kiến gì, cô cũng không muốn tranh chấp với người khác, nhưng nếu đối phương cứ lặp đi lặp lại nhiều lần thì chắc chắn cô cũng không kiêng kỵ gì nữa.

Bên phía bộ phim đề tài báo thù “Tội đồ” của đạo diễn Từ cũng đã thông báo lại, gần như đã chắc chắn vai này là của cô. Kéo dài cho

tới giờ là bởi vì có một nhà góp vốn đầu tư cho bộ phim không đồng ý chọn cô, ông ấy muốn dùng một diễn viên mới hiện còn chưa tốt nghiệp. Có điều sau vài ngày thương thảo thuyết phục các kiểu cuối cùng quyết định chọn cô. Sau khi ký hợp đồng thì giữa tháng sau sẽ bắt đầu khởi quay. Bởi vì bộ phim này dự kiến sẽ cố gắng sao cho kịp công chiếu vào dịp Tết Âm lịch tới đây, vì vậy tiến độ quay phim cũng sẽ gấp gáp hơn. Bộ phim cô đang quay này cũng sẽ đóng máy vào giữa tháng sau, coi như là cô hoàn toàn không được nghỉ ngơi gì.

Nhưng chỉ vài ngày sau, trên mạng lại xuất hiện một tin nóng.

Weibo Ngu Tam Tỷ: “Theo một nguồn rất đáng tin cậy, vào đầu tháng Tư năm nay Tô San mới kết thúc hợp đồng với bên Ánh Sao, hơn nữa hiện giờ người đại diện của cô ấy là Diêu Nhân, cũng không phải Hạ Hoa. Vậy lý do vì sao lúc trước Hạ Hoa lại vì cô ấy mà tranh cãi phản bác với chỉ trích của cư dân mạng, thật là khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.”

Cư dân mạng A: “Bộ phim ‘Lạc Đường’ của đạo diễn Lê hình như là xác định vai diễn của Tô San vào năm ngoái phải không? Vậy mà sang năm nay mới kết thúc hợp đồng, vậy thì thật là lợi hại *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng B: “Nếu không có đại gia chống lưng, vậy lúc trước phim ‘Thanh huyết kiếm’, rồi còn phim ‘Chút ánh sáng rực rỡ’ sao có thể để cô ta thủ vai chính? Còn khiến cho Tạ Duyên đóng cùng cô ta, vậy chắc chắn chỗ chống lưng này phải vô cùng trâu bò!”

Cư dân mạng C: “Bọn fan não tàn dù muốn thanh minh như thế nào cũng vô dụng, thần tượng của mấy người là kỹ nữ chỉ biết hầu ngủ mấy ông đại gia già khụ hói đầu mà thôi!”

Cư dân mạng D: “Vai diễn trong phim ‘Thanh huyết kiếm’ là do Ánh Sao giúp Tô San lấy được nha! Ánh Sao dù sao cũng là một trong ba công ty giải trí hàng đầu cả nước, chẳng lẽ chỉ một chút năng lực này cũng không có sao?”

Cư dân mạng F: “Gần đây có quá nhiều người ghen tỵ với Tô Tô nhà tui có được cơ hội tốt. Dù mấy người có bôi đen như thế nào đi chăng nữa, năng lực diễn xuất của Tô Tô có thể bỏ xa mấy con cún của nhà nào đó cả một con phố *mặt mỉm cười*”

Không biết ai là người đứng sau muốn bôi nhọ cô, giờ gần như toàn bộ cư dân mạng đều suy đoán chỗ chống lưng của cô như thế nào. Tô San biết, phim của cô và Tạ Duyên sắp sửa phát sóng, đương nhiên sẽ có người muốn ra tay trước để đề phòng. Nếu không chờ đến lúc bộ phim này mà trở nên hot thì cô chắc chắn sẽ trở thành sự uy hiếp lớn nhất đối với lợi ích của những tiểu hoa đán trong giới.

Tô San ngồi trong phòng trang điểm, chuyên viên trang điểm còn đang làm tóc cho cô, Tiểu Chu ngồi gần đó vẫn đang tức tối than thở mấy anti-fan thật quá đáng. Tô San yên lặng không nói gì, mở điện thoại ra trả lời lại bình luận của cư dân mạng đã nói cô là kỹ nữ bồi ngủ ông già hói đầu kia.

Weibo Tô San: Cảm ơn, bạn trai của tôi rất trẻ *mặt mỉm cười* <@Con_chuot_biet_bay: Bọn fan não tàn dù muốn thanh minh như thế nào cũng vô dụng, thần tượng của mấy người là kỹ nữ chỉ biết hầu ngủ mấy ông đại gia già khụ hói đầu mà thôi!>

Đăng lên xong, cô cũng không quan tâm chuyện sẽ trở thành như thế nào, tắt nguồn điện thoại, ngồi lật kịch bản ra xem. Tiếp tục đóng mấy cảnh nữa, trong lúc quay phim mấy nhân viên đoàn làm phim đều nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Ngày mai là buổi họp báo trước khi phát sóng của bộ phim truyền hình tình yêu đô thị ‘Chút ánh sáng rực rỡ’. Sau khi Tô San kết thúc công việc vào lúc 7 giờ tối, cô về khách sạn thu thập đồ đạc, sau đó lập tức để tài xế đưa cô ra sân bay.

Trên xe Tiểu Chu đột nhiên kinh ngạc lên tiếng:

“Trời ạ, đúng là trời hạn đột nhiên gặp được mưa rào a! Thật là đúng lúc!”

Tô San tựa lưng vào ghế nhìn qua cô ấy một cái, Tiểu Chu vẫn nhìn vào màn hình điện thoại cười nói:

“Đêm khuya Phạm Mộng vào phòng riêng của nhà làm phim, hai người ôm hôn thắm thiết!”

Tô San nhướng mày, hoàn toàn không còn một chút buồn ngủ nào, lập tức mở điện thoại ra, nhìn thấy top 1 hot search đúng là Phạm Mộng, top 2 cũng là về cô ấy. Còn hot search về cô có lẽ đã bị xóa đi rồi, cũng không thấy trên bảng xếp hạng nữa.

Video quay lại Phạm Mộng cùng một người đàn ông trung niên đi vào một khu nhà, sau đó một gian phòng trên lầu sáng đèn, rèm cửa vẫn đang mở ra, hai người nói với nhau vài câu rồi đột nhiên ôm lấy nhau. Mặc dù hình ảnh khá mờ, nhưng nếu phóng to ra thì vẫn thấy được bóng dáng của hai người. Có điều nếu như thế này thì Phạm Mộng sẽ không dám phủ nhận ngay lập tức, bởi vì cô ta không thể biết liệu trong tay paparazzi có còn đang nắm giữ điểm yếu của cô hay không.

Chuyện vào khách sạn lần trước mới lắng xuống cách đây không lâu, lần này lại xuất hiện chứng cứ rõ rành rành. Hiện giờ cư dân mạng hoàn toàn không tin Phạm Mộng nữa. Vốn dĩ Tô San nghĩ rằng vụ

việc của mình sẽ tiếp tục ở trang đầu trong vài ngày tới, nhưng giờ xem ra làn sóng công kích của cô sẽ ngừng lại nhanh thôi.

Có điều scandal này của Phạm Mộng thật là đúng lúc, giống như là có người cố ý giúp cô vậy. Tô San gọi diện cho Diêu Nhân, chị ấy chỉ nói hoàn toàn không nghe phong phanh gì trước đó cả, có điều scandal này sẽ vô cùng hiệu quả để dời đi sự chú ý của cư dân mạng.

Tô San vẫn cảm thấy hơi kỳ lạ, trên đời này sẽ không thể nào có chuyện trùng hợp quá mức như vậy, cho nên cô lại gọi điện cho Hạ Hoa, đối phương rất nhanh chóng bắt máy.

“A lô, Tô San, không phải là tôi đã nói với cô rồi sao. Sao cô lại cũng tùy hứng giống Tạ Duyên như vậy, không nói không rằng đột nhiên thừa nhận mình đã có bạn trai. Cũng may là hai người cũng sắp sửa công khai, nếu như là ngược lại, thì cô có biết cô sẽ bị mất đi bao nhiêu fan hâm mộ không?”

Hạ Hoa vừa bắt máy là ngay lập tức giáo dục cô một trận.

Tô San đương nhiên biết rằng làm vậy là không đúng lắm, nhưng con người ở đời đâu phải lúc nào cũng lý trí, nếu thế thì quá mệt mỏi, lâu lâu cũng phải cảm tính một tí.

Cô ngồi trong xe nhìn ra cảnh đường phố vào buổi tối ngoài cửa sổ, Tô San chỉ thản nhiên nói vào điện thoại:

“Tôi biết rồi. À, vụ của Phạm Mộng là thế nào vậy?”

Chuyện này thật sự quá trùng hợp, trùng hợp tới mức giống như có người giúp cô.

Vừa nói tới chuyện này, giọng điệu của Hạ Hoa càng tức giận hơn:

“Cô có biết vụ cô bị bôi nhọ lần này là do ai đứng sau thao túng không?”

Tô San không lên tiếng nhưng cũng đã đoán được vài phần. Với con người như Phạm Mộng, cô ta sao có thể dễ dàng buông tha cho cô như vậy đây.

“Tôi đang suy nghĩ là cứ để chuyện này lắng xuống một thời gian rồi tính, dù sao đắc tội quá nhiều người cũng không tốt. Nhưng đến tận hôm nay, sau khi xảy ra chuyện này, tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, lập tức đi thăm dò mới biết. Hóa ra là cái tên đầu gỗ Tạ Duyên kia tự liên hệ với một trang báo nói họ đăng tin này, hoàn toàn không nói không rằng. Như vậy là hoàn toàn đắc tội người ta rồi, dù sao mọi người cũng đều là người trong giới, đâu cần thiết phải quá đáng như vậy. Thế này tức là bức người ta tới đường cùng rồi còn gì!”

Nghe tiếng nói từ điện thoại truyền tới, Tô San dựa lưng vào ghế sau xe, thản nhiên nói:

“Vậy vào lúc cô ta thuê người để công kích tôi thì có nghĩ tới việc sẽ bức tôi đi đến đường cùng hay không?”

Nghe vậy, đầu dây bên kia yên lặng, một hồi lâu sau mới truyền tới tiếng thở dài:

“Thôi được rồi, nếu chuyện đã xảy ra thì mặc kệ đi, coi như cô ta tự làm tự chịu.”

Tô San không nói gì, Hạ Hoa ở đầu đây bên kia nói vài câu nữa sau đó cúp máy.

Đời là vậy, Hạ Hoa dù sao cũng chỉ là người làm ăn. Cái anh ta coi trọng đầu tiên là lợi ích, việc hoàn toàn đắc tội với người khác chắc chắn anh ta không muốn làm. Đương nhiên nếu người bị bôi nhọ không phải là cô mà là Tạ Duyên thì chắc chắn anh ta sẽ không nương tay. Nói cho cùng thì anh ta cũng chỉ thân với Tạ Duyên thôi, còn cô cũng chỉ là bạn gái của bạn, anh ta tất nhiên không muốn vì cô mà tổn thất quá nhiều.

Đây là hiện thực, có lẽ Tạ Duyên cũng biết là anh ta sẽ không đồng ý nên mới tự mình ngầm ra tay. Tô San định gọi điện cho Tạ Duyên, nhưng nghĩ tới giờ này ở bên Châu Âu đang là ban ngày, hắn chắc còn bận đóng phim, nên quyết định để tới sáng mai rồi gọi.

Không vào Weibo xem bình luận nữa, Tô San không biết đối với câu trả lời xác nhận có bạn trai của cô, cư dân mạng phản ứng như thế nào, nhưng cô cũng không muốn xem. Đăng thì cũng đã đăng rồi, cô tuyệt đối không hối hận.

Ngày tiến hành cuộc họp báo ra mắt phim ‘Chút ánh sáng rực rỡ’, Diêu Nhân tới nhà đón cô. Ở ngoài cổng khách sạn tổ chức họp báo có rất nhiều xe của phóng viên. Bọn họ có lẽ cho rằng Tạ Duyên sẽ đến, đây là bộ phim truyền hình đầu tiên của Tạ Duyên, một sự kiện lớn như vậy chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Hiện giờ họp báo còn chưa bắt đầu, với địa vị của Tô San thì đã có thể một mình sử dụng một phòng nghỉ. Đang ngồi chờ trong phòng thì Diêu Nhân mặc một bộ âu phục nữ màu trắng đi vào.

“Bên ngoài đó có rất nhiều phóng viên muốn hẹn phỏng vấn với em, nhưng chị đã từ chối hết rồi, chỉ nhận lời mỗi phóng viên của Orange Video. Dù sao đây là người thuộc công ty chị của em, có lẽ cũng sẽ không cố ý hỏi mấy chuyện quá lắt léo.”

Diêu Nhân vừa nói vừa đi qua ngồi xuống cạnh cô.

Tô San hôm nay mặc một chiếc váy liền màu trắng đơn giản, tóc búi lên, thoạt nhìn rất trẻ trung. Tạ Duyên không tới nhưng mọi người trong đoàn phim cũng đã có mặt đông đủ rồi. Mấy người Lý Tuyết, La Hàn đều nghỉ ở phòng bên cạnh.

“Tạ Duyên không tới, vậy có cần nói hắn thu một đoạn video gửi tới họp báo không?”

Tô San dựa người vào sô pha, lười biếng vươn vai nói.

“Chuyện này cũng được, chỉ cần kịp thời gian là được, Tạ Duyên không thể có mặt ở đây thì như vậy cũng đủ rồi. Hiện giờ chị nghĩ em nên lo lắng chuyện khác.”

Diêu Nhân mang theo vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô:

“Em có biết là hiện giờ toàn bộ cộng đồng mạng đều biết em có bạn trai rồi không, lát nữa phóng viên mà hỏi tới thì em phải trả lời thế nào?”

---Hết Chương 93---

Chương 94: Cuộc họp báo trước khi phim phát sóng

"Em có biết là hiện giờ toàn bộ cộng đồng mạng đều biết em có bạn trai rồi không, lát nữa phóng viên mà hỏi tới thì em phải trả lời thế nào?"

"Cứ trả lời qua loa là được rồi."

Tô San có vẻ không quan tâm lắm vừa nói vừa cúi đầu lướt mạng. Dù sao, nếu cô cố tình không nói thì bọn họ cũng không làm được gì.

Thấy vậy Diêu Nhân không thể không quay sang nhìn cô thêm một cái, cũng không nói gì nữa mà đi ra khỏi phòng. Tô San lướt lướt điện thoại, vô tình nhấn vào Weibo của mình. Bình thường chỉ có khoảng hai vạn bình luận, hiện giờ đã hơn mười vạn rồi. Mặc dù hot search đã bị xóa bỏ nhưng còn rất nhiều người chia sẻ lại ảnh chụp màn hình cô bình luận trả lời cư dân mạng kia.

Cư dân mạng A: "Tô San chắc chắn là tiểu hoa đán đầu tiên còn trẻ như vậy đã thừa nhận có bạn trai *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng B: "Đúng là không thể ngờ nổi, thật là phục Tô tiểu thư nhà mình *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng C: "Ai mà lại không muốn giấu diếm chứ, lần đầu tôi nhìn thấy nữ nghệ sỹ thẳng thắn giống như Tô San *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng D: "Đừng aaa!!! Nữ thần của tui!!!"

Cư dân mạng E: “Tô Tô nhà tui có bạn trai rồi, bọn anti-fan nhanh chóng lượn hết đi cho nước được trong *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng F: “Bạn trai là Giang Dần sao? Fan couple Giang – Tô nhìn chăm chú *mặt đáng thương*”

Nữ nghệ sỹ không giống như nam nghệ sỹ. Trong chuyện yêu đương, chỉ cần đối phương đẹp trai, không có tai tiếng gì thì gần như fan sẽ dễ dàng tiếp nhận. Nhưng những fan nữ của nam nghệ sỹ thì đều ảo tưởng rằng mình là bạn gái của thần tượng, cho nên sẽ rất khó tiếp nhận chuyện thần tượng của mình quen bạn gái.

Cho dù công khai, fan của Tô San cũng sẽ không công kích gì nhiều, nhưng fan của Tạ Duyên thì không chắc. Nếu ngay lúc này tụi cô công khai thì chắc chắn sẽ bị nói là lăng xê để tuyên truyền cho phim, chỉ có thể chờ khi phim đã chiếu xong rồi mới công khai mới không khiến cho mọi người hiểu lầm.

Tô San ngồi lướt điện thoại một lát, sau đó có một nhân viên đến báo cô đã đến giờ. Tiểu Chu sửa soạn lại phần trang điểm của cô một chút, sau đó Tô San cất bước tiến về hội trường. Cuộc họp báo còn chưa chính thức bắt đầu nhưng dưới khán đài đã đầy người ngồi. Vị trí của Tô San là thứ hai, vị trí của Tạ Duyên là đầu tiên nhưng hôm nay hắn không tới nên ghế chỉ để trống.

Trên sân khấu giăng một tấm poster cực lớn của bộ phim này. Cô còn nhớ lúc ký hợp đồng, nhà làm phim còn nói muốn để vị trí của cô và Lý Tuyết song song nhau trên poster, nhưng giờ nhìn thì thấy vị trí của Lý Tuyết ở sau cô một khoảng xa, ở phía trước chỉ có cô và Tạ Duyên. Đây đúng là điểm thực tế nhất của giới giải trí, nếu hiện giờ cô vẫn chỉ là một diễn viên hạng ba không chút tiếng tăm thì nhà làm phim kia chắc chắn sẽ để vị trí của cô và Lý Tuyết song song nhau.

“Sao Duyên ca không thấy tới?”

La Hàn ngồi bên kia tò mò ghé đầu qua hỏi.

Nghe vậy, Tô San chỉ nhẹ giọng trả lời:

“Anh ấy còn đang ở nước ngoài đóng phim, không về kịp.”

Có lẽ cho rằng cô và Lý Tuyết không hợp nhau, nên phía ban tổ chức không để chỗ ngồi của cô và Lý Tuyết cạnh nhau mà để La Hàn ngồi giữa. La Hàn chỉ là nam số ba, nam thứ là Đổng Cốc. Mấy năm nay Đổng Cốc luôn dựa vào năng lực diễn xuất mà đi theo con đường riêng chuyên đóng vai phản diện. Nhưng nếu nói về mức độ được khán giả yêu thích thì anh ta cao hơn kiểu diễn viên thần tượng như La Hàn nhiều. Có điều gần đây rất hiếm khi anh ta đóng vai nam thứ, có lẽ đây là bộ phim cuối cùng ở vị trí nam thứ của anh ta.

Đến đúng hai giờ chiều, cuộc họp báo được bắt đầu. MC nhanh chóng lên sân khấu để làm nóng không khí. Dưới khán đài toàn là camera, khi MC lên tiếng mời mọi người lên sân khấu thì cả dàn diễn viên mới đứng dậy bước lên.

Ánh đèn flash ở dưới vẫn chớp nháy không ngừng, Tô San đứng bên cạnh nam MC. Khác với lúc trước luôn là người giới thiệu cuối cùng, lần này nam MC rất khách khí đưa microphone cho cô:

“Rồi, Tô San, mời cô hãy giới thiệu ngắn gọn nhân vật mà mình thủ vai trong phim.”

Nhìn xuống máy ảnh xếp thành hàng ở dưới, Tô San cười cười, cầm microphone nói:

“Trong phim tôi đóng vai Hà Yên. Cô ấy là một phóng viên rất có tinh thần trượng nghĩa, có điều bởi vì mới ra ngoài xã hội nên hơi nhát gan, khi gặp thời khắc quan trọng thì sẽ có một chút lúng túng.”

“Ha ha ha “một chút” là bao nhiêu a?”

Nam MC dựa theo lời cô mà hỏi:

“Vậy ngoài đời cô cũng nhát gan sao?”

Máy ảnh ở phía dưới vẫn hướng về phía cô mà nhấp nháy, Diêu Nhân cũng đang ngồi dưới, Tô San nghe vậy thì cười cười bình thản, nói với MC:

“Tôi thì cũng tạm, thường thì tôi rất ít khi quan tâm tới chuyện của người khác, trừ phi xảy ra chuyện gì khiến tôi vô cùng tức giận, lúc đó chắc tôi sẽ không nhịn được.”

“A a a a a! Tô Tô, em yêu chị!”

Đám đông fan hâm một ngồi phía cuối khán đài diên cuồng giơ bảng tên của cô, hét lên thật lớn vang khắp toàn bộ hội trường.

Tô San vẫn giữ vững vẻ mỉm cười, chỉ nhìn xuống dưới khán đài mà không nói gì nữa.

Đến lúc mọi người đã yên tĩnh trở lại, MC bắt đầu mời nhưng người khác tự giới thiệu. Tất cả diễn viên tham gia đóng phim này đều có địa vị không tồi, hoàn toàn đủ khả năng đảm trách vai chính trong một bộ phim thông thường, hiện giờ tập hợp lại, độ hot thì hoàn toàn không cần phải bàn cãi.

Đến lúc La Hàn giới thiệu xong, nam MC lại hướng tầm mắt về phía

Tô San:

“Tô San, theo tôi biết thì lúc trước cô có từng hợp tác với La Hàn một lần rồi phải không?”

Nghe vậy, do trong tay Tô San không có microphone, La Hàn ngồi bên cạnh đột nhiên cầm microphone đưa cho cô, cô nhận lấy rồi nói:

“Đúng vậy, bộ phim đầu tiên của tôi là hợp tác với anh ấy.”

Khi máy quay hướng tới cô thì Tô San vẫn chỉ duy trì vẻ mặt không cảm xúc. Nam MC lại hướng về phía La Hàn hỏi:

“Vậy La Hàn, anh cảm thấy Tô San có thay đổi gì không?”

Tô San đưa microphone lại cho La Hàn, La Hàn mang theo vẻ mặt không thay đổi, nghiêm túc trả lời:

“Cô ấy thay đổi rất nhiều, diễn xuất tiến bộ rất nhanh, trước kia khiến cho người ta có cảm giác hoạt bát như nữ sinh trung học, còn hiện giờ thì lại điềm đạm hơn.”

“Vậy ý anh là hiện giờ cô ấy không còn là nữ sinh nữa sao?”

Nam MC hài hước hỏi lại.

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn của La Hàn ngay lập tức có một chút vặn vẹo. Tô San ngồi bên cạnh lập tức cầm microphone cười nói:

“Có lẽ hiện giờ nội tâm của tôi đã là người trưởng thành.”

“Ha ha ha…” Nam MC vài tiếng, nói với vẻ trách cứ:

“Làm gì có, rõ ràng là một thiếu nữ xinh đẹp!”

“A a a a a!”

Đám đông fan hâm mộ ngồi ở dưới lại hét lên, Tô San cũng bật cười, trên khuôn mặt tinh xảo mang theo ý cười vui vẻ.

Đến khi mọi người đã giới thiệu xong, nam MC lại nghiêm túc nhìn xuống dưới nói:

“Bởi vì Tạ Duyên đang có lịch quay phim nên không thể có mặt tại đây, nhưng chúng tôi đã chuẩn bị để gọi qua video với anh ấy, chúng ta cùng xem anh ấy đang làm gì nhé.”

Tô San tưởng rằng ban tổ chức sẽ để hắn thu hình một đoạn video để phát trong lúc họp báo mà thôi, không ngờ ban tổ chức còn sắp xếp video call. Nhân viên ở phía hậu trường giơ tay ra hiệu OK một cái, trong nháy mắt màn hình lớn ở phía sau sân khấu được bật lên.

Nhìn lên màn hình thấy trong căn phòng khách sạn rộng lớn sạch sẽ, một người đàn ông choàng trên người bộ áo tắm dài ngồi trên sô pha, nhìn có vẻ hắn trắng hơn trước, khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ ôn hòa. Bởi vì bên đó đang là buổi tối, nên phong cảnh ngoài cửa sổ chỉ có một màu đen ngòm. Nhìn thấy hắn, fan ngồi ở phía dưới hét lên chói tai.

“Chào anh Tạ Duyên, anh có nghe rõ tiếng của chúng tôi không?”

MC cầm microphone nói.

Người trên màn hình thong thả nói:

“Có.”

Hắn vừa lên tiếng thì fan ở dưới càng thét lớn hơn. Tô San quay mặt đi không muốn nhìn hắn. Biết rõ là chuẩn bị gọi video mà còn không chịu đi thay quần áo, mặc một cái áo tắm như vậy là để cho ai nhìn chứ.

“Hiện giờ mọi người đều có mặt ở cuộc họp báo, anh không tới được có cảm thấy tiếc nuối không?”

Nam MC nhìn về phía màn hình hỏi một câu hỏi thông thường khá đơn giản.

Người ở trên màn hình nghe vậy thì vẻ mặt cũng không thay đổi gì, chỉ có ánh mắt rất tập trung nhìn vào camera nói:

“Đúng là có một chút tiếc nuối vì không thể có mặt, cho nên mọi người phải vất vả rồi.”

Giọng nói của hắn hoàn toàn thản nhiên, không có chút biến hóa nào. Không biết có phải là ảo giác của fan hay không, bọn họ cảm thấy ánh mắt của nam thần nhà mình vô cùng ấm áp, vì vậy lập tức fan ngồi dưới lại thét một tràng chói tai.

Tô San nhìn nghiêng về phía màn hình, trên mặt cũng không có cảm xúc gì đặc biệt. Còn nam MC thì cảm thấy Tạ Duyên không khó phỏng vấn như lời đồn nên chớp lấy thời cơ hỏi:

“Đây là bộ phim truyền hình đầu tiên của anh, vậy anh cảm thấy điểm hấp dẫn anh nhất trong bộ phim này là gì?”

---Hết Chương 94---

Chương 95: Chúng tôi không thân nhau

“Đây là bộ phim truyền hình đầu tiên của anh, vậy anh cảm thấy điểm hấp dẫn anh nhất trong bộ phim này là gì?”

Nghe thấy câu hỏi của MC, Tô San không khỏi hơi hồi hộp lo lắng, chỉ biết cúi đầu, cô thật sự rất sợ Tạ Duyên nói ra mấy câu không giống với lẽ thường.

Người trên màn hình nghe vậy thì chỉ hơi cong khóe môi, thản nhiên nói:

“Bởi vì thích cho nên tôi mới nhận.”

“A a a a a!”

Fan ngồi bên dưới gần như phát điên, nếu được thì chắc chắn bọn họ sẽ ùa lên sân khấu luôn cũng nên. Tô San nghe hắn nói vậy thì thở phào nhẹ nhõm đồng thời không hiểu sao cảm thấy lời nói này của hắn có hơi kỳ quái, nhưng cô vẫn mang theo vẻ mặt không cảm xúc ngồi đó.

Đến lúc này hình như MC cũng đã nhớ đến vị nữ chính là Tô San, tiện thể hướng về phía màn hình hỏi một câu:

“Đây hình như là lần thứ hai anh hợp tác với Tô San, vậy anh có cảm thấy hai người làm việc với nhau ăn ý hơn hay không?”

MC vừa dứt lời, người trên màn hình hình như cũng nhìn về phía Tô

San, giọng nói không nhanh không chậm:

“Ngay từ đầu chúng tôi đã ăn ý với nhau rồi.”

“A a a a a!”

Mấy fan hâm mộ có vẻ không khống chế được bản thân nữa rồi, cả hội trường chỉ còn tiếng thét chói tai. Chỉ có mấy người La Hàn, Lý Tuyết do là người hiểu rõ mọi chuyện nên trên mặt đều mang theo một cảm xúc khiến người ta không hiểu.

Chờ cho mọi người đã yên tĩnh trở lại, MC lại nhìn về hướng Tô San:

“Tô San, cô cảm thấy Tạ Duyên là người như thế nào?”

Đột nhiên bị gọi tên, Tô San theo bản năng nhìn lên màn hình lớn, lại vừa hay đối diện với ánh mắt sâu thăm thẳm của hắn nhìn tới, lập tức ho nhẹ một tiếng, rất nghiêm chỉnh trả lời:

“Anh ấy là một người rất nghiêm túc. Ở phim trường còn chỉ dạy tôi rất nhiều thứ, tôi cảm thấy mình có thể dần dần tiến bộ như bây giờ đều là công lao của Tạ lão sư, có điều anh ấy không cho tôi gọi là Tạ lão sư, sợ tôi gọi vậy làm anh ấy già hơn.”

“A a a a! Không già!”

Fan ngồi dưới lại hò hét. Không ngờ là Tô San còn nói giỡn như vậy, MC cũng cười cười hỏi tiếp:

“Vậy bình thường cô gọi anh ấy là gì?”

Nghe vậy, Tô San cũng hơi sửng sốt, trước giờ cô vẫn luôn gọi tên,

Tạ Duyên cũng chỉ gọi tên của cô, tụi cô đúng là không có cách xưng hô đặc biệt nào cả.

“Tôi chỉ gọi tên thôi, có lẽ làm vậy sẽ khiến anh ấy cảm thấy mình trẻ hơn một chút.”

Tô San nói xong thì chính bản thân mình cũng không nhịn được mà khẽ cười một tiếng.

“Vậy tức là cô cảm thấy tôi già sao?” (*Do hai người đang nói chuyện trước mặt mọi người nên mình để xưng hô là cô-tôi nhé.)

Người ở trên màn hình lớn đột nhiên lên tiếng hỏi lại.

Giọng nói của hắn đột nhiên vang lên khiến fan ở dưới lại điên cuồng. Tô San cảm thấy tụi cô không thể tiếp tục nói chuyện nữa, nếu cứ tiếp tục thế này thì Tạ Duyên sẽ không khống chế được bản thân.

“Không già, không già, Tạ lão sư vĩnh viễn mười tám tuổi.”

Tô San khách khí cười nói với người trên màn hình.

Tuy nhiên Đổng Cốc ngồi bên kia thì không nhịn được suýt nữa phụt cười, ngay cả La Hàn cũng hơi cong khóe miệng, vẻ mặt mang theo ý cười, có vẻ bọn họ không ngờ rằng mặt than như Tạ Duyên mà cũng biết nói giỡn.

Chỉ có một mình MC không kiêng nể gì cười ha hả:

“Ha ha ha, xem ra quan hệ của hai người ngày thường rất tốt phải không?”

Tô San vẫn giữ nguyên vẻ mặt mỉm cười, nhìn thoáng qua từng hàng camera ở dưới khán đài, nghiêm túc nói:

“Thoạt nhìn thì anh ấy có vẻ là người không thú vị, thực chất thì đúng là không có gì thú vị.”

Cô vừa dứt lời, cả hội trường đều vang lên từng trận cười ầm lên, ngay cả mấy nhiếp ảnh gia ở dưới khán đài cũng không nhịn được cười. Đây là lần đầu tiên có người công khai bôi nhọ Tạ Duyên ngay trước mặt hắn.

MC cười đã rồi lại nhìn về phía Tạ Duyên trên màn hình lớn nói:

“Tạ Duyên, anh có cảm thấy Tô San nói đúng không?”

Nghe vậy, người nào đó trên màn hình lớn vẫn nhìn về phía Tô San, giọng nói bình thản:

“Thực ra tôi và cô ấy cũng không thân lắm.”

Hắn nói xong, fan ngồi dưới đều cười ra tiếng, Tô San đột nhiên quay sang nói với MC:

“Cúp được rồi, cũng không còn gì hay để nói.”

Nhìn thấy hai người quay sang chế nhạo lẫn nhau như vậy, nam MC cũng cảm thấy rất hài hước. Thực ra thời gian video call như vậy cũng đủ rồi, MC nhìn về phía màn hình lớn nói thêm một câu:

“Vậy rất mong lần sau anh có thể cùng xuất hiện với mọi người trong đoàn làm phim nhé.”

Nghe vậy, Tạ Duyên chỉ nhẹ nhàng “uhm” một tiếng sau đó tắt video

call.

MC lại tiếp tục hỏi sang vấn đề khác, dù sao hai ngày trước vẫn còn ồn ào, vì vậy MC cũng rất biết tìm đề tài hot để nói:

“Bởi vì lúc trước cô có nói rằng mình đã có bạn trai, anh ấy là người trong giới sao?”

Trong giây lát, mọi camera ở dưới đều hướng về phía cô, Tô San cầm microphone suy nghĩ một lát, trên mặt vẫn không có cảm xúc gì đặc biệt:

“Chuyện này tạm thời tôi không thể trả lời, nhưng chắc chắn có một ngày sẽ cho mọi người biết.”

Có cơ hội để quang minh chính đại phỏng vấn như vậy, MC tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua mà hỏi tiếp:

“Vậy hai người ở bên nhau được bao lâu rồi?”

Nghe vậy, Tô San lại cười nhìn về phía MC nói:

“Đây là bí mật.”

Dù sao cũng không phải là phóng viên miệng lưỡi xảo quyệt, MC là để điều khiển không khí, chắc chắn sẽ không để nghệ sỹ cảm thấy xấu hổ, vì vậy anh ta cũng không hỏi tiếp nữa mà chuyển sang chủ đề khác.

Đến khi cuộc họp báo kết thúc, Tô San lại để cho phóng viên của Orange Video phỏng vấn một hồi. Tới lúc cô ra khỏi cửa khách sạn lên xe trở về thì lại có một đám phóng viên ùa tới, toàn hỏi cô về chuyện tình cảm. May là Diêu Nhân đã đề phòng từ trước, có mấy

người vệ sỹ mở đường, Tô San cuối cùng có thể thuận lợi lên xe đi khỏi.

Tối nay cô phải về phim trường nên cần ra sân bay ngay bây giờ. Ngồi trên xe Diêu Nhân lại trao đổi với cô về lịch trình sắp tới.

“Gần đây chị không nhận tham gia sự kiện gì cho em cả. Trong thời gian tới, em chỉ cần tham gia chương trình gameshow vào cuối tuần này. Từ giờ đến lúc em đóng xong bộ phim tiếp theo, chị sẽ không nhận phim cho em nữa, tạm thời chỉ cần tham gia mấy hoạt động nhẹ nhàng là được, coi như dành một khoảng thời gian để nghỉ ngơi.”

Nghe vậy Tô San ngồi ở ghế sau xe cũng chỉ nhẹ nhàng “uhm” một tiếng. Cả quãng thời gian từ năm ngoái tới giờ cô vẫn toàn liên tục đi hết phim trường này rồi lại sang phim trường kia, đúng là nên tạm dừng một thời gian để nghỉ ngơi.

Có điều nghĩ đến người họ Tạ nào đó, Tô San quyết định mở điện thoại ra kéo nick WeChat của hắn vào danh sách đen luôn, sau đó mới hả lòng hả dạ dựa vào ghế sau xe nghỉ ngơi.

Tô San cứ tưởng rằng Tạ Duyên sẽ gọi điện cho cô nhưng hắn lại không gọi. Đến lúc tới sân bay, ở đó đã tụ tập rất nhiều fan chờ cô. Mặc dù có vệ sỹ đi theo mở đường, Tô San vẫn phải mất một lúc lâu mới qua được cổng an ninh, còn nhận được rất nhiều quà từ fan. Cả cô và Tiểu Chu cầm cũng không hết, một vài món cuối cùng không thể mang nổi lên máy bay, chỉ có thể gửi hãng vận chuyển đưa về sau.

Đến lúc cô xuống khỏi máy bay, Diêu Nhân không cùng cô về phim trường mà chỉ có tài xế đưa cô và Tiểu Chu về. Có điều phía sau hình như có một chiếc taxi cứ đi theo tụi cô. Đối với kiểu bám đuôi

thế này Tô San đã quá quen rồi, vì vậy, vừa vào tới phòng khách sạn cô lập tức đi qua kéo rèm cửa lại kín mít.

Khi cô sửa soạn xong, lại chạy qua phim trường thì đã là 6 giờ tối, mọi người trong đoàn làm phim còn đang ăn cơm, Tô San để chuyên viên trang điểm nhanh chóng tạo hình cho cô để kịp quay cảnh tiếp theo. Cuộc họp báo hôm nay cũng được livestream trên mạng, Tô San còn đang muốn lên mạng xem phản ứng của cư dân mạng thế nào lại chợt thấy Tạ Duyên mới đăng một dòng trạng thái trên Weibo.

Hình ảnh đính kèm theo là ảnh chụp lại giao diện điện thoại thể hiện Tô San đã kéo WeChat của hắn vào danh sách đen.

#Weibo Tạ Duyên: Trước mặt thì gọi Tạ lão sư, còn ở sau lưng thì lại lén lút làm chuyện như thế này đây [hình ảnh đính kèm]

Cư dân mạng A: “Ha ha ha ha ha cười không nhặt được mồm!”

Cư dân mạng B: “Lúc nhìn vào hình thấy dòng chữ ‘Tin nhắn đã gửi nhưng đối phương từ chối nhận’, tôi cười phun hết nước vào mặt con mèo nhà tui *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Ngọt sâu cả răng!!! Kiên trì là fan của couple Tô – Tạ!!!”

Cư dân mạng D: “Ai bảo anh nói rằng mình không thân với người ta *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng E: “Tô San, cô chết chắc rồi, Tạ lão sư nhà tui giận rồi kìa *mặt cười gian*”

Cư dân mạng F: “Tại sao tôi lại ngửi thấy mùi khoe ân ái ở đâu đây

vừa cười vừa khóc”

Nhìn thấy bình luận của mọi người, Tô San liền biết Tạ Duyên lại giở trò, lại còn đăng cả hình chụp màn hình lên nữa, thế này thật quá trắng trợn táo bạo rồi!

Có điều cô cũng nhanh chóng tag Tạ Duyên để đáp trả.

#Weibo Tô San: “Chúng ta không thân nhau, xin cảm ơn *mặt mỉm cười* <@Tạ Duyên: Trước mặt thì gọi Tạ lão sư, còn ở sau lưng thì lại lén lút làm chuyện như thế này đây [hình ảnh đính kèm]>

Tiểu Chu yên lặng nhìn toàn bộ quá trình chỉ biết bi thương đứng nhìn hai người khoe ân ái. Cô phải nhẫn nhịn chịu đựng bao nhiêu sự đả kích sẽ không một ai có thể hiểu được.

Tô San vẫn không bỏ Tạ Duyên ra khỏi danh sách đen, dù sao đến lúc chuyện này mà lên hot search thì đám anti-fan lại bay vào chửi cô lợi dụng Tạ Duyên để lăng xê. Cho dù cô làm chuyện gì đi nữa thì bọn họ cũng tìm ra chỗ để công kích, cô đã quen rồi.

Bộ phim này cũng không phát sóng cuối tuần mà chiếu trên TV vào khung giờ vàng bảy giờ mỗi buổi tối. Ngày hôm trước khi phim phát sóng Tô San về lại chung cư của mình, bởi vì ngày hôm sau cả đoàn làm phim sẽ đi ghi hình một chương trình gameshow.

Tô San quyết định mặc kệ không đi qua nhà Tạ Duyên. Cô cũng không rõ hắn về nước khi nào. Đến ngày hôm sau khi tới trường quay mới thấy Triệu Đồng đang ở bên ngoài trao đổi việc ghi hình với một nhân viên ban biên tập.

Sau khi nhìn thấy cô tới, Triệu Đồng lập tức tiến lên chào hỏi:

“Tô San, cô hình như lại gầy hơn rồi.”

Triệu Đồng không phải là kiểu đàn ông nghiêm cẩn như Tạ Duyên, anh ta biết con gái thích nhất là nghe người khác nói mình gầy. Tô San nghe vậy cũng cười cười, mắt quét về phía phòng nghỉ đằng kia, nhưng cô cũng không hỏi anh ta về Tạ Duyên mà tháo kính râm xuống, cười cười nói:

“Còn anh thì hình như mập hơn rồi, xem ra thức ăn ở bên đó không tồi.”

“Không phải đâu, mấy món đó sao có thể so với mấy món do cô làm được chứ.”

Nói tới đây, Triệu Đồng lặng lẽ ghé đầu tới, nói nhỏ với cô:

“Duyên ca kén ăn càng ngày càng nghiêm trọng hơn, chỉ ăn mỗi rau, chỉ một chút xíu chất đạm cũng không chịu ăn.”

Xung quanh cũng có khá nhiều nhân viên đài truyền hình đi qua đi lại, Tô San nghe vậy thì cũng không nói gì chỉ ho nhẹ một tiếng sau đo cùng Tiểu Chu đi về phòng nghỉ của mình, còn mấy người Lý Tuyết thì ở phòng bên cạnh. Vậy mới nói, đãi ngộ giữa người nổi tiếng hay không thật sự khác nhau quá xa.

Đi vào trong phòng nghỉ, Tô San đã trang điểm trước rồi nên cũng không cần trang điểm gì, trang phục thì chỉ là một chiếc váy liền đơn giản màu xanh da trời. Một lát sau thì có một nữ nhân viên nhà đài vào để trao đổi kịch bản chương trình với cô.

Tối nay phim sẽ phát sóng tập đầu tiên, Tô San thì cũng không cảm thấy hồi hộp hay lo lắng gì, dù sao trong khoảng thời gian này cũng không có bộ phim nào quá đặc sắc. Chỉ cần phim được biên tập tốt,

không cắt nối lung tung thì không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn bộ phim này sẽ là bộ phim gây chú ý nhất trong tháng này.

Nữ nhân viên nhà đài đi vào phòng, ngồi xuống ghế sô pha đối diện cô, sau đó cô ấy nhìn xuống tập kịch bản chương trình trong tay rồi hỏi:

“Lát nữa chương trình sẽ tổ chức một trò chơi nhỏ để thử kiểm tra mức độ ăn ý giữa các diễn viên. Chúng tôi sẽ sắp xếp cô và Tạ Duyên chung một đội. Lúc đó nhân viên ban tổ chức sẽ thông qua tai nghe để báo cho cô biết trước câu trả lời của Tạ Duyên là gì, tổng cộng có năm câu hỏi, cô chỉ cần trả lời đúng 3 câu là được.”

Bình thường gameshow truyền hình đều có kịch bản cả, trên chương trình đôi khi có loveline thì phần lớn đều do ban tổ chức tạo ra. Tô San nghe vậy thì cũng không có ý kiến gì, chỉ nhẹ nhàng “uhm” một tiếng.

Lúc này đột nhiên cửa phòng bị mở ra, Tạ Duyên ung dung đi vào. Hôm nay hắn ăn mặc theo phong cách khá đơn giản, không vì lên TV mà chăm chút tỉ mỉ hơn bình thường, cùng lắm thì sửa lại kiểu tóc một chút mà thôi.

Nhìn thấy hắn tới đây, nữ nhân viên nhà đài lập tức đứng dậy, mang theo vẻ hơi kích động gật gật đầu chào:

“Chào Tạ lão sư.”

Lần đầu tiên nhìn thấy nam thần ở ngoài đời, nữ nhân viên đài truyền hình cố gắng giữ vững vẻ mỉm cười, Tạ Duyên cũng hơi cười đáp lại cô ấy nói:

“Tôi có chuyện muốn nói với Tô San.”

Nữ nhân viên vẫn còn đang đắm chìm trong khoảnh khắc Tạ Duyên mỉm cười với mình, đột nhiên nghe hắn nói vậy, cô lại nhìn sang Tô San một cái, rất biết ý mà đi ra khỏi phòng. Cô có cảm giác rằng mấy tin đồn mà cô nghe được cũng không phải là giả nha!

Nhìn thấy Tạ Duyên đi ra đóng cửa phòng nghỉ lại, Tô San ngồi dựa vào ghế sô pha, lấy chiếc áo khoác phủ lên đùi, vừa thản nhiên liếc hắn một cái vừa nói:

“Tạ lão sư, chúng ta cũng không thân nhau, xin anh hãy tự trọng.”

Nghe vậy, hắn lập tức đi qua ngồi xuống sát bên cạnh cô, Tô San lại muốn dịch ra xa, Tạ Duyên lập tức đưa tay ôm lấy eo cô, cả người dán sát lại, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của cô:

“Em không thân với anh vậy thì thân với ai?”

---Hết Chương 95---

Chương 96: Lần đầu tham gia gameshow

“Em không thân với anh vậy thì thân với ai?”

“Dù sao thì em cũng không thân với anh.”

Tô San hừ một tiếng, giận dỗi quay mặt đi, không thèm nhìn hắn.

Nhìn thấy hành động trẻ con của cô, Tạ Duyên không nhịn được khẽ bật cười:

“Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn ngây thơ ấu trĩ như vậy.”

“Rõ ràng chính anh mới là người nói chúng ta không thân, không phải là em nói trước.”

Tô San vừa nói vừa cố gắng gỡ bàn tay của hắn đang ôm eo cô ra. Cô thấy Tạ Duyên càng ngày càng thích động tay động chân với cô.

Tạ Duyên chẳng những không buông ra còn ghé đầu lại gần hôn nhẹ một cái lên môi cô, ánh mắt sáng quắc:

“Là do em nói anh không thú vị.”

Nghe vậy, Tô San lại nhướng mày, vẫn cố sức thoát khỏi hắn:

“Không lẽ em nói sai sao?”

Tạ Duyên vốn dĩ đúng là người không thú vị, mỗi ngày ngoài việc

quanh co lòng vòng muốn kết hôn với cô thì chẳng làm gì khác.

Hai người nhìn nhau, Tạ Duyên giơ tay ra nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, xoa xoa, nhìn cô với vẻ mặt càng thêm nham hiểm:

“Vậy bây giờ anh có nên làm chuyện gì đó thú vị không?”

Thấy hắn càng ngày càng ghé sát lại, Tô San lập tức nhắm mắt, tay đưa ra đẩy vai hắn:

“Đừng, em nói sai rồi.”

Mắt cô nhắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mang theo vẻ hồi hộp lo lắng, cái miệng nhỏ đỏ bừng mím thật chặt. Không biết có phải do ảo giác của Tạ Duyên hay không, hắn cảm thấy Tô San càng ngày càng xinh đẹp.

Mi mắt hơi cụp xuống, hắn đưa tay lên gạt mấy sợi tóc rũ xuống trán của cô ra, nói với giọng điệu nghiêm túc:

“Anh chỉ muốn trao đổi kịch bản chương trình với em mà thôi, em đang suy nghĩ gì vậy?”

Nghe thấy giọng nói trêu đùa của hắn, Tô San lập tức mở mắt trừng thật lớn, đỏ mặt, có vẻ thẹn quá hóa giận nói:

“Em chẳng có suy nghĩ gì cả, là do chính anh suy nghĩ nhiều thì có.”

“Được, là do anh suy nghĩ nhiều.”

Tạ Duyên nghiêm chỉnh ngồi bên cạnh cô, một tay đưa ra lấy tập kịch bản chương trình lật lật xem vô cùng nghiêm túc.

Nhìn thấy dáng vẻ giả vờ giả vịt của hắn, Tô San thật sự rất muốn tống cổ hắn ra khỏi phòng, cuối cùng cô chỉ nhắm mắt, tựa lưng vào ghế không nói lời nào.

Cho đến lúc bỗng nhiên trên môi có cảm giác mềm mại ấm áp, cô chợt mở mắt ra, vừa tính nói điều gì thì tất cả mọi âm thanh muốn phát ra đều bị chặn lại. Cô cảm thấy hơi không vui muốn tranh ra thì gáy lại bị một bàn tay to giữ chặt lại.

Đẩy mãi không ra, dần dần cả người cô mềm nhũn ngồi trên sô pha, bàn tay hắn nắm chặt eo cô. Đến khi hắn đã thỏa mãn buông ra, Tô San chỉ có thể dùng đôi mắt trong veo ngập nước trừng thật lớn nhìn hắn:

“Ở đây không phải là nhà của anh, sao anh không chịu chú ý hình tượng gì cả.”

Nhìn chằm chằm cánh môi hiện giờ đã đỏ bừng của cô, ánh mắt của Tạ Duyên lại tối lại, ghé qua hôn lên má cô một cái, giọng nói trầm thấp:

“Anh vốn đã rất chú ý rồi.”

Đỏ mặt, đối với con người mà không biết điểm dừng ở đâu như Tạ Duyên, Tô San thực sự không muốn nói chuyện nữa. Cô mặc kệ hắn, lấy tập kịch bản tới một mình cố gắng nghiêm túc đọc.

Cô cúi đầu nhìn chăm chú vào tập kịch bản, Tạ Duyên nhìn qua thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô, khẽ cười một tiếng:

“Em cầm ngược rồi.”

Tập trung nhìn kỹ lại, thấy mình đúng là cầm ngược, nhưng Tô San

vẫn mang theo vẻ mặt bình tĩnh trừng mắt nhìn hắn nói:

“Đây là phòng nghỉ của tôi, xin mời Tạ lão sư đi ra ngoài.”

Hai người nhìn nhau, Tạ Duyên ho nhẹ một tiếng, đưa tay ôm vai của cô, miệng kề sát bên tai của cô nói:

“Nhưng Tạ lão sư không muốn đi ra.”

Đối với ánh mắt không có ý tốt của hắn, Tô San chỉ có thể quay đầu đi không thèm nhìn nữa, chính vì Tạ Duyên ở đây nên cô mới không tập trung đọc kịch bản được.

“Chị Tô, ở đây chỉ có Coca, không có … nước … chanh…”

Một tay Tiêu Chu còn đang đặt trên nắm đấm cửa, khi nhìn thấy tình huống ở trong phòng, sợ tới mức lập tức lui ra, vừa đi ra còn cẩn thận khép chặt cửa lại.

Nhìn cánh cửa đã được khép chặt lại, Tô San thẹn quá hóa giận trừng mắt với Tạ Duyên. Tạ Duyên cuối cùng đứng dậy, rất đường hoàng đi ra khỏi phòng nghỉ của cô, giống như thật sự hai người từ nãy tới giờ chỉ là trao đổi kịch bản chương trình vậy.

Bởi vì cô và Tạ Duyên tới quá trễ nên lần này chương trình chỉ diễn tập trước một vài đoạn quan trọng, sau đó buổi tối liền chính thức ghi hình.

Ban tổ chức chương trình vốn dự định sẽ để lần lượt từng người lên sân khấu, để Tạ Duyên là người bước lên cuối cùng. Nhưng Tạ Duyên không muốn vậy nên đổi thành từng cặp từng cặp diễn viên bước lên. Cặp đầu tiên là La Hàn cùng một diễn viên đóng vai nữ số ba, cặp thứ hai là Đổng Cốc và Lý Tuyết. Cả hai cặp này lên sân

khấu cũng rất sôi động, không phải là hát thì sẽ nhảy. Ban tổ chức cũng biết Tạ Duyên sẽ không hát hò gì nên chỉ để tụi cô bước lên sân khấu trong một màn sương khói mờ ảo để có thêm phần huyền bí, trên sân khấu cũng có các nghệ sỹ múa biểu diễn sau đó dần dần tách ra hai bên. Khi cô và Tạ Duyên xuất hiện, dưới khán đài lập tức vang lên từng tràng thét chói tai, sau đó đám người La Hàn bắt đầu đi qua tập trung đứng dàn hàng giữa sân khấu. Tiếng nhạc dừng lại, tiếng thét của khán giả càng rõ ràng hơn.

Máy quay cũng lướt qua một lượt toàn bộ dàn diễn viên ‘Chút ánh sáng rực rỡ’, tất cả bốn MC chương trình cũng lại gần, cười nói:

“Woaaa, hôm nay đúng là một bữa tiệc nhan sắc a!”

Fan ngồi phía dưới lại hét lên khí thế hơn nữa, mấy MC cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chờ khán giả đã yên lặng lại mới nhìn về phía dàn diễn viên nói:

“Rất vui mừng chào đón mọi người tham gia chương trình của chúng tôi ngày hôm nay, sau đây xin mời mọi người tự giới thiệu một chút về bản thân mình.”

Tô San đứng cạnh Tạ Duyên, cô cũng đi giày cao gót nhưng Tạ Duyên cũng rất cao nên khi lên hình nhìn cũng không quá kì cục, máy quay nãy giờ cứ đảo qua đảo lại giữa hai người tụi cô, nhưng Tô San cũng quá quen với chuyện này rồi.

Mọi người tự giới thiệu theo thứ tự từ trái sang phải. Dàn diễn viên lần này người nào cũng đều có mức độ được yêu thích không nhỏ, cho nên chỉ cần mỗi người giới thiệu xong thì khán đài lại vang lên một lượt tiếng thét chói tai. Nhìn cũng có thể đoán được rằng, chương trình kỳ này tỉ suất người xem sẽ cao đến mức nào.

Đến lượt Tô San, cô nhận lấy microphone nhìn xuống dưới khán đài cười cười nói:

“Xin chào mọi người, tôi là Tô San, trong phim đóng vai Hà Yên.”

“A a a a a!”

Sau đó nguyên một khu vực ở dưới khán đài lập tức giơ bảng tên của cô lên rồi điên cuồng hò hét. Tô San cũng cười một tiếng rồi chuyển microphone cho Tạ Duyên.

Tạ Duyên mang theo vẻ mặt vạn năm không đổi, từ tốn cầm microphone lên tiếng:

“Chào mọi người, tôi là Tạ Duyên…”

Tạ Duyên còn chưa kịp nói hết thì fan ngồi dưới đã không nhịn được lại điên cuồng hò hét. Tạ Duyên khác với các nghệ sỹ khác, fan hâm mộ rất ít khi có cơ hội nhìn thấy hắn xuất hiện các loại hoạt động thế này. Cái gì hiếm thì sẽ quý, hiện giờ có thể nhìn thấy hắn chắc chắn bọn họ vô cùng kích động.

“Được rồi, được rồi, xin mọi người hãy giữ yên lặng.”

Nam MC chỉ có thể xua xua tay, mọi người ngồi dưới khán đài cuối cùng mới yên lặng lại, MC lại nhìn về phía Tạ Duyên đứng bên cạnh:

“Tạ Duyên, đây hình như là lần đầu tiên anh tham gia chương trình truyền hình như thế này đúng không?”

Tạ Duyên: “Uhm.”

Cả giới truyền thông đều biết Tạ Duyên không phải là người dễ dàng

nhận trả lời các câu hỏi hay phỏng vấn linh tinh, nam MC rất thức thời chuyển sang hỏi Tô San:

“Bởi vì trên màn ảnh rộng nhân vật mà Tạ Duyên thủ vai thường là kiểu tính cách nghiêm túc, ít nói ít cười. Tô San, cô cảm thấy như vậy có khác lắm so với tính cách thật sự ngoài đời của anh ấy hay không?”

Khi máy quay hướng về phía cô, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Tô San mỉm cười, nhìn thoáng qua Tạ Duyên nghiêm chỉnh ở bên cạnh, rất vô tư nói:

“Có lúc giống, có lúc không giống. Thực ra anh ấy là kiểu đàn ông khá gian xảo.”

“Ha ha ha ha…”

Cả mọi người trên sân khấu và dưới khán đài đều phát ra từng tràng cười lớn. Một nữ MC tò mò nhìn cô hỏi:

“Vì sao cô lại nói như vậy? Anh ấy gian xảo như thế nào?”

Nghe vậy, Tạ Duyên đứng bên cạnh cũng lẳng lặng liếc nhìn qua Tô San, Tô San lập tức giơ tay chỉ vào hắn nói:

“Tạ lão sư không cho nói, nếu nói ra thì anh ấy sẽ tức giận.”

Đổng Cốc đứng cạnh Tô San ở phía bên kia không nhịn được suýt chút nữa phì cười, nhưng chỉ có thể cố gắng nhịn lại, cuối cùng không nhịn được nữa chỉ có thế cúi đầu không để máy quay quay được khuôn mặt mình.

Những MC chương trình thì không hiểu chuyện gì, càng tò mò:

“Nhưng thoạt nhìn thì anh ấy đâu phải là kiểu người gian xảo đâu nha.”

“Người thực sự gian xảo chính là người không để cho người khác biết mình gian xảo.”

Tô San lập tức phán thêm một câu.

Cả hội trường lại phát ra tiếng cười ầm ĩ. Tạ Duyên nãy giờ vẫn chỉ nhìn sang Tô San không nói gì, có vẻ tò mò muốn nhìn xem cô còn có thể nói những gì nữa.

“Cô thảm rồi, tôi có cảm giác Tạ Duyên đang tức giận hơn.”

Một MC cười cười quét mắt về phía Tạ Duyên.

Tạ Duyên vẫn mang vẻ mặt không có một chút biến hóa nào nhìn sang Tô San:

“Tôi cũng không phải là người thù dai.”

“Ha ha ha ha …”

Fan ngồi phía dưới lại cười phá lên, không hiểu sao cảm thấy thần tượng nhà mình có chút đáng yêu. Tô San liếc nhìn hắn một cái, sau đó nghiêm trang đứng đó không nói câu nào nữa. Cô biết, Tạ Duyên là người thù dai nhất trong số những người thù dai.

Trò chuyện vài chuyện ngoài lề một lát sau đó bắt đầu chuyển sang nói về bộ phim ‘Chút ánh sáng rực rỡ’, dù sao mục đích chính của chương trình lần này là để tuyên truyền cho phim. Một nam MC nhìn lướt qua kịch bản trong tay, sau đó hướng về phía người dễ nói

chuyện nhất là Tô San hỏi:

“Tô San, nghe nói trong bộ phim này có khá nhiều cảnh mang tính hành động, nhưng hầu như dàn diễn viên trong phim đều không dùng diễn viên đóng thế, chuyện này có thật không?”

---Hết Chương 96---

Chương 97: Hình phạt

“Tô San, nghe nói trong bộ phim này có khá nhiều cảnh mang tính hành động, nhưng hầu như dàn diễn viên trong phim đều không dùng diễn viên đóng thế, chuyện này có thật không?”

MC dứt lời, Tô San mang theo vẻ mặt nghiêm túc nhìn MC nói:

“Thực ra chúng tôi cũng không vất vả lắm, có Tạ Duyên thì phải đóng cảnh hành động nguy hiểm tương đối nhiều, còn mấy cảnh của chúng tôi thì cũng không đáng kể.”

Nghe vậy, MC cười cười nhìn cô với vẻ mặt ý vị sâu xa:

“Sao cô không gọi anh ấy là Tạ lão sư?”

MC vừa dứt lời, fan ngồi ở dưới lại bắt đầu náo nhiệt. Tô San lập tức cười cười giải thích:

“Tạ lão sư nói nếu gọi vậy thì sẽ khiến anh ấy già hơn.”

Tạ Duyên lại quay sang lẳng lặng nhìn Tô San, không nói gì.

Cũng may là MC cũng không đi sâu vào chủ đề này. Kết thúc phần trò chuyện, tiếp theo là phần Đổng Cốc biểu diễn tài nghệ của mình, là một điệu nhảy đường phố. Mọi người thì đứng dẹp sang hai bên cánh gà sân khấu để xem. Trên sân khấu để phụ trợ cho điệu nhảy của Đổng Cốc mà còn có thêm làm khói mờ mờ, Đổng Cốc nhảy đúng là không tồi. Tô San đứng bên cạnh Tạ Duyên, vừa nhìn lên sân khấu xem nhảy, vừa lặng lẽ nghiêng đầu lại gần hắn nói:

“Anh về hồi nào vậy?”

Máy quay rất ít khi quay tới đây nên cô cũng không kiêng kỵ nhiều. Cô cũng biết rằng tiến độ quay phim của Tạ Duyên ở bên đó rất gấp gáp, có thể dành ra thời gian để về tham gia chương trình này chắc chắn là không dễ dàng.

Ánh đèn ở khu này khá tối, mấy MC cũng đều đang hướng mắt nhìn lên sân khấu, lâu lâu còn lắc lắc người nhảy theo. Tạ Duyên thấy cô ghé đầu qua, hắn hơi cúi đầu xuống, khẽ nói:

“Nếu em muốn anh ở lại thì anh sẽ xin nghỉ.”

Tô San: “……”

Cô ngẩng đầu lên, lập tức đối diện với ánh mắt Tạ Duyên chăm chú nhìn mình. Tô San đỏ mặt, lập tức ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nhìn lên sân khấu. Đến lúc Đổng Cốc biểu diễn xong, cô lại cùng với mọi người vỗ tay.

Mọi người lại bước lên sân khấu tiếp tục chương trình, chuyển sang phần chơi trò chơi. Đây chính là trò chơi kiểm tra mức độ ăn ý mà nhân viên đài truyền hình đã báo với cô lúc nãy. Tạ Duyên và Tô San là một đội, La Hàn và Lý Tuyết một đội, Đổng Cốc cùng diễn viên nữ số ba trong đoàn làm phim một đội, còn có một nam và một nữ MC là đội cuối cùng. Đội nào có số điểm ăn ý thấp nhất sẽ phải chịu hình phạt.

Tô San cùng với mấy cô gái ngồi trên sô pha. Còn chiếc sô pha đối diện thì là phái nam ngồi. Khi máy quay hướng tới đây, một nam MC nhìn lướt qua kịch bản trong tay sau đó nói:

“Được rồi, mời mọi người hãy viết lên bảng ‘thứ mà đối phương ghét ăn nhất’.”

Câu này thì Tô San gần như không có một chút chần chừ nào, nhanh chóng viết lên chữ “thịt” lên bảng. Lúc này tai nghe bên tai lại vang lên giọng nói của nhân viên đài truyền hình, chỉ có mấy chữ “tùy người nấu”.

Câu trả lời như thế này nếu cô sửa lại thì không đúng lắm. Bình thường chắc chắn chẳng có ai lại viết ra đáp án như vậy, cô mà có thể đoán đúng mới là điều kỳ lạ đấy. Có điều Tạ Duyên thật là, không chịu làm theo kịch bản gì hết!

“Được rồi, đã hết giờ, xin mời mọi người giơ bảng lên.”

Nam MC nói.

Tô San chỉ có thể giơ bảng lên. Khi Tạ Duyên giơ bảng lên, nam MC lập tức kinh ngạc đi tới gần, mắt trừng thật lớn nói:

“Thứ mà anh ghét ăn nhất là ‘tùy người nấu’? Thứ mà Tô San ghét ăn nhất là ‘cơm’?”

Tô San nghe vậy chỉ biết bụm mặt cười khổ. Thường thì cô không đặc biệt ghét món gì, chỉ vì muốn khống chế cân nặng cho nên mới ăn ít cơm. Tạ Duyên chắc chắn là muốn nhân cơ hội này để quang minh chính đại cảnh cáo cô!

“Nói từng cái một nhé. Tạ Duyên, anh ăn thứ gì thì chỉ nhìn xem ai là người nấu sao?”

MC mang theo vẻ mặt tò mò hỏi.

Tạ Duyên ngồi đó không nhìn thẳng vào máy quay mà lại thoáng nhìn qua Tô San một cái rồi lên tiếng:

“Uhm.”

Nghe câu trả lời nhạt nhẽo của hắn, MC lại bắt đầu hóa giải không khí:

“Cũng đúng, nếu người nào có tài nấu nướng tốt thì làm món gì cũng ngon. Còn chuyện Tô San ghét ăn cơm nhất là như thế nào vậy?”

Nói tới đây, Tô San lập tức cầm microphone lên giải thích:

“Bởi vì ở phim trường tôi ăn rất ít cơm, để giảm cân. Có lẽ vì vậy nên anh ấy cho rằng tôi không thích ăn cơm.”

“Đúng, đúng, đúng, tôi có thể hiểu được!”

Một nữ MC kích động lên tiếng phụ họa một câu.

Nam MC thấy vậy thì bất đắc dĩ nhún nhún vai:

“Thôi được rồi, thế giới của phụ nữ, đàn ông chúng ta không thể hiểu được.”

Anh ta nói xong lại nhìn sang tấm bảng của Tô San, thấy cô cũng không trả lời đúng món mà Tạ Duyên ghét nhất. Vì vậy câu này cả hai người đều trả lời sai. Còn những đội khác thì chỉ có đội của đôi nam nữ MC là trả lời đúng, có lẽ đây là sự ăn ý do cộng tác với nhau nhiều năm rồi.

“Được rồi, câu hỏi thứ hai, xin mời mọi người hãy viết ra ‘màu sắc mà đối phương thích nhất’.”

MC vừa dứt lời, Tô San mặc dù biết Tạ Duyên thích màu đen, nhưng cô cũng lo rằng hắn không chịu trả lời theo lẽ thường cho nên không vội ghi xuống bảng mà chờ nhân viên đài thông báo đáp áp cho cô qua tai nghe. Chỉ trong giây lát, nhân viên đài truyền hình thông qua tai nghe báo cho cô đáp án Tạ Duyên ghi là 'không có'!

Tô San biết ngay cái người này sẽ không trả lời theo lẽ thường. Vốn dĩ tụi cô phải trao đổi chuyện này với nhau trước khi ghi hình, nhưng lúc nãy lại vì chuyện này chuyện kia mà quên mất tiêu.

Không còn cách nào khác, Tô San đành viết lên bảng 'màu đen'. Màu cô thích thì ghi 'màu lam'.

"Được rồi, đã hết giờ, mời mọi người giơ bảng lên!"

MC vừa nói xong, Tô San lại cảm thấy hơi tuyệt vọng, chắc chắn cô và Tạ Duyên thua là cái chắc rồi.

Lần này MC bắt đầu xem xét câu trả lời từ phía La Hàn trước. Anh ta và Lý Tuyết không ngờ lại trả lời đúng câu này. Chắc chắn hai người cũng được báo đáp án qua tai nghe. Chờ đến lượt Tạ Duyên, MC lại mang vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

"Tôi cảm thấy Tạ Duyên không thích trả lời theo lẽ thường nha, không ngờ là anh ấy lại không có màu sắc yêu thích?"

"Có điều xin hãy xem anh ấy trả lời ở dưới. Tô San, màu cô thích là màu cam sao?"

Nghe vậy, Tô San đành giơ bảng của mình lên, nhìn thấy đáp án của cô, MC lại mang theo vẻ bất đắc dĩ hỏi Tạ Duyên:

“Vì sao anh lại cảm thấy Tô San thích màu cam?”

Tô San không biết phải nói gì nữa, bởi vì cô hay dùng son môi màu cam, chắc chắn vì vậy Tạ Duyên mới nghĩ là cô thích màu này.

“Trực giác.”

Tạ Duyên lại nhìn qua cô một cái.

MC cũng không hy vọng gì nhiều Tạ Duyên sẽ nói được chuyện gì thú vị, tiếp tục nhìn xuống kịch bản trên tay nói:

“Lần này La Hàn và Lý Tuyết được một điểm. Chúng ta cùng bắt đầu câu hỏi số ba. Xin mời mọi người hãy viết ra hình mẫu bạn trai/bạn gái lý tưởng của đối phương.”

Nghe vậy, khán giả ở phía dưới lại bắt đầu la ó kích động. Lần này Tô San cũng tò mò muốn biết Tạ Duyên sẽ viết cái gì, tuy nhiên đáp án mà nhân viên nhà đài thông báo qua tai nghe lại là, Tạ Duyên viết “chỉ cần có cảm giác.”

Câu này nếu Tô San mà trả lời chính xác ý của hắn thì thật là không hợp lý, cô chỉ có thể dựa theo suy nghĩ của bản thân mà viết nhăng viết cuội.

Đến lúc mọi người giơ bảng lên, đội của hai MC và Lý Tuyết, La Hàn đều trả lời đúng. Đến lượt Tô San, khi nhìn thấy đáp án trên bảng của cô, MC cuối cùng cũng cảm thấy bình thường.

“Tạ Duyên, anh thích con gái trẻ tuổi, xinh đẹp, hiểu chuyện sao?”

MC hỏi xong lại đi sang nhìn đáp án của Tạ Duyên, thấy hắn lại trả lời kiểu ba phải, sao cũng được, nhưng thoạt nhìn lại có cảm giác rất

chân thật. MC cũng rất bất đắc dĩ:

“Anh viết Tô San thích đàn ông trẻ tuổi, thư sinh, trắng trẻo?”

Tô San cúi gằm mặt, thực sự cảm thấy rất bất đắc dĩ, sao cô lại khiến Tạ Duyên có suy nghĩ như thế này nhỉ?

“Nhưng Tô San lại viết là, cô ấy thích kiểu người có trách nhiệm, hiếu thảo, điềm đạm. Hai người lại trả lời sai rồi.”

MC cũng cảm thấy rất bất lực, không ngờ hai người này không hề có một chút ăn ý nào.

Từ nãy tới giờ ba câu thì sai cả ba, hai câu tiếp sau đó cũng không bất ngờ gì nữa, Tạ Duyên lại tiếp tục trả lời không theo lẽ thường, khiến cho đội của tụi cô không có một điểm nào.

“Được rồi, lần này đội được điểm ăn ý cao nhất là Lý Tuyết và La Hàn. Còn đội có số điểm thấp nhất là Tô San và Tạ Duyên. Chính vì vậy hai người phải chịu hình phạt khủng bố nhất!”

MC nói xong thì nhân viên ban tổ chức lập tức đẩy một cái thùng thủy tinh, nhìn vào trong chỉ thấy toàn rắn là rắn. Fan ngồi ở dưới khán đài vì quá sợ hãi mà liên tục hô lớn “đừng, đừng”, giống như chính bọn họ mới là người phải chịu hình phạt này vậy.

“Tô San và Tạ Duyên, mỗi người phải lấy ra được 5 viên bi ở trong chiếc thùng này.”

Nghe vậy, vẻ mặt Tô San sắp vặn vẹo tới nơi. Cô sợ nhất là rắn. Mặc dù biết chắc chắn rắn này đã bị bịt miệng rồi, sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng cô vẫn sợ vô cùng, cứ nghĩ tới việc mình phải thò tay vào đó thì chỉ cảm thấy sởn hết gai ốc.

Tô San nãy giờ vì quá sợ hãi mà cứ vô thức lui lui dần về đằng sau, cuối cùng lui về bên cạnh Tạ Duyên. Mặc dù sợ nhưng cô cũng rất tức giận, tất cả là tại hắn không chịu làm theo kịch bản chương trình.

"Được rồi, trong hai người ai sẽ làm trước?"

MC hỏi với vẻ mặt rất mong chờ xem kịch vui.

Mấy cô gái đứng trên sân khấu cũng sợ hãi lui ra xa khỏi chiếc thùng, ban tổ chức còn phát một đoạn nhạc rùng rợn rất hợp với không khí nữa, khiến Tô San cảm thấy cả người không thoải mái.

Nhưng Tạ Duyên thì nãy giờ cũng không tỏ vẻ gì, đưa microphone cho Tô San cầm, xắn tay áo lên, sau đó đi qua chỗ chiếc thùng thủy tinh, thò tay vào trong.

Fan ngồi dưới khán đài nhìn thấy vậy cũng sắp khóc tới nơi, điên cuồng kêu gào "đừng, đừng". Tô San thực sự không dám nhìn một màn này, lấy tay che mắt, nhưng lại không nhịn được hơi hé ra nhìn. Cô thấy tay của Tạ Duyên đang mò mò dưới đáy thùng, có một con rắn còn trườn lên cánh tay của hắn, ngay lập tức Tô San cảm thấy tất cả dây thần kinh của mình trở nên căng thẳng như sắp đứt ra.

Nhưng rất nhanh chóng, Tạ Duyên lấy ra mấy viên bi để lên bàn. MC đi qua để đếm thì ngạc nhiên hô lên một tiếng:

"Sau anh lại lấy ra mười ba viên?"

Nghe vậy, Tạ Duyên chỉ hơi thoáng nhìn Tô San đứng đằng sau một cái, giọng nói rất bình thản:

"Tiện thể lấy ra hết luôn."

“A a a a a!”

Fan ngồi phía dưới lại thét lên chói tai. Vành tai Tô San bắt đầu hơi hồng lên nhưng vẫn cố gắng giữ vững vẻ mặt bình tĩnh. MC cũng không định làm khó cô, chỉ nhìn hai người với ánh mắt mờ ám sau đó kết thúc trò chơi này.

Sau đó còn tiếp tục chơi một trò nữa là leo dốc để cướp cờ. Trò này chỉ có Tô San chơi chứ Tạ Duyên không chơi. Đến khi kết thúc ghi hình thì đã là mười giờ tối, giờ này cũng vừa lúc phim của tụi cô phát xong 3 tập đầu tiên.

Tô San đương nhiên sẽ không khiến Tạ Duyên vì cô mà nghỉ thêm một ngày, cô cũng cần phải đi thông đêm quay về phim trường để kịp lịch quay. Sau khi lên xe, cô mang theo vẻ oán trách nhìn Tạ Duyên ngồi bên cạnh:

“Không phải là anh ghét ăn thịt sao?”

Tiểu Chu và Triệu Đồng ngồi ở ghế đằng trước. Tạ Duyên ngồi cạnh cô ở ghế sau, nghe vậy thì hơi nghiêng đầu sang nhìn cô hơi nhướng mày nói:

“Thịt do em nấu anh rất thích.”

Triệu Đồng: “……’

Hai người ngồi đằng trước yên lặng chịu đả kích nhìn hai người khoe ân ái, trong lòng cầu mong nhanh nhanh đến sân bay.

“Cứ coi như là vậy đi, còn nữa, không phải là anh thích màu đen sao?”

Tô San nói xong, lại nhấn mạnh thêm một câu:

“Phần lớn quần áo của anh đều là màu đen.”

“Màu đen chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Xe chạy băng băng trên đường cao tốc trong màn đêm đen kịt. Nhìn sang vẻ mặt nghiêm túc của người ngồi bên cạnh, Tạ Duyên bất đắc dĩ cười khẽ một tiếng, nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của cô, rồi nhắm hờ mắt, dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

Tô San: “……”

Cô cũng không thèm nói gì nữa, dù sao cái con người này từ trước tới giờ đều không chịu hành động theo lẽ thường. May là hắn không thích tham gia gameshow truyền hình, kiểu người như thế này hoàn toàn không phù hợp tham gia mấy chương trình kiểu này.

Sau khi đến sân bay, Tô San phải xuống xe trước để tránh bị paparazzi chụp được.

Bên ngoài cửa sổ là đêm đen cùng với ánh đèn nê ông lập lòe chói mắt, người đi đường qua lại tấp nập vội vã, mấy chiếc xe taxi cũng đỗ ở gần đó. Triệu Đồng và Tiểu Chu rất biết ý đi xuống, ra sau cốp xe để lấy hành lý.

Đến khi trong xe chỉ còn hai người, Tô San nhìn sang Tạ Duyên, nhẹ giọng nói:

“Em phải đi đây, anh qua bên đó cũng chú ý cẩn thận.”

Cô vừa dứt lời, còn chưa kịp có hành động gì thì Tạ Duyên nãy giờ

vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên mở mắt ra, nghiêng người đè cô tựa lưng vào ghế xe, đầu vùi vào bên cổ của cô hít sâu một hơi, lẩm bẩm:

“Không lẽ em không muốn giữ anh ở lại sao?”

---Hết Chương 97---

Chương 98: Chuẩn bị trước khi công khai

“Không lẽ em không muốn giữ anh ở lại sao?”

Không gian bên trong xe vừa tối tăm vừa yên tĩnh, chỉ còn thỉnh thoảng vang lên âm thanh của người qua lại trên đường. Nhìn mái tóc đen rối bù của người nào đó đang ghé lên người mình, Tô San cảm thấy hơi bất đắc dĩ. Thực ra có đôi lúc Tạ Duyên còn ấu trĩ hơn cả cô nữa. Cô không đẩy hắn ra, chỉ khẽ nói:

“Cũng đâu phải là trẻ con nữa, nhất định phải lấy sự nghiệp làm trọng.”

Mặc dù cô cũng rất muốn Tạ Duyên ở lại đây thêm một chút nữa, nhưng ở lại bao lâu thì cuối cùng vẫn phải đi.

“Nhưng ở trong mắt anh, em đúng là trẻ con.”

Tạ Duyên đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cô với ánh mắt sáng quắc.

Hai người nhìn vào mắt nhau một lúc lâu, Tô San ho nhẹ một tiếng:

“Anh….anh mới là trẻ con thì có, nếu anh muốn ở lại thì cứ ở lại, việc gì phải bắt em nói.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mang vẻ hờn dỗi, cuối cùng Tạ Duyên cúi đầu khẽ cười một tiếng, sau đó hôn nhẹ lên trán cô một cái, rồi đưa tay mở cửa xe ra giúp cô.

Cánh cửa xe mở ra, gió đêm lạnh từ bên ngoài thổi tới, Tô San quay đầu đi, Tạ Duyên nắm lấy bàn tay cô, xoa xoa nhẹ mấy cái, giọng nói ôn nhu:

“Đi thôi, khi nào tới nơi thì nhớ báo anh biết.”

Nhìn hắn, Tô San chớp chớp mắt suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy hơi buồn. Có lẽ sẽ phải nửa tháng sau hai người mới có thể gặp lại, nhớ tới việc suốt quãng đường tới sân bay hắn đều nhắm mắt tựa vào ghế để nghỉ ngơi, có thể thấy do chưa thích ứng được sự chênh lệch múi giờ. Hiện giờ hắn lại phải bay qua bên đó. Thực ra Tô San biết, Tạ Duyên đồng ý tham gia chương trình lần này, một nửa nguyên nhân là muốn về để gặp cô.

“Tạ Duyên.”

Cô bỗng nhiên khẽ gọi một tiếng.

Giọng nói nhẹ nhàng tinh tế của cô khiến người nào đó hơi nhướng mày, bình tĩnh nhìn cô.

Tô San cúi đầu, chớp chớp mắt:

“Em….em có một món quà cho anh, anh nhắm mắt lại đi. Cho dù lát nữa có chuyện gì xảy ra cũng không được phép động đậy.”

Không gian trong xe khá tối, nhưng Tạ Duyên vẫn có thể thấy rõ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tinh xảo của cô. Nghĩ tới việc cô còn có quà cho mình, Tạ Duyên rất tò mò nhắm mắt lại, muốn xem cô tặng thứ gì cho mình.

Thấy hắn đã nhắm mắt lại, Tô San lại nhấn mạnh thêm một lần:

“Anh không được động đậy đâu đó, nếu động đậy thì…sau này sẽ không lấy được vợ.”

Nghe vậy, Tạ Duyên không nhịn được hơi cong khóe môi lên. Hình phạt này cũng thật là ác độc nha.

Thấy hắn vẫn rất nghe lời nhắm hai mắt lại, Tô San nhìn nhìn xung quanh một chút, đắn đo cắn nhẹ môi dưới, sau đó bằng mọi giá rướn người qua, hai tay ôm lấy cổ của Tạ Duyên, ghé lại gần hôn lên bờ môi của hắn một cái.

Cảm nhận được hành động và kỹ xảo ngây ngô của cô, trái tim của Tạ Duyên gần như run lên.

Thấy cả người hắn cứng đờ, cô tiếp tục đỏ mặt học theo cách mà Tạ Duyên vẫn từng hôn cô. Tuy nhiên khi nhìn thấy hắn mở mắt ra, cô hoảng sợ lập tức lui người ra phía sau. Bàn tay của hắn lập tức ôm lấy eo cô kéo lại, hắn chuyển mình đè cô nằm ra ghế sau xe.

“Uhm…Anh đã hứa sẽ không….không động đậy.”

Tô San trừng mắt thật lớn, cố gắng dùng ánh mắt để lăng trì con người không chịu giữ lời ở trước mắt này.

Tạ Duyên mặc kệ mọi thứ, chỉ tập trung tham lam cắn mút cánh môi đỏ ửng của cô, giống như hút thuốc phiện, vừa nhiệt tình vừa vội vàng, nghe cô nói vậy thì lại chuyển sang hôn lên sườn mặt của cô, vừa hôn vừa nói:

“Đã có ai nói cho em biết chưa, lời đàn ông nói không thể tin?”

Tô San trừng mắt nhìn hắn, vừa cố gắng thở hổn hển, trong lòng thầm mắng con người này thật không biết xấu hổ, sau này chắc chắn

không lấy được vợ!

“Em…em còn có một bất ngờ nữa dành cho anh, anh mau nhắm mắt lại.”

Cô sợ hãi nói.

Nghe cô nói vậy, Tạ Duyên lập tức mang theo vẻ mặt đầy ý cười vui vẻ nhắm mắt lại, mong chờ bất ngờ mà cô mang tới.

“Anh ngồi dịch ra một chút, lui lui ra bên kia á.”

Giọng nói của cô vô cùng mềm mại nhỏ nhẹ.

Nghe vậy, Tạ Duyên quả nhiên nghe lời dịch ra xa một chút. Nhìn thấy dáng vẻ mong chờ của hắn, Tô San cắn nhẹ bờ môi dưới, đột nhiên nhanh như chớp đẩy mở cửa xe chui ra ngoài.

Khi không khí ngoài trời bao phủ lấy cô, Tô San đứng cạnh xe cười cười nói với người nào đó đang ngồi trong xe:

“Tạ lão sư, đã có ai nói cho anh biết điều này chưa, lời của phụ nữ nói cũng tuyệt đối không thể tin?”

Không thèm quan tâm Tạ Duyên nghe lời này thì sẽ có vẻ mặt gì, Tô San cong khóe miệng cười cười đóng mạnh cửa xe lại. Lúc này Tiểu Chu cũng đã kéo vali đi qua bên này.

Tô San nhìn nhìn người đi qua đi lại xung quanh, đeo khẩu trang lên, đi đến trước mặt Triệu Đồng, khẽ dặn dò:

“Tạ Duyên hay kén ăn, anh nhất định phải chú ý anh ấy, nếu anh ấy không chịu ăn thì anh lập tức gọi điện thoại cho tôi, tuyệt đối không

thể để anh ấy để anh ấy mang thân thể mình ra mà đùa được.”

Nghe vậy, Triệu Đồng tất nhiên là rất nghiêm túc gật đầu, thực sự hắn cũng rất muốn méc Tô San nhưng Duyên ca không cho a.

Hình như nhìn thấu được suy nghĩ của anh ta, Tô San lại cau mày dặn dò thêm một câu:

“Anh cứ nói cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để anh ấy trách cứ anh.”

Triệu Đồng: “……”

Anh ta nghĩ rằng chắc chắn Tô San không biết thủ đoạn trừng trị người khác của Duyên ca cho nên mới nói như vậy. Tuy nhiên giờ thì không còn cách nào, chỉ có cách qua loa ứng phó với cô ấy một hồi đã rồi tính tiếp.

Tô San vẫn có một chút không yên tâm, nhưng không còn cách nào khác, sắp không kịp chuyến bay rồi. Xuyên qua cửa sổ xe, cô nhìn người nào đó ngồi bên trong thêm một cái, sau đó cùng với Tiểu Chu nhanh chóng cất bước đi vào trong đại sảnh sân bay.

Hiện giờ phim đã chiếu xong ba tập đầu tiên, từ lúc ngồi chờ check – in cho tới đi lên máy bay Tô San đều ngồi lướt điện thoại. Thực ra cô cũng có cảm giác được có mấy người qua đường chụp lén cô, nhưng cô cũng quen rồi nên mặc kệ.

Lúc này, top 1 của bảng xếp hạng hot search trên Weibo là tiêu đề #Diễn xuất của Tạ Duyên.

Cư dân mạng A: “A a a a a Cảnh ông xã đu dây phá cửa sổ vào để cứu nữ chính thật là đẹp trai muốn khóc!!!!”

Cư dân mạng B: “Tôi đã hoàn toàn trở thành fan của bộ phim này rồi, tâm hồn thiếu nữ của tôi đã bị diễn xuất của Tạ Duyên đánh trúng rồi!!!”

Cư dân mạng C: “Đặc biệt là đoạn cuối của tập 3, Tạ Duyên lui lại đưa nước cho nữ chính, trời ạ, ghen tỵ quá đi!”

Cư dân mạng D: “Bộ phim này đúng là bộ phim đứng đầu của dòng phim thần tượng ah! Bị diễn xuất của nam nữ chính lôi kéo trở thành fan!”

Cư dân mạng E: “Cảm thấy Tạ Duyên và Tô San thật là xứng đôi, hai người thật là tình thương mến thương nha *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng F: “Bộ phim này đúng là bữa tiệc nhan sắc a, toàn trai xinh gái đẹp. Tôi mặc kệ, tôi nhất định đứng về phe của fan couple Tô – Tạ *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng G: “Tạ Duyên đã có bạn gái, Tô San đã có bạn trai, có khi nào hai người này đã sớm ở bên nhau rồi không *cười nhe răng*”

Hiện giờ rất nhiều trang tin tức mạng đều nói về bộ phim này. Có điều Hạ Hoa cũng biết rằng thời điểm này không thích hợp để cô xuất hiện trên bảng hot search nên tên cô cũng không thấy được đề cập nhiều, nếu không thì đám anti-fan sẽ bay vào nói cô muốn lăng xê. Còn Tạ Duyên thì khác, từ trước tới giờ hắn đều rất khiêm tốn, hiện giờ nếu có xuất hiện nhiều một chút ở trên truyền thông thì cũng không có ai nói gì. Trái lại, bộ phim này có khi còn mang tới cho hắn thêm nhiều fan hâm mộ thuộc giới trẻ. Tuy rằng nhiều fan thì cũng không có tác dụng gì đối với hắn, bởi vì hắn chủ yếu hoạt động ở mảng điện ảnh, giới điện ảnh chưa bao giờ coi trọng việc có nhiều fan hay không.

Đến lúc cảm thấy người xung quanh chụp lén cô càng ngày càng nhiều, vừa hay cũng đến lúc phải vào check-in. Sau khi yên vị trên máy bay, cô mới tắt nguồn điện thoại, dựa lưng vào ghế tranh thủ nghỉ ngơi.

Lát sau có hai tiếp viên hàng không tới muốn chụp ảnh chung với cô, Tô San cũng rất phối hợp chụp với các cô ấy mấy tấm. Sau khi xuống khỏi máy bay, bắt taxi về tới khách sạn thì đã là hai giờ sáng. Mai cô còn phải đóng phim nên lập tức leo lên giường ngủ luôn.

Mấy ngày sau, tỉ suất người xem của phim 'Chút ánh sáng rực rỡ' càng ngày càng tăng. Có lẽ là trong khoảng thời gian này cũng không có bộ phim nào đáng chú ý để cạnh tranh, cho nên bộ phim này vẫn luôn giành được sự chú ý của khán giả, còn có một ngày tỉ suất người xem đột phá lên bốn mươi phần trăm. Fan của Tô San cũng dần dần tăng lên đến ba ngàn vạn. Diêu Nhân nói rằng hiện giờ có rất nhiều chương trình thực tế đưa ra giá cát xê cao ngất ngưởng để mời cô, cũng có rất nhiều kịch bản phim mời cô đóng. Tuy nhiên cùng với đó, anti-fan cũng ngày càng lợi hại hơn. Bọn họ luôn luôn nói cô có chỗ chống lưng rất lớn, còn có thể lôi kéo cả Tạ Duyên tới đóng phim thần tượng cùng với cô, còn mắng chửi cô bằng những từ ngữ rất ô uế nữa…

So với anti-fan bây giờ, trước kia cô bị mắng chửi đúng là chẳng thấm tháp vào đâu. Đây chính là chuyện mà một nhân vật của công chúng không thể tránh khỏi. Tô San không muốn những chuyện như thế này ảnh hưởng tới tâm trạng của mình. Dù sao thì anti-fan vẫn sẽ luôn bôi nhọ cô, cô có tránh cũng không thể tránh mãi.

Nhưng tới ngày chương trình gameshow mà cô và Tạ Duyên ghi hình lần trước được phát sóng, Tạ Thuyên lại đột nhiên gọi điện thoại cho cô!

Lúc đó Tô San cũng vừa mới kết thúc một cảnh quay, Tiểu Chu vội vội vàng vàng đưa điện thoại tới, có lẽ cô ấy cũng thấy được tên người gọi tới, biết cuộc điện thoại này không hề tầm thường.

Nhìn tới cái tên đang hiện lên trên màn hình, Tô San cũng cảm thấy hơi hoảng hốt. Không ngờ là ba của Tạ Duyên lại gọi điện cho cô. Cô lập tức cầm điện thoại đi vào trong phòng trang điểm hiện giờ không có ai.

“A lô, Tiểu Tô hả?”

Vừa bắt máy, trong điện thoại lập tức vang lên một giọng nói rất khí thế.

“A lô, bác trai ạ, cháu chào bác.”

Tô San lập tức lễ phép trả lời.

Nghe vậy, người ở đầu dây bên kia cũng thong thả cười nói:

“Bác không quấy rầy cháu đóng phim chứ hả?”

“Dạ không, dạ không, vừa lúc cháu đang ngồi đọc kịch bản.”

Tô San ngồi xuống ghế sô pha, vừa nói, vừa lấy remote để điều chỉnh lại nhiệt độ của máy điều hòa trong phòng.

Nghe vậy, người ở đầu dây bên kia cười một tiếng:

“Là thế này, như bác được biết thì cháu và Tạ Duyên cũng đã quen nhau khá lâu rồi mà bác còn chưa gặp mặt ba mẹ của cháu. Cháu xem xem có ngày nào tiện hay không, bác muốn mời ba mẹ cháu ăn một bữa cơm?”

Nghe giọng nói từ trong điện thoại truyền tới, trong giây lát Tô San không biết phải ứng phó thế nào, chỉ có thể trả lời:

“Chuyện này….cháu sẽ về nói lại với ba mẹ cháu, khi nào ba mẹ cháu sắp xếp được thì nhất định sẽ báo cho bác biết ạ.”

Nói xong, cả người Tô San cũng ngẩn ra. Cuộc điện thoại này tới quá bất ngờ. Cô dù có là đồ ngốc thì cũng biết rằng ý nghĩa của việc ba mẹ hai bên gặp mặt nhau là thế nào. Đến lúc đó thể nào cũng sẽ đề cập tới chuyện kết hôn, nhưng Tạ Duyên còn chưa bao giờ thực sự cầu hôn cô.

“Được, được, được, vậy cháu tiếp tục đóng phim đi, bác không quấy rầy cháu nữa. Nhưng cháu cũng phải chú ý đến sức khỏe của mình, tuổi trẻ tụi cháu luôn thích thức khuya, chuyện này rất không tốt cho sức khỏe. Cháu xem đấy, Tạ Duyên cũng như vậy, cháu nhất định phải giám sát nó thật chặt mới được.”

Nghe Tạ Thuyên nói vậy, Tô San cũng chỉ có thể liên tục “dạ, dạ”. Sau khi cúp máy, cả người cô vẫn còn đang chưa tỉnh táo trở lại, ngồi dựa vào sô pha, ngơ ngác nhìn điện thoại trong tay. Không biết có nên gọi điện thoại nói chuyện này cho ba mẹ cô hay không, hay là gọi cho Tạ Duyên trước?

Cho đến lúc cửa phòng trang điểm đột nhiên bị mở ra, nhìn thấy bóng dáng của hai người bước vào. Nhìn thấy cô đang thẫn thờ ngồi trên sô pha, Tiểu Chu lên tiếng:

“Chị Tô, đạo diễn nói cảnh cuối sẽ dùng diễn viên đóng thế.”

Cảnh cuối cùng là cảnh bắn nhau, còn phải nhảy từ trên lầu xuống. Không biết có phải do lần trước Tạ Duyên tới đây nói gì đó với đạo

diễn hay không, hiện giờ mấy cảnh quay nào có một chút nguy hiểm thì dọa diễn đều nói cô dùng diễn viên đóng thế. Phải biết rằng bình thường mọi đạo diễn đều hy vọng diễn viên có thể tự mình đóng, như vậy thì khi quay mới có cảm giác chân thực.

“Chị biết rồi.”

Nói xong, Tô San lại nhìn sang Diêu Nhân đột nhiên tới đây, không ngờ chị ấy lại đột nhiên tới phim trường gặp cô.

Sau khi Tiểu Chu ra khỏi phòng, tiện thể khép cửa lại, Diêu Nhân mới thong thả đi qua ngồi xuống chiếc sô pha đối diện cô, lấy ra một túi văn kiện đưa qua cho cô:

“Vốn dĩ chị không muốn thay em nhận thêm bộ phim nào nữa, nhưng bộ phim này đạo diễn vẫn cứ kiên trì muốn mời em. Nghe nói lúc trước cũng đã tìm em một lần, lúc sau lại bởi vì em thay đổi người đại diện nên chuyện này lại bị trì hoãn cho tới bây giờ.”

Nghe vậy, Tô San nhận lấy túi văn kiện, mở ra nhìn thì hóa ra là kịch bản của bộ phim “Li Cung” kia. Bởi vì do hủy hợp đồng với bên Ánh Sao, trong khi chuyện trao đổi với phía đoàn làm phim này từ trước đến giờ đều do chị Lưu phụ trách, cho nên sau khi hủy hợp đồng thì chuyện này cũng không có động tĩnh gì nữa. Không ngờ đối phương lại kiên trì mời cô đóng như vậy.

“Đạo diễn của bộ phim này cũng là một đạo diễn rất có thực lực trong ngành, đội chế tác phim cũng là thuộc top đầu, cái chính là họ mong muốn em đóng như vậy. Theo lý thuyết thì bộ phim thế này nếu mời sao hạng A để đóng thì cũng không quá. Đây cũng xem như là một cơ hội rất tốt. Có điều nhìn em gần đây cũng rất mệt mỏi rồi, em suy nghĩ xem có nhận hay không?”

Diêu Nhân đứng dậy đi qua chỗ bình nước tự rót một ly cho mình.

Nghe vậy, Tô San cũng cảm thấy băn khoăn nhìn tập kịch bản này. Một hồi lâu cô mới thản nhiên nói:

“Em muốn suy nghĩ một chút, vài ngày nữa sẽ báo lại chị sau.”

Thật sự hiện giờ cô rất mệt, tiền mặc dù rất quan trọng nhưng không quan trọng bằng sức khỏe. Có điều đối phương là đạo diễn danh tiếng, lại có thành ý như vậy, vì cô mà chờ một thời gian dài, điều này khiến Tô San có một chút do dự.

Hiểu được suy nghĩ của cô, Diêu Nhân cũng không gấp gáp, uống một miếng nước sau đó lại đi qua ngồi xuống sô pha. Tay chị ấy cầm chiếc túi xách màu đỏ nghiêm túc nhìn cô nói:

“Không cần vội, em cứ từ từ suy nghĩ. Hiện giờ điều quan trọng nhất là chuyện của em và Tạ Duyên. Chỉ còn mười ngày nữa là Tết Đoan Ngọ. Nếu tụi em đã xác định chắc chắn là sẽ công khai thì chị với Hạ Hoa trao đổi lại xem có nên để lộ một chút về video hai người hẹn hò ra cho truyền thông hay không.”

Nghe vậy, Tô San lại nhíu mày, nhét tập kịch bản lại vào trong túi văn kiện, rồi nói:

“Không cần phiền phức như vậy, đến lúc đó chỉ cần để Tạ Duyên đăng Weibo thừa nhận là được rồi.”

---Hết Chương 98---

Editor: Nếu có ai không nhớ thì mình nhắc lại một chút nhé. Trong chương này có nhắc đến kịch bản “Li Cung”. Đây là kịch bản đã được đề cập chi tiết tại chương 69, là kịch bản cổ đại nói về nữ chính

lợi dụng các Hoàng tử vây quanh mình mà tranh giành quyền lực. Nam chính là Đại Hoàng tử. Nhưng nữ chính lại lấy Tam Hoàng tử vì sự ham muốn quyền lực của bản thân. Đến lúc mọi chuyện kết thúc, Tam Hoàng tử lên ngôi rồi qua đời thì cô ấy mới nhận ra mình thích Đại Hoàng tử, người hiện giờ đã ở ngoài biên cương xa xôi.

Chương 99: Trở về sớm

“Không cần phiền phức như vậy, đến lúc đó chỉ cần để Tạ Duyên đăng Weibo thừa nhận là được rồi.”

“Nhưng như vậy thì đột ngột quá, dù sao cũng phải cho cư dân mạng thời gian để giảm xóc chứ.”

Diêu Nhân nói.

Ý tưởng của cô ấy là điển hình lăng xê trong giới giải trí bây giờ, nhưng Tô San không muốn lăng xê gì đó nữa, hot quá cũng không tốt, đi đâu cũng bị người ta chụp lén. Gần đây, chỉ cần cô bước ra khỏi cửa thì một vài người đi đường đều thích chụp lén cô rồi đăng lên mạng. Vì vậy ở phim trường, cô cũng không dám nói chuyện với Trịnh Đồng một câu nào, sợ bị người ra chụp được.

“Em phải thương lượng lại với Tạ Duyên đã.”

Tô San nói.

Nghe vậy, Diêu Nhân cũng không nói gì nữa, dặn dò thêm vài câu liền rời khỏi, chị ấy cũng rất bận rộn.

Tô San tất nhiên sẽ không thương lượng chuyện này với Tạ Duyên, hỏi hắn chuyện gì cũng đều nói ‘anh không có ý kiến gì’. Nhưng cô thực sự không muốn lăng xê gì đó nữa, hiện giờ nếu cô trực tiếp nói thẳng với Diêu Nhân thì không tốt lắm, dù sao thì cô và chị ấy vẫn đang ở trong giai đoạn mới bắt đầu làm việc chung với nhau. Chỉ có thể để Tạ Duyên nói chuyện này với Hạ Hoa. Dù sao tính cách của

Tạ Duyên như thế nào thì Hạ Hoa cũng hiểu rõ rồi, như vậy thì cô cũng không phải từ chối Diêu Nhân nữa.

Đến tối thì cô gọi điện thoại cho ba của cô, băn khoăn một lúc lâu mới nói ra chuyện ba của Tạ Duyên muốn mời cơm. Ba của cô cũng đáp ứng rất nhanh chóng, hình như ba cô cũng cảm thấy hai gia đình nên gặp mặt nhau. Thời gian ăn cơm được quyết định là vào hôm Tết Đoan Ngọ.

Tất cả mọi việc đều dồn tới lúc đó, Tô San cũng không biết phải nói gì. Cô lại báo lại sơ sơ chuyện này với Tạ Duyên, hắn nói mấy ngày nữa hắn sẽ về nước. Tô San nói hắn không cần gấp gáp như vậy, dù sao từ giờ đến Tết Đoan Ngọ cũng còn một khoảng thời gian. Có điều cô cảm thấy chắc chắn Tạ Duyên sẽ không nghe lời cô.

Phim truyền hình 'Chút ánh sáng rực rỡ' tổng cộng có ba mươi lăm tập, mỗi ngày chiếu 3 tập nên cũng gần phát sóng xong. Ngày mười sáu cô kết thúc việc quay phim 'Lạc đường' thì ở trên TV phim cũng đã chiếu tới tập 32, tỉ suất người xem cũng ở trong thời kỳ cao nhất từ đầu đến giờ. Bộ phim này gần như ngày nào cũng lên bảng xếp hạng hot search. Diêu Nhân nói gần đây cũng có rất nhiều kịch bản gửi tới mời cô đóng phim, chất lượng đều rất tốt, cát xê của cô hiện giờ cũng khoảng 45 vạn một tập, còn có bộ phim lên đến 50 vạn. Nhưng Diêu Nhân cũng không tiếp tục nhận cho cô mấy bộ phim thần tượng như vậy nữa, chỉ để cô đóng một vài quảng cáo mà thôi.

Hôm nay là ngày quay cảnh cuối cùng của cô trong phim 'Lạc đường', nam chính và nữ chính thì vẫn còn nhiều cảnh nên phải tiếp tục quay nữa. Do cô thủ vai nữ thứ, nhân vật này bị chết trong đoạn gần cuối của phim. Cảnh cuối cùng này cô đã nghiền ngẫm, nghiên cứu rất lâu. Rất trùng hợp với kịch bản, hôm nay trời không nắng, mây đen từng đám từng đám, khá âm u, có vẻ sắp có mưa lớn.

Cảnh bắn nhau liền trước cảnh này thì đã quay xong rồi, lần này chỉ còn quay thêm cảnh nữ thứ vì cứu nam chính mà bị trúng đạn là được.

Cho túi máu vào trong miệng trước, chuyên viên trang điểm vẫn đang dặm phấn cho cô. Tổ đạo cụ đang loay hoay sắp xếp dựng cảnh. Lúc này đạo diễn lại cầm tập kịch bản đi qua chỗ cô.

“Tô San, cô cần phải thả lỏng, đừng gấp gáp, cô hãy để mình đóng với trạng thái tự nhiên nhất. Lần này nếu không được thì lại làm lại, tuyệt đối không cần quá hồi hộp lo lắng, cô hiểu không?”

Đạo diễn nói nhưng lại mang theo vẻ mặt nghiêm túc như vậy, người bình thường sao có thể không hồi hộp cho được. Tô San nghe ông ấy nói vậy thì cũng chỉ cười cười, do trong miệng còn có túi máu nên nói không rõ lắm:

“Tôi biết rồi.”

Trên đoạn đường lát đá được tạo dựng theo phong cách cổ xưa loang lổ đầy vết máu. Mấy gánh hàng rong cũng bị đổ ngã, trên đường còn rơi vãi đầy mấy xâu hồ lô. Trên trời thì mây đen dày đặc, lâu lâu lại có một trận gió thổi tới khiến khung cảnh càng thêm tiêu điều xơ xác.

Các bộ phận đều đã chuẩn bị xong, đầu tóc của Tô San được làm cho rối tung lên, trong có vẻ rất chật vật. Sau khi cô và Trịnh Đồng đã vào vị trí, không hiểu sao nhìn thấy máy quay bốn phía cô vẫn hơi hồi hộp, lo lắng. Đối với một nhân vật thì cảnh đầu tiên xuất hiện và cảnh cuối cùng là quan trọng nhất, đây chính là khoảnh khắc để lại ấn tượng sâu đậm nhất trong lòng người xem.

“Được rồi, mọi người chuẩn bị, action!”

Đạo diễn vừa dứt lời, mấy chiếc quạt đạo cụ đồng loạt được bật lên tạo gió khiến cho mấy tấm vải bạt trên đường bay phấp phới, cùng với mây đen ở trên trời, khiến người ta có cảm giác mưa rào sấm chớp trong giây lát sẽ ập tới.

“Đứng lại! Không được chạy!”

Một đám quân lính chạy đằng sau đuổi theo không bỏ, tiếng súng vang lên khắp nơi. Tô San chân di giày cao gót, mang theo tâm trạng hoảng loạn bị Trịnh Đồng ở đằng trước kéo theo chạy điên cuồng, thỉnh thoảng hắn lại quay lại đằng sau nã vài phát súng vào đám quân lính đang đuổi theo hai người.

“Không được……tôi….tôi không chạy nổi nữa!”

Bước chân của Tô San bắt đầu chậm dần lại, thở hổn hển nhìn Trịnh Đồng nói.

“Cô muốn chết sao!”

Trịnh Đồng trừng mắt nhìn cô, quay đầu lại nã một phát súng ra phía sau lưng cô, sau đó lại kéo Tô San điên cuồng chạy về phía trước.

Người quay phim cũng bê máy quay chạy theo sau cô, Tô San hơi há miệng, lúc quay đầu lại phía sau để nhìn đám quân lính, không biết nhìn thấy gì, đồng tử đột nhiên phóng đại, dừng lại một giây, sau đó đột nhiên chuyển người che phía sau lưng Trịnh Đồng. Trúng đạn khiến cả người chấn động, một tay cô ôm lấy ngực, lặng lẽ xé rách túi máu, máu dần dần thấm ướt phần áo trước ngực, tràn tới đầy lòng bàn tay của cô, cả người khuỵu xuống.

“Mộc Miên!”

Trịnh Đồng trợn mắt, vẻ mặt hoàn toàn không thể tin được giơ tay ra đỡ lấy cô, tay còn lại cầm súng lập tức giơ lên bắn về phía một tên quân lính ở phía sau, sau đó nhanh chóng đỡ Tô San chạy vào một con hẻm nhỏ gần đó.

Rẽ trái rẽ phải vài lần, cuối cùng anh ta đã cắt đuôi được đám truy binh, sau đó đỡ Tô San ngồi xuống đất, để cô dựa lưng vào tường.

Chất lỏng màu đỏ tươi từ khóe miệng cô chậm rãi chảy xuống, Tô San mắt nhắm hờ, dựa lưng vào mảng tường đầy rêu phong, bàn tay được sơn màu đỏ chậm rãi giơ lên. Trịnh Đồng sửng sốt một lúc, sau đó nắm lấy bàn tay cô.

"Tôi….tôi lại cứu mạng…anh một lần nữa…"

Khóe môi đỏ rực của cô hơi cong lên, vừa xinh đẹp quyến rũ lại vừa thê lương.

Xe chở nước của đoàn phim cũng bắt đầu phun nước tạo cảnh trời bắt đầu mưa lớn. Nước tí tách rơi từ trên trán cô chảy dọc xuống tới khóe môi đỏ rực, mang theo một vẻ đẹp khác lạ.

Trịnh Đồng siết chặt bàn tay cô, chần chờ một lúc, cuối cùng nuốt khan một cái, hốc mắt cũng đã đỏ rực đầy tơ máu:

"Tôi…tôi nhất định sẽ cứu cô!"

Lúc này trên trời đột nhiên vang lên tiếng sấm chớp đùng đùng, trời cũng bắt đầu thực sự mưa to tầm tã. Đạo diễn cũng không nói dừng lại, Tô San cũng hoàn toàn không để tâm đến hoàn cảnh xung quanh, đôi mắt khẽ mở, hô hấp cũng rất khó nhọc, khóe miệng hơi cong lên nói:

“Anh….anh không phải là kiểu người tự lừa dối bản thân như vậy…”

Mưa quá lớn gần như rửa trôi lớp trang điểm trên mặt cô, bờ môi đỏ cũng vì vậy mà nhạt màu đi rất nhiều, tuy nhiên lại không thể gột sạch màu máu đỏ tươi trên phần áo trước ngực.

“Cô đừng nói nữa, tôi sẽ lập tức đưa cô tìm bác sĩ!”

Trịnh Đồng vừa nói vừa lại gần đỡ vai cô, muốn cô đứng dây. Tuy nhiên Tô San vẫn ngồi dựa vào tường không động đậy, chỉ bình thản nhìn hắn, ánh mắt rất phức tạp, hô hập cũng dần yếu ớt:

“Anh nói xem….liệu sau này có còn ai nhớ tới tôi hay không?”

“Có! Nhất định có!”

Trịnh Đồng nắm chặt lấy bàn tay của cô, trên mặt không biết là nước mưa hay nước mắt, chỉ nhìn cô chằm chằm, người phụ nữ thích tiền như mạng.

Nhìn người đàn ông trước mặt, Tô San khẽ cười một tiếng, nước mưa thấm ướt toàn bộ khuôn mặt, cô hơi mấp máy bờ môi:

“Nhưng….tôi lại…lại không thích….làm anh hùng…”

Nhìn mi mắt cô dần dần khép chặt lại, tiếng sấm trên trời vẫn thỉnh thoảng lại vang lên đùng đoàng. Câu nói cuối cùng của cô hình như vẫn còn vang vọng bên tai, nhìn khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp vì nước mưa mà tẩy bỏ lớp trang điểm thường ngày, lộ ra gương mặt thanh thuần khiến người ta cảm thấy không đành lòng.

Trịnh Đồng đấm một phát thật mạnh lên trên nền đá, nước mưa trút

xuống khiến cả người hắn ướt nhẹp, lúc này máy quay dần dần kéo xa ra. Cho đến khi đạo diễn cất tiếng hô “Cắt!”, trợ lý của Trịnh Đồng lập tức mang khăn lông cầm ô đi tới che cho hắn.

Tiểu Chu cũng nhanh chóng cầm ô chạy qua. Tô San mở mắt ra, nhìn trời mưa tầm tã, tâm trạng vẫn vô cùng nặng nề, nước mắt ấm áp chảy ra hòa cùng với nước mưa trên mặt. Cô khoác chiếc khăn lông lớn trên người đi về phía máy theo dõi trong mái che.

Đạo diễn đang ngồi đó cùng với một người đàn ông mặc đồ màu đen nói gì đó. Nhìn thấy hắn xuất hiện ở đây, Tô San hít hít mũi đi tới.

Nhìn cả người cô ướt dầm dề nước mưa, có vẻ vẫn còn đang đắm chìm trong cảm xúc của nhân vật chưa thoát ra được, Tạ Duyên lập tức tiến lên ôm cô vào trong lồng ngực, tay đưa lên vuốt nhẹ mái tóc ướt sũng, nhẹ giọng nói:

“Không sao.”

Ngửi được mùi hương quen thuộc trên người hắn, thần kinh của Tô San giống như đã tìm được chỗ dựa lập tức thả lỏng. Đột nhiên lại nhớ tới ở đây có rất nhiều người, cô hơi ngẩng đầu nhìn nhìn xung quanh.

Mấy nhân viên đoàn giả bộ không thấy gì hết, mỗi người lo làm việc của mình, chỉ là lâu lâu lại lén nhìn qua phía bên này một cái. Chỉ có mình đạo diễn ngồi sau máy theo dõi nói thẳng ra:

“Cảnh này như vậy là được rồi, không ngờ hai người phối hợp với nhau ăn ý như vậy, tôi còn tưởng chắc phải mất cả ngày mới xong.”

Lúc nãy Tô San cũng không suy nghĩ nhiều lắm về chuyện kỹ xảo gì đó, chỉ để bản thân mình hòa nhập với nhân vật này. Vì vậy hiện giờ

vẫn cảm thấy trong lòng rất buồn phiền, cảm giác nhập vai quá sâu thật sự không dễ chịu chút nào.

“Đó cũng là do đạo diễn dẫn dắt tốt.”

Tô San nghiêm túc nói, rồi lại cầm khăn lông lau khô nước mưa trên mặt.

Nghe vậy, đạo diễn cũng cười cười:

“Bá Nhạc cũng cần thiên lý mã mới có thể phát huy toàn bộ năng lực, muốn thành công cũng là do bản thân cô có thực lực mới được. Được rồi, mau đi thay quần áo đi, nếu không Tạ Duyên cũng sắp không nhịn được mà chửi người rồi.”

Nghe ông ấy nói thế, mấy nhân viên đoàn phim cũng không nhịn được mà bật cười. Mọi người cũng thật sự ngưỡng mộ Tô San. Hiện giờ cô ấy có thể nổi tiếng được như vậy, mặc dù cũng có phần là do thực lực, nhưng chắc chắn không thể thiếu sự trợ giúp của Tạ Duyên. Phụ nữ có thể tìm được một người bạn trai trải đường sẵn cho mình như vậy đúng là quá may mắn.

Lúc này, Đinh Nghiên nãy giờ ngồi bên kia đọc kịch bản cũng mang theo ánh mắt không vui nhìn qua Tô San, trong lòng thầm nghĩ Tô San chẳng qua cũng chỉ là người dựa vào đàn ông để đi lên mà thôi.

Bị đạo diễn buông lời trêu chọc như vậy, Tô San cũng chỉ cười cười, sau đó đi về phía phòng trang điểm. Sau khi vào phòng, tâm trạng của cô vẫn hơi đờ đẫn, quên mất sự tồn tại của Tạ Duyên, chỉ một mình tìm quần áo sạch vào phòng bên cạnh để thay ra.

Sau khi thay đồ xong đi ra, nhìn thấy người nào đó đang ngồi trên sô pha, Tô San lập tức hoảng sợ:

“Sao anh lại tới đây?”

Tạ Duyên: “……”

Hắn ngồi trên sô pha, không nói lời nào chỉ nhìn chằm chằm cô một hồi lâu.

Tô San xoa xoa mái tóc còn hơi ướt, suy nghĩ chốc lát giống như đã nhớ ra điều gì đó, sau đó lại vẫn trong trạng thái đờ đẫn nhét bộ quần áo ướt vào trong túi.

Trong phòng trang điểm rất yên tĩnh, nhìn cô lẳng lặng thu dọn đồ đạc, Tạ Duyên bỗng nhiên đứng dậy cất được đi tới đằng sau lưng Tô San, đưa tay ôm lấy eo của cô, đầu gục xuống bên cổ của cô hít một hơi thật sâu:

“Đó chỉ là đóng phim, là giả mà thôi.”

Hơi thở phả ra bên cổ vô cùng quen thuộc, Tô San chớp chớp mắt, tâm trạng cũng dần dần khôi phục trở lại. Nhưng cô còn chưa kịp hoàn toàn tỉnh táo trở lại thì cả người đột nhiên bị xoay lại dựa lên tường, một bàn tay to đặt lên đùi cô, rồi lại dần dần di chuyển tới đằng sau:

“Hiện giờ chúng ta có nên tính toán lại chuyện lần trước hay không?”

Hai người nhìn vào mắt nhau, đột nhiên nhớ ra chuyện lần trước ở trong xe cô đùa giỡn hắn, cả người Tô San lập tức căng thẳng. Mấy cảm xúc nặng nề khi đóng phim ban nãy hoàn toàn tiêu tán không còn một mảnh, hiện giờ cô chỉ cảm thấy vô cùng hoảng loạn:

“Em….em chỉ giỡn với anh một chút thôi mà.”

“Hả? Giỡn hả?”

Tạ Duyên hơi nheo mắt lại trông rất nguy hiểm, giọng nói trầm thấp vang lên:

“Vậy giờ anh cũng giỡn với em một chút có được không?”

“Không được!”

Tô San lập tức hô lên, sau đó đưa tay che miệng lại, mắt thì trợn trừng thật lớn nhìn chằm chằm hắn, giọng nói mang theo một chút sự hờn dỗi:

“Anh….anh không được như vậy, lúc đó rõ ràng là do anh nói mà không giữ lời.”

Đôi mắt sáng trong của cô phản chiếu hình ảnh của mình, Tạ Duyên cúi người kề bên tai cô khẽ nói:

“Hửm? Vậy lần này anh sẽ ngồi im được không?”

Tô San tuyệt đối không thèm tin lời hắn, đỏ mặt lắc lắc đầu, bàn tay che miệng kín mít, trong lòng rất sợ hắn sẽ trả thù mình.

Nhìn thấy dáng vẻ hoảng loạn của cô, Tạ Duyên khẽ cười một tiếng, cuối cùng chỉ xoa xoa đầu cô, đi qua cầm điện thoại đang đặt trên bàn lên:

“Đi thôi, từ trước tới giờ anh không phải là người thù dai.”

Tô San: “……”

Đồ ngốc mới có thể tin lời anh nói. Có điều Tô San cũng không nhiều lời với hắn nữa, nãy giờ nói qua nói lại một hồi, cô đã hoàn toàn thoát khỏi tâm trạng buồn bã do nhập vai. Hiện giờ ngoài trời vẫn mưa rất lớn. Trong giới có một quy luật bất thành văn, diễn viên nào đóng người chết thì sẽ được nhận bao lì xì, vì vậy trợ lý đạo diễn cũng đưa cho cô một bao lì xì, không cần quá nhiều tiền, chỉ cần tượng trưng là được.

Lúc chuẩn bị rời khỏi phim trường, Tiết Chỉ Ngưng còn lặng lẽ chọc chọc cô mấy cái, nói cô sau này kết hôn đừng quên mời cô ấy đến uống rượu mừng, Tô San rất bình tĩnh nói một tiếng “Được.”, sau đó thu dọn đồ đạc bỏ lên xe.

Tài xế lái xe ở đằng trước, Tiểu Chu ngồi ghế phụ, Tô San và Tạ Duyên ngồi ở hàng ghế sau.

Không biết cô nghĩ tới điều gì, đột nhiên quay sang nhìn người bên cạnh:

“Sao anh đột nhiên về sớm vậy?”

Ngày mốt mới là Tết Đoan Ngọ, sao Tạ Duyên lại về sớm những hai ngày?

Ở bên ngoài, từng hạt mưa điên cuồng tạt lên cửa sổ xe, Tạ Duyên ngồi đó đang lướt mạng, nghe vậy thì đưa tay ôm vai cô, nhỏ giọng nói:

“Nhớ em nên về sớm.”

Tiểu Chu: “……”

Tiểu Chu ngồi đằng trước, khoanh tay, vẻ mặt không thể khống chế

được. Không được rồi, vì sao ngồi nhìn người ta khoe ân ái mà cô lại hưng phấn thế này không biết!

Tô San mang theo vẻ mặt bất mãn liếc hắn một cái, trong xe đâu phải chỉ có mỗi hai người thôi đâu chứ.

“Đợi anh quay xong bộ phim này, chúng ta sẽ đi xem nhà, em thích kiểu nhà như thế nào?”

Tạ Duyên bỗng nhiên quay mặt sang, nghiêm túc nhìn cô hỏi.

Tô San nhăn mày lại, vẻ mặt có hơi quái dị. Hai người còn chưa chắc chắn là có kết hôn hay không mà đã đi xem nhà là sao?

Tiểu Chu ngồi phía trước nghe vậy thì ngạc nhiên, hình như cô đã phát hiện ra một tin tức độc nhất vô nhị. Tuy nhiên cô cũng chỉ có thể ngồi đó cố gắng kiềm chế cho mình không quá mức kích động, im lặng không dám hé tiếng nào.

“Em không đi xem đâu, anh còn chưa cầu hôn em, vì sao em lại phải cùng anh đi xem nhà.”

Tô San quay đầu đi, nhắm hờ mắt, dưa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

Thấy dáng vẻ cô quyết tâm không nói lời nào, Tạ Duyên nghiêng người qua, tay ôm chặt lấy eo cô, giọng nói trầm thấp:

“Vậy ý của em là, chỉ cần anh cầu hôn thì em sẽ lập tức gả cho anh?”

---Hết Chương 99---

Editor: Vì ở trên đạo diễn Lê có nhắc tới Bá Nhạc và Thiên lý mã nên mình giải thích ở dưới này. Có lẽ cho dù không biết tới câu chuyện

này thì mọi người vẫn hiểu được ý của ông ấy muốn nói đúng không. Đoạn này mình chỉ viết thêm coi như kể chuyện ngoài lề thôi.

Khoảng năm 770 – 500 TCN, vào thời Xuân Thu chiến quốc, ở Trung Hoa có một người tên là Tôn Dương. Ông ấy là một bậc thầy am hiểu về ngựa, chỉ cần nhìn ngoại hình là có thể biết được đó có phải là ngựa tốt hay không. Người đời nể phục gọi là Bá Nhạc. Thiên lý mã là một giống ngựa quý, sức khỏa dẻo dai một ngày có thể chạy được ngàn dặm (chữ “Thiên” có nghĩa là “một ngàn”). Theo sách “Hàn Thi Ngoại Truyện” có ghi chép rằng. Thời đó, Chu Vương muốn tìm một Thiên lý mã để cưỡi, nghe danh Bá Nhạc ở dân gian đã lâu, bèn cho người tìm ông tới, nhờ ông tìm cho mình một con bảo mã. Bá Nhạc không quản đường xa, đi mãi đi mãi, lặn lội khắp nơi nhưng vẫn chưa tìm được con ngựa ưng ý để dâng vua. Một hôm, Bá Nhạc gặp được một con ngựa bị người ta bắt thồ xe muối chở lên núi Thái Hàng. Trông con ngựa rất rệu rã, thở phì phò, các khớp chân đều khuỵu lại, xe muối đột nhiên vì vậy mà bị trượt xuống dốc, nó cố sức đứng lên nhưng lại không được gì. Bá Nhạc thấy vậy lập tức bước xuống khỏi xe ngựa, chạy tới, ôm lấy đầu nó mà khóc, cởi áo ngoài của mình ra lau mồ hôi cho nó. Con ngựa gặp được người hiểu mình, đột nhiên cúi đầu thở phì phò, rồi đột nhiên hí lên một tiếng vang dội trời đất. Bá Nhạc biết đây là bảo mã mà ông cần tìm. Sau đó ông nhanh chóng bỏ tiền ra mua lại con ngựa, dắt nó về thành dâng cho Chu Vương. Nhìn thấy con ngựa, Chu Vương tỏ vẻ nghi ngờ thì bộ dạng gầy gò yếu ớt của nó. Nhưng Bá Nhạc khẳng định rằng nếu cho nó ăn và chăm sóc đúng tiêu chuẩn thì nó chính là Thiên lý mã một ngày đi được ngàn dặm mà vua cần tìm. Chu Vương sai người làm theo như lời Bá Nhạc nói. Quả đúng như vậy, sau đó con ngựa hồi sức rất nhanh, một ngày cưỡi được ngàn dặm, trở thành bảo mã theo Chu Vương ra trận lập nhiều chiến công vang dội.

Chương 100: Cầu hôn

“Vậy ý của em là, chỉ cần anh cầu hôn thì em sẽ lập tức gả cho anh?”

“Em nói như vậy hồi nào!”

Tô San trừng mắt, sau đó lại nhắm mắt lại mặc kệ hắn. Tạ Duyên hiện giờ đã không có một chút giới hạn nào, chắc chắn cô nói không lại người này.

Thấy cô không nói gì nữa, Tạ Duyên cũng yên lặng, chỉ bình tĩnh chăm chú nhìn cô một lát, tay vòng qua ôm lấy vai cô, để cô ghé vào trong ngực mình. Tô San hơi động đậy một chút, cuối cùng vẫn thuận theo dựa vào trong ngực của hắn nghỉ ngơi.

Tiểu Chu ngồi đằng trước quá kích động, chỉ cố gắng ngậm miệng thật chặt. Không được rồi! Tâm hồn thiếu nữ của cô bộc phát không kiềm chế nổi!

Mãi mới tới khách sạn, Tô San để tài xế đưa Tiểu Chu về, còn cô thì chuyển sang ngồi xe của Tạ Duyên.

Lên phòng khách sạn ấy vali, cô cũng lười kiêng dè ánh mắt của mọi người, quang minh chính đại bước lên xe của Tạ Duyên. Cô biết đằng sau có paparazzi bám theo chụp lén. Thích chụp thì cứ chụp đi, dù sao ngày mốt tụi cô cũng chính thức công khai rồi.

Sau khi lên xe, trời vẫn đang mưa rất lớn, từng hạt mưa nện xuống liên tục bên ngoài cửa sổ xe, ngoài trời tối om. Cô phủi phủi mấy giọt nước mưa đọng trên người, sau đó lại lướt lướt mạng. Hôm nay bộ

phim về đề tài báo thù ‘Tội đồ’ của đạo diễn Từ chính thức ra thông báo về dàn diễn viên. Bởi vì hai ngày nữa sẽ khởi quay nên hiện giờ tuyên bố dàn diễn viên chính cùng với đội ngũ sản xuất chủ chốt của bộ phim.

Nam chính là một diễn viên hoàn toàn mới toanh, nghe nói hiện giờ vẫn còn chưa tốt nghiệp đại học, vẻ ngoài không quá xuất sắc nhưng là khuôn mặt rất phù hợp với dòng phim điện ảnh, là kiểu rất dễ nhìn. Những diễn viên phụ khác cũng đều là người mới cả, nhìn tổng thể thì người có độ nổi tiếng cao nhất lại là cô.

Cư dân mạng A: “Đúng là đầu quân cho Hoa Nham có khác, cơ hội mà người khác có cố gắng cả đời cũng không với tới, Tô tiểu thư chỉ trong vòng mấy tháng đã lấy được *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng B: “Dùng toàn người mới thế này, là sợ mấy diễn viên có kinh nghiệm sẽ vào đoạt mất sự nổi bật của cô ta sao?”

Cư dân mạng C: “Bọn anti-fan thật nực cười, Tô San nhà tui vừa được nhiều người yêu thích, vừa có bề ngoài xuất chúng, còn là tiểu hoa đán 9x đầu tiên đoạt được giải thưởng của giới điện ảnh, mấy người không biết mà vào đây chê bai *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng D: “Cho dù được một công ty tốt dẫn dắt đi chăng nữa, thì cơ hội này có phải là hơi quá rồi hay không, cảm thấy cô ta có thể so được với mấy ngôi sao hạng A rồi.”

Cư dân mạng E: “Nổi tiếng thì sẽ có lắm thị phi, có được cơ hội tốt cũng bị người ta đem ra bôi nhọ, đau lòng cho Tô Tô nhà tui *trái tim* Tiện thể mong chờ tập cuối phim ‘Chút ánh sáng rực rỡ’ tối nay!”

Cư dân mạng F: “Chờ mong bộ phim mới của Tô Tô, cứ mặc cho người nào đó đố kỵ đi, có được cơ hội tốt thì cũng không thể trách

được người ta ghen tỵ *mặt mỉm cười*”

Hiện giờ trên mạng đầy rẫy anti-fan của cô, có điều fan của cô cũng tăng lên rất nhanh. Hiện giờ Weibo đã có hơn bốn ngàn vạn người theo dõi, phần lớn đều là giới trẻ, vì vậy mỗi ngày đều có rất nhiều năng lượng tranh cãi với anti-fan. Tô San cũng quen với chuyện này rồi, chỉ một khoảng thời gian sau anti-fan cũng bị fan đàn áp hết thôi, công ty còn tiết kiệm được tiền thuê thủy quân.

Hôm nay sẽ chiếu ba tập cuối của bộ phim truyền hình tình yêu đô thị “Chút ánh sáng rực rỡ”. Tháng sau thì bộ phim hình sự cảnh sát tội phạm của cô và Lý Hách cũng sẽ phát sóng. Bộ phim này cũng là một bước ngoặt lớn đổi mới hình tượng của cô trên màn ảnh nhỏ. Dù sao thì phim thần tượng cũng chỉ thu hút sự yêu thích của mọi người, còn muốn có được sự công nhận thì phải biết đổi mới hình tượng.

“Hôm nay dì Chu có ở nhà không?”

Cô bỗng nhiên quay sang hỏi.

Tạ Duyên vừa thong thả chuyển động tay lái, vừa nói:

“Không.”

Nghe vậy, Tô San lại nhìn hắn với ánh mắt đầy nghi ngờ. Gần như mỗi lần mà cô qua nhà hắn thì dì ấy đều không có ở nhà, chắc chắn là bị người này cho nghỉ.

Có lẽ đoán được ý nghĩ của cô, Tạ Duyên hơi nghiêng mặt sang, môi hé mở:

“Con dâu của dì Chu sinh con trai, sau này dì ấy sẽ không làm nữa.”

Tô San: "……"

Nghe thấy đề tài sinh con này, cô lại không hiểu sao cảm thấy hơi lúng túng, chỉ có thể nhắm mắt, lưng dựa vào ghế không nói lời nào.

Cô ngẫm lại thì thấy, mỗi lần đều ở trong kỳ an toàn, hôm nay….hình như cũng là kỳ an toàn.

"Em đang nghĩ gì vậy?"

Đằng trước đang là đèn đỏ, Tạ Duyên dừng xe lại, đầu ghé qua lẳng lặng chăm chú nhìn gương mặt đang dần đỏ lên của cô.

"Không có!"

Tô San lập tức mở mắt, nhìn thẳng vào mắt hắn, lại lúng túng điều chỉnh tư thế ngồi. Cô đột nhiên cảm thấy tư tưởng của mình càng ngày càng phóng khoáng rồi, không ngờ lại còn ngồi suy nghĩ tới mấy chuyện vớ vẩn này, chắc chắn là do bị Tạ Duyên dạy hư.

Thấy ánh mắt hoảng hốt của cô, Tạ Duyên khẽ cong khóe miệng lên, mặt đầy ý cười, cũng không nói gì cả, ngồi thẳng lại trên ghế lái tiếp tục lái xe.

Cho tới khi về đến biết thự của Tạ Duyên thì mưa đã tạnh, mưa tới rất nhanh mà đi cũng nhanh. Hiện giờ chỉ có bóng đêm sâu thăm thẳm, ánh trăng le lói mờ ảo. Sau khi vào nhà, Tạ Duyên mang vali của cô lên lầu, Tô San thì sợ hắn sẽ đói nên đi vào bếp nấu tạm một bát mì trứng.

Đến khi Tạ Duyên tắm rửa xong xuôi đi xuống, cô cũng chuẩn bị lên lầu để tắm rửa. Người nào đó ngồi trên sô pha ăn mì lại đột nhiên lên tiếng:

“Hôm nay có mưa sao băng.”

Tô San hơi dừng bước, tay đặt trên lan can của cầu thang, quay đầu lại nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu:

“Anh còn chú ý tới mấy chuyện này sao?”

Cô biết, hôm nay sẽ có một trận mưa sao băng, chỉ là không ngờ Tạ Duyên cũng chú ý tới mấy chuyện kiểu này.

“Em không quan tâm tới anh, đương nhiên là không biết rồi.”

Tạ Duyên, ngồi đó ăn mì, hơi ngẩng đầu lên nhìn cô nói.

Tô San ngượng ngùng ho khan một tiếng, sau đó nhanh chân chạy lên lầu. Cô thừa nhận, đúng là mình rất ít quan tâm tới sở thích của Tạ Duyên, cũng có một phần là do chưa bao giờ thấy hắn biểu hiện rằng mình đặc biệt thích thứ gì hết. Nói như vậy không lẽ hắn thích thiên văn học?

Nghe nói trận mưa sao băng đêm nay sẽ bắt đầu lúc 9h tối. Tô San lập tức nhanh chóng lấy quần áo đi tắm rửa. Mặc dù cô không có nhiều hứng thú với thiên văn học nhưng nếu có thể xem mưa sao băng cũng coi như một điều may mắn rồi.

Đến lúc cô tắm xong, sấy khô tóc đi ra, không còn thấy Tạ Duyên ở trong phòng khách nữa. Nhìn lên thấy đèn trong phòng đọc sách của hắn sáng lên, nhìn thoáng qua thì cũng không thấy hắn đâu. Tô San tò mò đi vào thì thấy một bóng dáng đang đứng ngoài ban công. Hắn mặc một chiếc áo thun màu đen, thân hình cao lớn, đang cúi đầu loay hoay gì đó với chiếc kính thiên văn được đặt bên cạnh. Hiện giờ trên bầu trời đêm chỉ có duy nhất vầng trăng sáng vằng vặc, tỏa ra

ánh sáng bạc khắp không gian xung quanh.

Từng làn gió đêm thổi nhè nhẹ, trên ban công không khí rất mát mẻ. Không ngờ hắn còn có cả kính thiên văn để ngắm sao, xem ra đúng là hắn hứng thú với thiên văn học thật rồi.

“Đã có chưa?”

Cô bưng trên tay một tách cà phê đi qua ngồi xuống chiếc ghế dựa. Ngồi đó lẳng lặng nhìn Tạ Duyên đang điều chỉnh chiếc kính viễn vọng kia.

“Sắp rồi.”

Tạ Duyên cúi đầu, thông qua kính viễn vọng nhìn lên mặt trăng, sau đó đi ra sát lan can nhìn lên bầu trời đêm đen sâu thăm thẳm không một gợn mây. Thấy hắn không nói gì chỉ đứng nhìn lên trời, Tô San cảm thấy hôm nay Tạ Duyên có gì đó là lạ, không thể không đặt tách cà phê xuống cất bước đi tới.

Đứng sau lưng hắn, Tô San hít một hơi thật sâu, đỏ mặt tay run run vươn ra ôm lấy eo của hắn từ phía sau. Cảm thấy thân thể của người nào đó đột nhiên bị ôm mà cứng đờ ra, cô nhẹ giọng nói:

“Rất xin lỗi, sau này nhất định em sẽ cố gắng để hiểu anh nhiều hơn.”

Chắc chắn tối nay Tạ Duyên là vì cô không quan tâm tới hắn nên mới không vui như vậy.

Cảm nhận được thân thể mềm mại của cô đang kề sát sau lưng mình, giọng nói nhẹ nhàng tinh tế của cô còn mang theo cảm xúc áy náy. Cô luôn luôn như vậy, mặc dù đối với chuyện yêu đương không hiểu rõ lắm, nhưng cô vẫn luôn cố gắng quan tâm đến cảm nhận của

hắn. Thuở ban đầu chỉ cần hắn hơi lại gần thì mặt của cô lập tức đỏ lên, nhưng cuối cùng vì không muốn hắn phải nhẫn nhịn khổ sở mà cô để bản thân tiếp nhận sự tiếp xúc thân mật của hắn. Thoạt nhìn cô là kiểu người bị động, nhưng chỉ cần mình đối xử tốt với cô một chút thì cô ấy chắc chắn sẽ luôn ghi tạc trong lòng.

Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn bên hông mình, Tạ Duyên xoay người lại, cúi đầu nhìn khuôn mặt mộc trước mặt, đưa tay ra ôm chặt cô vào trong ngực của mình, giọng nói trầm thấp vang lên:

“Không cần vội, em còn có rất nhiều thời gian để hiểu thêm về anh.”

Nhẹ nhàng ôm lấy eo hắn, đầu Tô San gục vào lồng ngực rắn chắc của hắn, lẩm bẩm:

“Nhưng đúng là em đối xử với anh không tốt bằng anh đối với em.”

Trong xương tủy, cô vốn là người không dễ dàng đặt niềm tin vào người khác. Mấy chuyện liên quan đến tình cảm lại không hiểu nhiều, cô không hiểu thế nào là tình yêu, sống nguyên cả kiếp trước chỉ biết đến lợi ích. Đến khi Tạ Duyên xuất hiện mới khiến cô hiểu ra rằng, trên đời này, ngoài người thân ở trong nhà, thật sự còn có một người toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cô mà không cần báo đáp.

“Đột nhiên em như vậy khiến anh không nhịn được muốn làm điều gì đó.”

Tạ Duyên cúi đầu chăm chú nhìn cô, cười khẽ một tiếng.

Nghe hắn nói vậy, Tô San không kiềm chế được ngẩng đầu đấm mạnh một cái lên vai hắn, giọng điệu tức giận:

“Sao anh lại là kiểu người thế này chứ!”

Hoàn toàn không có một chút cảm giác lãng mạn nào, hèn chi bị độc thân lâu như vậy!

“Anh là kiểu người thế nào? Em biết anh đang nói tới điều gì sao?”

Tạ Duyên tựa người lên lan can của ban công, vẻ mặt nghiêm túc hơi nhướng mày hỏi cô.

Gió thổi nhè nhẹ, mặt trăng ở trên bầu trời đêm không chút gợn mây càng thêm sáng rọi. Tô San thực sự không muốn nói chuyện thêm câu nào với con người này nữa. Trong lúc cô cầm tách cà phê lên chuẩn bị đi vào thì trên trời đột nhiên xẹt qua một tia sáng nhanh như chớp. Cô quay người lại thấy càng có nhiều tia sáng xẹt qua, cả người Tô San sững sờ tại chỗ, chỉ biết ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn.

“Sao băng…”

Cô rất kích động, lấy điện thoại ra để chụp và quay lại cảnh này. Tạ Duyên đứng bên kia vẫn tựa người vào lan can, cười rất thản nhiên, nói với vẻ tùy ý:

“Nhìn bằng kính viễn vọng sẽ thấy rõ hơn.”

Nghe vậy, Tô San cũng tỉnh táo lại, nhanh chóng đi qua ghé mắt nhìn vào ống kính. Ống kính từ nãy tới giờ vẫn hướng về phía mặt trăng, thỉnh thoảng lại có sao băng xẹt qua. Mà khi cô thông qua kính viễn vọng nhìn kỹ lên mặt trăng thì lại thấy một dòng chữ, cả người cô chấn động ngơ ngác, sững sờ một hồi lâu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng đối diện:

“Đẹp không?”

Ánh mắt hắn nhìn cô với đầy ý cười vui vẻ.

Tạ Duyên rất hiếm khi cười với người xa lạ, nhưng khi đối mặt với cô thì khuôn mặt luôn mang theo nét cười nhẹ. Hốc mắt của cô nóng lên, Tô San cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh mở miệng nói:

"Anh…"

Tạ Duyên đột nhiên tiến lên một bước, trên tay không biết lúc nào lại cầm một chiếc hộp nhỏ màu đỏ, ánh mắt chăm chú nhìn cô:

"Mưa sao băng thật sự phải chờ rất lâu."

Làn gió thổi nhẹ tới khiến sợi tóc vén bên tai của cô bay phất phơ. Tô San cắn nhẹ bờ môi dưới, cố gắng kiềm chế lại khóe mắt đang chua xót, lui ra sau một bước:

"Anh….anh…sao lại…"

"Sao băng sắp hết rồi, em không muốn xem nữa sao?"

Hắn nâng lên chiếc hộp đỏ kia, ánh mắt đen nhánh sâu thẳm vẫn nhìn khuôn mặt tinh xảo của cô, vừa chăm chú vừa mang theo một tia cố chấp.

Tô San hơi dừng một chút, rồi run rẩy vươn bàn tay ra mở chiếc hộp kia. Khi nắp hộp chậm rãi mở ra, bên trong là chiếc nhẫn kim cương còn sáng hơn sao băng trên bầu trời.

"Anh đã nói rồi, sau này còn có rất nhiều thời gian để em hiểu về anh nhiều hơn, vì vậy em có đồng ý tìm hiểu không?"

Ánh mắt Tạ Duyên chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt hắn

chỉ phản chiếu duy nhất hình bóng của cô.

Mặc dù ngoài miệng thì Tô San luôn nhắc rằng hắn còn chưa chính thức cầu hôn cô bao giờ. Nhưng khi khoảnh khắc này tới thật thì Tô San cũng không biết trong đầu mình đang nghĩ gì nữa.

Sao băng vẫn thỉnh thoảng xẹt qua xẹt lại. Nhìn người đàn ông trước mặt, Tô San hít một hơi thật sâu, chậm rãi đưa bàn tay ra, giọng nói rất trong trẻo:

"Nếu nhẫn không vừa thì em sẽ không gả cho anh đâu đấy."

Nhìn thấy điệu bộ ra vẻ nghiêm chỉnh của cô, ý cười trên môi của Tạ Duyên dù có kiềm chế thế nào cũng không kiềm chế được, cầm lấy bàn tay trắng nõn của cô, chậm rãi xỏ vào ngón áp út chiếc nhẫn kim cương còn đang phát sáng lấp lánh như ánh sao.

Kích cỡ hoàn toàn vừa vặn, Tô San có hơi kinh ngạc. Không biết có phải là do hắn ăn may không nữa, cũng có khả năng hắn đã lén đo kích cỡ ngón tay của cô từ trước cũng nên, Tạ Duyên chính là kiểu người vô cùng nham hiểm.

"Mặc dù cái nhẫn này cũng không đẹp lắm, nhưng em cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận."

Cô giơ mu bàn tay lên nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay. Nói xong lại nhìn sang Tạ Duyên, trong lòng cảm thấy hơi xấu hổ, cầm lấy tách cà phê chạy nhanh vào trong nhà.

Nhìn hình bóng nhỏ nhắn chạy như bay của cô, Tạ Duyên cười cười đưa tay sờ soạng chiếc kính viễn vọng kia, quyết định phải cất giữ nó thật cẩn thận làm kỷ niệm.

…

Sau khi chạy xuống lầu, tim của Tô San vẫn đang đập dồn dập. Cô yên lặng ngẩn ngơ ngồi trên sô pha của phòng khách, phải mất một lúc lâu cô mới tin tưởng được rằng mình vừa mới đồng ý lời cầu hôn của Tạ Duyên.

Mọi chuyện đều xảy ra quá mức bất ngờ, cô hoàn toàn không biết một chút manh mối nào. Nhớ tới mấy chữ cô thấy lúc nhìn lên mặt trăng, cô lên mạng tìm kiếm thông tin một hồi, cuối cùng mới hiểu, hóa ra Tạ Duyên để người ta khắc chữ lên bề mặt của thấu kính ở bên trong đó. Thực ra hắn đâu có thích thiên văn học!

Uổng cho cô lúc nãy còn áy náy như vậy, cái người này thật là gian xảo. Có điều hắn từ trước tới giờ đều như vậy, Tô San cũng không muốn so đo này nọ nữa.

Đột nhiên cô nhớ tới một chuyện, thế là lại vào Weibo, lấy tấm ảnh sao băng lúc nãy cô có chụp để đăng lên, kèm theo một dòng trạng thái.

#Weibo Tô San: Hôm nay mưa sao băng thật là đẹp [hình ảnh]

…

Tạ Duyên vẫn còn đang đứng ngoài ban công nhắn tin với Hạ Hoa lại vô tình nhìn thấy dòng trạng thái Tô San vừa đăng lên, hơi mỉm cười. Sau khi gửi tin nhắn trả lời Hạ Hoa liền vào Weibo của mình.

#Weibo Tạ Duyên: Không đẹp bằng em [trái tim] <@Tô San: Hôm nay mưa sao băng thật là đẹp [hình ảnh]>

---Hết Chương 100---

Chương 101: Bị nhận ra

Hôm nay bảng xếp hạng hot search tất cả đều liên quan tới mưa sao băng. Có điều xem một lúc thì thấy người ta chụp sao băng đẹp hơn cô nhiều, nhìn qua mấy hình ảnh sao băng những người khác đăng lên, Tô San chuẩn bị thoát ra lại thấy Weibo của mình dậy sóng!

Cô chỉ vừa mới đăng lên vài phút trước mà dòng trạng thái đã có ba ngàn bình luận. Đang định mở ra thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, là Diêu Nhân gọi tới. Vừa bắt máy, phía bên kia lập tức truyền tới một giọng nói mang theo vẻ vô cùng bất đắc dĩ:

"Không phải đã nói là để tới hôm Tết Đoan Ngọ sao?"

Tô San ngồi trên sô pha nghe chị ấy nói vậy thì không biết phải nói gì nữa, cô hơi ngẩng đầu lên thì thấy một bóng dáng đang thong thả bước xuống lầu.

"Em….em cũng không biết, cái này là tại Tạ Duyên. Nhưng sớm một ngày hay muộn một ngày cũng chẳng khác gì, chị cứ mặc kệ đi."

Tô San ngồi xếp bằng trên sô pha, vừa nói vào điện thoại vừa bất mãn trừng mắt nhìn người nào đó đang đi tới đây.

Chuyện đã tới nước này thì Diêu Nhân cũng không thể nói gì nữa, chỉ nói mấy ngày gần đây cũng đã thương lượng xong xuôi với mấy nhà truyền thông lớn rồi. Hiện giờ chỉ cần khống chế không để dư luận trên mạng đi quá xa là được.

"Được, vậy lát nữa em cũng đăng một dòng đáp lại Tạ Duyên đi, chỉ

cần tùy tiện trả lời bằng một cái trái tim là được, tránh việc đăng nhiều lại bị người ta soi mói."

Diêu Nhân nghiêm túc nói.

Tô San nghe vậy thì "Được" một tiếng, đầu dây bên kia cũng cúp máy. Cô lại vào xem bình luận trên mạng. Cô mới ngồi nói chuyện điện thoại chưa tới hai phút thì thấy ở dưới dòng trạng thái của Tạ Duyên đã có hai vạn bình luận, vào xem thì toàn là tiếng kêu rên của fan hâm mộ.

Cư dân mạng A: "Đây….đây là công khai sao?"

Cư dân mạng B: "Mới vừa nãy tôi nhìn lên sao băng ước rằng Tạ Duyên và Tô San ở bên nhau. Như vậy tức là nguyện vọng của tôi đã trở thành sự thật sao *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng C: "Không!!! Ông xã là của tôi! Chắc chắn là bọn họ đang nói giỡn!!!"

Cư dân mạng D: "Cái này chắc chắn là giả!!!"

Cư dân mạng E: "Đây chính là một cơn mưa sao băng ác mộng *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng F: "Nhìn là biết đêm nay Weibo sẽ bị nghẽn mạng!"

Cư dân mạng G: "Tôi thật sự không tin được, như vậy tức là thắng lợi cuối cùng thuộc về fan couple Tô - Tạ sao *vừa cười vừa khóc*"

Khi Tô San còn đang lướt lướt xem bình luận, đám người Vương Trừng, Lý Hách còn nhắn tin chúc mừng. Đột nhiên phần ghế sô pha bên cạnh hơi lún xuống, cô quay mặt sang nhìn người đàn ông ngồi

bên cạnh luôn luôn không chịu làm theo kịch bản có sẵn, hoàn toàn cạn lời.

“Hạ Hoa nói khi công khai thì hai chúng ta nên chụp chung một tấm ảnh đăng lên, anh quên mất.”

Tạ Duyên vòng cánh tay ra sau vai cô, nghiêm trang nhìn cô nói.

Tô San liếc nhìn hắn một cái, không biết nghĩ gì, đột nhiên mở ứng dụng chụp hình trên điện thoại ra, cười cười ngồi xích lại gần nói với hắn:

“Vậy giờ chúng ta chụp một tấm đi.”

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười hoàn toàn không có ý tốt của cô, Tạ Duyên vẫn nghe lời đưa cánh tay ôm lấy vai cô, đầu ghé lại gần, đỉnh mũi hắn áp sát vành tai nhỏ nhắn của cô, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn cô.

Tô San không thích tư thế này tí nào, tay giơ lên quay mặt hắn nhìn về hướng camera, sau đó “tách, tách” chụp hai tấm liên tiếp.

Sau đó mở ứng dụng photoshop ra, photoshop cho mặt Tạ Duyên thành đen thui, sau khi đã hài lòng mới lưu lại vào máy.

Đăng nhập vào Weibo, Tô San đăng bức ảnh đã photoshop lên.

#Weibo Tô San: Còn anh thì thật là xấu trai [hình ảnh] <@Tạ Duyên: Không đẹp bằng em [trái tim] <@Tô San: Hôm nay mưa sao băng thật là đẹp [hình ảnh]>>

Sau khi đăng xong, cô lại cảm thấy rất buồn cười, đưa ảnh cho Tạ Duyên xem:

“Anh thấy đẹp không?”

Cả quá trình cô ngồi photoshop chỉnh sửa lung tung, Tạ Duyên vẫn ngồi yên không nói gì. Thấy cô cười khoái chí như vậy, bàn tay của hắn đang ôm vai cô đột nhiên dời xuống hông, chuyển người đè cô nằm trên sô pha, ánh mắt nhìn cô sáng quắc:

“Em là đẹp nhất.”

Trên ngón áp út vẫn cảm nhận được sự lành lạnh của chiếc nhẫn truyền tới, Tô San cảm thấy hơi ngại ngùng quay mặt đi. Tạ Duyên cúi xuống vùi đầu vào bên cổ của cô hít sâu một hơi, cọ cọ, sau đó đột nhiên đứng dậy bế ngang cả người cô lên.

Tô San hoảng sợ lập tức vòng tay ôm lấy cổ hắn, khuôn mặt đã đỏ bừng sắp xuất huyết tới nơi. Có điều lần này cô không giãy giụa mà tự nhiên để hắn ôm mình lên tới căn phòng trên lầu.

Khi cả người bị đặt lên giường lớn, lập tức thân hình hắn đè lên, không một lời nói nào, vừa vội vàng vừa nhiệt tình.

Ngoài trời màn đêm sâu thẳm, ánh trăng ngoài cửa sổ sáng rọi, len lỏi qua rèm cửa, bóng dáng hai người trong phòng quấn quít lấy nhau đầy mê ly…

….

Sáng ngày hôm sau, nắng ấm lọt qua khe cửa chiếu vào căn phòng, trên giường lớn mềm mại chỉ thấy hai cánh tay mảnh khảnh trắng nõn lộ ra đặt trên mặt chăn. Người nằm trên giường hơi động đậy, chăn đắp trên người hơi trượt xuống, lộ ra phần cổ đầy vết đỏ hồng, mắt hơi hé mở, cánh tay theo bản năng quơ quơ về phía chiếc tủ

cạnh đầu giường mò tìm điện thoại.

Trong phòng được bật điều hòa, có lẽ cảm thấy hơi lạnh, cô vừa mò thấy điện thoại lập tức chui lại cả người vào trong ổ chăn. Vừa mở máy liền thấy rất nhiều cuộc gọi bị nhỡ và tin nhắn gửi tới. Tin tức đầu đề sáng nay là #Đêm mưa sao băng: Tạ Duyên và Tô San công khai tình yêu.

Tinh thần của Tô San chấn động, cả người lại cảm thấy hơi không thoải mái, một tay xoa xoa eo. Cô cảm thấy Tạ Duyên thật là không biết chữ 'kiềm chế' viết như thế nào, không phải hôm qua hắn vội vàng bay từ Châu Âu về nước sao, thế mà sao sức lực vẫn tràn trề như vậy không biết!

Đăng nhập vào Weibo, 10 từ khóa top đầu trên bảng xếp hạng hot search thì cô và Tạ Duyên đã chiếm 5 cái rồi, còn có #Vương Trừng chúc phúc, #Tưởng Liên Khải, Tạ Duyên… Một vài người quen sơ sơ với tụi cô cũng đăng trạng thái lên Weibo để chúc mừng, cũng có không ít người chỉ muốn thừa dịp này đăng lên mấy dòng để được người ta chú ý tới. Nói chung toàn bộ tin tức đầu đề hôm nay đều là liên quan tới cô và Tạ Duyên.

Sau một đêm, dòng trạng thái cô trả lời lại Tạ Duyên ngày hôm qua đã có mười lăm vạn bình luận!

Cư dân mạng A: "Ước gì trận mưa sao băng ngày hôm qua chưa từng tồn tại *khóc lớn*"

Cư dân mạng B: "Ha ha, Tô Tô, cô photoshop Tạ Duyên thành như vậy anh ấy có biết không?"

Cư dân mạng C: "A a a a a không ngờ hai người này thật sự ở bên nhau!"

Cư dân mạng D: “Hóa ra đây là đại gia chống lưng cho Tô Tô nhà tui, được một vị đại gia đẹp trai như vậy bao nuôi thì bằng bất cứ giá nào tôi cũng đồng ý *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng E: “Kiếp trước chắc chắn Tô San cứu vớt cả hệ Ngân Hà rồi, hèn chi lại có được nhiều cơ hội tốt như vậy, hóa ra là có bạn trai hộ tống *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng F: “Một trận mưa sao băng qua đi, làm không ít cô gái mất đi ông xã *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng G: “Những ai nói Tô Tô nhà tui chuyên bồi ngủ mấy ông già hói đầu bước ra đây. Duyên ca nhà tui mà là ông già hói đầu hả?”

Cư dân mạng H: “Duyên ca chắc chắn muốn nói: ‘Đúng, đúng, đúng, em là đẹp nhất *mặt cún nịnh nọt*!”

Cư dân mạng I: “Thế này cũng khác gì dựa vào đàn ông để đi lên chứ, chẳng qua một bên là công khai, còn một bên là giấu diếm mà thôi *mặt mỉm cười*”

Nhìn nhìn phần bình luận bên dưới, thấy cũng có anti-fan vào nói rằng cô không xứng với Tạ Duyên, cũng có fan của Tạ Duyên phản đối cô. Có điều do ảnh hưởng của bộ phim thần tượng của cô và Tạ Duyên vừa mới chiếu xong đã lôi kéo rất nhiều fan couple của tụi cô, vì vậy tỉ lệ anti-fan cũng không nhiều lắm, cũng rất nhanh chóng bị fan đàn áp. Ngoài ra công ty cũng có bộ phận chuyên khống chế dư luận, mấy đề tài trên Weibo đều là chúc phúc và hâm mộ.

Vốn dĩ thời gian gần đây độ hot của cô và Tạ Duyên đã rất cao rồi, hiện giờ lại công khai khiến tụi cô càng hot hơn. Mấy ngày sau chắc

chắn chuyện này vẫn chưa hạ nhiệt, nhưng có điều hết thảy mọi chuyện đều có Hạ Hoa đứng sau lo liệu, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.

Sau khi rời khỏi giường, Tô San đánh răng, rửa mặt xong liền định đi xuống lầu. Vừa ra khỏi phòng liền đụng mặt người nào đó từ trong phòng tập thể thao ở lầu hai đi ra, trên cổ còn vắt một cái khăn lông, mồ hôi trên người đọng từng giọt từng giọt, trên cánh tay hiện rõ phần cơ bắp. Hắn vừa cầm khăn lông lau mồ hôi trên trán vừa đi tới phía cô.

Nhìn thấy hắn, Tô San lập tức nhanh chận chạy một mạch xuống lầu. Thấy vậy, Tạ Duyên chỉ có thể đứng trên đầu cầu thang lầu hai nhìn xuống hình bóng nhỏ nhắn chạy như bay ở bên dưới, cười khẽ một tiếng hỏi:

“Em chạy nhanh như vậy làm gì?”

Tô San nhanh chóng xuống tới lầu một, nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn lên, mang theo ánh mắt căm giận trừng hắn một cái:

“Anh thử nói xem là vì sao!”

Một tay hắn đặt trên lan can, cúi đầu nhìn bóng dáng nhỏ bé chạy tọt vào trong bếp, không nhịn được lại khẽ bật cười một tiếng, sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Mặc dù rất bất mãn với hắn, nhưng Tô San vẫn mang theo một bụng oán khí nấu một ít mì thịt bằm. Sau khi cô nấu xong thì người nào đó cũng tắm rửa xong xuôi, đi từ trên lầu xuống.

Tạ Duyên đi từ đằng xa đã ngửi thấy mùi thơm, sau đó nhìn vào thấy cô đang bưng hai đĩa trứng ốp la ra, bóng dáng bận rộn của cô lập

tức khiến nơi nào đó trong lòng cảm thấy tràn đầy cảm giác thỏa mãn. Tạ Duyên cảm thấy, chuyện hạnh phúc nhất trong đời đó là mỗi sáng có thể ăn bữa sáng do cô làm.

"Em thật sự nghi ngờ, ngay từ đầu có phải là do em biết nấu ăn nên anh mới theo đuổi em hay không?"

Tô San đã ngồi vào một bên bàn, vừa ngồi gắp mì trong bát vừa liếc mắt nhìn hắn nói.

Tạ Duyên sải bước đi qua ngồi xuống bên cạnh cô, cầm lấy đôi đũa, đầu ghé lại gần nhìn chằm chằm cô với ánh mắt sáng như đèn pha:

"Trên đời này có nhiều đầu bếp như vậy, việc gì anh lại phải theo đuổi em?"

Hắn vừa dứt lời, Tô San không nhịn được ho khan nhẹ một tiếng, cầm một miếng giấy ăn lau lau miệng, mặt dày nói:

"Bởi vì em là người xinh đẹp nhất a."

Nhìn thấy điệu bộ ra vẻ bình tĩnh của cô, Tạ Duyên cũng khẽ cười một tiếng, gắp gắp mì lên, khóe miệng ngập tràn ý cười nói:

"Đúng vậy, em đẹp nhất."

Tô San cũng không thể nói gì nữa, bởi vì cho dù cô có tiến bộ đến mức nào thì da mặt cũng không thể dày bằng con người này.

Ngày mai là Tết Đoan Ngọ, hiện giờ tin tức trên mạng về cô và Tạ Duyên vẫn còn đang rất hot. Tất cả những hoạt động trước đây mà Tạ Duyên cùng hợp tác với cô đều bị cư dân mạng moi ra, bọn họ có vẻ càng tìm càng nghiện, còn tìm ra cả cảnh hôn đầu tiên của tụi cô

trong bộ phim điện ảnh ‘Loạn thế chi ca’ nữa.

Cũng có rất nhiều anti-fan vào phê phán, nói cô bám vào Tạ Duyên để được thăng tiến, nếu không có Tạ Duyên thì chắc chắn cô không thể có được nhiều cơ hội tốt như vậy này nọ. Có điều Tô San cũng không để tâm nhiều đến chuyện này, dù sao thì bộ phận quan hệ xã hội của công ty sẽ đứng ra giải quyết ổn thỏa.

…

Vào hôm Tết Đoan Ngọ, cho dù Diêu Nhân không nhắc thì Tô San cũng biết chắc chắn bên ngoài có rất nhiều paparazzi thủ ở ngoài để nhân cơ hội chụp lén. Nhưng cũng không còn cách nào khác, hôm nay hai gia đình phải hẹn gặp ăn cơm. Mặc dù trong nhà hàng thì chắc chắn phóng viên không thể vào được, nhưng xe của tụi cô chỉ vừa chạy ra khỏi biệt thự lập tức có vài chiếc taxi bám theo.

Nhưng hiện giờ cho dù bị chụp được cũng chẳng sao, quan trọng là mấy tòa soạn sẽ viết tin tức như thế nào mà thôi.

Nơi hẹn ăn cơm cũng không phải khách sạn lớn năm sao cao cấp gì mà là một nhà hàng có phong cách rất đặc biệt, trang trí theo kiểu cổ xưa, khung cảnh rất trang nhã. Tạ Duyên còn đang đi đỗ xe, Tô San đi vào trước, thấy có tin nhắn của Tạ Duyên báo tên phòng đã đặt trước.

“Xin chào tiểu thư, cô đã đặt chỗ trước hay chưa ạ?”

Một nữ phục vụ mang theo vẻ mỉm cười bước tới tiếp đón.

Hôm nay Tô San không đeo khẩu trang và kính râm, trang điểm khá nhẹ, nghe người phục vụ hỏi thì khẽ mỉm cười đáp:

“Đã đặt rồi, là phòng chữ ‘Trúc’.”

Người phục vụ nhìn cô gái trước mặt có khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, mặc một chiếc váy liền màu xanh da trời, phô bày đường nét cơ thể hoàn mỹ. Nhìn thấy cô gái xinh đẹp hiếm có này, người phục vụ chỉ cảm thấy càng nhìn càng thấy quen thuộc, nhưng mãi lại không nhớ ra được cô ấy tên gì.

Ở đại sảnh của nhà hàng có nhiều người qua lại, mặc dù vậy nhưng không khí lại rất yên tĩnh, cho đến lúc một người đàn ông đội một chiếc mũ đen đi từ ngoài vào. Tô San nhìn thấy hắn lập tức chỉ chỉ vào bên trong:

“Nhanh lên, chúng ta đến trễ rồi.”

Người đàn ông vừa xuất hiện, mấy người phục vụ gần đó nhìn qua lập tức đơ hết cả ra, mang theo vẻ mặt không thể tin được nhìn hắn chằm chằm.

Cô nữ phục vụ đứng gần Tô San nhất nhìn thấy vậy có vẻ cũng đã nhớ ra chuyện gì đó, vẻ mặt mặc dù không thay đổi nhiều nhưng ánh mắt thì thường xuyên nhìn qua Tạ Duyên.

Tạ Duyên tiến lên, nắm tay cô, cởi chiếc mũ trên đầu mình xuống đội lên cho cô, thấp giọng nói:

“Cũng đâu phải là kết hôn, em vội vàng như vậy làm gì.”

---Hết Chương 101---

Chương 102: Định ngày

“Cũng đâu phải là kết hôn, em vội vàng như vậy làm gì.”

Đẩy đẩy chiếc mũ đang xụp xuống mặt, Tô San sửa sang lại tóc tai một chút, tức giận trừng mắt nhìn hắn:

“Vậy lát nữa em sẽ mách ba em là anh cố ý đến trễ!”

Nghe vậy, Tạ Duyên khẽ cười kéo kéo tay cô:

“Là do em ngồi trang điểm mất cả nửa tiếng đồng hồ, giờ lại quay sang trách anh?”

Tô San: “……”

Tô San ho khan một tiếng để che lấp sự ngại ngùng, sau đó nhìn qua người phục vụ đứng bên cạnh:

“Phiền cô dẫn đường cho chúng tôi được không?”

“Tất nhiên là có thể!”

Nãy giờ đứng nhìn hai người khoe ân ái hồi lâu, người phục vụ kia cố gắng kiềm chế tâm trạng kích động của mình, rất lịch sự lễ phép dẫn đường cho tụi cô đi vào trong, nhưng vẻ mặt cả quãng đường luôn cứng đờ, sợ mình kiềm chế không nổi mà làm ra chuyện gì bất thường.

…

Sau khi hai người đi khỏi, mấy người phục vụ đứng ở đại sảnh lập tức bu lại nhìn theo hướng Tạ Duyên vừa đi khỏi, vẻ mặt tràn đầy sự không thể tin được:

“Trời ạ! Tôi không nhìn lầm phải không! Đó là….Tạ Duyên và Tô San sao?”

“A a a a nam thần của tui!”

Một người phục vụ nhỏ nhắn hô lên, tay kích động nắm chặt điện thoại.

“Thật là đẹp trai quá đi! Quá ngọt ngào! Không được rồi, tôi thực sự không chịu nổi!”

“Tôi muốn đăng Weibo!”

Một người phục vụ khác vừa nói xong liền hưng phấn nhấn nhấn vào điện thoại.

…

Bên này, sau khi Tô San và Tạ Duyên vào phòng thì thấy mới chỉ có ba mẹ của Tạ Duyên tới. Tạ Thuyên mặc một chiếc áo khoác màu xám, nhàn nhã ngồi uống trà ở ghế ngoài cùng, còn mẹ của Tạ Duyên thì mặc một chiếc sườn xám màu xanh lá cây sẫm màu, choàng thêm một chiếc áo choàng ngồi bên cạnh. Trong phòng được trang trí theo phong cách cổ kính rất trang nhã. Sau khi nhìn thấy tụi cô tới, mẹ Tạ lập tức đứng dậy kéo ghế bên cạnh ra cho cô:

“San San, cháu mau qua bên này ngồi!”

“Bác gái đừng khách khí, cháu tự làm là được rồi.”

Tô San lập tức cười đi qua ngồi xuống.

Bởi vì lúc trên đường đi còn phải cắt đuôi paparazzi bám theo nên mới tới trễ. Sau khi ngồi xuống, Tô San lại nhìn sang ba của Tạ Duyên lễ phép chào:

“Cháu chào bác.”

Tạ Thuyên ngồi bên kia nhấp một ngụm trà, nhìn sang hai người, cười trìu mến:

“Công khai là tốt, người trẻ tuổi khi yêu đương mà luôn phải giấu diếm thì không tốt lắm.”

Nghe vậy Tô San không khỏi ngượng ngùng cúi đầu. Ba của cô báo rằng đã tới, nghĩ vậy, cô lại đứng lên nhìn về hướng ngoài cửa một cái rồi nói:

“Ba mẹ của cháu tới rồi, để cháu đi ra đón họ một chút ạ.”

“Khỏi cần, khỏi cần, cứ để Tạ Duyên ra là được rồi!”

Mẹ Tạ lập tức kéo tay cô, rồi nhìn về phía Tạ Duyên nói.

Tạ Duyên cũng lập tức đứng dậy, nhanh chóng cất bước ra khỏi phòng.

Không có mặt Tạ Duyên ở đây, Tô San càng cảm thấy xấu hổ hơn, chỉ lẳng lặng một mình ngồi đó rót trà ra uống.

Mẹ Tạ ngồi bên cạnh chăn chú nhìn cô cười cười, có vẻ càng nhìn

càng cảm thấy hài lòng. Khi nhìn thấy chiếc nhẫn sáng chói trên ngón tay áp út của cô, ánh mắt lại hiện lên một tia hiểu rõ:

“San San, cháu đã có kế hoạch gì cho sau này chưa?”

Tô San đang rót trà nghe vậy thì lập tức dừng lại, cố gắng ra vẻ bình tĩnh đặt ấm trà xuống rồi đáp:

“Mấy chuyện đó cháu nghĩ cứ để Tạ Duyên tính toán là được, mọi chuyện cháu sẽ nghe theo anh ấy.”

Bởi vì cô biết rằng, Tạ Duyên chắc chắn sẽ suy xét đến cảm nhận và tình huống hiện tại của cô trước khi quyết định chuyện tương lai của hai người.

“Uhm, có điều đó cũng chỉ là suy nghĩ của nó, bác chủ yếu muốn hỏi là sau khi cháu và Tạ Duyên kết hôn xong, đã suy nghĩ tới chuyện khi nào sẽ sinh con?”

Mẹ Tạ nhìn chằm chằm cô hỏi, sau đó lại bổ sung một câu:

“Thằng nhóc Tạ Duyên này không chịu nói gì với hai bác cả, có điều bác thấy cả hai đứa đều có suy nghĩ lấy sự nghiệp làm chuyện ưu tiên, vậy nên hai bác cũng hơi lo lắng, dù sao thì thời gian cũng trôi đi rất nhanh.”

Không ngờ bác ấy lại lo lắng chuyện này, thực ra mẹ của Tạ Duyên nói vậy đã rất uyển chuyển. Tô San nghe thì cảm thấy hơi ngại ngùng, giải thích:

“Chuyện này….bác gái không cần lo lắng, cả cháu và Tạ Duyên đều muốn thuận theo tự nhiên.”

“Đúng đúng đúng!”

Mẹ Tạ lập tức vui sướng nắm lấy tay cô, trên mặt tràn đầy vẻ tán thưởng:

“Cháu đã nói vậy thì bác với ba của nó cũng yên tâm rồi.”

Vừa dứt lời, Tạ Thuyên ngồi bên kia lại hơi không vui nhìn sang:

“Bà lại nói mấy chuyện này với con bé làm cái gì, Tô Tô là đứa bé hiểu chuyện như vậy chắc chắn sẽ có tính toán của riêng mình. Con bé còn trẻ, bà đừng suốt ngày áp đặt mấy tư tưởng phong kiến như thế.”

Nghe vậy, mẹ Tạ lập tức trừng mắt nhìn ba Tạ với vẻ bất mãn:

“Không biết là ai suốt ngày lẩm bẩm muốn bế cháu nội, bây giờ còn nói tôi!”

Tô San ngồi đó nghe ba mẹ Tạ Duyên nói qua nói lại thì cảm thấy xấu hổ tới mức muốn tìm khe hở nào đó mà chui xuống, chỉ biết đỏ mặt ngồi đó uống trà.

Đến lúc cửa phòng được mở ra, vài người đi vào. Nhìn thấy người tới, Tạ Thuyên tập tức đứng dậy đi qua cười chào hỏi:

“Ông bà thông gia!”

Nhìn thấy Tạ Thuyên, ba Tô không ngờ ông ấy lại nhiệt tình với mình như vậy, cũng cười cười giơ tay ra bắt tay đối phương, lên tiếng nói:

“Đâu có, đâu có, ông thấy đấy, con bé này vẫn còn ngượng ngùng.”

Tô San đỏ mặt, dưới ánh mắt nhìn qua của mọi người, chỉ cúi đầu không nói lời nào.

“Haizz, đây cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Tiểu Tô là đứa bé hiểu chuyện như vậy, Tạ Duyên có thể gặp được con bé là may mắn của nhà chúng tôi!”

Hai bên ba mẹ nói chuyện qua lại, còn Tô San nhìn sang Tạ Duyên ngồi bên cạnh, khó hiểu nhìn hai con búp bê trong tay hắn:

“Anh lấy cái này ở đâu vậy?”

Nghe vậy, Tạ Duyên mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ đưa cả hai con cho cô:

“Mới vừa nãy có người đưa.”

Tô San: “……”

Nhận lấy hai con búp bê, cô nhỏ giọng nói:

“Anh mau báo cho Hạ Hoa, nói anh ta đưa mấy vệ sỹ tới đây đón chúng ta. Lát nữa ra ngoài chắc chắn sẽ có rất nhiều người thủ ở ngoài chờ cho mà xem.”

Hai người đã bị người ta nhận ra rồi, một truyền mười, mười truyền thành trăm. Lát nữa chắc chắn sẽ có rất nhiều người tới đây để vây xem, nếu không có vệ sỹ chắc chắn không thể thoát thân.

“Anh nói rồi.”

Tạ Duyên thong thả lấy ấm trà trên bàn rót cho cô. Mọi người đang gọi món, gần như không quan tâm tới Tô San và Tạ Duyên ngồi bên

này nữa, lúc thì nói chuyện về tin tức xã hội gần đây, lúc thì nói về mấy chuyện thời còn nhỏ của Tô San, rất hòa thuận vui vẻ.

Tô San vẫn chưa nói chuyện cô đồng ý lời cầu hôn của Tạ Duyên cho ba mẹ cô biết. Có điều cô cảm thấy chắc ba mạ cô cũng không có ý kiến gì nhiều đâu, chẳng qua là thời gian kết hôn sẽ thay đổi một chút mà thôi.

Gọi món xong, người phục vụ lúc chuẩn bị đi ra ngoài còn ngoái lại nhìn Tạ Duyên thêm một cái. Tô San ngồi mân mê hai con búp bê, lòng thầm nghĩ chuyện hai nhà gặp mặt ngày hôm nay thể nào cũng bị lan truyền trên mạng.

“Là thế này, tôi cảm thấy thời gian hai đứa nó quen nhau cũng không phải là ngắn, dù sao cũng đều đã lớn rồi, thiết nghĩ nên để hai đứa thành gia lập nghiệp là tốt nhất.”

Tạ Thuyên mỉm cười nhìn về phía ba Tô nói.

Ba Tô cười cười, im lặng chốc lát, lại nhìn sang Tô San. Tô San thì vẫn cúi đầu lặng lẽ nói chuyện gì đó với Tạ Duyên, nhìn có vẻ tình cảm rất khăng khít.

“Chuyện này…còn xem ý của tụi nhỏ như thế nào đã. Hiện giờ cũng không phải là kiểu cha mẹ đặt đâu còn ngồi đấy nữa rồi.”

Ba Tô ném củ khoai lang phỏng tay qua cho Tô San.

Tô San ngẩng đầu, vẻ mặt ngơ ngác nhìn ba mình, đột nhiên tay lại bị mẹ Tạ nắm chặt, cười cười nói:

“San San à, cái nhẫn này kiểu không đẹp lắm a, hôm nào để Tạ Duyên lại mua cho con một cái khác đi.”

Tô San: "……"

Mẹ Tô ngồi đối diện lúc này cũng đã nhìn thấy chiếc nhẫn chói mắt trên tay cô, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa mang theo sự trách cứ. Con bé này không chịu báo sớm gì hết, không nói không rằng chưa gì đã đồng ý lời cầu hôn của người ta!

"Ha ha ha, chuyện này không cần gấp gáp. Cả hai đứa đều khá bận rộn, lịch trình sắp tới không phải là còn rất nhiều hoạt động cần tham gia hay sao? Từ từ chọn được ngày tốt đã, dù sao thì chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn mới được."

Ba Tô lại cười ha ha nói.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên được mở ra, hai người phục vụ bê đồ ăn tới, đặt lên bàn, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn sang hướng của Tạ Duyên và Tô San ngồi, nhưng họ cũng rất biết ý, vừa sắp xếp đồ ăn xong lập tức đi ra khỏi phòng.

"Thực ra sắp tới cháu có rất nhiều thời gian rảnh, nhưng chú nói rất đúng, những chuyện thế này đúng là cần phải bàn bạc kỹ hơn."

Tạ Duyên bỗng nhiên lên tiếng.

Tô San ngồi bên cạnh ngậm chặt miệng không nói câu nào, cô có cảm giác Tạ Duyên đang muốn lùi một bước để tiến hai bước nha.

Còn ba Tô ngồi kia cảm thấy rất bất đắc dĩ, chắc chắn cả nhà đối phương đều có chuẩn bị mà tới. Mặc dù Tạ Duyên đúng là không tồi, nhưng ông thật sự chưa muốn gả con gái đi sớm như vậy a.

"Đúng, đúng, đúng. Chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ. Để

hôm nào tôi nhờ một sư thầy nổi tiếng xem lại bát tự của hai đứa, tính toán kỹ lưỡng xem, tiện thể xem xem năm nay có ngày nào thích hợp hay không. Dù sao thì không cần vội, cứ từ từ mà làm."

Nói xong, ba Tô lập tức chỉ chỉ đồ ăn trên bàn:

"Thôi, mọi người dùng cơm đi thôi!"

Thấy vậy Tạ Thuyên cũng phụ họa cầm lên ly rượu:

"Nào nào, chúng ta cùng uống một chén!"

Đề tài nhạy cảm cuối cùng cũng qua đi như vậy. Tô San thì vẫn xấu hổ ngồi đó không nói gì, còn Tạ Duyên thỉnh thoảng lại gắp đồ ăn cho cô. Một bữa cơm thật phức tạp, rõ ràng là chuyện sớm hay muộn mà thôi, vậy mà hai bên phải nói tới nói lui một thôi một hồi.

Lúc Hạ Hoa tới đây, mọi người còn chưa ăn cơm xong. Anh ta phải ở ngoài đó chờ một lúc, còn báo rằng bên ngoài hiện giờ có rất nhiều người, nhìn vậy chắc là không thể đi ra từ cửa chính nhà hàng được. Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể để ba mẹ hai nhà đi về trước, dù sao fan hâm mộ cũng không biết mặt ba mẹ tụi cô.

Sau đó, Tô San cùng Tạ Duyên rời đi bằng cửa sau. Có điều không ngờ là ở cửa sau cũng có không ít người đang chờ. Vừa nhìn thấy cô và Tạ Duyên, lập tức hét lên chói tai:

"A a a a Tạ Duyên!"

"A a a Tô Tô, ký tên cho em với!"

Một đám fan lập tức bu tới, cầm điện thoại trên tay chụp liên tục. Mấy vệ sỹ đứng bên cạnh chặn lại, nhưng lại không dám quá mạnh tay sợ

làm bọn họ bị thương, nhưng có vẻ các cô ấy thì hoàn toàn không sợ thứ gì hết. Vừa ra tới ngoài mặt đường, cô thấy vỉa hè có rất nhiều xe dừng lại ở đó. Đám đông fan hâm mộ thét chói tai khiến những người qua đường không thể không tò mò nhìn qua, còn có người lấy điện thoại ra chụp lại.

Đám fan quá điên cuồng, vệ sỹ cũng lực bất tòng tâm. Có một cây bút trong tay một cô bé đứng gần đó còn chọc vào cánh tay của Tô San, sau đó vai cô đột nhiên bị ôm chặt lấy. Tạ Duyên đẩy cô lên trước, hắn thì áp sát người vào lưng cô, gần như là ôm cô lên xe.

Vừa ngồi vào, xe lập tức khởi động nhanh chóng đi khỏi, cho đến lúc không còn nhìn thấy fan hâm mộ ở đằng sau nữa Hạ Hoa ngồi ở hàng ghế trước mới thở phào nhẹ nhõm:

“May là hai người còn báo cho tôi biết, nếu không hôm nay hai người mơ mà thoát thân được.”

Hạ Hoa nói vậy cũng không phải là nói quá. Hiện giờ có rất nhiều fan cuồng, hành vi của bọn họ thật sự không thể tưởng tượng được, mấy chuyện như cưỡng hôn thần tượng gì đó còn có nữa là. Hơn nữa bị nhiều người bao vây như vậy, chỉ cần tiếng thét chói tai của bọn họ thôi cũng đã khiến cô không chịu nổi.

“Đúng rồi, ngày kết hôn của hai người đừng để lộ ra ngoài. Quá lắm thì chỉ được tiết lộ trước một tuần thôi biết không?”

Hạ Hoa lập tức bổ sung một câu.

Tô San ngồi ở ghế sau nghe vậy cũng không biết phải nói gì. Hiện giờ ngày kết hôn còn chưa được xác định rõ ràng, cô còn phải về thăm dò ý kiến của ba mẹ cô xem thế nào đã.

“Em thích kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây?”

Tạ Duyên bỗng nhiên quay sang nhìn cô hỏi.

Tô San: “……”

Cô cảm thấy hơi buồn cười, nhưng vẫn vô cùng nghiêm túc nhìn hắn nói:

“Chuyện này không cần nghĩ vội, hiện giờ còn chưa xác định được ngày. Mặc dù em đã đồng ý gả cho anh rồi nhưng gia đình hai bên còn phải xem ngày, cũng có khả năng là sang năm, hoặc năm sau nữa cũng nên.”

Hạ Hoa ngồi đằng trước chỉ thấy cạn lời. Hóa ra ở trong đó nói chuyện cả buổi trời, Tạ Duyên vẫn chưa thu phục được ba mẹ vợ?

Thấy vẻ mặt cô nghiêm túc như vậy, Tạ Duyên quay đầu sang, thấp giọng nói:

“Vậy chúng ta đánh cuộc đi?”

Tô San: “……”

“Em mới không thèm đánh cuộc với anh, anh cứ từ từ mà chờ đi.”

Tô San nói xong lại cúi đầu vào Weibo lướt lướt. Tạ Duyên ngồi bên cạnh chỉ khẽ cười nhìn cô một cái, sau đó nhắm hờ mắt dựa vào ghế không nói gì.

Chẳng qua khi Tô San vừa mở Weibo thì lại đập vào mắt một tin tức. Đây là bài đăng của một trang báo mạng, nói cô là người thứ ba, vốn dĩ Tạ Duyên và Sầm Thanh đang ở bên nhau, bởi vì cô chen chân

vào khiến bọn họ chia tay!

Có lẽ là thấy cô lên mạng, Hạ Hoa ngồi đằng trước đành chậm rãi nói:

“Đây đều là mấy tin vịt bọn họ đăng lên để hút người xem, phía công ty đã bắt phía bọn họ phải đứng ra xin lỗi và xóa bài này đi.”

Tô San biết cái mà Hạ Hoa nói chính là tin này. Bởi vì xếp thứ 3 trên bảng xếp hạng hot search đúng là từ khóa #Tạ Duyên Sầm Thanh. Rõ ràng lúc sáng hoàn toàn không thấy gì, chắc chắn chỉ mới được đăng lên không lâu. Ở bên dưới fan của các nhà cũng tranh cãi náo loạn ầm ĩ. Có lẽ Diêu Nhân cũng đã cho bộ phận quan hệ xã hội bắt tay vào giải quyết cho nên những trang tin tức lớn cũng không đăng lại bài này. Có điều ở dưới vẫn có mấy người mắng cô là người thứ ba vô liêm sỉ.

Cư dân mạng A: “Hiện giờ tung tin bịa đặt không mất tiền sao? Tạ Duyên đã làm sáng tỏ từ sớm rằng anh ấy với Sầm Thanh không có gì rồi mà, vì sao tụi fan não tàn lại cứ phải tự dâng tới cửa, muốn cho người ta vả mặt thêm mấy lần nữa mới nhớ đời hay sao *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng B: “Lúc trước mấy cảnh hôn của Tạ Duyên với kỹ nữ họ Sầm đều là tá vị* à nha! Nếu hai người thật sự ở bên nhau mà còn tá vị?”

(*Tá vị: quay không chính diện, nhìn thì giống hôn nhưng thực chất hai người không chạm vào nhau)

Cư dân mạng C: “Vừa nhìn thấy đóa sen trắng họ Tô là biết không phải hạng tốt lành gì, đúng là khuôn mặt điển hình của người thứ ba *nôn mửa*”

Cư dân mạng D: “Chắc chắn là do kỹ nữ họ Tô dụ dỗ Tạ Duyên, dù sao anh ấy có thể giúp cô ta lót đường mà *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng E: “Bọn fan não tàn của kỹ nữ họ Sầm thật là thích tự dâng tới cửa, ngồi chờ Duyên ca nhà tui đứng ra làm sáng tỏ *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng F: “Cảnh hôn của Tạ Duyên và Sầm Thanh là tá vị, cùng Tô San thì lại là thật 100%, tin nào là thật, tin nào là giả trong lòng bọn fan não tàn còn không biết tự hiểu lấy sao?”

Mấy ngày nay tỉ lệ xuất hiện trên truyền thông của tụi cô quá cao, chắc chắn sẽ có người muốn kiếm chuyện, chẳng qua là Tô San không ngờ lại xảy đến nhanh như vậy. Mấy trang báo lá cải thích nhất là bịa đặt chuyện linh tinh, đăng tin vịt như thế này. Một khi cô bị người ta dán nhãn người thứ ba rồi thì sẽ là vết nhơ đi theo suốt cuộc đời, sẽ không dễ dàng làm sáng tỏ như việc bị đồn diễn xuất tệ.

Không hiểu sao trong lòng cảm thấy không vui, Tô San đột nhiên đưa điện thoại cho Tạ Duyên ngồi bên cạnh, nói với vẻ bất mãn:

“Em là người thứ ba?”

Nghe vậy, Tạ Duyên nãy giờ đang nhắm hờ mắt dựa vào ghế thì mở mắt ra, nhìn thấy nội dung bài viết trên màn hình điện thoại thì cũng cảm thấy hơi bực bội, nhíu mày hỏi:

“Chuyện này xảy ra từ lúc nào?”

---Hết chương 102---

Chương 103: Chuẩn bị hôn lễ

Tạ Duyên: “Chuyện này xảy ra từ lúc nào?”

“Chuyện này cứ để cho bộ phận quan hệ xã hội của công ty đứng ra giải quyết, hai người hiện giờ đừng lên tiếng gì hết, nếu không ngược lại còn bị người ta trả đũa!”

Hạ Hoa ngồi ghế trước nghiêm túc nói, có vẻ rất sợ tụi cô tự mình ra mặt tranh cãi với người ta.

Nghe vậy, Tô San cũng không có ý kiến gì. Tạ Duyên ngồi bên cạnh thì lấy điện thoại của mình ra, nhấn nhấn gì đó. Hạ Hoa quay đầu lại nhìn, thấy hắn đang nhấn nhấn điện thoại, lại cố gắng khuyên nhủ:

“Tự cậu đứng ra giải thích thể nào bên phía Sầm Thanh lại tiếp tục giả vờ đáng thương, rồi thì cậu cũng vẫn bị dính dáng tới cô ta, vụ việc không dịu xuống mà có khi còn rùm beng hơn nữa, thế thì khác gì dùng tên tuổi của mình để lăng xê dùm cho cô ta đâu.”

Hắn nói xong, Tạ Duyên nãy giờ nhấn nhấn liên tục trên màn hình điện thoại cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói:

“Tôi không giải thích.”

Nghe vậy, Hạ Hoa ngồi đằng trước lại chuyển sang nhìn hắn với vẻ mặt đầy nghi ngờ. Đánh chết anh ta cũng không tin Tạ Duyên lại nghe lời như vậy. Tô San ghé đầu qua nhìn điện thoại trên tay Tạ Duyên một cái. Không biết là nhìn thấy gì, mang theo vẻ mặt quái dị nhìn Hạ Hoa ngồi đằng trước, sau đó mặc kệ mọi chuyện, dựa lưng

vào ghế nghỉ ngơi. Cô cảm thấy, điện thoại của Hạ Hoa chỉ một lát sau chắc chắn sẽ vang lên.

Quả nhiên, hai phút sau, khi Hạ Hoa vẫn đang hoài nghi nhìn chằm chằm Tạ Duyên thì điện thoại của anh ta vang lên. Anh ta bắt máy:

“A lô? ….Đâu có đâu!”

Không biết nghe được điều gì, anh ta lại nhìn sang Tạ Duyên sau đó cúp máy. Vào Weibo xem thì lập tức nhíu mày.

#Weibo Công ty quản lý của Tạ Duyên: Nghệ sỹ Tạ Duyên của công ty chúng tôi và nữ diễn viên Sầm Thanh chỉ là bạn bè đồng nghiệp bình thường. Hai người thường ngày cũng rất hiếm khi liên lạc với nhau, những lời đồn đãi trên mạng đều là tin vịt. Những ai tạo ra những lời đồn đãi không có thật chúng tôi nhất định sẽ dùng tới pháp luật để truy cứu trách nhiệm.

Tài khoản Weibo chính thức của công ty trước tới giờ đều do anh ta quản lý, Tạ Duyên chưa bao giờ quan tâm tới. Hạ Hoa không biết được Tạ Duyên biết mật khẩu từ khi nào. Khi nhìn thấy thông báo này liền vô cùng tức giận trừng mắt nhìn người nào đó ngồi đằng sau.

Xe vẫn chạy băng băng trên cao tốc. Lúc này Tạ Duyên đã cất điện thoại đi, thấy Hạ Hoa vẫn nhìn chằm chằm mình, không thể không nhìn lại anh ta, hỏi với giọng trầm thấp:

“Có việc gì sao?”

Hai người nhìn nhau vài giây. Hạ Hoa cuối cùng cũng không nói gì, quay đầu lại, gọi cho bộ phận quan hệ xã hội. Thôi, dù sao thì từ trước tới giờ cũng đều làm sáng tỏ như thế này. Chẳng qua lần này

Tạ Duyên dùng từ hơi cực đoan, rất dễ gây ra mâu thuẫn giữa fan của cả hai bên.

Tô San lúc nãy cũng đã thấy được mấy dòng mà Tạ Duyên vừa mới đăng lên. Cô chỉ cảm thấy Tạ Duyên khá cao tay. Tài khoản Weibo của công ty bình thường luôn là do nhân viên của công ty quản lý, ai cũng biết chuyện này. Vì vậy trong tình huống này đăng lên bằng tài khoản của công ty thì chắc chắn sẽ được mọi người tin tưởng hơn. Nếu đăng bằng tài khoản Weibo của chính hắn thì lại sẽ khiến mọi người có cảm giác hắn chỉ vì kích động mà muốn hơn thua, tranh cãi vô nghĩa.

“Tôi đã nói bộ phận quan hệ xã hội sắp xếp người để chính thức đứng ra làm sáng tỏ rồi. Đột nhiên cậu tùy tiện đăng lên như vậy, lỡ như bị người ta soi mói tìm được điểm yếu thì làm sao đây?”

Nhịn rồi nhịn, Hạ Hoa nhịn không nổi nữa nói ra ý của mình.

Bình thường, những thông báo làm sáng tỏ của công ty đều phải được cân nhắc cẩn thận, từ việc câu cú đến cách dùng từ. Nếu không thì rất dễ bị cư dân mạng tìm ra lỗ hổng mà phản pháo, kiểu viết một mạch rồi đăng lên luôn như Tạ Duyên đúng là rất hiếm gặp. Tuy vậy Tô San vẫn cảm thấy mấy dòng của hắn đăng lên rất xác đáng.

“Vậy anh có thể xóa đi đăng lại cái khác.”

Tạ Duyên rất bình thản nói, tay vòng qua ôm lấy vai của Tô San, đầu gục vào bên cổ của cô, thở nhẹ.

Tô San cảm thấy hơi buồn cười, không ngờ hắn có thể thản nhiên nói như vậy.

Hạ Hoa ngồi đằng trước cũng cạn lời, có vẻ quá quen thuộc với kiểu tính cách quái gở của hắn nên cũng không thèm nói gì nữa. Sau khi xe về đến biệt thự của Tạ Duyên, Hạ Hoa còn nhấn mạnh dặn dò thêm một câu nói trong khoảng thời gian này tụi cô đừng tùy tiện đăng cái gì lên Weibo.

Tô San nói nhẹ một tiếng "Được" sau đó cùng với Tạ Duyên đi vào trong. Hắn đi tắm rửa, Tô San ngồi ở trên sô pha lướt lướt mạng. Hiện giờ bài đăng làm sáng tỏ lúc nãy đã có năm vạn bình luận, thậm chí từ khóa #Công ty quản lý của Tạ Duyên làm sáng tỏ# còn lên bảng xếp hạng hot search.

Cư dân mạng A: "Trong giới này tôi phục nhất là anh Hạ. Mỗi lần làm sáng tỏ đều vô cùng dứt khoát tàn nhẫn và chuẩn xác *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng B: "Đội ngũ nhân viên sau lưng Tạ Duyên đúng là luôn luôn rõ ràng minh bạch, không bao giờ làm trò mập mờ. Nếu mỗi nghệ sỹ đều giống anh ấy thì trong giới giải trí sẽ không có nhiều scandal như vậy *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng C: "Ha ha ha quan hệ đồng nghiệp bình thường, bọn fan não tàn của kỹ nữ họ Sầm cảm thấy xấu mặt hay chưa?"

Cư dân mạng D: "Mỗi ngày cứ thích tự dâng tới cửa. Theo tôi thấy thì cho dù kỹ nữ họ Sầm muốn làm người thứ ba thì người ta cũng không thèm đâu *nôn mửa*"

Cư dân mạng E: "Đau lòng cho Tô Tô nhà tui, đúng là nằm cũng trúng đạn *đáng thương*"

Cư dân mạng F: "Ha ha ha, dù thế nào cũng đã từng hợp tác đóng phim cùng nhau, bây giờ lại sử dụng lời lẽ tiêu cực như vậy. Tôi vừa

nhìn là biết Tạ Duyên và Tô San cũng sẽ không tốt đẹp được bao lâu, ngồi chờ tới ngày hai người này chia tay *mặt mỉm cười*"

Lướt xem qua phần bình luận, Tô San cũng cảm thấy hơi nhức đầu. Tự nhiên không dưng tụi cô lại bị đẩy ra nơi đầu sóng ngọn gió. Chuyện này chắc chắn còn phải kéo dài thêm mấy ngày nữa, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa không. Đang định đi rót ly nước thì điện thoại đột nhiên vang lên. Thấy là mẹ của cô gọi, Tô San lập tức bắt máy. Điện thoại vừa thông thì lập tức truyền tới giọng nói mang theo vẻ thăm dò của mẹ cô:

"Giờ con đang ở đâu?"

Nghe vậy, Tô San ngơ ngác ngồi trên sô pha không biết phải trả lời như thế nào. Cô có thể nói rằng hiện giờ cô đã ở chung với Tạ Duyên rồi sao?

"Haizzzz, mẹ biết rằng tụi con là người trẻ tuổi nên rất phóng khoáng, nhưng dù sao con cũng là con gái, đừng có để đến lúc còn chưa kết hôn mà đã bị làm cho lớn bụng ra."

Nghe thấy giọng nói của mẹ cô từ điện thoại truyền tới, Tô San đỏ mặt không biết phải giải thích như thế nào cho tốt, chỉ có thể ấp a ấp úng nói:

"Thực ra….tụi con…"

"Được rồi, được rồi, chỉ cần con biết tự suy nghĩ cho bản thân mình là được."

Mẹ Tô ngăn lại, sau đó lại nói tiếp:

"Mẹ và ba của con đã bàn bạc rồi, sang năm thì con cũng đã hai

mươi sáu, đúng là đến tuổi nên kết hôn. Con cũng đừng lúc nào cũng chỉ nghĩ tới công việc, gia đình thì phải có sự đóng góp và hy sinh từ cả hai phía. Hai đứa nếu suốt ngày chỉ biết đi đóng phim thì dù yêu nhau cách mấy, dần dần tình cảm cũng sẽ phai nhạt. Đừng nói với mẹ cái gì mà tác phong chuyên nghiệp gì đó, sau này con kết hôn thì cũng phải hiểu chuyện hơn, cố gắng chăm lo cho gia đình. Cho dù có nhiều tiền đi nữa thì hạnh phúc đã mất đi cũng không thể mua lại.”

Hiếm khi mẹ cô lại buông lời tâm sự như vậy, Tô San cũng nhẹ nhàng “uhm” một tiếng, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ lên. Ba mẹ của cô đối với cô thật tốt.

“Mẹ thấy nhà bọn họ cũng có vẻ khá thích con, mẹ chồng cũng khá dễ chịu. Mẹ đã bàn bạc lại với ba của con rồi, hiện giờ kết hôn cũng không thể quá gấp gáp, con trao đổi lại thêm với Tạ Duyên xem, hôn lễ vào ngày Tết Nguyên tiêu năm sau có được không. Ba mẹ đã nhờ người xem rồi, ngày đó rất thích hợp cưới hỏi.”

Nghe vậy, Tô San lại cảm thấy hơi xấu hổ. Từ đây tới Tết Nguyên Tiêu cũng không còn xa nữa, cô chỉ đóng xong hai bộ phim nữa là tới rồi. Trong khoảng thời gian này còn phải chuẩn bị hôn lễ.

“Vậy….để lát nữa con hỏi Tạ Duyên xem sao”

Tô San nhẹ giọng nói.

Mẹ Tô bên kia lại dặn dò cô thêm vài câu rằng cô phải nhớ làm biện pháp tránh thai, sau đó thì cúp máy.

Tô San ngồi đó che lại khuôn mặt đang đỏ rực, cảm thấy rất ngại ngùng xấu hổ ngồi trên sô pha. Chắc chắn mẹ cô đã đoán được cô đang ở chung với Tạ Duyên rồi.

“Hỏi anh chuyện gì?”

Đột nhiên nghe thấy giọng nói của hắn vang lên, Tô San đặt điện thoại xuống, thấy Tạ Duyên đang bước từ trên lầu xuống, mái tóc ướt sũng.

“Không có gì.”

Tô San lấy một chiếc gối ôm bên cạnh ôm vào lòng, ánh mắt vẫn còn hơi ngơ ngác:

“Là thế này….Mẹ em nói chọn ngày kết hôn của chúng ta vào Tết Nguyên tiêu năm sau, anh thấy thế nào?”

Hắn tới gần, đứng thẳng nhìn xuống cô đang ngồi trên ghế, suy ngẫm một lúc mới nói:

“Mặc dù như vậy thì hơi lâu, nhưng không sao, coi như có thêm nhiều thời gian để chuẩn bị chu đáo hơn.”

Tô San: “……”

“Em muốn hôn lễ một nửa kiểu Trung Quốc và một nửa kiểu Tây. Vào lúc kính rượu em muốn mặc trang phục kết hôn truyền thống của Trung Quốc. À còn địa điểm tổ chức hôn lễ, anh đã suy nghĩ là sẽ làm ở đâu chưa?”

Nói tới đây, Tô San đột nhiên cảm thấy mình có quá nhiều thứ phải chuẩn bị.

Chờ cho cô nói xong, Tạ Duyên ngồi xuống bên cạnh cô, lông mày hơi nhướng lên:

“Hóa ra em còn gấp gáp hơn cả anh nữa.”

“Làm gì có!”

Tô San bật dậy, đỏ mặt nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nói:

“Anh đừng có nói hươu nói vượn, rõ ràng là anh ngày nào cũng lải nhải chuyện này.”

Thấy cô định đi, Tạ Duyên giơ tay kéo lấy cánh tay cô lại, cúi đầu hôn nhẹ lên mu bàn tay của cô một cái, giọng nói trầm ấm vang lên:

“Uhm, là do anh quá nhớ thương em. Vì vậy sáu tháng cuối năm nay anh rất rảnh, có thể tập trung chuẩn bị kỹ càng.”

Tô San rụt rụt tay ra, cảm thấy người này thật là xấu tính. Biết rõ là cô rất dễ xấu hổ mà còn thích đùa giỡn cô như vậy, sau đó lại mang vẻ mặt giả vờ đáng thương, đã thế cô lại còn dễ mềm lòng nữa chứ!

“Tùy anh thích chuẩn bị cái gì thì làm cái đó, em phải đi nấu canh đây.”

Nói xong, Tô San rút tay về đi vào phòng bếp.

Thực ra Tô San cũng rất bất đắc dĩ. Cô biết Tạ Duyên đã tính toán chuyện này từ rất lâu rồi, vì vậy mới từ chối tất cả các hoạt động đóng phim vào sáu tháng cuối năm. Nhưng chẳng lẽ hắn chưa bao giờ suy nghĩ đến việc lỡ cô không đồng ý gả cho hắn thì sao?

Không biết hắn lấy đâu ra sự tự tin như vậy nữa, Tô San cũng không muốn suy đoán làm gì. Hiện giờ vẫn còn khá sớm, cô có thể từ từ hầm canh.

Nhìn hình bóng cô đã khuất sau cánh cửa, Tạ Duyên ngồi một hồi, không nhịn được khóe miệng lại hơi cong lên, mở máy tính ra lên mạng.

…

Ngày hôm sau Tô San phải tham gia khởi quay phim 'Tội đồ', Tạ Duyên cũng phải lên máy bay qua Châu Âu tiếp tục đóng phim, có điều bộ phim này của hắn cũng sắp quay xong rồi. Còn Tô San lại gặp phải rất nhiều phiền phức. Bởi vì Tạ Duyên xuất ngoại nên không cảm thấy gì, còn cô thì ở trong nước, chỉ cần ló mặt ra thì phóng viên lập tức tới chụp lén, còn đăng mấy bài viết đại loại như 'Tạ Duyên, Tô San lần đầu tiên lộ diện sau khi công bố tình yêu, cả hai tươi cười vui vẻ, tình cảm ổn định'… Tô San đã hiểu quá rõ kịch bản của giới truyền thông. Có điều nghi thức khởi quay của đoàn làm phim thì chắc chắn phóng viên cũng sẽ tới, đây là điều không thể tránh khỏi.

Địa điểm quay phim là ở Chiết Thị, nghi thức khởi quay được cử hành vào buổi chiều vì vậy sáng sớm Tô San phải ra sân bay. Tạ Duyên cũng đi cùng, chỉ là hai người không cùng chuyến bay.

Hạ Hoa đi theo Tạ Duyên, còn có mấy vệ sỹ tới nữa, dù sao bây giờ lộ diện chắc chắn sẽ có fan tới chụp lén. Vào đến đại sảnh, Tô San mới dám tháo mũ, kính râm và khẩu trang xuống, quay lại nhìn Tạ Duyên:

"Em đi đây, anh cũng chú ý cẩn thận."

Tiểu Chu đứng bên cạnh kéo vali dùm cô, đồng thời quan sát xung quanh mấy người đang chụp lén. Ở sân bay người người qua lại, Tạ Duyên đội một chiếc mũ lưỡi trai che khuất nửa khuôn mặt, tiến lên một bước, ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói:

“Chờ tới lúc anh về nước, chúng ta có thể đi đăng ký kết hôn trước.”

Tô San: “…..”

Cô đỏ mặt đẩy hắn ra, đeo kính râm lên sau đó dứt khoát xoay người đi về phía cổng kiểm tra an ninh. Còn Hạ Hoa đứng đó liếc nhìn Tạ Duyên với vẻ mặt bất đắc dĩ. Thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt của hai người này thật là dài, trước mặt công chúng mà còn ôm ôm ấp ấp, không biết chú ý hình tượng một chút nào.

Trên đường đi Tô San vẫn có thể cảm nhận được ánh nhìn của mọi người xung quanh, mãi cho tới khi đi vào trong phòng chờ mới được yên ổn. Cô đeo khẩu trang, kính râm ngồi trong góc, lòng thầm chế nhạo Tạ Duyên suy nghĩ hơi xa rồi, tụi cô chỉ vừa mới xác định ngày cử hành hôn lễ mà thôi, hắn cũng nghĩ hay quá rồi đấy.

Chẳng qua ngẫm lại thì thấy cô và Tạ Duyên mới ở bên nhau được một năm đã phải kết hôn. Mọi chuyện xảy ra giống như một giấc mơ, nháy mắt một cái cô đã phải kết hôn rồi.

Mang theo tâm trạng không thể tin nổi, sau khi tới Chiết Thị, Diêu Nhân chờ ở sân bay đón cô cùng đến phim trường. Bên ngoài phim trường đã có mặt rất nhiều phóng viên, vừa nhìn thấy Tô San tới lập tức chạy ùa qua. May là ở phim trường có bảo vệ nên phóng viên rất nhanh chóng bị ngăn lại kịp thời.

Bởi vì trong dàn diễn viên của bộ phim này thì cô là diễn viên có độ nổi tiếng cao nhất, hơn nữa còn là nữ chính, vì vậy lúc thắp hương cũng đứng ngay vị trí trung tâm. Nhưng diễn viên khác đều là người mới, ngoại hình cũng không tệ. Nam diễn viên thủ vai nam chính có vẻ hơi nhút nhát, nhìn thấy cô cũng cười nhẹ một cái. Còn một cô gái đóng vai nữ thứ thì ngược lại, nhìn thấy cô lập tức gọi chị xưng em ngọt xớt. Giới giải trí là vậy, không nổi tiếng thì chẳng có ai thèm

quan tâm tới.

Bên ngoài phóng viên vẫn tập trung đông nghịt. Đây coi như là lần đầu tiên cô lộ diện trước giới truyền thông sau khi công khai tình cảm, bọn họ chắc chắn muốn có được tin tức độc quyền. Diêu Nhân cũng nói cứ trốn tránh mãi cũng không phải là cách, cứ quang minh chính đại tiếp nhận phỏng vấn, như vậy còn có thể tạo mối quan hệ tốt với mấy nhà truyền thông.

Không còn cách nào, Tô San đành đi qua trả lời phỏng vấn. Vừa đi tới, mấy phóng viên lập tức bu lại, ánh đèn flash xung quanh cũng nhấp nháy liên tục.

“Tô San, đối với lời đồn đãi trên mạng, cô suy nghĩ như thế nào?”

Một nữ phóng viên của một trang báo mạng lập tức đưa microphone lại gần hỏi.

Biết cô ấy đang nói tới vụ việc liên quan đến Sầm Thanh, trước các ống kính máy quay, vẻ mặt Tô San nghiêm túc nói:

“Tôi không hiểu lắm vì sao lại có người nói như vậy, những kiểu lời đồn không có căn cứ như vậy tuyệt đối không đáng tin.”

Cô nói xong, lại có một phóng viên khác lên tiếng hỏi:

“Lúc trước cư dân mạng có phát tán ảnh chụp cô và Tạ Duyên đi ăn cơm cùng với bố mẹ hai bên, như vậy tức là chuyện tốt sắp đến rồi phải không?”

---Hết Chương 103---

Chương 104: Địa điểm tổ chức hôn lễ

“Lúc trước cư dân mạng có phát tán ảnh chụp cô và Tạ Duyên đi ăn cơm cùng với bố mẹ hai bên, như vậy tức là chuyện tốt sắp đến rồi phải không?”

Diêu Nhân đứng cách đây không xa, cứ hướng mắt nhìn chằm chằm về phía này, có vẻ rất sợ phóng viên hỏi tới mấy đề tài mẫn cảm. Tô San nghe xong câu hỏi thì cũng chỉ khẽ cười một cái rồi nói:

“Nếu có tin tức tốt thì nhất định sẽ thông báo với mọi người.”

“Chúng tôi có nghe đồn rằng hai người nảy sinh tình cảm trong khoảng thời gian cùng đóng phim với nhau, vậy là từ khi quay phim ‘Chút ánh sáng rực rỡ’ sao?”

Một nữ phóng viên vội vàng lên tiếng.

Nghe vậy, Tô San hơi cúi đầu cười, chậm rãi nói vào microphone do phóng viên đưa tới:

“Cũng gần như vậy. Vì do chúng tôi trước đó cũng cùng hợp tác trong ‘Loạn thế chi ca’, nên cũng coi như biết nhau một thời gian rồi mới chính thức ở bên nhau.”

“Vậy cô đã có dự định khi nào kết hôn với Tạ Duyên chưa?”

“Là Tạ Duyên chủ động theo đuổi cô trước sao?”

“Có lời đồn rằng cô vì Tạ Duyên nên mới đóng phim ‘Tội đồ’, có đúng như vậy không?”

Phóng viên dồn dập đặt câu hỏi. Nhưng trả lời được vài câu thì Diêu Nhân liền tiến tới ngăn đám phóng viên lại, nói rằng Tô San hiện giờ phải chuẩn bị để tiến hành quay phim nên không thể tiếp tục trả lời phỏng vấn được nữa.

Sau khi quay vào phòng tran điểm, Diêu Nhân lại dặn dò cô thêm mấy điều, ý nói cô chú ý giữ khoảng cách với những nam diễn viên khác trong đoàn, đừng để cho người ta chụp được thì lại thành điểm yếu bị công kích.

“Đúng rồi, bộ phim ‘Li Cung’ đợt trước chị có nói với em, em đã suy nghĩ lại chưa? Bên phía đoàn làm phim đã chờ em rất lâu rồi, hơn nữa chị có nghe nói đội hình diễn viên phụ cũng không kém chút nào, còn có Đường Toàn là người đóng vai nữ thứ, đội ngũ chế tác cũng gần như hàng đầu trong ngành. Những tiểu hoa đán bình thường chắc chắn không thể nào có được cơ hội này.”

Diêu Nhân ngồi trên sô pha nói.

Tô San ngồi bên kia đọc kịch bản, không cần hóa trang quá nhiều vì phim này là phim hiện đại, nghe thấy Diêu Nhân nhắc tới chuyện này thì lại suy ngẫm trong chốc lát:

“Được, em sẽ đóng.”

Một đạo diễn nổi tiếng mà lại có thành ý như vậy, hơn nữa quay bộ phim này cũng không mệt lắm, còn có thể trợ giúp cô củng cố địa vị trên màn ảnh nhỏ. Cùng lắm thì quay xong bộ phim này rồi nghỉ ngơi cũng không muộn. Mấy chuyện chuẩn bị cho hôn lễ chắc Tạ Duyên cũng sẽ không để cô nhúng tay.

Nghe vậy, Diêu Nhân cũng cười cười:

“Vậy được, chị sẽ báo lại với phía bên kia. Trong khoảng thời gian này em cố gắng tập trung tinh thần đóng phim, tiện thể chuẩn bị tâm lý làm cô dâu là được.”

Diêu Nhân đột nhiên nói thêm một câu trêu chọc cô. Tô San cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh ho khan một tiếng. Đến lúc chị ấy rời khỏi, cô lại tiếp tục ngồi đọc kịch bản. Thực ra tập trung đóng phim cũng có cái tốt, có thể giúp cô giảm bớt sự hồi hộp lo lắng trước hôn lễ.

Hôm nay sẽ quay cảnh nữ chính và mẹ của mình đi tới nhà người cô ruột để vay tiền, nhưng cô của cô không những không cho mượn còn mắng chửi nhục mạ mẹ của cô. Thời điểm này nữ chính vẫn đang là học sinh cấp ba, đây chỉ là một cảnh thuộc về hồi ức.

Tô San cũng cảm thấy mình đúng là trẻ hơn so với tuổi. Tóc cột đuôi ngựa, mặc bộ đồ đồng phục học sinh cấp ba nhưng nhìn cũng không khiến người ta có cảm giác cưa sừng làm nghé. Vào lúc mọi người tập trung lại nghe đạo diễn hướng dẫn trước khi quay, cô diễn viên đóng vai nữ thứ đứng bên cạnh cứ liên tục khen cô mặc đồng phục trông rất đẹp, giống như mười tám tuổi. Tô San cũng không mặn mà đáp lại, đối với kiểu người nịnh nọt thế này cô quá quen rồi.

Đạo diễn khi nhìn thấy tạo hình của cô cũng tương đối hài lòng. Vào lúc thử vai, một điểm nữa mà ông thích ở Tô San là trông rất trẻ, không giống mấy ngôi sao hạng A có tuổi, khi đóng phim phải trát mấy tầng phấn.

“Tô San, cô nhớ, lát nữa màn ảnh sẽ chiếu đến tay của cô, cô phải nắm chặt tay lại, khiến người xem có cảm giác cô đang cố gắng nhẫn nhịn.”

Đạo diễn ngồi phía sau máy theo dõi, nghiêm túc nhìn cô nói.

Nghe vậy, Tô San gật gật đầu, rồi cùng với một diễn viên gạo cội đóng vai mẹ của cô đi vào phòng chuẩn bị quay.

Sau khi các bộ phận đã chuẩn bị xong xuôi, đạo diễn hô lớn:

“Action!”

Đạo diễn vừa hô dứt lời, máy quay bắt đầu chuyển động. Diễn viên thủ vai người cô ¬đứng ở ngay chính giữa phòng khách, hai tay khoanh lại, vẻ mặt khinh thường nhìn hai người đứng trước mặt:

“Vay tiền? Ha ha, mấy người còn không biết nhìn lại bản thân mình xem đang ở trong hoàn cảnh như thế nào, vừa mở miệng lập tức đòi vay tiền, mấy người cảm thấy bây giờ vay thì đến khi nào mới trả được? Tưởng nhà tôi là ngân hàng chắc!”

“Cô ơi, xin cô hãy giúp mẹ con cháu đi, mẹ cháu giờ rất cần làm phẫu thuật nếu không bệnh sẽ chuyển biến càng ngày càng xấu đi!”

Tô San đỏ mắt nói, sau đó đột nhiên quỳ rạp xuống nền gạch, trên mặt tràn đầy sự cầu xin giống như ăn mày đầu đường xó chợ:

“Cháu xin hứa với cô, chỉ cần cháu thi xong đại học, nhất định sẽ ra ngoài đi làm công kiếm tiền để trả lại cho cô!”

Đầu của cô nện bang bang trên nền nhà, mẹ cô nhìn thấy vậy lập tức tiến lên ngăn cô lại. Cả hai người lúc này đều khóc đến chết đi sống lại, nhưng người cô thì chỉ liếc mắt một cái, rồi cười một tiếng với vẻ khinh thường:

“Mày chỉ là một con nhóc con thì biết làm cái gì chứ? Bưng bê? Hay rửa chén?”

Nói tới đây, ánh mắt lại chuyển sang kiểu đánh giá nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng mắt nhìn vào khuôn mặt của cô, khinh miệt nói:

“Hay là mày tính đi bán thân?”

Lời nói nhục mạ khiến Tô San không nhịn nổi trừng mắt lên nhìn, đang định nói gì đó thì mẹ của cô đột nhiên ôm chặt lấy cô.

“Không mượn nữa, không mượn nữa, về nhà với mẹ đi, bệnh của mẹ không sao đâu!”

Nữ diễn viên gạo cội ôm chặt lấy Tô San, tay đưa lên lau qua loa nước mắt trên mặt, cả người cũng đang run lên nhè nhẹ.

Khi màn ảnh chiếu tới khuôn mặt của Tô San, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm người ‘cô’ của mình không chớp một cái, trên mặt còn vương đầy nước mắt, trong hốc mắt đã xuất hiện đầy tơ máu, bàn tay nắm lấy tay mẹ của mình dần dần chặt lại, thấy rõ từng khớp xương trắng bệch.

“Cắt!”

Cho đến khi đạo diễn hô xong, cả người Tô San kiệt sức tới mức ngồi bệt xuống đất, không thể không nhắm mắt lại, hít hít mũi điều chỉnh lại cảm xúc của mình. Mấy nhân viên của đoàn phim ở xung quanh cũng nhìn cô với vẻ kinh ngạc, diễn xuất như thế này còn tốt hơn rất nhiều nữ diễn viên có tên tuổi hiện giờ.

Nữ diễn viên gạo cội thủ vai mẹ của cô cũng cười vỗ vỗ vai cô:

“Rất tốt, rất tốt, đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Nước mắt của cô còn chảy ra nhanh hơn cả tôi nữa.”

Quan trọng là ánh mắt mang theo sự oán hận và cật lực nhẫn nhịn, gần như mỗi tế bào đều toát ra cảm xúc đó. Nước mắt thì nói đến là đến, căn bản không cần chuẩn bị nhiều, cho dù là mấy ảnh đế, ảnh hậu đi chăng nữa cũng cần phải có một khoảng thời gian để tích góp cảm xúc trước khi bộc phát. Nhưng Tô San thì hoàn toàn không cần, chỉ từ lúc bắt đầu quay thì mắt đã bắt đầu đỏ lên, năng lực chuyên môn đúng là không còn gì phải bàn cãi.

Nhận được sự khích lệ của bà ấy, Tô San cầm lấy chiếc khắn giấy Tiểu Chu đưa để lau mước mắt trên mặt, cười nói:

“Trương lão sư cứ nói đùa, lúc trước khi quay tôi cũng phải chuẩn bị một hồi, nếu không thì không thể nào khóc nhanh như vậy.”

Thực ra, ở đời trước, kỹ năng mà cô rèn luyện lợi hại nhất là khóc. Vì là người thân cô thế cô, không có ai để nương tựa, chỉ có như vậy mới lấy được sự đồng cảm của người khác. Không cần chuẩn bị gì, gần như cô đã luyện được tới cảnh giới tùy ý khống chế các kiểu khóc. Có điều cô cũng không thích khóc, chẳng có ai không dưng lại thích khóc làm gì.

Nghe thấy cô nói vậy, Trương Mân cũng cười cười, sau đó lại khen cô thêm mấy câu. Nhìn có vẻ bà ấy thực sự thưởng thức cô, diễn xuất có tốt hay không, người đồng hành cùng diễn là người có thể cảm nhận rõ nhất.

Đạo diễn cũng không ngờ rằng cảnh này lại nhanh chóng kết thúc thành công như vậy. Biểu hiện của Tô San đúng là cũng ngoài dự đoán của ông, thật may lúc trước chọn trúng cô ấy.

Bộ phim này tiến độ quay chụp rất gấp gáp, gần như ngày nào cũng phải quay tới nửa đêm. Ngay cả buổi họp báo ra mắt bộ phim truyền hình đề tài cảnh sát tội phạm đóng cùng với Lý Hách, Tô San cũng hoàn toàn không có thời gian để tham gia. Sau đó phim cứ như vậy mà được phát sóng. Mấy tập đầu tỉ suất người xem cũng không tốt lắm, sau đó dần dần nhờ vào danh tiếng mà vươn lên vị trí số 1 về tỉ suất người xem trong số những chương trình chiếu cùng khung giờ.

Một năm có ba bộ phim ra mắt, cả ba bộ phim đều được đánh giá cao. Diêu Nhân nói hiện giờ cô đã là một tiểu hoa đán có tên tuổi trong giới rồi, chỉ cần có được thành tích nổi bật ở mảng điện ảnh thì chắc chắn có thể bỏ xa mấy người như Dương Chỉ.

Mỗi ngày Tô San đều bận rộn đóng phim nên không có thời gian chú ý đến mấy chuyện khác. Ngay cả thời gian để nói chuyện phiếm với Tạ Duyên cũng không có. Có điều vào lúc Tạ Duyên quay phim xong bên Châu Âu và về nước cũng không tới tìm cô. Tô San cũng không biết hắn đang ngầm chuẩn bị cái gì, người này rất thích chơi trò thần bí, giấu giấu diếm diếm.

Mãi cho đến một buổi lễ khai mạc liên hoan phim Tô San mới gặp hắn. Đây là liên hoan phim lớn nhất trong nước, nếu trong năm không có tác phẩm nào thì sẽ không được mời. Phim của Tô San mặc dù vẫn chưa được công chiếu nhưng đoàn phim ‘Lạc đường’ của tụi cô cũng có được giấy mời tham dự. Vì vậy hôm nay Tô San bắt buộc phải xin với đoàn phim bên này cho nghỉ quay một ngày để cùng đoàn làm phim ‘Lạc đường’ tham dự, đạo diễn Lê cũng đi. Còn Tạ Duyên thì sẽ đi cùng với dàn diễn viên trong bộ phim của đạo diễn Phương Không mà trước đó đã đi quay ở Châu Phi. Hiển nhiên là bộ phim hành động đó của hắn nhận được rất nhiều dự chú ý và quan tâm của mọi người trong và ngoài giới. Mặc dù phim làm về đề tài có hơi nhạy cảm, nhưng với thực lực và tiếng tăm của đạo diễn, bộ

phim này chắc chắn không thể tệ được.

Vào ngày cử hành lễ khai mạc, trời có hơi lạnh, gió mùa thu thổi nhè nhẹ. Tô San đang ngồi trong xe riêng của đoàn phim, đạo diễn Lê còn đang ngồi nói về mấy chuyện trong giai đoạn chế tác hậu kỳ của bộ phim. Đinh Nghiên thì đang ngồi một chỗ để chuyên viên tranh điểm dặm thêm phấn. Cô ấy mặc một chiếc váy đuôi cá màu đen, phong cách rất gợi cảm. Còn Tô San thì ngồi đó nghe đạo diễn Lê nói chuyện. Một lát sau đột nhiên Tạ Duyên nhắn tin cho cô, cô đành lấy cớ có việc bận, lặng lẽ xuống khỏi xe rồi nhanh chóng đi qua ngồi vào xe riêng của Tạ Duyên. Dù sao hiện giờ tụi cô đã công khai ở bên nhau, phóng viên thích chụp thì cứ chụp thôi.

Trong xe chỉ có một mình Tạ Dyên. Hắn mặc một bộ âu phục màu đen, đang nhìn nhìn giấy tờ trong tay. Khi nhìn thấy hắn, Tô San liền mang theo một tia tức giận hỏi:

“Anh về nước từ đời nào vậy mà hoàn toàn không thấy mặt mũi đâu, em còn tưởng anh đang ngủ đông rồi chứ.”

Lâu như vậy mà cũng không thèm tới gặp cô lần nào!

Hôm nay Tô San mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng trễ vai, lộ ra phần cổ và xương quai xanh rất xinh đẹp. Tạ Duyên không thể không đặt mấy tờ giấy trong tay xuống, tay đưa qua ôm lấy phần bờ vai trần của cô, xoa xoa lên da thịt mềm mại:

“Gần đây anh đang đi khảo sát mấy địa điểm để tổ chức hôn lễ.”

Tô San: “……”

“Em nhớ anh đến vậy sao?”

Tạ Duyên ghé đầu lại gần, nhìn thẳng vào mắt cô, thấy ánh mắt của cô mang theo vẻ ấm ức, khẽ bật cười hôn lên má cô một cái rồi nói:

“Anh cũng rất nhớ em, tối nay anh sẽ chở em về phim trường.”

“Khỏi cần!”

Tô San chỉ vừa nghe là biết hắn không có ý tốt, lập tức gỡ tay hắn đang ôm vai cô ra, hừ nhẹ một tiếng:

“Em tự về là được rồi, anh cứ tiếp tục lo việc chuẩn bị của anh đi.”

Mặc dù vẫn còn mấy tháng nữa, nhưng chắc chắn cũng có rất nhiều điều cần phải suy xét. Cô thì suốt ngày bận đóng phim, một mình Tạ Duyên lo việc chuẩn bị không biết có đủ thời gian không nữa.

“Đúng là có rất nhiều thứ phải chuẩn bị.”

Nói tới đây, Tạ Duyên đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn, lập tức lấy một xấp giấy qua, đưa cho cô xem từng cái từng cái một:

“Mấy cái này là kiểu nhẫn cưới, còn mấy cái này là bản vẽ thiết kế áo cưới, còn đây là mấy kiểu dáng áo cưới kiểu Trung Quốc, còn có giày cao gót, khăn đội đầu. Em nhìn thử xem xem thích cái nào?”

Nhìn Tạ Duyên đưa từng cái từng cái tới trước mặt cô, Tô San cũng sửng sốt. Thoạt nhìn thì đúng là Tạ Duyên đã chuẩn bị rất nhiều thứ a.

“Anh có đi xem mấy địa điểm tổ chức hôn lễ, chọn được hai chỗ có phong cách khác nhau.”

Tạ Duyên nói xong lại mở túi ra lấy mấy tấm ảnh:

“Đây là Provence, có thể làm lễ ngay tại trang trại trồng hoa. Còn đây là khách sạn ở Bắc Kinh, phong cách cổ xưa.”

Mấy ảnh chụp trông rất đặc sắc. Biển hoa lavender ở Provence trông rất đẹp, bình thường mấy cô gái sẽ thích mấy nơi như thế này. Còn khách sạn phong cách cổ xưa kia Tô San cũng đã từng có lần nghe nói tới, cũng khá nổi tiếng. Cả hai đều có chi phí tổ chức rất cao. Mặc dù chỉ là ở khách sạn, nhưng vì mang theo phong cách cổ nên cách bài trí cũng rất công phu, cả người phục vụ cũng mặc đồ của cung nữ thời xưa, thoạt nhìn rất giống thời cổ đại. Tô San suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng đưa tấm ảnh khách sạn ở Bắc Kinh qua.

“Chọn cái này đi, em thích phong cách cổ kính.”

Tạ Duyên cũng không bất ngờ lắm, hắn cảm thấy Tô San có hơi chút khác biệt với mấy cô gái trẻ yêu lãng mạn thời bây giờ.

Ngay ở lúc Tô San đang tiếp tục xem mấy bản vẽ thiết kế áo cưới thì có người đứng ngoài gõ gõ hai cái lên cửa sổ xe. Tô San ấn nút hạ phần kính cửa sổ xuống, thấy Chung Toàn đang đứng ở ngoài.

“He he, Duyên ca, anh thật là rảnh rỗi đấy, chỉ một lát nữa là đến lượt chúng ta rồi, anh còn lén qua đây tìm bạn gái để tâm sự nữa, chỉ có một chút thời gian này mà anh cũng tranh thủ hả?”

Chung Toàn nhìn qua nhìn lại hai người đang ngồi bên trong xe, mang theo vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ. Thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt của hai người này đúng là quá dài rồi.

Chung Toàn trông rất đen, có lẽ là do lúc trước phơi nắng để quay phim ở bên Châu Phi, hiện giờ lại mặc một bộ âu phục màu đen nên trông rất buồn cười. Tô San chỉ có thể quay sang đẩy đẩy Tạ Duyên

ngồi bên cạnh:

“Vậy anh đi qua đi, em cũng phải về bên chỗ đoàn làm phim rồi.”

Thứ tự xuất hiện của đoàn phim tụi cô có lẽ cũng không lệch nhiều so với đoàn làm phim của Tạ Duyên, vì vậy lúc này cô cũng nên quay về rồi.

Tạ Duyên lập tức giữ chặt cánh tay của Tô San, mắt liếc về phía Chung Toàn đang đứng bên ngoài, mày hơi nhướng lên:

“Tôi nói chuyện với bà xã của tôi, cậu có ý kiến gì?”

Chung Toàn: “…….”

Tô San đỏ mặt trừng mắt nhìn người họ Tạ nào đó. Chung Toàn thì hoàn toàn cạn lời, lập tức cất bước rời khỏi không thèm quay đầu lại. Anh ta hoàn toàn không quen biết với cái người bề ngoài thì đứng đắn nghiêm chỉnh, nội tâm thì sến súa này.

Xe đậu ở bên ngoài trước thảm đỏ cũng đã không còn nhiều nữa, chỉ còn một vài người chờ tới lượt mà thôi. Tô San rút cánh tay mình ra khỏi bàn tay của Tạ Duyên, tức giận trừng mắt nhìn hắn:

“Ai là bà xã của anh, đừng có mà nói hươu nói vượn.”

---Hết Chương 104---

Chương 105: Chuẩn bị đi đăng ký kết hôn

“Ai là bà xã của anh, đừng có mà nói hươu nói vượn.”

“Hiện giờ chưa phải, thì sau này sẽ phải, sớm hay muộn thì có gì khác nhau đâu?”

Tạ Duyên nghiêm trang nói.

Tô San thật sự cạn lời với con người này rồi, kéo mở cửa xe ra, túm lấy tà váy chuẩn bị đi ra.

Tạ Duyên lập tức giữ chặt cánh tay cô lại, thản nhiên hỏi:

“Khi nào em mới có thời gian rảnh?”

Tô San quay đầu lại, vẻ mặt đề phòng quét mắt nhìn hắn:

“Để làm gì?”

Tạ Duyên: “Đi đăng ký.”

Dưới chân là đôi giày cao gót, vừa nghe hắn nói vậy Tô San suýt nữa bị trẹo chân. Tạ Duyên ngồi đằng sau giúp cô chỉnh lại làn váy, hình như còn đang muốn nói gì đó, Tô San lại nhanh chóng đỏ mặt đi khỏi.

Loại chuyện này Tô San cảm thấy mình phải hỏi lại ý kiến của ba mẹ cô trước đã, dù sao hộ khẩu cũng không phải do cô giữ.

Ở vị trí đậu xe riêng của đoàn làm phim, chỉ một lát sau sẽ tới lượt tụi cô, đạo diễn Lê không thấy cô còn đang chuẩn bị gọi điện thì cô vừa lúc về tới.

Bộ phim này của tụi cô cũng coi như có địa vị không tồi. Trong phim có sự tham gia của cả ảnh đế, ảnh hậu cộng thêm với đạo diễn nổi tiếng nên tất nhiên không còn gì phải bàn cãi. Có điều đoàn làm phim xuất hiện sau cùng là một phim Trung – Pháp hợp tác, diễn viên có một ngôi sao hạng A rất có tiếng tăm. Còn đoàn phim “Lạc đường” của tụi cô có thứ tự đếm ngược là thứ ba.

Đạo diễn Lê cũng rất quan tâm cô, nói cô đi bên cạnh ông ấy, còn Đinh Nghiên thì đi bên cạnh đạo diễn ở bên kia, lâu lâu còn cười cười chào hỏi với mấy phóng viên xung quanh. Còn Trịnh Đồng thì không quan tâm nhiều lắm là mình nên đứng ở vị trí nào, thỉnh thoảng chú ý để tránh dẫm vào váy của Tô San. Ánh đèn flash nhấp nháy liên tục tứ phía. Sau khi tới chiếc bục dừng chân ở giữa, mọi người tới ký tên lên tấm phông nền của liên hoan phim dựng ở đằng sau, MC lại mời mọi người đứng lại để chụp một bức ảnh chung cho cả đoàn.

Chụp hình xong, một nữ MC mới đưa microphone cho đạo diễn:

“Nghe nói đây là tác phẩm mà đạo diễn Lê đã ấp ủ suốt năm năm, bản thân ông có hài lòng với tác phẩm này sau khi hoàn thành không?”

Nhận lấy microphone, trước mặt rất nhiều máy quay, đạo diễn Lê rất bình tĩnh nói:

“Trên đời này không có gì là hoàn hảo, tôi cảm thấy tác phẩm này còn có một chút chênh lệch so với tác phẩm hoàn hảo trong suy nghĩ

của tôi, cũng có một chút tiếc nuối. Có điều về tổng thể thì tôi cũng khá vừa lòng, cho dù là ở giai đoạn tuyển vai hay là việc dựng cảnh theo cốt truyện, đối với tôi thì coi như cũng được 9/10 điểm."

Đương nhiên chỉ là 9, bởi vì trong nội dung của tiểu thuyết nguyên tác có đề cập tới rất nhiều đề tài nhạy cảm, tất nhiên không thể nào tái hiện lại toàn bộ, bởi vì phim sau khi hoàn thành còn phải đem đi thẩm định, những chỗ nào không phù hợp chắc chắn phải cắt bỏ đi. Không biết có thể công chiếu đúng như thời gian dự kiến là vào Tết Âm lịch tới đây hay không.

Tô San đứng bên cạnh Đinh Nghiên, hơi cúi đầu. MC hỏi đạo diễn vài câu, sau đó phỏng vấn tới các diễn viên. Đến lượt Tô San thì MC cũng không hỏi vấn đề gì đặc thù, có lẽ là do đạo diễn Lê quá nghiêm túc, nên chỉ hỏi sơ về nhân vật của cô. Cô ấy hỏi rằng liệu cô có tự tin với biểu hiện của mình ở trong phim không, đạo diễn Lê cũng nói giúp cô mấy câu, sau đó MC mời đoàn làm phim đi vào trong hội trường.

Đoàn làm phim 'Lạc đường' của Tô San vừa đi khỏi thì đoàn phim của Tạ Duyên cũng tới đây. Trừ nữ chính ra, tất cả đều là nam giới. Có lẽ là do khoảng thời gian quay phim ở Châu Phi bị cháy nắng, cả đám đều đen giống như than đá, trong số đó không ngờ người trắng nhất lại là Tạ Duyên.

Mặc dù đề tài của bộ phim này hơi mẫn cảm, nhưng vẫn thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người. Đây là lần đầu tiên cả đoàn làm phim chính thức xuất hiện trước giới truyền thông, hiển nhiên phóng viên ở xung quanh đều cố gắng chụp hình nhiều nhất có thể.

Sau khi mọi người đã ký tên lên tấm phông nền đằng sau lưng, MC lập tức lại gần, đưa microphone cho đạo diễn Phương Không có làn da ngăm đen:

“Nghe nói lúc trước mọi người phải đi Châu Phi để lấy cảnh, vậy vì sao chỉ có mình Tạ Duyên là không bị đen da vì cháy nắng?”

Đề cập tới chuyện này, đạo diễn lập tức nhướng mày nhún vai, mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ:

“Cậu ta có bạn gái mỗi ngày nhắc bôi kem chống nắng, còn tụi tôi thì không có ai quan tâm cả!”

“Ha ha ha ha…”

Mấy người khác nghe vậy đều không nhịn được bật cười ha ha. MC cũng không ngờ đạo diễn Phương còn nói đùa như vậy, lập tức cũng vì bất ngờ mà bật cười.

Sau đó microphone được chuyển cho Tạ Duyên, MC mang theo vẻ mặt trêu chọc hỏi:

“Tạ Duyên, anh có biết Tô San vừa mới đi khỏi tức thì không?”

“Anh ấy đương nhiên là biết rồi, lúc nãy vẫn còn ngồi đằng kia với Tô San thủ thỉ tâm sự!”

Chung Toàn đứng bên cạnh lập tức không nhịn được lên tiếng chế nhạo.

Anh ta nói xong, mọi người lại tiếp tục bật cười ra tiếng. Tạ Duyên thì chỉ lẳng lặng liếc mắt nhìn Chung Toàn đứng bên cạnh một cái, Chung Toàn lập tức ngậm chặt miệng lại không cười nữa.

Ánh đèn flash xung quanh vẫn chớp nháy liên tục, MC tiếp tục bắt lấy điểm mấu chốt, lập tức hỏi:

“Vậy hai người đã có kế hoạch khi nào kết hôn chưa?”

Cầm microphone, Tạ Duyên rất bình thản đáp lại:

“Sẽ nhanh thôi.”

Hắn nói như vậy thì khác gì là chưa nói. MC có vẻ còn muốn hỏi cụ thể thời gian, nhưng nghĩ chắc Tạ Duyên sẽ không nói, chỉ có thể chuyển sang hỏi những vấn đề khác:

“Nghe nói hoàn cảnh quay phim của bộ phim này rất gian khổ, vậy trong khoảng thời gian đó có chuyện gì thú vị hay không?”

Nghe vậy, Tạ Duyên hoàn toàn không do dự, thản nhiên trả lời:

“Chung Toàn bị rớt vào hố phân.”

Mọi người nghe xong lập tức cười ha ha. MC thì mang theo vẻ mặt ngơ ngác không hiểu gì, chỉ có Chung Toàn vội vàng cướp lấy microphone giải thích:

“Chỉ có một chân bị lọt xuống mà thôi, không phải là rớt vào.”

“Đúng vậy, chỉ là dẫm hố phân thôi.”

Một diễn viên khác ở trong đoàn không nhịn được lại phán thêm một câu.

MC lại cười, mấy người còn lại cũng liên tục chế nhạo lẫn nhau. Sau khi cả đoàn người đi vào trong hội trường, mỗi đoàn phim sẽ được sắp xếp ngồi cùng một khu vực, đoàn làm phim của Tô San và Tạ Duyên ngồi cách nhau cũng không xa lắm. Sau khi đã ngồi xuống

ghế, Tạ Duyên nghiêng đầu liền nhìn thấy Tô San ngồi ở gần đó ở hàng ghế sau.

Tô San cũng đã nhìn thấy Tạ Duyên ngồi đằng trước, có điều cô cũng không đi qua tìm hắn mà ngồi đó quay sang nói chuyện phiếm với Tiết Chỉ Ngưng ở bên cạnh.

Mở đầu buổi liên hoan phim, một chuyên gia phê bình điện ảnh lên sân khấu nói về ý nghĩa của phim điện ảnh cùng với khởi nguồn của nó. Dưới khán đài thì khá tối, mọi người ngồi dưới thỉnh thoảng câu được câu không nói chuyện phiếm, lâu lâu lại có máy quay lướt qua phía dưới khán đài một lượt.

Tô San thì ngồi cúi đầu lướt điện thoại. Buổi liên hoan phim ngày hôm nay cũng được phát sóng trực tiếp ở trên mạng bắt đầu từ lúc mọi người bước trên thảm đỏ đi vào. Lướt lướt qua mấy tin nóng về việc mấy nữ nghệ sỹ lộ ngực, lộ lưng, Tô San thấy được đoạn video MC phỏng vấn đoàn làm phim của Tạ Duyên lúc nãy. Phía dưới thì lại có rất nhiều bình luận của cư dân mạng đề cập tới cô.

Cư dân mạng A: “Ha ha ha ha Tâm lý muốn trả thù của Tạ Duyên thật là nặng, thương thay cho Chung Toàn *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng B: “Lúc MC nói mọi người có thể đi vào trong, Tạ Duyên là người đi nhanh nhất, không lẽ muốn đi nhanh để vào trong tìm Tô San sao *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Hóa ra vào lúc Tạ Duyên đang quay bộ phim này thì hai người bọn họ đã ở bên nhau rồi *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: “Đột nhiên tôi nhớ tới trong chương trình gameshow trước đây, Tô San cố ý bôi nhọ Tạ Duyên, khi anh ấy nói rằng mình không thù dai, Tô San lập tức sợ hãi ngậm chặt miệng không dám

nói câu nào *che mặt*”

Cư dân mạng E: “Ha ha ha, lúc đó chắc chắn trong lòng Tạ Duyên đang thầm nghĩ, ‘tiểu yêu tinh, trở về anh sẽ cho em biết tay’ *mặt cún*”

Tô San đọc qua phần bình luận, chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười rồi cất điện thoại đi. Còn Tiết Chỉ Ngưng ngồi bên cạnh thì liên tục hỏi cô khi nào mới kết hôn.

Bình thường những chuyện này thì ngoài những người bạn thực sự thân thiết ra, chắc chắn sẽ không dễ dàng nói ra ngoài, nếu không rất dễ xảy ra trường hợp bị người ta lợi dụng để kiếm lợi.

Có điều Tô San cũng không cảm thấy phải giấu diếm quá kỹ làm gì, nhẹ giọng nói:

“Khoảng sang năm, tôi sẽ chờ bao tiền mừng của cô.”

Nghe vậy, Tiết Chỉ Ngưng cũng không tò mò hỏi về thời gian cụ thể nữa, ghé đầu qua cười nói:

“Cô cũng nhanh tay thật đấy, trẻ như vậy mà đã kết hôn rồi.”

Trong giới giải trí, nữ nghệ sỹ vào khoảng ba mươi lăm tuổi kết hôn được xem là vừa, còn bình thường hai mươi lăm tuổi mà kết hôn thì gần như chỉ đếm được trên đầu ngón tay, đặc biệt đối với những tiểu hoa đán nổi tiếng dựa vào sự yêu thích của người hâm mộ thì chuyện kết hôn ở tầm tuổi này càng hiếm có hơn. Bởi vì một khi đã kết hôn thì chắc chắn lượng fan hâm mộ cũng sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều, sau này cũng không thể đóng phim thần tượng được nữa. Chính vì vậy Tô San vẫn luôn hướng tới việc đổi mới hình tượng của bản thân. Có điều đối với cô mà nói, sự yêu thích của khán giả tất

nhiên không thể nào quan trọng bằng gia đình, với lại cô cũng không tính sau này vẫn sẽ chôn chân ở mảng phim thần tượng.

Vừa ngồi nói chuyện linh tinh với Tiết Chỉ Ngưng, trong lòng Tô San vẫn mong cho buổi lễ nhanh chóng kết thúc. Có điều theo dự kiến thì phải đến 10 giờ tối mới xong. Hiện giờ vẫn còn đang ở trong phần khai mạc, giới thiệu một vài phim nhựa sắp tới, còn chưa tới phần trao giải, sau đó còn tiến hành nghi lễ bế mạc mới xong.

Tối nay cô còn phải lên máy bay để quay về phim trường. Sau khi liên hoan phim kết thúc, mọi người lục tục đi ra ngoài, Tô San cũng nhanh chóng đứng dậy đi ra. Còn Tạ Duyên nãy giờ ngồi ở hàng ghế trước không biết từ lúc nào đã tới đây đứng ở sau lưng cô.

Xung quanh có mấy nghệ sỹ tò mò nhìn qua tụi cô, Tô San cảm thấy hơi ngại ngùng lúng túng, Tạ Duyên thì rất thản nhiên, lúc bước xuống bậc thang còn giúp cô nâng váy.

“Tạ Duyên, gọi thêm cả Tô San cùng đi ăn khuya đi.”

Lúc này, Tưởng Liên Khải đột nhiên từ trong dòng người đi tới, bên cạnh còn có Tôn Thực và một số người cũng khá quen thuộc. Nhìn có vẻ bọn họ đang định tụ tập đi đâu đó. Một vài nghệ sỹ không nổi tiếng lắm lâu lâu lại lén nhìn qua bên này. Nếu có thể tham gia xã giao với những người này thì sẽ rất có lợi cho việc tạo dựng mạng lưới quan hệ của tụi cô sau này, có điều chuyện này không dễ tí nào.

Đứng ở hành lang bên ngoài hội trường, Tạ Duyên nắm cánh tay Tô San, nói với mấy người đứng trước mặt:

“Cô ấy còn phải về quay phim, tôi định đưa cô ấy ra sân bay.”

Nghe vậy, Tưởng Liên Khải lập tức tỏ vẻ cảm thán:

“Thôi được rồi, giới trẻ các cô các cậu yêu đương là dính nhau như sam, người già như tụi tôi không hiểu được.”

“Tụi tôi cũng đều là người trẻ tuổi nha, chỉ có mình anh là già mà thôi. Anh xem xem nếp nhăn trên trán kìa.”

Tôn Thực đứng bên cạnh, mặc âu phục đi giày da, hoàn toàn không kiêng nể gì mà chỉ lên trán của Tưởng Liên Khải nhạo báng.

Mấy người khác cũng ha ha cười nhạo, còn Tưởng Liên Khải rất không vui trừng mắt nhìn Tôn Thực:

“Tôi từ trước tới giờ đều có nếp nhăn trên trán, còn anh xem lại mình đi, nếp nhăn ở khóe mắt rõ rành rành, vậy mà còn không biết xấu hổ nói tôi.”

Tô San nghe bọn họ nói chuyện mà không nhịn được bật cười. Sau khi có thêm mấy người nữa đi tới đây thì coi như đội ngũ đi ăn khuya đã tập hợp đông đủ. Nếu không có gì bất ngờ chắc chắn sẽ có paparazzi đi theo sau để chụp lén. Nhưng cũng không sao cả, đám người Tưởng Liên Khải cũng không phải kiểu người chơi bời gái gú nên nếu có bị chụp được thì cũng chẳng có việc gì to tát.

Sau khi Tô San vào trong hậu trường thay đồ, liền cùng Tạ Duyên lên xe. Bộ lễ phục thì để Tiểu Chu giữ để đưa Diêu Nhân trả lại cho nhà tài trợ.

Tiểu Chu ngồi hàng ghế sau, bên ngoài cửa sổ xe là khung cảnh đô thị phồn hoa, ánh đèn nê ông sáng lập lòe. Cô ngồi đó nhìn nam thần của cô ngồi đằng trước lái xe, muốn chụp lén lại một tấm nhưng sợ bị phát hiện, nội tâm cảm thấy ngứa ngáy chỉ biết ngồi lướt điện thoại.

“Em vừa mới hỏi ba mẹ em rồi. Mẹ em xem hoàng lịch nói mấy ngày vào dịp lễ Quốc Khánh là ngày tốt để đi đăng ký.”

Tô San cúi đầu nhìn nhìn điện thoại, nói nhỏ.

Tiểu Chu ở đằng sau nghe vậy thì trợn mắt, không ngờ được là nam thần sắp cùng với chị Tô nhà cô đi đăng ký kết hôn!

“Được, chỉ cần em nhớ kỹ là được.”

Tạ Duyên ngồi lái xe, vừa nói khóe miệng vừa hơi cong lên.

Tô San chầm chậm ngẩng đầu lên, nhìn sang người nào đó đang lái xe ở bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ ngại ngùng:

“Chúng ta…thật sự phải đi đăng ký sớm như vậy sao?”

Cô cảm thấy mọi chuyện giống như đang mơ, chỉ thoáng một cái tụi cô đã phải đi đăng ký kết hôn rồi.

Đằng trước đang là đèn đỏ, Tạ Duyên chậm rãi phanh xe lại, một tay đặt trên tay lái xe, quay mặt sang nghiêm túc nhìn cô nói:

“Không phải thật thì chẳng lẽ là giả sao, hay là em đang muốn đổi ý?”

---Hết Chương 105---

Chương 106: Quy định

“Không phải thật thì chẳng lẽ là giả sao, hay là em đang muốn đổi ý?”

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Tô San chớp chớp mắt che giấu sự bối rối, nhỏ giọng nói:

“Em…em chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi.”

Tạ Duyên nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc:

“Có một số chuyện không thể tùy tiện hỏi.”

Tô San cúi đầu không nói gì nữa, mặc kệ, quyết định nhắm mắt lại dựa vào ghế nghỉ ngơi. Không hỏi thì không hỏi, cũng đâu phải là cô muốn hủy hôn đâu.

Sau khi xe đã dừng trước cổng vào sân bay, Tiểu Chu lập tức bước xuống xe, ra đằng sau mở cốp để lấy hành lý. Tô San cũng đặt tay lên cửa xe chuẩn bị đẩy ra bước xuống.

“Em cứ thế là đi thôi hả?”

Tạ Duyên nhanh chóng giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của cô.

Tô San quay đầu lại, thấy hắn mang theo vẻ mặt bình tĩnh chăm chú nhìn vào cô, không còn cách nào khác đành ghé đầu qua, còn chưa kịp làm gì thì đột nhiên bị hắn đè dựa lưng lên ghế phụ, lập tức hơi thở của hắn tràn ngập vây quanh cô.

“Uhm…Tạ…”

Hôm nay Tạ Duyên rất thô bạo, Tô San lấy tay đẩy hắn nhưng đẩy mãi không được, không còn chút sức lực nào đặt tay bám lên bờ vai của hắn. Bên ngoài xe Tiểu Chu đang đi tới gần, có vẻ nhìn thấy gì đó, lập tức quay lưng lại để che lại khung cảnh trong xe tránh cho người qua đường nhìn thấy.

Trong nháy mắt, hơi thở mờ ám tràn ngập toàn bộ không gian tối tăm trong xe, khi những cái hôn nóng bỏng của hắn rơi xuống cổ của cô, Tô San khẽ ngẩng đầu lên, tay nâng lên ôm lấy cổ hắn, gương mặt đỏ ửng nói:

“Tiến độ quay của bộ phim này rất nhanh, cũng sắp đóng máy rồi.”

Nghe vậy, Tạ Duyên chỉ vùi đầu vào bên cổ của cô, cắn nhẹ một cái, mãi mới lên tiếng:

“Hôm đó anh sẽ đi đón em.”

Cổ bị hắn cắn hơi đau, Tô San xuýt xoa một tiếng, tay vỗ vỗ vào vai hắn:

“Anh ngồi dậy đi, em phải xuống xe. Với lại, mẹ em có nói, trước khi đi đăng ký kết hôn em không được ở chung với anh.”

Cô vừa dứt lời, Tạ Duyên quả nhiên lập tức ngẩng đầu lên, nhíu mày nói:

“Vì sao?”

Tô San chớp chớp mắt, mặt lại bắt đầu nóng lên:

“Mẹ….mẹ nói đây là quy định của nhà em.”

Tạ Duyên: “……”

Hơi rũ mắt suy nghĩ, Tạ Duyên bỗng nhiên ngồi thẳng dậy lại trên ghế, giọng nói vẫn thản nhiên:

“Không sao, hôm đó anh sẽ đến đón em.”

Nghe vậy, Tô San lại nghiêm túc nhìn hắn một cái, do dự hai giây, có vẻ muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy bên ngoài người người đi qua đi lại, chỉ có thể rướn người qua hôn nhẹ một cái lên má hắn, sau đó nhanh chóng đẩy mở cửa xe bước xuống. Đeo khẩu trang lên, Tô San quay lại nhìn chiếc xe sau lưng một cái rồi cùng Tiểu Chu đi vào đại sảnh sân bay.

Thực ra Tô San cũng hiểu ý của mẹ cô. Ngay từ đầu mẹ đã không thích việc trước khi kết hôn mà cô đã ở chung với hắn. May là nhân phẩm của Tạ Duyên cũng làm mẹ cô khá hài lòng, nếu như là người khác thì chắc chắn mẹ cô sẽ vô cùng không vui. Tuy vậy đối với chuyện này, mẹ cô vẫn gọi điện thoại mạnh mẽ giáo dục cô một trận.

Qua cửa sổ xe, nhìn thấy hình bóng của cô dần dần biết mất trong dòng người qua lại, người ngồi trong xe mới chậm rãi khởi động quay đầu xe trở về.

…

Quay về tới Chiết Thị thì đã là hai giờ đêm. Bộ phim này quay rất gấp gáp, ngày mai sẽ bắt đầu quay phim lúc bảy giờ sáng. Tô San cũng chỉ còn có mấy tiếng để ngủ mà thôi.

Mấy ngày sau đó Tô San vẫn chỉ đóng đô ở phim trường để đóng

phim mà không tham gia hoạt động gì cả. Khoảng cuối tháng Tám phim cũng đóng máy. Sau khi kết thúc bữa tiệc liên hoan đóng máy, cô lại nhanh chóng để tài xế chở về nhà, kể cả paparazzi chạy đằng sau bám theo cũng không muốn để ý tới.

Bộ phim 'Li Cung' lúc trước cô đã đồng ý nhận đóng, khoảng giữa tháng Chín sẽ khởi quay. Vì vậy Tô San có khoảng nửa tháng ở nhà để nghỉ ngơi. Bảy giờ tối, khi cô về tới nhà, mẹ cô nói là có để lại một ít cơm cho cô. Lúc ngồi ăn cơm, không ngoài ý muốn chút nào, mẹ cô lại bắt đầu dông dài:

"Con có thấy gần đây trên mạng có đưa tin, lại có một nam diễn viên ngoại tình. Đây là vì sao?"

Mẹ Tô ngồi bên cạnh, nhìn chằm chằm cô với ánh mắt sắc bén:

"Chính là vì tụi con làm nghề này luôn luôn bận rộn, gặp mặt thì ít, xa cách thì nhiều, cho dù có yêu nhau cách mấy thì tình cảm cũng sẽ dần bị phai nhạt."

Tô San suýt nữa bị sặc cơm, dưới ánh đèn chùm sáng lấp lánh, cô cầm chiếc đũa gắp một miếng rau bỏ vào chén, chỉ nói với vẻ không để bụng lắm:

"Nam diễn viên mà mẹ nói, anh ta đâu có bị ràng buộc gì, anh ta và vợ là vì có con nên mới kết hôn. Ra ngoài xã hội có nhiều điều cám dỗ như vậy, anh ta làm sao mà kiềm chế được."

Giống như mẹ cô nói, gần đây đúng là có rất nhiều tin tức liên quan đến việc người nổi tiếng ngoại tình. Nam diễn viên mà mẹ cô nói, từ trước tới giờ luôn được giới truyền thông ca tụng là một người cha mẫu mực. Tô San lại nghe những người trong ngành nói rằng anh rất thích cặp kè với mấy cô người mẫu trẻ hay mấy cô hot girl trên mạng.

Có điều anh ta cũng khá thông minh, mặc dù cặp kè với nhau nhưng rất ít khi chụp hình chung, hơn nữa toàn ra nước ngoài để gặp mặt, vì vậy trước giờ mới không có ai phát hiện. Nhưng do gần đây lại có tranh chấp vai diễn với một người khác, vì vậy mới bị người ta nắm thóp. Trên đời này không có bức tường nào kín gió, tin này nhanh chóng được phát tán rộng rãi.

"Cho nên con cũng thấy rồi đấy, giới giải trí hỗn loạn như vậy. Tạ Duyên cũng đã nói sau khi kết hôn sẽ không đóng phim nữa. Mẹ thấy thằng bé có thành ý như vậy nên mới đồng ý chuyện của hai đứa. Nếu không thì, con cũng biết mẹ và ba con rất không thích người trong giới giải trí. Con cũng như vậy, giảm bớt việc đóng phim đi. Sau khi kết hôn thì cũng phải chuẩn bị sinh con là vừa. Mẹ thấy bên nhà thông gia mặc dù không nói gì nhưng chắc chắn cũng rất mong được bế cháu nội. Dù sao bên nhà đó Tạ Duyên cũng là con một."

Mẹ Tô mang theo vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tô San nghe vậy lại suýt nữa bị sặc cơm. Cô có thể tin tưởng chắc chắn rằng Tạ Duyên sẽ không làm mấy chuyện xằng bậy bên ngoài. Nếu hắn là người có suy nghĩ đó thì đã xằng bậy từ sớm rồi chứ không chờ tới bây giờ. Chẳng qua là việc sinh con, cô nghĩ cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Thấy cô chỉ biết cắm đầu ăn cơm, mẹ Tô lại nói với vẻ cảm thán:

"Mẹ đây là đang dạy con cách đối nhân xử thế. Tụi con còn trẻ nên không hiểu nhiều, con lại không có được sự khôn khéo như chị của con. Sau này gả đi tức là thành người nhà người ta, không thể lúc nào cũng chỉ biết làm theo ý mình, mọi chuyện đều phải suy nghĩ cho gia đình đầu tiên. Con nhìn xem cả năm trời con ở nhà được mấy ngày. Nếu sau khi kết hôn mà con vẫn cứ như thế này, con nghĩ rằng mẹ chồng của con có vui được không?"

Không hiểu sao lại chuyển sang đề tài mẹ chồng nàng dâu. Có điều đúng là chuyện này cũng rất quan trọng. Tô San lấy ly nước uống một ngụm, sau đó nghiêm túc nói với mẹ của cô:

“Sau khi kết hôn, chắc chắn con sẽ không đóng nhiều phim như vậy nữa, một năm nhiều nhất là hai bộ.”

Nghe vậy, mẹ Tô lại thở dài, chậm rãi nói:

“Thực ra quan trọng nhất là công ty nhà mình. Hiện giờ vẫn không sao vì sức khỏe của ba con vẫn còn tốt, nhưng cuối cùng cũng tới tuổi phải về hưu nghỉ ngơi. Chị của con còn phải chăm con, rồi lo cho công ty của hai đứa nó ở bên kia, không biết là có thể kiêm thêm chuyện của công ty bên này hay không, mà con thì lại chẳng biết quản lý công ty. Cho nên việc này con và chị của con cũng tự lo bàn bạc lại với nhau đi.”

Nghe thế, Tô San cũng cảm thấy chuyện này rất quan trọng. Đây đúng là vấn đề nan giải. Nếu như ở nhà khác, có khi con cái trong nhà tranh nhau tới mức bể đầu chảy máu, còn gia đình cô thì lại khác. Công ty của nhà cô cũng không lớn lắm, nhưng lợi nhuận hằng năm cũng không ít, chẳng qua ba của cô vẫn luôn không có nhiều tham vọng, không muốn phát triển cho nó lớn mạnh thêm. Nếu chị cô mà tiếp quản thì cũng được, nhưng công ty của anh rể cô bên kia cũng rất bận, còn phải lo chăm Hy Hy, không biết là có kham nổi thêm chuyện bên này hay không.

“Đúng rồi, lúc chị con đi lấy chồng, ba con có đưa 10% cổ phần công ty. Hiện giờ con sắp kết hôn, cũng sẽ đưa cho con 10% cổ phần như vậy. Mẹ biết hiện giờ con đóng một bộ phim cũng đã mấy ngàn vạn. Nhưng con gái về nhà chồng nếu có chút tiền thì cũng sẽ tự tin hơn, tránh cho người ta lại nói con chỉ biết dùng tiền nhà người khác này

nọ.”

Nhìn mẹ cô, Tô San không nhịn được đỏ mắt lên. Cô thực sự không muốn khóc, nhưng mũi không kiềm chế được bắt đầu thấy chua xót. Cô biết mẹ cô cũng không nỡ gả cô đi. Sau này trong nhà sẽ chỉ còn ba mẹ hai người lủi thủi. Mấy năm gần đây cô lại luôn bận đóng phim, không có thời gian ở bên cạnh ba mẹ nhiều. Có lẽ ba mẹ cũng vì sợ quấy rầy cô đóng phim nên bình thường cũng rất ít khi gọi điện trò chuyện với cô.

“Mẹ yên tâm đi, con sẽ trao đổi lại với chị, con đi rửa chén đây.”

Cô sợ mình không nhịn được sẽ tu lên khóc, chỉ có thể nhanh chóng mang chén đĩa đi vào trong bếp.

Rửa chén xong, Tô San lại đi vào phòng tắm. Cô quyết định nửa tháng rảnh rỗi này cô sẽ không đi đâu cả, ở nhà cùng với ba mẹ cô.

Nằm trên giường, cô mở điện thoại ra lướt mạng, thấy scandal về nam diễn viên ngoại tình kia càng ngày càng nghiêm trọng, còn liên lụy tới rất nhiều nghệ sỹ khác. Còn có tin nhắc đến Đinh Nghiên, nói rằng cô hot girl cặp kè với anh ta là bạn thân của Đinh Nghiên. Có người nói rằng bọn họ là cá mè một lứa này nọ.

Tô San cũng sẽ không nhân dịp này mượn gió bẻ măng, bôi nhọ Đinh Nghiên. Có điều Tiết Chỉ Ngưng thì khác, cô ấy là kiểu người nghĩ sao nói vậy. Có lẽ là do quá ghét Đinh Nghiên, nên gần đây, trong một buổi phỏng vấn, khi phóng viên đề cập tới chuyện này, lời nói của cô ấy thoạt nhìn thì như kiểu bênh vực Đinh Nghiên nhưng thực chất lại cố tình muốn bôi nhọ người ta.

Vì chuyện này mà hình ảnh của Đinh Nghiên trong lòng khán giả càng ngày càng tệ. Có điều công ty quản lý của cô ấy cũng rất thẳng

tay, nói Đinh Nghiên và Tiết Chỉ Ngưng cũng không quá thân thiết, hai người chỉ là bạn bè đồng nghiệp bình thường.

Vì vậy fan hâm mộ của cả hai nhà lại bắt đầu ầm ĩ tranh cãi, càng ngày càng liên lụy tới nhiều người. Tô San chỉ muốn đứng ngoài cuộc, tuyệt đối không để mình bị liên lụy. Lướt lướt xem vài bình luận cãi cọ của cư dân mạng, cô chuẩn bị đi ngủ. Nhưng vừa đặt điện thoại xuống thì chuông lại đột nhiên vang lên.

Nhìn thấy Tạ Duyên gọi tới, Tô San đành bắt máy, mở loa ngoài, cả người thì rúc vào trong chăn. Giọng nói trầm thấp quen thuộc của hắn vang lên:

“Đang ở nhà sao?”

Tô San lăn một vòng trong ổ chăn, nhẹ giọng đáp “uhm” một tiếng.

Nghĩ tới việc phải một thời gian rất lâu nữa tụi cô mới gặp mặt, cô đột nhiên lại cảm thấy nhớ Tạ Duyên.

“Vào Lễ Quốc Khánh, Cục Dân chính nghỉ làm, cho nên ngày hai mươi tám tháng Chín em thấy được không?”

Nghe thấy giọng nói của hắn truyền tới, Tô San suy nghĩ giây lát, tim không hiểu sao cũng bắt đầu đập nhanh hơn:

“Chắc là….được?”

Nói xong, cả người cô lại rúc sâu vào ổ chăn, mẹ cô nói cũng đại khái là ngày này. Có điều nghĩ tới việc chưa hết tháng này đã chính thức trở thành vợ chồng với Tạ Duyên, cô cảm thấy hết thảy mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Cảnh tượng hai người lần đầu tiên gặp nhau vẫn còn rõ mồn một trong trí nhớ, hiện giờ sắp phải kết hôn rồi.

Nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ tinh tế của cô, người ở đầu dây bên kia hơi im lặng một lúc, bỗng nhiên thấp giọng nói:

“Gần đây anh chỉ toàn ăn cơm hộp, thực sự rất dở.”

Không hiểu sao lại cảm thấy hơi đau lòng, không thể tin tưởng Tạ Duyên lại ăn cơm hộp một thời gian dài như vậy. Hắn lại là người vô cùng kén ăn nữa, không chịu ăn một chút thịt nào, chắc chắn không đủ dinh dưỡng. Yên lặng suy nghĩ một lúc, cuối cùng Tô San vẫn kiên trì tuân thủ theo ‘quy định’ của mẹ cô, hỏi thử một câu:

“Em…em không qua được, hay là anh thuê một người giúp việc về đi?”

---Hết Chương 106---

Chương 107: Đăng ký kết hôn

“Em…em không qua được, hay là anh thuê một người giúp việc về đi?”

Cô nói xong, đầu dây bên kia lại hoàn toàn yên lặng, Tô San nhìn vào điện thoại, sau đó lại nhẹ giọng nói:

“Nếu không thì anh qua bên nhà ba mẹ của anh ở mấy ngày đi. Anh thường xuyên bận rộn, lại ở nhà riêng, nên chắc chắn không có nhiều thời gian ở cùng với ba mẹ.”

Cô cảm thấy nếu Tạ Duyên mà về nhà bên đó ở, ba mẹ của hắn chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Cô vừa nói xong, trong điện thoại lại truyền tới một giọng nói trầm thấp thản nhiên:

“Bọn họ đi du lịch rồi.”

Tô San: “……”

Cô ho khan nhẹ một tiếng, nằm trong chăn nhỏ giọng nói:

“Vậy nếu anh ăn cơm hộp thì chọn nhà hàng nào đó có chất lượng một chút, dù sao thì mấy tháng trước anh đi đóng phim cũng toàn ăn cơm hộp mà.”

Nói xong, Tô San cũng cảm thấy hắn quá đáng thương, sợ mình lại mềm lòng chỉ có thể vội vàng nói:

“Em ngủ đây, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon.”

Sau khi cúp máy, Tô San lại nhắn tin cho Triệu Đồng, nói anh ta thường xuyên mang đồ ăn có nhiều dinh dưỡng qua cho Tạ Duyên. Thực ra bên ngoài có rất nhiều nhà hàng nấu đồ ăn cũng khá ngon.

Giữa tháng Chín phim “Li Cung” mới khởi quay, nhưng hiện giờ nhà sản xuất cũng ra ra thông báo chính thức rồi. Đây cũng là lần đầu tiên Tô San biết được toàn bộ thông tin liên quan tới dàn diễn viên tham gia trong phim. Lúc trước Diêu Nhân cũng chỉ nói sơ qua với cô là đội ngũ diễn viên không tồi, bởi vì danh tiếng của đội ngũ chế tác và đạo diễn cũng không phải tầm thường.

Diễn viên đóng vai nam chính là Mạnh Tiêu, một nam diễn khoảng trên dưới ba mươi tuổi khá nổi trong mảng truyền hình trong mấy năm gần đây, đã từng có một lần lấy được giải thưởng Nam diễn viên xuất sắc nhất. Bình thường cũng không có scandal gì, vì vậy hình tượng của anh ta trong lòng khán giả cũng khá tốt.

Đất diễn của vai nam thứ là Tam Hoàng Tử tương đối nhiều, diễn viên thủ vai là một nam diễn viên trẻ cũng được rất nhiều người yêu thích. Mặc dù có ngoại hình kiểu thư sinh trắng trẻo đẹp trai, nhưng diễn xuất lại khá tốt, chưa từng đóng phim thần tượng bao giờ mà từ khi debut đến giờ vẫn chỉ luôn trung thành với thể loại chính kịch. Còn những nam diễn viên khác trong đoàn cơ bản cũng đều là những diễn viên rất có thực lực.

Còn vị trí của Đường Toàn trong bộ phim này tương đối đặc biệt. Bởi vì với địa vị của cô ấy ở trong giới giải trí mà nói, không thể nào lại đi làm nữ phụ để làm nền cho cô. Vì vậy chắc chắn lúc quay phim, vai diễn của cô ấy cũng sẽ có một chút khác biệt, cũng không hẳn là nữ phụ. Vai của Đường Toàn là con gái của Thái Phó, cuối cùng bị đính

hôn cho nam chính là Đại Hoàng tử. Có điều cả hai người đều không có tình cảm gì với nhau, chỉ bởi vì Hoàng Thượng tứ hôn mà bị ép phải thành thân. Nàng ấy cũng đã có người trong lòng nhưng lại không thể ở bên nhau được. Lúc đó thì nữ chính vẫn còn nhỏ, đến lúc nữ chính đã dần lớn hơn. Vì có một lần ngoài ý muốn, người trong lòng của nữ thứ bị người ta hãm hại mà bỏ mạng. Sau đó có người vu oan cho nữ chính là thủ phạm, vì vậy nữ thứ chuyển sang căm hận nữ chính, rất nhiều lần lén ngáng chân nàng.

Còn những nữ diễn viên khác trong đoàn cũng có năng lực diễn xuất không tồi, không có ai từng phẫu thuật thẩm mỹ, thoạt nhìn mỗi người một vẻ. Sau khi đoàn phim công bố danh sách diễn viên tham gia, cũng không ngoài dự đoán, anti-fan lại vào bình luận công kích cô.

Cư dân mạng A: “Có bạn trai lót đường thay cho tốt thật đấy, khiến cho một đám ngôi sao có tên tuổi như vậy đóng vai phụ để làm nền cho Tô tiểu thư, còn dùng một chân để đè ép mấy người như Đường Toàn, Mạnh Tiêu. Tô tiểu thư đúng là thiên hạ vô địch *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng B: “Trên poster còn đứng trước cả nam chính, xin lỗi cho tôi nói thẳng, địa vị của Tô Tiểu thư trong giới truyền hình còn chưa lớn được đến như vậy đâu a *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Muốn tranh cãi về vị trí trên poster thì vui lòng trước hết nên xem kỹ cốt truyện đi được không? Bộ phim này là nói về cuộc đời của nữ chính, nữ chính đứng đằng trước thì có gì là sai?”

Cư dân mạng D: “Bọn anti-fan thật nực cười, năm nay cả ba bộ phim của Tô Tô đều được đánh giá cao đấy nhé! Cả phim ‘Chút ánh sáng rực rỡ’ cũng có tỉ suất người xem cao nhất trong tháng, nhìn lại mấy

tiểu hoa đán khác có ai có được thành tích như vậy?”

Cư dân mạng E: “Tôi chỉ là người qua đường nói một câu, không thể không thừa nhận Tô San có được quá nhiều cơ hội tốt, có điều năng lực diễn xuất của cô ấy cũng không còn gì phải bàn cãi *vừa cười vừa khóc*”

Có rất nhiều người vào tranh cãi với nhau về vấn đề này, Tô San cũng đã quen rồi. Đến ngày phim khởi quay, Diêu Nhân đi cùng với cô. Nghi thức khởi quay được cử hành tại phim trường, bên ngoài đã có rất nhiều phóng viên chờ ở đó. Khi Tô San tới, những người khác gần như cũng đã có mặt đông đủ. Chờ đến 10 giờ rưỡi thì chính thức bắt đầu thắp hương.

Đoàn làm phim cũng không chính thực nhận phỏng vấn, Tô San cũng vậy. Chỉ có một vài nghệ sỹ khác đứng ra trả lời phỏng vấn mà thôi. Còn Tô San thì về phòng trang điểm để tạo hình cho cảnh quay đầu tiên.

Hiện giờ không giống như trước đây nữa, cô được sử dụng riêng một phòng trang điểm, hơn nữa có được đãi ngộ tốt nhất, nào là trang phục, đồ trang điểm cũng có chất lượng tốt nhất. Bộ phim này cảnh diễn của nữ chính khá là nhiều. Đóng vai nữ chính lúc còn nhỏ là một diễn viên nhí, đến lúc nữ chính trưởng thành sẽ là Tô San đóng. Cô đã ký hợp đồng với đoàn làm phim là sẽ quay trong vòng bốn tháng, bởi vì cảnh quay của cô quá nhiều. Cát xê của cô trong phim này cũng không quá cao, thù lao trọn gói cả bộ phim là hai ngàn năm trăm vạn tệ. So với những bộ phim thần tượng hiện giờ mời cô đóng đều đề ra mức thù lao khoảng ba bốn ngàn vạn thì phim này thấp hơn nhiều. Nhưng cô cũng không thấy cần phải có thù lao cao làm gì, bù lại, cô thích việc đoàn làm phim sử dụng tiền đó để đầu tư cho trang phục và tạo dựng hình ảnh nhiều hơn.

Cảnh quay dùng để khởi quay cho bộ phim là cảnh lần đầu tiên gặp mặt giữa nam chính và nữ chính. Do nữ chính bị nữ thứ sai chó chạy tới cắn rách váy nữ chính. Nàng chỉ có thể đứng sau một tòa núi giả để chờ cung nữ mang trang phục khác tới đây, nhưng lại vô tình chạm mặt nam chính. Nam chính rất bất ngờ là nữ chính lại không sợ mình, đột nhiên cảm thấy tò mò về thân phận của nàng. Sau đó hắn giúp nàng đi tìm cung nữ tới đây, nữ chính choàng lấy chiếc áo choàng mà cung nữ mang đến để trở về.

Sau khi đã tạo hình xong xuôi, Tô San đi ra ngoài sân của phim trường. Đạo diễn đang ngồi sau máy theo dõi nói chuyện gì đó với trợ lý đạo diễn. Thực ra Tô San cũng rất tò mò, vị đạo diễn này tại sao lại kiên trì nhất định chờ cho bằng được cô đồng ý đóng vai này.

"Tô San, cô tới đây."

Nghe thấy có người gọi, Tô San lập tức từ phía núi giả chạy qua chỗ máy theo dõi. Đạo diễn vừa ngồi nhìn kịch bản, vừa nhấn mạnh:

"Lát nữa sẽ quay từ phía bên phải của cô, sau đó cô đứng ló đầu ra một chút."

Tô San cũng nhìn vào kịch bản, gật gật đầu. Sau khi các nhân viên đã dựng cảnh hoàn tất, cô liền cởi áo khoác đưa cho Tiểu Chu, ngay lập tức một làn gió lạnh ập tới khiến tà váy bay bay.

Tô San hít một hơi thật sâu, sau đó đi ra đằng sau núi giả. Cho đến khi đạo diễn hô "Action!" thì máy quay chậm rãi di chuyển từ phía ngoài núi giả dần lại gần.

Cả người Tô San dán lên vách đá, mắt đảo đảo vài vòng, tay đặt trên vách đá, sau đó ló đầu ra nhìn. Khi máy quay chiếu tới mặt nàng, từ hướng con đường rải đá cuội đằng kia có hai bóng người đi tới đây.

Nhìn thấy có người tới, nàng lập tức lui lại nấp phía sau tảng đá. Nhưng do nàng cử động quá mạnh khiến có một khối đá vụn lăn ra, lọt vào trong tầm mắt của hai người kia.

Tô San hoảng sợ, nhưng vẫn chỉ nấp sau núi giả không dám lên tiếng. Mà hai người đứng đó cũng bắt đầu lại gần bên này.

“Điện hạ?”

Người tùy tùng nhìn về phía nam nhân còn lại, lên tiếng với vẻ mặt dò hỏi.

Nam nhân kia xua xua tay, ánh mắt nhìn về hướng đằng sau núi giả:

“Chỉ là một con mèo hoang mà thôi.”

Mặc dù miệng thì nói như thế, nhưng hắn vẫn chậm rãi cất bước lại gần núi giả. Người tùy tùng thì đứng đó không đi theo nữa.

Khi màn ảnh chuyển sang khuôn mặt của Tô San, lúc nàng nghe thấy câu nói của người kia thì thở phào nhẹ nhõm.

“Ngươi đang làm gì?”

Đột nhiên một giọng nói vang lên dọa Tô San giật mình. Nàng hiện đang tựa lưng vào vách đá, mắt mở thật lớn nhìn về phía nam nhân đột nhiên xuất hiện, mắt thoáng nhìn qua trang phục bằng gấm ở trên người hắn, sau đó hơi cụp mí mắt, nhẹ giọng nói:

“Y…y phục của tôi bị hỏng, đang chờ cung nữ tới.”

Đoạn diễn này rất khó xử lý, nếu sơ suất thì sẽ khiến cho khán giả có cảm giác nữ chính vì nhận ra thân phận của nam chính không đơn

giản nên mới giả vờ tỏ vẻ đáng thương. Có điều ngữ điệu của Tô San lại không mang vẻ đáng thương yếu đuối, chỉ có vẻ lúng túng xấu hổ của một cô gái mới lớn lại thêm một chút quật cường.

Đạo diễn ngồi đằng sau máy theo dõi cũng rất chăm chú nghiêm túc nhìn chằm chằm vào màn hình.

Mạnh Tiêu nhìn cô gái có khuôn mặt tinh xảo ở trước mặt. Anh ta đã từng nghe nói tới Tô San, dù sao thì năm nay cô ấy hot như vậy, ngày nào cũng xuất hiện trên bảng xếp hạng hot search, không biết mới là lạ. Chẳng qua Mạnh Tiêu không ngờ rằng diễn xuất của cô ấy cũng khá tốt, có thể xem là người có năng lực diễn xuất nổi bật trong số mấy tiểu hoa đán trẻ tuổi mà anh ta từng biết.

“Hử? Ngươi là công chúa sao? Sao bổn điện hạ chưa từng gặp hoàng muội là ngươi bao giờ?”

Hai tay bắt chéo sau lưng, mày nhướng lên, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng trên người nàng.

Tô San vẫn đang dựa lưng lên vách núi giả, nghe vậy thì chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt chớp chớp lúng túng, sau đó giải thích:

“Ta không phải là công chúa, ai quy định cứ ở trong hoàng cung thì chắc chắn phải là công chúa chứ?”

Câu sau nàng nói nhỏ tới mức chỉ như tiếng muỗi kêu. Mạnh Tiêu lại nhìn lên mặt nàng, sau đó định tiến lên một bước. Tô San đứng đó lập tức dơ tay ra, nói với vẻ kháng cự:

“Ngươi đừng tới đây, hiện giờ trang phục của ta không chỉnh tề, cung nữ của ta cũng sắp tới rồi.”

Nói xong, có vẻ thật sự nghe thấy tiếng gọi của cung nữ, Tô San lập tức nhìn thẳng vào hắn nói:

“Ngươi thấy đấy, có người tới tìm ta rồi.”

Nàng vừa dứt lời, Mạnh Tiêu lại nhìn kỹ nàng một lần, sau đó xoay người biến mất khỏi phạm vi của máy quay.

“Cắt!”

Đạo diễn hô lên xong, chuyên viên trang điểm lập tức đi tới dặm thêm phấn cho cô và sửa sang lại kiểu tóc. Còn ánh mắt của mấy diễn viên khác đứng xung quanh nhìn cô với vẻ khác lạ. Lúc trước có rất nhiều người thổi phồng rằng diễn xuất của Tô San rất tốt. Bọn họ cũng chỉ nghĩ đó là chiêu trò marketing mà thôi, dù sao thì phần lớn mấy tiểu hoa đán hiện nay diễn xuất tốt thì cũng chỉ toàn giới hạn trong dòng phim thần tượng. Nhưng không ngờ bây giờ tận mắt nhìn thấy, diễn xuất của cô ấy đúng là không tệ.

Một loạt cảnh quay trong đoạn này quay rất thuận lợi. Đây cũng là lần đầu tiên Tô San và Mạnh Tiêu gặp mặt ở ngoài đời, vì vậy cảm giác lạ lẫm thể hiện rất đúng với kịch bản. Đạo diễn cũng là do đã xem qua phim điện ảnh ‘Loạn thế chi ca’ do Tô San đóng nên ông mới nghĩ rằng cô ấy sẽ phù hợp với vai diễn này. Thực ra đây là một quyết định rất liều lĩnh, nhưng hiển nhiên là, trực giác của ông không hề sai.

Sau khi đã sửa soạn lại xong, Tô San lại đi qua chỗ máy theo dõi, Mạnh Tiêu cũng đang đứng ở đó. Đạo diễn nhìn lại toàn bộ cảnh quay một lượt, sau đó nói với hai người:

“Đoạn này rất tốt, có điều vẫn có một chỗ không được hoàn hảo, ánh mắt của hai người hơi lệch. Khi máy quay chiếu tới gần, phải nhìn

máy quay như là người đang nói chuyện với mình, ánh mắt lúc đó phải dừng lại lâu thêm một chút, vậy mới thể hiện được cảm giác của cảnh gặp mặt nhau lần đầu tiên. Có lẽ là do hai người còn chưa đủ sự ăn ý với nhau nên mới vậy, dần dần về sau sẽ tốt hơn.”

Nghe đạo diễn nói vậy, Tô San cũng gật gật đầu, Mạnh Tiêu đứng bên cạnh cũng không nhịn được khẽ cười nói:

“Là do tôi không có chú ý dẫn dắt cô ấy, những chi tiết như thế này cô ấy không chú ý tới là điều bình thường.”

Thấy anh ta còn nhận lỗi về bản thân mình, Tô San cũng cười khách sáo với anh ta một cái:

“Là do tôi không chịu chú ý những chuyện đó, lần sau nhất định tôi sẽ làm tốt hơn.”

Nói xong, cô liền cầm lấy tập kịch bản đi khỏi. Nhìn hình bóng cô khuất dần khỏi tầm mắt, ánh mắt Mạnh Tiêu hơi trầm xuống, vẻ mặt sâu xa. Mọi mặt của cô Tô San này đều rất hợp khẩu vị của mình, đáng tiếc là đã có bạn trai rồi.

Mấy cảnh sau, Tô San chú ý những điều đạo diễn đã nhắc lúc nãy, nhưng còn bị NG hai lần mới xong. Đạo diễn yêu cầu với cảnh quay khá nghiêm khắc, mỗi cảnh quay xong đã tốt rồi nhưng lại muốn tốt hơn. Đến khi tối về tới khách sạn đã là mười giờ.

Trong đoàn cũng có khá nhiều diễn viên nữ, trong lúc ở phim trường cũng có xảy ra xung đột, chẳng hạn như chuyện giành giật trang phục hay chuyên viên trang điểm. Có một nữ diễn viên trong đoàn còn cho người qua nói muốn lấy một chuyên viên trang điểm của Tô San qua làm cho cô ta. Cô ta là một nữ diễn viên khá nổi tiếng trước đây, có lẽ làm vậy vì nghĩ rằng hiện giờ mình vẫn còn nổi tiếng như

trước. Có điều Tô San thẳng thừng từ chối, cái gì của cô thì là của cô.

Khác biệt là, kiểu ngôi sao nổi tiếng như Đường Toàn thì lại không phải là người thích hơn thua với người khác. Thỉnh thoảng cô ấy còn chỉ dạy cô một vài điều khi đóng phim, Tô San cũng rất hay trao đổi này nọ với cô ấy.

Ngày hai mươi bảy tháng Chín, Tô San xin nghỉ nửa ngày. Qua buổi trưa lập tức trở về khách sạn. Đối với việc ngày mai đi đâu Tô San cũng chỉ nói sơ sơ với Đường Toàn mà không nói rõ ràng. Nhìn thấy cô thu dọn đồ đạc, tinh thần phơi phới ra khỏi phim trường, Đường Toàn ngồi trên ghế uống cà phê nhịn không được cười cười trêu chọc:

“Mặt mày hớn hở quá nha.”

Mấy nhân viên đoàn ở xung quanh nghe cô ấy cảm thán thì không hiểu ý của cô ấy là gì, còn Tô San thì mang theo tâm trạng ngại ngùng xấu hổ cúi gằm mặt nhanh chóng đi khỏi.

Về lại khách sạn thu dọn đồ đạc, cô cùng Tiểu Chu lập tức ra sân bay. Trên đường đi vào còn bắt gặp một vài fan hâm mộ, đứng lại chụp ảnh chung xong rồi mới đi vào phòng chờ. Khi về đến nhà thì đã là chín giờ tối. Mẹ cô thấy cô về thì cũng không nói gì, vẫn ngồi trên sô pha đắp mặt nạ.

Tô San đi vào phòng tắm rửa, sau đó đi ra vô tình nhìn thấy trong ngăn kéo của cô có đặt sổ hộ khẩu. Chắc chắn là do mẹ cô đã đặt vào đó, đột nhiên sống mũi cảm thấy ngèn ngẹn, nhưng Tô San cũng không biết phải làm sao, nằm trên giường lăn qua lộn lại mãi không ngủ được. Mở điện thoại ra lại không biết phải nói gì với Tạ Duyên, cứ thổn thức như vậy tới hơn nửa đêm mới dần thiếp đi.

Ngày hôm sau Tô San bị tiếng la của mẹ cô đánh thức. Mò mò mở điện thoại ra thì thấy đã là tám giờ sáng, vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng mẹ cô ở dưới lầu, Tô San hô lên đáp lại một tiếng sau đó lập tức đi vào phòng tắm đánh răng, rửa mặt. Đi xuống lầu, đột nhiên nhìn thấy trên sô pha có một hình bóng quen thuộc đang ngồi đó, hắn đang trò chuyện gì đó với ba của cô. Tô San nhìn thấy lập tức giật mình, vội vàng chạy lại về phòng, chọn lựa một bộ quần áo đẹp mắt, sau đó lại trang điểm nhẹ rồi mới chậm rãi xuống lầu.

“Con nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi. Ngay cả chuyện kết hôn của mình mà cũng không chịu để tâm, con bé này thật đúng là quá vô tâm vô tính.”

Mẹ Tô lắc đầu tỏ vẻ bất lực, vừa đi vừa bưng đĩa trái cây đặt xuống bàn tiếp khách.

Tạ Duyên ngồi trên sô pha cũng chỉ mỉm cười nhẹ:

“Không sao ạ, thời gian đã hẹn với họ là 10 giờ rưỡi, bây giờ còn rất sớm.”

“Như vậy thì cũng phải để ý chứ, lề mà lề mề, ai biết đi đường có bị kẹt xe hay không.”

Mẹ Tô vẫn rất bất mãn trừng mắt với Tô San một cái.

Tô San chỉ bĩu môi, sau đó đi vào phòng ăn, ăn qua loa bữa sáng, còn Tạ Duyên thì vẫn ngồi trong phòng khách nói chuyện với mẹ cô. Sau khi ăn sáng xong, cô đi ra giục hắn đi cho kịp giờ.

“Đi thôi, đi thôi, nhìn thấy mẹ em còn gấp gáp hơn cả em nữa.”

Tô San vừa dứt lời, mẹ Tô lập tức giơ tay ra cốc vào trán cô một cái:

"Con nói lại một nữa thử xem!"

Tạ Duyên vừa đứng dậy, Tô San bị dọa sợ lập tức lui ra núp sau lưng hắn, kéo tay áo của hắn, đầu ló ra nói với mẹ của cô:

"Không nói, không nói. Đợi lúc con về nhất định sẽ tự tay nấu cho ba mẹ một bữa thật thịnh soạn là được chứ gì!"

Nghe thấy cô nói vậy, mẹ Tô lại mang theo vẻ mặt không quan tâm lắm, hừ lạnh một tiếng:

"Đi nhanh nhanh đi, đứng đó mà lải nhải dông dài. Con mà biết nấu cơm gì chứ, không đốt cháy phòng bếp đã may lắm rồi."

Nghe vậy, Tạ Duyên không thể không quay đầu lại nhìn Tô San thêm một cái. Không hiểu sao mẹ vợ lại nói như vậy, không lẽ khẩu vị của cả nhà mẹ vợ đã kén chọn đến mức cho dù đồ ăn của Tô San nấu nhưng vẫn không hài lòng sao?

Thấy hắn vẫn còn đang nhìn nhìn mình, Tô San lập tức kéo kéo tay áo của hắn:

"Anh nhìn gì vậy?"

Tỉnh táo lại, Tạ Duyên lập tức quay sang chào hỏi ba Tô mẹ Tô rồi kéo Tô San đi ra khỏi nhà.

Thời tiết hôm nay hơi âm u, gió thổi khiến Tô San cảm thấy hơi lạnh. Cô quay mặt sang thấy Tạ Duyên còn mới cắt tóc, trời lạnh như vậy mà cũng chỉ mặc áo quần bình thường, có điều tay hắn vẫn rất ấm áp. Tô San cúi đầu, trong một khoảnh khắc không biết phải nói gì.

“Mấy ngày nữa em mang đồ chuyển qua chỗ anh đi.”

Tạ Duyên nắm chặt lấy bàn tay lạnh như băng của cô, nhẹ giọng nói.

Tô San hơi ngẩng đầu lên, nhìn qua sườn mặt tuấn tú của hắn:

“Vẫn còn chưa cử hành hôn lễ mà.”

Nghe vậy, người bên cạnh đột nhiên cúi đầu, nhìn cô với ánh mắt sáng quắc:

“Ai nói với em là phải như vậy?”

Thấy vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của hắn, Tô San lập tức nhanh chóng thỏa hiệp:

“Được, được, được, em dọn qua là được chứ gì.”

Thực ra cũng chẳng có gì nhiều để thu dọn cả, đồ đạc của cô gần như đều để ở bên nhà của Tạ Duyên hết rồi, chỉ cần đến lúc đó đi người không qua là được.

Nghe vậy, Tạ Duyên mới vừa lòng không nói gì nữa, kéo tay cô nhanh chóng đi qua chỗ xe đang đậu.

Sau khi ngồi vào trong xe, Tô San thấy Hạ Hoa cũng ngồi bên trong, chắc là do sợ ở Cục Dân chính có nhiều người quá, sẽ xảy ra sự cố. Anh ta ngồi đằng trước lái xe, cô và Tạ Duyên thì ngồi ở hàng ghế sau. Nhìn thấy Tô San, Hạ Hoa còn cười nói:

“Chúc mừng, chúc mừng.”

Tô San đỏ mặt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, tim không hiểu sao bắt đầu đập dồn dập, giống như cô sắp sửa phải lên pháp trường vậy. Từ trước tới giờ, cô chưa bao giờ cảm thấy hồi hộp lo lắng như bây giờ.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo gió màu vàng nhạt, bên trong là một chiếc váy dài kẻ ca rô đen trắng. Mặc dù mặc khá dày nhưng thoạt nhìn cả người cô vẫn rất mảnh khảnh, tinh tế, phần eo nhìn càng nhỏ hơn. Không biết có phải do ảo giác của Tạ Duyên không mà hắn thấy Tô San lại gầy hơn rồi.

"Bên ngoài có hoa sao?"

Hắn ghé đầu qua, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô.

"Hả?"

Tô San mang theo vẻ khó hiểu quay đầu lại, đột nhiên đụng phải ánh mắt đen nhánh sâu thăm thẳm của hắn. Một lúc sau cô mới ho nhẹ một tiếng che giấu sự lúng túng, trả lời:

"Không phải, em chỉ cảm thấy thời tiết hôm nay đúng là không tồi."

Hạ Hoa: "……"

"Vậy sao?"

Tạ Duyên khẽ nhướng mày, sau đó nhắm hờ mắt, dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi:

"Vậy em tiếp tục ngắm đi, hiếm khi có ngày thời tiết tốt như hôm nay."

Ngoài trời âm u một mảnh, Tô San thật sự chỉ muốn vả miệng mình

một cái. Nhưng hiện giờ cô thật sự rất hồi hộp, hồi hộp lo lắng tới mức cảm giác trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cục Dân Chính cách nhà cô cả bốn mươi phút đi xe, nhưng Tô San lại cảm thấy bốn mươi phút này chỉ nháy mắt một cái đã trôi qua. Cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng thì xe đã tới nơi rồi.

“Tôi xuống trước xem bên trong có nhiều người không, lát nữa hai người cũng nhanh chóng đi vào đi nhé.”

Hạ Hoa nói, sau đó đẩy mở cửa xe ra bước xuống.

Tô San căng thẳng ngồi đó, tim đập nhanh đến mức cực hạn.

Thấy cô có vẻ hồi hộp, bất an, Tạ Duyên nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, ghé mặt lại gần hôn nhẹ lên môi cô một cái, giọng nói trầm ấm:

“Tin tưởng anh.”

Hai người nhìn vào mắt nhau. Tô San nhìn thấy rõ hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt hắn, không hiểu sao tâm trạng dần dần thả lỏng. Trong lúc vẫn còn đang mơ màng ngơ ngác thì bị kéo đi vào trong Cục Dân Chính. Bởi vì do đã hẹn trước nên cũng không cần lấy số chờ, tuy vậy vẫn còn vài trình tự thủ tục phức tạp, khoảng một tiếng đồng hồ mới xong xuôi hết thảy. Trong lúc làm thủ tục, một nhân viên của Cục còn kích động chụp chung với hai người tụi cô mấy tấm ảnh nữa.

Sau khi Tô San cầm trong tay giấy chứng nhận kết hôn đi ra, bầu trời không ngờ lại dần dần trở nên trong xanh hơn. Tạ Duyên đứng bên cạnh cô, nhìn lên bầu trời trước mặt, khóe miệng hơi cong lên, mang theo ý cười vui vẻ nói:

“Thời tiết hôm nay đúng là không tồi.”

Hạ Hoa đứng bên cạnh chỉ biết thở dài. Trai ế lâu năm như Tạ Duyên chưa gì đã kết hôn rồi, thật sự khiến anh ta cảm thấy không thể tin được. Dù sao bây giờ cũng không còn việc gì của anh ta nữa, vì vậy Hạ Hoa rất nhanh chóng đi ra bắt taxi đi khỏi. Còn Tô San và Tạ Duyên thì lên chiếc xe lúc nãy trở về.

Ngồi trên ghế phụ, Tô San cất giấy đăng ký kết hôn vào trong túi xách, hiện giờ lại hoàn toàn không còn cảm giác hồi hộp như lúc nãy nữa. Vừa lúc này điện thoại của cô đột nhiên vang lên, thấy là mẹ gọi tới, Tô San lập tức bắt máy.

Nghe mẹ cô hỏi, Tô San chậm rãi trả lời:

“Dạ, con với Tạ Duyên xong việc rồi, hiện giờ đang chuẩn bị về.”

Đầu dây bên kia lại nói thêm hai ba câu sau đó Tô San mới cúp máy. Cô thắt dây an toàn vào, rồi quay sang nói với người ngồi bên cạnh:

“Anh đi nhanh lên, mẹ đang ở nhà đợi chúng ta về ăn cơm.”

Cô nói xong, tay Tạ Duyên đang đặt trên tay lái lại đột nhiên buông xuống, ghé đầu qua nhìn cô nói:

“Em vừa mới gọi anh là gì?”

“Cái gì cơ?”

Tô San ngơ ngác nhìn hắn, không hiểu gì.

Một tay đặt trên vai cô, Tạ Duyên nhìn chằm chằm vào mắt cô, thấp giọng nói:

“Từ nay về sau phải gọi anh là ông xã.”

---Hết Chương 107---

Chương 108: Thử áo cưới

“Từ nay về sau phải gọi anh là ông xã.”

Hắn vừa nói dứt lời, Tô San lập tức đỏ mặt, quay đi không thèm nhìn hắn:

“Hiện giờ là thời đại nào rồi, giới trẻ bây giờ chẳng còn ai gọi như vậy nữa.”

Nghe vậy, Tạ Duyên lại hơi nhướng mày, thích thú hỏi:

“Vậy giới trẻ bây giờ thường gọi như thế nào?”

Hắn lại ghé người lại gần, kề bên tai cô khẽ nói:

“Anh yêu?”

Hơi thở ấm áp của hắn phả ra bên tai, Tô San lập tức đưa tay đẩy hắn ra:

“Mau lái xe!”

Tạ Duyên càng ngày càng không có giới hạn!

Nhìn thấy khuôn mặt hồng hồng của cô, Tạ Duyên khẽ cười một tiếng sau đó nhấn chân ga. Hai người cũng đã ở bên nhau một thời gian dài như vậy, hắn cảm thấy da mặt của Tô San vẫn rất mỏng.

Đến khi về đến nhà, Tô San thấy mẹ cô đã làm ra một bàn ăn rất

hoành tráng. Do tối nay cô còn phải chạy về phim trường vì vậy cũng không ở lại được bao lâu, đừng nói tới chuyện dọn qua nhà của Tạ Duyên, chỉ có thể để hắn đưa cô ra sân bay mà thôi.

Mấy ngày sau vẫn chỉ tập trung quay phim, Tô San cũng không xin nghỉ ngày nào, chỉ có Tạ Duyên thỉnh thoảng có vài lần tới phim trường thăm cô. Cho đến gần cuối năm, áo cưới được làm xong, cô lại bị gọi đi thử đồ.

Áo cưới theo kiểu truyền thống đã hoàn thành, từng đường kim mũi chỉ đều là do những thợ có tay nghề hàng đầu thêu lên. Có điều, Tô San cảm thấy phần hoa văn ở mép tay áo không được đẹp cho lắm, vì vậy, buổi tối lúc rảnh rỗi lại tranh thủ mang kim chỉ ra sửa lại một chút.

Còn chiếc áo cưới mang kiểu Tây thì cũng là mời nhà thiết kế hàng đầu để thiết kế. Tô San cũng có từng nhìn thấy cô ấy một lần, trong một lần tham dự sự kiện thời trang nào đó, nhà thiết kế này rất nổi tiếng.

Ngày hôm đó tuyết rơi nhẹ, đến lúc Tô San, Tạ Duyên cùng với Diêu Nhân cùng đi tới studio, tất cả nhân viên ở đó còn đang họp. Đợi một lát, có vài người từ trong phòng họp đi ra, đi đầu tiên là một phụ nữ mặc một chiếc áo măng tô màu đen bó sát cả người, mái tóc màu nâu được uốn thành lọn lớn. Cô ấy nhìn thấy tụi cô lập tức tiến lên chào hỏi:

“Ngại quá, do lúc nãy đang bàn bạc mẫu thiết kế với các đồng nghiệp cho nên ra hơi trễ, không khiến các vị đợi lâu chứ hả?”

Tô San cười cười bắt lấy bàn tay cô ấy đang giơ ra, nhẹ giọng cười nói:

“Chúng tôi cũng chỉ vừa mới đến cách đây không lâu.”

An Lệ nhìn cô gái đứng trước mặt, mặc dù cô ấy mặc một chiếc áo khoác nỉ trên người nhưng thoạt nhìn cũng thấy được vóc dáng rất xinh đẹp, hơn nữa da vô cùng đẹp. Cô lại nhìn sang Tạ Duyên đứng cạnh một cái, sau đó cong khóe môi cười nói:

“Mời mọi người đi với tôi nhé.”

Nghe vậy, Tô San và Tạ Duyên liền đi theo cô ấy đi tới một căn phòng khác. Trong phòng treo vài bộ trang phục, đặc biệt có một chiếc váy cưới trắng như tuyết được treo lên cao, phần đuôi váy dài quết đất.

Đi tới trước chiếc áo cưới, An Lệ chỉ vào phần vai áo, rồi lại liếc nhìn qua Tạ Duyên nói:

“Tôi đã thiết kế dựa theo yêu cầu của anh, thêm phần tay áo trễ vai, cho dù khom lưng xuống cũng không sợ bị lộ. Hơn nữa kiểu này cũng không phải là kiểu chú trọng thể hiện đường nét cơ thể, phần từ eo trở xuống là kiểu váy xòe, mặc vào cũng không quá bó sát. Bây giờ có thể để Tô San mặc thử vào xem còn gì cần sửa không.”

Nghe An Lệ nói, Tô San lại nhìn sang Tạ Duyên với vẻ mặt khác thường. Bây giờ cô mới đột nhiên nhớ ra, mấy bộ quần áo bình thường Tạ Duyên mua cho cô cũng đều có kiểu dáng rất kín đáo, bảo thủ.

“Uhm, vậy thử xem sao.”

Tạ Duyên nhìn qua bộ váy cưới này một lượt, sau đó nhìn sang Tô San đang đứng bên cạnh:

“Em đi vào thử đi, nếu không thích chỗ nào thì nói họ sửa lại.”

Tô San không nói gì, hơi bĩu môi đi theo hai nhân viên của studio vào phòng thử đồ. Tất nhiên là bộ áo cưới này một mình cô chắc chắn không thể nào tự mặc vào được.

Nhìn thấy cấp trên của mình đang đứng nói chuyện với Tạ Duyên, mấy nhân viên trong studio đều không nhịn được lại lấy điện thoại ra chụp lén mấy tấm, tuy nhiên lại không dám đăng lên mạng, dù sao đây cũng là sự riêng tư của khách hàng. Chẳng qua tưởng tượng tới việc Tạ Duyên sắp sửa kết hôn với Tô San, tụi cô cảm thấy mình đã biết được tin tức độc quyền số 1. Vì trên mạng hiện giờ hoàn toàn không có một chút động tĩnh nào, vậy mà hai người này đã chuẩn bị hôn lễ rồi.

Trước đây An Lệ cũng đã từng xem phim điện ảnh do Tạ Duyên đóng. Sau đó cô còn nghe nói có một nhãn hiệu thời trang rất cao cấp muốn mời anh ta làm người phát ngôn nhưng cuối cùng bị Tạ Duyên từ chối. Lúc đó rất nhiều người trong giới thời trang, bao gồm cả cô đều rất khó hiểu, vì đây là một cơ hội đặc biệt, có thể giúp anh ta nhanh chóng nâng cao địa vị của mình trong giới thời trang. Nhưng sau này cô mới hiểu được, Tạ Duyên người ta vốn dĩ không có ý định đặt chân vào giới này.

Có điều một thời gian ngắn trước đây, cô lại bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại từ Công ty Giải trí Hoa Nham, nói muốn mời cô thiết kế áo cưới. Vào thời điểm nghe thấy là đám cưới của Tạ Duyên, cô chỉ cảm thấy không thể tin được, hai người mới công khai chưa tới nửa năm thì đã kết hôn rồi. Hơn nữa trong một năm trở lại đây, Tô San cũng vô cùng hot. Hai người đều đang ở trong thời kỳ đỉnh cao của sự nghiệp thì đùng một cái muốn kết hôn. Ở một nơi luôn xem lợi ích là điều quan trọng nhất như giới giải trí thì chuyện này là chuyện vô cùng hiếm có.

Mất hơn mười phút mới mặc xong, Tô San đưa tay nhấc nhẹ làn váy lên từ phòng thay đồ đi ra. Hai nhân viên kia cũng đi đằng sau nâng váy phụ cô. Tạ Duyên nãy giờ đang trao đổi với An Lệ về mẫu khăn đội đầu, hình như nghe được tiếng gì đó, đột nhiên quay đầu sang liền thấy người con gái mặc váy cưới đứng dưới ánh đèn sáng lấp lánh của khu vực thử đồ.

Mấy nhân viên studio đứng bên ngoài cũng nhìn Tô San với vẻ kinh ngạc vì trông cô quá xinh đẹp. Mặc dù phải nói rằng, đã lăn lộn trong giới giải trí tất nhiên sẽ chẳng có mấy người xấu, nhưng vẻ ngoài của Tô San thật sự là rất nổi bật trong giới, vóc dáng thì mảnh mai, nhưng lại rất quyến rũ, đặc biệt là làn da trắng đến mức gần như phát sáng ở dưới ánh đèn chói lóa lại giống như được phụ trợ thêm.

Cô gái trước mặt da dẻ trắng nõn, phần đầu vai hơi lộ ra, phần vải ren khiến phần xương quai xanh thoắt ẩn thoắt hiện. Mặc dù kiểu váy xòe nhưng vẫn không che dấu được đường nét thân hình xinh đẹp của cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhìn hắn với ánh mắt nghi hoặc, có vẻ hơi khó hiểu.

---Hết Chương 108---

Editor: Cảm ơn các bạn đã đọc và ủng hộ truyện, gần đây có thêm nhiều bạn đọc truyện hơn khiến mình rất vui. Cũng cảm ơn bạn ‘Thanh Thủy’ đã góp ý nhé. Do có nhiều chỗ mình edit xong rồi đăng lên theo từng ngày nên sơ sót định dạng cỡ chữ bị khác mấy chương còn lại, mình đã chỉnh lại rồi. Xin lỗi các bạn, do việc edit và đăng chương không liên tục nên nhiều chỗ còn chưa thống nhất, cả về định dạng và từ ngữ nữa. Thực ra mình cũng tính là sẽ đợi truyện hoàn rồi sẽ chỉnh sửa lại hết một lượt cho thống nhất từ đầu tới cuối. Một lần nữa cảm ơn sự ủng hộ của mọi người nhé *thả tim*.

Chương 109: Ấm áp

Cô gái trước mặt da dẻ trắng nõn, phần đầu vai hơi lộ ra, phần vải ren khiến phần xương quai xanh thoắt ẩn thoắt hiện. Mặc dù kiểu váy xòe nhưng vẫn không che dấu được đường nét thân hình xinh đẹp của cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhìn hắn với ánh mắt nghi hoặc, có vẻ hơi khó hiểu.

Thấy Tạ Duyên chỉ nhìn chằm chằm mình mà không nói gì, Tô San cẩn thận bước qua, mắt chớp chớp với vẻ tò mò:

"Xấu sao?"

"Uhm….theo ý tưởng thiết kế ban đầu của tôi mà nói, đáng lẽ là phải bỏ phần tay áo đi, như vậy sẽ khiến cho bờ vai của cô trông hoàn mỹ hơn. Lúc đó đeo thêm một chiếc vòng cổ nữa sẽ làm xương quai xanh trông rất gợi cảm. Có điều…tùy vào ý của hai người thôi."

An Lệ nhún nhún vai, ánh mắt nhìn qua nhìn lại cả hai con người đứng trước mặt mình. Còn Diêu Nhân đứng gần đó thì cũng đi tới, nhìn Tô San một lượt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thưởng thức:

"Người ta luôn nói, phụ nữ lúc mặc váy cưới là lúc đẹp nhất. Có điều chị cũng cảm thấy không nên có phần tay áo này. Đương nhiên, chỉ cần em mặc vào cảm thấy thoải mái là được."

Tô San nghe vậy cũng cúi đầu nhìn phần tay áo, cô cũng biết là phần tay áo sẽ hơi bó buộc. Nhưng nếu có phần tay áo này cô sẽ cảm thấy tự nhiên hơn, không lo lắng bị lộ ra quá nhiều. Dù sao áo cưới của mình thì mình mặc thoải mái là được rồi.

“Như vậy rất đẹp, không cần sửa nữa.”

Tạ Duyên bỗng nhiên lên tiếng, mi mắt hơi cụp xuống, tới trước mặt Tô San, nhìn chằm chằm cô với ánh mắt sáng quắc:

“Em mau đi thay ra đi.”

Tô San nghiêng đầu, đối diện cặp mắt đen nhánh của hắn, không nhịn được lại cúi đầu nhìn áo cưới trên người mình:

“Vì sao anh lại nói với vẻ miễn cưỡng như vậy?”

Miệng nói đẹp mà không có lấy một cái mỉm cười nào, hơn nữa thoạt nhìn còn có vẻ hơi tức giận.

“Đẹp rồi, đẹp rồi, cặp mắt của Tạ Duyên sắp dán lên người của em luôn rồi.”

Diêu Nhân không nhịn được lại khẽ cười, trong lòng cảm thán, kiểu con gái trẻ tuổi, xinh đẹp, tính tình lại tốt như Tô San đúng là nên được người ta cưng chiều, bao bọc.

Tô San nghe Diêu Nhân nói, lại quét mắt nhìn qua Tạ Duyên, thấy hắn vẫn còn đang nhìn nhìn mình, lập tức đỏ mặt nhấc váy đi vào lại trong phòng thử đồ. Chiếc váy cưới này ít nhất phải nặng bốn năm cân, còn có rất nhiều tầng vải. Mặc dù đẹp nhưng mặc vào, cởi ra rất phiền phức. Đến lúc Tô San thay đồ lại đi ra thì An Lệ và Tạ Duyên lại đang nói chuyện gì đó với nhau. Sau khi cô đi tới thì nghe An Lệ cười nói:

“Áo cưới chúng tôi sẽ cho người chuyển qua nhà anh trước, còn khăn đội đầu thì sửa lại theo ý của anh, lúc đó sẽ mang qua sau

nhé.”

Nghe vậy, Tạ Duyên gật gật đầu, sau đó nắm tay Tô San đi ra ngoài cửa. Tô San nghe nói nhiều người thích làm khăn đội đầu thật dài, sau này nếu sinh con gái thì sẽ dùng nó để may thành váy cho con, ý là kết tinh tình yêu của hai người. Có điều cô cũng chỉ nghe nói vậy thôi, nhưng nhìn qua yêu cầu của Tạ Duyên thì có vẻ hắn cũng có ý này.

“Còn trang phục của anh thì như thế nào, sao em chưa thấy?”

Tô San đi bên cạnh tò mò hỏi.

Tạ Duyên kéo mở cửa xe ra, không nhìn cô, còn Diêu Nhân đi đằng sau thì vẫy vẫy tay chào tụi cô rồi bước lên xe của mình. Sau khi Tô San ngồi vào trong, Tạ Duyên đóng lại cửa rồi với đi vòng qua bên kia, ngồi vào ghế lái.

Hôm nay ngoài trời có tuyết rơi nhẹ, xe đậu ở ngoài cũng có đóng một tầng tuyết mỏng. Tô San ngồi trên ghế phụ nhìn qua Tạ Duyên đang cài dây an toàn, không nhịn được lại khẽ hỏi:

“Sao anh không nói lời nào?”

Chẳng lẽ chiếc váy cưới kia xấu lắm sao? Tạ Duyên vì không muốn làm cô mất mặt nên mới không nói thẳng ra?

Tạ Duyên quay đầu sang, nhìn ánh mắt tò mò của cô, đột nhiên đưa tay giữ lấy gáy của cô, mặt ghé lại gần, hôn nhẹ lên môi cô một cái, rồi nhìn cô với ánh mắt nguy hiểm:

“Em muốn anh nói gì? Em rất đẹp?”

Nói xong, hắn lại vùi đầu chôn bên cổ của cô, hít sâu một hơi:

“Nhưng anh không muốn cho bất kỳ ai thấy được em như vậy.”

Tô San giật mình, đỏ mặt khẽ nói:

“Chiếc váy này đã rất kín đáo rồi, chẳng lẽ khi em mặc vào phải trông thật xấu xí thì anh mới vừa lòng sao?”

Giọng nói nhẹ nhàng tinh tế vang lên bên tai, Tạ Duyên ngẩng đầu đối diện với cặp mắt sáng trong của cô, giọng nói trầm thấp:

“Chỉ có một lần mà thôi, anh có thể miễn cưỡng chịu đựng được.”

“Vậy anh mau đưa em ra sân bay.”

Tô San mím môi, đẩy đẩy hắn.

Tạ Duyên vẫn không nhúc nhích:

“Tối nay em có thể ở lại đây với anh không?”

Nghe vậy, ánh mắt của Tô San khẽ biến đổi, đây là lần đầu tiên Tạ Duyên nói trắng ra như vậy, có điều…

Cô nắm chặt lấy bàn tay to lớn ấm áp của hắn, khẽ nói:

“Chờ đến lúc quay xong bộ phim này, mỗi ngày em đều sẽ ở cạnh anh.”

Tạ Duyên không nói gì, yên lặng vài giây, cuối cùng ngồi thẳng lại trên ghế lái, chậm rãi khởi động xe. Tô San ngồi bên này lẳng lặng ngắm sườn mặt của hắn, thực ra cô cũng hơi mềm lòng rồi, nhưng

mấy cảnh diễn của cô trong phim này quá nhiều, nếu cô chậm một ngày thôi thì cũng sẽ liên lụy tới công việc của những người khác. Vì vậy cô nhất định phải nhanh chóng quay lại phim trường.

Đến khi xe đã dừng lại bên ngoài cổng vào sân bay. Không còn cách nào khác, Tô San chỉ có thể quay qua nhìn người nào đó bên cạnh:

“Thực ra em…”

“Em cứ đi đi.”

Tạ Duyên nắm chặt bàn tay nhỏ lạnh băng của cô, ánh mắt ôn hòa:

“Hai ngày nữa anh sẽ tới đó gặp em.”

Hai người nhìn nhau một lúc lâu. Tô San chớp chớp mắt, đẩy mở cửa xe ra, gió lạnh bên ngoài đột nhiên ập tới. Cô bước xuống xe, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lại quay người gõ gõ cửa xe.

Khi kính xe chậm rãi hạ xuống, thấy khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc của người ngồi trong xe, Tô San cúi đầu, khẽ nói mấy chữ với hắn, sau đó nhanh chóng đội mũ lên, đi vào trong đại sảnh của sân bay.

Nhìn hình bóng vội vã của cô dần dần biến mất khỏi tầm mắt, Tạ Duyên lúc này mới chậm rãi hoàn hồn, nhớ tới mấy chữ cô vừa nói, không nhịn được khẽ bật cười một tiếng.

Sau khi về tới phim trường, lại chuẩn bị thu xếp để quay cảnh đêm. Cảnh diễn của Tô San rất nhiều, thường xuyên phải thức đến hai ba giờ sáng mới quay xong. Cuối cùng mãi cho tới mấy ngày trước khi Tết đến phim cũng được đóng máy.

Ngày phim đóng máy, Tạ Duyên tới đón cô. Sau khi lên xe, cô cảm

thấy cả người đều được thả lỏng, bởi vì cuối cùng cũng có một khoảng thời gian nghỉ ngơi đàng hoàng rồi.

Nhưng có điều, cô không được may mắn lắm, phim dân quốc 'Lạc đường' của đạo diễn Lê còn đang được đưa đi thẩm định. Nghe nói trong phim có nhắc tới một số vấn đề chính trị nhạy cảm nên cần phải xóa bớt đi vài đoạn. Tết Âm lịch năm nay chắc chắn không thể công chiếu được rồi. Còn bộ phim đề tài báo thù 'Tội đồ' của đạo diễn Từ thì lại có thể công chiếu đúng thời gian dự kiến, bởi vì kiểu phim thế này công đoạn chỉnh sửa hậu kỳ không cần quá phức tạp. Dù sao dịp Tết Âm lịch là một thời điểm tốt để nâng cao doanh số bán vé, mọi người không ai là muốn bỏ qua cả.

Vốn dĩ mấy ngày trước đoàn làm phim 'Tội đồ' có tổ chức một buổi chiếu thử, nhưng Tô San vẫn loay hoay đóng phim ở bên này nên không tham dự được. Trên mạng cũng có nhiều người nói cô kiêu căng, có điều cô cũng chẳng muốn quan tâm nhiều cho mệt óc.

"Ba mẹ anh đi du lịch khi nào mới về nước? Mẹ em nói muốn mọi người cùng nhau ăn cơm tất niên."

Cô đặt điện thoại xuống, nhìn sang người đàn ông đang lái xe ở bên cạnh.

Bóng đêm sâu thăm thẳm, trên trời tuyết rơi lất phất như lông vũ, trên đường chỉ có vài chiếc xe lướt qua rất nhanh. Nghe cô hỏi, Tạ Duyên lại hơi nghiêng đầu, nhướng mày hỏi lại:

"Ba mẹ anh?"

Hai người nhìn nhau, Tô San lại lập tức đỏ mặt, ngại ngùng quay mặt đi, giọng nói nhỏ nhẹ tinh tế vang lên như tiếng muỗi kêu:

“Là….là ba mẹ chúng ta.”

Nhìn thấy vành tai đỏ ửng của cô, Tạ Duyên hơi cong khóe miệng, sau đó lại nhìn về phía trước tập trung lái xe, giọng nói đều đều:

“Tối mai bọn họ sẽ về tới đây, chắc có thể qua bên này cùng nhau ăn cơm.”

Nghĩ tới việc chỉ còn hơn mười ngày nữa sẽ cử hành hôn lễ, Tô San chỉ cảm thấy thời gian trôi thật nhanh. Nháy mắt một cái đã tới Tết rồi, cô và Tạ Duyên cũng đã ở bên nhau qua hai cái Tết.

Nhìn thấy bên ngoài tuyết rơi trắng xóa như lông vũ, Tô San không nói gì, lẳng lặng ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Cho đến lúc xe dừng lại trước của biệt thự, cô mới tỉnh táo lại, đẩy mở cửa xe ra bước xuống. Cô bật ô ra, đi tới bên cạnh Tạ Duyên. Tạ Duyên vòng tay ra sau ôm vai cô, tay còn lại nhận lấy chiếc dù, che chở cho cả hai dưới trời tuyết cùng nhau đi vào nhà.

Vừa vào tới cửa, Tô San lập tức rên lên một tiếng:

“Thật là lạnh quá đi!”

Đóng cửa lại, ánh đèn chùm trên trần nhà sáng lấp lánh. Cô mặc một chiếc áo lông thật dày, cả người tròn vo, trên đầu vẫn đội mũ len kín mít. Khuôn mặt nhỏ nhắn vì trời lạnh mà hơi tái nhợt. Nhìn thấy bàn tay nhỏ lạnh căm của cô nắm lấy tay mình, Tạ Duyên ôm lấy eo cô, đẩy cô dựa lưng vào tường, một tay cởi mũ trên đầu cô ra, ánh mắt tối lại:

“Em có muốn làm nóng lên không?”

Hai người nhìn vào mắt nhau, Tô San vẫn còn ngơ ngác, chưa hiểu gì, đến lúc hiểu được ý hắn là gì thì khuôn mặt đang tái nhợt lại dần đỏ lên:

“Anh…anh lại đang nói lung tung gì vậy!”

“Anh có nói gì đâu?”

Hắn ghé mặt lại gần, kề sát bên tai cô mà nói khẽ:

“Anh chỉ muốn hỏi em có muốn tăng nhiệt độ của máy điều hòa lên không thôi, em đang nghĩ đi đâu vậy?”

Thấy con người này càng ngày càng xấu tính, Tô San tức giận lập tức trừng mắt, bỗng nhiên áp bàn tay lạnh băng của mình lên má của hắn:

“Em không có hiểu sai, là chính anh không đàng hoàng mà thôi!”

Cô mím môi thật chặt, cánh môi bị lạnh nên mất đi màu đỏ hồng vốn có. Tạ Duyên kéo bàn tay của cô đang áp lên má mình xuống, lông mày hơi nhướng lên:

“Em cũng đã nói anh không đàng hoàng, nếu anh vẫn không làm gì cả thì chẳng phải là bị thiệt rồi sao?”

Hắn vừa dứt lời, Tô San còn chưa kịp phản ứng gì thì đôi môi lập tức bị che lại, hơi thở nóng rực nam tính lập tức vây quanh hô hấp của cô, tác động lên từng giây thần kinh…

Trong lòng nghĩ tới việc mấy tháng liên tục, một mình hắn xoay xở chuẩn bị cho hôn lễ của hai người, Tô San mềm lòng, tay vòng qua ôm lấy cô hắn, chậm rãi đáp lại.

Cảm nhận được sự chủ động của cô, Tạ Duyên lập tức trở nên nóng vội hơn, cởi áo lông trên người cô ra, sau đó nhanh chóng bế cô bước lên gian phòng trên lầu. Bóng đêm sâu thăm thẳm, trong phòng lại tràn đầy vẻ kiều diễm…

--Hết Chương 109---

Chương 110: Cử hành hôn lễ

Gần đây việc thẩm định phim điện ảnh trước khi công chiếu càng ngày càng nghiêm khắc hơn. Bộ phim điện ảnh hành động của Tạ Duyên cũng vì quá bạo lực mà đang bị hoãn lại. Có điều như vậy cũng tốt, cũng tránh được việc hai người đóng hai phim công chiếu cùng thời điểm, cạnh tranh với nhau về doanh số phòng vé. Chờ thêm một khoảng thời gian nữa khi mọi chuyện lắng xuống thì sẽ tốt hơn.

Ngoài trời, tuyết rơi trắng xóa. Tô San nằm trên giường, lười nhác lướt lướt mạng. Tạ Duyên vừa mới vận động từ phòng tập thể thao đi ra, lúc này bước vào phòng, cả người toàn là mồ hôi. Tô San chỉ liếc nhìn hắn một cái, sau đó lại tiếp tục tập trung đọc tin tức giải trí.

Mặc dù chỉ còn vài ngày nữa là sẽ tổ chức hôn lễ nhưng trên mạng hoàn toàn không có một chút tin tức hay động tĩnh gì về chuyện này, có thể thấy rằng Hạ Hoa đúng là đã mất không ít công sức để phong tỏa tin tức. Vào ngày cử hành hôn lễ chắc chắn sẽ không cho phóng viên vào đưa tin. Còn về khách khứa thì lại mời rất nhiều, dù sao lăn lộn trong xã hội ai cũng phải xã giao, tạo mối quan hệ tốt với mọi người cũng chẳng có hại gì, lại còn có thêm tiền mừng.

Gần đây có rất nhiều phim điện ảnh vì không vượt qua khâu thẩm định mà bị hoãn lại thời gian công chiếu, cho nên vào dịp Tết Âm lịch lại không có nhiều phim được ra rạp lắm. Đối với phim đề tài báo thù 'Tội đồ' của tụi cô, ngay từ buổi chiếu thử cũng đã được đánh giá khá tốt, hơn nữa đoàn làm phim còn làm thêm một đợt tuyên truyền nữa, vì vậy hiện giờ phim ra rạp có doanh số không tệ.

Tô San không cầu mong doanh số phòng vé quá cao, chỉ cần không thấp lẹt đẹt là được. Dù sao phim này cũng coi như là một nửa phim nghệ thuật rồi, doanh số phòng vé chắc chắn không thể cao được, chỉ hy vọng nhiều vào việc đoạt giải thưởng trong các liên hoan phim mà thôi.

Lướt lướt xem phần tin tức, trên vai đột nhiên có một bàn tay to chạm vào. Tô San vừa nghiêng đầu lại nhìn thì cả người lẫn chăn đều bị đối phương ôm vào lòng. Cả hai nằm trên giường, cô giãy giụa mấy cái, tay đưa ra đẩy đẩy vai hắn:

“Tóc của anh còn chưa sấy khô, cách em xa ra một chút!”

Thân hình của cô nhỏ nhắn, ôm vào giống như ôm một đứa bé. Tạ Duyên chuyển người đè cô xuống dưới, cúi đầu hôn lên má cô một cái:

“Tối hôm qua em đâu có nói như vậy, rõ ràng là em còn bảo anh phải…”

“Im miệng!”

Tô San nhanh chóng đưa tay ra bịt miệng của hắn lại, khuôn mặt chỉ trong giây lát đã đỏ rực:

“Rõ ràng là do anh vô sỉ!”

Biết khoảng thời gian tới cô không phải tham gia hoạt động gì, con người này hoàn toàn không biết kiềm chế là gì, lúc đó cô quá mệt nên nói hắn nhanh nhanh kết thúc. Bây giờ hắn lại có thể vô sỉ dùng những lời này để trêu chọc cô!

“Ai cho em nói với ông xã của mình như vậy hả?”

Tạ Duyên nhướng mày, bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô San mang vẻ vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Tô San bị hắn nhìn thì cảm thấy quá ngại ngùng, đưa tay lên che mặt lại, tức giận nói:

“Em muốn nói thì nói, chẳng lẽ em nói sai sao?”

Nói xong, cô lại kéo chăn lên trùm kín mặt:

“Anh mau tránh ra, em còn phải đi nấu cơm. Nếu bị trễ thì hôm nay anh đi mà cơm hộp đi!”

Thấy cô trùm chăn kín mít, Tạ Duyên cười cười không nói gì, sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Tô San nằm trong chăn khẽ ló đầu ra, thấy trong phòng không còn ai, lúc này mới bước xuống giường đi vào phòng tắm để đánh răng rửa mặt.

Đến khi xuống lầu, cô lại làm ba món mặn, một món canh cho người nào đó bồi bổ. Còn Tô San thì lại không thể ăn quá nhiều, nếu không lúc mặc áo cưới vào sẽ không đẹp.

Đêm 30 Tết, ba mẹ Tạ Duyên cũng về nước. Hai gia đình lại ra ngoài ăn bữa cơm tất niên, còn bị paparazzi chụp được. Mấy trang báo mạng đăng tin rằng tụi cô đã ra mắt ba mẹ hai bên, có lẽ là chuyện tốt sắp tới gần.

Phim ‘Tội đồ’ công chiếu xong, tổng doanh số phòng vé mặc dù không phải quá đột phá, nhưng đối với đề tài phim kiểu như thế này mà nói, thành tích như vậy đã là không tồi. Quan trọng nhất là phim được giới chuyên môn đánh giá khá cao. Đối với Tô San mà nói, lần đầu tiên đảm trách vai nữ chính trong một bộ phim điện ảnh, có

doanh số phòng vé cùng với sự đánh giá khả quan như vậy là tốt lắm rồi. Đây cũng coi như là bước đầu thuận lợi cho cô trên con đường dấn thân vào giới điện ảnh sau này.

Ba ngày trước khi cử hành hôn lễ, mẹ cô nói cô về nhà bên này ở, trong vòng ba ngày này không cho phép gặp mặt Tạ Duyên. Chị của cô cũng trao đổi với cô rất nhiều về hôn lễ. Vốn dĩ Tô San định sẽ mời một cô em gái họ cũng khá thân với cô từ nhỏ để làm phù dâu, nhưng Tô Nguyễn nói rằng lần này khách mời đến hôn lễ rất đông. Phù dâu phải là người có thể uống rượu, phải có lá gan và tửu lượng tốt. Vừa hay Tiết Chỉ Ngưng cũng hỏi cô về chuyện phù dâu, vậy nên Tô San quyết định để cô ấy làm luôn.

Vào hôm cử hành hôn lễ, ngay từ sáng sớm Tô San đã thức dậy, sửa soạn trang điểm. Dọc đường chuyên viên trang điểm cũng đi theo lo chuyện trang điểm cho cô. Toàn bộ mọi người trong phòng đều tất bật đi qua đi lại.

Tô San cảm thấy đầu hơi đau, cô cũng không biết tại sao. Ngẫm lại thì 'cái đó' tháng này đã chậm một tuần rồi mà vẫn chưa tới, mặc dù trước đây cũng có bị chậm nhưng cũng chỉ hai ba ngày thôi, chưa bao giờ bị chậm đến như vậy. Nhưng nếu là mang thai thật thì cũng mới chỉ có mấy ngày, kiểm tra qua loa cũng chưa chắc đã chính xác.

"Tới rồi, tới rồi, khăn đội đầu!"

Tô Nguyễn vội vã xông vào phòng. Cùng chuyên viên trang điểm cài khăn lên đầu cô xong xuôi, chị ấy lại tìm chỗ để giấu giày cao gót của cô đi.

"Cái này nhất định phải giấu thật kỹ, nếu bọn họ không nộp ra một bao lì xì thật dày thì tuyệt đối không thể để bọn họ tìm ra!"

Tô Nguyễn chạy qua chạy lại trong phòng tìm chỗ giấu giày, còn Hy Hy thì mặc một bộ âu phục trông rất đáng yêu, trên mặt đầy vẻ tò mò đi tới gần cô, tay kéo kéo váy cưới của cô hỏi:

“Dì út, dì đang đóng Công chúa Bạch Tuyết sao?”

“Ai da, dì út của con hôm nay kết hôn, sau này sẽ sinh cho con một cậu em trai để chơi cùng nha.”

Tiết Chỉ Ngưng cười cười, đưa tay bế thằng bé lên. Hy Hy vẫn mở mắt thật to, chớp chớp mắt ngây thơ nói:

“Con không thích em trai, con thích em gái cơ.”

Nghe vậy, mọi người trong phòng đều không nhịn được mà bật cười. Sau khi giày đã được giấu kỹ rồi, Tô Nguyễn đi tới đây phát một cái lên mông thằng bé:

“Hôm nay con chỉ cần ngoan ngoãn đi đằng trước tung hoa cho dì út của con là được rồi, về nhà mẹ sẽ cho con ăn kẹo.”

Nghe được về nhà sẽ có kẹo ăn, Hy Hy lập tức cười rộ lên, gật gật đầu khí thế, sau đó lại chạy tới chỗ Tô San ngồi nghịch tà váy cưới của cô vô cùng hăng say.

Khi đoàn xe rước dâu tới đây, mọi người trong phòng di chuyển bớt ra bên ngoài. Còn Tô Nguyễn thì đóng cửa lại kín mít, còn cẩn thận cài khóa ở bên trong lại.

Diêu Nhân và Tô Nguyễn ở trong phòng, đứng ở chỗ cửa sổ nhìn ra đoàn xe đang đậu ở bên dưới. Tô San ngồi trên giường cảm thấy hơi ngơ ngác. Thực sự thì sáng nay cô còn chưa ngủ đủ thì đã bị dựng dậy, còn chưa hiểu gì đã chuẩn bị kết hôn rồi.

Ngay từ dưới lầu cũng đã có rất nhiều cửa ải chú rể phải vượt qua. Hôm nay Tạ Duyên đi cùng với rất nhiều người. Mấy cô gái trẻ ở dưới lầu cứ nhất định giằng co muốn chụp ảnh chung với hắn rồi mới cho lên. Tạ Duyên đưa theo Vương Trừng tới, đẩy anh ta ra làm vật hy sinh. Sau đó phải nộp ra rất nhiều bao lì xì Tạ Duyên mới đặt chân được tới trên lầu, nhưng cửa phòng cô dâu hiện đang bị đóng chặt. Lý Hách làm phù rể ra vẻ lịch sự nho nhã, gõ gõ cửa:

“Xin hãy mở cửa, chúng tôi đến để rước cô dâu!”

Anh ta nói xong nhưng trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, mấy người đàn ông đi cùng thấy vậy thì lớn tiếng bật cười. Chung Toàn tự cho mình là thông minh cũng tiến lên, gõ gõ cửa, hô thật lớn:

“Trong phòng có cô dâu xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất thế giới hay không?”

Anh ta vừa dứt lời, trong phòng đột nhiên lại vang lên một giọng nói trẻ con vô cùng non nớt:

“Có ～”

Cuối cùng cũng có người lên tiếng, mặc dù chỉ là một cậu nhóc. Ngay lúc Tạ Duyên chuẩn bị tự mình ra trận thì trong phòng lại vang lên một giọng nữ dỗ dành:

“Hy Hy, con nói với dượng út rằng gần đây con không có tiền mua đồ chơi, nói dượng út đưa bao lì xì.”

Sau đó, một giọng nói trẻ con lại lanh lảnh vang lên:

“Dượng út, con muốn mua đồ chơi, muốn mua cả kẹo nữa, dượng

có bao lì xì không?”

“Có có có, dượng út của cháu hôm nay chẳng mang theo thứ gì hết, chỉ mang mỗi bao lì xì!”

Chung Toàn lấy một cái túi lớn ra, nhiệt tình vui vẻ liên tục nhét một đống bao lì xì xuống dưới khe cửa. Dù sao đây cũng không phải tiền của anh ta cho nên không hề thấy đau lòng chút nào.

“Mẹ nói quá ít, không đủ tiền để con mua đồ chơi.”

Giọng cậu nhóc ngây ngô non nớt vang lên, lại khiến cho một đám người lớn đứng ở ngoài cửa hoàn toàn cạn lời.

Trời ơi, mấy bao lì xì này mỗi cái là năm trăm tệ, nhét vào đó nhiều như vậy mà còn chưa đủ, món đồ chơi đó làm bằng vàng sao?

Thấy vậy, Tạ Duyên có vẻ đã có dự liệu từ trước, đột nhiên lấy từ trong túi áo ra một chiếc bao lì xì mỏng tang nhét vào khe cửa:

“Hy Hy, con xem đã đủ mua đồ chơi chưa?”

Trong phòng yên lặng hơn mười giây, sau đó cửa phòng chậm rãi được mở ra. Mấy người đứng bên ngoài lập tức chen chúc đi vào, phần lớn đều là cánh đàn ông muốn tới để xem kịch vui. Vừa vào phòng, nhìn thấy cô dâu đang ngồi trên giường, cả đám đều không nhịn được há hốc mồm, trong lòng bắt đầu cảm thấy ngưỡng mộ Tạ Duyên. Có bà xã xinh đẹp như vậy, hèn chi Tạ Duyên gấp gáp bước vào nấm mồ hôn nhân đến thế.

“Tôi biết rồi, chắc chắn lại phải tìm giày!”

Đã tham gia hôn lễ lần trước của Tưởng Liên Khải, Tôn Thực rất có

kinh nghiệm lên tiếng. Nhưng đám cưới của Tưởng Liên Khải, giày cao gót được giấu sau váy của cô dâu, lần này chắc chắn sẽ không lặp lại kế cũ.

Một đám người ở trong phòng tìm một hồi lâu vẫn không tìm được. Tô San ngồi yên ở trên giường không nói gì, khăn đội đầu che khuất vẻ mặt của cô, khuôn mặt vô cùng tinh xảo lấp ló sau tấm vải khiến ngay cả Tạ Duyên cũng không nhịn được nhìn thêm mấy cái.

Trong lòng Tạ Duyên đã có ám ảnh với việc đi tìm giày, vì vậy hồi đó hắn còn cố ý nói với Tô San không được làm như vậy, mà nếu có đi chăng nữa thì cũng phải dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn. Có điều hiện giờ hắn có nhìn Tô San thêm bao nhiêu cái đi nữa, cô vẫn chỉ giữ vững vẻ mỉm cười, không có phản ứng gì khác.

“Tôi cũng thật là bội phục các cô sát đất. Phòng lớn như vậy tìm mãi không thấy, không lẽ mấy người ném giày lên mái nhà rồi sao?”

Tôn Thực khổ sở tìm giày, đầu cũng toát mồ hôi, cuối cùng quay sang vỗ vỗ vai Tạ Duyên:

“Người anh em, hay là cậu hy sinh nhan sắc cho cô dâu hôn một cái đi?”

Có mấy người biết về chuyện xảy ra ở đám cưới của Tưởng Liên Khải, nghe Tôn Thực nói vậy lập tức bật cười. Tạ Duyên cau mày nhìn về phía Diêu Nhân. Cô ấy chỉ nhún nhún vai:

“Đừng nhìn tôi, tôi không biết gì hết.”

“Thế này đi, nếu trong vòng nửa phút các anh có thể đọc ra dãy 50 con số đứng sau dấu phẩy của số Pi thì tôi sẽ đưa giày cho các anh.”

Tô Nguyễn rất thản nhiên nhìn một đám người nói.

Chị ấy vừa dứt lời, mấy người trong phòng đều phẫn nộ.

“Thế này không ổn rồi, muốn kết hôn còn phải kiểm tra Toán học, xem ra đời này tôi không lấy được vợ rồi!”

Chung Toàn lực bất tòng tâm chỉ có thể lui ra sau, vừa nghe tới đề bài này thì anh ta lập tức chịu không nổi.

Tạ Duyên yên lặng vài giây, không thèm để ý tới đám quân sư quạt mo vô tích sự ở sau lưng, tiến lên trước, ngồi xổm xuống trước mặt Hy Hy, từ trong túi lấy ra một bọc kẹo mừng đưa cho thằng bé:

“Hy Hy, con có thể nói cho dượng út là giày của dì út con để ở đâu không?”

Vừa thấy vậy, sắc mặt của Tô Nguyễn lập tức biến đổi. Diêu Nhân cũng không nhịn được mà khẽ bật cười một tiếng. Cánh đàn ông đứng đằng sau nhìn Tạ Duyên với ánh mắt khác lạ, trong lòng thầm nghĩ, sau này kết hôn cứ mang theo tay Tạ Duyên này đi chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Nhận lấy bọc kẹo, không chờ cho Tô Nguyễn kịp lên tiếng ngăn cản, Hy Hy lập tức đưa tay chỉ lên chùm đèn trên đỉnh đầu nói:

“Con nhìn thấy mẹ ném giày của dì út lên đó rồi.”

Tô Nguyễn lắc đầu với vẻ mặt bất đắc dĩ. Thôi được rồi, vốn dĩ cô cũng chỉ muốn làm khó Tạ Duyên một chút mà thôi, người ta đã có cách giải quyết thì cô cũng không còn cách nào khác.

Không ngờ giày được để ở trên chùm đèn, một đám đàn ông đúng là

phục sát đất. Hèn chi ở ngoài cửa còn dựng một cái thang, hiện giờ kết hôn đúng là không dễ dàng.

Vất vả lắm mới lấy được đôi giày xuống, Tạ Duyên cầm giày, ngồi xổm xuống tự mình xỏ giày vào chân Tô San. Mọi người xung quanh hò hét, còn lấy điện thoại ra chụp lại.

Hôm nay Công ty Hoa Nham cũng đã đăng tin thông báo về hôn lễ của hai người nên giờ nếu có bị chụp được thì cũng không sao cả.

Toàn bộ quá trình Tô San không nói gì. Lúc Tạ Duyên bế cô xuống dưới, Tiết Chỉ Ngưng đi đằng sau nâng váy và khăn đội đầu giúp cô. Dọc đường từ trên lầu xuống tới dưới tầng trệt đều có rất đông người, nhìn thấy Tạ Duyên bế cô xuống, mọi người lớn tiếng hò hét.

Hiện giờ ngoài trời rất lạnh. Sau khi yên vị trên xe, Tiết Chỉ Ngưng ngồi ở ghế phụ đằng trước lấy trong túi ra một cái áo choàng để cô choàng vào. Sau khi bắn pháo xong, đoàn xe rước dâu bắt đầu di chuyển. Tô San ngồi trong xe cảm thấy mọi chuyện giống như là mơ, Tạ Duyên ngồi bên cạnh lặng lẽ nắm tay cô thật chặt.

Tay hắn rất ấm, Tô San vui vẻ hơi cong khóe môi lên, quay đầu nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ xe. Vốn dĩ có rất nhiều lời muốn nói với hắn, lúc này lại không biết phải nói gì.

Sau khi đoàn xe đã dừng lại, Tạ Duyên xuống xe bế cô ra. Dọc đường mọi người đều sôi nổi náo nhiệt, lấy điện thoại ra chụp ảnh liên tục. Hiện giờ khách mời đều đã đến khách sạn. Sau khi Tô San bị bế vào phòng cô dâu xong, Tô Nguyễn lại đi ra đóng cửa lại, để chuyên viên trang điểm sửa sang lại kiểu tóc và trang điểm.

Hôn lễ còn chưa được bắt đầu, Tô San ngồi trong phòng chờ, lướt điện thoại. Hiện giờ bảng xếp hạng hot search đều bị cô và Tạ Duyên

chiếm đóng. Có rất nhiều người đã từng cùng hợp tác với tụi cô đăng lời chúc phúc, cũng có một vài tấm ảnh chụp được tiết lộ, trong đó còn có cả tấm ảnh chụp lại lúc Tạ Duyên ngồi xuống đi giày vào cho cô.

Cư dân mạng A: “A a a a a Nam thần và nữ thần của tôi vậy mà đã kết hôn rồi!!!”

Cư dân mạng B: “Nhìn thấy bọn họ như vậy, không hiểu sao tôi lại tin vào tình yêu *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Lúc Tạ Duyên đi giày vào cho Tô San vẻ mặt rất nghiêm túc. Nếu đời này có người đàn ông chịu đi giày vào cho tôi như vậy, tôi nhất định ngủ cũng sẽ cười tỉnh dậy *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: “Mới sáng sớm, chưa kịp phòng bị gì đã bị một màn khoe ân ái đập vào mặt!”

Cư dân mạng E: “Cả ba và mẹ đều có ngoại hình xuất sắc như vậy, không biết con của bọn họ sẽ đẹp tới mức nào a *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng F: “Nhìn thấy hot search tôi còn tưởng là giả, nhưng nhìn thấy có nhiều người chia sẻ tin này thì tôi mới phát hiện, không ngờ bọn họ thật sự kết hôn rồi!!!”

“Giờ này em còn ngồi đó nghịch điện thoại nữa, hôn lễ sắp được bắt đầu rồi!”

Tô Nguyên vừa vào tới cửa lập tức trừng mắt nhìn cô.

Tô San cất điện thoại đi, chớp chớp mắt ra vẻ vô tội:

“Do em hồi hộp quá nên cần phải làm chuyện khác để dời đi lực chú ý.”

Nhìn cô như vậy, Tô Nguyễn bất lực lắc đầu, không biết phải nói gì nữa. Cô em gái này của cô mặc dù tính cách đã thay đổi rất nhiều so với trước đây, nhưng rốt cục vẫn chỉ là một cô bé mà thôi, may mà giờ có người chịu tới rước nó đi, vậy cũng tốt.

Khi bên ngoài có người tới thông báo đã tới giờ, ba của cô đã đứng chờ ở ngoài cửa. Tô San cầm trên tay bó hoa cưới, một tay nắm lấy tay của ba cô bước về phía lễ đường. Còn Hy Hy cùng với một cô bé hoa đồng đi đằng trước cầm một lẵng hoa, thỉnh thoảng lại tung hoa ra.

Trong hội trường, khách khứa đã ngồi kín chỗ, ánh đèn đã tắt bớt đi, chỉ còn một ánh đèn chiếu tới đầu bên kia của lễ đường. Hy Hy cùng cô bé hoa đồng đi đằng trước chậm rãi rải hoa. Cô dâu mặc chiếc váy cưới trắng tinh khôi nắm tay cha mình chậm rãi bước tới. Ánh đèn không sáng lắm, khăn đội đầu khiến người ta không nhìn rõ khuôn mặt của cô, có điều làn da trắng đến mức gần như phát sáng thì thật sự thu hút sự chú ý.

Trong hội trường vang lên một khúc nhạc dương cầm do nhạc công ngồi ở một bên cánh gà đánh lên. Tạ Duyên mặc một bộ âu phục màu xanh đen, cà vạt màu xanh nước biển, chậm rãi đi tới phía của Tô San. Khi đi tới giữa, hai ánh đèn chiếu vào hai người nhập làm một. Ba Tô còn đang định nói gì đó, cuối cùng lại chỉ yên lặng cầm tay Tô San đặt vào tay của Tạ Duyên, mắt cũng đỏ lên, đi khỏi.

Tô San cũng hơi muốn khóc rồi, nhìn bóng dáng của ba một cái, rồi cùng Tạ Duyên đi tới trước mặt người chủ trì.

Cả hội trường đầy người, tất cả ánh mắt đều tập trung về phía hai người. Lúc nhận được thiệp mời bọn họ cũng vô cùng bất ngờ, trong giới giải trí coi trọng lợi ích như thế này, hai người lại ở trong thời kỳ đỉnh cao của sự nghiệp quyết định kết hôn, đúng là vô cùng hiếm có.

Người chủ trì hôn lễ là một người chủ trì rất có kinh nghiệm, sau khi hai người bước tới, ông ấy cầm lấy microphone nói:

“Hôm nay vừa đúng là hôn lễ thứ năm trăm hai mươi* mà tôi chủ trì, vậy cũng biết được hai người thật sự là duyên phận. Có đôi khi gặp gỡ là do sự trùng hợp, cũng có đôi khi là do trời cao sắp đặt.”

Tô San đứng đó thực ra hoàn toàn không biết người chủ trì đang nói gì. Dưới ánh mắt chăm chú còn hơn cả phóng viên của rất nhiều khách khứa, cô chỉ nhìn Tạ Duyên đứng trước mặt, trong đầu hiện lên những cảnh tượng từ khi lần đầu tụi cô gặp mặt cho tới bây giờ. Cô thật là may mắn, bởi vì cho đến giờ tụi cô đều chưa bao giờ cãi nhau, giống như mọi chuyện xảy ra đều là thuận theo tự nhiên.

Người chủ trì nhìn về phía Tạ Duyên, nghiêm túc nói:

“Tạ Duyên tiên sinh, anh có đồng ý cưới Tô San nữ sĩ trước mặt làm vợ? Cho dù thuận lợi hay khó khăn, giàu có hay bần hàn, lúc khỏe mạnh hay lúc đau yếu, lúc vui sướng hay lúc ưu sầu, anh đều yêu cô ấy hết mình, vĩnh viễn chung thủy với cô ấy hay không?”

---Hết Chương 110---

Chú thích của editor: Người chủ trì hôn lễ có đề cập tới con số ‘năm trăm hai mươi’ (‘520’). Số này nếu đọc riêng từng con số một ‘5 2 0’ (năm hai không) theo tiếng Trung thì phát âm của nó sẽ tương tự với câu ‘wǒ ài nǐ’ (tức là ‘anh yêu em’ hoặc ‘em yêu anh’).

Chương 111: Đại kết cục

“Tạ Duyên tiên sinh, anh có đồng ý cưới Tô San nữ sĩ trước mặt làm vợ? Cho dù thuận lợi hay khó khăn, giàu có hay bần hàn, lúc khỏe mạnh hay lúc đau yếu, lúc vui sướng hay lúc ưu sầu, anh đều yêu cô ấy hết mình, vĩnh viễn chung thủy với cô ấy hay không?”

“Tôi đồng ý.”

Giọng nói của Tạ Duyên hoàn toàn không có một chút do dự nào, ánh mắt của hắn chăm chú nghiêm túc nhìn cô, Tô San cũng không tránh né mà nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Tô San nữ sĩ, cô có đồng ý gả cho Tạ Duyên tiên sinh làm vợ? Cho dù thuận lợi hay khó khăn, giàu có hay bần hàn, lúc khỏe mạnh hay lúc đau yếu, lúc vui sướng hay lúc ưu sầu, cô đều yêu anh ấy hết mình, vĩnh viễn chung thủy với anh ấy hay không?”

Tô San cầm microphone, hít một hơi thật sâu, rành mạch nói:

“Tôi đồng ý.”

Trong giây lát, mọi người ở dưới bùng nổ vỗ tay chúc mừng, còn có mấy người thân thiết hô lớn “Hôn một cái!”

Khi tiếng hô hào của mọi người càng lúc càng lớn, Tạ Duyên lại cầm microphone, nhìn Tô San nói với giọng vô cùng nghiêm túc chân thành:

“Từ trước tới nay, anh đều luôn cho rằng trên đời này không có

chuyện gì là không thể thực hiện, anh cũng chưa bao giờ tin tưởng trong đời mình sẽ có chuyện gì ngoài dự đoán của bản thân, nhưng cho đến khi gặp em, anh mới biết được rằng trên thế giới này có một người không ai có thể thay thế. Anh chưa bao giờ cảm thấy mình may mắn ở chuyện gì, nhưng vào giờ phút này anh thật sự cảm tạ trời cao đã để cho anh gặp được em, để em xuất hiện ở trong cuộc đời của anh."

Giọng nói trầm ấm nghiêm túc của hắn vang lên trong hội trường. Những người dù quen thân hay không cũng đều biết Tạ Duyên không phải là người thích nói nhiều hay là người hành động theo cảm tính. Giờ phút này hắn lại nói ra lời tự đáy lòng mình như vậy khiến cho rất nhiều người cảm động, điên cuồng vỗ tay.

Tô San cố gắng kiềm chế không để mình rơi lệ. Cô cũng không biết mình phải nói gì, mặc dù đây chỉ là nghi thức nhưng trong lòng cô đây là một điều vô cùng thiêng liêng.

Cầm microphone, cô nhịn xuống sự nghẹn ngào, nhìn thẳng vào mắt hắn, nghiêm túc nói với hắn:

"Em cũng rất cảm tạ ông trời đã cho em một cơ hội như vậy. Ông trời khiến em hiểu rằng trên đời này luôn có được có mất. Rất may mắn là, những gì em có được thì nhiều hơn rất nhiều so với những gì em mất đi. Em bảo đảm, từ nay về sau sẽ ở bên cạnh anh, chăm sóc anh, chăm sóc gia đình của chúng ta, cùng anh đi đến cuối cuộc đời."

Nghe vậy, tất cả mọi người lại vỗ tay thêm một tràng thật lớn, lại có càng thêm nhiều người hò hét cổ vũ hai người hôn nhau. Tạ Duyên tiến lên ôm lấy Tô San, cười cười không nói gì. Nếu nói Tô San ở trước mặt nhiều người như vậy mà chủ động hôn mình thì gần như không thể xảy ra. Có điều ngay sau đó, đôi tay nhỏ nhắn đột nhiên ôm lấy cổ hắn, đôi môi mềm mại áp lên, cả người Tạ Duyên vì kinh

ngạc mà đơ ra. Nghe được tiếng hét đinh tai nhức óc của mọi người, Tạ Duyên mới đột nhiên tỉnh táo lại, đảo khách thành chủ ôm eo cô, mạnh mẽ hôn.

Tô San cũng không biết mình lấy sự dũng cảm ở đâu ra mà làm chuyện như vậy, nhưng đã làm rồi thì cô hoàn toàn không hối hận!

May mắn là Tạ Duyên vẫn còn rất lý trí, biết đây không phải là nơi phù hợp để thân mật, nhanh chóng buông lỏng cô ra. Mấy người ngồi ở dưới hét thật to, sau đó hai người trao nhẫn cho nhau, Tô San đi vào phòng bên trong thay trang phục để kính rượu.

Chiếc áo cưới kiểu truyền thống này Tô San cũng tốn không ít công sức và kim chỉ. Mặc dù hơi dày và nặng, trên đầu trâm cài cũng rất rườm rà, nhưng ở đời trước Tô San cũng đã quen kiểu phục sức rườm rà như thế này rồi, vì vậy đi lại cũng không cảm thấy mệt.

Đi kính rượu từng bàn từng bàn, Tô San và Tạ Duyên gần như không phải uống, tất cả đều do Lý Hách chống đỡ. Lý Hách không chịu nổi thì Tạ Duyên lại kéo Chung Toàn tới, Chung Toàn không được thì lại tới Tôn Thực. Cuối cùng đến khi Tạ Duyên không tìm đâu ra người nữa thì ngay cả Vương Trừng cũng bị lôi ra. Có điều tửu lượng của Vương Trừng không tốt lắm, đến lượt kính rượu mấy bàn họ hàng thì Tạ Duyên phải tự mình ra trận.

Cả một ngày dài, vật lộn từ sáng sớm tới chiều tối, Tô San còn chưa ăn cái gì. Đến lúc tối về đến nhà, Tạ Duyên không biết dùng cách nào, hoàn toàn không có ai tới đây ầm ĩ muốn náo động phòng. Sau khi cô tắm rửa xong, cả người đều mệt rã rời, nằm liệt trên giường.

Đến khi cô sắp ngủ thiếp đi thì cổ đột nhiên bị nhột, Tô San cũng quá quen rồi, có điều trên người hắn vẫn còn mùi rượu, mặc dù tắm rồi nhưng ngửi kỹ vẫn thấy, xem ra lúc nãy uống không ít.

Cô mệt mỏi đẩy đẩy hắn ra, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, đột nhiên bừng mở mắt:

“Tạ Duyên.”

Người nào đó vẫn không ngẩng đầu lên, tiếp tục cắn cắn cổ của cô.

“Ngày mai chúng ta đi bệnh viện đi.”

Hắn lập tức ngẩng đầu lên, cau mày lại, vẻ mặt không hiểu gì.

Tô San do dự mím mím môi, nhẹ giọng nói:

“Em…em….em cũng không biết có phải mình mang thai rồi hay không nữa.”

Tạ Duyên: “…….”

Hô hấp của hắn cũng dừng lại, trong đầu ong ong.

Thấy hắn không nói gì, Tô San lại lập tức ngồi dậy, nghiêm túc nhìn chằm chằm hắn nói:

“Em thật sự không lừa anh đâu, đã…đã một tuần rồi nhưng ‘cái đó’ vẫn chưa tới, cho nên em mới nghĩ tới chuyện này.”

Cô đỏ mặt xấu hổ, cảm thấy chuyện này thật khó mà nói ra miệng được. Tạ Duyên hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên lại gần, cẩn thận ôm cô vào lòng, trong lòng cảm xúc vô cùng phức tạp không biết phải diễn tả như thế nào.

“Ngày mai chúng ta đi kiểm tra. Giờ em ngủ đi, anh sẽ không chạm

vào em."

Hắn hít một hơi thật sâu, bên mũi vẫn quanh quẩn hương thơm nhè nhẹ từ trên người cô tỏa ra. Trong lòng hắn không biết là nên vui hay nên lo lắng. Vui là vì hắn và Tô San cuối cùng cũng có con rồi! Lo lắng là vì nếu Tô San thật sự có thai, hôm nay lại mệt như vậy, không biết có ảnh hưởng gì đến đứa bé hay không?

Tô San không nói gì, yên lặng để hắn ôm vào trong ngực chuẩn bị ngủ. Nhưng thấy Tạ Duyên đang suy tư gì đó, Tô San lại cho rằng hắn bị nghẹn khó chịu, mặt đỏ lên, lúng túng nói:

"Anh…anh có muốn em giúp anh không?"

"Hả?"

Lúc đầu nghe cô nói Tạ Duyên còn đang không hiểu chuyện gì, sau đó nhìn thấy khuôn mặt đỏ rực của cô, cả người vì xấu hổ mà muốn rúc vào chăn thì hắn mới hiểu được ý cô là gì, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, xoa xoa đầu cô nói:

"Em học ở đâu mấy chuyện này vậy?"

Ở trong mắt cô ấy, mình là người cơ khát đến vậy sao?

"Không phải, em…em chỉ sợ anh sẽ khó chịu mà thôi."

Tô San rúc cả người vào chăn, hờn dỗi nói.

Cúi đầu hôn lên cổ cô một cái, Tạ Duyên nói với giọng trầm ấm ôn nhu:

"Anh không khó chịu, chỉ cần em ổn là được."

Nghe giọng nói ôn nhu của hắn vang lên bên tai, Tô San không nói gì, bàn tay ở trong chăn vươn ra, ôm chặt lấy eo của hắn. Tạ Duyên cười khẽ một tiếng, không nói gì nữa ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Các tin tức xung quanh hôn lễ của tụi cô vẫn tiếp tục nhận được sự chú ý của mọi người trong mấy ngày tiếp theo. Trên mạng hầu như đều là những lời chúc phúc, chỉ có một vài anti-fan thỉnh thoảng lại lên tiếng chế giễu. Video hôn lễ không biết là do ai quay được đăng lên, có rất nhiều người cũng vào bình luận ngưỡng mộ, nói rằng hiện giờ càng tin tưởng vào tình yêu.

Ngày hôm sau, khi biết Tô San đi bệnh viện để kiểm tra, mẹ của Tạ Duyên cũng nhất định phải đi cùng. Đến khi bác sĩ xác định chắc chắn là cô đã mang thai nửa tháng, mẹ Tạ vui mừng tới mức muốn dọn qua ở chung để chăm sóc cho cô luôn. Tô San cũng cảm thấy không sao cả, chỉ nghĩ không muốn làm phiền bà ấy, vì mẹ Tạ cũng có tuổi rồi. Nhưng mẹ Tạ thì có vẻ rất quyết tâm, Tạ Duyên phản đối như thế nào cũng không có tác dụng gì.

Biết mẹ Tạ cũng mong mỏi được bế cháu nội, Tô San cũng không từ chối nữa. Nhưng cho tới khi mỗi ngày cô đều phải uống canh tẩm bổ thì hơi hối hận rồi, hơn nữa bình thường chỉ được quanh quẩn ở trong nhà, không được bước ra ngoài. Đến khi cô được đề cử giải thưởng Nữ diễn viên xuất sắc nhất của lễ trao giải Bạc sư, vì muốn đi tham dự lễ trao giải mà cô phải năn nỉ ỉ ôi cả buổi trời mẹ chồng của cô mới đồng ý. Khi cô và Tạ Duyên chuẩn bị bước ra khỏi cửa, mẹ chồng cô còn dặn đi dặn lại một hồi lâu mới buông tha.

…

(Editor:Mình sợ có một vài bạn khó hiểu nên mình giải thích trước một chút. Những điều dưới đây là do mình lý giải lại theo những gì

tác giả viết trong truyện nên có thể sẽ không đúng với thực tế ngoài đời lắm.

Về các giải thưởng liên quan tới phim ảnh được đề cập trong truyện: Vì trong giới chia ra hai mảng truyền hình và điện ảnh riêng nên giải thưởng cũng sẽ chia ra làm hai.

Có những lễ trao giải dành cho phim truyền hình và các chương trình truyền hình. Người đạt được giải thưởng cao nhất ở các lễ trao giải của mảng truyền hình là 'Nam diễn viên xuất sắc nhất', hoặc 'Nữ diễn viên xuất sắc nhất'. Thực chất trong truyện sử dụng từ gọi tắt là "视帝" ("thị đế": người xuất sắc nhất ở lĩnh vực truyền hình), do không biết phải dịch từ này thế nào nên mình không có dùng thuật ngữ này khi edit truyện mà sử dụng nguyên cụm từ dài dằng dặc ở trên.

Còn lễ trao giải dành cho các bộ phim điện ảnh thì giải thưởng cao nhất là cũng là giải 'Nam diễn viên xuất sắc nhất' và 'Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất'. Nhưng vì là giải điện ảnh nên hai danh hiệu này thường được gọi tắt là 'Ảnh đế' và 'Ảnh hậu'.

Về cụm từ 'Tam đại mãn quán' trong truyện: Trong mảng điện ảnh có ba giải thưởng cao quý nhất, trong đó có giải Bạc Sư. Ngoài ra trong truyện còn nhắc tới hai giải thưởng khác là giải Kim Hoa, và giải Kim Hùng (tên của mấy giải thưởng này mình nghĩ là do tác giả đặt thôi chứ ngoài đời chắc không phải đâu). 'Tam đại mãn quán' ý chỉ người đạt được danh hiệu Ảnh đế (hoặc Ảnh hậu) ở cả ba giải thưởng này. Vì Tạ Duyên chỉ mới nhận cúp Ảnh đế hai lần ở hai giải thưởng kia, còn ở giải Bạc sư lại chưa đạt được lần nào nên chưa phải là "Tam đại mãn quán".)

…

Đã rất lâu rồi Tô San mới lộ diện trước giới truyền thông. Lần này cô

cùng với Tạ Duyên bước trên thảm đỏ. Cô không thể đi giày cao gót nên mặc một chiếc váy dài sát đất che khuất phần chân. Chính vì vậy nên nhìn vào thì thấy Tạ Duyên cao hơn cô rất nhiều.

Bởi vì kể từ khi chính thức công khai thì đây là lần đầu tiên hai người nắm tay nhau cùng xuất hiện trước màn ảnh, hơn nữa hai người cũng vừa mới cử hành hôn lễ nên tụi cô chỉ vừa xuất hiện trên thảm đỏ thì ánh đèn flash xung quanh liên tục nhấp nháy. Tô San nắm tay Tạ Duyên, đi tới chiếc bục dừng chân ở khoảng giữa thảm đỏ, MC lại giữ tụi cô lại để trò chuyện chốc lát.

“Woaaa, tuy rằng hơi muộn một chút nhưng tôi vẫn muốn nói một câu chúc mừng. Xin hỏi hai vị đã đi hưởng tuần trăng mật chưa?”

Nữ MC cười cười đưa microphone ra hỏi.

Xung quanh có rất nhiều máy quay và máy chụp hình. Hôm nay Tô San mặc một chiếc xáy xòe màu hồng nhạt, kín mít từ trên xuống dưới. Hiện giờ bụng của cô vẫn chưa hiện rõ nên chẳng có ai phát hiện ra. Tô San nghe MC hỏi thì nhận lấy microphone, mỉm cười trả lời:

“Vẫn chưa, tôi là người sợ lạnh nên chúng tôi định chờ tới lúc thời tiết tốt hơn rồi mới đi.”

Nghe vậy, một nam MC cũng tò mò lên tiếng hỏi:

“Vậy sau khi kết hôn, hai người định sẽ không đóng phim nữa sao?”

Nghe MC hỏi, Tô San còn đang định trả lời thì Tạ Duyên đứng bên cạnh lại đột nhiên lên tiếng:

“Đúng là có ý định này.”

Tô San: “……”

Trong nháy mắt, cả hai MC đều nhìn hai người với vẻ mặt giật mình, không lẽ Tạ Duyên thực sự chuẩn bị lui về hậu đài sao?

Có điều do thời gian có hạn, MC chỉ có thể nhanh chóng hỏi thêm một số câu hỏi khác rồi mời hai người đi vào trong. Có lẽ do sợ cô bị ngã, Tạ Duyên vẫn luôn nắm chặt tay cô, lâu lâu lại cúi xuống để ý xem mình có dẫm lên váy của cô không.

Sau khi đã ngồi vào chỗ, bên phía ban tổ chức rất hiểu ý sắp xếp cho cô và Tạ Duyên ngồi cạnh nhau. Tô San ngồi xuống chuẩn bị mở điện thoại ra lướt mạng. Tạ Duyên ở bên kia lấy áo choàng từ chỗ của Tiểu Chu mang qua để cô khoác vào, cho dù trong này có máy điều hòa nhưng cũng vẫn sợ cô sẽ bị lạnh.

Từ khi biết cô mang thai, Tô San cảm thấy mình chỉ đi lại nhiều một chút cũng không được. Hơn nữa Tạ Duyên cũng không nhận đóng bộ phim nào cả, mượn lý do là muốn cùng cô chờ đợi con ra đời. Tô San cũng không muốn ép buộc hắn, như vậy cũng tốt, làm những công việc ở phía sau hậu trường cũng tránh được nhiều chuyện không hay xảy ra.

Lễ trao giải đồng thời cũng được phát sóng trực tiếp trên mạng. Hiện giờ MC đang ở trên sân khấu để làm nóng không khí chờ khai mạc. Tô San cúi đầu lướt lướt điện thoại.

Tạ Duyên lập tức ghé lại gần, bàn tay giơ ra che khuất toàn bộ màn hình điện thoại, thấp giọng nói:

“Có phóng xạ.”

Tô San: “…….”

Cô quay đầu, tay đẩy bàn tay hắn ra, bất mãn cau mày nói:

“Em đang chán quá nên chỉ muốn lướt xem một chút mà thôi. Chỉ một lúc thì chắc chắn không sao đâu. Hơn nữa nếu em cứ luôn bứt rứt trong người không được giải tỏa thì có khi sẽ bị bệnh trầm cảm trước khi sinh đó.”

Tạ Duyên lần đầu tiên nhìn thấy người có thai mới vài tuần như vậy mà đã bị bệnh trầm cảm trước khi sinh. Có điều hắn cũng không nhiều lời nữa, miễn cưởng thỏa hiệp với cô:

“Nhiều nhất là mười phút thôi.”

Tô San nắm tay hắn, mắt chớp chớp ra vẻ tội nghiệp:

“Hai mươi phút.”

Lúc này đột nhiên có một máy quay lướt về phía này, Tô San lập tức khôi phục lại dáng vẻ nghiêm chỉnh mỉm cười.

Tạ Duyên cười cười với vẻ bất đắc dĩ, ngồi đó không nói gì nữa.

Trên sân khấu đang tiến hành phần trao giải. Lát nữa Tạ Duyên sẽ phải đi lên làm khách mời trao giải cho hạng mục Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất. Sau khi hắn đứng lên, đi về phía hậu trường để chuẩn bị, Tô San lập tức lấy điện thoại ra. Trời mới biết lâu lắm rồi cô không được sử dụng điện thoại một cách thoải mái.

Sau khi mang thai, Tô San rất ít khi đụng vào điện thoại, cũng không mấy khi đăng Weibo. Còn Tạ Duyên gần đây lại rất hay đăng mấy trạng thái nói về sinh hoạt hằng ngày. Bởi gì trong giới giải trí có một

quy định bất thành văn, nếu mang thai chưa được ba tháng thì không nên công bố ra. Mặc dù vậy nhưng trên mạng cũng có rất nhiều tin tức đồn đoán rằng cô đang mang thai. Lần này cô cùng Tạ Duyên chính thức xuất hiện trước giới truyền thông, phần bình luận bên dưới hoàn toàn dậy sóng.

Cư dân mạng A: “A a a a Tô Tô nhà tui càng ngày càng xinh đẹp!”

Cư dân mạng B: “Đứng trả lời phỏng vấn còn vẫn nắm tay, ham muốn chiếm hữu của Duyên ca thật là mạnh mẽ a *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Chưa kịp phòng bị gì đã bị màn khoe ân ái của hai người này đả kích!!!”

Cư dân mạng D: “Ánh mắt của Tạ Duyên nhìn Tô San thật là ngọt ngào! Tâm hồn thiếu nữ của tui a!!!”

Cư dân mạng E: “Không ngờ nam thần lại vì gia đình mà muốn lui về hậu trường, chắc không phải là thật đâu a? Đừng làm tôi sợ *vừa cười vức khóc*”

Cư dân mạng F: “Gia đã có kiều thê nên không còn tâm trí để đóng phim nữa *vừa cười vừa khóc*”

Lúc này Tạ Duyên đang đứng trên sân khấu trao giải. Tô San sợ bị hắn phát hiện, lập tức cất điện thoại đi, giả bộ nghiêm trang ngồi nhìn lên sân khấu.

Sau khi hắn trao giải xong bước xuống, điện thoại của Tô San lại ‘tinh, tinh’ mấy tiếng. Có điều cô cũng không dám mở ra xem, vẫn tiếp tục ngồi im.

Thấy điệu bộ giả vờ giả vịt của cô, Tạ Duyên lập tức lấy điện thoại đang để trong túi xách của cô ra. Tô San quay đầu lại, vẻ mặt rất vô tội, nhỏ giọng nói:

“Em không có mở ra.”

Cất điện thoại của cô vào trong túi áo vest của mình, Tạ Duyên liếc cô một cái:

“Em cho rằng anh đứng ở trên sân khấu nên không nhìn thấy sao?”

Tô San: “……”

Không lẽ cô nên khen hắn có thị lực thật tốt sao?

Cô hừ khẽ một tiếng rồi không nói gì nữa. Tô San cảm thấy cuộc sống sau này của mình nhất định sẽ rất thảm, tốt nhất là về nhà mẹ đẻ ở đi thôi. Có điều nếu về bên đó, mẹ của cô mỗi ngày cũng giống mẹ chồng hầm canh bắt cô uống thì làm sao đây?

Ghé mặt lại gần, hắn đưa tay ôm lấy vai của cô nhẹ giọng nói:

“Mười tháng thôi mà, anh còn nhịn được thì sao em lại không thể nhịn được chứ?”

Trước mặt nhiều người như vậy mà hắn còn ôm ôm ấp ấp, Tô San gỡ tay hắn ra. Trong giây lát vẫn chưa hiểu ý của hắn là gì, đến lúc hiểu ra thì cảm thấy phẫn nộ, thầm nhủ tuyệt đối không để ý tới con người này nữa. Chuyện cô sử dụng điện thoại cùng với ‘chuyện đó’ lại có thể đánh đồng sao?

Lúc này trên màn hình lớn của sân khấu đang chiếu danh sách những ứng cử viên cho giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất. Đúng là oan

gia ngõ hẹp, lần này cả Sầm Thanh, Phạm Mộng cũng nằm trong danh sách đề cử. Có điều giới giải trí thì lớn vậy đấy, nhưng mảng điện ảnh thì lại khá nhỏ hẹp, những diễn viên có tên tuổi cũng chỉ có vài người, lâu lâu đụng phải là điều bình thường. Tô San lại không hồi hộp lo lắng gì lắm, có lẽ một phần là do có Tạ Duyên ngồi bên cạnh.

Khách mời trao giải của hạng mục này là Tưởng Liên Khải cùng với một vị đạo diễn nổi tiếng. Hai người trò chuyện trêu chọc mấy nữ diễn viên trong danh sách đề cử một lượt. Đến lượt Tô San, Tưởng Liên Khải còn đặc biệt tò mò nói:

“Tôi cảm thấy kỹ năng diễn xuất của Tô San tiến bộ vô cùng nhanh, khiến mọi người kinh ngạc cảm thán. Vì vậy tôi rất hiếu kì, cô có thường xuyên trao đổi kinh nghiệm với Tạ Duyên không?”

Nghe vậy, mọi người ngồi dưới khán đài đều cười phá lên. Đối với sự trêu chọc của anh ta, Tô San cúi đầu không biết phải trả lời thế nào. Có lẽ nhìn thấy Tạ Duyên muốn nói gì đó, MC lập tức chạy xuống đưa microphone cho hắn. Tạ Duyên cầm microphone nhìn lân sân khấu, vẫn mang theo vẻ mỉm cười thản nhiên:

“Chúng tôi trao đổi kinh nghiệm với nhau, cùng nhau tiến bộ, anh có ý kiến gì sao?”

“Không, không, không, rất tốt, rất tốt. Có điều tôi cảm thấy Tô San có năng lực hơn cậu nhiều. Tôi nhớ rõ rằng cậu đã từng ba lần nằm trong danh sách đề cử của giải Bạc sư nhưng lần nào giải thưởng cũng tuột khỏi tay. Nếu lần này Tô San đoạt được giải thưởng này thì có phải chứng minh được rằng cô ấy lợi hại hơn cậu rồi không?”

Tưởng Liên Khải thích xem kịch vui, chỉ sợ thiên hạ không loạn, nói với kiểu châm ngòi chia rẽ. Mặc dù Tạ Duyên đã hai lần đạt được

chiếc cúp Ảnh đế, nhưng tới giải Bạc sư thì không hiểu sao luôn kém may mắn, vì vậy mãi mà đều không có được 'tam đại mãn quán'. Những người khác biết tới chuyện này nều cười lớn, trong lòng thầm mắng Tưởng Liên Khải thật là thiếu đạo đức, lại đi chọc vào vết thương của người ta. Có điều vậy càng chứng minh quan hệ của hai người rất tốt mới có thể trêu chọc như vậy.

Microphone vẫn nằm trong tay Tạ Duyên, hắn rất tự nhiên nói:

"Vốn dĩ ngay từ đầu cô ấy đã lợi hại hơn tôi rồi."

Khi giọng nói của hắn vang lên, toàn bộ mọi người trong hội trường đều kích động la ó, thét chói tai. Sầm Thanh ngồi bên kia tay nắm lại thật chặt, vẻ mặt vẫn mỉm cười. Còn Tô San thì đưa tay lên che mặt không dám nhìn máy quay. Cô thấy Tạ Duyên thật sự không biết khiêm tốn là cái gì.

Hai người đứng trên sân khấu phục sát đất rồi, không muốn nói gì với tay họ Tạ này nữa. Sau khi nhìn vào tờ giấy ghi tên người đoạt giải trong tay, Tưởng Liên Khải lại nghiêm túc nói vào microphone:

"Mặc dù hiện giờ có rất nhiều người phê phán rằng người mới không có đủ sự chuyên nghiệp, nhưng tôi cảm thấy nên cho họ một khoảng thời gian để dần dần trưởng thành. Mà đối với người đoạt giải lần này, tôi cảm thấy đây là diễn viên có được sự trưởng thành nhanh nhất trong hai năm gần đây!"

Hắn vừa nói xong câu này, vị đạo diễn đứng bên cạnh cũng lên tiếng:

"Người đạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của Lễ trao giải Bạc sư lần thứ 53 chính là…"

"Tô San!"

Cả hai người đồng loạt lên tiếng.

Tưởng Liên Khải nói thêm: “Chúc mừng Tô San!”

Khi ánh đèn chiếu lên người cô, Tô San cũng hơi sửng sốt. Đến khi Tạ Duyên ghé người qua ôm lấy cô một cái, cô mới tỉnh táo lại, ôm chặt lấy hắn, sau đó cẩn thận túm làn váy bước lên sân khấu.

Tưởng Liên Khải cũng biết cô mang thai nên còn đi qua đỡ cô một chút. Sau khi nhận lấy chiếc cúp nặng trịch trong tay. Đối diện với những máy quay và máy ảnh bên dưới cùng với ánh mắt của mọi người, Tô San đứng trước microphone, trong chốc lát cảm thấy tâm trạng của mình rất phức tạp khó có thể nói thành lời.

Mọi người ngồi dưới vẫn đang vỗ tay. Tô San nhìn xuống vị trí của Tạ Duyên một cái, sau đó nghiêm túc nói vào microphone:

“Tôi cảm thấy mình rất may mắn. Trong cuộc đời mỗi người, không phải ai cũng có được một người dẫn dắt mình đi trên con đường đúng đắn. Nhưng tôi lại rất may mắn có thể gặp được anh ấy. Nhiều lúc tôi hay đi vào vòng luẩn quẩn trong suy nghĩ của mình, đôi khi vì đóng phim mà tâm trạng cũng bị cuốn theo nhân vật mãi không thoát ra được, anh ấy lại chưa bao giờ can thiệp vào ý nghĩ của tôi, nhưng đến thời khắc quyết định thì luôn ở bên cạnh, trợ giúp tôi chọn một con đường chính xác để đi.”

“Tôi vẫn luôn cố gắng nỗ lực thoát khỏi cái nhãn mà mọi người dán lên cho tôi. Cho đến sau này tôi mới phát hiện ra, chỉ cần mình cố gắng hết sức mình, cho dù bị thất bại đi chăng nữa thì mình cũng sẽ không phải hối hận hay tiếc nuối gì, thất bại chỉ là do bản thân mình còn chưa đủ tốt mà thôi.”

“Thực ra đôi lúc tôi rất nhát gan, cũng không thích người khác ép buộc tôi làm gì, anh ấy cũng chưa từng ép tôi phải làm bất kỳ chuyện gì cả. Có thể nói rằng, tôi có được ngày hôm nay, có thể đạt được giải thưởng này, anh ấy chính là sự trợ giúp lớn nhất.”

Tô San nhìn xuống khán đài, cười cười nói:

“Cảm ơn anh, ông xã của em.”

Trong giây lát, một tràng vỗ tay thật lớn được vang lên. Ngay cả Diêu Nhân và Hạ Hoa ngồi dưới khán đài cũng kinh ngạc, nghi ngờ không biết hôm nay có phải là Tô San uống thuốc kích thích hay không, không ngờ lại to gan như vậy, đây vốn dĩ không phải là tính cách của cô ấy nha!

Nói xong lời này, Tô San cầm chiếc cúp trong tay mơ màng đi xuống. Mặc dù trên khuôn mặt vẫn giữ vững vẻ mỉm cười bình tĩnh như cũ nhưng thực ra não của cô hiện giờ đã hoàn toàn rối tung rồi, cô cũng chẳng biết mình vừa mới nói gì nữa, ngơ ngơ ngác ngác.

Nhìn thấy cô bước xuống đây, Tạ Duyên đứng dậy đỡ cô một chút. Đột nhiên nhận được một niềm kinh ngạc vui mừng thế này khiến Tạ Duyên cảm thấy có lẽ đây chính là giây phút huy hoàng nhất của cuộc đời mình. Hắn là người hiểu rõ nhất Tô San là người dễ xấu hổ tới mức nào, chuyện vừa mới xảy ra thật sự quá khó tin.

Khi đã yên vị ở dưới khán đài, Tô San vẫn còn ngơ ngác. Tạ Duyên ngồi bên cạnh nói gì đó cô cũng không rõ. Cho đến khi lễ trao giải kết thúc, vừa ra khỏi hội trường tụi cô lập tức bị đám phóng viên bu tới vây quanh. Có điều Hạ Hoa nhanh chóng đưa vệ sỹ tới, ngăn lại đám phóng viên, còn Tạ Duyên thì cẩn thận che chở Tô San lên xe.

Vừa ngồi vào ghế lái, Tạ Duyên nhanh chóng khởi động xe rời khỏi.

Không khí trong xe rất yên tĩnh, Tô San tay cầm cúp ngồi đó. Có vẻ cũng biết cô đã phải góp nhặt rất nhiều dũng khí mới dám nói những lời đó trên sân khấu, Tạ Duyên cũng không quấy rầy để cô tự điều chỉnh cảm xúc trong lòng.

Bên ngoài trời đang mưa tầm tã, tạt lên cửa sổ xe rào rào. Đến khi Tô San đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, tim vẫn đập dồn dập nhìn chiếc cúp trong tay, sau đó cầm lắc lắc trước mặt Tạ Duyên mấy cái:

“Nhìn thấy không, em lợi hại hơn anh rồi.”

Khi nói những lời này mặt cô vẫn còn vẻ đỏ ửng chưa hết. Nhưng cô cũng cảm thấy Tạ Duyên hình như hơi kỳ lạ, hôm nay sao hắn lại không trêu chọc cô như bình thường nhỉ?

“Uhm, anh có một cô vợ lợi hại nhất.”

Tạ Duyên hơi cong khóe miệng nói, vẫn bình tĩnh tập trung lái xe.

Biết ngay hắn sẽ không nghiêm chỉnh được bao lâu, Tô San đỏ mặt không muốn nói chuyện với hắn nữa, chỉ ngồi đó cố gắng ổn định lại nhịp tim của mình. Cô cảm thấy những lời nói của cô lúc trên sân khấu còn khiến cô hồi hộp hơn nhiều so với việc đạt giải thưởng này.

Không biết khi nào xe đã về tới biệt thự. Ngoài trời vẫn đang mưa rất lớn, thực ra bước xuống xe đi vào trong nhà cũng không xa lắm nhưng do Tô San mang thai nên Tạ Duyên vẫn gọi điện nói mẹ mình mang dù ra.

Mưa lớn khiến cửa sổ xe được xối rửa sạch sẽ, Tô San ngồi trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ. Tạ Duyên liếc nhìn về phía phần bụng vẫn còn bằng phẳng của cô, sau đó lấy chiếc cúp trong tay cô để sang một bên, đầu ghé vào bụng cô, khẽ nói:

“Chắc chắn con gái của chúng ta cũng sẽ rất lợi hại.”

Nhìn đầu hắn đang ghé vào, Tô San cảm thấy bất đắc dĩ, tay đưa ra vuốt vuốt tóc hắn, không nhịn được cười khẽ:

“Anh không được kỳ thị nha, con trai cũng tốt mà, sau này em muốn cho thằng bé mặc quần áo thật là đẹp, em chắc chắn thằng bé sẽ đẹp trai hơn anh.”

Nghe vậy, Tạ Duyên hơi nhíu mày lại:

“Con gái thì không thể mặc quần áo thật đẹp được sao?”

Tô San nghẹn họng, cuối cùng chỉ có thể hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác, miệng hơi chu lên nói:

“Dù sao rõ ràng là anh đang kỳ thị!”

Thấy vẻ mặt bất mãn của cô, Tạ Duyên ôm eo cô, đầu vùi vào bên cổ cô hít một hơi thật sâu rồi nói:

“Vậy thì sinh một nam một nữ.”

Nghe vậy, Tô San lập tức bĩu môi. Cô cũng đâu phải thần tiên, sao có thể chắc chắn sẽ sinh ra được một nam một nữ đây. Hắn nói nghe thì dễ lắm, cô mới là người sinh mà.

Ngoài trời vẫn đang mưa ầm ĩ, Tạ Duyên đột nhiên hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của cô, thấp giọng nói:

“Không tốt, sinh nhiều quá không tốt lắm.”

Tô San sửng sốt, sau khi hiểu ý hắn là gì, mặt lập tức đỏ bừng. Cái con người này mỗi một giây phút đều không biết giới hạn ở đâu!

---HOÀN CHÍNH VĂN---

*Editor: Truyện còn một ngoại truyện nữa, ngày mai mình sẽ đăng nhé. Cảm ơn mọi người nhiều nhiều đã ủng hộ và góp ý cho mình.

Chương 112: Ngoại truyện: Sinh con

Kể từ ngày tham gia lễ trao giải, Tô San cũng không tham gia bất kỳ hoạt động nào khác. Mỗi ngày không ăn thì ngủ, ngay cả cuộc họp báo bộ phim dân quốc 'Lạc đường' của đạo diễn Lê cũng không đi. Vất vả mới ló mặt đi ra ngoài được vài vòng thì lại bị paparazzi chụp được. Điều này đã hoàn toàn chứng thực tin đồn cô đang mang thai.

Sau khi đạt được giải thưởng, có rất nhiều cơ hội tìm đến với cô, nhưng Tô San lại không thể tiếp nhận bất kỳ lịch trình nào. Ngay cả đến khi Lý Hách kết hôn, Tạ Duyên cũng không cho cô đi, Tô San còn chưa được nhìn thấy mặt cô dâu một lần nào.

"Em chỉ là đang mang thai mà thôi, đâu phải là bị bệnh nan y nằm liệt giường gì đâu. Chỉ là đi ăn một bữa cơm thôi sao lại không được?"

Cô ngồi tựa lưng vào ghế sô pha vừa lật lật quyển tạp chí tạp chí vừa rầu rĩ than vãn.

Tạ Duyên vừa mới thay đồ tươm tất xong, đi từ trên lầu xuống, nghe cô nói vậy thì đi qua lấy một tấm chăn mỏng đắp lên người cô, nhẹ giọng nói:

"Ở đó đông người quá, không cẩn thận thì sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Tô San liếc hắn một cái, trong lòng vẫn không vui tiếp tục nhìn vào quyển tạp chí:

“Anh lúc nào cũng chỉ nói ngoài ý muốn, ngoài ý muốn, em đi ra mua chai nước cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Cẩn tắc vô áy náy, nếu em chán quá thì anh cũng ở nhà luôn, không đi nữa.”

Tạ Duyên nghiêm túc nói.

Tô San: “…….”

Có một người bạn như vậy, Lý Hách thật là đáng thương!

Tô San quay đầu sang nhìn hắn, khẽ hừ một tiếng:

“Đi đi, đi đi, nhớ về sớm một chút, đừng quên chụp lại một tấm hình của cô dâu cho em xem.”

Nghe vậy, Tạ Duyên lại hơi nhướng mày lên, ghé đầu lại gần cô, thấp giọng nói:

“Điện thoại của anh không thể lưu hình của người phụ nữ khác.”

Tô San: “…….”

Cô cảm thấy hiện giờ da mặt mình đã dày lắm rồi, nhưng Tô San vẫn không kiềm chế được mà đỏ mặt, đẩy hắn ra:

“Em phải nói cho mẹ biết, ngay cả hình của mẹ mà anh cũng không lưu!”

“Nói cho mẹ cái gì cơ?”

Mẹ Tạ đột nhiên lên tiếng, trên tay còn bưng một chén canh gà thuốc

bắc từ trong bếp đi ra. Nhìn thấy hai người vẫn còn đang bịn rịn, anh anh em em, không thể không trừng mắt liếc Tạ Duyên một cái:

“Con muốn đi thì đi nhanh đi, cứ quấn lấy Tô San làm cái gì!”

Mẹ Tạ nói xong, lại cười tủm tỉm đưa bát canh nóng hổi tới trước mặt Tô San:

“Tới đây, tới đây, nhân lúc còn nóng con mau uống đi, lần này mẹ cho một ít đường nữa nên không đắng lắm đâu.”

Vừa ngửi thấy mùi canh gà, ánh mắt Tô San lập tức hiện lên vẻ sợ hãi. Giờ thì cô đã hiểu tại sao Tạ Duyên lúc còn nhỏ ăn thịt nhiều quá nên trưởng thành không muốn ăn thịt. Đời này cô hoàn toàn không muốn uống thêm một bát canh gà nào nữa!

“Cảm ơn mẹ, con sẽ uống ngay.”

Tô San cười cười, cố gắng ép bản thân mình bưng chén canh gà lên. Ngay tại khoảnh khắc mẹ Tạ xoay người rời đi, Tô San lập tức gắp một miếng thịt gà thật to ở trong chén nhét vào miệng của Tạ Duyên, còn làm bộ làm tịch lớn tiếng thúc giục:

“Anh mau đi đi a, em còn phải húp canh.”

Tạ Duyên cũng cảm thấy gần đây mình béo hơn trước rồi. Hiện giờ ngay cả hắn nhìn thấy canh gà cũng cảm thấy sởn cả gai ốc.

Uống một ngụm nước, Tạ Duyên xoa xoa đầu Tô San. Nhìn thấy vẻ mặt của cô húp canh gà mà giống như đang uống thuốc độc, chỉ cảm thấy rất buồn cười, cuối cùng vẫn cầm lấy chiếc áo khoác lên đi ra phía cửa.

Nhìn chén canh gà nóng hổi, Tô San chỉ có thể hít một hơi thật sâu, sau đó dùng tâm trạng dù chết cũng không lùi bước, nín thở bưng chén lên uống. Chẳng qua vừa mới uống được một nửa chén cô liền đặt chén canh sang một bên, cau mày rút một tờ khăn giấy ra lau miệng, cảm thấy hơi khó chịu, ôm bụng tựa lưng vào ghế sô pha.

“Anh đi đây.”

Tạ Duyên quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô San một cái, sau đó kéo mở cửa chuẩn bị đi ra.

Tô San ôm bụng, cảm thấy khó chịu, nhìn về phía Tạ Duyên gọi:

“Tạ Duyên….”

Giọng nói của cô rất nhỏ, nhưng Tạ Duyên vẫn nghe được, lập tức quay người lại đi vào trong. Tới gần sô pha, thấy vẻ mặt khó chịu của cô, trong lòng lập tức trở nên căng thẳng:

“Sao vậy?”

“Em….em đau bụng quá.”

Trên trán Tô San đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Chỉ trong giây lát, Tạ Duyên không suy nghĩ nhiều lập tức cầm điện thoại lên gọi tới bệnh viên, nói bọn họ chuẩn bị sẵn sàng trước.

Mẹ Tạ từ phòng bếp đi ra thấy Tạ Duyên vẫn chưa đi, lại không nhịn được bắt đầu quở trách:

“Sao giờ này con vẫn còn ở đây?”

Tô San túm chặt lấy tay áo của Tạ Duyên, quay đầu, khó nhọc nói với mẹ Tạ:

“Mẹ…con đau bụng quá….”

Cô vừa dứt lời, sắc mặt mẹ Tạ lập tức biến đổi, nhanh chóng cởi tạp dề trên người ra, đi qua bên này:

“Không phải là còn mấy ngày nữa mới tời ngày dự sinh sao? Mau! Đi bệnh viện thôi!”

Chuẩn bị một ít đồ đạc cần thiết, Tạ Duyên lập tức đi lấy một chiếc áo khoác mặc vào cho Tô San, sau đó bế cô nhanh chóng đi ra khỏi nhà.

Ngồi trên xe, bụng Tô San vẫn đau từng cơn, từng cơn không dứt. Cô cũng không biết mình có phải sắp sinh hay không, nhưng cảm giác lúc đau lúc không như thế này thật là khó chịu.

Vào đến bệnh viện, nhìn thấy đèn đỏ trước cửa phòng phẫu thuật sáng lên, Tạ Duyên đứng ở hành lang sốt ruột đi tới đi lui. Nếu mắt hắn mà có tia laze chắc chắn đã xuyên thủng mấy lớp cửa phòng rồi.

Ba mẹ của Tô Sa cũng vội vã tới đây. Mẹ Tô và mẹ Tạ lại ngồi nói về kinh nghiệm sinh con của mình. Tạ Duyên vừa nghe thấy hai người nói rằng sinh con có thể kéo dài cả một ngày một đêm thì trong lòng vô cùng lo lắng. Sinh con mà lâu như vậy thì làm gì còn tí sức lực nào nữa?

Cho đến khi Lý Hách gọi điện thoại tới, Tạ Duyên mới nhớ tới hôm nay là ngày cử hành hôn lễ của anh ta. Có điều chắc chắn hiện giờ Tạ Duyên không thể đi được. Lý Hách cũng không ngờ lại có chuyện trùng hợp thế này, chỉ nói lát nữa khi kết thúc hôn lễ bọn họ sẽ tới

thăm em bé.

Đèn phòng phẫu thuật vẫn còn sáng. Nhìn thấy Tạ Duyên cứ đi qua đi lại, Tạ Thuyên cũng không nhịn được, lên tiếng nói hắn đừng có đi nữa, hiện giờ y học rất phát triển, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu.

Mặc dù nói thì như thế, nhưng Tạ Duyên vẫn vô cùng lo lắng. Hạ Hoa cũng vừa tới nơi, đưa theo cả mấy vệ sỹ nữa, tránh việc phóng viên nghe phong phanh ở đâu lại tới đây chụp lén.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, sau khi đèn phòng phẫu thuật tắt, Tạ Duyên ngay lập tức đứng dậy. Hắn còn nhớ mình đã từng đóng một bộ phim, hắn đóng vai bác sĩ, sau khi cửa phòng phẫu thuật mở ra, hắn nói cho người nhà bệnh nhân rằng, mình đã cố gắng hết sức. Lần đầu tiên Tạ Duyên có cảm giác sợ hãi như bây giờ. Có điều khi bác sĩ bước ra, tháo khẩu trang xuống, tươi cười thông báo:

“Chúc mừng, mẹ con đều bình an, là một bé trai.”

Mọi người nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm. Tạ Duyên thì còn hơn cả như thế nữa, cảm giác cả người cũng sống lại.

“Cảm ơn bác sỹ, anh đã vất vả rồi!”

Ba Tô lập tức tiến tới, bắt tay bác sỹ, khuôn mặt đều tràn đầy vẻ cảm kích.

“Đây là trách nhiệm của tôi, bây giờ mọi người có thể đi xem em bé trước, còn sản phụ hiện giờ còn cần được nghỉ ngơi.”

Bác sĩ nói xong thì đi khỏi.

…

Vào lúc Tô San tỉnh dậy, cô cảm thấy cả người mình mệt mỏi rã rời, quẩn quanh mũi đều là mùi thuốc sát trùng. Nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy trời cũng đang gần rạng sáng, một hình bóng quen thuộc đang ngồi cạnh giường đọc sách hướng dẫn những điều chú ý trong thời gian ở cữ.

"Tạ Duyên…"

Giọng khàn khàn yếu ớt của cô vang lên. Sau khi nghe thấy, Tạ Duyên lập tức ngẩng đầu, thấy cô tỉnh dậy lập tức đi rót cho cô một ly nước ấm.

Sau khi uống nước xong, cổ họng cũng dễ chịu hơn, Tô San lại nhìn hắn hỏi:

"Con đâu?"

Cô quá mệt mỏi, sinh xong lập tức ngủ thiếp đi nên hoàn toàn chưa nhìn thấy đứa bé.

"Em chờ một chút."

Tạ Duyên khẽ vuốt má cô, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Sau đó rất nhanh có một hộ sỹ ôm đứa bé đi tới, Tô San đanh định ngồi dậy thì Tạ Duyên ngăn lại, sau đó điều chỉnh cho đầu giường nâng cao lên.

Mặt đứa bé vẫn còn đỏ hỏn, Tô San thật cẩn thận bế vào lòng, nhìn thấy thằng bé ngoan ngoãn nằm trên tay mình, đột nhiên cảm thấy

muốn khóc, hóa ra đây chính là cảm giác được làm mẹ sao?

“Trong thời gian ở cữ không được khóc, nếu không mắt sẽ bị tổn thương.”

Tạ Duyên lấy một chiếc khăn giấy, nhẹ nhàng lau nước mắt của cô.

Hộ sỹ đứng bên cạnh chưa kịp phòng bị lập tức bị một màn ân ái của hai người đả kích, chỉ có thể nhanh chóng dặn dò vài câu rồi đi khỏi.

Tô San ngẩng đầu lên, tức giận trừng mắt nhìn hắn:

“Anh còn đọc cả sách hướng dẫn lúc ở cữ nữa!”

Hai người nhìn nhau một lúc, sau đó Tạ Duyên khom người nhìn chằm chằm tiểu bảo bối trong lòng của cô, nghiêm túc nói:

“Vì sao anh lại không thể đọc?”

Nói xong, lại giơ ngón tay ra, khẽ chọc vào má của thằng bé:

“Vẫn hơi xấu, anh biết ngay là không thể đẹp trai bằng anh mà.”

Tô San: “……”

“Khi sinh ra ai mà không nhăn nhúm chứ? Anh cho rằng mình thì đẹp được bao nhiêu? Anh nhìn lại xem anh đã đen thành cái giống gì rồi, em còn đang sợ là anh sẽ làm hỏng gen của con đấy!”

Tô San mang theo vẻ mặt ghét bỏ nhìn làn da của hắn.

Nghe cô nói vậy, người nào đó lập tức bất mãn thở dốc, Tô San vậy mà lại dám ghét bỏ hắn! Quả nhiên cô ấy thích mấy tên thư sinh

trắng trẻo mà!

“Không sao, chỉ cần gen của em tốt là được rồi.”

Tạ Duyên cười cười ra vẻ không sao cả.

Tô San bĩu môi một cái, không nói gì nữa, tiếp tục nhìn ngắm tiểu bảo bối nằm trong lòng.

Hôn lễ của Lý Hách kết thúc vào khoảng tám giờ tối hôm qua. Hiện giờ mới đang rạng sáng, Tạ Duyên lại đăng một dòng trạng thái lên Weibo, ảnh chụp kèm theo là một tấm hình một bàn tay to nắm lấy một bàn chân nhỏ nhắn đỏ hỏn.

#Weibo Tạ Duyên: @Tô San Cô ấy nói tôi làm hỏng gen của con [hình ảnh]

Không dưng tự nhiên lại bị đoạt mất nổi bật, Lý Hách cũng hoàn toàn không biết phải nói gì nữa, lập tức bình luận ở dưới một câu:

“Rốt cuộc cũng có người nói ra sự thật *mặt mỉm cười*”

Thế là một người mới làm chú rể cùng với một người mới được làm ba bắt đầu đi trên con đường chém chém giết giết nhau ở trên mạng xã hội.

Nhìn thấy tin tức trang đầu đăng lên, Tô San cũng không nhịn được mà mắng Tạ Duyên thật là thiếu đạo đức. Để đến ngày hôm sau rồi đăng lên không được sao, cứ nhất định phải đoạt mất sự nổi bật của người ta.

---TOÀN VĂN HOÀN---

Editor: Vậy là cuối cùng truyện cũng hoàn rồi. Từ lúc bắt đầu đăng truyện tới giờ là đúng ba tháng rưỡi, một khoảng thời gian không quá dài nhưng cũng không ngắn. Cũng không biết phải nói gì ngoài việc cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã đọc truyện, chờ đợi và ủng hộ mình trong suốt thời gian qua. Thực sự cảm ơn mọi người rất nhiều *cúi đầu 90 độ*.